SUPPLEMENT

Wijziging Vreemdelingencirculaire 2000 (2007/01)

Bij deze Staatsscourant hoort een supplement **'Wijziging Vreemdelingencirculaire 2000 (2007/01)'**.

Dit supplement is gratis verkrijgbaar voor abonnees op de Staatscourant. Zie hiervoor de bestelbon op achterpagina.

Het supplement is ook voor niet-abonnees verkrijgbaar bij Service-centrum Uitgevers, of via de boekhandel, onder vermelding van: **'SSC07038C Wijziging Vreemdelingencirculaire 2000 (2007/01)'**.

De prijs van dit supplement bedraagt € 141,90 exclusief verzendkosten.

Bestelbon (uitsluitend voor abonnees)
Per abonnement kan 1 exemplaar van het supplement worden besteld. Deze bon binnen twee maanden in een gefrankeerde envelop zenden aan: Servicecentrum Uitgevers, Postbus 20014, 2500 EA 's-Gravenhage.

Bestelbon

Als abonnee op de Staatscourant wens ik gratis te ontvangen:

❑ 1 exemplaar **SSC07038C**
'Wijziging Vreemdelingencirculaire 2000 (2007/01)',
behorende bij Staatscourant nr. 38 van 22 februari 2007.

(s.v.p. in blokletters invullen)

Naam: _____

T.a.v. _____

Adres: _____

Postcode en woonplaats: _____

Klantnummer: _____

Wijziging Vreemdelingencirculaire 2000 (2007/01)

Besluit van de Minister van Justitie van 3 januari 2007 , nummer 2007/01, houdende wijziging van de Vreemdelingencirculaire 2000.

DE MINISTER VAN JUSTITIE,

Gelet op de Vreemdelingenwet 2000 (Staatsblad 2000, 495), het Vreemdelingenbesluit 2000 (Staatsblad 2000, 497) en het Voorschrift Vreemdelingen 2000 (Staatscourant 2001, nr. 10);

Besluit:

Artikel I

A
De in deel A Vreemdelingencirculaire 2000 opgenomen afkortingenlijst wordt vervangen door de gewijzigde afkortingenlijst als aangegeven in bijlage 1.

B
In deel A Vreemdelingencirculaire 2000 wordt een lijst met Richtlijnen, Verordeningen en Verdragen opgenomen zoals aangegeven in bijlage 2.

C
De gewijzigde paragrafen van deel A Vreemdelingencirculaire 2000 komen te luiden als aangegeven in bijlage 3.

D
De volgende modellen uit de Vreemdelingencirculaire 2000 komen te vervallen:
M2-B
M39-C
M39-D
M39-E
M40-A
M40-B

E
De volgende modellen uit de Vreemdelingencirculaire 2000 worden aangepast als aangegeven in bijlage 4:
M5-A
M5-C
M13
M18
M19
M20
M24-A
M30
M39-A
M46-A
M46-B
M46-C
M46-D
M52
M53

M54
M55
M56
M63
M67
M76
M90
M93
M100
M100-A
M101
M110-A
M110-B
M111-A
M111-C
M111-D
M113
M114
M115
M117-A
M117-C
M118
M119
M120

F
De gewijzigde paragrafen van deel B Vreemdelingencirculaire 2000 komen te luiden als aangegeven in bijlage 5.

G
De hoofdstukken van deel C van de Vreemdelingencirculaire 2000 komen te luiden als aangegeven in bijlage 6.

Artikel II

Dit besluit zal (met de toelichting) in de Staatscourant worden geplaatst en treedt in werking met ingang van 1 maart 2007.

's-Gravenhage, 3 januari 2007

de Minister van Justitie,
namens deze,
de Directeur- Generaal Wetgeving, Internationale aangelegenheden, Integratie en Vreemdelingenzaken,
R.K. Visser

TOELICHTING BIJ WIJZIGING 2007/01

ALGEMEEN

Op 2 januari 2006 is het Project 'Actualisering Vreemdelingencirculaire' (hierna Project) van start gegaan. Dit Project heeft tot doel bepalingen die achterhaald zijn te verwijderen uit de Vreemdelingencirculaire 2000 of, indien nodig, achterhaalde bepalingen te actualiseren.

Het Project heeft tevens tot doel bepalingen die zijn gericht op de bedrijfsvoering en werkprocessen van één ketenpartner uit de Vreemdelingencirculaire 2000 te halen. Ketenpartners zijn primair zelf verantwoordelijk voor hun eigen bedrijfsvoering en zullen deze in een eigen werkinstructie moeten opnemen.

In de eerste fase van het Project heeft een grove screening plaatsgevonden van de delen A, B en C van de Vreemdelingencirculaire 2000 (zie Wijzigingsbesluit Vreemdelingencirculaire 2006/11).

In de tweede fase van het Project is deel A herzien (zie Wijzigingsbesluit Vreemdelingencirculaire 2006/20). Deel A is thans zodanig vorm gegeven dat de bepalingen zo veel mogelijk naar de onderwerpen toegang, toezicht en terugkeer zijn geordend.

In de derde fase van het Project is deel B herzien (zie Wijzigingsbesluit Vreemdelingencirculaire 2006/30). In deel B zijn thans alle bepalingen betreffende de verblijfsvergunning regulier opgenomen.

Dit Wijzigingsbesluit Vreemdelingencirculaire heeft betrekking op de vierde fase van het Project, waarin deel C van de Vreemdelingencirculaire 2000 in het geheel is bezien op actualiteit – en waar nodig op dit punt aangepast – geherstructureerd en geredigeerd. Voor wat betreft de indeling van deel C is aansluiting gezocht bij de structuur van de Vreemdelingenwet 2000.

Enkele passages die op toegang en toezicht zien zijn naar deel A verplaatst.

Voorts zijn uit deel C de geciteerde artikelen van de Vreemdelingenwet 2000, het Vreemdelingenbesluit 2000 en het Voorschrift Vreemdelingen 2000 verwijderd. Thans wordt volstaan met een verwijzing naar de toepasselijke artikelen.

Met dit Wijzigingsbesluit Vreemdelingencirculaire wordt een uniforme schrijfwijze van de landnamen in het vreemdelingenrecht geïntroduceerd. De delen A tot en met C van de Vreemdelingencirculaire 2000 zijn – waar nodig – aangepast aan deze uniforme schrijfwijze.

Tenslotte is een aantal modellen uit de Vreemdelingencirculaire 2000 komen te vervallen en zijn de overige modellen aangepast aan onder andere de gewijzigde portefeuilleverdeling tussen de bewindslieden van het Ministerie van Justitie

ARTIKELSGEWIJS

A
Bij Wijzigingsbesluit Vreemdelingencirculaire 2006/20 is een lijst gepubliceerd met afkortingen die in de tekst van de Vreemdelingencirculaire 2000 worden gebruikt.
Deze lijst is bij dit Wijzigingsbesluit Vreemdelingencirculaire geactualiseerd (zie bijlage 1).

B
In de Vreemdelingencirculaire 2000 wordt een lijst opgenomen met Richtlijnen, Verordeningen en Verdragen, die (veelvuldig) in het vreemdelingenrecht worden gebruikt.
Met ingang van de datum van inwerkingtreding van dit Wijzigingsbesluit Vreemdelingencirculaire zal in de tekst van de Vreemdelingencirculaire 2000 gebruik worden gemaakt van de op deze lijst opgenomen benamingen (zie bijlage 2).

C
In deel A van de Vreemdelingencirculaire 2000 zijn de volgende wijzingen aangebracht:
- de verwijzingen naar het geactualiseerde deel C zijn aangepast;
- passages uit het C deel zijn overgeheveld naar deel A;
- passages over opvang, die zijn overgeheveld naar deel C, zijn verwijderd;
- de gewijzigde portefeuilleverdeling tussen de bewindslieden van het Ministerie van Justitie is verwerkt.

F
In deel B van de Vreemdelingencirculaire 2000 zijn de volgende wijzingen aangebracht:
- de verwijzingen naar het geactualiseerde deel C zijn aangepast;
- passages uit het C deel zijn overgeheveld naar deel B;
- passages, die zijn overgeheveld naar deel C, zijn verwijderd;
- de gewijzigde portefeuilleverdeling tussen de bewindslieden van het Ministerie van Justitie is verwerkt.

Met ingang van 11 oktober 2006 is artikel 3.68 Vreemdelingenbesluit 2000 komen te vervallen. Dit mede als gevolg van de implementatie van de richtlijn 2004/114/EG van de Raad van de Europese Unie van 13 december 2004 betreffende de voorwaarden voor de toelating van onderdanen van derde landen met het oog op studie, scholierenuitwisseling, onbezoldigde opleiding of vrijwilligerswerk. Hiermee is de koppeling tussen de geldigheidsduur van het document voor grensoverschrijding en de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning komen te vervallen.

De verwijzingen naar artikel 3.68 Vreemdelingenwet 2000 zijn uit de hoofdstukken B1, B5 en B15 van de Vreemdelingencirculaire 2000 verwijderd. In deze hoofdstukken zijn tevens de algemene passages die zien op de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning op dit punt aangepast.

Met ingang van 1 september 2006 is artikel 273a Wetboek van Strafrecht vernummerd tot artikel 273f Wetboek van Strafrecht. In verband hiermee zijn B1, B9 alsmede het model M55 van de Vreemdelingencirculaire 2000 aangepast.

G
Ten gevolge van het actualiseren van deel C van de Vreemdelingencirculaire 2000 zijn in dit deel – naast de wijzigingen die al in de algemene toelichting bij dit Wijzigingsbesluit Vreemdelingencirculaire zijn genoemd – de volgende wijzigingen aangebracht:
- de landenparagrafen Joegoslavië en Rwanda zijn komen te vervallen, nu deze niet meer actueel zijn;
- de landenparagraaf Libië is aangepast naar aanleiding van besluitvorming ten aanzien van de verlenging van het besluit- en vertrekmoratorium.

Voorts is in deel C een nieuw hoofdstuk C23 over opvang opgenomen. Dit hoofdstuk is gebaseerd op de Regeling verstrekkingen asielzoekers en andere categorieën vreemdelingen 2005 en de toelichting daarop. De beleidsmatige passages uit deze regeling zijn verwerkt in de tekst van C23.

Tot slot is in C11/2.1 een nieuwe beschrijving van de procedure opgenomen ten aanzien van asielaanvragen die worden ingediend door vreemdelingen van wie de vrijheid rechtens is ontnomen. Indien een vreemdeling in bewaring aangeeft een asielaanvraag in te willen dienen, kan er aanleiding bestaan om de bewaring van de vreemdeling voort te zetten in het AC Schiphol en daar de behandeling van de asielaanvraag plaats te laten vinden. Op deze wijze kan de behandeling van de betreffende aanvraag plaatsvinden binnen de AC-procedure. Dit heeft tot gevolg dat de vreemdeling sneller duidelijkheid krijgt over de inwilligbaarheid van de aanvraag. Daarnaast kan behandeling van de aanvraag in het AC van belang zijn voor de voortgang van de uitzetting bij een eventuele afwijzing en biedt de AC-procedure logistieke voordelen.

’s-Gravenhage, 3 januari 2007

de Minister van Justitie,
namens deze,
de Directeur-Generaal Wetgeving, Internationale aangelegenheden, Integratie en Vreemdelingenzaken,
R.K. Visser

Bijlage I – Afkortingenlijst

Afkortingenlijst

ABRvS	Afdeling Bestuursrechtspraak Raad van State
AC	Aanmeldcentrum
ACVZ	Adviescommissie voor Vreemdelingenzaken
AIVD	Algemene Inlichtingen- en Veiligheidsdienst
Amv	Alleenstaande minderjarige vreemdeling
AOW	Algemene Ouderdomswet
APV	Algemene Plaatselijke Verordening
Awb	Algemene wet bestuursrecht
BMA	Bureau Medische Advisering
BuZa	(Ministerie/Minister van) Buitenlandse Zaken
BVV	Basisvoorziening vreemdelingensysteem
BZK	(Ministerie/Minister van) Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties
CAO	Collectieve arbeidsovereenkomst
COA	Centraal Orgaan opvang Asielzoekers
CWI	Centrale organisatie Werk en Inkomen
DJI	Dienst Justitiele Inrichtingen
DNRI	Dienst Nationale Recherche Informatie
DT&V	Dienst Terugkeer en Vertrek
EG	Europese Gemeenschap
EER	Europese Economische Ruimte
EU	Europese Unie
EVRM	Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden
EZ	(Ministerie/Minister van) Economische Zaken
GBA	Gemeentelijke Basisadministratie persoonsgegevens
GG&GD	Geneeskundige en gezondheidsdienst
GVI	Gemeenschappelijke Visuminstructies
HKS	Herkenningsdienstsysteem
IND	Immigratie- en Naturalisatiedienst
IOM	Internationale Organisatie voor Migratie
JDS	Justitieel documentatiesysteem
KMar	Koninklijke Marechaussee
KLPD	Korps Landelijke Politiediensten
KLM	Koninklijke Luchtvaart Maatschappij
MTV	Mobiel Toezicht Vreemdelingen
mvv	Machtiging tot voorlopig verblijf
NGO	Non-gouvernementele organisatie
(N)SIS	(Nationaal) Schengen Informatie Systeem
NVVB	Nederlandse Vereniging voor Burgerzaken
OCW	(Ministerie/Minister van) Onderwijs, Cultuur en Wetenschap
OM	Openbaar Ministerie
OPS	Opsporingsregister
PIL	Protocol Identificatie en Labeling
PTSS	Posttraumatische stressstoornis
REAN	Return and Emigration of Aliens from the Netherlands
ROA	Regeling Opvang Asielzoekers
Rva	Regeling verstrekkingen asielzoekers e.a. categorieën vreemdelingen 2005
Rvb	Regeling verstrekkingen bepaalde categorieën vreemdelingen

RvS	Raad van State
Rwn	Rijkswet op het Nederlanderschap
SGC	Verordening (EG) Nr. 562/2006 van het Europees Parlement en de Raad tot vaststelling van een communautaire code betreffende de overschrijding van de grenzen door personen (Schengengrenscode)
SIRENE	Supplementary Information Request at the National Entries
SIS	Schengen Informatie Systeem
SRA	Stichting Rechtsbijstand Asiel
Stb.	Staatsblad
Stcrt.	Staatscourant
SUO	Overeenkomst ter uitvoering van het Akkoord van Schengen
SVB	Sociale Verzekeringsbank
SZW	(Ministerie/Minister van) Sociale Zaken en Werkgelegenheid
TBC	Tuberculose
TBS	Terbeschikkingstelling
Trb.	Tractatenblad
TWV	Tewerkstellingsvergunning
UNDP	United Nations Development programme
UNHCR	United Nations High Commissioner for Refugees
UNRWA	United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East
UWV	Uitvoeringsinstelling werknemersverzekering
Vb	Vreemdelingenbesluit
Vc	Vreemdelingencirculaire
VIS	Verificatie- en informatiesysteem
VN	Verenigde Naties
VNG	Vereniging van Nederlandse Gemeenten
VRIS	Vreemdelingen in de strafrechtketen
VROM	(Ministerie/Minister van) Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieu
VV	Voorschrift Vreemdelingen
Vw	Vreemdelingenwet
VWS	(Ministerie/Minister van) Volksgezondheid, Welzijn en Sport
Wajong	Wet arbeidsongeschiktheidsvoorziening jonggehandicapten
WAO	Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering
Wav	Wet arbeid vreemdelingen
WAZ	Wet arbeidsongeschiktheidsverzekering zelfstandigen
Wbp	Wet bescherming persoonsgegevens
WHW	Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek
WIA	Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen
WIW	Wet Inschakeling Werkzoekenden
Wob	Wet openbaarheid van bestuur
Wobka	Wet opneming buitenlandse kinderen ter adoptie
WSF	Wet op de Studiefinanciering
Wsw	Wet Sociale werkvoorziening
WvSr	Wetboek van Strafrecht
WvSv	Wetboek van Strafvordering
WW	Werkeloosheidswet
Wwb	Wet werk en bijstand
ZHP	Dienst Zeehavenpolitie van de politieregio Rotterdam-Rijnmond
ZW	Ziektewet

Bijlage II – Lijst Richtlijnen, Verordeningen en Verdragen

Richtlijnen

Citeertitel	Officiële benaming	Publicatie nr
Richtlijn 2001/55	Richtlijn nr. 2001/55/EG van de Raad van 20 juli 2001 betreffende minimumnormen voor het verlenen van tijdelijke bescherming in geval van massale toestroom van ontheemden en maatregelen ter bevordering van een evenwicht tussen de inspanning van de lidstaten voor de opvang en het dragen van de consequentie van de opvang van deze personen	PbEG L 212
Richtlijn 2003/109	richtlijn 2003/109/EG van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezeten onderdanen van derde landen	PbEU L 16
Richtlijn 2003/110	Richtlijn 2003/110/EG d.d. 25 november 2003 betreffende de ondersteuning bij de doorgeleiding in het kader van maatregelen tot verwijdering door de lucht	Pb EU L 321
Richtlijn 2003/86	de Richtlijn 2003/86/EG van 22 september 2003 van de Raad van de EU inzake het recht op gezinshereniging	Pb EU L 51/12
Richtlijn 2003/9	Richtlijn nr. 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten	PbEG L 031
Richtlijn 2004/38	Richtlijn 2004/38/EG d.d. 29 april 2004, betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG	Pb EU L 229

Verordeningen

Citeertitel	Officiële benaming	Publicatie nr
Schengengrenscode	Verordening (EG) Nr. 562/2006 tot vaststelling van een communautaire code betreffende de overschrijding van de grenzen door personen	PB EU L 105

Citeertitel	Officiële benaming	Publicatie nr
Verordening 2133/2004	Verordening (EG) nr. 2133/2004 van de Raad van 13 december 2004 waarbij voor de bevoegde autoriteiten van de lidstaten de verplichting wordt ingevoerd om in de reisdocumenten van onderdanen van derde landen bij het overschrijden van de buitengrenzen van de lidstaten systematisch een stempel aan te brengen, en waarbij de bepalingen van de Overeenkomst ter uitvoering van het Akkoord van Schengen en het gemeenschappelijk handboek daartoe worden gewijzigd	Pb EU L 369/5
Verordening 1560/2003	Verordening (EG) 1560/2003 houdende uitvoeringsbepalingen van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend.	Pb L 222
Verordening 1612/68	Verordening 1612/68/EEG betreffende het vrije verkeer van werknemers binnen de Gemeenschap	Pb EU L 257
Verordening 2725/2000	Verordening 2725/2000 van de raad van 11 december 2000 betreffende de instelling van 'Eurodac'voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van de Overeenkomst van Dublin	Pb EU PB L 316
Verordening 343/2003	Verordening (EG) 343/2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend	PbEU L 50
Verordening 415/2003	Verordening (EG) Nr. 415/2003 d.d. 27 februari 2003 betreffende de afgifte van visa aan de grens, inclusief aan transiterende zeelieden	Pb EU L 64/1

Verdragen

Citeertitel	Officiële benaming	Publicatie nr
Antifolterverdrag	Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing	Trb. 1985, 69, 1963, 184 en 1964, 71
Associatiebesluit 1/80	Associatiebesluit van de Associatieraad EEG/Turkije 1/80	

Citeertitel	Officiële benaming	Publicatie nr
Associatieovereenkomst EEG-Israël	Overeenkomst in de vorm van een briefwisseling tussen de Europese Gemeenschap en de staat Israël betreffende liberaliseringsmaatregelen voor het onderlinge handelsverkeer en de vervanging van de Protocollen nrs. 1 en 2 bij de assiociatieovereenskomst tussen de EG en Israël	Pb EU 2003 L 346 en Trb 2004, 144
Associatieovereenkomst EEG-Jordanië	Euro-mediterrane Overeenkomst waarbij een associatie tot stand wordt gebracht tussen de Europese Gemeenschappen en hun lidstaten, enerzijds, en het Hasjemitische Koninkrijk Jordanië anderzijds	Pb EU L 283 en Trb 2002,115
Associatieovereenkomst EEG-Marokko	Overeenkomst in de vorm van een briefwisseling tussen de Europese Gemeenschap en het Koninkrijk Marokko inzake de liberaliseringsmaatregelen voor het onderling handelsverkeer en de vervanging van de landbouwprotocollen bij de Associatieovereenkomst tussen de EG en het Koninkrijk Marokko	PB EU 2003 L 345 en Trb 2004, 144
Associatieovereenkomst EG/Turkije	Associatieovereenkomst tussen de EG en de Republiek Turkije	Pb EU 1964, 217
Benelux Verdrag	Verdrag tot instelling van de Benelux Economische Unie	C 11 en Trb 1958, 18
Benelux-overeenkomst	Overeenkomst tussen het Koninkrijk België het Groothertogdom Luxemburg en het Koninkrijk der Nederlanden, inzake de verlegging van de personencontrole naar de buitengrenzen van het Beneluxgebied	Trb. 1960/40
BuPo	Internationaal Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke Rechten	Trb 1990.46; Nederlandse vertaling Trb 1990, 170
Consulaire verdrag	Verdrag van Wenen inzake consulaire betrekkingen	Trb. 1981/143
Diplomatenverdrag	Verdrag van Wenen inzake diplomatiek verkeer	Trb. 1962/159
EER-overeenkomst	Overeenkomst betreffende de Europese Economische Ruimte, gewijzigd bij het Protocol tot aanpassing van de Overeenkomst betreffende de Europese Economische Ruimte	Trb. 1992, 132 en 1993, 203
EG-Verdrag	Verdrag tot oprichting van de Europese gemeenschap	Trb. 1957, 9
ESH	Europees Sociaal Handvest	Trb 2004/13
Europees verdrag betreffende sociale en medische bijstand	Europese Verdrag betreffende sociale en medische bijstand	Trb. 1954/200

Citeertitel	Officiële benaming	Publicatie nr
Europees verdrag migrerende werknemers	Europees Verdrag inzake de rechtspositie van migrerende werknemers	Trb. 1978, 70
Europees vestigingsverdrag	Europees vestigingsverdrag	Trb 1957, 20
Europese overeenkomst inzake de afschaffing van visa voor vluchtelingen	Europese Overeenkomst inzake de afschaffing van visa voor vluchtelingen	Trb 1959-153, 1960-111, 1968-48, 1995-232
Europese overeenkomst inzake de overdracht van verantwoordelijkheid met betrekking tot vluchtelingen	Europese overeenkomst inzake de overdracht van verantwoordelijkheid met betrekking tot vluchtelingen	Trb. 1982,24
EU-Verdrag	Verdrag betreffende de Europese Unie	Pb EU C 191 en Trb 1992/74, Trb 1993/159
EVRM	Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, Zoals gewijzigd door Protocol nr 11 met de aanvullende Protocollen 1, 4, 6, 7, 12 en 13	 Trb 1951, 154 en 2004, 285
Gewijzigd Nederlands-Zwitsers Traktaat	Overeenkomst tussen de Europese Economische Gemeenschap en de Zwitserse Bondsstaat	Trb. 1996, nr. 217
Haags adoptieverdrag	Verdrag inzake de bescherming van kinderen en de samenwerking op het gebied van de interlandelijke adoptie	Trb. 1993, 197 en 1996, 94
Internationaal Verdrag voor de beveiling van mensenlevens op zee	Internationaal Verdrag voor de Beveiliging van Mensenlevens op Zee	Trb. 1978/189
IVKR	Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind	Trb. 1990, 46
Nationaliteitenverdrag	Verdrag van Straatsburg van 6 mei 1963 betreffende beperking van de gevallen van meervoudige nationaliteit en betreffende militaire verplichtingen in geval van meervoudige nationaliteit	Trb.1964, 4 en 1985, 75
Nederlands-Amerikaans Vriendschapsverdrag	Het Verdrag van vriendschap, handel en scheepvaart tussen het Koninkrijk der Nederlanden en de Verenigde Staten van Amerika; het Nederlands Amerikaans Vriendschapsverdrag	Trb. 1956, 40 en 1957m 234
Nederlands-Duits Vestigingsverdrag	Nederlands-Duits Vestigingsverdrag	Stb. 1906, 279

Citeertitel	Officiële benaming	Publicatie nr
Nederlands-Zwitsers Traktaat	Traktaat van vriendschap, vestiging en handel tussen het Koninkrijk der Nederlanden en de Zwitserse Bondstaat	Stb 1878, 137
Overeenkomst EEG-Tunesië	Overeenkomst in de vorm van een briefwisseling tussen de Europese Gemeenschap en de Republiek Tunesië inzake de liberaliseringsmaatregelen voor het onderlinge handelsverkeer en de wijziging van de landbouwprotocollen bij de Associatieovereenkomst tussen de EG en de Republiek Tunesië	Pb EU 1978 L 336
Overeenkomst EG-Zwitserland	Overeenkomst tussen de Europese Gemeenschap en haar lidstaten, enerzijds, en de Zwitserse Bondsstaat, anderzijds, inzake het vrije verkeer van personen	Trb. 2000, 16 en 86 en Trb 2002, 104
Overeenkomst Nederland-Suriname 1975	Overeenkomst tussen tussen het Koninkrijk der Nederlanden en de Republiek Suriname inzake het verblijf en de vestiging van wederzijde onderdanen	Trb. 1975, 133
Overeenkomst Nederland-Suriname 1981	Overeenkomst tussen Nederland en Suriname inzake de binnenkomst en het verblijf van wederzijdse onderdanen	Trb. 1981, 35 en 1983, 171
Overeenkomst van Dublin	Overeenkomst betreffende de vaststelling van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat bij een van de lidstaten van de Europese Gemeenschappen wordt ingediend	PB Eu 1997 C 254 en Trb 1991, 129, Trb 1997,236
Samenwerkingsovereenkomst EEG-Marokko	Samenwerkingsovereenkomst tussen de Europese Economische Gemeenschap en het Koninkrijk Marokko	PB EU L264
Samenwerkingsovereenkomst EEG-Tunesië	Samenwerkingsovereenkomst tussen de Europese Economische Gemeenschap en de republiek Tunesië	PB EU L 265
Samenwerkingsovereenkomst EEG- Algerije	Samenwerkingsovereenkomst tussen de Europese Economische Gemeenschap en de democraties volksrepubliek Algerije	Pb EU L 263
Schengenakkoord	het Akkoord van Schengen inzake vrij personenverkeer tussen de deelnemende landen	Trb 1990, 145
Staatlozenverdrag	Verdrag betreffende de Status van Staatlozen	Trb 1957,22
SUO	Schengen Uitvoeringsovereenkomst	SCH/Com-ex(94) 29, 2e herz.
Toescheidingsovereenkomst Nederland-Suriname	Toescheidingsovereenkomst inzake nationaliteiten tussen Nederland en Suriname	Trb 1975, 132
Verdrag van Amsterdam	Verdrag van Amsterdam houdende wijziging van het Verdrag betreffende de Europese Unie, de Verdragen tot oprichting van de Europese Gemeenschappen en sommige bijbehorende Akten	Trb. 1998, 11 en Trb 2002, 153

Citeertitel	Officiële benaming	Publicatie nr
Verdrag van Chicago	Verdrag inzake de internationale burgerluchtvaart	Stb 1947/H 165
Verdrag van Chigaco	Verdrag van Chicago inzake de internationale burgerluchtvaart	Stb. 1947/ H 165
Vluchtelingenverdrag	Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951 en bijbehorend Protocol van New York van 1967	Trb 1954, 88 en Trb. 1967, 76

Bijlage III - Gewijzigde paragrafen deel A

Hoofdstuk A1 - Algemeen

2 Bevoegdheden

De Minister van Justitie is verantwoordelijk voor de uitvoering van de vreemdelingenwetgeving. Daar waar in deze circulaire wordt verwezen naar de verantwoordelijke bewindspersoon zal deze worden aangeduid als "de Minister".

De Minister heeft zijn bevoegdheden met betrekking tot de coördinatie, regie en de uitvoering van het gezag binnen de vreemdelingenketen gemandateerd aan de Secretaris-Generaal, die dit op zijn beurt heeft doorgemandateerd aan de Directeur-Generaal Wetgeving, Internationale Aangelegenheden, Integratie en Vreemdelingenzaken. Laatstgenoemde geeft op grond van artikel 48 Vw namens de Minister aanwijzingen aan de uitvoeringsorganisaties, inclusief aanwijzingen omtrent de behandeling van individuen en bijzondere groepen. In spoedeisende individuele gevallen ligt deze aanwijzingsbevoegdheid bij het Hoofd van de IND teneinde een effectief optreden mogelijk te maken, voor zover dit niet ligt op het terrein van vertrek en uitzetting. De aanwijzigingsbevoegdheid ligt waar het gaat om vertrek en uitzetting in spoedeisende individuele gevallen bij de Directeur van de DT&V. Voorts is het geven van een bijzondere aanwijzing in het geval van een voorgenomen toegangsweigering aan een vreemdeling die asiel aanvraagt (zie artikel 3, derde lid, Vw) of een onderdaan van de EU, de EER of Zwitserland (zie artikel 8.8, tweede lid, Vb) een bevoegdheid die aan het Hoofd van de IND is doorgemandateerd. Tevens is de uitvoering van de Vw gemandateerd aan het Hoofd van de IND, voor zover dit ligt op het terrein van toelating. Deze mandatering ziet onder meer op het nemen van beslissingen op toelatingsaanvragen. De uitvoering van de Vw op het terrein van vertrek en uitzetting is gemandateerd aan de Directeur DT&V. Zie voor de uitwerking van de mandatering binnen het Ministerie van Justitie de Regeling van de Minister van Justitie van 12 mei 2005, nr. 5332529/05/DP&O (Stcrt. d.d. 24 mei 2005, nr. 97), de Regeling van de Minister van Justitie van 12 mei 2005, nr. 5295095/04/DP&O (Stcrt. d.d. 24 mei 2005 nr. 97) en het besluit van het Hoofd van de IND van 24 juni 2005, nr. INDUIT05-4081 (AUB) (Stcrt. d.d. 18 juli 2005, nr. 136).

De Minister van BuZa is, op grond van het Soeverein Besluit 1813, bevoegd tot visumverlening. Het Hoofd van de IND is tevens Hoofd van de Visadienst en als onbezoldigd ambtenaar van BuZa gemandateerd om namens de Minister van BuZa te beslissen op visumaanvragen en mvv's.

Voorts zijn ingevolge de Vw aan de Korpschef en de Commandant der KMar bevoegdheden toegekend en taken opgedragen op het gebied van:
- toegang (zie A2);
- toezicht (zie A3);
- vertrek en uitzetting (zie A4);
- vrijheidsbeneming (zie A6).

In hoofdstuk 4 Vw is vastgelegd dat de Korpschef en de Commandant der KMar hun bevoegdheden en taken niet uitoefenen naar eigen beleidsinzicht, maar met inachtneming van de (algemene en bijzondere) aanwijzingen van de Minister (zie ook hoofdstuk 4 Vb).

6.2 Het PIL

Het werken volgens het PIL geeft inhoud aan de gezamenlijke verantwoordelijkheid van de ketenpartners voor de kwaliteit van de persoonsgegevens.
Het PIL beschrijft een gestandaardiseerde werkwijze voor het identificeren, registreren, wijzigen en verifiëren van persoonsgegevens in de vreemdelingenketen. PIL is kaderstellend voor de interne admini-

stratieve organisatie van de ketenpartners en is te raadplegen op de website van de vreemdelingenketen, onder producten.

Verplichtingen
De ketenpartners, die het protocol onderschrijven, verplichten zich daarmee tot het werken volgens het PIL, overeenkomstig hun taken en bevoegdheden in de identificatie en registratie, zoals beschreven in het PIL. De organisaties:
– werken volgens de processpecifieke uitwerkingen van het PIL bij het identificeren en registreren;
– hanteren de gemeenschappelijke persoonsgegevens in de eigen primaire processen en systemen als de leidende persoonsgegevens;
– verifiëren de identiteit van de vreemdeling op de daartoe aangewezen momenten in de processen;
– handelen volgens de wijzigingsprocedure, indien zij met afwijkende persoonsgegevens in aanraking komen.

Uitgangspunten
De volgende uitgangspunten liggen ten grondslag aan het protocol:
– De persoonsidentificatie en eerste registratie geschieden bij het eerste contact met de vreemdeling.
– Het gebruik van een biometrisch kenmerk biedt de beste mogelijkheid tot unieke identificatie en verificatie. Waar wet- en regelgeving dat toestaan wordt de identificatie en verificatie met behulp van biometrie uitgevoerd (zie A3/3.6.2, A3/7.4.2 en C11/1.2.
– De partijen in de vreemdelingenketen die als eerste met een vreemdeling in aanraking kunnen komen, zijn: het ministerie van BuZa, de vreemdelingenpolitie, de KMar en de ZHP.
– De organisatie die de persoonsgegevens registreert of wijzigt, is verantwoordelijk voor de kwaliteit van de set persoonsgegevens van de betreffende vreemdeling die hij op dat moment registreert.
– De vreemdeling beschikt over het unieke vreemdelingennummer waaronder zijn identificerende gegevens zijn geregistreerd.
– Een nieuw uniek vreemdelingennummer wordt pas uitgegeven als niet vast te stellen is dat de vreemdeling eerder is geregistreerd.
– De GBA-gegevens zijn leidend, dat wil zeggen dat in de communicatie de vreemdeling wordt aangeduid met de persoonsgegevens zoals deze in de GBA zijn geregistreerd. GBA-persoonsgegevens kunnen niet gewijzigd worden door de partners in de vreemdelingenketen. In de communicatie inzake personen aan wie een visum is verstrekt, wordt het visumaanvraagnummer gebruikt.

Uitwerking
In het PIL worden bovengenoemde uitgangspunten uitgewerkt in algemene aanwijzingen voor het identificeren en registreren, het verifiëren en het wijzigen van persoonsgegevens.
Deze aanwijzingen zijn vervolgens meer specifiek uitgewerkt in processen productbeschrijvingen voor het identificeren en registreren in de volgende processen:
– het asielproces;
– visaverlening en reguliere immigratie;
– grensbewaking en toezicht.

In het PIL worden de taken en verantwoordelijkheden van de ketenpartners beschreven en wordt beschreven aan welke eisen de producten moeten voldoen. Het is de verantwoordelijkheid van de organisaties zelf die deel uitmaken van de vreemdelingenketen om het PIL te vertalen naar interne werkinstructies.

Hoofdstuk A2 - Toegang

4.3.1 Het visumvereiste

Vreemdelingen die visumplichtig zijn en zich naar Nederland willen begeven voor een verblijf van ten hoogste drie maanden per periode van zes maanden moeten in beginsel in het bezit zijn van een paspoort. Het paspoort dient te zijn voorzien van:

– hetzij een geldig luchthaventransitvisum (A-visum), indien tijdens een tussenlanding verblijf in de internationale transitzone van een luchthaven wordt beoogd. Dit behelst geen verdere toegang tot het nationale grondgebied;
– hetzij een geldig doorreisvisum (B-visum) indien doorreis door het Schengengebied of Nederland wordt beoogd, met een oponthoud van ten hoogste vijf dagen; of
– hetzij een geldig reisvisum (C-visum), indien kort verblijf in het Schengengebied of in Nederland wordt beoogd.

De strekking van het (Schengen)visum is om de vreemdeling reeds vóór zijn komst naar Nederland aan een onderzoek te onderwerpen naar reisdoel, reispapieren, antecedenten en bestaansmiddelen.

Bij artikel 10 SUO is een eenvormig visum vastgesteld dat geldig is voor het gehele Schengengebied. De Schengenstaten geven het Schengenvisum af in de vorm van een sticker. Bepalingen omtrent visa zijn verder opgenomen in de GVI.

Zie voor modellen van visa, afgegeven in het buitenland of aan de grens, de website van de vreemdelingenketen en bijlage 13 en BNL bijlage VI, GVI.

In hoofdstuk VI GVI en bijlage 9, 10, 11 en 13 GVI is aangegeven op welke wijze een visumsticker moet worden ingevuld en aangebracht.

Indien de vreemdeling langer dan drie maanden in Nederland wenst te verblijven en mvv-plichtig is, dient hij een D-visum (een mvv) dan wel een combinatievisum (D+C) aan te vragen (zie B1/1).

Vrijstelling van de visumplicht

Op basis van overeenkomsten tot afschaffing van de visumplicht van de Benelux- of Schengenstaten met derde landen, bestaan uitzonderingen op de visumplicht. Vrijgesteld zijn:

– onderdanen van de EU, de EER, Zwitserland en Liechtenstein (zie bijlage 1, onderdeel 1, BNL-kader, GVI);
– onderdanen van de landen opgesomd in bijlage 1, II, onderdeel 1, GVI;
– onderdanen van speciale administratieve regio's in China opgesomd in bijlage 1, II, onderdeel 2, GVI;
– houders van diplomatieke, officiële en dienstpaspoorten van de landen vermeld in bijlage 2, overzicht A, GVI;
– vreemdelingen die houder zijn van een geldig, door een Schengenstaat afgegeven (verblijfs)document opgesomd in bijlage 4 GVI (zie ook artikel 21 SUO);
– houders van een reisdocument voor vluchtelingen die rechtmatig verblijven in een van de landen als bedoeld in bijlage 3, onder F, sub 1, VV; en
– overige categorieën genoemd in GVI, bijlage 1, II, onderdeel 1, BNL-kader, zoals houders van een 'crew member licence' of een 'crew member certificate' (zie A2/6.2.5) en zeelieden (zie A2/6.2.7).

In aanvulling op bovenstaande kan een vreemdeling in bepaalde gevallen ook op grond van een unilaterale regel van de visumplicht worden ontheven. Dit geldt ook voor wat betreft het luchthaventransitvisum. Onderdanen van de landen opgesomd in bijlage 3 GVI zijn vrijgesteld van het luchthaventransitvisum.

In artikel 2.4 Vb zijn bepalingen opgenomen over de omstandigheden waaronder (transit)passagiers van vliegtuigen, zonder in het bezit te zijn van het vereiste visum, toegang kan worden verleend (zie A2/6.2.6).

Tot slot, zoals is neergelegd in artikel 8.9 Vb, zijn personen die normaal gesproken visumplichtig zijn vrijgesteld van de visumplicht wanneer zij een familielid zijn als bedoeld in artikel 8.7, tweede, derde en vierde lid, Vb van een onderdaan van de EU, de EER of Zwitserland die zijn recht inzake vrij verkeer uitoefent. Hierbij geldt als voorwaarde dat zij in het bezit moeten zijn van een geldige verblijfskaart afgegeven door één van de EU-/EER-landen of Zwitserland. (Hier wordt gedoeld op het document vermeld in artikel 10 van Richtlijn 2004/38 van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden.)

4.3.3.1 Schengenvisa

Als invulling van het bepaalde in artikel 10 SUO is een eenvormig visum (in de vorm van een sticker) ingesteld dat in beginsel geldig is voor het grondgebied van alle Schengenstaten. Vreemdelingen die houder zijn van een geldig Schengenvisum en die het grondgebied van één van de Schengenstaten op rechtmatige wijze zijn binnengekomen, mogen zich in beginsel vrij verplaatsen op het grondgebied van alle Schengenstaten. Uitzondering hierop vormt het territoriaal beperkte visum, zie hieronder.

De volgende typen Schengenvisa worden onderscheiden:
- het luchthaventransitvisum (type A) (zie hoofdstuk I, § 2.1.1, GVI);
- het doorreisvisum (type B) (zie artikel 11, eerste lid, onder b, SUO en hoofdstuk I, § 2.1.2, en hoofdstuk V, § 2.1, GVI); en
- het reisvisum (type C) (zie artikel 11, eerste lid, onder a, SUO en hoofdstuk I, § 2.1.3 en hoofdstuk V, § 2.1, GVI).

Geldigheidsduur Schengenvisa

Een reisvisum kan worden afgegeven voor één of meerdere binnenkomsten. Voor houders van reisvisa geldt dat de duur van een ononderbroken verblijf, noch de totale duur van de achtereenvolgende verblijfsperioden meer dan drie maanden per zes maanden, te rekenen vanaf de datum van eerste binnenkomst, mag bedragen (zie artikel 11, eerste lid, onder a, SUO en hoofdstuk I, § 2.1.3 en hoofdstuk V, § 2.1, GVI). De termijn van drie maanden begint te lopen vanaf de eerste binnenkomst (zie artikel 11, eerste lid, onder a, SUO en hoofdstuk I, § 2.1.3 en hoofdstuk V, § 2.1, GVI).

Met betrekking tot het doorreisvisum bestaat voor transiterende zeelieden een separate regeling met een standaardformulier. Hiervoor wordt verwezen naar Verordening 415/2003 alsmede naar hoofdstuk V, § 4, BNL-kader, GVI.

De geldigheidsduur van een visum voor één reis bedraagt ten hoogste drie maanden. Een visum voor meerdere reizen kan worden afgegeven met een geldigheidsduur van één jaar. Voor bepaalde categorieën van personen kan de geldigheids-duur langer zijn, met een maximum van vijf jaar (zie hoofdstuk I, § 2.13 en hoofdstuk V, § 2.1, GVI).

Het visum wordt in beginsel niet voor langere duur verleend dan waarvoor het is aangevraagd.

Visum met territoriaal beperkte geldigheid

Het visum met territoriaal beperkte geldigheid is een visum waarbij verblijf uitsluitend is toegestaan op het grondgebied van één of meer Schengenstaten. Zie voor gevallen waarin dergelijke visa kunnen worden afgegeven artikel 10, derde lid, SUO, artikel 11, tweede lid, SUO, artikel 14, eerste lid SUO, en artikel 16 SUO alsmede hoofdstuk I, § 2.3 en hoofdstuk V, § 3, GVI. Voor wat betreft de afgifte van visa met territoriaal beperkte geldigheid aan de grens, wordt verwezen naar eerdergenoemde Verordening 415/2003, BNL-bijlage I GVI en hoofdstuk I, § 2.4, BNL-kader, GVI. Zie verder bijlage 14 GVI voor wat betreft de melding aan de overige Schengenstaten omtrent de afgifte van deze visa.

Visumverklaringen
In de regel wordt het visum in het paspoort gesteld. Artikel 14, eerste lid, SUO en bijlage 11 GVI bepalen wanneer een visum in een reisdocument kan worden aangebracht. In bepaalde gevallen worden het luchthaventransit-, reis- en doorreisvisum niet in het paspoort, maar op een afzonderlijk vel papier gesteld: een visumverklaring (zie voor het model BNL-bijlage VI GVI). Aan een visumverklaring wordt dezelfde betekenis toegekend als aan een visum, met dien verstande, dat de houder van een dergelijke visumverklaring te allen tijde in het bezit dient te zijn van het identiteitsdocument waarnaar in het visum wordt verwezen. Deze visumverklaringen kunnen geldig gemaakt worden voor één of meerdere Schengenstaten.

In de volgende gevallen moet het visum in de vorm van een visumverklaring worden afgegeven:
– collectief reizende vreemdelingen die overigens in het bezit zijn van de vereiste individuele documenten voor grensoverschrijding;
– vreemdelingen wier document voor grensoverschrijding door de betreffende Schengenstaat niet als 'geldig document voor grensoverschrijding' is erkend (zie artikel 14, tweede lid, SUO en hoofdstuk VI, § 5.4, GVI).

Voor een overzicht van reisdocumenten welke recht geven op overschrijding van de buitengrenzen en waarin een visum kan worden aangebracht, wordt verwezen naar het overzicht van reisdocumenten bij de GVI.

Collectief visum
Het kan hier een doorreisvisum of een reisvisum voor een verblijfsduur van ten hoogste dertig dagen betreffen, afgegeven aan vreemdelingen die:
– met gebruikmaking van een collectief document voor grensoverschrijding in groepsverband reizen (zie A2/6.2.4);
– een groep vormen van minimaal vijf en maximaal vijftig personen;
– in het bezit zijn van de vereiste individuele documenten voor grensoverschrijding, maar waarvan kan worden vastgesteld dat zij gezamenlijk reizen en een gezamenlijk reisdoel hebben. Het visum wordt in dit geval gesteld op een losse verklaring.

Zie ook hoofdstuk I, § 2.1.4, GVI. Voor wat betreft de afgifte van collectieve visa aan de grens zie verder Verordening 415/2003, BNL-bijlage I GVI en hoofdstuk V, § 4.5, BNL-kader, GVI.

Reizigerslijst voor schoolreizen binnen de EU
Aan scholieren van derde landen die rechtmatig in Nederland verblijven, kan ter vereenvoudiging van schoolreizen binnen de EU een reizigerslijst voor scholieren worden afgegeven overeenkomstig het besluit van de Raad van de EU van 30 november 1994 (94/75/JBZ). Bij dit besluit is een standaard gemeenschappelijk formulier toegevoegd van een reizigerslijst. De reizigerslijst is opgenomen in bijlage 3b VV.

Met de reizigerslijst kunnen scholieren uit derde landen die rechtmatig verblijf hebben in een van de lidstaten in de eerste plaats visumvrij reizen tussen de lidstaten, maar zij moeten wel nog voldoen aan de overige voorwaarden voor toegang. Lidstaten kunnen dan ook scholieren, die niet aan de nationale voorwaarden voor toegang voldoen, de toegang weigeren.

Daarnaast hebben de lidstaten van de EU de lijst tevens erkend als geldig document voor grensoverschrijding, mits aan de volgende voorwaarden is voldaan:
– de lijst is voorzien van recente foto's van de op de lijst vermelde scholieren die niet in het bezit zijn van een identiteitsbewijs met foto;
– de verantwoordelijke instantie van de lidstaat moet de verblijfsstatus van de betrokken scholieren en hun recht om opnieuw tot het land te worden toegelaten hebben bevestigd en ervoor hebben gezorgd dat het document dienovereenkomstig gewaarmerkt is;

– de lidstaat van verblijf van de scholier in kwestie moet de andere lidstaten hebben meegedeeld dat hij de lijst als geldig document voor grensoverschrijding wenst te gebruiken.

De scholieren komen voor visumvrijstelling, door plaatsing op de reizigerslijst, in aanmerking indien:
– zij in het kader van een schoolexcursie deelnemen aan een groepsreis van leerlingen van een school voor algemeen vormend onderwijs (basisscholen, scholen voor speciaal onderwijs en scholen voor voortgezet onderwijs);
– zij deel uitmaken van een groep die begeleid wordt door een leerkracht van de desbetreffende school;
– de leerlingenlijst volledig is ingevuld en gewaarmerkt door het schoolhoofd en is voorzien van recente foto's van de op de lijst vermelde scholieren voor zover deze niet in het bezit zijn van een identiteitsbewijs met foto; en
– zij rechtmatig in een van de Schengenstaten verblijven.

Criteria voor visumverlening (kort verblijf)
De criteria voor visumverlening zijn in beginsel gelijk aan de algemene criteria die gelden voor toegang zoals opgenomen in artikel 5, eerste lid, SGC. De criteria voor visumverlening zijn nader uitgewerkt in de GVI en de daartoe behorende bijlagen.

Een van de basiscriteria bij visumverlening is het voorkomen van illegale immigratie (zie ook hoofdstuk V, § 1.4, GVI). Hierbij is het aan de visumaanvrager om aannemelijk te maken – zo nodig door middel van het overleggen van documenten – dat de tijdige terugkeer voldoende is gewaarborgd. Bij de beoordeling of de tijdige terugkeer voldoende gewaarborgd kan worden geacht, kunnen meerdere wegingsfactoren een rol spelen. De onderstaande factoren moeten in samenhang worden gezien, maar kunnen ook reeds op zichzelf leiden tot de conclusie dat de tijdige terugkeer onvoldoende is gewaarborgd:
– het ontbreken van een (sterke) sociale en economische band van de visumaanvrager met het land van herkomst;
– eerdere bezoeken van de visumaanvrager aan een of meer Schengenstaten, waarbij de regels omtrent de duur van het verblijf en aanmelding niet zijn gerespecteerd;
– "visumshoppen": aanvrager die in een relatief korte tijd bij verschillende vertegenwoordigingen heeft getracht in het bezit gesteld te worden van een visum;
– het overleggen van valse dan wel vervalste documenten bij de visumaanvraag;
– het afleggen van valse of onjuiste verklaringen, ten einde de vertegenwoordiging ertoe te bewegen een visum te verstrekken;
– gebruik maken van een minder geloofwaardige referent of garantsteller. Dit wil zeggen een persoon waarvan vast staat dat deze eerder vreemdelingen heeft uitgenodigd dan wel hiervoor garant heeft gestaan die niet (tijdig) zijn teruggekeerd.

De hierboven weergegeven opsomming is niet limitatief.

Zoals reeds in A2/4.2.3 werd vermeld, is in artikel 5, eerste lid, onder c, SGC aangegeven dat een vreemdeling dient te beschikken over voldoende middelen van bestaan. In bijlage 7 GVI is voor Nederland aangegeven dat het uitgangspunt hierbij een bedrag is van € 34 per persoon per dag. Tevens dient de vreemdeling in het bezit te zijn van een medische reisverzekering voor de duur van zijn verblijf in het Schengengebied (zie hoofdstuk V, § 1.4, GVI, de Benelux-Bijlage V en deel I, punt 4.1.2. GVI).

In geval de vreemdeling zelf niet over voldoende middelen beschikt, kan desondanks aan het middelenvereiste worden voldaan, indien een in Nederland rechtmatig verblijvende solvabele derde zich garant stelt voor de kosten die voor de staat of voor andere openbare lichamen uit het verblijf van de vreemdeling kunnen voortvloeien, alsmede voor de kosten van de reis naar een plaats buiten Nederland waar de toelating van de vreemdeling is gewaarborgd (zie bijlage 6a VV tot en met bijlage 6c VV). Deze derde kan aangemerkt worden als solvabel indien hij zelfstandig en duurzaam beschikt over voldoende

middelen van bestaan. Onder voldoende wordt in dit kader verstaan een netto maandinkomen minimaal gelijk aan het bestaansminimum voor de categorie echtparen en gezinnen in de zin van de Wwb. De begrippen zelfstandig en duurzaam zijn nader uitgewerkt in artikel 3.73 Vb en artikel 3.75 Vb en zijn overeenkomstig van toepassing op de verlening van kort verblijf.

In geval een solvabele derde zich garant stelt voor meer dan één persoon, kunnen aanvullende voorwaarden gesteld worden. In die gevallen kan bijvoorbeeld verlangd worden dat een bankgarantie ter hoogte van het lijnvluchttarief KLM en/of meerdere separate garantverklaringen worden overlegd. Voor elke aanvullend aangedragen visumaanvrager voor wie de solvabele derde zich garant wil stellen, geldt dat de solvabele derde zelfstandig en duurzaam over voldoende middelen van bestaan dient te beschikken.

Indien een solvabele derde zich reeds eerder garant heeft gesteld voor een visumaanvrager en hij niet of onvoldoende aannemelijk kan maken dat deze visumaanvrager tijdig is teruggekeerd naar het land van herkomst of een land waar de toelating is gewaarborgd, kan dit mede aanleiding vormen de aanvraag voor een visum kort verblijf af te wijzen.

4.3.8.1 Soorten visa

Aan de grens kunnen (in individuele of collectieve vorm) onder bepaalde voorwaarden (zie Verordening 415/2003 en BNL-bijlage I GVI) worden afgegeven:
- eenvormige visa, zonder territoriaal beperkte geldigheid;
- visa met territoriaal beperkte geldigheid;
- doorreisvisa voor transiterende zeelieden.

4.3.8.2 Voorwaarden verlening van visa aan de grens

De voorwaarden voor verlening van een visum aan de grens zijn opgenomen in artikel 1 van Verordening 415/2003 (zie ook BNL-bijlage I GVI). De belangrijkste voorwaarde hierbij is dat de vreemdeling kan aantonen dat door onvoorziene en dringende redenen hij niet in de gelegenheid is geweest een visum aan te vragen voorafgaand aan zijn komst naar de betreffende Schengenstaat. Overigens kan dit niet worden tegengeworpen aan familieleden van EU, EER of Zwitserse onderdanen die vallen onder het Gemeenschapsrecht inzake vrij verkeer van personen.

Zie voor de visumafgifte aan de grens aan zeelieden Verordening Nr. 415/2003 en hoofdstuk V, § 4, BNL-kader, GVI.

4.4.1 Voorwaarden voor verblijf in de vrije termijn

Verblijf in de vrije termijn is van rechtswege toegestaan aan vreemdelingen, indien en zolang zij voldoen aan de in artikel 12 Vw gestelde voorwaarden.

Het recht op verblijf in de vrije termijn wordt ingevolge dit artikel van rechtswege verkregen zodra de vreemdeling aan de volgende voorwaarden voldoet:
- hebben voldaan aan de verplichtingen in verband met de grensoverschrijding;
- inachtneming van het bij en krachtens de Vw bepaalde;
- beschikken over voldoende middelen van bestaan;
- geen arbeid verrichten in strijd met de Wav;
- geen gevaar opleveren voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Het recht op verblijf in de vrije termijn vervalt van rechtswege zodra:
- de vreemdeling niet meer aan de gestelde voorwaarden voldoet, of
- de duur van de vrije termijn is verstreken.

Sinds de implementatie op 29 april 2006 van Richtlijn 2004/38 wordt ten aanzien van onderdanen van de EU, de EER en Zwitserland die hun recht op vrij verkeer van personen uitoefenen niet langer onderscheid gemaakt tussen rechtmatig verblijf in de vrije termijn en rechtmatig verblijf als gemeenschapsonderdaan (zie A2/6.2.2 en B10).

5.1 Algemene aandachtspunten

Alvorens op de verschillende aspecten van toezicht aan de buitengrens wordt ingegaan, wordt een drietal algemene opmerkingen geplaatst.

Het is niet mogelijk om een aanvraag om een mvv dan wel een verblijfsvergunning regulier aan een grensdoorlaatpost of door tussenkomst van een ambtenaar belast met de grensbewaking in te dienen. Dit, om tegen te gaan dat het mvv-vereiste en de bijbehorende aanvraagprocedure vanuit het buitenland worden omzeild.

Het bovenstaande doet niet af aan de mogelijkheid om aangifte te doen inzake mensenhandel. Een dergelijke aangifte wordt ambtshalve aangemerkt als een aanvraag om een verblijfsvergunning regulier. De procedure als beschreven in B9 (met uitzondering van de bedenktijd van maximaal drie maanden) is van toepassing.

Indien een vreemdeling bij een ambtenaar belast met de grensbewaking aangeeft een aanvraag om een verblijfsvergunning asiel te willen indienen, dient gehandeld te worden overeenkomstig het gestelde in C10/3.

5.5.2 Procedures voor weigering van toegang aan de grens

De toegangsweigering van een onderdaan van een derde land geschiedt schriftelijk door uitreiking van een standaardformulier aan de vreemdeling. De toegang wordt geweigerd ingevolge artikel 13 juncto artikel 5, eerste lid, SGC.

In een weigeringsformulier conform het standaardformulier zoals opgenomen in bijlage V, deel B, SGC worden de redenen aangekruist op grond waarvan de toegang wordt geweigerd. Verder dient op het standaardformulier melding te worden gemaakt van:

- de betreffende Staat (in casu de Staat der Nederlanden);
- de betreffende instantie, inclusief logo (in casu KMar of ZHP);
- de toepasselijke bepalingen van de vigerende nationale wetgeving met betrekking tot de reden voor toegangsweigering (in casu artikel 3 Vw);
- de nationale wetsbepalingen en procedure betreffende het recht van beroep. Op het formulier dient te worden vermeld: “Tegen deze beslissing kan op grond van artikel 77, eerste lid, van de Vreemdelingenwet administratief beroep worden ingesteld bij de Minister van Justitie. Het beroep kan worden ingesteld door de vreemdeling in persoon, zijn wettelijke vertegenwoordiger, zijn bijzonder gemachtigde, of een advocaat, indien deze verklaart daartoe bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd. Het beroep moet worden ingesteld binnen vier weken na de dag waarop de beschikking is gemaakt. Daarbij is aan te bevelen dat een afschrift van de beschikking wordt overlegd”. Tevens dient het adres vermeld te worden waarheen het beroepschrift gezonden kan worden.

Gedetailleerde voorschriften inzake weigering van toegang zijn opgenomen in bijlage V, deel A, SGC.

Indien de vreemdeling weigert het formulier te ondertekenen, maakt de ambtenaar belast met de grensbewaking daarvan melding in het vak ‘opmerkingen’ op het formulier. De vreemdeling ontvangt een kopie.

Voor de wijze waarop gehandeld dient te worden bij toegangsweigering aan onderdanen van de EU, de EER en Zwitserland (inclusief familieleden) wordt verwezen naar A2/6.2.2.2. Voor de wijze waarop gehandeld dient te worden bij toegangsweigering aan onderdanen van België en Luxemburg wordt verwezen naar A2/6.2.2.3.

5.5.8 Bijzondere aandachtspunten voor de grensdoorlaatposten

Luchthavens
Vreemdelingen aan wie de toegang wordt geweigerd, dienen – ongeacht of zij wel of niet een aanvraag om een verblijfsvergunning asiel indienen – voor terugname te worden geclaimd bij de vervoerder.

Voor vreemdelingen die geen aanvraag om een verblijfsvergunning asiel indienen, dient het vertrek te worden geëffectueerd met als bestemming de plaats van het opstappen dan wel een andere plaats waar de toegang van de vreemdeling gewaarborgd is, zodra plaatsing aan boord van een luchtvaartuig van de betreffende maatschappij mogelijk is. Voor meer bijzonderheden zie Annex 9 van het Verdrag van Chicago.

Zeehavens
Vreemdelingen aan wie de toegang wordt geweigerd, dienen – ongeacht of zij wel of niet een aanvraag om een verblijfsvergunning asiel indienen – voor terugname te worden geclaimd bij de vervoerder.

Voor vreemdelingen die geen aanvraag om een verblijfsvergunning asiel indienen, dient het vertrek te worden geëffectueerd zodra het aanvoerende schip vertrekt, tenzij het vertrek voordien, in overleg met de verantwoordelijke reder, op andere wijze kan worden geëffectueerd.

6.2.1 Nederlanders en daarmee gelijkgestelde personen

Aannemelijk maken Nederlanderschap
Een persoon die beweert Nederlander te zijn, kan op grond van artikel 4.7 Vb worden verplicht op een of andere wijze zijn Nederlanderschap aannemelijk te maken. Zonodig kan, voor vaststelling van de nationaliteit, contact worden opgenomen met de bevolkingsadministratie van de gemeente waar de betrokkene zegt te zijn ingeschreven.

Het bezit van de Nederlandse nationaliteit mag onder meer worden aangenomen op grond van onderstaande documenten:
– een geldig Nederlands document voor grensoverschrijding;
– een Nederlands laissez-passer waarin de Nederlandse nationaliteit is vermeld;
– een recent bewijs van Nederlanderschap;
– een bewijs van naturalisatie tot Nederlander;
– een kennisgeving tot verkrijging van het Nederlanderschap;
– op grond van de Rwn (Stb. 1984, 628);
– op grond van de Toescheidingsovereenkomst Nederland-Suriname.

Met Nederlanders gelijkgestelde personen (Molukkers)
De Wet van 9 september 1976 (Stb. 468) betreffende de positie van Molukkers (hierna: de Faciliteitenwet) is op 1 januari 1977 in werking getreden.

Voor de personen die niet onder de Faciliteitenwet vallen, is de Vw onverkort van toepassing. Voor deze Molukkers gelden de voor vreemdelingen in het algemeen geldende bepalingen en voorschriften.

Personen op wie de Faciliteitenwet van toepassing is, worden als Nederlander behandeld en zijn derhalve geen vreemdeling in de zin van de Vw (zie ook arti-kel 1, aanhef en onder m, Vw).

Voor de verkrijging van een behandeling als Nederlander en een beschrijving van de documenten, waarmee Molukkers de behandeling als Nederlander dienen aan te tonen, wordt verwezen naar de Handleiding voor de toepassing van de Rwn.

Voorschriften inzake Nederlanders en daarmee gelijkgestelde personen
Nederlanders moeten de aanwijzingen van de grensbewakingsambtenaren in acht nemen (zie artikel 4.6 Vb). Nederlanders moeten desgevorderd hun document voor grensoverschrijding tonen en overhandigen of op andere wijze hun Nederlanderschap aannemelijk maken (zie artikel 4.7 Vb).

De verplichtingen omschreven in artikel 4 Vw en de artikelen 4.8 tot en met 4.14 Vb (verplichtingen voor vervoerders) zijn eveneens van toepassing op Nederlanders.

Aan Nederlanders en daarmee gelijkgestelde personen kan de toegang niet worden geweigerd. Dit geldt ook wanneer het paspoort of de identiteitskaart is vervallen of de nationaliteit van de houder wordt betwist (zie artikel 8.10 Vb). Zoals is aangegeven in A2/5.5.1, dient in het geval het voornemen bestaat om de toegang te weigeren aan een persoon die zich er op beroept Nederlander (of een daarmee gelijkgestelde persoon) te zijn, eerst contact op te worden genomen met de IND.

Procedure vervallen en inhouding grensoverschrijdingsdocument
Indien het document voor grensoverschrijding van een Nederlander is vervallen, vindt in beginsel geen controle plaats in het kader van de Vw. Slechts wanneer het vermoeden bestaat dat betrokkene vreemdeling is, kan hiervan sprake zijn en kan betrokkene op grond van artikel 4.7 Vb worden verzocht zijn Nederlanderschap aannemelijk te maken door het tonen van reis- of identiteitspapieren of op andere wijze.

Indien het document voor grensoverschrijding van een Nederlander is vervallen, dient het op grond van de Paspoortwet te worden ingehouden. Dit is onder meer het geval indien de geldigheidsduur is verstreken. Het is niet toegestaan naar het buitenland te reizen met een Nederlands document voor grensoverschrijding (paspoort, toeristenkaart) waarvan de geldigheidsduur is verstreken.
Voor wat betreft de ambtenaren van de KMar is een en ander vastgelegd in de artikelen 30 en 32 Paspoortuitvoeringsregeling KMar.

De volgende situaties zijn denkbaar (dit is geen limitatieve opsomming):
– uit het document zelf blijkt dat het van rechtswege is vervallen, omdat de geldigheidsduur is verstreken of het is gewijzigd door de houder zonder echt frauduleuze bedoelingen;
– uit het document zelf blijkt dat het kan worden ingehouden, omdat het is beschadigd of het van een niet langer gelijkende pasfoto is voorzien;
– de personalia van de houder zijn in het OPS vermeld ter inhouding van zijn/haar document voor grensoverschrijding. In het OPS wordt dit aangegeven met de vermelding 'PASP'.

Uitsluitend documenten die zijn ingeleverd wegens het verstrijken van de geldigheidsduur kunnen onbruikbaar worden gemaakt (zie artikel 32, vierde en vijfde lid, Paspoortuitvoeringsregeling KMar) en aan de houder worden teruggegeven. Ten behoeve van de kennisgeving aan de Minister van BZK is een apart standaardformulier ontworpen.

Indien een document voor grensoverschrijding wordt ingehouden in de gevallen als bedoeld onder b, dan wel indien het een ingeleverd of gevonden document voor grensoverschrijding betreft, wordt het document per aangetekende post en met een begeleidende brief doorgezonden aan de burgemeester van de woonplaats van de houder. De begeleidende brief vermeldt de volgende gegevens:
– naam, voornamen, geboortedatum, geboorteplaats en woonplaats van de houder;
– het nummer van het document voor grensoverschrijding;
– de autoriteit die het document voor grensoverschrijding heeft verstrekt en het einde van de geldigheidsduur die in het document is vermeld;
– de datum en de reden van inhouding of inlevering van het document voor grensoverschrijding.

Er wordt terstond contact opgenomen met het Ministerie van BZK indien:
– de houder niet in Nederland woonachtig is of geen bekende woonplaats heeft;
– de personalia van de houder in het OPS vermeld staan met de aanduiding 'PASP';
– het een diplomatiek paspoort of een dienstpaspoort betreft.

De houder van het ingehouden of ingeleverde document voor grensoverschrijding wordt een ontvangstbewijs verstrekt.

6.2.2.1 Overeenkomsten, betrokken landen en toepassingsgebied

Voor onderdanen van de Benelux-landen, de Schengenstaten, alsmede onderdanen van de EU, de EER en Zwitserland (en hun familieleden) gelden op grond van de ter zake gesloten internationale overeenkomsten afwijkende – gunstigere – regels voor wat betreft toelating en verblijf. Ditzelfde geldt voor toegang en grenscontrole, waarvan de weigering van de toegang een bijzonder aspect is. Deze afwijkende regels vloeien voort uit:
– de Benelux-overeenkomst;
– de SUO;
– het EG-verdrag en het EU-Verdrag en de daaruit voortvloeiende verordeningen en Richtlijnen;
– de EER-overeenkomst;
– de Overeenkomst EG-Zwitserland.

Land	**EU**	**Schengen**	**EER**
België	Ja	Ja	Ja
Cyprus	Ja	Nee	Ja
Denemarken	Ja	Ja	Ja
Duitsland	Ja	Ja	Ja
Estland	Ja	Nee	Ja
Finland	Ja	Ja	Ja
Frankrijk	Ja	Ja	Ja
Griekenland	Ja	Ja	Ja
Hongarije	Ja	Nee	Ja
Ierland	Ja	Nee	Ja
Italië	Ja	Ja	Ja
Letland	Ja	Nee	Ja
Liechtenstein	Nee	Nee	Ja
Litouwen	Ja	Nee	Ja
Luxemburg	Ja	Ja	Ja
Malta	Ja	Nee	Ja
Nederland	Ja	Ja	Ja
Noorwegen	Nee	Ja	Ja
Oostenrijk	Ja	Ja	Ja
Polen	Ja	Nee	Ja
Portugal	Ja	Ja	Ja
Slovenië	Ja	Nee	Ja
Slowakije	Ja	Nee	Ja
Spanje	Ja	Ja	Ja
Tsjechië	Ja	Nee	Ja
Verenigd Koninkrijk	Ja	Nee	Ja
IJsland	Nee	Ja	Ja
Zweden	Ja	Nee	Ja

Het toepassingsgebied van het EU-verdrag betreft de in Europa gelegen grondgebieden van de lidstaten van EU en de EER landen.

Bijzondere bepalingen met betrekking tot het toepassingsgebied van het EU-Verdrag:
– voor Nederland betekent dit dat de toepassing zich niet uitstrekt tot het grondgebied van Aruba en de Nederlandse Antillen;

– voor wat Frankrijk betreft met uitbreiding tot de zogeheten Franse overzeese departementen Martinique, Guadeloupe, Frans-Guyana en Réunion, in zoverre onder meer dat Franse ingezetenen van die departementen op grond van desbetreffende beschikking van de Raad van de EU kunnen deelnemen aan het vrij verkeer van personen en diensten;
– voor wat Denemarken betreft met uitzondering van de Faeröer. De Deense onderdanen die daar woonachtig zijn, worden niet als onderdanen van een lidstaat beschouwd;
– voor wat het Verenigd Koninkrijk betreft zijn de communautaire bepalingen betreffende het vrije verkeer van personen en diensten niet van toepassing op de onderdanen van de Kanaaleilanden en van het eiland Man. Voor het vrij verkeer van personen en diensten wordt met een Brits onderdaan ('British citizen') gelijkgesteld een 'British subject' met aantekening in het paspoort: 'holder has the right of abode in the United Kingdom'of 'holder is defined as an United Kingdom national for community purposes'.

6.2.2.2 Onderdanen van de EU, de EER en Zwitserland (en familieleden)

De gunstiger regels in verband met toegang voor onderdanen van de EU, EER en Zwitsersland, alsmede hun familieleden, zijn in de Vw en het Vb verwerkt. Verwezen wordt naar hoofdstuk 8, Afdeling 2, paragraaf 2 Vb. In het kader van toegang en de eerste periode van het rechtmatig verblijf zijn de artikelen 8.7 tot en met 8.11 Vb het meest relevant.

Artikel 8.7 Vb geeft aan welke vreemdelingen onder welke omstandigheden onder de toepassing van het Gemeenschapsrecht inzake vrij verkeer vallen. Voor een nadere uitwerking van (de bepalingen die gelden voor) de categorieën vermeld in artikel 8.7 Vb wordt verwezen naar B10.

Voor de onderdanen van de EU, de EER en Zwitserland, alsmede voor de familieleden als bedoeld in artikel 8.7, tweede, derde en vierde lid, Vb, gelden in beginsel de in de artikelen 4 Vw en 4.4, 4.6 en 4.8 tot en met 4.16 Vb genoemde algemene verplichtingen in verband met grenscontrole. Zij kunnen bij passage van de buitengrens in beginsel (enkel) aan een minimumcontrole worden onderworpen (zie A2/5.2.1).

Voor wat betreft het vereiste om te beschikken over een geldig document voor grensoverschrijding geldt voor onderdanen van de EU, de EER en Zwitserland dat naast een geldig nationaal paspoort ook een geldige identiteitskaart volstaat. Het familielid dat onderdaan is van een derde land dient echter als hoofdregel te beschikken over een geldig nationaal paspoort dat is voorzien van een visum (zie A2/4.3.1 voor het visumvereiste). Zoals is aangegeven in A2/4.3.1, zijn (in beginsel visumplichtige) familieleden als bedoeld in artikel 8.7, tweede, derde en vierde lid, Vb vrijgesteld van de visumplicht als zij in het bezit zijn van een geldige verblijfskaart afgegeven door één van de EU-/EER-landen of Zwitserland.

Er wordt geen in- of uitreisstempel aangebracht in de documenten van onderdanen van de EU, de EER en Zwitserland. Een stempel wordt evenmin aangebracht in de documenten van familieleden bedoeld in artikel 8.7, tweede, derde en vierde lid, Vb, op voorwaarde dat zij een door Zwitserland of één van de EU-/EER-landen afgegeven verblijfskaart overleggen (zie artikel 8.9 Vb).

Indien daartoe op grond van bijzondere omstandigheden aanleiding bestaat, kunnen onderdanen van de EU, de EER en Zwitserland, alsmede de familieleden als bedoeld in artikel 8.7, tweede, derde en vierde lid, Vb, worden onderworpen aan een grondige controle (zie A2/5.2.2). Ook vragen omtrent doel en duur van het verblijf kunnen worden gesteld indien niet vaststaat of het om een onderdaan van de EU, EER en Zwitserland gaat, dan wel de familieleden daarvan, en indien de antwoorden op die vragen noodzakelijk zijn voor het onderzoek naar de status van betrokken persoon. Controle op bestaansmiddelen vindt echter niet plaats (zie artikel 4.5, eerste lid, onder a, en derde lid Vb) tenzij de status van de betrokken persoon onduidelijk is en deze controle noodzakelijk is voor de vaststelling van de status van betrokkene.

Ingevolge artikel 8.8, eerste lid, Vb kan aan onderdanen van de EU, de EER en Zwitserland, alsmede de familieleden als bedoeld in artikel 8.7, tweede, derde en vierde lid, Vb, die beschikken over een geldig document voor grensoverschrijding de toegang slechts worden geweigerd:

a. indien hij op grond van zijn persoonlijke gedrag een actuele, werkelijke en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt;
b. in het geval van potentieel epidemische ziekten zoals gedefinieerd in de relevante instrumenten van de Wereldgezondheidsorganisatie dan wel andere infectieziekten of besmettelijke parasitaire ziekten, ten aanzien waarvan in Nederland beschermende regelingen ten aanzien van Nederlanders worden getroffen;
c. indien hij om redenen van de openbare orde of openbare veiligheid uit Nederland is verwijderd en sinds de verwijdering nog geen redelijke termijn is verstreken.

ad a

Van belang is dat de beoordeling uitsluitend gebaseerd mag zijn op het gedrag van betrokkene. Bij de toepassing van deze bepaling moet het evenredigheidsbeginsel in acht worden genomen (artikel 3:4 Awb) en vormen strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf nog geen voldoende grond om toegang te weigeren. Van een dergelijke bedreiging zal onder meer sprake zijn indien de vreemdeling in het OPS staat gesignaleerd als 'ongewenst vreemdeling' of 'ongewenstverklaard ex artikel 67 Vw' en bij bezit van verboden wapens of verdovende middelen.

ad b

Het gaat hier enkel om potentieel epidemische ziekten zoals gedefinieerd in de relevante instrumenten van de Wereldgezondheidsorganisatie, en andere infectieziekten of besmettelijke parasitaire ziekten, voorzover in Nederland beschermende regelingen zijn getroffen ten aanzien van de eigen onderdanen. Daarbij kan, naast de in gezondheidswetgeving gebruikelijke ziekten als pest, cholera en gele koorts, ook worden gedacht aan nieuwere ziekten als Sars. Verwezen wordt artikel 2, onderdeel a, Infectieziektenwet.

ad c

De vreemdeling die eerder om redenen van openbare orde of openbare veiligheid is verwijderd kan na verloop van een redelijke termijn en in ieder geval na drie jaar na zijn vertrek een aanvraag indienen om opheffing van het eerdere besluit om hem uit Nederland te verwijderen. Gelet op het feit dat verblijfsbeëindiging persoonlijk gedrag vereist dat een actuele, werkelijke en (voldoende) ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt, ligt het voor de hand dat de vreemdeling tevens ongewenst zal zijn verklaard (zie A5/6). In die gevallen betreft het in de Nederlandse situatie derhalve een aanvraag tot opheffing van de ongewenstverklaring. Gedurende de behandeling van deze aanvraag heeft de vreemdeling geen recht van toegang tot Nederland.

Zoals is aangegeven in A2/5.5.1, dient bij de vreemdeling die onderdaan is (of stelt te zijn) van de EU, de EER of Zwitserland, voorafgaand aan toegangsweigering de IND te worden geraadpleegd (zie ook artikel 8.8, tweede lid, juncto artikel 8.7, eerste lid, Vb). Indien wordt overgegaan tot toegangsweigering moet een schriftelijke gemotiveerde beschikking worden uitgereikt (zie artikel 8.8, tweede lid, Vb). Hiervoor kan model M18 worden gebruikt. De toegang wordt geweigerd ingevolge artikel 3, eerste lid, onder d, Vw juncto artikel 8.8 Vb. De motivering moet concreet zijn; niet mag worden volstaan met de enkele mededeling dat de betrokkene een gevaar oplevert voor de openbare orde, de nationale veiligheid of de volksgezondheid. Bij de kennisgeving van de toegangsweigering moet worden vermeld dat daartegen binnen vier weken administratief beroep kan worden ingesteld bij de IND. De behandeling van het administratief beroepschrift mag niet in Nederland worden afgewacht. Betrokkene dient Nederland ingevolge artikel 5, eerste lid, Vw onmiddellijk te verlaten, tenzij er sprake is van een (eerste) verzoek om een voorlopige voorziening. Het aanbrengen van een (toegangs)weigeringsstempel is eveneens van toepassing op burgers van de EU en onderdanen van EER-landen en Zwitserland.

Zoals aangegeven in A2/4.4.1, wordt sedert de implementatie op 29 april 2006 van Richtlijn 2004/38 ten aanzien van onderdanen van de EU, de EER en Zwitserland niet langer onderscheid gemaakt tussen rechtmatig verblijf in de vrije termijn en rechtmatig verblijf als gemeenschapsonderdaan. Ingevolge artikel 8.11, eerste lid, onder a en b, Vb heeft een vreemdeling rechtmatig verblijf gedurende een periode van drie maanden na inreis indien hij:
– beschikt over een geldige identiteitskaart of een geldig paspoort; of
– het bewijs van zijn identiteit en nationaliteit ondubbelzinnig met andere middelen levert.

Een eerste termijn van drie maanden geldt ten aanzien van familieleden als bedoeld in artikel 8.7, tweede, derde en vierde lid, Vb die geen onderdaan zijn van de EU, de EER of Zwitserland, met dien verstande dat dat gezinslid in het bezit moet zijn van een geldig paspoort (zie artikel 8.11, tweede lid, Vb). Andere documenten dan het paspoort worden niet geaccepteerd.
Overigens, een vreemdeling die niet beschikt over het vereiste document voor grensoverschrijding, kan pas worden uitgezet nadat hem gedurende een redelijke termijn de gelegenheid is gegeven dat document te verkrijgen of op andere wijze vast te stellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet (zie artikel 8.8, vierde lid, Vb).

6.2.4.1 Soorten collectieve reisdocumenten

Algemene collectieve paspoorten
Aan vreemdelingen die reizen op een geldig collectief paspoort of een geldige collectieve lijst kan toegang worden verleend voor een verblijf van ten hoogste 3 maanden of voor doorreis, mits:
– op het collectieve paspoort of de lijst de naam, voornamen, geboortedatum en -plaats en de woonplaats van tenminste vijf en ten hoogste 50 deelnemers aan de reis staan vermeld;
– het een collectieve lijst betreft, de lijst is gewaarmerkt door de bevoegde autoriteiten van het land wiens nationaliteit de deelnemers bezitten;
– op het collectieve paspoort of de lijst een door de bevoegde buitenlandse autoriteit verstrekte informatie of gewaarmerkte verklaring voorkomt waaruit blijkt dat alle daarop vermelde personen de nationaliteit bezitten van het land door wiens autoriteit het document is afgegeven of gewaarmerkt;
– in het geval de deelnemers aan de reis visumplichtig zijn, het collectieve paspoort of lijst tevens is voorzien van een geldig visum;
– zich bij het reisgezelschap een reisleider bevindt die het collectieve paspoort of de lijst onder zijn berusting heeft en die in het bezit is van een geldig document voor grensoverschrijding;
– alle deelnemers aan de reis beschikken over een individueel identiteitsbewijs voorzien van een foto; en
– de deelnemers aan de reis voldoen aan alle overige voorwaarden voor toegang. Collectieve paspoorten of lijsten afgegeven door de autoriteiten van Albanië, Bulgarije, China, Cuba, Roemenië, Rusland dan wel door de autoriteiten van een niet door Nederland erkende regering of staat, worden niet erkend als een geldig document voor grensoverschrijding (zie bijlage 3, VV).

Collectieve paspoorten voor jeugdige personen
Aan personen beneden de leeftijd van 21 jaar kunnen ingevolge de Europese overeenkomst van 16 december 1961 door de volgende lidstaten collectieve paspoorten voor jeugdige personen worden afgegeven: België, Denemarken, Frankrijk, Griekenland, Verenigd Koninkrijk, Ierland, Italië, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Portugal, Turkije, IJsland en Zweden.

Aan jeugdige personen beneden de leeftijd van 21 jaar die reizen op een door één van deze landen afgegeven collectief paspoort of lijst kan toegang worden verleend voor een verblijf van ten hoogste drie maanden, mits:
– op het collectieve paspoort of de lijst de naam, voornamen, geboortedatum en -plaats, en de woonplaats van ten minste vijf en ten hoogste 50 deelnemers aan de reis vermeld staan;
– uit een door de bevoegde buitenlandse autoriteit op het collectieve paspoort of de lijst gestelde of

door deze gewaarmerkte verklaring blijkt dat de deelnemers aan de reis de nationaliteit bezitten van het land door wiens autoriteit het paspoort of de lijst is afgegeven;
– zich bij het reisgezelschap een reisleider bevindt die het collectieve paspoort of de lijst onder zijn berusting heeft en die in het bezit is van een geldig document voor grensoverschrijding;
– de deelnemers aan de reis zo nodig in staat zijn hun identiteit op enigerlei wijze te bewijzen; en
– de deelnemers aan de reis voldoen aan alle overige voorwaarden voor toegang.

Wanneer in een collectief paspoort of lijst afgegeven door de autoriteiten van Frankrijk of Ierland ook in die landen gevestigde jeugdige vluchtelingen of staatlozen voorkomen, moet dit uit het document blijken. Deze deelnemers moeten wel beschikken over een individueel identiteitsbewijs voorzien van een foto. Deelnemers die reizen op een collectief paspoort of lijst afgegeven door de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk hoeven – behoudens bij grenspassage – niet in groepsverband te reizen, op voorwaarde dat zij zich kunnen legitimeren en de reisleider steeds beschikbaar blijft.

Reizigerslijst voor schoolreizen binnen de EU
Zoals is aangegeven in A2/4.3.3.1, kan aan scholieren van derde landen die rechtmatig in Nederland verblijven, ter vereenvoudiging van schoolreizen binnen de EU, een reizigerslijst voor scholieren worden afgegeven overeenkomstig het besluit van de Raad van de EU van 30 november 1994.

Visumplichtige vreemdelingen die staan vermeld op een reizigerslijst en in het bezit zijn van een individueel geldig document voor grensoverschrijding hoeven niet tevens in het bezit te zijn van een afzonderlijk visum. In A2/4.3.3.1 staat aangegeven aan welke voorwaarden in dit geval moet zijn voldaan.

Indien de deelnemers niet in het bezit zijn van een individueel document voor grensoverschrijding, kan de reizigerslijst bovendien als (collectief) document voor grensoverschrijding dienen. In A2/4.3.3.1 staat aangegeven aan welke voorwaarden in dit geval moet zijn voldaan.

De vorm van de reizigerslijst is vastgesteld (zie bijlage 3b VV).

6.2.7.1 Specifieke voorschriften voor zeelieden
Op grond van de Wet op de uitgebreide identificatieplicht is een politieambtenaar bevoegd tot het vorderen van een identiteitsbewijs voor zover dat redelijkerwijs noodzakelijk is voor zijn taakuitoefening. In dat geval dienen ook passagierende zeelieden een identiteitsbewijs ter inzage aan te bieden. Een geldig grensoverschrijdingsdocument is in dat geval voldoende. Zeelieden kunnen eveneens aan een grensbewakingscontrole worden onderworpen voordat zij het vaartuig verlaten dan wel betreden.

Wanneer een zeeman niet of niet langer aan de in de SGC neergelegde voorwaarden voor passagieren voldoet, stelt het hoofd van de doorlaatpost daaromtrent een aantekening op de bemanningslijst achter de naam van de zeeman. Bij gevaar voor de openbare orde kan het hoofd van de doorlaatpost/het hoofd van dienst volstaan de vreemdeling de verplichting op te leggen aan boord van het schip te blijven. Zonodig kan hij de zeeman in dit geval ook met toepassing van artikel 50 Vw overbrengen naar de vreemdelingenpolitie. Dit laatste geschiedt steeds:
– wanneer de zeeman staat gesignaleerd als ongewenst vreemdeling of als ongewenst verklaarde vreemdeling op grond van artikel 67 Vw; of
– wanneer de zeeman is achtergebleven na vertrek van het schip, dan wel is afgemonsterd, zonder te voldoen aan de voorwaarden voor binnenkomst en verblijf in Nederland.

De ambtenaar belast met grensbewaking hoeft geen machtiging te vragen voor het verlenen van een visum aan zeelieden die toegang willen tot andere dan de gemeenten waarin de haven gelegen is waar hun schip is afgemeerd of de daaraan grenzenden gemeenten. Zoals is aangegeven in A2/4.3.3.1, bestaat

met betrekking tot het doorreisvisum voor transiterende zeelieden een separate regeling (inclusief een standaardformulier). Zie hiervoor Verordening 415/2003 en hoofdstuk V, § 4, BNL-kader, GVI. Behalve de daar genoemde voorwaarden gelden voor zelfstandige verlening van een visum in dit geval bovendien de volgende voorwaarden:
– de betreffende zeeman moet deel uit blijven maken van de bemanning van het schip waarop hij het Schengengebied is binnen gekomen;
– de betrokken rederij of agent moet zich garant stellen door ondertekening van een verklaring zoals opgenomen in bijlage 6a en 6b VV.

6.2.10.2 Vreemdelingen die een beslissing over verblijf mogen afwachten
Aan vreemdelingen wordt in bepaalde gevallen toegestaan om in Nederland de (definitieve) beslissing over hun verblijf af te wachten. Hieromtrent wordt door de IND een aantekening gesteld in het paspoort (zie voor deze aantekening artikel 4.34, eerste lid, onder c, Vb).

Wanneer deze vreemdelingen Nederland verlaten en naderhand weer willen terugkeren, moeten zij in beginsel voldoen aan de voorwaarden voor binnenkomst en verblijf in Nederland.

Wanneer deze vreemdelingen in het bezit zijn van een geldig paspoort, voorzien van een geldig visum voor terugkeer, wordt steeds toegang verleend. In verband met de grenscontrole is in dit geval het gestelde onder A2/6.2.10.1 van overeenkomstige toepassing.

6.2.11.1 Houders van reisdocumenten voor vluchtelingen
Vreemdelingen die houder zijn van een reisdocument voor vluchtelingen afgegeven door een staat die is aangesloten bij de Europese Overeenkomst inzake de afschaffing van visa voor vluchtelingen (Trb. 1959, nr. 153, en bijlage 3, onder F, sub 1, VV) en op wiens grondgebied zij regelmatig verblijven, mogen zonder visum het Schengengebied inreizen wanneer zij ook aan de overige voorwaarden voor binnenkomst voldoen. Het betreft hier een reisdocument voor vluchtelingen als bedoeld in artikel 28 s Vluchtelingenverdrag.

Partij bij de Europese Overeenkomst inzake de afschaffing van visa voor vluchtelingen zijn, naast Nederland: België, Denemarken, Duitsland, Finland, Frankrijk, IJsland, Ierland, Italië, Liechtenstein, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Portugal, Spanje, Zweden, Zwitserland en het Verenigd Koninkrijk. Voor Frankrijk geldt de volgende uitzondering: de houder van een reisdocument voor vluchtelingen is voor Frankrijk niet vrijgesteld van de visumplicht, indien het document is afgegeven door een niet-Schengenstaat. Het vorenstaande (inreizen zonder visum) geldt in bepaalde gevallen en onder bepaalde voorwaarden eveneens voor zeelieden-vluchtelingen die houder zijn van een reisdocument voor vluchtelingen (zie bijlage 3, onder F, VV).

Voor houders van elders afgegeven reisdocumenten voor vluchtelingen die niet vallen onder genoemde regelingen, gelden in beginsel geen afwijkingen van de normale voorwaarden voor binnenkomst en verblijf. Deze vreemdelingen mogen echter in geen geval naar hun land van herkomst worden verwijderd.

Indien het reisdocument voor vluchtelingen is verlopen maar is afgegeven door één van de staten die zijn aangesloten bij de Europese Overeenkomst inzake de overdracht van verantwoordelijkheid met betrekking tot vluchtelingen, dient de betrokkene te worden overgedragen aan de staat die het verlopen reisdocument heeft afgegeven. Dit geschiedt op grond van artikel 4 van deze overeenkomst. Partij bij deze Overeenkomst zijn: Denemarken, Duitsland, Finland, Italië, Nederland, Noorwegen, Portugal, Spanje, het Verenigd Koninkrijk, Zweden en Zwitserland.

6.2.12 Houders van vreemdelingenpaspoorten (staatlozen)
Onder 'staatloze' wordt blijkens het op 28 september 1954 te New York gesloten Staatlozenverdrag verstaan: een persoon die door geen enkele staat, krachtens diens wetgeving, als onderdaan wordt

beschouwd. Deze personen worden in de regel door de autoriteiten van het land waar zij zijn toegelaten in het bezit gesteld van een vreemdelingenpaspoort.

Het reisdocument voor staatlozen, afgegeven krachtens voornoemd verdrag, wordt voor binnenkomst op het grondgebied van de Schengenstaten als document voor grensoverschrijding erkend.

Vreemdelingenpaspoorten worden door de autoriteiten van het land waar zij zijn toegelaten ook wel afgegeven aan personen die om één of andere reden van het land waarvan zij onderdaan zijn geen document voor grensoverschrijding kunnen verkrijgen of een reeds verkregen document voor grensoverschrijding niet kunnen laten verlengen.
Toegang tot het Schengengebied wordt slechts aan houders van vreemdelingenpaspoorten verleend indien uit het vreemdelingenpaspoort of een ander document blijkt dat de wedertoelating van de vreemdeling tot het land van afgifte is gewaarborgd.

Houders van een dergelijk document voor grensoverschrijding zijn bij binnenkomst aan de visumplicht onderworpen, tenzij zij beschikken over een verblijfstitel afgegeven door een van de Schengenstaten (zie A2/6.2.10.3).

Voor de bepalingen met betrekking tot houders van een vreemdelingenpaspoort aan wie lang verblijf in Nederland is toegestaan wordt verwezen naar A2/6.2.10.1.

Aan personen die verklaren staatloos te zijn en die niet in het bezit zijn van een vreemdelingenpaspoort wordt de toegang geweigerd. Houders van vreemdelingenpaspoorten die niet beschikken over de vereiste visa wordt in beginsel eveneens de toegang geweigerd. In bijzondere gevallen en onder bepaalde voorwaarden kunnen echter aan de grens visumfaciliteiten worden verleend (zie A2/4.3.8).

7.1.4 Terugvoerplicht
Als uitwerking van artikel 26 SUO, is in artikel 65, juncto artikel 5, Vw de verplichting voor de vervoerder vastgelegd om een vreemdeling die hij naar Nederland heeft vervoerd en aan wie de toegang tot het Schengengebied is geweigerd terug te brengen naar een plaats buiten Nederland.

Blijkens de toelichting bij artikel 5 Vw dient de vervoerder een vreemdeling aan wie de toegang tot het Schengengebied is geweigerd, terug te brengen naar het derde land van waaruit hij werd aangevoerd, dan wel te vervoeren naar het derde land dat het document voor grensoverschrijding waarmee de vreemdeling heeft gereisd heeft afgegeven, of naar ieder derde land waar zijn toelating is gewaarborgd.

Ingevolge artikel 65, eerste lid, Vw is deze terugvoerplicht van toepassing op de vreemdeling die Nederland onmiddellijk dient te verlaten dan wel die binnen zes maanden na binnenkomst met het oog op uitzetting is aangehouden. Voor de vaststelling van de termijn van zes maanden is beslissend het tijdstip van staande houden. De plaatsing van de vreemdeling aan boord van een schip of vliegtuig dat bij dezelfde vervoersonderneming in gebruik is, kan eventueel ook op een later tijdstip plaatsvinden. Dit is onder meer het geval indien de vreemdeling kort voor het verstrijken van bedoelde termijn wordt aangetroffen.

De terugvoerplicht is niet alleen van toepassing op vreemdelingen aan wie bij binnenkomst aanstonds de toegang is geweigerd, maar ook op vreemdelingen – bijvoorbeeld bemanningsleden van schepen of transitpassagiers van vliegtuigen – aan wie aanvankelijk toegang is verleend maar die op illegale wijze zijn achtergebleven. De terugvoerplicht geldt niet alleen bij weigeringen van vreemdelingen die niet beschikken over (de juiste) documenten voor grensoverschrijding, maar ook bij weigeringen op basis van één van de andere gronden van artikel 5 SGC, zoals het niet beschikken over voldoende middelen van bestaan of het vormen van een gevaar voor de openbare orde en nationale veiligheid.

In artikel 65, tweede lid, Vw is opgenomen dat de vervoersonderneming op aanwijzing van de ambtenaar belast met de grensbewaking de vreemdeling vervoert naar een plaats buiten Nederland en daartoe zo nodig een ander middel voor terugbrenging vindt. Hiervoor worden 'removal orders' gehanteerd (zie M30 en het voor de luchtvaart soortgelijke model als bedoeld in Hoofdstuk 5 van Annex 9 bij het Verdrag van Chicago). Om het terugvoeren naar een plaats buiten Nederland door de vervoerder te faciliteren, wordt door de ambtenaar belast met de grensbewaking gebruik gemaakt van de daarvoor in internationaal verband gehanteerde attesten, bedoeld voor de met immigratie/grensbewaking belaste autoriteiten in het land van bestemming (zie Appendix 9, onder 1 en 2, van de Annex 9 bij het Verdrag van Chicago).

Gedurende de gehele periode, vanaf het moment dat aan de vervoerder de aanwijzing is gegeven de vreemdeling terug te brengen naar een plaats buiten Nederland, tot aan het moment dat de vreemdeling door de vervoersonderneming daadwerkelijk naar een plaats buiten Nederland wordt gevoerd, is de vervoerder verantwoordelijk voor de vreemdeling. Dit betekent allereerst dat de vervoerder verantwoordelijk is voor de zorg van een vreemdeling wanneer deze bijvoorbeeld in de internationale lounge van de luchthaven verblijft in afwachting van zijn vertrek. Het betekent voorts dat alle kosten die door de overheid worden gemaakt en voortkomen uit het (feitelijk) verblijf van de vreemdeling in Nederland, ook ten laste kunnen komen van de vervoerder (zie A2/7.1.6). Indien nodig, kan door de ambtenaar belast met de grensbewaking of de ambtenaar belast met het vreemdelingentoezicht aan de vreemdeling die zal worden teruggevoerd een vrijheidsbeperkende of vrijheidsontnemende maatregel worden opgelegd.

Verstekelingen
In afwachting van het daadwerkelijke vertrek van de verstekeling blijft de verantwoordelijkheid voor de verstekeling bij de vervoerder liggen. In overleg met de vervoerder kan de ambtenaar belast met de grensbewaking evenwel besluiten de verstekeling tijdelijk van boord te halen en de vrijheidsontnemende maatregel ex artikel 6 Vw op te leggen (zie model M19 en model M118). De vervoerder blijft echter gehouden de verstekeling zo snel als mogelijk te doen vertrekken van het Nederlands grondgebied. De vervoerder wordt tijdig geïnformeerd omtrent de plaatsing aan boord van de verstekeling ter uitvoering van zijn verplichting.

In plaats van terugplaatsing aan boord kan de verstekeling, eveneens op kosten van de vervoerder, op een andere wijze worden terugvervoerd naar het land waar hij aan boord is gegaan, dan wel worden vervoerd naar het derde land dat het document voor grensoverschrijding waarmee de vreemdeling heeft gereisd, heeft afgegeven, of een ander land waar zijn toelating is gewaarborgd. Een dergelijke wijze van terugvervoeren is alleen mogelijk als deze praktisch uitvoerbaar is. Hiertoe dient de verstekeling in beginsel voldoende gedocumenteerd te zijn. Indien dit niet het geval is, dient de identiteit en/of nationaliteit vast te worden gesteld en aan de verstekeling een vervangend reisdocument te worden verstrekt door de diplomatieke vertegenwoordiging van het land van bestemming. De vaststelling van de nationaliteit en/of identiteit en de afgifte van de vervangende reisdocumenten dient te geschieden alvorens het schip waarmee de verstekeling is aangevoerd de haven heeft verlaten. De uitvoering van de terugvoerverplichting op deze wijze mag evenwel niet ten koste gaan van een unieke verwijdermogelijkheid.

Gezagvoerders van zeeschepen kunnen zich niet onttrekken aan hun verplichtingen als bedoeld in artikel 65, derde lid, Vw, door een beroep te doen op artikel 371a Wetboek van Koophandel. In dat artikel is onder meer sprake van een bevoegdheid van de kapitein om een verstekeling bij de eerste gelegenheid die zich voordoet van boord te verwijderen. Onder 'gelegenheid' dient hier namelijk te worden verstaan een wettelijk geoorloofde gelegenheid, dat wil zeggen het van boord zetten van een vreemdeling mag slechts plaatsvinden na verkregen toestemming van de bevoegde autoriteiten.

Evenmin kan de kapitein zich zonder meer onttrekken aan terugplaatsing van de verstekeling aan boord, door een beroep te doen op voorschrift 8 Internationaal Verdrag voor de beveiliging van mensenlevens op zee. In geval de kapitein zich op dit voorschrift beroept, dienen de omstandigheden waarop hij zich beroept door de ambtenaar belast met de grensbewaking te worden beoordeeld en te worden afgewogen tegen het belang van terugplaatsing van de verstekeling aan boord.

Vreemdelingen met een vluchtrelaas
Indien de vervoerder bij een controle constateert dat hij te maken heeft met een vreemdeling die niet of niet juist is gedocumenteerd, dient hij deze in principe niet te vervoeren. Indien de vreemdeling stelt dat zijn leven in het land van waar hij op dat moment wil vertrekken in direct gevaar is, kan de vervoerder de vreemdeling niet naar de Nederlandse vertegenwoordiging zenden om aldaar een aanvraag voor een mvv met als doel 'asiel' in te dienen. Indien de vervoerder in deze situatie overweegt de vreemdeling te vervoeren, dient de vervoerder contact op te nemen met de IND. Het Hoofd van de IND bepaalt dan of de betrokken vreemdeling, ook al is hij niet in het bezit van de juiste reisdocumenten, naar Nederland mag worden gebracht. Als een vervoerder een niet of niet juist gedocumenteerde vreemdeling naar Nederlands grondgebied heeft vervoerd, maar dit heeft gedaan met instemming van de betreffende ambtenaar, geldt geen terugvoerplicht en wordt geen proces-verbaal opgemaakt ter zake van vermoedelijke overtreding van artikel 4 Vw. Wel dient de vervoerder de feiten en omstandigheden zoals hij die daarbij heeft voorgelegd, deugdelijk schriftelijk vast te leggen.

8 Ondersteuning van doorgeleiding bij verwijdering door de lucht

Onderdanen van derde landen die niet of niet langer rechtmatig op het grondgebied van de EU verblijven en op wie een verwijderingsmaatregel van toepassing is, worden veelal verwijderd per luchtvaartuig. Rechtstreekse vluchten zijn niet altijd mogelijk en soms moet gebruik worden gemaakt van vluchten via transitluchthavens van andere lidstaten. Richtlijn 2003/110 d.d. 25 november 2003 voorziet in wederzijdse ondersteuning bij doorgeleiding in het kader van verwijdering door de lucht en geeft regels voor eenvormige procedures. De Richtlijn is niet van toepassing op Denemarken, het Verenigd Koninkrijk en Ierland. Wel is de Richtlijn van toepassing op IJsland en Noorwegen.

Indien de lidstaat die een persoon wenst terug te zenden om redelijke en praktische motieven geen gebruik kan maken van een rechtstreekse vlucht naar het land van bestemming, kan hij verzoeken om doorgeleiding door de lucht via Nederland. Een schriftelijk verzoek om doorgeleiding van een andere lidstaat moet worden ingediend bij de KMar te Schiphol. Het verzoek dient zo vroeg mogelijk te worden ingediend, en ten minste twee dagen vóór de doorgeleiding bij de KMar aan te komen. In bijzonder dringende en naar behoren gemotiveerde gevallen mag deze termijn korter zijn. Het verzoek moet worden ingediend door middel van het daartoe in de Richtlijn vastgelegde formulier.

Een verzoek om doorgeleiding door de lucht kan worden geweigerd wanneer:
- de onderdaan van een derde land in Nederland op grond van de nationale wetgeving vervolgd zal worden wegens strafbare feiten of gezocht wordt ter uitvoering van een vonnis;
- de doorgeleiding door andere staten dan wel de overname door het land van bestemming niet uitvoerbaar is;
- de verwijderingsmaatregel vereist dat op Nederlands grondgebied van de ene op de andere luchthaven wordt overgestapt;
- de gewenste ondersteuning door de KMar om praktische redenen niet mogelijk is op een bepaald tijdstip;
- de onderdaan van een derde land gevaar oplevert voor de openbare orde, de openbare veiligheid, de volksgezondheid of de internationale betrekkingen van Nederland.

Wanneer na het verlenen van toestemming tot doorgeleiding omstandigheden als hierboven genoemd bekend worden, kan de reeds verleende toestemming worden ingetrokken. Bij weigering of intrekking van toestemming dient de KMar de verzoekende lidstaat onverwijld en met opgave van redenen hiervan op de hoogte te brengen.

De KMar stelt de verzoekende lidstaat onmiddellijk, in ieder geval binnen twee dagen, in kennis van de beslissing op het verzoek om doorgeleiding. Deze termijn kan, in naar behoren gemotiveerde gevallen, met ten hoogste 48 uur worden verlengd. Zonder instemming van Nederland mag de verzoekende lidstaat niet met de doorgeleiding beginnen. Als echter niet binnen de gestelde termijn wordt geantwoord, kan de verzoekende lidstaat beginnen met de doorgeleiding door middel van een kennisgeving aan de KMar.

De doorgeleiding dient binnen de kortst mogelijke tijdspanne plaats te vinden, en maximaal binnen 24 uur. Dit betekent dat de vreemdeling de luchthaven binnen 24 uur weer moet hebben verlaten. Deze termijn kan, op verzoek van en in overleg met de verzoekende lidstaat, worden verlengd tot maximaal 48 uur in gevallen waarin de voltooiing van de doorgeleiding niet kan worden gewaarborgd. Tijdens de gehele doorgeleiding dient de KMar bereikbaar te zijn voor de betrokken autoriteiten van de verzoekende lidstaat.

De KMar begeleidt de doorgeleiding in het kader van haar grensbewakingstaak ex artikel 46 Vw. Bij de begeleiding van de doorgeleiding beschikt de KMar over bevoegdheden in het belang van de grensbewaking. In overleg met de autoriteiten van de verzoekende lidstaat neemt de KMar in dit kader alle mogelijke en nodige ondersteunende maatregelen. Dit betreft met name de volgende maatregelen:
- de vreemdeling wordt, op grond van artikel 4.6 Vb, van het vliegtuig afgehaald en begeleid op het terrein van de transitluchthaven, met name naar de aansluitende vlucht. De KMar ziet er op toe dat de doorgeleiding plaatsvindt, ofwel dat de vreemdeling Nederland ook daadwerkelijk weer verlaat;
- in noodgevallen wordt aan de vreemdeling en eventueel aan zijn begeleiders van de verzoekende lidstaat medische hulp verstrekt op grond van artikel 6, eerste lid, onder c, juncto artikel 2 Politiewet 1993;
- aan de vreemdeling en eventueel aan zijn begeleiders van de verzoekende lidstaat wordt voeding verstrekt op grond van artikel 6, eerste lid, onder c, juncto artikel 2 Politiewet 1993;
- met name bij verwijdering zonder begeleiding door de autoriteiten van de verzoekende lidstaat worden, op grond van artikel 52 Vw en van artikel 4.23 Vb, reisdocumenten in ontvangst genomen, in bewaring gehouden en doorgegeven;
- in geval van doorreis zonder begeleiding door de autoriteiten van de verzoekende lidstaat, wordt aan die autoriteiten medegedeeld de plaats en het tijdstip van vertrek van de vreemdeling van het Nederlands grondgebied;
- aan de verzoekende lidstaat wordt medegedeeld of er tijdens de doorgeleiding van de vreemdeling ernstige incidenten hebben plaatsgevonden.

Op grond van artikel 4.6 Vb is de vreemdeling verplicht zich te houden aan de door de ambtenaar belast met de grensbewaking, in het kader van de uitoefening van zijn taak, gegeven aanwijzingen. Hieronder vallen tevens de aanwijzingen van deze ambtenaar aan de vreemdeling met betrekking tot de plaats waar de laatste zich dient op te houden. Overtreding van deze aanwijzingen is strafbaar gesteld in artikel 108 Vw.

De ambtenaren van de KMar die (tevens) zijn aangewezen als ambtenaren belast met het vreemdelingentoezicht, beschikken in het kader van ondersteuning van doorgeleiding bij verwijdering door de lucht, indien noodzakelijk, over de bevoegdheden tot vrijheidsbeperking en vrijheidsontneming op grond van artikel 50 en artikel 59 Vw. Voor zover de betrokken vreemdeling de toegang is geweigerd

door de verzoekende lidstaat, kan artikel 6 Vw worden toegepast (zie model M19 en model M118). Voor toepassing van maatregelen van vrijheidsbeperking en vrijheidsontneming wordt verwezen naar A6. Bevoegdheden kunnen ook zijn gerelateerd aan de algemene politietaak van de KMar op Schiphol op grond van artikel 2 Politiewet 1993.

Ten aanzien van het gebruik van hulpmiddelen om de vreemdeling in zijn bewegingsvrijheid te beperken, wordt verwezen naar A4. De bepalingen van deze paragraaf zijn hier onverkort van toepassing.

Begeleiders van de autoriteiten van de verzoekende lidstaat moeten in alle omstandigheden de Nederlandse regelgeving naleven. Zij hebben derhalve geen verdergaande bevoegdheden dan de Nederlandse regelgeving toelaat. De begeleiders dragen tijdens de doorgeleiding door de lucht geen wapens en zijn gekleed in burgerkleding. Op verzoek dienen zij passende identificatiemiddelen te overleggen, waaronder de toestemming voor doorgeleiding die door Nederland is afgegeven, of, in geval niet tijdig een toestemming is afgegeven, een kennisgeving van doorgeleiding.
In de volgende gevallen kan de vreemdeling onmiddellijk voor terugname worden overgedragen aan de verzoekende lidstaat:
– indien de toestemming tot doorgeleiding door de lucht is geweigerd of ingetrokken;
– indien de vreemdeling tijdens de doorgeleiding Nederland is binnengekomen, zonder dat toestemming voor de doorgeleiding is verleend;
– indien de doorgeleiding van de vreemdeling naar een ander land van doorreis of naar het land van bestemming is mislukt, of de inscheping voor de aansluitende vlucht is mislukt;
– indien de doorgeleiding door de lucht om een andere reden niet mogelijk is. Van deze omstandigheid kan bijvoorbeeld sprake zijn in verband met capacitaire beperkingen bij de KMar.

3.10.2 Kennisgeving aan derden

De Korpschef respectievelijk de Commandant der KMar is in de hierna genoemde gevallen verplicht van zijn beslissing tot verlenging van de ophoudingstermijn kennis te geven aan derden.

Op verzoek van de vreemdeling worden diens verwanten en diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging hier te lande in kennis gesteld omtrent de verlenging van de ophoudingstermijn. De opgehouden persoon dient van deze mogelijkheid op de hoogte te worden gesteld.

Indien de opgehouden persoon minderjarig is, dient de kennisgeving, als daartoe de gelegenheid bestaat, te worden gedaan aan degenen die de ouderlijke macht of de voogdij over de minderjarige uitoefenen. Indien dat niet mogelijk is, dient de kennisgeving gedaan te worden aan de diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging hier te lande.

Als de opgehouden persoon meerderjarig is, geldt de plicht tot kennisgeving aan derden slechts wanneer de betrokkene verzoekt zijn naaste verwanten of de diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging van zijn land in te lichten. De vreemdeling die gehuwd is, of een levenspartner heeft, dient de gelegenheid te worden geboden die persoon te doen inlichten omtrent zijn vrijheidsontneming. De kennisgeving gebeurt zo mogelijk telefonisch. Indien de kennisgeving moet worden gedaan aan een persoon buiten Nederland, wordt de snelst mogelijke weg gevolgd. In dat geval kan het de betrokkene worden toegestaan te telefoneren of te telefaxen.

Ingevolge een tussen Nederland en het Verenigd Koninkrijk gesloten overeenkomst dient de betrokken Britse consul steeds – dus ook indien de vreemdeling niet daarom heeft verzocht – terzake te worden geïnformeerd, indien de maatregel tegen een Britse onderdaan wordt getroffen. Dit met het oog op het verlenen van eventuele diplomatieke of consulaire bijstand.

7.7.1.1 Algemeen

Periodieke aanmelding bij de Korpschef van het regionale politiekorps waaronder de gemeente van verblijf van de vreemdeling is gelegen, is verplicht voor de vreemdeling:

– die geen rechtmatig verblijf heeft, in afwachting van de feitelijke mogelijkheid tot vertrek of uitzetting of;
– die rechtmatig verblijf heeft in afwachting van een beslissing op een aanvraag tot het verlenen, verlengen van de geldigheidsduur of wijziging van de beperking van een verblijfsvergunning, of de beslissing op een bezwaarschrift of een beroepschrift, terwijl uitzetting achterwege dient te blijven totdat op de aanvraag c.q. het bezwaar- of beroepschrift is beslist.

De vreemdeling dient zich wekelijks te melden, tenzij de Korpschef een andere termijn stelt.

De verplichting geldt niet voor onderdanen van de EU, de EER en Zwitserland, alsmede vreemdelingen die rechtens van hun vrijheid zijn beroofd.

Bij aanvang van de procedure tot het verlenen van een verblijfsvergunning dient de vreemdeling er door de Korpschef op te worden gewezen dat op hem, hangende de beslissing op zijn aanvraag een meldplicht rust (zie artikel 54, eerste lid, onder f, Vw juncto artikel 4.51, eerste lid, onder b, Vb). Bij asielzoekers geschiedt het vorenstaande door middel van het model M117-A. Dit model doet tevens dienst als proces-verbaal van uitreiking. Het gaat hier in beginsel om een op grond van artikel 4.51, tweede lid, Vb wekelijkse meldplicht.

7.7.1.2 Ontheffing en termijnstelling

De Korpschef kan ontheffing van de meldplicht verlenen. Voorts kan hij een andere meldingstermijn dan de wekelijkse aan de meldplicht verbinden. Indien de Korpschef van mening is dat ontheffing niet

langer gewenst is, kan hij de ontheffing beëindigen. De vreemdeling dient steeds op hem aangaande wijzigingen betreffende de meldplicht te worden gewezen.

Ten aanzien van asielzoekers geldt dat ontheffing van de meldplicht gedurende het afwachten van de beslissing in eerste aanleg alleen wordt verleend in overleg met de IND. Voorts zijn niet Amv's beneden de leeftijd van twaalf jaar ontheven van de meldplicht.

Gezien de wenselijkheid van een uniforme, landelijke toepassing gelden in beginsel de volgende aanwijzingen voor de Korpschef bij de oplegging of ontheffing van de meldplicht. In bijzondere omstandigheden, te beoordelen door de Korpschef, kan de Korpschef afwijken van het onderstaande.

Aanleiding om ontheffing te verlenen bestaat in zijn algemeenheid indien het de vreemdeling is toegestaan om de beslissing op zijn aanvraag in eerste aanleg hier in Nederland af te wachten (uitzondering: negatief advies en asielzoekers, zie hierna).

De gedachte hierachter is dat daar waar de directe nabijheid van de vreemdeling minder noodzakelijk is (bijvoorbeeld voor het vragen van nadere informatie voor de afhandeling van zijn aanvraag), een minder streng toezichtsregime, met name met betrekking tot de meldplicht, kan worden toegepast.

Aanleiding om een maandelijkse meldplicht op te leggen bestaat in zijn algemeenheid:
– indien het de vreemdeling is toegestaan om een verzoek om een voorlopige voorziening in Nederland af te wachten; en
– indien de aanvraag in eerste aanleg niet is ingewilligd, maar het de vreemdeling is toegestaan de beslissing op een eventueel bezwaar- of beroepschrift in Nederland af te wachten.

De gedachte hierachter is dat een zeker toezichtsregime met betrekking tot de meldplicht wenselijk is, gezien de verwachting dat het de vreemdeling uiteindelijk niet zal worden toegestaan in Nederland te blijven. In verband met de bij bovengenoemde categorieën minder grote noodzaak om de vreemdeling voortdurend nabij te hebben (bijvoorbeeld voor het vragen van nadere informatie voor de afhandeling van zijn aanvraag), kan evenwel een ruimere – lees maandelijkse – meldingstermijn worden gesteld.

Geen aanleiding om (nog langer) ontheffing te verlenen bestaat in zijn algemeenheid indien;
– het aanvragen in eerste aanleg betreft waarover de Korpschef niet inwilligend heeft geadviseerd;
– daartoe mede uit het oogpunt van vreemdelingentoezicht aanleiding bestaat (bijvoorbeeld openbare orde gevallen);
– het de vreemdeling niet langer is toegestaan in Nederland te verblijven.

De meldplicht voor de laatstgenoemde categorie (definitieve aanzegging tot vertrek) geldt zolang de finale vertrektermijn nog niet is verstreken. Voor asielzoekers geldt daarbij evenwel het volgende: de uitgeprocedeerde asielzoeker wordt, zolang de opvangvoorzieningen nog niet zijn beëindigd, in het bezit gelaten van het W-document. Derhalve blijft voor een dergelijke vreemdeling de wekelijkse meldplicht gelden zolang de ontruimingsprocedure voortduurt.

7.7.1.3 Stellen van aantekeningen
Ten bewijze van het opleggen en het voldoen aan de verplichting tot periodieke aanmelding wordt daarvan in het reisdocument van de vreemdeling een aantekening gesteld als volgt:
– bij de eerste aanmelding wordt de voorgeschreven aantekening over aanmelding in het paspoort geplaatst (zie artikel 4.10 VV);
– bij de volgende aanmeldingen kan worden volstaan met aantekening van de datum daarvan, welke aantekening van een paraaf wordt voorzien;
– verleent de Korpschef ontheffing van de verplichting tot periodieke aanmelding, of stelt hij een andere termijn, dan stelt hij in het document voor grensoverschrijding de daaromtrent voorge-

schreven aantekening door gebruik te maken van de sticker voor verblijfsaantekeningen (zie artikel 4.14 VV).

In afwijking van het bovenstaande wordt een asielzoeker in de opvanglocatie in het bezit gesteld van een registratiekaart meldplicht asielzoekers (zie C12/3.4).

8 Beschikbaar houden en fouillering

Op grond van artikel 55, eerste lid, Vw dient de vreemdeling die een verblijfsvergunning asiel of regulier voor bepaalde tijd heeft ingediend zich beschikbaar te houden conform de aanwijzingen door de bevoegde autoriteit. Zie A6/3.1.

In artikel 55, tweede lid, Vw is de mogelijkheid tot documentzoeking opgenomen met betrekking tot asielzoekers. Deze bevoegdheid is ook van toepassing op hen die een afspraak willen maken voor het indienen van een asielaanvraag (zie
C10/2.1).

In artikel 55, derde lid, Vw is de bevoegdheid opgenomen tot een veiligheidsfouillering. Deze bevoegdheid kan worden uitgeoefend door de ambtenaren belast met grensbewaking of met toezicht op vreemdelingen ten aanzien van asielzoekers aan wie de maatregel van artikel 55, eerste lid, Vw opgelegd is, of ten aanzien van de vreemdeling die zich in een verwijdercentrum bevindt. De bevoegdheid heeft tot doel de veiligheid van de vreemdeling zelf, de in een centrum verblijvende asielzoekers en het daar aanwezige personeel te waarborgen. Bij de beoordeling in welke gevallen zal worden gefouilleerd, bijvoorbeeld bij het van buiten naar binnen komen van een asielzoeker, dient te worden nagegaan of deze fouillering in verhouding staat tot het doel. Dit betekent dat een asielzoeker die in een centrum verblijft niet op ieder moment kan worden onderworpen aan een veiligheidsfouillering, met andere woorden, er moet een reden of aanleiding voor zijn.

De bevoegdheden van documentzoeking en veiligheidsfouillering mogen slechts uitgeoefend worden met inachtneming van de volgende algemene uitgangspunten:
- fouillering blijft achterwege indien op een minder ingrijpende manier hetzelfde doel bereikt kan worden;
- fouillering geschiedt door een daartoe bevoegde ambtenaar (belast met toezicht/grensbewaking);
- fouillering vindt plaats door ambtenaren van het hetzelfde geslacht als de gefouilleerde;
- fouillering is toegestaan aan kleding en de oppervlakte van het lichaam; ook bagage mag doorzocht worden;
- fouillering in het lichaam is niet toegestaan;
- veiligheidsfouillering vindt niet plaats bij vreemdelingen jonger dan twaalf jaar.

Hoofdstuk A4 - Vertrek en uitzetting

3.4 Onthouden van een vertrektermijn

In een aantal gevallen wordt de vreemdeling geen vertrektermijn gegund (zie artikel 62, derde lid, Vw).

Het betreft de volgende categorieën:
- de vreemdeling wiens rechtmatig verblijf is geëindigd door afloop van de termijn als bedoeld in artikel 12 Vw (de zogenaamde vrije termijn);
- de vreemdeling die nooit rechtmatig verblijf in Nederland heeft gehad en zich dus illegaal toegang tot Nederland heeft verschaft;
- de vreemdeling van wie de asielaanvraag is afgewezen in de AC-procedure (zie C22/2).

Vreemdelingen behorend tot de hierboven genoemde categorieën dienen Nederland dus onmiddellijk te verlaten.

4.2.1 De diplomatieke vertegenwoordiging wijst de aanvraag af

Indien de vreemdeling niet in het bezit wordt gesteld van een (vervangend) reisdocument door een diplomatieke vertegenwoordiging en hij overigens niet aan de buitenlandse grensautoriteiten kan worden overgegeven, dan wel uit Nederland worden verwijderd door middel van plaatsing aan boord van een schip of vliegtuig (zie A4/8) en er daarnaast geen sprake is van de situatie dat de vreemdeling buiten zijn schuld niet uit Nederland kan vertrekken (zie B14/3), dient hem te worden aangezegd dat hij Nederland moet verlaten.

4.4 Het stellen van aantekeningen in reisdocumenten

Ten aanzien van het stellen van aantekeningen omtrent verwijdering in het reisdocument van de vreemdeling, gelden de volgende hoofdregels:
- een aantekening omtrent verwijdering mag in het reisdocument van een vreemdeling alleen worden gesteld indien er gegronde reden bestaat om te vermoeden dat de vreemdeling zal trachten zich (opnieuw) naar Nederland te begeven, zonder te voldoen aan de bij of krachtens de Vw gestelde voorwaarden voor binnenkomst;
- een aantekening omtrent verwijdering mag niet worden gesteld indien de doorreis van de vreemdeling door of diens toelating tot een derde land daardoor zou worden bemoeilijkt.

Gevaar voor moeilijkheden met het oog op doorreis door, of toelating tot, derde landen zal niet bestaan indien:
- De vreemdeling met toepassing van de ter zake gesloten overeenkomsten door bemiddeling van het land waarmee de overeenkomst is gesloten naar een derde land wordt uitgezet (zie A4/11);
- De vreemdeling rechtstreeks wordt verwijderd naar een land waar zijn toegang gewaarborgd is, hetzij omdat hij onderdaan is van dat land, hetzij omdat hij in het bezit is van een voor toelating tot dat land geldig reisdocument.

Bij uitzetting van een vreemdeling door middel van overgave aan de Belgische grensautoriteiten blijft – tenzij de Minister een andersluidende aanwijzing heeft gegeven – het stellen van een aantekening omtrent verwijdering in het reisdocument steeds achterwege indien de vreemdeling bestemd is om uit het Beneluxgebied te worden verwijderd.

Aantekeningen omtrent verwijdering mogen nimmer worden geplaatst in de identiteits- of reisdocumenten van:
- asielzoekers (zie C11/3.2);
- vreemdelingen op wie het beleid ten aanzien van slachtoffers van mensenhandel (zie B9) van toepassing is.

Voor het stellen van aantekeningen in het algemeen, zie A3/5.

Voor de eventuele intrekking van de resterende geldigheidsduur van een visum, zie A2/4.3.7.

6.1 Algemene uitgangspunten

Uitzetting is een bevoegdheid en geen verplichting van de Minister. De titel tot uitzetting is van rechtswege het gevolg van het niet verlenen, niet verlengen of intrekken van de vergunning, het eindigen van het rechtmatig verblijf, of het niet rechtmatige verblijf. In artikel 27, 45 en 63 Vw is opgenomen dat de vreemdeling kan worden uitgezet indien hij Nederland niet uit eigen beweging verlaat binnen de daartoe gestelde termijn. De rechter kan op het moment van het doen van zijn uitspraak beoordelen of er beletselen bestaan tegen uitzetting. Als de rechter de beschikking in stand laat, is met die uitspraak bevestigd dat de vreemdeling Nederland dient te verlaten.

Uitzetting vindt plaats:
- door overgave aan de buitenlandse grensautoriteiten;
- door plaatsing aan boord van een vliegtuig of schip van de onderneming door wiens tussenkomst de vreemdeling is aangevoerd (zie A4/8); of
- indien geen van de bovenstaande opties mogelijk is: rechtstreeks, dan wel indirect door middel van een tussenstop, naar een land waarvan op basis van het geheel van feiten en omstandigheden kan worden aangenomen dat de vreemdeling aldaar de toegang wordt verleend.

Van belang is dat in het kader van de uitzetting nimmer aan de autoriteiten van het land van herkomst van de vreemdeling, noch aan autoriteiten van het land van doorreis of bestemming, mag worden medegedeeld, of documenten mogen worden verstrekt waaruit blijkt dat de vreemdeling eerder een asielaanvraag heeft ingediend. Om te voorkomen dat deze informatie de genoemde autoriteiten bereikt, mag ook nimmer aan het personeel van de vervoersmaatschappij waarmee de vreemdeling wordt uitgezet, worden medegedeeld dat hij een asielaanvraag heeft ingediend. Er kan slechts worden aangegeven dat de vreemdeling geen rechtmatig verblijf in Nederland (meer) heeft en om die reden Nederland dient te verlaten.

Uitgeprocedeerde Amv's
Uitgeprocedeerde Amv's ten aanzien van wie geen twijfel bestaat over de opgegeven leeftijd en van wie de verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd op grond van het bijzondere beleid inzake Amv's is geweigerd, komen in aanmerking voor voorzieningen in Nederland totdat het vertrek geëffectueerd wordt zolang zij nog minderjarig zijn (zie C23/3.2).

Indien niet aannemelijk is geworden dat betrokkene zich zelfstandig kan handhaven (zie B14/2.2.3), dient bij de feitelijke terugkeer de toegang tot een concrete opvangplaats geregeld te zijn, tenzij in het landgebonden asielbeleid is vastgelegd dat de autoriteiten van het land van herkomst of een ander land waar betrokkene redelijkerwijs heen kan gaan, zorgdragen voor de opvang van alleenstaande minderjarigen. In dat geval rust op de Nederlandse overheid geen taak om te treden in de wijze van opvang van de minderjarigen.

Alvorens tot uitzetting over te gaan van een Amv van wie de asielaanvraag is afgewezen, dient contact opgenomen te worden met de DT&V en de IND. De voogd wordt op de hoogte gesteld van het besluit dat de betrokkene wordt uitgezet en van de wijze waarop de uitzetting zal plaatsvinden.

6.3 Verantwoordelijkheid voor maatregelen uitzetting

De DT&V is verantwoordelijk voor de effectuering van de uitzetting. Hierop gelden een paar uitzonderingen.

Ten aanzien van vreemdelingen die door de KMar in het kader van het MTV zijn aangetroffen, is de Commandant der KMar verantwoordelijk voor het nemen van maatregelen voor de overdracht aan Duitsland of België via de landsgrenzen. Vreemdelingen die in het kader van het vreemdelingentoezicht worden aangetroffen en die zonder formaliteiten via de landgrenzen met België of Duitsland kunnen

worden overgedragen, worden door de politie aan de KMar overgedragen. De KMar zorgt voor de overdracht. Hetzelfde geldt voor de situatie waarin na toegangsweigering door de ambtenaar belast met de grensbewaking, de KMar of ZHP in staat is binnen afzienbare tijd te realiseren dat de vreemdeling wordt verwijderd. In alle andere gevallen is de DT&V verantwoordelijk voor het nemen van maatregelen voor de uitzetting.

6.5 Informatie-uitwisseling ten behoeve van de uitzetting

Via het formulier Aanmeldformulier vreemdeling (zie model M118) worden aan de KMar of ZHP vooraf alle omstandigheden gemeld, waaronder het gedrag van de vreemdeling en medische omstandigheden, die van belang kunnen zijn voor de veiligheid of de veiligheid van de ambtenaren belast met de begeleiding tijdens de vlucht.

Indien het gedrag van de vreemdeling daartoe aanleiding geeft, kan de DT&V aan de KMar verzoeken om begeleiding van de vreemdeling tijdens de vlucht.

Bij de overdracht van de vreemdeling door de DT&V aan de KMar ten behoeve van de feitelijke uitzetting wordt gebruik gemaakt van een formulier. Na overname van de vreemdeling wordt een exemplaar van dit formulier door de KMar ondertekend en direct weer ter hand gesteld van de ambtenaar die de vreemdeling heeft overgedragen.

Door middel van het formulier Opdracht tot verwijdering (zie model M24-A) maakt de KMar van iedere uitzetting schriftelijk melding aan de DT&V. Door de vreemdelingenpolitie, de ZHP of de KMar wordt na een uitzetting een formulier Bericht van vertrek (zie model M100) opgemaakt (zie A4/6.10). Tevens wordt een Verzoek tot signalering (zie model M93) opgemaakt (zie A4/6.9 en A3/9).

6.7 Uitzetting via transitluchthaven in een EU-lidstaat

Richtlijn 2003/110 van de Raad van de EU voorziet in wederzijdse ondersteuning bij doorgeleiding in het kader van verwijdering door de lucht en geeft regels voor eenvormige procedures. Indien bij uitzetting via de lucht geen gebruik kan worden gemaakt van een rechtstreekse vlucht naar het land van bestemming, kan worden verzocht om doorgeleiding door de lucht via een andere lidstaat van de EU. Er wordt in beginsel niet om doorgeleiding door de lucht verzocht wanneer de verwijderingsmaatregel gepaard dient te gaan met de overbrenging van de betrokken vreemdeling naar een andere luchthaven op het grondgebied van de aangezochte lidstaat (zie ook A2/8).

Het verzoek om al dan niet begeleide doorgeleiding door de lucht en de daarmee verbonden ondersteuningsmaatregelen moet door de KMar schriftelijk worden ingediend bij de aangezochte lidstaat. Hiertoe dient gebruik te worden gemaakt van het formulier dat is opgenomen in de bijlage bij richtlijn 2003/110. Het verzoek moet zo vroeg mogelijk, doch ten minste twee dagen vóór de doorgeleiding, in de aangezochte lidstaat aankomen. In bijzonder dringende en naar behoren gemotiveerde gevallen mag deze termijn korter zijn. De aangezochte lidstaat dient onmiddellijk, in ieder geval binnen twee dagen, een beslissing op het verzoek bekend te maken. Deze termijn kan, in gemotiveerde gevallen, met ten hoogste 48 uur worden verlengd. Zonder instemming van de aangezochte staat wordt niet met de doorgeleiding door de lucht begonnen. Indien de aangezochte lidstaat niet binnen de gestelde termijn antwoordt, kan met de doorreis worden begonnen door middel van een kennisgeving.

Ambtenaren van de KMar begeleiden de doorgeleiding. Zij moeten daarbij in alle omstandigheden de regelgeving van de aangezochte lidstaat naleven. Zij hebben derhalve geen verdergaande bevoegdheden dan de betreffende regelgeving toelaat. De begeleiders dragen tijdens de doorgeleiding door de lucht geen wapens en zijn gekleed in burgerkleding. Op verzoek dienen zij passende identificatiemiddelen te overleggen, waaronder de toestemming voor doorgeleiding die door de aangezochte lidstaat is afgegeven, of, in voorkomende gevallen, een kennisgeving van doorgeleiding.

Vreemdelingen worden onmiddellijk teruggenomen van de aangezochte lidstaat wanneer:

– de toestemming tot doorgeleiding door de lucht door de aangezochte lidstaat is geweigerd of ingetrokken;
– de vreemdeling tijdens de doorgeleiding zonder toestemming de aangezochte lidstaat is binnengekomen;
– de doorgeleiding van de vreemdeling naar een ander land van doorreis of naar het land van bestemming is mislukt, of de inscheping voor de aansluitende vlucht is mislukt;
– de doorgeleiding door de lucht om een andere reden niet mogelijk is.

6.8 Overdracht aan het voor het asielverzoek verantwoordelijke land

Indien in het kader van de Verordening 343/2003 een claim is gehonoreerd en het asielverzoek derhalve op grond van artikel 30, eerste lid onder a, Vw wordt afgewezen, wordt de beschikking zo spoedig mogelijk aan de vreemdeling uitgereikt en wordt hem mededeling gedaan door welk land zijn asielverzoek zal worden behandeld. Voorts wordt hem meegedeeld dat hij krachtens de Verordening 343/2003 en met inachtneming van de nationale regelgeving zal worden overgedragen.

Aan de vreemdeling wordt in overeenstemming met hetgeen is gesteld in artikel 19, derde lid en artikel 20, eerste lid, onder d, Verordening 343/2003, zodra hierover meer bekend is, de datum van overdracht bekend gemaakt.

Op grond van artikel 19, derde lid, of artikel 20, eerste lid, onder d, Verordening 343/2003 wordt de vreemdeling, zodra het praktisch mogelijk is en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek of vanaf de beslissing op het beroep of op het verzoek tot herziening – wanneer dit opschortende werking heeft – overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat. Indien de overdracht niet binnen de gestelde termijn plaatsvindt, berust de verantwoordelijkheid bij de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend. Ingevolge artikel 19, vierde lid, of artikel 20, tweede lid, Verordening 343/2003 kan de termijn tot overdacht tot maximaal één jaar worden verlengd indien de overdracht wegens detentie niet binnen de gestelde termijn kon worden uitgevoerd. De termijn tot overdracht kan tot maximaal 18 maanden worden verlengd indien de overdracht niet binnen de gestelde termijn kon worden uitgevoerd wegens onderduiking van de asielzoeker.

De DT&V dient derhalve de overdracht zo spoedig mogelijk en bij voorkeur binnen deze termijn van zes maanden te regelen. Het feit dat een eventuele overdracht nog niet rond is, doet geen (verlengd) recht op opvang ontstaan. De vreemdeling is na een geaccordeerd verzoek immers op de hoogte welke lidstaat zijn asielverzoek in behandeling neemt en kan een beroep doen op de daar geldende faciliteiten.

De regeling voor inbewaringstelling van artikel 59 Vw is van toepassing (zie A6/5.3.3.6).

Nederland heeft internationaal de verplichting er zoveel mogelijk voor te zorgen dat de asielzoeker zich niet zal onttrekken aan de overdracht. De Commandant der KMar en/of de DT&V beoordeelt daarom of de asielzoeker zich zelfstandig of begeleid naar het land van bestemming dient te begeven. De IND heeft hierin een adviserende rol. Vaak blijkt ook uit het geaccordeerde verzoek of begeleide overdracht gewenst is.

Aan de asielzoeker wordt verstrekt:
– een beschikking met een afwijzing op grond van artikel 30, eerste lid onder a, Vw;
– een kennisgeving van overdracht aan een ander land dat partij is bij de Verordening 343/2003;
– een laissez-passer indien hij zelfstandig reist; indien hij onder begeleiding reist houdt zijn begeleider het laissez-passer onder zich; bij vertrek per vliegtuig wordt het laissez-passer afgegeven aan de gezagvoerder die bij aankomst het document aan de grensbewakingsautoriteiten overhandigt;
– eventueel zijn reisdocument;
– zijn geld en andere persoonlijke eigendommen.

Naar het land van bestemming wordt gezonden:

– de vlucht- en/of reisgegevens;
– een kopie van het laissez-passer, dat via het snelste technische middel (meestal de fax) wordt verzonden;
– een kopie van de eventueel beschikbare reis- of identiteitspapieren (voor zover deze nog niet verstrekt zijn bij het leggen van de claim).

Alle originele documenten worden aan het ontvangende land ter hand gesteld door tussenkomst van de autoriteit die de feitelijke uitvoering geeft aan de overdracht. Indien de vreemdeling per vliegtuig reist, worden de documenten in een envelop afgegeven aan de gezagvoerder van het vliegtuig die ze overhandigt aan de grensbewakingsautoriteiten van het ontvangende land.

De plaats waar de asielzoeker zich in het land van bestemming dient te melden, wordt vermeld op het laissez-passer. Het betreft hier veelal de locatie waar de feitelijke overdracht plaatsvindt. Op de kennisgeving van overdracht wordt het land van bestemming aangegeven.

6.9 Signalering in het opsporingsregister

Verwijderde vreemdelingen kunnen worden gesignaleerd in het (N)SIS of het OPS, zie hiervoor A3/9. De vreemdelingenpolitie, ZHP of de KMar dient hiertoe een voorstel tot signalering in bij de IND (model M93).

6.10 Bericht van vertrek

De vreemdelingenpolitie, ZHP of KMar dient het vertrek of de uitzetting van een vreemdeling uit Nederland door toezending van een bericht (zie model M100) aan de IND en de DT&V en, indien van toepassing, aan de opvangverlenende instantie, te melden. Indien het vertrek is gefaciliteerd door de IOM, blijft toezending van dit bericht achterwege (zie A4/5). De IND verstrekt dan wel voorafgaand aan het vertrek informatie aan de IOM over eventuele ketenpartners die door de IOM van het uiteindelijke vertrek op de hoogte moeten worden gesteld. In alle gevallen kan door middel van het formulier Bericht omtrent signalering (zie model M93) advies worden uitgebracht om de vreemdeling in het (N)SIS of het OPS te signaleren (zie A3/9).

Bij toezending van het formulier Bericht van vertrek (zie model M100) dient te worden aangegeven op welke wijze de vreemdeling is vertrokken. De vertrekcategorieën zijn:

Uitzetting
Verwijdering met de sterke arm uit Nederland van een niet-rechtmatig in Nederland verblijvende vreemdeling (inclusief Dublinclaimanten en personen vallende onder andere overdrachtsovereenkomsten). Naast de IND en de DT&V ontvangt, indien van toepassing, ook de opvangverlenende instantie deze informatie.

Uitzetting vanuit strafrechttraject (conform VRIS-werkwijze)
Verwijdering met de sterke arm uit Nederland van een niet-rechtmatig in Nederland verblijvende vreemdeling die is aangehouden op grond van verdenking van het plegen van strafbare feiten (zijnde misdrijven en overtredingen). Zie hiervoor A4/10.1. Tot deze vertrekcategorie behoort ook de vreemdeling die voorafgaand aan zijn uitzetting op een bepaald moment vanuit het strafrechttraject in vreemdelingenbewaring is gesteld. De verwijderde geweigerde vreemdeling die strafrechtelijk is of wordt vervolgd, valt niet onder deze vertrekcategorie.

Vertrek onder toezicht van zelfmelder
Het onder begeleiding uit Nederland doen vertrekken van een niet-rechtmatig in Nederland verblijvende vreemdeling, die zich zelfstandig heeft gemeld bij de KMar of de ZHP op een luchthaven of zeehaven voor het verkrijgen van reisdocumenten.

Vertrek onder toezicht MTV
Het met de sterke arm aan de landgrenzen doen vertrekken van een niet-rechtmatig in Nederland verblijvende vreemdeling die tijdens een MTV-controle is aangetroffen. De vreemdeling wordt hierbij niet in persoon overgedragen aan de autoriteiten van België of Duitsland.

Overgave na controle MTV aan landgrenzen
Het met de sterke arm in persoon overdragen aan de autoriteiten van het aangrenzende Schengenland (Duitsland of België) van een niet-rechtmatig in Nederland verblijvende vreemdeling die bij een MTV-controle is aangetroffen.

Opheffing inbewaringstelling met aanzegging Nederland te verlaten
Het doen van de aanzegging Nederland te verlaten bij het opheffen van de vreemdelingenbewaring van een niet-rechtmatig in Nederland verblijvende vreemdeling.

Aanzegging Nederland te verlaten
Het doen van een aanzegging Nederland te verlaten bij adrescontrole, MTV-controle of na staandehouding (die mogelijk heeft geleid tot ophouding) aan een vreemdeling die niet-rechtmatig in Nederland verblijft, maar waarvan na een identiteits- en nationaliteitsonderzoek is gebleken dat deze niet daadwerkelijk uit Nederland kan worden verwijderd. Naast de IND en de DT&V ontvangt, indien van toepassing, ook de opvangverlenende instantie deze informatie.

Zelfstandig de woonruimte verlaten tijdens de procedure vóór het ingaan van de vertrektermijn
Tijdens de asielprocedure of reguliere procedure bij adrescontrole constateren dat de woonruimte van de vreemdeling definitief verlaten is. Naast de IND en de DT&V ontvangt, indien van toepassing, ook de opvangverlenende instantie deze informatie.

Zelfstandig de woonruimte verlaten in of na de vertrektermijn van de procedure
In of na de vertrektermijn van de asielprocedure of reguliere procedure bij adrescontrole constateren dat de woonruimte van de vreemdeling definitief verlaten is. Naast de IND en de DT&V ontvangt, indien van toepassing, ook de opvangverlenende instantie deze informatie.

Zelfstandig vertrek van een bij controle op uitreis illegaal gebleken vreemdeling
Zelfstandig vertrek van een vreemdeling die, al dan niet na afloop van de vrije termijn, illegaal in Nederland heeft verbleven en die is aangetroffen bij uitreiscontrole aan de buitengrens.

6.11 Bericht van ontruiming
Het COA dient de ontruiming van een vreemdeling uit de opvangvoorzieningen door toezending van een bericht (zie model M100a) aan de IND en de DT&V te melden.

6.12 Gedragslijn indien uitzetting niet mogelijk is
In een aantal gevallen is uitzetting niet mogelijk, omdat de vreemdeling niet langer op zijn woonadres verblijft. Wanneer dit na een adrescontrole of op andere wijze duidelijk is gebleken, dient de vreemdelingenpolitie een bericht te zenden aan de IND en de DT&V (zie model M100). De in dit formulier opgenomen rubrieken dienen zo volledig mogelijk te worden ingevuld. De vreemdelingenpolitie doet hierbij een voorstel tot signalering (zie A3/9). Hierbij is van belang dat nagegaan wordt door de IND of de vreemdeling inmiddels rechtmatig verblijf heeft gekregen.

7.1 Beleid
Artikel 64 Vw bepaalt dat de uitzetting achterwege dient te blijven zolang het, gelet op de gezondheidstoestand van de vreemdeling of van een van zijn gezinsleden, niet verantwoord is om te reizen.

Als gezinsleden worden in dit verband aangemerkt:
– echtgenoten en (geregistreerde) partners en hun respectieve minderjarige (voor-)kinderen;

– de meerderjarige kinderen die feitelijk behoren en reeds in het land van herkomst behoorden tot het gezin.

In de situatie dat ten aanzien van een minderjarig kind sprake is van het achterwege laten van de uitzetting, worden als gezinsleden aangemerkt:
– de (stief/pleeg)ouders van het kind;
– de minderjarige (stief)broers en zussen van het kind;
– de meerderjarige broers en zussen die feitelijk behoren en reeds in het land van herkomst behoorden tot het gezin van bedoelde ouders.

Voor de wijze waarop de familierechtelijke relatie en het feitelijke behoren tot het gezin wordt aangetoond, wordt verwezen naar C12/6. In het kader van deze regeling behoeven officiële documenten, waarmee de familierechtelijke relatie wordt aangetoond, niet gelegaliseerd te zijn door de Minister van BuZa.

Hoewel een geldig document voor grensoverschrijding geen voorwaarde is voor een geslaagd beroep op artikel 64 Vw, dient bij voorkeur wel een paspoort overgelegd te worden.

De bescherming tegen uitzetting in deze gevallen moet uitdrukkelijk worden onderscheiden van de situatie waarin de vreemdeling medische behandeling in Nederland stelt te behoeven en om die reden in aanmerking wenst te komen voor een verblijfsvergunning (zie B8).

Bij een beroep op artikel 64 Vw is de vraag aan de orde of betrokkene medisch gezien in staat is om te reizen. Het betreft dus een tijdelijke maatregel, gericht enkel op de opschorting van de uitzetting en/of de rechtsplicht om Nederland te verlaten. In voorkomende gevallen kan tevens sprake zijn van het achterwege laten van de uitzetting ingevolge artikel 64 Vw, indien de stopzetting van de medische behandeling een medische noodsituatie zal doen ontstaan. Ten aanzien hiervan wordt verwezen naar B8/3.

De vraag of op grond van artikel 64 Vw uitzetting achterwege moet blijven, kan zich niet eerder voordoen dan vanaf het moment waarop de rechtsplicht ontstaat Nederland te verlaten. Derhalve kan de bescherming van artikel 64 Vw niet intreden indien en zolang de vreemdeling rechtmatig verblijf heeft ingevolge artikel 8 Vw.

Een beroep op artikel 64 Vw is mogelijk indien de vreemdeling zich in de situatie bevindt waarin de werking van een besluit tot afwijzing van de aanvraag of de intrekking van de verblijfsvergunning niet (langer) is opgeschort dan wel indien de vreemdeling nimmer een aanvraag om een verblijfsvergunning heeft ingediend en geen rechtmatig verblijf heeft. Hierbij is niet van belang of de uitzetting op korte termijn is gepland.

Handelwijze bij ongewenstverklaring en na toegangsweigering
Ingeval de vreemdeling ongewenst is verklaard ex artikel 67 Vw, of indien de toegang is geweigerd, kan er geen sprake zijn van rechtmatig verblijf ex artikel 8 Vw en kan er evenmin een geslaagd beroep worden gedaan op artikel 64 Vw.

Een aanvraag om artikel 64 Vw toe te passen en het rechtmatig verblijf ex artikel 8, onder j, Vw toe te kennen, zal dan ook moeten worden afgewezen omdat betrokkene, vanwege de ongewenstverklaring, dan wel vanwege de toegangsweigering, daarop geen aanspraak kan maken.

De gezondheidstoestand van de vreemdeling kan desalniettemin, gelet op de strekking van artikel 64 Vw, aanleiding zijn om tijdelijk geen gevolg te geven aan de bevoegdheid om de vreemdeling uit te zetten.

In dat geval blijft de uitzetting achterwege zonder dat sprake is van rechtmatig verblijf en zonder dat de ongewenstverklaring of toegangsweigering wordt opgeheven. In dit geval gebeurt dit naar de ratio van (en niet ingevolge) artikel 64 Vw. Het stellen van een aantekening in het grensoverschrijdingsdocument blijft in deze gevallen achterwege.

7.2.1 Beroep op artikel 64 Vw

Een beroep op artikel 64 Vw is, gelet op artikel 1:3 Awb, een aanvraag in de zin van de Awb. De aanvraag wordt schriftelijk gedaan bij de IND en dient steeds onderbouwd te zijn met alle gegevens en bescheiden die nodig zijn voor de beoordeling van de vraag of de uitzetting gelet op de gezondheid van betrokkene kan worden geëffectueerd. Het zal daarbij kunnen gaan om recente medische stukken van één of meer behandelend arts(en) die in een gesloten envelop, voorzien van een stempel of aantekening "medisch geheim", aangeleverd moeten worden. Ook dient een ingevulde en ondertekende toestemmingsverklaring (zie model M39-A) te worden bijgevoegd. Op deze toestemmingsverklaring dienen alleen de meest recente behandelaars te worden vermeld. De aanvraag dient te worden verzonden naar de IND.

Met uitsluitend mededelingen van de vreemdeling zelf wordt in beginsel geen genoegen genomen. Dit is slechts anders indien bij de DT&V of bij de ambtenaar belast met de uitzetting, dan wel ontruiming, reeds aanstonds en wegens concrete aanwijzingen het vermoeden rijst dat de vreemdeling medisch gezien niet in staat is om te reizen. In dat geval zal de ambtenaar belast met de uitzetting dan wel de DT&V ook zonder nadere onderbouwing van het beroep op artikel 64 Vw zich ervan moeten vergewissen of de uitzetting achterwege moet blijven en hiertoe bij de IND een onderzoek (laten) instellen. In de meeste gevallen zal de medisch adviseur van het BMA door de IND om een advies worden gevraagd.

Indien er geen medische stukken ter onderbouwing van de aanvraag worden ingediend, of indien een ingevulde toestemmingsverklaring (zie model M39-A) ontbreekt, wordt de vreemdeling in de gelegenheid gesteld binnen een redelijke termijn de aanvraag aan te vullen en dit verzuim te herstellen. Indien de vreemdeling hier niet aan voldoet, kan de aanvraag worden afgewezen.

De redelijke termijn voor het indienen van relevante medische stukken bedraagt in beginsel een week, maar kan korter zijn in het belang van de vreemdeling, of in het geval de uitzetting op (zeer) korte termijn gepland is.

Indien de vreemdeling zich wendt tot de DT&V, de vreemdelingenpolitie, ZHP, KMar of het COA, wordt de aanvraag om toepassing van artikel 64 Vw doorgezonden aan de IND.

7.2.4 Gevolgen indiening aanvraag

Het indienen van een aanvraag om artikel 64 Vw toe te passen schort de vertrekplicht niet op. De vreemdeling heeft gedurende het onderzoek en behandeling van de aanvraag geen rechtmatig verblijf ex artikel 8 Vw. In beginsel zal echter geen gebruik worden gemaakt van de bevoegdheid tot uitzetting, zolang op de aanvraag niet is beslist.

Het indienen van een aanvraag om artikel 64 Vw toe te passen schort evenmin de door het COA te volgen procedures tot beëindiging van verstrekkingen ingevolge de Rva op (zie C23/2.3.3).

7.3 Inwilliging

De IND doet, onder verwijzing naar het medisch advies, schriftelijk mededeling aan de vreemdeling dat de uitzetting achterwege zal blijven. Ook de duur van de opschorting van het vertrek, de periode waarin verwacht wordt dat de medische beletselen aanwezig zijn, wordt vermeld. Deze periode is in beginsel gelijk aan de periode die in het medisch advies is genoemd, met een maximum van een half jaar.

De vreemdeling en zijn gezinsleden krijgen krachtens artikel 8, aanhef en onder j, Vw (wederom) rechtmatig verblijf. De vertrekplicht en de bevoegdheid tot uitzetting worden ingevolge de Vw opgeschort.

De IND informeert de DT&V dat de uitzetting tijdelijk achterwege wordt gelaten. Ingeval de vreemdeling aanspraak wenst te maken op de Rva-verstrekkingen, informeert de IND ook het COA.

In het geval dat onomstotelijk vaststaat dat de vreemdeling om medische redenen niet in staat is om te reizen, bijvoorbeeld bij een acute opname in een ziekenhuis, kan het achterwege laten van de uitzetting ingevolge artikel 64 Vw door de IND, op advies van de DT&V, zonder onderliggende aanvraag worden vastgesteld en verleend. In dat geval kan ook het beroep van de vreemdeling op artikel 64 Vw ingewilligd worden zonder dat daarvoor eerst een advies wordt ingewonnen van het BMA. In een dergelijk geval volstaat een bewijs van ziekenhuisopname of een ander medisch bewijs, of een advies van de DT&V waaraan een dergelijk bewijs ten grondslag heeft gelegen.

Een forensisch geneeskundige van de GG&GD dient altijd te worden ingeschakeld wanneer sprake is van een acuut besmettingsgevaar.

Indien de vreemdeling beschikt over een ingevolge de Vw vereist geldig document voor grensoverschrijding, wordt daarin door de vreemdelingenpolitie een sticker Verblijfsaantekeningen Algemeen (zie bijlage 7g VV) geplaatst, onder vermelding van de duur van de opschorting van vertrek. De periode van deze opschorting mag de geldigheidsduur van het document niet overschrijden.

Indien de vreemdeling niet beschikt over een ingevolge de Vw vereist geldig document voor grensoverschrijding, dan geldt het volgende.

In de gevallen waarin artikel 64 Vw voor de duur van minder dan zes weken wordt toegepast, wordt de vreemdeling enkel in het bezit gesteld van een brief van de IND waarin staat dat de uitzetting achterwege blijft op grond van artikel 64 Vw.
In de gevallen waarin artikel 64 Vw voor de duur van meer dan zes weken wordt toegepast, wordt door de vreemdelingenpolitie aan de vreemdeling een document W2, met een inlegvel, voorzien van een sticker Verblijfsaantekeningen Algemeen, uitgereikt (zie bijlage 7g VV). Het document W2 wordt door de IND besteld en toegezonden aan de vreemdelingenpolitie. De geldigheidsduur van het document W2 is altijd gelijk aan de periode dat de uitzetting achterwege wordt gelaten.

Na afloop van deze periode ontstaat van rechtswege (wederom) de rechtsplicht voor de vreemdeling om Nederland binnen vier weken te verlaten alsmede de bevoegdheid tot uitzetting. Er is derhalve geen nieuw besluit nodig. Dit is slechts anders indien de uitzetting achterwege blijft zonder dat daarbij een eindtermijn werd gesteld. In dat geval dient per separaat besluit te worden vastgesteld dat de uitzetting niet langer achterwege wordt gelaten, dan wel dat de uitzetting voor een bepaalde periode wederom achterwege zal blijven.

De gevallen waarin de vreemdeling zonder rechtmatig verblijf in verband met zijn gezondheidstoestand aanspraak wenst te maken op (de voortzetting van) de voorzieningen ingevolge de Rva, zijn genoemd in C23/2.2.2, onder f en g.

7.4 Afwijzing

Indien naar het oordeel van de IND geen reisbeletselen bestaan, wordt de vreemdeling hiervan onder verwijzing naar het medisch advies schriftelijk op de hoogte gebracht.

Uitzetting onder voorwaarden
Het komt voor dat de medisch adviseur in zijn advies aangeeft dat de vreemdeling in staat is om te reizen, doch dat dit onder bepaalde voorwaarden dient te geschieden. Het kan dan bijvoorbeeld gaan om een voorraad aan medicijnen van de vreemdeling tijdens en na de reis of het meenemen van medische gegevens.

De DT&V ziet erop toe dat aan deze voorwaarden is voldaan voordat de vreemdeling wordt uitgezet. Het opvragen en meenemen van het medisch dossier betreft een verantwoordelijkheid van de vreemdeling zelf. De vreemdeling of zijn raadsman wordt hierop gewezen door de DT&V.

7.7 Procedure bij vreemdelingen met TBC

De uitzetting van de vreemdeling en van zijn gezinsleden wordt opgeschort indien bij de vreemdeling of een van zijn gezinsleden TBC is geconstateerd. TBC wordt vastgesteld door overlegging aan de IND van een gedagtekende verklaring van een GG&GD-arts. Deze verklaring dient te vermelden dat de betrokkene TBC heeft en wat de te verwachten behandeltermijn is. De verklaring mag niet ouder zijn dan twee weken.

De behandeling van TBC duurt in het algemeen 9 tot 12 maanden. Na het verstrijken van de behandeltermijn kan de DT&V tot uitzetting overgaan.

Indien de vreemdeling niet in het bezit is van een document voor grensoverschrijding wordt hij in het bezit gesteld van een document W2, met een inlegvel, voorzien van een Sticker Verblijfsaantekeningen Algemeen (zie bijlage 7g VV). In geval er wel een document voor grensoverschrijding aanwezig is, wordt door de vreemdelingenpolitie een Sticker Verblijfsaantekeningen Algemeen aangebracht met vermelding van de duur van de opschorting van vertrek. De periode van deze opschorting mag de geldigheidsduur van het document niet overschrijden.

Indien de vreemdeling bij wie TBC is geconstateerd zich onttrekt aan de medische behandeling en er geen besmettingsgevaar aanwezig is, dan is er niet langer een reisbeletsel naar analogie van artikel 64 Vw.

Onttrekt de vreemdeling zich aan de medische behandeling en er is een besmettingsgevaar aanwezig, dan is zijn uitzetting uit Nederland met het oog op zijn gezondheidstoestand niet verantwoord te achten in de zin van artikel 64 Vw. Vanwege het zich onttrekken aan de medische behandeling kan de vreemdeling niet uit Nederland worden verwijderd, maar hij vormt daarentegen wel een gevaar voor de algemene volksgezondheid. De Wet op de bestrijding infectieziekten kan in deze situatie uitkomst bieden. Deze wet regelt onder andere gedwongen opname (isolatie) bij gevaar voor de algemene volksgezondheid en gedwongen behandeling.

Ten aanzien van andere procedurele bepalingen zij hierbij verder verwezen naar A4/7.3 en B1/4.5.

11 Internationale overeenkomsten over terug- en overname

Er bestaan bi- en multilaterale verdragen waarbij Nederland partij is die betrekking hebben op de terug- en overname van personen. Hierbij gaat het in het geval van terugname om eigen onderdanen en in het geval van overname om onderdanen van derde landen. Zo zijn er afspraken over terug- en overname tussen de Benelux-landen en hebben de Benelux en de EU terug- en overnameverdragen met derde landen. Daarnaast is er bijvoorbeeld een in Schengenverband afgesloten terug- en overnameovereenkomst met Polen en bevatten Verordening 343/2003 en de Overeenkomst van Dublin (zie C3/2) terug- en overnamebepalingen. Verder bestaan er bilaterale verdragen tussen de EU/Nederland en derde landen (over uiteenlopende onderwerpen) met een terug- en overnameclausule en sluit Nederland met derde landen memoranda of understanding waarin uitvoeringsafspraken met betrekking tot de terug- en overname worden vastgelegd.

Of – en onder welke omstandigheden – ten behoeve van terug- of overname van een vreemdeling gebruik kan worden gemaakt van een verdrag of internationale overeenkomst (met bepalingen) over terug- en overname, kan worden nagegaan op de website van de vreemdelingenketen (zie A1/3). Over de te volgen procedure en uitvoeringsaspecten bij daadwerkelijke terug- of overname dient afstemming te worden gezocht met de DT&V.

Hoofdstuk A5 - Ongewenstverklaring

2 Gronden voor ongewenstverklaring

De vreemdeling kan ongewenst worden verklaard (zie artikel 67 Vw):
a. indien hij niet rechtmatig in Nederland verblijft en bij herhaling een bij de Vw strafbaar gesteld feit heeft begaan;
b. indien hij bij onherroepelijk geworden rechterlijk vonnis is veroordeeld wegens een misdrijf waartegen een gevangenisstraf van drie jaren of meer is bedreigd dan wel hem terzake de maatregel als bedoeld in artikel 37a WvSr is opgelegd;
c. indien hij een gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid en geen rechtmatig verblijf heeft als bedoeld in artikel 8, onder a tot en met e, dan wel l, Vw;
d. ingevolge een verdrag; of
e. in het belang van de internationale betrekkingen van Nederland.

ad a.
Het betreft hier vreemdelingen die bij herhaling een bij de Vw strafbaar gesteld feit hebben begaan (zie artikel 108 Vw). Er moet ter zake een proces-verbaal zijn opgemaakt of sprake zijn van een transactie ter zake van de gepleegde overtredingen, om bij de tweede of latere overtreding tot ongewenstverklaring over te kunnen gaan. Bij het opmaken van een (eerste) proces-verbaal wordt de vreemdeling tegelijkertijd gewaarschuwd dat, indien hij nogmaals een overtreding in het kader van de Vw begaat, zijn ongewenstverklaring zal worden voorgesteld. Van deze waarschuwing wordt een aantekening in de vreemdelingenadministratie gemaakt.

Nadat de vreemdeling tweemaal een bij artikel 108 van de Vw strafbaar gesteld feit heeft begaan, wordt zijn ongewenstverklaring voorgesteld aan de hand van de opgemaakte processen-verbaal. Het kan bijvoorbeeld, maar niet uitsluitend, betreffen overtredingen van de artikelen 4.37, 4.38 en 4.39 Vb.

ad b.
Het betreft hier vreemdelingen die rechtmatig in Nederland verbleven en wier verblijfsrecht wegens inbreuk op de openbare orde is beëindigd, bijvoorbeeld door een beslissing om de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning niet te verlengen of de verblijfsvergunning in te trekken. De glijdende schaal (zie artikel 3.86 Vb) is daarbij van toepassing. In alle gevallen vergt verblijfsbeëindiging dat de sanctie onherroepelijk is geworden. Indien de vreemdeling, binnen zes maanden nadat de geldigheidsduur van de verleende vergunning is verstreken, een aanvraag heeft ingediend tot verlenging van de verblijfsvergunning, is de glijdende schaal eveneens van toepassing.

ad c.
Het betreft hier vreemdelingen die niet rechtmatig op grond van een verblijfsvergunning noch op basis van het Gemeenschapsrecht, de Overeenkomst EG-Zwitserland of het Associatiebesluit 1/80 hier te lande verblijven. Niet is vereist dat deze vreemdelingen zich feitelijk in Nederland bevinden.

Ten aanzien van deze grond vallen de volgende categorieën te onderscheiden:
– gevallen waarin wegens misdrijf een veroordeling tot een gevangenisstraf heeft plaatsgevonden of waarin een vrijheidsbenemende maatregel is opgelegd en het (in totaal) onvoorwaardelijk ten uitvoer te leggen gedeelte van straf of maatregel ten minste een maand bedraagt; het is daarbij niet vereist dat de betreffende uitspraak onherroepelijk is geworden;
– gevallen waarin de vreemdeling bij herhaling is veroordeeld tot een (korte) gevangenisstraf of hem een taakstraf ter zake van een misdrijf is opgelegd, dan wel hij een transactieaanbod ter zake van een misdrijf heeft aanvaard. Door het herhaald plegen van strafbare feiten veroorzaakt deze categorie dusdanige overlast dat ook de niet onherroepelijk opgelegde vrijheidstraf of maatregel in aanmerking wordt genomen;
– gevallen waarin de vreemdeling een gevaar vormt voor de nationale veiligheid. Hiervoor is geen

strafrechtelijke veroordeling vereist. Wel dienen er concrete aanwijzingen te zijn dat de vreemdeling een gevaar vormt voor de nationale veiligheid. Bij het bestaan van concrete aanwijzingen dient in de eerste plaats te worden gedacht aan een ambtsbericht van de AIVD. In voorkomende gevallen kan echter ook worden uitgegaan van een ambtsbericht van onder andere ((inter)nationale) ministeries of inlichtingendiensten.

Voor zover deze vreemdelingen een aanvraag indienen of hebben ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning of afgifte van een mvv, wordt die aanvraag afgewezen (zie B1/4.4.1).

ad d.
Een vreemdeling die in één van de Benelux- of Schengenstaten ongewenst is verklaard, kan op een met redenen omkleed verzoek van een der lidstaten ook voor de andere lidstaten ongewenst worden verklaard.

ad e.
Een vreemdeling die buiten de rechtsmacht van Nederland een ernstig misdrijf heeft begaan, kan in het belang van de internationale betrekkingen van Nederland ongewenst worden verklaard. Hierbij kan worden gedacht aan de vreemdelingen van wie het verblijf is geweigerd dan wel is beëindigd op grond van artikel 1F Vluchtelingenverdrag.

Bij de toepassing van artikel 67 Vw worden de persoonlijke belangen van de vreemdeling zorgvuldig afgewogen tegen het algemene belang, dat uit een oogpunt van openbare orde met de ongewenstverklaring is gediend.

Ongewenstverklaring en artikel 8 EVRM
Indien wordt overgegaan tot ongewenstverklaring van een vreemdeling is, ook bij eerste toelating – tenzij ook de gezinsleden Nederland (moeten) hebben verlaten – steeds sprake van inmenging.

Beoordeeld dient te worden of die inmenging gerechtvaardigd is op grond van het tweede lid van artikel 8 EVRM. Hiertoe dient een belangenafweging te worden gemaakt tussen het belang van de vreemdeling en het belang van de Staat. Voor de omstandigheden die bij deze belangenafweging dienen te worden betrokken, wordt verwezen naar B2/10.2.3.3.

4.4 Beoordeling van de aanvraag
Als uitgangspunt geldt dat slechts in de volgende twee situaties gesproken kan worden van bijzondere feiten en omstandigheden, die mogelijk een opheffing van de ongewenstverklaring rechtvaardigen:
a. familie- en gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM;
b. verbod tot uitzetting in verband met artikel 3 EVRM.

ad a. Familie en gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM
De bijzondere feiten en omstandigheden zijn gelegen in het recht om hier te lande het familie- en gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM te kunnen uitoefenen.

In deze situatie schrijft artikel 8 EVRM namelijk voor dat bij bestaand familie- en gezinsleven altijd beoordeeld moet worden of er op de Nederlandse Staat een positieve verplichting (bij niet-inmenging) dan wel een negatieve verplichting (bij inmenging) rust om de ongewenstverklaring op te heffen. In het geval de ongewenstverklaarde vreemdeling in Nederland wenst te verblijven bij familie- en gezinsleden waarvan een of meer rechtmatig verblijf hebben, dient beoordeeld te worden of het niet opheffen van de ongewenstverklaring geen strijdigheid oplevert met artikel 8 EVRM. Dit betekent dat beoordeeld moet worden of op de Nederlandse Staat de verplichting rust om het bestaand familie- en gezinsleven hier te lande mogelijk te maken.

Bij de beoordeling of er op de Nederlandse Staat een verplichting rust, moeten in ieder geval de volgende omstandigheden betrokken worden (zie B2/13.2.3.3):
– de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;
– de duur van het verblijf in het gastland;
– het tijdsverloop sinds het misdrijf en de gedragingen van de betrokkene gedurende die tijd;
– de nationaliteiten van alle betrokkenen;
– de gezinssituatie van de vreemdeling, zoals de duur van het huwelijk;
– andere factoren die uitdrukking geven aan de feitelijke invulling van het huwelijk of de gezinssituatie;
– de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf toen hij/zij met de vreemdeling in het huwelijk trad of de relatie aanging;
– de vraag of er kinderen uit het huwelijk zijn geboren en, als dit het geval is, hun leeftijd;
– de ernst van de moeilijkheden die de echtgeno(o)t(e) zal ondervinden als hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land van herkomst.

Nu bovenstaande omstandigheden reeds betrokken zijn bij de beoordeling of betrokkene ongewenst kon worden verklaard, en hieraan niet in de weg hebben gestaan, dient bij de beoordeling omtrent de aanvraag om opheffing van de ongewenstverklaring gekeken te worden of er een wijziging in deze omstandigheden is opgetreden. Immers, indien er geen wijziging is in de feiten en omstandigheden ten opzichte van de datum van de in rechte onaantastbare beschikking tot ongewenstverklaring, kan in redelijkheid niet worden gezegd dat er aan het verzoek om opheffing van de ongewenstverklaring bijzondere feiten en omstandigheden ten grondslag liggen.
Als sprake is van gewijzigde feiten en omstandigheden, dient vervolgens beoordeeld te worden of deze feiten en omstandigheden bijzonder zijn. Hiervan is sprake als aan het persoonlijk belang van de ongewenstverklaarde vreemdeling bij familie- en gezinsleven hier te lande in redelijkheid meer gewicht toegekend dient te worden dan aan het algemeen belang van de Staat, dat is gediend met de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten. Dit kan bijvoorbeeld gelegen zijn in een objectieve belemmering om de wijze waarop het familie- en gezinsleven gedurende de ongewenstverklaring wordt uitgeoefend voort te zetten (zie B2/13.2.3.4). Bij de beoordeling van de aangevoerde gewijzigde feiten en omstandigheden op hun bijzonderheid, moet altijd de duur van het verblijf buiten Nederland afgezet worden tegen de duur van de opgelegde ongewenstverklaring.

ad b. Verbod tot uitzetting in verband met artikel 3 EVRM
Indien een ongewenst verklaarde vreemdeling aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat juist hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM, dan wel artikel 3 Antifolterverdrag, zal hij nu niet worden uitgezet naar het land van herkomst. Bij de beoordeling dient het bepaalde in C2/3 te worden betrokken.

Vorenstaande laat onverlet dat het voornemen tot uitzetting blijft bestaan. Voorts geldt dat op de vreemdeling de plicht rust om Nederland zelfstandig te verlaten en mitsdien zelf gevolg te geven aan zijn vertrekplicht. Eerst als de ongewenst verklaarde vreemdeling aannemelijk heeft gemaakt dat artikel 3 EVRM, dan wel artikel 3 Antifolterverdrag, duurzaam in de weg staat aan uitzetting naar zijn land van herkomst, en hij bovendien heeft aangetoond dat er geen derde land is waar hij zich zal kunnen vestigen, kan de vreemdeling om opheffing van zijn ongewenstverklaring verzoeken. Bij de beoordeling van dit verzoek tot opheffing moet in ieder geval de aard en ernst van het gepleegde misdrijf worden betrokken. Met name vreemdelingen aan wie artikel 1F Vluchtelingenverdrag is tegengeworpen of die een gevaar vormen voor de nationale veiligheid, hebben een grotere inspanningsverplichting om aan te tonen dat er geen derde land is waar zij zich kunnen vestigen.

6.2 Ongewenstverklaring
Er dient sprake te zijn van een actuele, werkelijke en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving door uitsluitend de persoonlijke gedragingen van de EU-/EER-onderdaan, de

Zwitserse onderdaan en zijn familielid als bedoeld in artikel 8.7, tweede, derde en vierde lid, Vb (zie artikel 8.22, eerste lid, sub a, Vb).

De om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsdbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van de vreemdeling. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd (zie artikel 27, tweede lid, Richtlijn 2004/38).

Het duurzame verblijfsrecht kan met toepassing van artikel 8.18, onder b, Vb worden beëindigd, indien ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid daartoe nopen. In dat geval kan ook tot ongewenstverklaring worden overgegaan met toepassing van artikel 8.22, eerste lid, Vb.

Het rechtmatig verblijf wordt echter niet beëindigd en de vreemdeling wordt niet ongewenst verklaard, bij een verblijfsduur van ten minste tien jaren of indien de vreemdeling minderjarig is, tenzij verwijdering noodzakelijk is in het belang van het kind (zie artikel 8.22, derde lid, Vb en B10).

Indien dwingende redenen van openbare veiligheid daartoe nopen, kan echter weer wel tot beëindiging van het rechtmatig verblijf en tot ongewenstverklaring worden overgegaan.

Bij de voorbereiding van de beschikking tot beëindiging van het rechtmatig verblijf dienen in overweging te worden genomen (zie artikel 28, eerste lid, Richtlijn 2004/38):
- de verblijfsduur van de vreemdeling;
- de leeftijd van de vreemdeling;
- de gezondheidstoestand van de vreemdeling;
- de gezinssituatie van de vreemdeling;
- de economische situatie van de vreemdeling;
- de sociale en culturele integratie van de vreemdeling in Nederland;
- de mate waarin de vreemdeling bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

6.4.3 Inhoud van de aanvraag

Bij de aanvraag voert de vreemdeling argumenten aan om te bewijzen dat er een wijziging in materiële zin is opgetreden in de omstandigheden die het besluit rechtvaardigden om jegens hem een verwijderingsmaatregel uit te vaardigen, een en ander als bedoeld in artikel 32 van Richtlijn 2004/38 van 29 april 2004 betreffende het recht op vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten van de burgers van de Unie en hun familieleden, welke op 29 april 2006 is geïmplementeerd. Hierbij dient te worden gedacht aan
- een schriftelijke verklaring van de vreemdeling betreffende de periode waarin hij sinds zijn vertrek uit Nederland en na de ongewenstverklaring buiten Nederland heef verbleven en dat hij zich in die periode niet schuldig heeft gemaakt aan misdrijven en dat hij niet aan strafvervolging onderworpen is;
- een kopie van de documenten voor grensoverschrijding die de vreemdeling sinds zijn ongewenstverklaring heeft gehouden;
- een overzicht van de plaatsen waar de vreemdeling sinds zijn ongewenstverklaring heeft verbleven, voorzien van bewijsstukken, en
- een schriftelijke verklaring, afgegeven door de terzake bevoegde autoriteiten van het land of de landen waar de vreemdeling sinds zijn ongewenstverklaring heeft verbleven, dat de vreemdeling zich tijdens dat verblijf niet schuldig heeft gemaakt aan misdrijven en niet aan strafvervolging onderworpen is.

Het kan voorkomen dat een vreemdeling in een individueel geval aanvullende gegevens en bescheiden zal moeten overleggen, ofwel deze eigener beweging overlegt.
Het staat de vreemdeling uiteraard vrij andere dan de hierboven genoemde gegevens en bescheiden te overleggen ten bewijze van het feit dat er een wijziging in materiële zin is opgetreden in de omstandigheden die het besluit rechtvaardigden om jegens hem een verwijderingsmaatregel uit te vaardigen.

Hoofdstuk A6 - Vrijheidsbeperkende en vrijheidsontnemende maatregelen

1.5 Vrijheidsontnemende maatregelen bij jeugdigen onder 16 jaar

Vrijheidsontneming is een ingrijpende maatregel. De toepassing daarvan moet daarom tot het strikt noodzakelijke beperkt blijven. De noodzaak van een zo beperkt mogelijke toepassing van vrijheidsontneming bestaat in versterkte mate wanneer het gaat om jeugdige personen jonger dan 16 jaar. Voordat tot vrijheidsontneming overgegaan wordt, moet worden bezien of volstaan kan worden met de aanzegging te verblijven op een bij de Korpschef, ambtenaar belast met grensbewaking of hulpofficier van justitie bekend opvangadres (bijvoorbeeld bij familie, kennissen of andere particuliere personen). Bij aannemelijke twijfel omtrent de leeftijd van deze vreemdelingen kan een leeftijdsonderzoek worden ingesteld volgens de daarvoor geldende protocollen (zie de website van de IND).

De volgende regels zijn van toepassing:

a. jeugdige vreemdelingen beneden de leeftijd van twaalf jaar mogen niet op grond van de Vw in een politiecel of een justitiële inrichting hun vrijheid worden ontnomen, tenzij de tevens van hun vrijheid ontnomen ouder(s) van de vreemdeling erop staat(n) de kinderen bij zich te houden. In het laatste geval moet de vrijheidsontneming direct ten uitvoer gelegd worden in een justitiële inrichting of een politiebureau waar een soepel regime (bijvoorbeeld het verblijven in een passantenverblijf) mogelijk is;
b. jeugdige vreemdelingen in de leeftijd van twaalf tot zestien jaar die met hun ouder(s) in Nederland verblijven, kunnen slechts met deze(n) op grond van de Vw hun vrijheid worden ontnomen indien binnen vier dagen overbrenging van een politiebureau naar een justitiële inrichting mogelijk is;
c. alleenstaande jeugdige vreemdelingen in de leeftijd van twaalf tot zestien jaar kunnen slechts op grond van de Vw hun vrijheid worden ontnomen, indien de tenuitvoerlegging uiterlijk binnen vier dagen kan plaatsvinden in een jeugdinrichting.

Indien het voornemen bestaat een uitzondering te maken op a – c vindt overleg met de IND plaats.

2.4 De toepassing

Artikel 6, eerste lid, Vw geeft aan dat aan de vreemdeling aan wie de toegang tot Nederland is geweigerd, de verplichting opgelegd kan worden om zich op te houden in een door de ambtenaar belast met de grensbewaking aangewezen ruimte of plaats. Deze ruimte kan ingevolge het tweede lid worden beveiligd tegen ongeoorloofd vertrek. Het opleggen van de vrijheidsontnemende maatregel is in ieder geval geïndiceerd wanneer naar het oordeel van de ambtenaar belast met de grensbewaking aanwijzingen bestaan dat de vreemdeling zich niet zal houden aan de aanwijzing om zich op te houden in de bedoelde ruimte of plaats en/of omdat aspecten van openbare orde of nationale veiligheid dit vorderen. Ten aanzien van vreemdelingen die een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel indienen of hebben ingediend, wordt verwezen naar de paragraaf hieronder en C10/3. De vrijheidsbeneming zal dan een aanvang nemen in een gebouw van de doorlaatpost of een politiebureau. Daarna zal de vreemdeling met een nieuwe beschikking geplaatst moeten worden in een inrichting waar het Reglement grenslogies (Stb. 1993, nr. 45) van toepassing is. Dient deze vreemdeling een aanvraag om een verblijfsvergunning asiel in dan dient gehandeld te worden zoals hierna vermeld.

Verstekelingen (met uitzondering van de asielzoekers) dienen zoveel mogelijk geplaatst te worden aan boord van het schip waarvan zij afkomstig zijn. Deze plaatsing geschiedt op grond van artikel 5, tweede lid en artikel 65 Vw.

Asielzoekers (AC Schiphol-procedure)

De vreemdeling aan wie de toegang is geweigerd en die een aanvraag om een verblijfsvergunning asiel indient, kan de maatregel van artikel 6, eerste en/of tweede lid, Vw opgelegd worden. Voor de toepassing van deze maatregel bij deze categorie vreemdelingen wordt verwezen naar C10/3.1.

Dublinclaimanten
De weigering van toegang strekt zich niet enkel uit tot de verdere inreis in Nederland, doch ook tot de verdere inreis in het overige Schengengebied. Voor een toelichting op de situatie waarbij een asielzoeker de toegang geweigerd wordt, terwijl tegelijkertijd op grond van de Overeenkomst van Dublin een verzoek tot overname van de asielaanvraag ingediend wordt bij een andere staat, wordt verwezen naar A2/5.5.6. Aan Dublinclaimanten aan wie de toegang niet geweigerd kan worden, wordt de vrijheidsbeperkende maatregel van artikel 55 Vw opgelegd of, indien aan de voorwaarden daarvan wordt voldaan, de maatregel van artikel 59 Vw.

3.1 Het zich beschikbaar houden (artikel 55, eerste lid, Vw)
Aan een vreemdeling die een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier of asiel voor bepaalde tijd indient en de beslissing daarvan op grond van deze wet in Nederland mag afwachten, kan de vrijheidsbeperkende maatregel van artikel 55, eerste lid, Vw opgelegd worden. De maatregel houdt in dat de vreemdeling die rechtmatig verblijf geniet op grond van artikel 8, aanhef en onder f, Vw een plaats aangewezen krijgt waar hij zich gedurende het onderzoek naar de inwilligbaarheid van die aanvraag dient op de houden, overeenkomstig hem daartoe gegeven aanwijzingen. De aanwijzingen, die betrekking kunnen hebben op het gehoor, het fotograferen of dactyloscoperen, en het verstrekken van gegevens, maken deel uit van de beschikbaarheidsverplichting. Het wél verblijven op de aangewezen plaats maar niet handelen overeenkomstig de gegeven aanwijzingen betekent dat de vreemdeling zich niet overeenkomstig artikel 55, eerste lid, Vw beschikbaar houdt op de aangewezen plaats. Daartegenover staat dat ook de beschikbaarheid noodzakelijk dient te zijn ten behoeve van het onderzoek naar de inwilligbaarheid van de aanvraag. Het ontbreken van dergelijk verband maakt de maatregel onrechtmatig.

Voorzover de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning een aanvraag van een asielzoeker betreft, wijst de Korpschef de gemeente waarin de opvanglocatie zich bevindt aan als plaats waar de vreemdeling zich in verband met de behandeling van zijn aanvraag moet ophouden. Hij doet dit zowel mondeling als schriftelijk. Hiertoe wordt het model M117-A gebruikt. De aanwijzingen betreffen in ieder geval datum, tijdstip en plaats van aanwijzing. Daarnaast kunnen vervolgaanwijzingen worden gegeven met betrekking tot het verschaffen van extra informatie, het uitreiken van het rapport van gehoor of de beschikking. Het model M117-A doet tevens dienst als proces-verbaal van uitreiking.

De asielzoeker wordt erop gewezen dat het niet nakomen van de aanwijzingen consequenties heeft voor de afhandeling van zijn aanvraag. Deze omstandigheid wordt mede betrokken bij het onderzoek naar de aanvraag en kan op grond van artikel 31, tweede lid, onder b, Vw reden zijn de aanvraag af te wijzen.

Het overtreden van artikel 55 Vw is strafbaar gesteld in artikel 108 Vw. Gedurende de tijd dat de vreemdeling zich niet beschikbaar hoeft te houden voor het onderzoek kan hij zich buiten de aangewezen plaats begeven. In dat geval overtreedt hij niet het voorschrift van artikel 55 Vw.

Voor het aanwenden van een rechtsmiddel door de vreemdeling wordt verwezen naar A6/6.

5.3.3.4 Vreemdelingen die op korte termijn uitgezet kunnen worden
Artikel 59, eerste en tweede lid, Vw biedt de mogelijkheid vreemdelingen voor wie de noodzakelijke bescheiden voorhanden zijn, dan wel op korte termijn voorhanden zullen zijn, in bewaring te stellen. Het tweede lid van artikel 59 Vw bepaalt dat in deze gevallen wordt geacht dat de openbare orde de bewaring van de vreemdeling vordert. Met noodzakelijke bescheiden wordt bedoeld dat een paspoort, laissez-passer (of andere geldige documenten voor grensoverschrijding) of een claim op een vervoersmaatschappij voorhanden is, dan wel binnen korte termijn voorhanden zal zijn. Met ‘binnen korte termijn voorhanden zal zijn’ wordt bijvoorbeeld gedoeld op de situatie dat de diplomatieke vertegenwoordiging van het land van herkomst van de vreemdeling een vervangend document voor grensoverschrijding in het vooruitzicht heeft gesteld. De bewaringsgrond van het tweede lid van artikel 59 Vw

dient er toe om te voorkomen dat een vreemdeling die goed gedocumenteerd is of op korte termijn goed gedocumenteerd zal zijn, zich alsnog aan uitzetting onttrekt.

Aan de gebruikmaking van het bewaringsinstrument ex artikel 59, eerste en tweede lid, Vw is een aantal belangrijke beperkingen verbonden. Hieronder worden deze opgesomd.

– Het gaat om vreemdelingen die geen rechtmatig verblijf hebben in Nederland of vreemdelingen die een afwijzende beslissing op hun aanvraag hebben gekregen.
– De maatregel mag niet worden toegepast ten aanzien van vreemdelingen die eerder op grond van artikel 8, aanhef en onder a tot en met e, (verblijfsvergunning voor bepaalde en onbepaalde tijd en personen die onder het Gemeenschapsrecht inzake vrij verkeer vallen, zie artikel 8.7 Vb) en onder l, (verblijfs-
recht op grond van de Associatieovereenkomst EG/Turkije) Vw, rechtmatig in Nederland hebben verbleven. De maatregel mag ook niet worden toegepast ten aanzien van vreemdelingen die eerder op grond van de Overeenkomst EG-Zwitserland over het vrije verkeer van personen, rechtmatig in Nederland hebben verbleven.
– Voorts geldt een andere, belangrijke beperking bij de toepassing van deze bewaringsgrond. Deze vorm van vrijheidsontneming is wettelijk beperkt tot de duur van vier weken (zie artikel 59, vierde lid, Vw). Dit betekent onder meer dat alleen wanneer het zeer waarschijnlijk is dat de vreemdeling binnen vier weken kan worden uitgezet, oplegging van de bewaringsmaatregel ex artikel 59, eerste en tweede lid, Vw mogelijk is. Blijkt na verloop van de gegeven termijn van vier weken dat uitzetting toch niet mogelijk is gebleken, dan dient de bewaring op grond van artikel 59, eerste en tweede lid, Vw te worden opgeheven. Indien daarvoor voldoende aanleiding bestaat kan de bewaringsmaatregel worden voortgezet op grond van het eerste lid van artikel 59 Vw (bijvoorbeeld in het geval dat uitzetting niet mogelijk is gebleken door fysiek verzet van de vreemdeling). Zie hieromtrent nader A6/5.3.4.4.
– Voor de toepassing van deze bewaringsgrond is het niet nodig dat er aanwijzingen zijn dat de vreemdeling zich aan uitzetting zal onttrekken. Wel dient er nog immer een afweging te worden gemaakt tussen het belang van de openbare orde, gediend met het voorkomen dat de vreemdeling zich aan uitzetting zal kunnen ontrekken en het belang van de vreemdeling om niet van zijn vrijheid te worden beroofd. Ten aanzien van deze belangenafweging is sprake van een 'weerlegbaar rechtsvermoeden'. Dit betekent dat een vreemdeling in bewaring wordt gesteld, tenzij hij aantoont, dat hij (cumulatief):

- beschikt over een geldig document voor grensoverschrijding;
- voldoende middelen heeft om zijn terugreis te financieren;
- aannemelijk maakt dat hij uit eigen beweging terug zal keren naar zijn land van herkomst dan wel een ander land waar zijn toelating is gewaarborgd.

Daarnaast kunnen nog andere, persoonsgebonden belangen een rol spelen.

Uit het bewaringsdossier van de vreemdeling dient te blijken dat een belangenafweging, waarbij het bovenstaande in acht is genomen, heeft plaatsgevonden.

5.3.3.6 Bewaring van Dublinclaimanten

Het is mogelijk om een Dublinclaimant op grond van artikel 59, eerste lid, Vw of artikel 59, eerste én tweede lid, Vw in bewaring te stellen. Voor de toepassing van deze bewaringsgrond is het noodzakelijk dat er een belangenafweging plaatsvindt (zie A6/5.3.3.5). Bij overname- en terugnameverzoeken is de belangenafweging in beginsel al gegeven, nu de betrokken vreemdeling reeds eerder is vertrokken uit de lidstaat zonder af te wachten welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielverzoek (overname), dan wel uit de lidstaat is vertrokken die zich reeds verantwoordelijk had verklaard voor de behandeling van zijn asielverzoek (terugname). Het gegeven dat er gevaar bestaat dat de vreemdeling zich zal onttrekken aan het toezicht voordat de overdracht geëffectueerd kan worden, is dus in beginsel altijd aanwezig bij Dublinclaimanten.

5.3.3.7 Bewaring van EU-/EER-, Zwitserse onderdanen en familieleden

Algemeen
Artikel 8.7 Vb geeft aan welke vreemdelingen onder welke omstandigheden onder de toepassing van het Gemeenschapsrecht inzake vrij verkeer vallen. Voor een nadere uitwerking van de (bepalingen die gelden voor de) de categorieën vermeld in artikel 8.7 Vb wordt verwezen naar B10.

Met de documenten als bedoeld in artikel 50, eerste lid, Vw en artikel 4.21 Vb kan de vreemdeling aantonen verblijfsrecht te ontlenen aan het Gemeenschapsrecht. Hij heeft, als persoon die valt onder het Gemeenschapsrecht inzake vrij verkeer, rechtmatig verblijf in de zin van artikel 8, onder e, Vw, zolang en indien het onderzoek door de Minister niet heeft uitgewezen dat de betrokken persoon geen verblijfsrecht (meer) heeft, of anderszins niet voldaan is aan de beperkingen en voorwaarden van het Gemeenschapsrecht (zie Richtlijn 2004/38, alsmede de uitspraak van de ABRvS d.d. 7 juli 2003, JV 2003, 431).

Een onderdaan van de EU, de EER of Zwitserland, alsmede het familielid als bedoeld in artikel 8.7, tweede, derde en vierde lid, Vb, kan slechts in bewaring worden gesteld indien de Minister een besluit op grond van Richtlijn 2004/38 heeft genomen, waarmee het verblijfsrecht van de vreemdeling is beëindigd of aan hem is ontzegd om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid én
– de vertrektermijn van vier weken, bedoeld in artikel 62, eerste lid, Vw is verstreken, óf
– met een beroep op artikel 8.24, derde lid, Vb wordt afgeweken van een vertrektermijn van vier weken.

Tenslotte kan ten aanzien van een vreemdeling die stelt gebruik te maken van het Gemeenschapsrecht inzake het vrij verkeer van personen, maar geen geldige identiteitskaart of geldig paspoort toont en evenmin op andere wijze ondubbelzinnig (zonder enige twijfel) zijn identiteit en nationaliteit kan aantonen, als regel niet worden vastgesteld dat hij onder het Gemeenschapsrecht inzake vrij verkeer valt en kan hij in bewaring worden gesteld.

5.3.4.4 Voortzetting van de bewaring op een andere categorie
Het kan voorkomen dat de vreemdeling tijdens zijn inbewaringstelling een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning indient of dat tijdens zijn vrijheidsontneming een door hem ingediende aanvraag wordt afgewezen. In die gevallen kan de bewaring op een andere categorie worden voortgezet (zie voor de verschillende categorieën artikel 59, eerste lid, sub a, Vw en artikel 59, eerste lid, sub b, Vw). De bewaring wordt niet opgeheven, immers de gronden voor de bewaring kunnen dezelfde blijven. Als de bewaring wordt voortgezet op een andere categorie wordt door de hulpofficier van justitie onverwijld een nieuw model M110-A aan de vreemdeling uitgereikt (zie artikel 5.3, tweede lid, Vb). Gelet op het bepaalde in artikel 5.2 Vb hoeft de vreemdeling daarbij niet gehoord te worden.

Indien de vreemdeling tijdens zijn inbewaringstelling een reguliere aanvraag of een asielaanvraag indient, komt aan de beslissing op de reguliere aanvraag ingevolge artikel 73, vierde lid, Vw en aan de beslissing op de asielaanvraag ingevolge artikel 82, vierde lid, Vw geen opschortende werking toe. Voor de procedure betreffende de indiening van een reguliere aanvraag wordt verwezen naar B1/9.1.1.

Bijlage IV - Gewijzigde modellen

Model M5-A Aanvraag om verlenging of wijziging van de geldigheidsduur van een visum dan wel om wijziging van een visum

Vreemdelingennummer: .....
Immigratie- en Naturalisatiedienstnummer: .....

De ondergetekende,
achternaam .....
voorna(a)m(en) .....
geboortedatum, -plaats .....
verblijfsadres .....
.....
houder van een reisvisum, geldig tot .....(datum)
vraagt aan verlenging van de geldigheidsduur van dit visum tot .....(datum)
om de navolgende reden (korte omschrijving).....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

Plaats .....
Datum .....

.....
(Handtekening)

(Niet door aanvrager in te vullen)!

Datum ontvangst .....

het Hoofd van de Visadienst,
namens deze,
de ambtenaar belast met de grensbewaking,

Model M5-C Beschikking tot het afwijzen van een aanvraag om verlenging of wijziging van de geldigheidsduur van een visum dan wel om wijziging van een visum

Beschikking tot het afwijzen van de aanvraag tot verlenging of wijziging van de geldigheidsduur van een visum dan wel om wijziging van een visum

DE MINISTER VAN BUITENLANDSE ZAKEN

Vreemdelingennummer: .....
Immigratie- en Naturalisatiedienstnummer: .....

Beschikking

1 Onderwerp van de beschikking
Deze beschikking heeft betrekking op de aanvraag tot verlenging of wijziging van de geldigheidsduur van een visum dan wel om wijziging van een visum die op .....(datum), bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst te ..... is ingediend door:
achternaam .....
voorna(a)m(en) .....
geboortedatum .....
nationaliteit .....
De heer/mevrouw zal verder worden aangeduid als 'betrokkene'.

2. Besluit
De aanvraag wordt afgewezen.
De redenen die ten grondslag liggen aan dit besluit worden weergegeven in paragraaf 4 van deze beschikking.

3 Ontstaan en verloop van de procedure
Betrokkene is houd(st)er van een reisvisum met een geldigheidsduur van .....(datum) tot .....(datum). Op .....(datum) heeft betrokkene bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst te .....(plaats) een aanvraag ingediend tot verlenging of wijziging van de geldigheidsduur van het visum tot .....(datum) / .....(datum) een aanvraag ingediend tot wijziging van het visum.

4. Motivering van de beschikking
Gelet op het Soeverein Besluit van 1813 (Staatscourant 1814, nr. 4) en de Benelux-overeenkomst (Tractatenblad 1960, 40). Op grond van het geldende beleid kan de geldigheid van een visum uitsluitend worden verlengd met inachtneming van het volgende:
1. de vreemdeling voldoet aan de in artikel 12, eerste lid, aanhef en onder b en d, Vreemdelingenwet 2000 genoemde voorwaarden voor verblijf in de vrije termijn: hij/ zij kan beschikken over voldoende middelen van bestaan en er is geen gevaar voor de openbare rust, openbare orde of de nationale veiligheid.
2. de vreemdeling kan aantonen dat hij/ zij er om bijzondere redenen belang bij heeft langer in het Benelux-gebied te verblijven dan de duur waarvoor het oorspronkelijke visum geldig was. Zulke omstandigheden kunnen bijvoorbeeld zijn gelegen in sedert de binnenkomst ingetreden onvoorziene wijziging in de omstandigheden.
3. de duur van de visumverlenging en de duur waarvoor het oorspronkelijke visum verblijf in het Benelux-gebied toestond, mogen samen niet meer dan drie maanden bedragen.

Indien zeer bijzondere omstandigheden daartoe aanleiding geven kan een verlenging van het visum tot ten hoogste zes maanden worden toegestaan.

4. De toelating van de vreemdeling in een ander land moet gewaarborgd zijn:
   - er moet een reisbiljet voorhanden zijn geldig voor de reis naar een land waar toelating gewaarborgd is;
   - de toelating in een ander land moet minstens drie maanden na het verlengen van de geldigheidsduur van het visum gewaarborgd zijn.
     Hierbij is in het bijzonder van belang de geldigheidsduur van het reisdocument, eventueel daarin gestelde visa voor terugkeer naar het land van herkomst of doorreis door derde landen.

Betrokkene heeft als reden voor het indienen van de aanvraag het navolgende aangegeven.
.....
.....
.....
.....
.....
.....
(kort vermelden wat door betrokkene is aangevoerd)

In dit geval bestaat aanleiding om de verlenging van de geldigheidsduur van het visum te weigeren.

Gebleken is immers dat
.....
.....
.....
.....(motiveren).

5. Rechtsgevolgen van deze beschikking
(alleen opnemen indien de geldigheidsduur van het visum is verstreken)

De afwijzing van de aanvraag heeft van rechtswege tot gevolg dat betrokkene na bekendmaking van de beschikking niet langer rechtmatig in Nederland verblijft, tenzij er een andere rechtsgrond voor rechtmatig verblijf van toepassing is.

Betrokkene dient Nederland onmiddellijk uit eigen beweging te verlaten. Bij gebreke hiervan kan hij/ zij worden uitgezet.

Indien betrokkene tijdig bezwaar maakt tegen dit besluit, worden de hier genoemde rechtsgevolgen niet opgeschort.

5 / 6 Rechtsmiddelen
Tegen deze beschikking kan bezwaar worden gemaakt bij de Minister van Buitenlandse Zaken. Het bezwaar kan worden gemaakt door de vreemdeling in persoon, zijn wettelijke vertegenwoordiger, zijn bijzonder gemachtigde of een advocaat, indien deze verklaart daartoe bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd. Het bezwaarschrift dient te worden gezonden naar het in het briefhoofd vermelde postbusnummer.

Een gemotiveerd bezwaarschrift moet schriftelijk worden ingediend binnen vier weken na de dag waarop de beschikking bekend is gemaakt. Het is raadzaam een kopie van de beschikking bij het bezwaarschrift mee te zenden.

Van belang is dat ingevolge artikel 6:9 Algemene wet bestuursrecht een bezwaarschrift tijdig is ingediend, indien het voor het einde van de genoemde termijn van vier weken is ontvangen of indien het voor het einde van deze termijn ter post is bezorgd, mits het in dat geval niet later dan een week na afloop van de termijn is ontvangen.

Het indienen van een bezwaarschrift schort de werking van het genomen besluit niet op. Dat betekent dat u de beslissing op het bezwaarschrift niet in Nederland mag afwachten. U hebt de mogelijkheid om in dit verband een voorlopige voorziening te vragen bij de voorzitter van de Vreemdelingenkamer van de arrondissementsrechtbank. Uitsluitend indien u binnen 24 uur na kennisname van deze beschikking een voorlopige voorziening hebt gevraagd mag u de beslissing van de rechtbank in Nederland afwachten. Voorts is het van belang dat de Korpschef in kennis wordt gesteld van het verzoek om een voorlopige voorziening.

Een verzoek om een voorlopige voorziening moet worden gezonden naar:
Centraal Inschrijfbureau Vreemdelingenzaken
Postbus 1621
2003 BR Haarlem

Faxnummer: 023 - 5 12 67 36 (bewaringszaken en Aanmeldcentrum-procedures)

Faxnummer: 023 - 5 12 66 01 (voorlopige voorziening en beroep)

U wordt verzocht hierbij gebruik te maken van het aangehechte informatieblad voor de rechtbank. Zodra het Centraal Inschrijfbureau Vreemdelingenzaken een procedure aan een rechtbank heeft toebedeeld, ontvangt u van de desbetreffende rechtbank een ontvangstbevestiging. De op de procedure betrekking hebbende stukken dient u eerst nadat u deze ontvangstbevestiging heeft ontvangen bij de behandelende rechtbank in te dienen. U wordt verzocht de op de procedure betrekking hebbende stukken niet aan het Centraal Inschrijfbureau Vreemdelingenzaken te sturen.

Plaats..... Datum.....

de Minister van Buitenlandse Zaken,
namens deze,
het Hoofd van de Visadienst,
namens deze,

Model M13 Modelbeschikking ontheffing artikel 4.11 Vreemdelingenbesluit 2000

Ontheffing ex artikel 4.14, tweede lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 van de verplichting neergelegd in artikel 4.11, eerste lid, onder a, van het Vreemdelingenbesluit 2000

Ondergetekende, ...(naam)
( ) ambtenaar der Koninklijke Marechaussee
( ) ambtenaar van het regionale politiekorps Rotterdam-Rijnmond belast met de grensbewaking en dienstdoend als Hoofd van de Doorlaatpost

daartoe gemachtigd door de Minister van Justitie
gezien het in de brief van
datum .....
kenmerk .....

door de als scheepvaartagent ten behoeve van
de rederij .....
optredende en te .....
gevestigde firma .....

gedane verzoek om ontheffing te verlenen van de verplichting, neergelegd in artikel 4.11, eerste lid onder a van het Vreemdelingenbesluit 2000.

Gelet op artikel 4.14, tweede lid, Vreemdelingenbesluit 2000.

Overwegende dat er termen aanwezig zijn tot inwilliging van het verzoek.

Besluit:

Aan de gezagvoerder van het onder .....(nationaliteit) vlag varende:
motorschip .....(naam).
Ontheffing te verlenen van de verplichting neergelegd in artikel 4.11, eerste lid, onder a van het Vreemdelingenbesluit 2000, met dien verstande dat:
- eenmaal per maand de bedoelde gezagvoerder aan het Hoofd van de Doorlaatpost .....(plaats) een schriftelijke opgave dient te worden verstrekt, vermeldende de achternaam en de voorna(a)m(en), de geboortedatum, nationaliteit en rang van de bemanningsleden;
- de ontheffing geldt voorzover en zolang het motorschip ter zee in gebruik is en daarmee met een frequentie van ..... maal per week wordt gevaren tussen enerzijds ..... (plaats) en anderzijds .....(plaats);
- van eventuele tussentijdse mutaties met betrekking tot de bemanning onverwijld aan voornoemd hoofd van de doorlaatpost kennis wordt gegeven.

Plaats ..... Datum .....

de Minister van Justitie,
namens deze,

Model M18 Beschikking weigering toegang aan personen die vallen onder het Gemeenschapsrecht inzake vrij verkeer (artikel 8.8 of 8.5 Vreemdelingenbesluit 2000)

Vreemdelingennummer :.....
Immigratie- en Naturalisatiedienstnummer :.....
Koninklijke Marechaussee-incidentnummer/XPOL-registratienummer :.....

Aan:
achternaam .....
voorna(a)m(en) .....
geboortedatum, -plaats .....
geboorteland .....
nationaliteit .....
geslacht man/ vrouw
burgerlijke staat .....
adres .....
postcode/plaats .....
houder van ..... (aard reisdocument en nummer)

werd heden op grond van artikel 3, eerste lid, onder d, van de Vreemdelingenwet 2000 juncto artikel 8.8 van het Vreemdelingenbesluit 2000 de toegang tot Nederland geweigerd omdat hij/ zij:

( ) op grond van zijn persoonlijke gedrag een actuele, werkelijke en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, hetgeen blijkt uit het feit dat:
.....
.....
.....
(concrete omschrijving van de feitelijke reden die betrekking heeft op de openbare orde of de nationale veiligheid)

( ) lijdt aan een potentieel epidemische ziekte zoals gedefinieerd in de relevante instrumenten van de Wereldgezondheidsorganisatie dan wel een andere infectieziekte of besmettelijke parasitaire ziekte ten aanzien waarvan in Nederland beschermende regelingen ten aanzien van Nederlanders zijn getroffen, namelijk:
.....
.....
(aangeven welke ziekte)

( ) om redenen van openbare orde of nationale veiligheid uit Nederland is verwijderd en sinds de verwijdering nog geen redelijke termijn is verstreken, hetgeen blijkt uit het feit dat:
.....
.....
.....
(vermelden van reden en datum van verwijdering)

( ) werd heden op grond van artikel 3, eerste lid, onder d, van de Vreemdelingenwet 2000 juncto artikel 8.5 van het Vreemdelingenbesluit 2000 de toegang tot Nederland geweigerd omdat hij/ zij een actuele bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt hetgeen blijkt uit het feit dat:
.....
.....
.....
(van toepassing op onderdanen van België of Luxemburg. Concrete omschrijving van de feitelijke reden die betrekking heeft op de openbare orde of de nationale veiligheid.)

Plaats ..... Datum .....

de ambtenaar belast met grensbewaking/ toezicht op vreemdelingen,

.....

(naam ambtenaar belast met grensbewaking/ toezicht)

.....

(handtekening van de ambtenaar)

Administratief beroep

Tegen deze beschikking kan een administratief beroepschrift worden ingediend. Het administratief beroep kan worden ingesteld door de vreemdeling in persoon, zijn wettelijk vertegenwoordiger, zijn bijzonder gemachtigde of een advocaat, indien deze verklaart daartoe bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd.

Het administratief beroepschrift moet worden ingediend binnen vier weken na de dag waarop de beschikking bekend is gemaakt. Daarbij is aan te bevelen dat een afschrift van de beschikking wordt overgelegd.

Van belang is dat ingevolge artikel 6:9 van de Algemene wet bestuursrecht een administratief beroepschrift tijdig is ingediend, indien het voor het einde van de genoemde termijn van vier weken is ontvangen of indien het voor het einde van deze termijn ter post is bezorgd, mits het in dat geval niet later dan een week na afloop van de termijn is ontvangen.

Het beroepschrift moet worden ingediend bij de
Minister van Justitie
Immigratie- en Naturalisatiedienst
Unit Terugkeer Schiphol Vertrekpassage 264
1118 AW Luchthaven Schiphol
Faxnummer: 020-6532581

Model M19 Beschikking tot aanwijzing van een ruimte of plaats ingevolge artikel 6, eerste lid, of eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000

Vreemdelingennummer :.....
Immigratie- en Naturalisatiedienstnummer :.....
Koninklijke Marechaussee-incidentnummer/XPOL-registratienummer :.....
Piketadvocaat :..... Telefoon:.....

Ondergetekende, ...(naam)
( ) ambtenaar der Koninklijke Marechaussee, belast met de grensbewaking en dienstdoend als Hoofd van de Doorlaatpost;
( ) ambtenaar van het regionale politiekorps Rotterdam-Rijnmond;
( ) directeur van een grenslogies, als bedoeld in artikel 3 van het Reglement regime grenslogies,

overwegende dat, aan
achternaam .....
voorna(a)m(en) .....
geboortedatum, -plaats .....
geboorteland .....
nationaliteit .....
geslacht man/ vrouw
burgerlijke staal .....
tezamen met ..... (aantal) kinderen jonger dan zestien jaar

de toegang tot Nederland is geweigerd op grond van:
( ) artikel 13 juncto artikel 5 van de Verordening (EG) Nummer 562/2006 van 15 maart 2006 tot vaststelling van een communautaire code betreffende de overschrijding van de grenzen door personen (voor onderdanen van derde landen)
( ) artikel 3, eerste lid, onder d, van de Vreemdelingenwet 2000 juncto artikel 8.8 of 8.5 van het Vreemdelingenbesluit 2000 (voor personen die vallen onder het Gemeenschapsrecht inzake vrij verkeer of onderdanen van België en Luxemburg)
(eventueel hieronder overige gegevens vermelden)
.....
.....
wordt aan betrokkene(n) op grond van artikel 6, eerste lid, of artikel 6, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet 2000 de verplichting opgelegd zich op te houden in:
..... (ruimte of plaats)

Deze beschikking is door mij onmiddellijk aan de vreemdeling uitgereikt.
Nadat ik aan betrokkene de strekking en inhoud van deze aanwijzing medegedeeld had
( ) in de Nederlandse taal, welke door de vreemdeling in voldoende mate beheerst wordt;
( ) in de ..... taal, welke door mij verbalisant en de vreemdeling in voldoende mate beheerst wordt;
( ) door middel van de tolk (naam) ..... in de ..... taal
van het tolkencentrum, telefonisch/ in persoon verklaarde hij/zij deze beschikking te begrijpen.

Plaats..... Datum.....

de ambtenaar belast met de grensbewaking/ de directeur van een grenslogies als bedoeld in artikel 3 van het Reglement regime grenslogies,

Beroep
Beroep tegen deze maatregel kan schriftelijk worden ingesteld bij de rechtbank te 's-Gravenhage, Centraal Inschrijfbureau Vreemdelingenzaken, Postbus 1621, 2003 BR, Haarlem.
Na indiening van een eerste beroep (of eerste kennisgeving van de Immigratie- en Naturalisatiedienst) zult u - indien de maatregel niet voor die tijd opgeheven is - (uiterlijk) op de 35e dag na aanvang van de vrijheidsontneming door een rechtbank gehoord worden. De oproep om op de zitting te verschijnen ontvangt u op het moment dat u naar de rechtbank vervoerd zal worden.

Model M20 Kennisgeving toegang onder voorwaarden

Bericht van toegang onder voorwaarden

Van het Hoofd van de Doorlaatpost Aan de Korpschef te……
( ) der Koninklijke Marechaussee
( ) van het Regionaal Politiekorps Rotterdam-Rijnmond

Aantal bijlagen:……

Aan de onderstaande vreemdeling werd toegang verleend op ……(datum)
…… (uur)

achternaam (conform reisdocument)	……
voorna(a)m(en) (voluit)	……
geboortedatum, -plaats	……
geboorteland	……
nationaliteit	……
geslacht	man/ vrouw
burgerlijke staat	……
reisdocument (soort en nummer)	……
adres in Nederland	……
postcode/ plaats	……
doel en duur van verblijf	……

De toegang is verleend onder de hierna bij A tot en met E aangekruiste voorwaarden:

A ( ) het deponeren van een passagebiljet voor het traject ……
( ) per trein ( ) per vliegtuig ( ) per boot
( ) open ticket, expiratiedatum……
( ) geboekt ticket, boekingsdatum……

B ( ) het deponeren van een garantiesom groot €……

C ( )overlegging van een garantverklaring, ondertekend door:
……(naam), ……(adres)

D ( ) ondertekening van een bewustverklaring door de vreemdeling

E ( ) oplegging van de plicht om zich binnen 72 uur bij u te melden

Bovenvermelde passagebiljet(ten) en/of garantiesom
( ) berust(en) bij het Hoofd van de Doorlaatpost
( ) is (zijn) aan u toegezonden

Bovenvermelde garantiesom is op …….. (datum) gestort op rekeningnummer

( ) van de vreemdelingenpolitie te……
( ) ontvanger van de gemeente ……..

( ) aan de vreemdeling is de folder omtrent het stellen van zekerheid uitgereikt
( ) in het bovengenoemde reisdocument van de vreemdeling is een aantekening gesteld omtrent de voorwaarde(n) waaronder de toegang is verleend met toepassing van artikel 4.24, eerste lid, onder b, c, en d van het Vreemdelingenbesluit 2000

Bijgevoegd: ( ) de garantverklaring ( ) een bewustverklaring

Datum:…….. Plaats:……

hoofd Doorlaatpost
…….(naam)
…….(rang)

……
(Handtekening en stempel)

Model M24-A Opdracht tot verwijdering of overgave

Opdracht tot verwijdering of overgave aan buitenlandse grensautoriteiten

De behandelend ambtenaar van de Dienst Terugkeer en Vertrek op het Uitzetcentrum.....,

betreffende de vreemdeling, met de volgende gegevens:
Achternaam : .....
Voorna(a)m(en) : .....
Geboortedatum : .....
Geboorteplaats : .....
Geboorteland : .....
Nationaliteit(en) : .....
Geslacht : .....

blijkens bijgaand reis- / identiteitsdocument:
Soort : .....
Nummer : .....
Land van afgifte : .....

overwegende, dat deze vreemdeling uit Nederland dient te worden verwijderd, omdat hij/zij niet rechtmatig in Nederland verblijft, draagt .....(dienst belast met overbrenging) op om bovengenoemde vreemdeling over te brengen naar ..... (plaats waarheen de overbrenging moet geschieden) en hem/haar aldaar ter beschikking te stellen van de Brigadecommandant der Koninklijke Marechaussee, om door diens tussenkomst op ..... (datum verwijdering) via .....(plaats van verwijdering / overgave) uit Nederland te worden verwijderd.

Plaats: ..... Datum: .....

de behandelend ambtenaar van de Dienst Terugkeer en Vertrek op het Uitzetcentrum
.....
(handtekening)

.....

Van: Aan:
de Brigadecommandant der de behandelend ambtenaar van de Dienst Koninklijke Marechaussee Terugkeer en Vertrek op het Uitzetcentrum
te ....

De Brigadecommandant bericht dat de vreemdeling, zich noemende:

Achternaam : .....
Voorna(a)m(en) : .....
Geboortedatum : .....
Geboorteplaats : .....
Geboorteland : .....
Nationaliteit(en) : .....
Geslacht : .....

overeenkomstig de "Opdracht tot verwijdering of overgave", kenmerk ....., op ..... (datum verwijdering/overgave) uit Nederland is verwijderd.

Plaats: ..... Datum: .....
de Brigadecommandant der Koninklijke Marechaussee,
(Handtekening en stempelafdruk)

Model M30 Aanwijzing terugvoerverplichting rederij

From: The Royal Marechaussee/ Seaport Police
Port (naam haven).....
The Netherlands
Telephone:.....
Telex:.....
Facsimile:.....

To: Ship's Master (gezagvoerder)
Name: .....

Name and address Ship's Agent:
.....
.....

REMOVAL ORDER

FILE NUMBER (dossiernummer, indien aanwezig)

The below mentioned person had been refused entry into the territory of The Netherlands on .....(datum).

The person arrived on ..... (datum) **at the port of** .....(naam haven) **by ship** ..... (naam schip).

Surname	:
Given name(s)	:
Date of birth	:
Place of birth	:
Nationality	:
Residence	:
Ticket number (if available)	:
Using the following name	:

According to the Aliens Act 2000, articles 5 (2) and 65 (2), the transporter that has transported a person to The Netherlands and who has (received) no permission to stay on the territory, is responsible for his removal to a place outside the territory of The Netherlands.

The ship-owner* ..... (naam vervoersonderneming) is obliged to remove the above mentioned person from the territory of The Netherlands at the first possible opportunity. The competent authorities may decide to give instructions to the ship-owner concerning the removal of the person.

Date: (datum) .....

Name and signature of Official:.....
Title: .....

the Royal Marechaussee / Seaport Police

For further information please contact: .....(telefoon- en/of faxnummer)

** Ship-owner, according to the International Maritime Organisation's Facilitation Convention of 1965, is one who owns or operates a ship, whether a person, a corporation or other legal entity, and any person acting on behalf of the owner or operator.*

MODEL M-39-A Bijlage toestemmingsverklaring medische gegevens

Vul deze verklaring alleen in als u een verblijfsvergunning aanvraagt voor medische behandeling of indien u verzoekt de uitzetting achterwege te laten op grond van artikel 64 Vreemdelingenwet 2000.

Ingeval van een aanvraag voor een verblijfsvergunning voor medische behandeling dient u de ingevulde verklaring toe te voegen aan uw aanvraag.

Naam.....
Geboortedatum.....Vreemdelingennummer.....

1 Ondergetekende(n) verklaart/verklaren hierbij geen bezwaar te hebben dat er in verband met een onderzoek naar de medische omstandigheden rond zijn/haar verblijfsrechtelijke positie in Nederland door de medisch adviseur inlichtingen omtrent zijn/haar gezondheidstoestand worden ingewonnen bij onderstaande arts(en)/behandelaar(s).
2 Ook geeft/geven hij/zij toestemming aan de medisch adviseur om zijn/haar medische gegevens te verstrekken aan een bij eventueel nader onderzoek in te schakelen medisch-specialist.
3 Ondergetekende geeft toestemming deze ingevulde toestemmingsverklaring in kopievorm aan de te benaderen artsen/hulpverleners te zenden.
4 Tot slot geeft/geven hij/zij toestemming aan de medisch adviseur om zijn/haar medische gegevens te verstrekken aan de voor besluitvorming verantwoordelijke ambtenaren van de Immigratie-en Naturalisatiedienst, de bij de besluitvorming betrokken juristen van het kantoor Landsadvocaat, leden van onafhankelijke, bij de wet ingestelde organen die met de rechtspraak zijn belast, en de voorzitters, leden, griffiers en secretarissen van deze organen.
Ondergetekende machtigt de onderstaande arts(en)/behandelaar(s), die ingeschreven staan bij de registers wet op de Beroepen in de Individuele Gezondheidszorg en/of Nederlands Instituut van Psychologen (artsen, tandartsen, klinisch psychologen, psychotherapeuten, fysiotherapeuten, verloskundigen, verpleegkundigen, orthopedagogen en apothekers) om informatie aan de medisch adviseur van het Ministerie van Justitie te verstekken:

Gegevens arts
Naam.....
Huisarts/Centraal Orgaan opvang Asielzoekers-arts*.....
Telefoon.....
Naam ziekenhuis/praktijk/instelling.....
Adres.....
Postcode.....Plaats.....

Gegevens arts
Naam.....
Huisarts/ Centraal Orgaan opvang Asielzoekersarts*.....
Telefoon.....
Naam ziekenhuis/praktijk/instelling.....
Adres.....
Postcode.....Plaats.....

* De arts moet zijn ingeschreven in de registers van Beroepen in de Individuele Gezondheidszorg of Nederlands Instituut van Psychologen. Heeft u meerdere artsen? Vermeld hun gegevens op een aparte bijlage.

Naam betrokkene**.....
Plaats en datum.....
Handtekening.....

Naam vertegenwoordiger**.....
Plaats en datum.....
Handtekening.....

**Indien jonger dan twaalf jaar of wilsonbekwaam in te vullen door de wettelijke vertegenwoordiger: indien twaalf tot zestien jaar in te vullen door zowel betrokkene als diens wettelijke vertegenwoordiger, indien ouder dan zestien jaar alleen in te vullen door betrokkene.

Model M46-A Verklaring op grond van artikel 44, eerste lid, onder k Boek I Burgerlijk Wetboek en artikel 36a Wet Gemeentelijke Basisadministratie persoonsgegevens

Vreemdelingennummer(s):..... / .....

Van:
de Korpschef te.....

adres: .....
.....

Aan:
de ambtenaar van de burgerlijke stand/ Gemeentelijke Basisadministratie persoonsgegevens te
.....
adres: .....
.....

Verklaring in verband met:

( ) voorgenomen huwelijk
( ) inschrijving van een buiten Nederland gesloten huwelijk in de gemeentelijke basisadministratie/ burgerlijke stand van de gemeente 's-Gravenhage

1 Gegevens (aanstaande) echtegenoten/partners (IN TE VULLEN DOOR AANVRAGERS)

	partner 1	partner 2
Naam		
Voorna(a)m(en)		
Geboortedatum en -plaats		
Nationaliteit		
Geslacht		
Adres		
Woonplaats		
Verblijfs- of identiteits-document, nummer, geldig tot datum		
Datum huwelijk/ geregistreerd partnerschap		
Plaats huwelijk/ geregistreerd partnerschap		

Eerder(e) huwelijk(en) / geregistreerd(e) partnerschap(pen) partner 1

	1e huwelijk/geregistreerd partnerschap	2e huwelijk/geregistreerd partnerschap
Naam		
Voorna(a)m(en)		
Geboortedatum en -plaats		
Nationaliteit		
Plaats en datum huwelijk/ geregistreerd partnerschap		
Plaats en datum ontbinding huwelijk/geregistreerd partnerschap		
Reden ontbinding: a. echtscheiding b. overlijden c. anders, namelijk		

Ondergetekende verklaart de gegevens zonder voorbehoud en naar waarheid te hebben ingevuld.

Plaats en datum: Handtekening partner 1

....

Eerder(e) huwelijk(en) / geregistreerd(e) partnerschap(pen) partner 2

	1e huwelijk/geregistreerd partnerschap	2e huwelijk/geregistreerd partnerschap
Naam		
Voorna(a)m(en)		
Geboortedatum en -plaats		
Nationaliteit		
Plaats en datum huwelijk/ geregistreerd partnerschap		
Plaats en datum ontbinding huwelijk/geregistreerd partnerschap		
Reden ontbinding: a. echtscheiding b. overlijden c. anders, namelijk		

Ondergetekende verklaart de gegevens zonder voorbehoud en naar waarheid te hebben ingevuld.

Plaats en datum: ..... Handtekening partner 2 .....

Model M46-B Verklaring op grond van artikel 44, eerste lid, onder k Boek I Burgerlijk Wetboek en artikel 36a Wet Gemeentelijke Basisadministratie persoonsgegevens

Deel B: door de Immigratie- en Naturalisatiedienst en de Korpschef te verstrekken gegevens

II De Immigratie- en Naturalisatiedienst verklaart dat:

partner 1:

Vreemdelingen- en A-nummer .....
(Geslachts)na(a)m(en) .....
Voorna(a)m(en) .....
Geboortedatum- en plaats.....
Nationaliteit(en) .....

( ) Verblijf in het buitenland
heeft op .....(datum) te .....(plaats) een machtiging tot voorlopig verblijf ingediend met als doel.....

( ) Verblijf in Nederland
Sedert .....(datum) in het bezit is van/ een aanvraag heeft ingediend voor een:
( ) verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 14 met als doel .....
geldig tot .....(datum)
( ) verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 20 Vreemdelingenwet 2000
( ) verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 28 Vreemdelingenwet 2000, geldig tot .....(datum)
( ) verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 33 Vreemdelingenwet 2000
( ) EU/ EER-document geldig tot .....(datum)
( ) W-document geldig tot .....(datum)
( ) onrechtmatig/in afwachting van beslissing op voornoemde aanvraag

partner 2:

Vreemdelingen- en A-nummer .....
(Geslachts)na(a)m(en) .....
Voorna(a)m(en) .....
Geboortedatum- en plaats.....
Nationaliteit(en) .....

( ) Verblijf in het buitenland
heeft op .....(datum) te .....(plaats) een aanvraag voor een aanvraag voor een machtiging tot voorlopig verblijf ingediend met als doel.....

( ) Verblijf in Nederland
Sedert .....(datum) in het bezit is van/ een aanvraag heeft ingediend voor een:
( ) verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 14 Vreemdelingenwet 2000 Vreemdelingenwet 2000, met als doel .....
geldig tot .....(datum)
( ) verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 20 Vreemdelingenwet 2000
( ) verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 28 Vreemdelingenwet 2000, geldig tot .....(datum)
( ) verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 33 Vreemdelingenwet 2000
( ) EU/EER-document geldig tot .....(datum)
( ) W-document geldig tot .....(datum)
( ) onrechtmatig/in afwachting van beslissing op voornoemde aanvraag

( ) De navolgende feiten en omstandigheden aanleiding geven tot (nader) onderzoek door de Korpschef:

.....
.....
.....

( ) De vreemdelingrechtelijke situatie ten opzichte van het vorige model M46 van .....(datum) niet is gewijzigd.

Ondertekening

Plaats en datum:	Naam en functie ambtenaar:	Handtekening:
.....	.....	.....

.....

III De Korpschef adviseert:

( ) Positief
( ) Negatief (verzoek om onderdeel IV "vragenlijst met betrekking tot waarnemingen" in te vullen)

Motivering van het advies (dit dient altijd ingevuld te worden):
.....
.....
.....

Ondertekening

Plaats en datum:	Naam en functie ambtenaar:	Handtekening en stempel:
.....	.....	.....

IV Vragenlijst met betrekking tot waarnemingen in geval van een negatief advies door de Korpschef

Toelichting:
De onderbouwing van het oordeel van de ambtenaar van de burgerlijke stand/ Gemeentelijke Basisadministratie persoonsgegevens dat sprake is van een schijnhuwelijk, moet gebaseerd zijn op objectieve en toetsbare criteria. De afzonderlijke feiten en omstandigheden kunnen nooit op zichzelf de doorslag geven bij de beoordeling van de vraag of sprake is van een schijnhuwelijk/ schijnkarakter van het geregistreerd partnerschap.

1. Zijn door of ten behoeve van de aanvra(a)g(st)er onjuiste gegevens verstrekt? ( ) ja ( ) nee
.....
.....

2. Is u gebleken dat partijen elkaar nauwelijks kennen? ( ) ja ( ) nee
.....
.....

3. Zijn u uitlatingen van partijen bekend die wijzen op het schijnkarakter van het voorgenomen huwelijk/ de registratie van een partnerschap/ het buiten Nederland gesloten huwelijk of geregistreerd partnerschap? ( ) ja ( ) nee
.....
.....

4. Leggen de partijen op essentiële punten tegenstrijdige verklaringen af? ( ) ja ( ) nee
.....
.....

5. Geven partijen aan persé niet naar het land van herkomst van de aanvra(a)g(st)er te willen verhuizen? ( ) ja ( ) nee
.....
.....

6. Veranderen de vreemdeling en/of zijn (aanstaande) echtgenoot/partner (2e aanvra(a)g(st)er) ongewoon veel van adres? ( ) ja ( ) nee
.....
.....

7. Heeft de andere partij (niet aanvra(a)g(st)er)) al een of meerdere kortdurende huwelijken/ geregistreerde partnerschappen met een vreemdeling achter de rug? ( ) ja ( ) nee
.....
.....

8. Vertonen de partijen bijzonder veel haast met de gewenste huwelijkssluiting/ partnerschapsregistratie? ( ) ja ( ) nee
.....
.....

9. Zijn er nog andere omstandigheden die duiden op het schijnkarakter van het (voorgenomen) huwelijk/ registratie van het partnerschap/ geregistreerd partnerschap? ( ) ja ( ) nee
.....
.....

Model M46-C Verklaring op grond van artikel 44, eerste lid, onder k Boek I Burgerlijk Wetboek en artikel 36a Wet Gemeentelijke Basisadministratie persoonsgegevens

Deel C: Terugmeldformulier (door de gemeente te verstrekken gegevens)

Vreemdelingennummer(s): ...../ .....

Van de ambtenaar van de burgerlijke stand/ Gemeentelijke Basisadministratie persoonsgegevens in de gemeente .....

door tussenkomst van de Immigratie- en Naturalisatiedienst

Aan de Korpschef
te .....

Advies
Uw advies was: ( ) positief ( ) negatief

Beslissing
1. Voorgenomen huwelijk/ geregistreerd partnerschap
Het huwelijk/ geregistreerd partnerschap is
( ) voltrokken op ..... (datum).
( ) niet voltrokken omdat:
( ) partijen van het huwelijk/ geregistreerd partnerschap hebben afgezien.
( ) de ambtenaar geweigerd heeft mee te werken.
( ) anders (bijvoorbeeld door overlijden van de aanstaande echtgenoot/ geregistreerd partner.
.....).

2. Inschrijving in de Gemeentelijke Basisadministratie persoonsgegevens van een buiten Nederland gesloten huwelijk/ geregistreerd partnerschap
Het huwelijk is
( ) ingeschreven in de Gemeentelijke Basisadministratie persoonsgegevens op .....(datum).
( ) niet ingeschreven in de Gemeentelijke Basisadministratie persoonsgegevens, omdat:
( ) partijen van hun verzoek om inschrijving hebben afgezien.
( ) de ambtenaar geweigerd heeft mee te werken.

3. Inschrijving in de registers van de burgerlijke stand te 's-Gravenhage
Het huwelijk/ geregistreerd partnerschap is
( ) ingeschreven op .....(datum)
( ) niet ingeschreven, omdat:
( ) partijen van hun verzoek om inschrijving hebben afgezien.
( ) de ambtenaar geweigerd heeft mee te werken.

Ondertekening:

Plaats en datum: Naam en functie ambtenaar: Handtekening en stempel gemeente:

....

NB:
Ingeval van een weigering wordt u verzocht een kopie van uw beslissing bij te voegen.
Indien uw weigering door een rechterlijke uitspraak ongedaan gemaakt wordt, wordt u verzocht dit te melden met behulp van model M46-D Afloopbericht.

Model M46-D Verklaring op grond van artikel 44, eerste lid, onder k Boek I Burgerlijk Wetboek en artikel 36a Wet Gemeentelijke Basisadministratie persoonsgegevens

Deel D: Afloopbericht procedure schijnhuwelijken (door de gemeente te verstrekken gegevens)

Vreemdelingennummer(s): ..... / .....

Van de ambtenaar van de burgerlijke stand/ Gemeentelijke Basisadministratie persoonsgegevens in de gemeente
.....

door tussenkomst van de Immigratie- en Naturalisatiedienst

Aan de Korpschef
te .....

Rechterlijke instantie:
Naam .....
Datum uitspraak .....
Parketnummer .....
Rolnummer .....

Beslissing van de rechter
1 De beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand is
( ) bevestigd.
( ) vernietigd.

2 De beslissing van de ambtenaar Gemeentelijke Basisadministratie persoonsgegevens is
( ) bevestigd.
( ) vernietigd.

3 Het huwelijk/ geregistreerd partnerschap is
( ) nietig verklaard.
( ) niet nietig verklaard.

4 De inschrijving van de huwelijksakte/ het geregistreerd partnerschap in de registers van de burgerlijke stand van de gemeente 's-Gravenhage is
( ) in stand gebleven.
( ) doorgehaald.

Ondertekening.

Plaats en datum:	Naam en functie ambtenaar:	Handtekening en stempel gemeente:
.....	.....	.....

NB:
U wordt verzocht een kopie van de rechterlijke uitspraak bij te voegen.

Model M52 Verzoek aan de vreemdeling om in persoon te verschijnen

Vreemdelingennummer:.....
Van de ambtenaar belast met het toezicht op vreemdelingen
Datum:.....

De ambtenaar belast met het toezicht op vreemdelingen verzoekt de vreemdeling,

Achternaam .....
Voorna(a)m(en) .....
Geboortedatum en -plaats .....

op .....dag, ... (datum), tussen.....en.....uur,
op het (hoofd)bureau van politie/brigade van de Koninklijke Marechaussee (adres),
.....
kamer..... te verschijnen, in verband met
.....
.....
.....
.....
.....

Dit verzoek, alsmede het paspoort en andere identiteitsbewijzen en persoonlijke bescheiden die bij het verstrekken van gegevens in het belang van de toepassing van het bepaalde bij en krachtens de Vreemdelingenwet 2000 van nut kunnen zijn, dienen te worden meegebracht.

de Korpschef/ Commandant der Koninklijke Marechaussee,
namens deze,

Model M53 Verklaring tot intrekking van de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning

Vreemdelingennummer: .....
Immigratie- en Naturalisatiedienstnummer: .....

Hierbij verklaar ik, ...(naam)
geboren op .....(datum) te .....(plaats)
van .....nationaliteit, de door mij op .....(datum),

( ) ingediende aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 14 Vreemdelingenwet 2000 met het doel ..... geheel vrijwillig in te trekken.
( ) ingediende aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 28 Vreemdelingenwet 2000 geheel vrijwillig in te trekken.

Ik wens zo spoedig mogelijk terug te keren dan wel te vertrekken naar ..... of indien dit niet mogelijk is, naar .....

Deze verklaring werd voor ondertekening aan mij voorgelezen in de .....taal, welke taal ik voldoende begrijp. Doel en strekking van deze verklaring zijn mij daarbij duidelijk gemaakt.

Plaats ..... Datum .....

.....
(Handtekening)

Bovenstaande verklaring werd voor de ondertekening voorgelezen in de ..... taal, door tussenkomst van de tolk ....., wonende te .....

De reden van de vreemdeling om de aanvraag in te trekken en de omstandigheden waaronder de ondertekening plaatsvond, worden in een proces-verbaal of een ambtelijk verslag vastgelegd.

de Korpschef/ Commandant der Koninklijke Marechaussee,
namens deze,

Model M54 Aanvraagformulier Regeling verstrekkingen asielzoekers en andere categorieën vreemdelingen 2005

Aan: Het Centraal Bureau van het Centraal Orgaan opvang Asielzoekers
Ter attentie van Directie Huisvesting, Afdeling Plaatsing/ Instroom
Postbus 3002,
2280 ME Rijswijk

1 Aanvrager
Vreemdelingennummer.....
Immigratie- en Naturalisatiedienstnummer.....
Achternaam.....
Door huwelijk verkregen naam.....
Voorna(a)m(en).....Geslacht man/ vrouw
Geboortedatum.....-plaats.....-land.....
Nationaliteit.....Datum binnenkomst in Nederland.....
Burgerlijke staat.....
Datum verblijfsaanvraag.....Doel verblijfsaanvraag.....
Stand procedure verblijfsaanvraag.....

2 Verblijfadres aanvrager
Straat en huisnummer.....
Postcode.....Woonplaats.....
Telefoonnummer.....

3 Correspondentieadres aanvrager, indien dit afwijkt van het verblijfadres
Straat en huisnummer.....
Postcode.....Woonplaats.....
Telefoonnummer.....

4 Medische verklaring
Deze regeling staat open voor vreemdelingen wier vertrek uit Nederland met het oog op hun gezondheidstoestand of die van één van hun gezinsleden niet verantwoord is te achten. Ter staving wordt daarbij overgelegd:
( ) Een verklaring van de arts tuberculosebestrijding van de geneeskundige en gezondheidsdienst van de gemeente.....
( ) Een verklaring van de medische specialist, werkzaam te.....

Dit aanvraagformulier dient vergezeld te gaan van een medische verklaring en ondertekend te zijn door een arts/ medisch specialist. Zonder deze bijgevoegde verklaring wordt de aanvraag niet in behandeling genomen.

De aanvrager verklaart door middel van ondertekening van dit aanvraagformulier, in verband met de medische beoordeling van zijn aanvraag, om in aanmerking te komen voor de Regeling verstrekkingen asielzoekers en andere categorieën vreemdelingen 2005, alsmede een (eventuele) aanvraag om toelating tot Nederland, akkoord te gaan met het inwinnen van inlichtingen omtrent zijn/ haar gezondheid door het Bureau Medische Advisering van de Immigratie- en Naturalisatiedienst bij de behandelend arts/ medisch specialist (conform model M39-A Vreemdelingencirculaire 2000) en machtigt deze de gevraagde gegevens te verstrekken.
De aanvrager verklaart tevens, in verband met de beoordeling of er sprake is van een medisch beletsel in de zin van artikel 64 Vreemdelingenwet 2000, de behandelend arts/ medisch specialist te machtigen gegevens te verstrekken omtrent de tuberculosebehandeling, het al dan niet aanwezig zijn van besmettingsgevaar en in overige gevallen wat de reden is waarom de aanvrager niet kan reizen en gedurende welke periode er sprake is van de gestelde medische beletselen.

5 Categorie voorzieningen
De aanvrager doet een beroep op de Regeling verstrekkingen asielzoekers en andere categorieën vreemdelingen 2005 en verzoekt om:
( ) een financiële toelage en een dekking van de medische verstrekkingen overeenkomstig de door het Centraal Orgaan opvang Asielzoekers getroffen ziektekostenregeling.
( ) opvang en onderdak in een opvangcentrum (dit is inclusief een financiële toelage en een dekking van de medische verstrekkingen overeenkomstig de door het Centraal Orgaan opvang Asielzoekers getroffen ziektekostenregeling).
( ) een dekking van de medische verstrekkingen overeenkomstig de door het Centraal Orgaan opvang Asielzoekers getroffen ziektekostenregeling (bij verblijf in een ziekenhuis of enige andere medische opvang).

6 Gezinssamenstelling van de aanvrager
( ) alleenstaand (ook duurzaam gescheiden)
( ) alleenstaande ouder (ook duurzaam gescheiden), kind(eren) in Nederland
( ) gehuwd echtgeno(o)t(e) en (eventuele) kind(eren) in buitenland
( ) gehuwd, echteno(o)t(e) en (eventuele) kind(eren) in Nederland, echtgeno(o)t(e) en kind(eren) wel/niet in bezit van verblijfstitel of Nederlandse nationaliteit
( ) samenwonend, (geregistreerd) partner en (eventue(e)l(e)) kind(eren) in Nederland, partner en kind(eren) wel/niet in bezit van verblijfstitel of Nederlandse nationaliteit.

7 Persoonsgegevens van de (huwelijkse) partner (indien van toepassing)
Vreemdelingennummer .....
Immigratie- en Naturalisatiedienstnummer .....
Achternaam.....Geslacht .....
Door huwelijk verkregen naam.....
Voorna(a)m(en).....
Geboortedatum.....-plaats.....-land.....
Nationaliteit.....
Burgerlijke staat.....
Datum binnenkomst in Nederland.....Datum verblijfsaanvraag.....
Doel verblijfsaanvraag.....

8 (Meegereisde) kinderen (indien van toepassing)

Kind Man/Vrouw	Naam en voorletters	Vreemdelingen-nummer	Immigratie- en Naturalisatiedienst nummer	Geboortedatum	Datum aanmelding/ verblijfsaanvraag
1					
2					
3					
4					
5					
6					
7					

9. Financiële gegevens van de aanvrager en de aanwezige gezinsleden
Jaar en maand waarvoor de financiële gegevens gelden: maand..... jaar.....
Inkomen van de aanvrager: ja/nee zo ja, bruto per maand:.....
Bijstandsuitkering aan de aanvrager: ja/nee zo ja, bruto per maand:.....
Inkomen van de gezinsleden: ja/nee zo ja, bruto per maand:.....
Bijstandsuitkering van de gezinsleden: ja/nee zo ja, bruto per maand.....

10. Verklaring van onvermogen
Hierbij verklaart de aanvrager dat hij, noch één van zijn gezinsleden, beschikt over voldoende middelen om in de noodzakelijke kosten van het bestaan te voorzien. Indien deze verklaring in strijd met de waarheid is ingevuld, eindigen de verstrekkingen.

11. Bankrelatie van de aanvrager
Als een toelage wordt toegekend, dan moet deze worden toegekend via de volgende bank- of girorekening:

Rekeningnummer.....Ten name van:.....

12. Verwerking persoonsgegevens

De aanvrager verklaart ermee bekend te zijn en gaat ermee akkoord dat het Centraal Orgaan opvang Asielzoekers de persoonsgegevens verwerkt in het kader van de uitvoering van de Wet Centraal Orgaan opvang Asielzoekers. Daarbij worden de navolgende soorten van persoonsgegevens verwerkt:

- algemene persoonsgegevens, onder meer naam, adres, nationaliteit, geboortedatum en -plaats, burgerlijke staat en financiële gegevens;
- bijzondere persoonsgegevens zoals bedoeld in artikel 16 Wet bescherming persoonsgegevens, specifiek de medische gegevens.

De persoonsgegevens die over de aanvrager worden verwerkt, zijn bestemd voor de navolgende doeleinden: het beschikbaar hebben van de meest recente gegevens in verband met de opvang bij het Centraal Orgaan opvang Asielzoekers om een adequaat opvangbeleid te kunnen ontwikkelen, bepalen en uitvoeren.
Het is mogelijk dat uw gegevens betreffende de opvangrechtelijke positie worden verstrekt aan andere bestuursorganen, indien zij deze behoeven ter uitvoering van hun taak. Andere bestuursorganen kunnen tevens aan het Centraal Orgaan opvang Asielzoekers persoonsgegevens over u verstrekken, indien deze noodzakelijk zijn voor de uitvoering van de Wet Centraal Orgaan opvang Asielzoekers. Verantwoordelijk voor deze gegevensverstrekking is het bestuur van het Centraal Orgaan opvang Asielzoekers. In het geval u vragen heeft over deze gegevensverwerking, kunt u schriftelijk contact opnemen met: Het Centraal Orgaan opvang Asielzoekers, Directie Beleid en Juridische Zaken onder vermelding van Wet bescherming persoonsgegevens, Postbus 3002, 2280 ME Rijswijk.
Dit is tevens het adres waar u een schriftelijk verzoek kunt indienen voor een volledig overzicht van de over u verwerkte gegevens. Naar aanleiding van dat verzoek kunt u onder omstandigheden verzoeken uw persoonsgegevens te wijzigen, te verbeteren, te verwijderen of af te schermen.

De aanvrager verklaart alle gegevens in dit formulier naar waarheid te hebben verstrekt.

Datum:.....

Handtekening aanvrager:.....

In te vullen door vreemdelingenpolitie of Immigratie- en Naturalisatiedienst

( ) Op de aanvrager is de situatie van artikel 64 Vreemdelingenwet 2000 van toepassing.
( ) De aanvrager verblijft rechtmatig in Nederland op grond van artikel 8, onder f of h, Vreemdelingenwet 2000 en kan analoog aan de situatie als bedoeld in artikel 64 Vreemdelingenwet 2000 worden behandeld.

Indien er sprake is van acuut besmettingsgevaar of ziekenhuisopname waardoor het voor de vreemdeling praktisch niet mogelijk is zich te melden bij de vreemdelingenpolitie, kan de aanvrager voor ..... weken vrijgesteld worden van de meldplicht bij de vreemdelingenpolitie.

Deze aanvraag heeft betrekking op de periode van .....(datum) tot .....(datum).

Datum: .....
Verklaring vreemdelingenpolitie/ Immigratie- en Naturalisatiedienst te.....
Naam behandelend ambtenaar.....
Telefoonnummer.....

Toelichting

Dit formulier is uitsluitend bedoeld voor vreemdelingen wier vertrek uit Nederland, met het oog op hun gezondheidstoestand of die van één van hun gezinsleden, niet verantwoord is te achten en die niet over voldoende middelen van bestaan beschikken. Het gaat hier om vreemdelingen die niet kunnen worden uitgezet, hetzij op grond van artikel 64 Vreemdelingenwet 2000 wegens een medisch beletsel, hetzij omdat zij zich in een procedure feitelijk in dezelfde medische situatie bevinden.

Zij kunnen een beroep doen op de Regeling verstrekkingen asielzoekers en andere categorieën vreemdelingen 2005 en in aanmerking komen voor een financiële toelage en een dekking van de medische verstrekkingen, overeenkomstig de door Centraal Orgaan opvang Asielzoekers getroffen ziektekostenregeling. Dit betekent dat zij aanspraak kunnen maken op opvang en onderdak in een opvangcentrum, dan wel op verblijf buiten een opvangcentrum, de zogenaamde administratieve plaatsing. Het recht op voorzieningen ontstaat pas op het moment dat in het individuele geval hiertoe door het Centraal Orgaan opvang Asielzoekers is beslist.

Model M55 Kennisgeving aangifte mensenhandel en beroep op regeling B9 Vreemdelingencirculaire 2000

Vreemdelingennummer:.....
Aan: de Minister van Justitie
Immigratie- en Naturalisatiedienst
Locatie: .....
Ter attentie van de contactpersoon mensenhandel:
faxnummer: .....

Conform het gestelde in hoofdstuk B9 van de Vreemdelingencirculaire 2000, deel ik u mede namens de Korpschef van de politieregio....., dat op ..... (datum) door:
achternaam: .....
voorna(a)me(en): .....
geboortedatum: .....
geboorteplaats: .....
nationaliteit: .....
geslacht: .....
adres: .....
postcode/plaats: .....

Te .....(plaats van aangifte) aangifte is gedaan van het misdrijf genoemd in artikel 273f van het Wetboek van Strafrecht (mensenhandel). Betrokkene is slachtoffer/ getuige-aangever en doet een beroep op de regeling uit B9, om in aanmerking te komen voor een verblijfsvergunning.
De voornoemde aangifte is gerelateerd in: .....(procesverbaal-nummer)

- betrokkene komt wel/niet voor in het herkenningsdienstsysteem/opsporingsregister/nationaal Schengen informatiesysteem;
- is wel/niet in het bezit van een geldig document voor grensoverschrijding;
- is wel/niet in vreemdelingenbewaring gesteld;
- heeft .....(aantal) in Nederland verblijvende kinderen;
- betrokkene wenst wel/niet te vertrekken na aangifte;
- betrokkene heeft wel/niet gebruik gemaakt van de bedenktijdfase, eindigend op .....(datum);
- betrokkene heeft wel/niet een uitkering op grond van de Regeling verstrekkingen bepaalde categorieën vreemdelingen aangevraagd.

Document als bedoeld in artikel 4.21 Vreemdelingenbesluit 2000
Aard: identiteitsbewijs/ paspoort/ anders, te weten:.....
afgegeven op .....(datum)
afgegeven te .....(plaats)
land van afgifte .....
geldig tot .....(datum)

Gegevens omtrent in Nederland verblijvende kind(eren) van betrokkene
Aantal kinderen: .....

Kind 1
Achternaam: .....
Voorna(a)m(en): .....
Geboortedatum: .....
Geboorteplaats: .....
Geboorteland: .....
Nationaliteit: .....
Betrokkene is wel/ niet in het bezit van een geldig document voor grensoverschrijding.

Kind 2
Achternaam: .....
Voorna(a)m(en): .....
Geboortedatum: .....
Geboorteplaats: .....
Geboorteland: .....
Nationaliteit: .....
Betrokkene is wel/ niet in het bezit van een geldig document voor grensoverschrijding.

N.B. De onderhavige aanvraag dient niet te worden gezien als een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd "onder de beperking genoemd in de Vreemdelingencirculaire B9" aan het/ de hierboven genoemde kind(eren). Kinderen van slachtoffer-aangevers en getuige-aangevers van mensenhandel dienen een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking "verblijf bij ouder" in te dienen.

Document als bedoeld in artikel 4.21 Vreemdelingenbesluit 2000

Aard:	bijgeschreven in document voor grensoverschrijding ouder/ identiteitsbewijs/ paspoort/ anders, te weten……
afgegeven op	……(datum)
afgegeven te	……(plaats)
land van afgifte	……
geldig tot	……(datum)

Contactpersoon bij de politie:

Naam:	……
Telefoonnummer:	……
Faxnummer:	……

Contactpersoon bij het Openbaar Ministerie

Parketnummer:	……
Naam:	……
Telefoonnummer:	……
Faxnummer:	……

De genoemde aangifte dient gezien te worden als een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd "onder de beperking als genoemd in de Vreemdelingencirculaire, B9" en ik verzoek u mij, in het belang van het onderzoek en de te nemen maatregelen in het kader van vreemdelingentoezicht, te berichten over uw beslissing.

Voor zover het een aanvraag van een slachtoffer-aangever betreft, verzoek ik u mij, in het belang van het onderzoek en de te nemen maatregelen in het kader van vreemdelingentoezicht, binnen 24 uur te berichten over uw beslissing.

de Korpschef,
namens deze,

Model M56 Voorblad aanvraag verblijfsvergunning door een inbewaringgestelde vreemdeling

Vreemdelingennummer: .....
Immigratie- en Naturalisatiedienstnummer: .....

Aan:
de Minister van Justitie,
Immigratie en Naturalisatiedienst,
Locatie .....
Ter attentie van de contactpersoon:
faxnummer: .....

Hierbij deel ik u namens de Korpschef/ Commandant der Koninklijke Marechaussee te ....., mede, dat op ....., door:
achternaam: .....
voorna(a)m(en): .....
geboortedatum: .....
geboorteplaats: .....
geboorteland: .....
nationaliteit: .....
geslacht: .....
adres: .....
postcode/plaats: .....
te .....(plaats), een aanvraag is ingediend voor:
( ) een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 14 Vreemdelingenwet 2000
( ) een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 28 Vreemdelingenwet 2000

- Betrokkene is op grond van .....in vreemdelingenbewaring gesteld;
- behoort tot de categorie .....;
- komt: niet/ wel voor in het Herkenningsdienstsysteem/ Opsporingsregister/ Nationaal Schengen Informatie Systeem ter zake .....;
- betrokkene is niet/ wel in het bezit van een geldig reisdocument;
- betrokkene is niet/ wel op korte termijn uitzetbaar.

Contactpersoon bij de vreemdelingenpolitie/ Koninklijke Marechaussee:
Naam: .....
Telefoonnummer: .....
Faxnummer: .....

In het belang van de te nemen maatregelen van vreemdelingentoezicht, verzoek ik om mij binnen 24 uur over uw beslissing te berichten.

de Korpschef/ Commandant der Koninklijke Marechaussee,
namens deze,

Model M63 Voorstel intrekking verblijfsvergunning en/ of ongewenstverklaring

Van de Korpschef/ Commandant der Koninklijke Marechaussee

Aan de Immigratie- en Naturalisatiedienst,
Locatie .....
Immigratie- en Naturalisatiedienstnummer .....
Datum.....
Vreemdelingennummer .....
Bijlage(n) .....

Voorstel tot:
( ) het intrekken van een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 14 Vreemdelingenwet 2000.
( ) het weigeren van een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 20 Vreemdelingenwet 2000.
( ) het intrekken van een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 20 Vreemdelingenwet 2000.
( ) het intrekken van een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 28 Vreemdelingenwet 2000.
( ) het intrekken van een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 33 Vreemdelingenwet 2000.
( ) ongewenstverklaring ex artikel 67 Vreemdelingenwet 2000.

Een afzonderlijk rapport betreffende het verhoor van de vreemdeling dient bij deze staat te worden overgelegd omtrent de feiten op grond waarvan het voorstel wordt gedaan, terwijl aan die vreemdelingen bij dit verhoor de gelegenheid moet worden gegeven om feiten of omstandigheden naar voren te brengen en in het rapport te doen vermelden, die volgens hem/ haar bij de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

Persoonsgegevens:
achternaam .....
naam door huwelijk verkregen .....
voorna(a)m(en) .....
adres .....
postcode en plaats .....
geboortedatum, -plaats .....
geboorteland .....
nationaliteit .....
burgerlijke staat .....

Persoonsgegevens echtgeno(o)t(e)/ geregistreerd partner:
achternaam .....
naam door huwelijk verkregen .....
voorna(a)m(en) .....
geboortedatum, -plaats .....
geboorteland .....
nationaliteit .....
burgerlijke staat .....
verblijfsrechtelijke titel .....

Eventueel eerder gesloten dan wel ontbonden huwelijken/ geregistreerd partnerschappen:
plaats en datum sluiting .....
plaats en datum ontbinding .....
reden ontbinding .....

Kinderen:
indien betrokkene kinderen heeft dienen hieronder hun personalia en woonplaatsen te worden vermeld; ook de vanuit een eventueel eerder huwelijk geboren kinderen en door de vader erkende natuurlijke kinderen.

Kind 1:
achternaam .....
voorna(a)m(en) .....
geboortedatum, -plaats .....
geboorteland .....
nationaliteit .....
geslacht .....
achternaam vader .....
voorna(a)m(en) vader .....
woonplaats vader .....
achternaam moeder .....

voorna(a)m(en) moeder .....
woonplaats moeder .....

Kind 2:
achternaam .....
voorna(a)m(en) .....
geboortedatum, -plaats .....
geboorteland .....
nationaliteit .....
geslacht .....
achternaam vader .....
voorna(a)m(en) vader .....
woonplaats vader .....
achternaam moeder .....
voorna(a)m(en) moeder .....
woonplaats moeder .....

Reisdocumentgegevens betrokkene:
nummer .....
afgegeven door .....
te .....
door instantie .....

Reisdocumentgegevens kind 1:
nummer .....
afgegeven op .....
te .....
afgegeven door instantie .....

Reisdocumentgegevens kind 2:
nummer .....
afgegeven op .....
te .....
afgegeven door instantie .....

Verblijfsgegevens van betrokkene in Nederland:
datum en plaats van laatste binnenkomst in Nederland van betrokkene
.....
voor welk doel werd betrokkene toegelaten:
.....
betrokkene is houd(st)er van een:
( ) een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 14 Vreemdelingenwet 2000
( ) een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 20 Vreemdelingenwet 2000
( ) een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 28 Vreemdelingenwet 2000
( ) een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 33 Vreemdelingenwet 2000

Gegevens eerder verblijf van betrokkene in Nederland:
periode .....
plaats .....
reden vertrek naar buitenland .....
is hier te lande werkzaam sinds .....
beschikt nog over een feitelijk aanbod van werk voor .....

werd er een garantiesom gedeponeerd ja/ nee
werd er een waarborgsom gedeponeerd ja/ nee

is de antecedentenverklaring ondertekend ja/ nee
indien ja, gaarne bijvoegen
indien nee, gaarne reden aangeven .....
.....

In geval betrokkene een vrijheidsstraf ondergaat:
de expiratiedatum .....
wat is de eventuele datum van vervroegde invrijheidstelling .....

Uitslag van het geneeskundig onderzoek tuberculose goedgekeurd/ niet vereist

Is een garantverklaring ondertekend ja/ nee
indien ja, gaarne bijvoegen

Zijn er omstandigheden die zich tegen de verwijdering uit Nederland van de betrokkene zouden kunnen verzetten:
.....
.....
.....

Welke bijzondere banden heeft betrokkene en eventueel diens gezin met Nederland:
.....
.....
.....

In welke mate heeft betrokkene zich aan de Nederlandse samenleving aangepast:
.....
.....
.....

Zijn door betrokkene feiten of omstandigheden aangevoerd op grond waarvan geconcludeerd kan worden dat hij/ zij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen (artikel 3 Europees Verdrag van de Rechten van de Mens):
.....
.....
.....

Eventueel advies, motivering en bijzonderheden
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

Plaats .....
Datum .....

de Korpschef/ Commandant der Koninklijke Marechaussee,
namens deze,

Model M67 Staat van inlichtingen adoptie

Van de Korpschef te .....

Aan de Immigratie- en Naturalisatiedienst
Locatie .....

Vreemdelingennummer: .....
Immigratie- en Naturalisatiedienstnummer: .....
Datum: .....

A Gegevens omtrent in gezin ter adoptie op te nemen kind

Persoonsgegevens:
achternaam .....
voorna(a)m(en) .....
geboortedatum, -plaats .....
geboorteland .....
nationaliteit .....
geslacht man/ vrouw

Laatste binnenkomst in Nederland:
datum .....
plaats .....

Aanmelding:
datum .....

Omschrijving paspoort of ander document voor grensoverschrijding:
soort document .....
documentnummer .....
datum afgifte .....
geldig tot .....
afgegeven door .....
plaats afgifte .....
land afgifte .....

Land van herkomst:
laatste adres .....
woonplaats .....

Beslissing tot opname van het kind ter adoptie bij de aspirant adoptiefouders:
instantie .....
datum .....
(gaarne beslissing bijvoegen)

Land aangesloten bij Haags Adopieverdrag: ja/ nee
Zo nee, indien uit de bijgevoegde beslissing niet blijkt dat de met het gezag belaste persoon of instelling in het land van herkomst heeft ingestemd met de opneming ter adoptie in Nederland, waaruit blijkt dit dan wel?
.....(gaarne bewijs bijvoegen)

Blijk van instemming opneming .....

Werd er bemiddeld door een Nederlandse vergunninghoudende instantie of particulier persoon?
Indien ja, bemiddeld door .....
Indien nee, is door de Minister van Justitie toestemming verleend tot gebruikmaking van een buitenlands contact?
ja/ nee

Is overigens voldaan aan de in B3 geformuleerde eisen voortvloeiend uit de Wet opneming buitenlandse kinderen ter adoptie?
ja/ nee (gaarne eventuele bewijsstukken bijvoegen)

B Gegevens omtrent de aspirant adoptiefouders

Persoonsgegevens aspirant adoptiefouder 1:
achternaam .....
voorna(a)m(en) .....
geboortedatum en -plaats .....
geboorteland .....
nationaliteit .....
geslacht man/ vrouw

Persoonsgegevens aspirant adoptiefouder 2:
achternaam .....
voorna(a)m(en) .....
geboortedatum en -plaats .....
geboorteland .....
nationaliteit .....
geslacht man/ vrouw

Adresgegevens adoptiefouders
Adres .....
Postcode en woonplaats .....
Telefoonnummer .....

Gezinssamenstelling aspirant adoptiefouders
aantal .....

Is er een beginseltoestemming aanwezig? ja/ nee (zo ja, gaarne bijvoegen)

C Controletaak

Voldaan ja/ nee
Indien niet voldaan, reden .....

(Indien een gegrond vermoeden bestaat dat in strijd met de Wet opneming buitenlandse kinderen ter adoptie wordt gehandeld, gaarne proces-verbaal bijvoegen)

Plaats .....
Datum .....

de Korpschef,
namens deze,

Model M76 Ontvangstbewijs voor het in ontvangst nemen van een verblijfsdocument

Vreemdelingennummer: .....

ONTVANGSTBEWIJS

De ondergetekende,

achternaam .....

voorna(a)m(en) .....

geboortedatum, -plaats .....

verklaart het volgende verblijfsdocument met het nummer ..... betreffende:

( ) een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 14 Vreemdelingenwet 2000
( ) een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 20 Vreemdelingenwet 2000
( ) een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 28 Vreemdelingenwet 2000
( ) een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 33 Vreemdelingenwet 2000
( ) een verblijfsdocument van een onderdaan van een lidstaat van de Europese Unie/Europese Economische Ruimte

van de burgemeester te hebben ontvangen.

Plaats..... Datum.....

.....
(Handtekening)

....
Paraaf ambtenaar gemeente stempel gemeente

Model M90 Vordering van de vreemdeling om in persoon te verschijnen

Vreemdelingennummer: .....

Van de ambtenaar belast met het toezicht op vreemdelingen

Datum:.....

De ambtenaar belast met het toezicht op vreemdelingen vordert op grond van artikel 54 van de Vreemdelingenwet 2000, dan wel afdeling 5.2 van de Algemene wet bestuursrecht de vreemdeling,
achternaam .....
voorna(a)m(en) .....
geboortedatum, -plaats .....

op .....dag, ... (datum), tussen.....en.....uur,
in persoon te verschijnen op het (hoofd)bureau van politie/ brigade van de Koninklijke Marechaussee,
.....(adres), kamer .....
in verband met
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

Deze vordering, alsmede het paspoort en andere identiteitsbewijzen en persoonlijke bescheiden die bij het verstrekken van gegevens in het belang van de toepassing van het bepaalde bij en krachtens de Vreemdelingenwet 2000 van nut kunnen zijn, dienen te worden meegebracht.

Het niet voldoen aan deze vordering is strafbaar ingevolge het bepaalde bij artikel 108 van de Vreemdelingenwet 2000, dan wel artikel 5:20 van de Algemene wet bestuursrecht juncto artikel 184 Wetboek van Strafrecht.

de Korpschef/ Commandant der Koninklijke Marechaussee,
namens deze,

Model M93 Bericht omtrent signalering

Van/ Aan de Korpschef/ Commandant der Koninklijke Marechaussee
te .....

Aan/ Van de Immigratie- en Naturalisatiedienst
Ter attentie van .....
Postbus .....
Postcode, -plaats .....

Datum: .....

( ) Verzoek om signalering
( ) Verzoek om vervallenverklaring signalering

Van:
achternaam .....
voorna(a)m(en) .....
geboortedatum, -plaats .....
nationaliteit .....
identiteit vastgesteld: ja/ nee (zo ja, gaarne kopie bijvoegen)

Immigratie- en Naturalisatiedienstnummer: .....
Vreemdelingennummer : .....

Onderzoek van vingerafdrukken bij de Centrale recherche informatiedienst
( ) Vreemdeling is NIET bekend bij de Centrale recherche informatiedienst
( ) Vreemdeling is WEL bekend bij de Centrale recherche informatiedienst onder de personalia:
achternaam .....
voorna(a)m(en) .....
geboortedatum, -plaats .....
nationaliteit .....

Signalering
( ) OVR
( ) ONGEW (ongewenst verklaard ex artikel 67 Vreemdelingenwet 2000)

Reden (bij OVR)
( ) verwijdering niet-criminele vreemdeling
( ) proces-verbaal drugssmokkelgerelateerd misdrijf, (nog) geen veroordeling
( ) proces-verbaal misdrijf
( ) vrijheidsstraf tot 3 maanden
( ) vrijheidsstraf van 3 tot 6 maanden
( ) vrijheidsstraf van 6 maanden of meer
( ) onttrokken aan toezicht
( ) valse/ vervalste reis-/ identiteitspapieren
( ) gevaar voor de nationale veiligheid

Bovengenoemde persoon is door de Immigratie- en Naturalisatiedienst niet gesignaleerd, omdat
.....
.....
.....

Datum .....
de Minister van Justitie,
namens deze,

Datum .....
de Korpschef/ Commandant der Koninklijke Marechaussee,
namens deze,

Model M100 Bericht van vertrek

Van de Korpschef/ Commandant der Koninklijke Marechaussee.....

Aan de Immigratie- en Naturalisatiedienst, locatie.....
en
Aan de Dienst Terugkeer en Vertrek, ...
(indien van toepassing) en
Aan het Centraal Orgaan opvang Asielzoekers, de manager van cluster.....

Persoonsgegevens:

achternaam .....
voorna(a)m(en) .....
geboortedatum en -plaats .....
nationaliteit .....
vreemdelingennummer .....

Vertrekcategorieën
( ) uitzetting
( ) uitzetting vanuit strafrechttraject (conform de werkwijze van Vreemdelingen in de Strafrechtsketen)
( ) vertrek onder toezicht zelfmelder
( ) vertrek onder toezicht Mobiel Toezicht Vreemdelingen
( ) overgave na controle Mobiel Toezicht Vreemdelingen aan landgrenzen
( ) opheffing inbewaringstelling met aanzegging Nederland te verlaten
( ) aanzegging Nederland te verlaten
( ) zelfstandig de woonruimte verlaten tijdens de procedure vóór het ingaan van de vertrektermijn
( ) zelfstandig de woonruimte verlaten in of na de vertrektermijn van de procedure
( ) zelfstandig vertrek van een, bij controle op uitreis, illegaal gebleken vreemdeling

Datum van vertrek.....

Plaats ..... Datum .....

de Korpschef/ Commandant der Koninklijke Marechaussee,
namens deze,

Model M100a Bericht van ontruiming

Van het Centraal Orgaan opvang Asielzoekers, de manager van het cluster .....

Aan de Immigratie- en Naturalisatiedienst, locatie .....

Persoonsgegevens

achternaam .....
voorna(a)m(en) .....
geboortedatum en -plaats .....
nationaliteit .....
vreemdelingennummer .....

Datum van ontruiming .....

Plaats ..... Datum.....

het Centraal Orgaan opvang Asielzoekers,
namens deze,

Model M101 Ontvangstbewijs voor het tijdelijk in bewaring nemen van reis- en/ of identiteitspapieren

Vreemdelingennummer: .....

Omschrijving reis- en/ of identiteitspapier:
nummer .....
ten name van
achternaam .....
voorna(a)m(en) .....
geboortedatum en -plaats .....
geboorteland .....
nationaliteit .....
geslacht .....
burgerlijke staat .....

Bovenstaand document is tijdelijk in bewaring genomen door de ambtenaar belast met het toezicht op vreemdelingen/
de ambtenaar belast met de grensbewaking te: .....

Het reis- of identiteitspapier wordt, door tussenkomst van de Dienst Terugkeer & Vertrek, toegezonden aan de Koninklijke Marechaussee te ..... teneinde dit op ...../(dag van de uitreis) te ...../(vertrekpunt) wederom aan de houder ter hand te stellen.

Plaats.....
Datum.....

....
Naam ambtenaar Handtekening Dienststempel

Terugontvangen op:

...../(datum)

...../(Handtekening van de vreemdeling)

Model M110A Maatregel van bewaring

Vreemdelingennummer: .....
Immigratie- en Naturalisatiedienstnummer: .....
Piketadvocaat: .....
Telefoon: .....

De ondergetekende, zijnde ambtenaar belast met het toezicht op vreemdelingen, dan wel grensbewaking, levens hulpofficier van Justitie, legt met het oog op de uitzetting aan de vreemdeling zich noemende:

achternaam .....
voorna(a)m(en) .....
geslacht .....
geboortedatum en -plaats .....
geboorteland .....
nationaliteit .....

de maatregel van bewaring op zoals bedoeld in:
( ) artikel 59, eerste lid, onder a, van de Vreemdelingenwet 2000.
( ) artikel 59, eerste lid, onder b, van de Vreemdelingenwet 2000.

Deze maatregel wordt gevorderd door:

( ) het belang van de nationale veiligheid, omdat .....
( ) het belang van de openbare orde omdat er aanwijzingen zijn om te vermoeden dat de vreemdeling zich aan de uitzetting zal onttrekken, hetgeen blijkt uit het feit dat de vreemdeling:

- ( ) verdacht wordt van het plegen van een misdrijf
- ( ) veroordeeld is terzake van een misdrijf
- ( ) ongewenst verklaard is
- ( ) niet beschikt over een identiteitsdocument als bedoeld in artikel 4.21 Vreemdelingenbesluit 2000
- ( ) zich niet aangemeld heeft bij de Korpschef
- ( ) zich niet gehouden heeft aan zijn vertrektermijn
- ( ) gebruik maakt/ maakte van een vals/ vervalst document
- ( ) zich bedient/ heeft bediend van één of meerdere aliassen
- ( ) geen vaste woon- of verblijfplaats heeft
- ( ) eerder niet-rechtmatig in Nederland verbleven heeft
- ( ) andere reden(en).....

( ) Artikel 59, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, omdat de voor terugkeer noodzakelijke bescheiden voorhanden zijn, dan wel binnen korte termijn voorhanden zullen zijn.

De maatregel is opgelegd:

Plaats ..... Datum..... Tijd .....

de Minister van Justitie,
namens deze,
de hulpofficier van Justitie,

Een afschrift van deze maatregel is onmiddellijk aan de vreemdeling uitgereikt.

Beroep tegen deze maatregel kan schriftelijk worden ingesteld bij de rechtbank te 's-Gravenhage, Centraal Inschrijfbureau vreemdelingenzaken te Haarlem, faxnummer 023-512 6736. Hierbij dient gebruik te worden gemaakt van het model beroepschrift, zie 'www.rechtspraak.nl'.

Model M110-B Proces-verbaal van gehoor (artikel 59 Vreemdelingenwet 2000 juncto artikel 5.2 Vreemdelingenbesluit 2000)

Vreemdelingennummer: .....
Immigratie- en Naturalisatiedienstnummer: .....

PRO JUSTITIA

Ik, ondergetekende, ...
belast met de grensbewaking of het toezicht op vreemdelingen, tevens hulpofficier van Justitie,

verklaar het volgende:

Op ..... (datum), te ..... uur, sprak ik in .....

.....(locatie) te .....(plaats)

in verband met het bepaalde in artikel 59 Vreemdelingenwet 2000, de vreemdeling die opgaf te zijn:

achternaam .....
voorna(a)m(en) .....
geslacht .....
geboortedatum en -plaats .....
geboorteland .....
nationaliteit .....
adres .....
plaats .....

Nadat ik de vreemdeling
( ) in de Nederlandse taal, welke door de vreemdeling in voldoende mate beheerst wordt,
( ) in de ..... taal, welke door mij verbalisant en de vreemdeling in voldoende mate beheerst wordt,
( ) door middel van de tolk (naam) ..... in de..... taal van het tolkencentrum telefonisch/ in persoon medegedeeld had dat deze zich bij het gehoor van de inbewaringstelling kon doen bijstaan door een raadsman, verklaarde hij/ zij:
( ) geen advocaat bij het gehoor te willen, waarna ik de advocatenpiketdienst alsnog ingelicht heb.
( ) geen advocaat bij het gehoor te willen, maar wel rechtsbijstand gedurende de verdere procedure van bewaring, waarna ik de advocatenpiketdienst alsnog ingelicht heb.
( ) wel een advocaat bij het gehoor te willen, waarna ik de advocatenpiketdienst op ..... te ..... uur per fax (bij voorkeur)/ telefonisch ingelicht heb
( ) wel een advocaat bij het gehoor te willen en noemt de naam van zijn advocaat, waarna ik de genoemde advocaat eerst telefonisch en vervolgens per fax ingelicht heb.

Bovengenoemde vreemdeling werd door mij, verbalisant,
( ) vóór het opleggen van de maatregel van bewaring gehoord
( ) zo spoedig mogelijk ná de tenuitvoerlegging van de bewaring gehoord
omdat .....
.....
.....
Het gehoor vond plaats op ..... te ..... uur
( ) in het bijzijn van de advocaat: mr.....
( ) zonder de aanwezigheid van een advocaat, omdat er twee uren verstreken zijn na het inlichten van de advocatenpiketdienst en er geen reactie van die zijde ontvangen is.
( ) zonder de aanwezigheid van de door de vreemdeling genoemde advocaat, omdat er twee uren verstreken zijn na het inlichten van die advocaat en er geen reactie van die zijde ontvangen is.
( ) zonder aanwezigheid van de raadsman, mr ....., omdat deze verklaarde niet bij het gehoor aanwezig te willen zijn.

De vreemdeling verklaarde mij,
( ) in de Nederlandse taal, welke door de vreemdeling in voldoende mate beheerst wordt,
( ) in de ..... taal, welke door mij verbalisant en de vreemdeling in voldoende mate beheerst wordt,
( ) door middel van de tolk (naam) ..... in de ..... taal van het tolkencentrum telefonisch/ in persoon het volgende: .....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

Op ..... te ..... uur heb ik de vreemdeling in bewaring gesteld.

Ik heb dit proces-verbaal op eed/ belofte opgemaakt op ..... (datum) te.....

.....
(naam ambtenaar en handtekening)

Model M111-A Proces-verbaal staandehouding/ overbrenging/ ophouding

( ) Proces-verbaal van staandehouding, overbrenging en ophouding (artikel 50, eerste, tweede of derde lid, van de Vreemdelingenwet 2000). Begin bij 1.
( ) Proces-verbaal van overbrenging en ophouding (artikel 50, tweede of derde lid, van de Vreemdelingenwet 2000). Begin bij 2a of 2b.

---

1 STAANDEHOUDING, OVERBRENGING EN OPHOUDING

Ik/ Wij, ondergetekende(n),
ambtenaar belast met de grensbewaking en het toezicht op vreemdelingen,
achternaam .....
voorna(a)m(en) .....

ambtenaar belast met de grensbewaking en het toezicht op vreemdelingen,
achternaam .....
voorna(a)m(en) .....

verklaar/ verklaren het volgende:
Op.....(datum) te.....(plaats), om.....(tijdstip) uur heb ik/ hebben wij op grond van een redelijk vermoeden van illegaal verblijf, ter vaststelling van de identiteit, nationaliteit en verblijfsrechtelijke positie staande gehouden een persoon, die opgaf te zijn:

achternaam	.....
voorna(a)m(en)	.....
geboortedatum, en -plaats	.....
geboorteland	.....
nationaliteit(en)	.....
geslacht	man/ vrouw
adres	.....
postcode en plaats	.....

Het hiervoor genoemde redelijke vermoeden van illegaal verblijf (zie A3/3.3 Vreemdelingencirculaire 2000) was (naar objectieve maatstaven gemeten) gebaseerd op:
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

Omdat van de staande gehouden persoon
( ) de identiteit niet onmiddellijk kon worden vastgesteld,
( ) de identiteit onmiddellijk kon worden vastgesteld en bleek dat betrokkene geen rechtmatig verblijf had,
( ) de identiteit onmiddellijk kon worden vastgesteld, niet onmiddellijk bleek dat betrokkene rechtmatig verblijf had, heb ik/ hebben wij de vreemdeling op grond van artikel 50, tweede of derde lid, van de Vreemdelingenwet 2000 overgebracht naar een plaats bestemd voor verhoor, namelijk.....(locatie), te.....(plaats), alwaar ik/ wij op .....(datum), om .....(tijdstip) uur met hem aankwam(en) en waar deze persoon vervolgens op grond van artikel 50, tweede of derde lid, van de Vreemdelingenwet 2000 werd opgehouden.

(Ga door met punt 3)

2a OVERBRENGING EN OPHOUDING

Ik/ Wij, ondergetekende(n),
ambtenaar belast met de grensbewaking en het toezicht op vreemdelingen,
achternaam .....
voorna(a)m(en) .....

ambtenaar belast met de grensbewaking en het toezicht op vreemdelingen,
achternaam .....
voorna(a)m(en) .....

verklaar/ verklaren het volgende:
Op.....(datum), te..... uur werd de vreemdeling:

achternaam	.....
voorna(a)m(en)	.....
geboortedatum, en –plaats	.....
geboorteland	.....
nationaliteit(en)	.....
geslacht	man/ vrouw
adres	.....
postcode en plaats	.....

na aanhouding en onderzoek ter zake van overtreding van een strafbaar feit door een hulpofficier van Justitie heengezonden (zie bijgevoegd proces-verbaal van aanhouding) en direct aansluitend, op grond van artikel 50, tweede of derde lid, van de Vreemdelingenwet 2000, overgebracht naar een plaats bestemd voor verhoor zijnde .....(locatie) te .....(plaats).

De vreemdeling kwam daar op .....(datum), om .....(tijdstip) uur aan en werd daar opgehouden.

(Ga door met punt 3)

2b. OVERBRENGING EN OPHOUDING NA STRAFRECHTELIJKE DETENTIE

Ik/ Wij, ondergetekende(n),
ambtenaar belast met de grensbewaking en het toezicht op vreemdelingen,
achternaam .....
voorna(a)m(en) .....

ambtenaar belast met de grensbewaking en het toezicht op vreemdelingen,
achternaam .....
voorna(a)m(en) .....

verklaar/ verklaren het volgende:
Op .....(datum), te..... uur werd de vreemdeling
achternaam .....
voorna(a)m(en) .....
geboortedatum, en -plaats .....
geboorteland .....
nationaliteit(en) .....
geslacht man/ vrouw
adres .....
na strafrechtelijke detentie (zie bijgevoegde detentiegegevens), op grond van artikel 50, tweede of derde lid, van de Vreemdelingenwet 2000, overgebracht naar een plaats bestemd voor verhoor, zijnde.....(locatie), te.....(plaats). De vreemdeling is tijdens zijn strafrechtelijke detentie van deze overbrenging schriftelijk mededeling gedaan (bijgevoegd).

De vreemdeling kwam daar op.....(datum), om .....(tijdstip) uur aan en werd daar opgehouden.

3 DOCUMENTEN ALS BEDOELD IN ARTIKEL 4.21 VAN HET VREEMDELINGENBESLUIT 2000, TER VASTSTELLING VAN IDENTITEIT, NATIONALITEIT EN VERBLIJFSRECHTELIJKE POSITIE

( ) Ter vaststelling van zijn identiteit, nationaliteit en verblijfsrechtelijke positie beschikte betrokkene over een in artikel 4.21 van het Vreemdelingenbesluit 2000 aangewezen document, namelijk .....
( ) Ter vaststelling van zijn identiteit, nationaliteit en verblijfsrechtelijke positie beschikte betrokkene niet over een in artikel 4.21 van het Vreemdelingenbesluit 2000 aangewezen document.

4 ONDERZOEK AAN KLEDING OF LICHAAM EN DOORZOEKEN VAN ZAKEN

( ) Er is geen onderzoek gedaan aan kleding en lichaam.
( ) Ter vaststelling van de identiteit, nationaliteit en verblijfsrechtelijke positie is de opgehouden persoon aan diens kleding en /of lichaam onderzocht. Hierbij werd niets ter zake dienende/ het volgende aangetroffen:.....
( ) Ter vaststelling van de identiteit, nationaliteit en verblijfsrechtelijke positie is/ zijn de volgende zaak/ zaken, te weten: .....doorzocht. Hierbij werd niets ter zake dienende/ het volgende aangetroffen.....

5 CONTROLE PERSONALIA IN SYSTEMEN EN REGISTERS

( ) De personalia van betrokkene komen niet voor in de Basis Voorziening Vreemdelingen, Politie Suite Handhaving Vreemdelingen, het Opsporingsregister en het Nationaal Schengen Informatie Systeem.
( ) De personalia van betrokkene komen als volgt voor in de Basis Voorziening Vreemdelingensysteem:.....
( ) De personalia van betrokkene komen als volgt voor in de Politie Suite Handhaving Vreemdelingen:.....
( ) De personalia van betrokkene komen voor in het Opsporingsregister onder nummer als.....
( ) De personalia van betrokkene komen voor in het Nationaal Schengen Informatie Systeem onder nummer als.....

6 HET VERHOOR
( ) De vreemdeling is niet verhoord.
( ) Nadat ik, ondergetekende, de vreemdeling
( ) in de taal, welke door mij en de vreemdeling in voldoende mate beheerst wordt,
( ) in de taal met behulp van de tolk .....(naam tolk), telefonisch/ in persoon,
( ) een tolk van het tolkencentrum ..... (naam tolk) telefonisch/ in persoon,
had medegedeeld dat hij/ zij zich bij het verhoor tijdens de ophouding door een raadsman kan doen bijstaan, verklaarde hij/ zij
( ) geen behoefte te hebben aan bijstand van een raadsman bij het verhoor, waarna de advocatenpiketdienst/ piketadvocaat alsnog is ingelicht;
( ) geen behoefte te hebben aan bijstand van een raadsman bij het verhoor, maar wel gedurende de verdere procedure, waarna de advocatenpiketdienst/ piketadvocaat alsnog is ingelicht.
( ) wel behoefte te hebben aan bijstand van een raadsman bij het verhoor, waarna de advocatenpiketdienst/ piketadvocaat is ingelicht.
( ) behoefte te hebben aan bijstand van .....(naam raadsman) bij het verhoor, waarna deze raadsman eerst telefonisch en vervolgens per fax is ingelicht.

Het verhoor van de vreemdeling vond plaats op.....(datum), om .....(tijdstip) uur
( ) met bijstand van de raadsman.....(naam raadsman).
( ) zonder bijstand van de raadsman, omdat.....

De vreemdeling verklaarde
( ) in de taal, welke door mij en de vreemdeling in voldoende mate beheerst wordt,
( ) in de taal met behulp van
( ) de tolk .....(naam tolk), telefonisch/ in persoon,
( ) de tolk van het tolkencentrum.....(naam tolk), telefonisch/ in persoon,
het volgende: .....
.....
.....
.....
.....
.....
Ik/ Wij heb/ hebben betrokkene medegedeeld dat hij tegen de opgelegde maatregel van ophouding beroep kan instellen bij de rechtbank te 's-Gravenhage, Centraal Inschrijfbureau Vreemdelingenzaken, Postbus 1621, 2003 BR Haarlem.

7 FOTO'S EN VINGERAFDRUKKEN
In het belang van het toezicht op vreemdelingen zijn wel/ geen foto's gemaakt en vingerafdrukken genomen van de vreemdeling.

( ) Het onderzoek van de vingerafdrukken bij de Centrale recherche informatiedienst heeft geen resultaat opgeleverd.
( ) Het resultaat van het onderzoek van de vingerafdrukken bij de Centrale recherche informatiedienst is nog niet bekend.
( ) Het onderzoek van de vingerafdrukken bij de Centrale recherche informatiedienst heeft het volgende resultaat opgeleverd:
.....

8 VERLENGING VAN DE OPHOUDING
( ) Niet van toepassing.
( ) Omdat nog steeds grond bestaat voor het vermoeden dat de opgehouden persoon geen rechtmatig verblijf heeft,
heeft.....(naam ambtenaar), zijnde ambtenaar belast met de grensbewaking en het toezicht op vreemdelingen en tevens hulpofficier van Justitie namens de Korpschef de termijn van ophouding op.....(datum), te.....(tijdstip) uur verlengd met 48 uur.
Een afschrift van die beschikking is aan betrokkene uitgereikt, waarbij de vreemdeling medegedeeld is dat hij tegen het verlengen van de maatregel beroep kan instellen bij de rechtbank. Een afschrift van deze beschikking is bij dit proces-verbaal gevoegd.

9 BEËINDIGING/ OPHEFFING VAN DE MAATREGEL
Op.....(datum), omstreeks.....(tijdstip) uur is de vrijheidsbeneming op grond van artikel 50 van de Vreemdelingenwet 2000 beëindigd/ opgeheven, omdat:
( ) betrokkene in bewaring is gesteld.
( ) betrokkene is uitgezet.
( ) betrokkene te kennen geeft Nederland te willen verlaten en de gelegenheid hiertoe bestaat.
( ) betrokkene heeft aangetoond de Nederlandse nationaliteit te bezitten.
( ) betrokkene heeft aangetoond rechtmatig in Nederland te verblijven.
( ) de termijn van vrijheidsbeneming verstreken is.
( ) andere reden, ...

10 AANVULLENDE INFORMATIE

( ) Ten overvloede wordt opgemerkt dat betrokkene weliswaar geen documenten heeft getoond overeenkomstig het gestelde in artikel 4.21 van het Vreemdelingenbesluit 2000, doch wel een document overeenkomstig het gestelde in de Wet op de uitgebreide identificatieplicht, namelijk.....

( ) De vreemdeling beschikt niet/ wel over middelen van bestaan, namelijk .....

Waarvan door mij/ ons,

ambtenaar belast met de grensbewaking en het toezicht op vreemdelingen,
achternaam .....
voorna(a)m(en) ....., op ambtseed/ belofte

ambtenaar belast met de grensbewaking en het toezicht op vreemdelingen,
achternaam .....
voorna(a)m(en) ....., op ambtseed/ belofte

is opgemaakt, gesloten en getekend dit proces-verbaal te..... (plaats) op..... (datum).

.....
de verbalisant(en),

Model M111-C Proces-verbaal artikel 50 Vreemdelingenwet 2000 (mobiel toezicht vreemdelingen)

1 ALGEMEEN

Op .....(datum), te .....uur, waren wij/ was ik
.....
behorend tot de brigade van de Koninklijke Marechaussee te .....
belast met het vreemdelingentoezicht, zoals vermeld in hoofdstuk A3 van de Vreemdelingencirculaire 2000,
( ) op de openbare auto-/ autosnel-/ weg .....in de gemeente.....
( ) in de trein rijdende ter hoogte van .....in de richting van .....
( ) op het station te .....
( ) op de luchthaven te .....

Langs deze weg/ op dit treintraject/ op deze luchthaven worden regelmatig controles uitgevoerd,
omdat.....

2 STAANDEHOUDING

Op .....(datum), te ..... uur, hebben wij/ heb ik, zonder dat er sprake was van vermenging met het overige verkeer, een controle gehouden waarbij alle personen/ het merendeel van de personen/ personen steekproefsgewijs gecontroleerd werden.
Tijdens deze controle hebben wij/ ik,
( ) een persoon als bestuurder/ als passagier van een auto voorzien van het Duitse/ Franse/ Belgische/ ....., kenteken..... (nummer)
( ) in genoemde trein/ op genoemd station/ op genoemde luchthaven een persoon staande gehouden op grond van artikel 50 van de Vreemdelingenwet 2000 ter vaststelling van de identiteit, nationaliteit en verblijfsrechtelijke positie.

De staande gehouden persoon gaf op te zijn:

achternaam	.....
voorna(a)m(en)	.....
geboortedatum, -plaats	.....
geboorteland	.....
nationaliteit	.....
adres	.....
postcode en plaats	.....

3 REIS-/ IDENTITEITSPAPIEREN

( ) Betrokkene beschikte tijdens de staandehouding niet over een reis-/ identiteitsdocument als bedoeld in artikel 4.21 van het Vreemdelingenbesluit 2000.
( ) Betrokkene beschikte wel over een reis-/ identiteitspapier/ document, namelijk.....

4 OVERBRENGING/ TER BESCHIKKINGSTELLING

Omdat van de staande gehouden persoon:
( ) onmiddellijk zijn/ haar identiteit en nationaliteit kon worden vastgesteld, maar niet zijn/ haar verblijfsrechtelijke positie,
( ) niet zijn/ haar identiteit, nationaliteit of verblijfsrechtelijke positie kon worden vastgesteld,
( ) onmiddellijk de identiteit kon worden vastgesteld en bleek dat betrokkene niet rechtmatig in Nederland verbleef,

- ( ) heb(ben) ik/ wij hem/ haar op grond van artikel 50, tweede of derde lid, van de Vreemdelingenwet 2000 overgebracht naar een plaats bestemd voor verhoor, namelijk ..... te .....waar ik/ wij op .....(datum) te ..... uur met hem/ haar aankwam(en).
- ( ) heb(ben) ik/ wij hem/ haar ter beschikking gesteld van de Vreemdelingenpolitie te ..... waar ik/ wij op .....(datum) te .....uur met hem/ haar aankwamen.

Ik heb/ wij hebben betrokkene meegedeeld dat hij/ zij tegen de opgelegde maatregel van ophouding beroep kan instellen bij de rechtbank te 's-Gravenhage, Centraal Inschrijfbureau Vreemdelingenzaken, Postbus 1621, 2003 BR Haarlem.

Ik heb/ wij hebben hiervan op ambtseed/ belofte opgemaakt dit proces-verbaal, dat ik sloot/ wij sloten en ondertekende(n) op .....(datum) .....(plaats).

.....
de verbalisant (en),

Model M111-D Beschikking verlenging ophouding, artikel 50, vierde lid, van de Vreemdelingenwet 2000

Politieregio/ Brigade Koninklijke Marechausee: .....
District: .....
Datum: .....
Vreemdelingennummer: .....
Immigratie- en Naturalisatiedienstnummer: .....

VERLENGING OPHOUDING

Ik, ondergetekende, ... belast met de grensbewaking of met het toezicht op vreemdelingen, tevens hulpofficier van Justitie, gelet op artikel 50, vierde lid, van de Vreemdelingenwet 2000 en artikel 4.20 van het Vreemdelingenbesluit 2000, overwegende, dat is opgehouden op .....(datum) te .....(tijdstip) uur, de vreemdeling zich noemende

achternaam .....
voornaam .....
geboortedatum, -plaats .....
geboorteland .....
nationaliteit .....

dat nog grond bestaat voor het vermoeden dat deze vreemdeling geen rechtmatig verblijf in Nederland heeft, omdat
( ) de identiteit/ nationaliteit van de vreemdeling nog niet is vastgesteld.
( ) het onderzoek naar de verblijfsrechtelijke status van de vreemdeling nog niet is afgerond.
( ) anders, ...

besluit,
de termijn van ophouding ten aanzien van de voornoemde vreemdeling in het belang van het onderzoek te verlengen met 48 uren, beginnende op .....(datum) .....(tijdstip) uur.

de Korpschef/ Commandant der Koninklijke Marechaussee,
namens deze,
de hulpofficier van Justitie,

(naam en handtekening)

Beroep tegen deze maatregel kan schriftelijk worden ingesteld bij de rechtbank te 's-Gravenhage, Centraal Inschrijfbureau Vreemdelingenzaken, Postbus 1621, 2003 BR Haarlem.

Model M113 Opheffing van een aanwijzing/ maatregel als bedoeld in artikel 6/ 50/ 55/ 56/ 57/ 58 of 59 Vreemdelingenwet 2000

Vreemdelingennummer:.....
Immigratie- en Naturalisatiedienstnummer:.....

( ) De Korpschef
( ) De Commandant der Koninklijke Marechaussee
( ) De hulpofficier van Justitie
( ) De ambtenaar belast met de grensbewaking

te ..... (plaats)

besluit de op .....(datum van de gegeven aanwijzing/ opgelegde maatregel)

ten aanzien van
achternaam.....
voorna(a)m(en).....
geboortedatum, -plaats.....
nationaliteit.....

gegeven aanwijzing/ opgelegde maatregel met ingang van.....(datum) op te heffen.

Reden voor opheffing: .....

Plaats.....Datum.....

de Minister van Justitie,
namens deze,

Model M114 Verzoek om ontslag uit een justitiële inrichting

Vreemdelingennummer:.....
Immigratie- en Naturalisatiedienstnummer :.....

De Korpschef/ Commandant der Koninklijke Marechaussee/ hulpofficier van Justitie te.....

Aan de directeur van de justitiële inrichting te .....

Gelet op artikel 59 van de Vreemdelingenwet 2000 en artikel 5.4 van het Vreemdelingenbesluit 2000, verzoekt de directeur van de justitiële inrichting, de vreemdeling,

achternaam .....
voorna(a)men .....
geboortedatum, -plaats .....
nationaliteit .....

ten aanzien van wie de maatregel van vreemdelingenbewaring opgelegd is,

( ) uit de justitiële inrichting te ontslaan (op grond van bijgevoegd besluit tot opheffing van de maatregel/ uitspraak van de rechtbank).
( ) uit de inrichting te ontslaan en ter fine van uitzetting over te geven aan (de maatregel wordt na ontslag door de verantwoordelijke Korpschef/ hulpofficier van Justitie opgeheven): .....

Plaats..... Datum.....

de Korpschef/ Commandant der Koninklijke Marechaussee/ hulpofficier van Justitie,
namens deze,

Model M115 Lichtingsverzoek

Artikel 5.5 Vreemdelingenbesluit 2000
- **Gedetineerde vreemdelingen (A4/10.1 Vreemdelingencirculaire 2000)**
- **Inbewaringgestelde vreemdelingen (A6/1.4 Vreemdelingencirculaire 2000)**

Vreemdelingennummer:.....
Immigratie- en Naturalisatiedienstnummer:.....

De Korpschef/ Commandant der Koninklijke Marechaussee/ hulpofficier van Justitie
te.....

Aan de directeur van de justitiële inrichting
te.....

Gelet op artikel 59 Vreemdelingenwet 2000 en artikel 5.5 Vreemdelingenbesluit 2000, verzoekt de directeur van bovengenoemde inrichting om medewerking te verlenen aan het "lichten" van de vreemdeling

achternaam .....
voorna(a)m(en) .....
geboortedatum, -plaats .....
nationaliteit .....

ter uitvoering van de Vreemdelingenwet 2000.

Datum en tijdstip van het lichten:.....

Datum en tijdstip van terugkeer:.....

( ) Toestemming Openbaar Ministerie nodig ja/ nee
( ) Beslissing Openbaar Ministerie wel/ niet akkoord
( ) Beslissing van de directeur van de justitiële inrichting wel/ niet akkoord

de Korpschef/ Commandant der Koninklijke Marechaussee,
namens deze,

de directeur van de justitiële inrichting,

Model M117-A Aanwijzing ingevolge artikel 55 en/ of meldplicht ingevolge artikel 54 van de Vreemdelingenwet 2000

Vreemdelingennummer :.....
Immigratie- en Naturalisatiedienstnummer :.....

Bestemd voor
achternaam .....
voorna(a)m(en) .....
geboortedatum, -plaats .....
geboorteplaats .....
geboorteland .....
nationaliteit .....

U heeft een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000. In verband hiermee valt u nu onder de categorie vreemdelingen die rechtmatig verblijf geniet op grond van artikel 8, onder f, van de Vreemdelingenwet 2000.

Ingevolge artikel 55 van de Vreemdelingenwet 2000 wijs ik de gemeente/ plaats ..... aan als plaats waar u zich beschikbaar dient te houden in verband met de behandeling van uw aanvraag.

Ik geef u hierbij de volgende aanwijzing(en):
( ) indien u langer dan 24 uur ontheffing wilt van de aan de u opgelegde beschikbaarheidsverplichting, dient u deze vooraf te hebben aangevraagd bij (en te hebben verkregen van) de vreemdelingenpolitie.
( ) u dient zich op ..... (datum), om ..... (tijdstip) te melden bij het bureau van de vreemdelingenpolitie te ..... (adres en plaats) in verband met het nader gehoor.
( ) u dient zich op ..... (datum), om ..... (tijdstip) te melden bij het bureau van de vreemdelingenpolitie te ..... (adres en plaats) in verband met de uitreiking van het rapport van nader gehoor.
( ) u dient zich op ..... (datum), om ..... (tijdstip) te melden bij het bureau van de vreemdelingenpolitie te .....(adres en plaats) in verband met .....

Bovendien wijs ik u hierbij op de verplichting tot wekelijkse aanmelding die u hebt op grond van artikel 54, eerste lid, onder f, Vreemdelingenwet 2000 en artikel 4.51 Vreemdelingenbesluit 2000. Indien een andere termijn is gesteld, dient u daaraan gevolg te geven. Deze verplichting geldt niet zolang ontheffing is verleend. Het niet naleven van artikel 54 en/ of artikel 55 van de Vreemdelingenwet 2000 is strafbaar gesteld bij artikel 108, eerste lid, van deze wet. Voorts kan het niet naleven van de beschikbaarheidsverplichting, en de daarbij gegeven aanwijzing(en) tot gevolg hebben dat uw aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 afgewezen wordt.

Op .....(datum), heb ik, ...(verbalisant), ... (rang), te .....aan bovengenoemde vreemdeling een afschrift van dit model gedateerd op .....in persoon uitgereikt.

Nadat ik aan betrokkene de strekking en inhoud van dit model medegedeeld had
( ) in de Nederlandse taal, welke door de vreemdeling in voldoende mate beheerst wordt,
( ) in de ..... taal, welke door mij verbalisant en de vreemdeling in voldoende mate beheerst wordt,
( ) door middel van de tolk .....(naam) in de .....taal (van het tolkencentrum), telefonisch/ in persoon, verklaarde hij/ zij de inhoud en strekking te begrijpen.

Ik heb hiervan op ambtseed/ belofte opgemaakt dit proces-verbaal, dat ik sloot en ondertekende op .....(datum) te .....(plaats).

de (rang ambtenaar)
(naam ambtenaar)

Plaats ..... Datum .....

de Minister van Justitie,
namens deze,

Beroep tegen de toepassing van artikel 55 Vreemdelingenwet 2000 kan binnen vier weken schriftelijk worden ingesteld bij de rechtbank te 's-Gravenhage, Centraal Inschrijfbureau Vreemdelingenzaken, Postbus 1621, 2003 BR Haarlem.

Model M117-C Aanwijzing ingevolge artikel 55 van de Vreemdelingenwet 2000

Vreemdelingennummer:.....
Immigratie- en Naturalisatiedienstnummer:.....

Bestemd voor
achternaam .....
voorna(a)m(e)n .....
geboortedatum, -plaats .....
geboorteplaats .....
geboorteland .....
nationaliteit .....

U heeft een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 28 Vreemdelingenwet 2000. In verband hiermee valt u nu onder de categorie vreemdelingen die rechtmatig verblijf genieten op grond van artikel 8, onder f, van de Vreemdelingenwet 2000.

Ingevolge artikel 55 van de Vreemdelingenwet 2000 wijs ik .....(locatie) aan als plaats waar u zich beschikbaar dient te houden in verband met de behandeling van uw aanvraag.

Ik geef u hierbij de volgende aanwijzing. U dient zich beschikbaar te houden in de u aangewezen verblijfplaats tussen 07.30 uur en 18.00 uur, tenzij aan u expliciet (schriftelijk) wordt medegedeeld dat uw aanwezigheid in de u aangewezen verblijfplaats ten behoeve van het onderzoek naar uw aanvraag voor de resterende tijd tot 18.00 uur van die dag naar het oordeel van de Immigratie- en Naturalisatiedienst niet meer noodzakelijk wordt geacht. In elk geval dient u zich iedere dag vanaf 07.30 uur weer beschikbaar te houden in de u aangewezen verblijfplaats.

Het niet nakomen van artikel 55 van de Vreemdelingenwet 2000 heeft consequenties voor de afhandeling van uw aanvraag. Deze omstandigheid wordt mede betrokken bij het onderzoek naar uw aanvraag en wordt op grond van artikel 31, tweede lid, onder b, Vreemdelingenwet 2000, mede betrokken bij de afweging of uw aanvraag moet worden afgewezen. Het niet naleven van de aanwijzingen is bovendien strafbaar gesteld bij artikel 108, eerste lid, Vreemdelingenwet 2000.

Op .....(datum), heb ik, ... (verbalisant),
.....(rang), te ..... aan bovengenoemde vreemdeling een afschrift van dit model op.....(datum) in persoon uitgereikt.

Nadat ik aan betrokkene de strekking en inhoud van dit model medegedeeld had
( ) in de Nederlandse taal, welke door de vreemdeling in voldoende mate beheerst wordt,
( ) in de .....taal, welke door mij verbalisant en de vreemdeling in voldoende mate beheerst wordt,
( ) door middel van de tolk .....(naam) in de ..... taal,
( ) telefonisch/ in persoon door middel van een tolk van het tolkencentrum .....(naam),
verklaarde hij/ zij de inhoud en de strekking te begrijpen.

Ik heb hiervan op ambtseed/ belofte opgemaakt dit proces-verbaal, dat ik sloot en ondertekende op
.....(datum), te .....(plaats)

De (rang ambtenaar)
(naam ambtenaar)
(handtekening dienststempel)

Plaats..... Datum .....

de Minister van Justitie,
namens deze,
de Korpschef/ Commandant der Koninklijke Marechaussee.

Beroep tegen de toepassing van artikel 55 Vreemdelingenwet 2000 kan binnen vier weken schriftelijk worden ingesteld bij de rechtbank te 's-Gravenhage, Centraal Inschrijfbureau Vreemdelingenzaken, Postbus 1621, 2003 BR Haarlem.

AANMELDFORMULIER VREEMDELING

Vreemdelingenpolitie/ Koninklijke Marechaussee **Regio:** **Telefoon:** **Fax:** **Vreemdelingen-nummer:** **Datum:** **Onderwerp:**	Aanmelding vreemdeling/ voortzetting inbewaringstelling in een justitiële inrichting	**Aan:** **Telefoon:** **Fax:**	Dienst Justitiële Inrichtingen, Bureau Capaciteitsbenutting & Logistiek, Den Haag 070 - 3702840 070 - 3702885

De Korpschef / Commandant der Koninklijke Marechaussee verzoekt u hierbij de navolgende vreemdeling op te nemen in een justitiële inrichting

PERSONALIA

Achternaam	
Voorna(a)m(en)	
Aliassen	
Aliassen	
Aliassen	
Aliassen	
Geboortedatum	
Geboorteplaats	
Geboorteland	
Nationaliteit	
Adres	
Plaats	
Geslacht	man/ vrouw
Spreektaal	
Vreemdelingennummer	

Namens de Korpschef/ Commandant der Koninklijke Marechaussee

Plaats
Datum
Handtekening / dienststempel

TRANSPORTBERICHT

Zitting Rechtbank te		**Datum**	- / - / - -
Aanvangstijd zitting	....uur		
Verwachte eindtijd zitting	....uur		
Beslissing uitplaatsing door Bureau Capaciteitsbenutting en Logistiek naar		**Datum**	- / - / - -
Contactpersoon		**Telefoon**	
Datum	- / - / -		
Vervoerder	Dienst Vervoer en Ondersteuning / Parket	**Fax naar**	
Handtekening opdrachtgever			

INBEWARINGSTELLINGSGEGEVENS

Inbewaringstelling sedert	- / - / - -
Op grond van artikel	..... Vreemdelingenwet 2000
Datum aan-/ staandehouding	
Reden aan-/ staandehouding	

Artikel vrijheidsbenemende maatregel	..... Vreemdelingenwet 2000				
Inbewaringstellingscategorie					
Inbewaringstellingslocatie					
Naam advocaat			Telefoon		
Naam ambtenaar Dienst Terugkeer en Vertrek			Telefoon		
Overige bijzonderheden inbewaringstellingsgegevens					
PROCEDURE GEGEVENS					
Gereed voor uitzetting	ja/ nee				
Verwijdering naar			Tijdstip Vluchtnummer		
Presentatie ambassade/ consulaat	ja/ nee	Wanneer Welke			
Reisdocument	ja/ nee	Soort Nummer			
GEDRAG / MEDISCH (in te vullen door de behandelend ambtenaar Dienst Terugkeer en Vertrek)					
Medicatie	ja/ nee	Welke			
Ziek	ja/ nee	Ziektebeeld			
Suïcidaal	ja/ nee	Reden			
Hongerstaker	ja/ nee	Sedert wanneer			
Psychische problematiek	ja/ nee	Welke			
Zwangerschap	ja/ nee	Aantal weken			
Drugsgebruik	ja/ nee	Welke			
Agressief	ja/ nee	Welke vorm			
Criminele antecedenten	ja/ nee	Welke			
Vluchtgevaar	ja/ nee				
Berust in uitzetting	ja/ nee				
Escort noodzakelijk	ja/ nee	Aantal			
Overige bijzonderheden					
BEZITTINGEN / BAGAGE					
Geld	ja/ nee	Bedrag en valuta			
Cheques	ja/ nee	Aantal en Soort			
Eigen ticket	ja/ nee	Bestemming			
Bagage	Koffers/ aantal		Tassen/ aantal		Dozen/ aantal	

Model M119 Dossier vreemdelingenbewaring

Vreemdelingennummer : .....
Immigratie- en Naturalisatiedienstnummer : .....
Datum : .....

Politieregio	:	Naam	: .....
District	:	Voorna(a)m(en)	: .....
Behandelend ambtenaar	:	Geboortedatum	: .....
Telefoon	:	Geboorteplaats	: .....
Telefax	:	Nationaliteit	: .....
Advocaat	:	Aliassen	: .....
Telefoon	:	Taal (gehoor)	: .....
Telefax	:	Identiteit vastgesteld?	: ja/ nee
		Zo ja, waarmee	: .....

Inhoud dossier (aankruisen indien van toepassing):

( ) machtiging tot binnentreden
( ) verslag van binnentreden
( ) proces-verbaal van strafrechtelijke staandehouding
( ) proces-verbaal van strafrechtelijke aanhouding
( ) artikel van Algemene Politieverordening
( ) proces-verbaal van staandehouding (Vreemdelingenwet 2000)
( ) proces-verbaal van ophouding
( ) melding Piketcentrale (faxbericht) advocaat/ raadsman artikel 50 Vreemdelingenwet 2000 (ophouding)
( ) beschikking verlenging ophouding
( ) melding Piketcentrale (faxbericht) advocaat/ raadsman artikel 59 Vreemdelingenwet 2000 (bewaring)
( ) proces-verbaal gehoor bewaring
( ) beschikking maatregel bewaring
( ) aangemeld bij Bureau Capaciteitsbenutting en Logistiek, datum.....
( ) geplaatst in penetinaire inrichting, uitzetcentrum, justiële jeugdinrichting te .....datum.....
( ) aanvraag verblijfsvergunning op grond van artikel 14 of 20 Vreemdelingenwet 2000
( ) beschikking afwijzing aanvraag op grond van artikel 14 of 20 Vreemdelingenwet 2000
( ) aanvraag verblijfsvergunning op grond van artikel 28 of 34 Vreemdelingenwet 2000
( ) rapport nader gehoor
( ) beschikking afwijzing op grond van de artikelen 28 of 34 en 39 Vreemdelingenwet 2000
( ) beschikking ongewenstverklaring
( ) uitreiking beschikking ongewenstverklaring/ publicatitie Staatscourant (kopie)
( ) strafrechtelijke antecedenten
( ) formulier (voortgangs-) gegevens verwijdering (M120)
( ) procedure voorlopige voorziening: ja/ nee. Zo ja naar voren gehaald: ja/ nee
( ) overige gegevens.....

Model M 120 (voortgangs) gegevens met betrekking tot uitzetting

Contactpersoon Dienst Terugkeer en Vertrek: .....
Telefoonnummer : .....
Faxnummer : .....

Naam vreemdeling : .....
Geboortedatum : .....
(Gestelde) nationaliteit : .....
Alias(sen) : .....

Vreemdelingennummer : .....
Immigratie- en Naturalisatiedienstnummer : .....

Datum bewaring (inbewaringstelling) : .....

In te vullen door de Dienst Terugkeer en Vertrek

1 Opname in justitiële inrichting
Datum plaatsing justitiële inrichting : .....
Politiekorps/ Brigade Koninklijke Marechaussee : .....
Naam en plaats justitiële inrichting : .....

2 Onderzoek door vreemdelingenpolitie/ Koninklijke Marechaussee
Aard onderzoek : .....
Datum : .....
Resultaat : .....

3 Identiteits-/ nationaliteitsgehoor
Datum gehoor : .....
Proces-verbaal van gehoor : ja/ nee
Relevante gegevens : .....
Doorgegeven aan onderzoekende autoriteit : ja/ nee

4 Omzetting bewaring : ja/ nee
Datum omzetting : .....
Reden omzetting : .....

5 Eerdere inbewaringstelling : **ja/ nee/ onbekend**
Datum eerdere plaatsing in huis van bewaring : van.....tot.....
Datum opheffing : .....
Reden opheffing : .....
Onder welke naam : .....
Waar gepresenteerd : .....
Welk resultaat : .....

Eerdere uitzetting : ja/ nee
Bestemming : .....
Met welk document : .....

6 Aanvraag laissez-passer en claim
Verzenddatum aan diplomatieke vertegenwoordiging : .....
Ontvangstdatum diplomatieke vertegenwoordiging : .....
Datum planning presentatie : .....
Datum presentatie : .....

Presentatie aan vertegenwoordiging : **ja/ nee**
Schriftelijk : .....
In persoon : .....
Groepspresentatie : .....
Datum : .....
Land : .....

Resultaat presentatie
Laissez-passer verstrekt : ja/ nee
In onderzoek : ja/ nee
Indien geen laissez-passer of onderzoek, reden : .....
Vervolgactie : .....
Bijzonderheden : .....

Rappel: **: ja/ nee**
Schriftelijk : ja/ nee
Telefonisch : ja/ nee
Tijdens bezoek op ambassade : ja/ nee
Datum laatste rappel : .....
Frequentie : .....

Claim (Dublin/ Schengen/ Benelux/ Terug- en overnameovereenkomst/ zonder formaliteiten) : ja/ nee
Soort claim : .....

Dublinlanden
Datum verzending door vreemdelingenpolitie/ Koninklijke Marechaussee/ behandelend ambtenaar Dienst Terugkeer en Vertrek aan Immigratie-en Naturalisatiedienst : .....
Datum claim door Immigratie-en Naturalisatiedienst : .....
Bij welk land : .....
Resultaat : .....
Rappel : .....

Niet-Dublinlanden
Datum claim : .....
Bij welk land : .....
Resultaat : .....
Rappel : .....

7 Bijdrage vaststelling identiteit/ nationaliteit
Door betrokkene : ja/ nee
Actie betrokkene : .....
Datum vertrekgesprek : .....

Door derden : ja/ nee
Afkomstig van : .....
Verkregen informatie : .....
Datum : .....

8 Informatie uit de vertrekgesprekken
Bestaat er gevaar voor onttrekking aan toezicht/ vertrek : ja/ nee
Heeft betrokkene bijgedragen aan vaststelling van identiteit/ nationaliteit : ja/ nee
Door betrokkene ondernomen activiteiten ter realisering vertrek : .....
Toelichting : .....

9 Verblijfsprocedures
Verblijfsprocedure : ja, op grond van artikel ... Vreemdelingenwet 2000/ nee
Datum aanvraag : .....
Datum beschikking : .....
Datum voorlopige voorziening : .....
Datum voorlopige voorziening naar voren gehaald : .....
Zittingsdatum : .....
Uitspraak : .....

Omzetting bewaring : ja/ nee
Datum omzetting : .....
Reden omzetting : .....

10. Belangenafweging bij het voortduren van de maatregel na 6 maanden:
Reden voortduring:
( ) de vreemdeling is bij beschikking van ..... ongewenst verklaard en/ of heeft zware criminele antecedenten
( ) de vreemdeling frustreert het onderzoek naar de vaststelling van zijn identiteit of nationaliteit, hetgeen uit het volgende blijkt
.....
( ) de vreemdeling is ná de inbewaringstelling één of meerdere procedures ter verkrijging van een verblijfstitel gaan voeren met het kennelijke doel om de uitzetting danwel de verkrijging van een reisdocument te vertragen
( ) ten aanzien van de vreemdeling bestaat een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid dat hij op korte termijn wordt verwijderd
( ) andere reden, namelijk.....

Datum belangafweging : .....

Gelet op vorenstaande kan de termijn van zes maanden worden overschreden omdat het belang van de Minister van Justitie bij de verwijdering van de vreemdeling aanmerkelijk groter is dan in het algemeen het geval is.

11 Bewaring opgeheven : **ja/ nee**
Reden : .....
Datum : .....

12 (Geplande) uitzetting
Paspoort : ja/ nee
Datum afgifte laissez-passer : .....
Datum vlucht : .....
Vluchtgegevens : .....
Escorte : ja/ nee

Bijlage V - Gewijzigde paragrafen deel B

Hoofdstuk B1 - Regulier algemeen

2.3 Arbeidsmarktaantekening

Ingevolge artikel 4.21, derde lid, Vb wordt op het document waaruit het rechtmatig verblijf blijkt, aangetekend of het de vreemdeling is toegestaan arbeid te verrichten en of voor deze arbeid ingevolge de Wav een TWV is vereist.

Tussen de Wav en de Vw bestaat een nauwe samenhang. Toetreding tot de arbeidsmarkt wordt gereguleerd met de Wav. Het algemene uitgangspunt in de Wav is dat het een werkgever verboden is een vreemdeling in Nederland arbeid te laten verrichten zonder TWV (zie artikel 2 Wav).

Het verbod is niet van toepassing ten aanzien van vreemdelingen die behoren tot:
– de categorie als genoemd in artikel 3 Wav (onder andere gemeenschapsonderdanen); en
– vreemdelingen die beschikken over een krachtens de Vw afgegeven vergunning die is voorzien van een aantekening van de Minister waaruit blijkt dat aan die vergunning geen beperkingen zijn verbonden voor het verrichten van arbeid (zie artikel 4 Wav).

Zie in dit verband ook B5.

Samenhang documenten en schriftelijke verklaringen als bedoeld in artikel 9 Vw en de arbeidsmarktaantekening

Ingevolge artikel 9, eerste lid, Vw verschaft de Minister aan de vreemdeling die rechtmatig verblijf heeft op grond van artikel 8, onder a tot en met h, en j tot en met l, Vw, een document of schriftelijke verklaring waaruit het rechtmatig verblijf blijkt. De vreemdeling met rechtmatig verblijf op grond van artikel 8, onder i, Vw, wordt desgevraagd een dergelijk document of verklaring verschaft (zie ook artikel 3.9 VV).

Het document of de schriftelijke verklaring als bedoeld in artikel 9 Vw, bevat tevens informatie omtrent de toegang tot de arbeidsmarkt van de vreemdeling.

Afgifte van documenten en schriftelijke verklaringen als bedoeld in artikel 9 Vw

a. In de situatie dat de vreemdeling in afwachting is van een beslissing op een aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd, dan wel in de situatie dat aan de vreemdeling een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd is verleend. Het document of de schriftelijke verklaring wordt verstrekt door de burgemeester van de gemeente waar de vreemdeling woon- of verblijfplaats heeft.
b. In de situatie dat de vreemdeling in de gelegenheid wordt gesteld aangifte te doen van overtreding van artikel 273f WvSr (mensenhandel). In afwijking van de hoofdregel vermeld onder ‘a’, wordt het document of de schriftelijke verklaring in deze situatie door de Korpschef verstrekt.
   NB. Indien de aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd wordt ingewilligd, wordt het verblijfsdocument conform de hoofdregel uitgereikt door de burgemeester van de gemeente waar de vreemdeling woon- of verblijfplaats heeft. Deze wijst de vreemdeling op de rechten die voortvloeien uit de daarop vermelde informatie omtrent de toegang tot de arbeidsmarkt van de vreemdeling.
c. In de situatie dat de vreemdeling in afwachting is van een beslissing op een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd, bedoeld in artikel 20 Vw. In afwijking van de hoofdregel vermeld onder ‘a’ wordt het document of de schriftelijke verklaring in deze situatie door de IND verstrekt. Ter verkrijging van dit bescheid rechtmatig verblijf dient de vreem-

deling zich uitsluitend vooraf telefonisch aan te melden bij de IND via het landelijk telefoonnummer. Vervolgens handelt de IND het verzoek om verkrijging van het bescheid af.

d. In de situatie dat aan de vreemdeling een verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd is verleend, als bedoeld in artikel 20 Vw. Het document of de schriftelijke verklaring wordt verstrekt door de burgemeester van de gemeente waar de vreemdeling woon- of verblijfplaats heeft.
e. In de situatie dat de vreemdeling in afwachting is van een beslissing op een aanvraag tot het wijzigen van de verblijfsvergunning, dan wel in de situatie dat de aanvraag tot het wijzigen van de verblijfsvergunning is ingewilligd. Het document of de schriftelijke verklaring wordt verstrekt door de burgemeester van de gemeente waar de vreemdeling woon- of verblijfplaats heeft.
f. In de situatie dat de vreemdeling in afwachting is van een beslissing op een aanvraag tot het verlengen van de geldigheidsduur van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd. In afwijking van de hoofdregel vermeld onder 'a' wordt het document of de schriftelijke verklaring in deze situatie door de IND verstrekt. Ter verkrijging van dit bescheid rechtmatig verblijf dient de vreemdeling zich uitsluitend vooraf telefonisch aan te melden bij de IND via het landelijk telefoonnummer. Vervolgens handelt de IND het verzoek om verkrijging van het bescheid rechtmatig verblijf af.
g. In de situatie dat de geldigheidsduur van de aan de vreemdeling verleende verblijfsvergunning regulier wordt verlengd. Het document of de schriftelijke verklaring wordt verstrekt door de burgemeester van de gemeente waar de vreemdeling woon- of verblijfplaats heeft.
h. In de situatie dat de vreemdeling in afwachting is van een beslissing op een bezwaarschrift of een beroepschrift én uitzetting gedurende deze periode achterwege dient te blijven. In afwijking van de hoofdregel vermeld onder 'a' wordt het document of de schriftelijke verklaring in deze situatie door de IND verstrekt. Ter verkrijging van dit bescheid rechtmatig verblijf dient de vreemdeling zich uitsluitend vooraf telefonisch aan te melden bij de IND via het landelijk telefoonnummer. Vervolgens handelt een ambtenaar van de IND het verzoek om verkrijging van het bescheid af.
i. In de situatie dat de vreemdeling in de vrije termijn als bedoeld in artikel 12 Vw hier te lande verblijft. Het document of de schriftelijke verklaring wordt verstrekt door de burgemeester van de gemeente waar de vreemdeling woon- of verblijfplaats heeft.
j. In de situatie dat uitzetting van de vreemdeling ingevolge artikel 64 Vw gelet op zijn gezondheidstoestand of die van één van zijn gezinsleden achterwege dient te blijven, zie A4/7.3.

De vreemdeling dient op zijn uit de aantekening voortvloeiende rechten te worden gewezen.

2.3.1 Eerste verblijfsaanvaarding

Verschillende arbeidsmarktaantekeningen
Per materiehoofdstuk zal hierop nader worden ingegaan.

Op het document waaruit het rechtmatig verblijf blijkt, kunnen verschillende arbeidsmarktaantekeningen worden geplaatst. Voor de vreemdeling is het van groot belang dat de juiste arbeidsmarktaantekening zo spoedig mogelijk wordt geplaatst op zijn document waaruit het rechtmatig verblijf blijkt. Een verkeerde aantekening kan immers grote gevolgen hebben voor zijn mogelijkheden om arbeid te verrichten. Het is van belang dat de Korpschef de vreemdeling wijst op de rechten die voortvloeien uit deze aantekening.

Arbeid vrij toegestaan. TWV niet vereist
De vreemdeling is met deze aantekening volledig vrij op de arbeidsmarkt. Dit betekent dat hij dit recht behoudt gedurende de aanvraag om verlenging van de geldigheidsduur of tijdens de bezwaar- of beroepsprocedure. Wanneer de beperking wijzigt waaronder de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd aan hem is verleend, blijft de arbeidsmarktaantekening ongewijzigd (bijv. indien de beperking van een verblijfsvergunning bij Nederlandse echtgenoot wijzigt in een verblijfsvergunning voor studie).

EU/EER-onderdanen en onderdanen van Zwitserland mogen op grond van het EG-Verdrag vrij in Nederland werken. Daarom mag voor het laten werken van een EU/EER-onderdaan of onderdaan van Zwitsland geen TWV worden verlangd.

Op het af te geven bewijs van rechtmatig verblijf aan gemeenschapsonderdanen die zelf geen EU/EER-onderdaan of onderdaan van Zwitserland zijn, dient de arbeidsmarktaantekening 'arbeid vrij toegestaan. TWV niet vereist' te worden geplaatst (zie B10/2.7).

Arbeid uitsluitend toegestaan indien werkgever beschikt over TWV
De vreemdeling heeft hiermee een beperkt recht om zich op de arbeidsmarkt te begeven. Slechts indien zijn (feitelijke) werkgever beschikt over een TWV ten behoeve van zijn tewerkstelling is het de vreemdeling toegestaan om arbeid te verrichten (bijvoorbeeld vreemdelingen die in het kader van het verrichten van arbeid in loondienst tot Nederland worden toegelaten alsmede hun gezinsleden krijgen deze aantekening). Deze aantekening kan echter wijzigen.

Indien de vreemdeling gedurende een ononderbroken tijdvak van drie jaar heeft beschikt over een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd met deze aantekening, heeft hij recht op de aantekening 'arbeid vrij toegestaan. TWV niet vereist'.

Specifieke arbeid toegestaan mits werkgever beschikt over TWV; andere arbeid niet toegestaan
De vreemdeling met deze aantekening kan zich slechts op een specifiek omschreven deel van de arbeidsmarkt begeven onder de voorwaarde dat zijn (feitelijke) werkgever beschikt over een TWV ten behoeve van zijn tewerkstelling. Het is niet toegestaan om andere arbeid te verrichten dan de arbeid waarvoor toestemming is verleend.

Arbeid niet toegestaan
Het is de vreemdeling niet toegestaan arbeid in Nederland te verrichten (bijvoorbeeld vreemdelingen aan wie een verblijfsvergunning verband houdende met verblijf als au pair is verleend).

2.6.1 Tot het stellen van zekerheid
Aan de verblijfsvergunning kunnen voorschriften tot het stellen van zekerheid worden verbonden. Met een voorschrift tot het stellen van zekerheid aan een verblijfsvergunning wordt op zich niet voldaan aan de algemene voorwaarde dat over voldoende middelen van bestaan moet worden beschikt. Het stellen van zekerheid ingevolge een voorschrift verbonden aan een verblijfsvergunning, moet in die zin worden onderscheiden van het stellen van zekerheid in verband met de vrije termijn.

Voorschriften tot het stellen van zekerheid worden niet verbonden aan verstrekking van een document waaruit het rechtmatig verblijf blijkt, in geval van vreemdelingen die behoren tot een van de in artikel 8, aanhef en onder e, Vw genoemde categorie verblijfsgerechtigden (zie B10).

In de betreffende materiehoofdstukken (zie B2 en verder) wordt telkens aangegeven of en zo ja welke voorschriften aan de verblijfsvergunning worden verbonden.

Het deponeren van een passagebiljet
Aan de verblijfsvergunning kan als voorschrift worden verbonden het deponeren van een passagebiljet, voor de reis naar een plaats buiten Nederland waar toelating van de vreemdeling is gewaarborgd.

In verband met de beperkte geldigheidsduur van passagebiljetten wordt van deze mogelijkheid slechts gebruik gemaakt ten aanzien van vreemdelingen die een verblijf beogen van korter dan één jaar. De duur waarvoor de verblijfsvergunning wordt verleend, is in deze gevallen steeds korter dan de geldigheidsduur van het passagebiljet. De vreemdeling wordt geacht aan dit voorschrift te hebben voldaan, indien hij reeds in verband met verblijf in de vrije termijn een passagebiljet heeft gedeponeerd dat geldig is tot na het verstrijken van de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning.

Procedure deponeren passagebiljet
Indien het deponeren van een passagebiljet als voorschrift aan een verblijfsvergunning regulier wordt verbonden – en het biljet is niet reeds gedeponeerd in verband met verblijf in de vrije termijn – dient het alsnog te worden gedeponeerd bij één van de visumloketten, welke door de IND zijn ingericht in Rijswijk en Zwolle. Afhankelijk van de woon- of verblijfplaats van de vreemdeling stelt de ambtenaar van de IND middels een kopie van de beschikking hetzij het visumloket in Rijswijk, hetzij het visumloket in Zwolle, op de hoogte van het feit dat aan de verblijfsvergunning een dergelijk voorschrift is verbonden. De vreemdeling ontvangt vervolgens een schriftelijke uitnodiging van het betreffende visumloket om het passagebiljet aldaar in persoon te deponeren. Ten bewijze van het feit dat het passagebiljet is gedeponeerd ontvangt de vreemdeling een ontvangstbewijs. Het visumloket bericht vervolgens de ambtenaar dat het biljet is gedeponeerd.

Procedure teruggave passagebiljet
Teruggave van het passagebiljet geschiedt bij één van de visumloketten. Hiertoe zal de vreemdeling schriftelijk worden opgeroepen teneinde het passagebiljet in persoon in ontvangst te nemen. Bij de teruggave van het passagebiljet tekent de vreemdeling een ontvangstbewijs, ten bewijze van het feit dat het biljet aan hem is geretourneerd.

Het deponeren van een waarborgsom
Van de mogelijkheid aan de verblijfsvergunning een voorschrift te verbinden tot het deponeren van een waarborgsom voor de kosten van de reis naar een plaats buiten Nederland waar toelating van de vreemdeling is gewaarborgd, wordt in beginsel geen gebruik gemaakt.

Regels voor het in ontvangst nemen, het beheer en de teruggave van waarborgsommen worden gegeven in de artikelen 3.8, 3.9, 3.10 en 3.11 Vb.

De uitvoering van de vorenstaande regels geschiedt als volgt.

Procedure deponeren waarborgsom
Indien het deponeren van een waarborgsom als voorschrift aan de verblijfsvergunning wordt verbonden, wordt een factuur vervaardigd die aan de vreemdeling wordt toegezonden. De vreemdeling krijgt de gelegenheid om binnen vier weken het op de factuur vermelde bedrag te voldoen. Indien hij na ommekomst van deze periode het bedrag nog niet heeft betaald, wordt hem een aanmaning toegezonden om het bedrag alsnog binnen twee weken te betalen. Deze aanmaning geldt als het bieden van gelegenheid tot herstel van verzuim. Het bedrag kan overigens zowel per bank als per giro worden voldaan.

De vreemdeling ontvangt na betaling een bevestiging. De betreffende ambtenaar van de IND wordt eveneens op de hoogte gesteld van het feit dat de waarborgsom is gedeponeerd.

Procedure teruggave van de waarborgsom
Indien de vreemdeling zich in Nederland bevindt, vindt de terugbetaling van de waarborgsom en de uitbetaling van de toekomende rente bij voorschot plaats door de Minister. Het bedrag wordt door de IND gestort op het aldaar bekende bank- of girorekeningnummer van de vreemdeling. De vreemdeling wordt tevens bij brief bericht dat het bedrag is teruggestort.

Het wijzigen of opheffen van een voorschrift tot het stellen van zekerheid
Een aanvraag om wijziging of opheffing van het aan de verblijfsvergunning verbonden voorschrift tot het stellen van zekerheid komt voor inwilliging in aanmerking, indien op andere wijze zekerheid wordt gesteld of indien de redenen die hebben geleid tot het verbinden van het voorschrift aan de vergunning zijn vervallen.

Het sluiten van een ziektekostenverzekering
De vreemdeling moet door middel van een schriftelijk bewijsstuk aantonen dat hij voldoende tegen ziektekosten verzekerd is.

Een voorschrift tot het voldoende verzekerd zijn tegen ziektekosten (met inbegrip van de kosten verbonden aan opname en verpleging in een sanatorium of psychiatrische inrichting) wordt aan de verblijfsvergunning verbonden.

3 De geldigheidsduur van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd

Algemeen
Ingevolge artikel 14, derde lid, Vw wordt de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd verleend voor ten hoogste vijf achtereenvolgende jaren en worden bij algemene maatregel van bestuur regels gesteld over de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning en de verlenging van de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning. Deze regels zijn neergelegd in de artikelen 3.57 tot en met 3.67, 3.69 en 3.70 Vb.

De hoofdregels voor de geldigheidsduur waarvoor de verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd wordt verleend of verlengd, is neergelegd in artikel 3.57 Vb.

Van deze hoofdregel wordt, afhankelijk van het verblijfsdoel, afgeweken in de artikelen 3.58 tot en met 3.67, 3.69 en 3.70 Vb.

3.1 Uitzonderingsregels bij eerste toelating
De ten aanzien van de geldigheidsduur geldende regels zijn opgenomen in de artikelen 3.58 tot en met 3.67 Vb.

De geldigheidsduur van de verblijfsvergunning regulier voor bepaalde duur wordt bij verlening en verlenging ervan vastgesteld op het maximum dat ingevolge het Vb mogelijk is.

Als de vreemdeling niet reeds bij het indienen van de aanvraag heeft aangetoond dat aan alle voorwaarden wordt voldaan, maar later, dan wordt bij het vaststellen van de geldigheidsduur uitgegaan van de latere datum waarop alsnog is aangetoond dat aan alle voorwaarden wordt voldaan. Dat de vreemdeling niet reeds bij het indienen van de aanvraag heeft aangetoond aan alle voorwaarden te voldoen, heeft derhalve geen gevolgen voor de totale geldigheidsduur van de te verlenen verblijfsvergunning. De totale geldigheidsduur blijft gelijk aan de geldigheidsduur zoals die zou gelden als reeds bij het indienen van de aanvraag aan alle geldende voorwaarden werd voldaan.

Ingevolge artikel 3.67, tweede lid, Vb kan de verblijfsvergunning worden verleend of verlengd met een langere geldigheidsduur, indien de geldigheidsduur van de te verlenen of te verlengen verblijfsvergunning op het moment waarop deze wordt verstrekt ingevolge artikel 3.57 Vb alweer zou zijn geëindigd. Van deze bevoegdheid wordt gebruik gemaakt indien op het moment van beoordeling door de IND de te verlenen of verlengen verblijfsvergunning nog minder dan drie maanden geldig zou zijn. In die gevallen wordt de te verlenen of verlengen verblijfsvergunning één jaar langer geldig gemaakt, te rekenen vanaf het tijdstip waarop de geldigheidsduur van de te verlenen verblijfsvergunning zou zijn verstreken.

De bevoegdheid van artikel 3.67, tweede lid, Vb kan alleen worden gebruikt in afwijking van artikel 3.57 Vb. Deze bevoegdheid kan dan ook niet worden gebruikt om af te wijken van andere artikelen van het Vb, zoals de artikelen 3.59, 3.65, 3.66, 3.69, of 3.70 Vb. Evenmin wordt deze bevoegdheid gebruikt om de in het beleid neergelegde maximale verblijfsduren op te rekken (bijvoorbeeld de maximale verblijfsduur voor studenten, stagiaires, practicanten, onbezoldigd wetenschappelijk onderzoekers en vreemdelingen die arbeid in loondienst verrichten in het kader van een actieprogramma van de EU), of om de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning te verlengen terwijl niet meer aan het verblijfsdoel of de voorwaarden wordt voldaan.

4.1.1 Vrijstellingen

Vrijstelling op grond van de Vw
Een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd wordt ingevolge artikel 17, eerste lid, Vw niet afgewezen wegens het ontbreken van een geldige mvv, indien het betreft:

a. de vreemdeling die de nationaliteit bezit van één der door de Minister van BuZa aan te wijzen landen;

Toelichting
Deze landen zijn: Australië, België, Canada, Cyprus Denemarken, Duitsland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, Ierland, Italië, Japan, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Monaco, Nieuw-Zeeland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Vaticaanstad, het Verenigd Koninkrijk, de Verenigde Staten van Amerika, IJsland, Zweden en Zwitserland.

Voor vreemdelingen uit deze landen staat echter wel de mogelijkheid open om bij een Nederlandse diplomatieke vertegenwoordiging in het buitenland onverplicht een mvv aan te vragen ten einde hun verblijfsaanspraken vooraf te laten toetsen, zodat ook zij vroegtijdig weten of hun verblijfsrecht toekomt.

b. de gemeenschapsonderdaan, voorzover niet reeds vrijgesteld op grond van een aanwijzing, als bedoeld onder a;

Toelichting
Een gemeenschapsonderdaan heeft geen verblijfsvergunning nodig om rechtmatig in Nederland te verblijven. Een gemeenschapsonderdaan ontleent zijn verblijfsrecht immers rechtstreeks aan het gemeenschapsrecht. Ook van belang is dat de vreemdeling die niet zelf onderdaan is van een lidstaat van de EU, EER of Zwitserland, maar die wel rechtstreeks verblijfsrecht aan het gemeenschapsrecht ontleent, bijvoorbeeld als echtgeno(o)t(e), kind, partner of (schoon)ouder van een gemeenschapsonderdaan, vrijgesteld is van het mvv-vereiste (zie de definitiebepaling van gemeenschapsonderdaan in artikel 1 Vw).

c. de vreemdeling voor wie het gelet op diens gezondheidstoestand niet verantwoord is om te reizen;

Toelichting
Voor deze vrijstelling dient beoordeeld te worden of de vreemdeling in staat is te reizen naar zijn land van herkomst of bestendig verblijf en in staat kan worden geacht daar de behandeling af te wachten van een door hem in te dienen mvv-aanvraag. Omstandigheden die de feitelijke toegankelijkheid van de medische zorg in het land van herkomst of bestendig verblijf betreffen, worden niet betrokken bij de beoordeling. Hierbij wordt aangesloten bij B8/4.4. Voor de procedurele aspecten wordt in dit kader verwezen naar B8/4.

d. de vreemdeling die slachtoffer of getuige-aangever is van vrouwenhandel;

Toelichting
Het Nederlandse beleid is er op gericht de opsporing en vervolging van hen die zich aan mensenhandel schuldig maken, zoveel mogelijk te bevorderen. In dat opzicht is van groot belang dat slachtoffers en getuigen van mensenhandel aangifte doen van mensenhandel. Met de verblijfsregeling zoals neergelegd in artikel 3.48 Vb wordt beoogd te voorkomen dat het slachtoffer of de getuige van mensenhandel afziet van het doen van aangifte uit vrees Nederland te worden uitgezet als illegale vreemdeling. In dat verband wordt er op gewezen dat het slachtoffer of de getuige ingevolge artikel 8, onder k, Vw gedurende een bedenktijd van maximaal drie maanden rechtmatig verblijf in Nederland kan verkrijgen. In dat geval wordt nog geen verblijfsvergunning verleend.

Ingeval het noodzakelijk is dat de vreemdeling in Nederland verblijft nadat de aangifte is gedaan, kan de in artikel 3.48 Vb bedoelde verblijfsvergunning worden verleend zolang dat in het belang van de opsporing en vervolging van mensenhandel noodzakelijk is. Het mvv-vereiste wordt hierbij niet tegengeworpen. Er dient wel een proces-verbaal van de aangifte opgemaakt te zijn.

In het geval van de getuige-aangever kan de verblijfsvergunning eerst worden verleend, indien het OM de aanwezigheid van de getuige-aangever in Nederland gewenst acht voor het opsporings- en vervolgingsonderzoek. Ook in die situatie wordt het mvv-vereiste niet tegengeworpen. Er dient wel proces verbaal van de aangifte opgemaakt te zijn.

e. de vreemdeling die onmiddellijk voorafgaande aan de aanvraag in het bezit was van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 Vw dan wel van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 33 Vw; of

f. de vreemdeling die tijdig een aanvraag heeft ingediend tot wijziging van een verblijfsvergunning.

Toelichting e en f
Het mvv-vereiste is niet van toepassing op de vreemdeling die onmiddellijk voorafgaande aan de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier in het bezit was van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde of voor onbepaalde tijd.

Het ontbreken van een mvv wordt evenmin tegengeworpen aan de vreemdeling die een aanvraag indient om wijziging van het verblijfsdoel. Hierbij is van belang dat er geen onderscheid wordt gemaakt naar het soort verblijfsdoel. De vrijstelling geldt bijvoorbeeld ook indien een vreemdeling twee maanden in het bezit geweest is van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, onder d, Vw en vervolgens in aanmerking wenst te komen voor verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd. Voor de beoordeling of er sprake is van voortzetting van verblijf is dan niet van belang of de eerdere vergunning verlengd zou zijn of dat de vergunning na twee maanden is ingetrokken in verband met een wijziging in de situatie in het land van herkomst. Van belang is wel dat de aanvraag tot wijziging van het verblijfsdoel tijdig, dat wil zeggen in ieder geval niet later dan zes maanden na afloop van de geldigheidsduur van de eerdere verblijfsvergunning, ontvangen is (zie artikel 3.82 Vb en B1/5.1).

Vrijstellingen op grond van het Vb
Ingevolge artikel 3.71, tweede lid, Vb kan van het vereiste van een geldige mvv vrijgesteld worden, de vreemdeling:

g. die voor het bereiken van het negentiende levensjaar vijf achtereenvolgende jaren rechtmatig verblijf in Nederland heeft gehad als bedoeld in artikel 8, onder a tot en met e, dan wel l, Vw of als Nederlander en in die periode niet het hoofdverblijf buiten Nederland heeft verplaatst.

Toelichting
De vreemdeling die voor diens negentiende levensjaar ten minste vijf achtereenvolgende jaren rechtmatig in Nederland heeft verbleven op grond van artikel 8, onder a tot en met e, dan wel l, Vw kan in aanmerking komen voor wedertoelating tot Nederland. Indien de vreemdeling minderjarig is kan een reguliere verblijfsvergunning voor bepaalde tijd worden verleend. Indien de vreemdeling meerderjarig is kan een reguliere verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd worden verleend. Hiermee verhoudt zich niet dat het mvv-vereiste wordt tegengeworpen. Dit onderdeel komt grotendeels overeen met artikel 52a, onderdeel g, van het voormalige Vb, met dien verstande dat toegevoegd is de categorie vreemdelingen die in diezelfde periode geheel of gedeeltelijk als Nederlander in Nederland hebben verbleven. Het is redelijk laatstgenoemde vreemdelingen niet anders te behandelen om de enkele reden dat het rechtmatig verblijf geheel of gedeeltelijk als Nederlander in Nederland is doorgebracht.

h. van twaalf jaar of jonger, die in Nederland is geboren en naar het oordeel van de Minister feitelijk is blijven behoren tot het gezin van een ouder die:
– sedert het moment van geboorte van de vreemdeling rechtmatig verblijf in Nederland heeft op grond van artikel 8, onder a tot en met e, dan wel l, Vw of als Nederlander; of
– op het moment van de geboorte van de vreemdeling rechtmatig verblijf in Nederland had op grond van artikel 8, onder f tot en met k, Vw en die sedertdien aansluitend rechtmatig verblijf op grond van artikel 8, onder a tot en met e, dan wel l, Vw heeft, voor zover geen van beiden het hoofdverblijf buiten Nederland heeft verplaatst.

Toelichting
Kinderen van twaalf jaar of jonger die in Nederland zijn geboren, vanaf dat moment onafgebroken in Nederland woonachtig zijn en naar het oordeel van de Minister feitelijk zijn blijven behoren tot het gezin van een van de ouders die sinds de geboorte van het kind in Nederland verblijft op grond van een verblijfsvergunning, komen in aanmerking voor een verblijfsvergunning indien zij feitelijk (zijn blijven) behoren tot het gezin van die ouder. Als hoofdregel geldt dat één van de ouders binnen drie dagen na de geboorte van het kind een aanvraag ten behoeve van het kind moet indienen bij de burgemeester van de gemeente waar zij woon- of verblijfplaats hebben, om het verblijfsrecht mede geldig te maken voor het kind. Vanaf de leeftijd van twaalf jaar worden deze kinderen ook feitelijk in het bezit gesteld van een vreemdelingendocument waaruit het verblijfsrecht blijkt.

Is het kind evenwel niet direct na de geboorte aangemeld dan kan tot en met de leeftijd van twaalf jaar alsnog een aanvraag worden ingediend. In dat geval kan de verblijfsvergunning worden verleend indien naar het oordeel van de Minister genoegzaam is aangetoond dat het kind vanaf de geboorte onafgebroken in Nederland heeft verbleven en feitelijk is blijven behoren tot het gezin van de ouder die houder is van een verblijfsvergunning. Gelet op het feit dat deze kinderen in Nederland zijn geboren, is het niet rechtvaardig om de aanvraag af te wijzen omdat het kind niet in het bezit is van een geldige mvv. Hetzelfde geldt ten aanzien van kinderen die in Nederland zijn geboren uit een ouder die op het moment van die geboorte rechtmatig in Nederland verbleef, al dan niet in afwachting van een (nadere) beslissing op de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning, en die aansluitend op dat rechtmatige verblijf in het bezit is gesteld van een verblijfsvergunning. Van dat kind wordt evenmin verlangd dat het met die ouder vertrekt naar het land van herkomst om daar de beslissing op de mvv-aanvraag af te wachten. Tot de hier bedoelde categorie behoren onder meer de kinderen die tijdens de procedure in Nederland worden geboren uit een ouder die aansluitend op die procedure in het bezit wordt gesteld van een verblijfsvergunning. Tevens zijn vrijgesteld andere kinderen die in Nederland zijn geboren op een moment waarop de ouder op een der andere in artikel 8 Vw genoemde gronden rechtmatig in Nederland verbleef, bijvoorbeeld in verband met de aangifte van mensenhandel, of tijdens de vrije termijn, en die aansluitend op dat rechtmatige verblijf in het bezit is gesteld van een verblijfsvergunning.

i. die in Nederland verblijft op grond van een geprivilegieerde status als gezinslid van een in Nederland geaccrediteerd personeelslid van een buitenlandse diplomatieke of consulaire post die zelf in aanmerking komt voor de verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd, bedoeld in artikel 21 Vw;

Toelichting
Onderdeel i ziet op feitelijk in Nederland verblijvende afhankelijke gezinsleden van geaccrediteerde personeelsleden van een buitenlandse diplomatieke of consulaire missie in Nederland.

Geaccrediteerde personeelsleden van een buitenlandse diplomatieke of consulaire missie en hun afhankelijke gezinsleden bezitten een bijzondere status op grond van het Diplomatenverdrag of het Consulaire verdrag. De verblijfsstatus van de hoofdpersoon is bepalend voor de status van afhankelijke gezinsleden. Indien de uitgezonden status van de hoofdpersoon komt te vervallen, vervalt daarmee tevens de uitgezonden status van de afhankelijke gezinsleden. De afhankelijke gezinsleden die tien jaar of langer bij de hoofdpersoon in Nederland verblijven komen – evenals de hoofdpersoon – onder omstandigheden in aanmerking voor een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd (zie B12).

Na beëindiging van de bijzondere geprivilegieerde status van de hoofdpersoon kan het voorkomen dat de geprivilegieerde hoofdpersoon wel in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd, maar één of meer van de afhankelijke gezinsleden niet. Dit kan het geval zijn indien één of meer van de afhankelijke gezinsleden nog minderjarig is of als één of meer van de afhankelijke gezinsleden niet minimaal tien aaneengesloten jaren in Nederland heeft verbleven op basis van een bijzondere geprivilegieerde status. Indien deze afhankelijke gezinsleden op grond van het nationale vreemdelingenrecht in aanmerking kunnen komen voor een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 Vw met als doel gezinshereniging, geldt vrijstelling van het mvv-vereiste. Deze vrijstelling houdt verband met het feit dat sprake is van eerder (langdurig) verblijfsrecht op grond van een bijzondere geprivilegieerde status, het feit dat tijdig om verblijfsrecht op grond van de Vw is verzocht en het feit dat de vreemdeling in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd met als doel gezinshereniging bij de hoofdpersoon. Gelet hierop is het niet redelijk van deze afhankelijke gezinsleden een mvv te verlangen.

Geaccrediteerde personeelsleden van internationale organisaties en hun afhankelijke gezinsleden bezitten een bijzondere status (de uitgezonden status) op grond van de Zetelovereenkomsten, waarin onder andere bepalingen zijn opgenomen omtrent hun verblijfsrechtelijke positie. Deze personeelsleden en hun meerderjarige afhankelijke gezinsleden kunnen onder omstandigheden in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd (zie B12). Het kan voorkomen dat de hoofdpersoon wel in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd, maar één of meer van de afhankelijke gezinsleden niet. Indien deze afhankelijke gezinsleden op grond van het nationale vreemdelingenrecht in aanmerking kunnen komen voor een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 Vw met als doel gezinshereniging, geldt vrijstelling van het mvv-vereiste. Onderdeel i ziet niet op de afhankelijke gezinsleden van geaccrediteerde personeelsleden van een internationale organisatie. Echter, ten aanzien van hen geldt evenzeer dat sprake is van eerder (langdurig) verblijfsrecht op grond van een bijzondere geprivilegieerde status, dat tijdig om verblijfsrecht op grond van de Vw is verzocht en dat de vreemdeling in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd met als doel gezinshereniging bij de hoofdpersoon. Daarom is evenmin redelijk van hen een mvv te verlangen. Daarmee wordt voor deze categorie toepassing gegeven aan artikel 3.71, vierde lid, Vb.

j. die ten minste zeven jaren werkzaam is of is geweest op een Nederlands zeeschip of een mijnbouwinstallatie op het continentaal plat;

Toelichting
Onderdeel j ziet op bepaalde categorieën buitenlandse werknemers in de internationale sector van de arbeidsmarkt. De Vw is niet van toepassing op buitenlandse werknemers aan boord van Nederlandse zeeschepen of mijnbouwinstallaties op het Nederlandse deel van het continentaal plat, omdat werknemers in deze sectoren van de internationale arbeidsmarkt niet werkzaam zijn op Nederlands grondgebied. Deze vreemdelingen komen derhalve in beginsel niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning. Er zijn echter enkele specifieke regelingen met betrekking tot de vergunningverlening met het oog op verlof, gezinshereniging en gezinsvorming, werkloosheid en werk op het Nederlandse grondgebied voor vreemdelingen die een arbeidsverleden van zeven jaren of langer in deze sectoren van de internationale arbeidsmarkt hebben (zie artikel 3.34 tot en met 3.38 Vb en B5). Gelet op het feit dat deze vreemdelingen veelal niet beschikken over een vaste woon- of verblijfplaats in het buitenland, geacht worden verblijf te houden aan boord van het Nederlandse zeeschip of de mijnbouwinstallatie op het Nederlandse deel van het continentaal plat, en reeds zeven jaren in deze positie verkeren, is het redelijk van hen niet te verlangen dat zij terugkeren naar het land van herkomst om aldaar een mvv aan te vragen. Omdat op vreemdelingen die werkzaam zijn in de internationale luchtvaart, het internationale wegtransport of de internationale binnenscheepvaart onder bepaalde voorwaarden de Wav en de Vw wel van toepassing zijn, zijn die vreemdelingen niet vrijgesteld van het mvv-vereiste.

k. die in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op grond van het Associatiebesluit 1/80 van de Associatieraad EEG/Turkije;

Toelichting
Dit onderdeel heeft betrekking op vreemdelingen die in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning op grond van het Associatiebesluit 1/80. Deze zijn vrijgesteld van het mvv-vereiste. Het Associatiebesluit 1/80 geeft rechten aan Turkse werknemers die behoren tot de legale arbeidsmarkt van een lidstaat. Ingevolge de jurisprudentie van het Hof van Justitie houdt het recht zoals neergelegd in het Associatiebesluit 1/80 om na een bepaalde periode van legale arbeid de arbeid voort te kunnen zetten, noodzakelijkerwijs in dat de betrokken vreemdeling een recht van verblijf heeft. Volgens het Hof wordt aan de erkenning van die rechten door artikel 6 van het Associatiebesluit 1/80 niet de voorwaarde gesteld dat het legale karakter van de arbeid door de Turkse werknemer wordt gestaafd door het bezit van een specifiek administratief document, zoals een verblijfsvergunning. Als wordt vastgesteld dat een Turkse werknemer behoort tot de legale arbeidsmarkt en uit dien hoofde recht heeft op een verblijfsvergunning kan het ontbreken van een geldige mvv hem niet worden tegengeworpen. In de meeste gevallen zal de desbetreffende werknemer echter verkeren in een situatie van voortzetting van verblijf of reeds op grond van enige andere vrijstelling van het mvv-vereiste zijn vrijgesteld. Voor de volledigheid zij opgemerkt dat verblijfsrechten niet slechts uit artikel 6, maar ook uit enkele andere artikelen van het Associatiebesluit 1/80 kunnen voortvloeien.

l. die in aanmerking komt voor terugkeer naar Nederland op grond van artikel 8 van de Remigratiewet, of

Toelichting
Dit onderdeel heeft betrekking op de vreemdeling die met gebruikmaking van de terugkeeroptie van artikel 8 van de Remigratiewet een verblijfsvergunning aanvraagt. Hierbij gaat het zowel om de ouder als het (meerderjarige) kind die eerder in Nederland hebben verbleven. Door de verwijzing naar artikel 8 van de Remigratiewet (en daarmee tevens naar het Uitvoeringsbesluit Remigratiewet) is verzekerd dat de vrijstelling alleen van toepassing is op de vreemdeling die voor de terugkeeroptie van artikel 8 van de Remigratiewet in aanmerking komt. Deze bepaling ziet derhalve niet op de vreemdeling die op grond van eerdere of andere remigratieregelingen is teruggekeerd naar zijn land van herkomst en die wil terugkeren naar Nederland. De vreemdeling die binnen één jaar na remigratie uit Nederland op grond van de Remigratiewet een aanvraag om verblijf in Nederland indient en die direct voorafgaande aan de remigratie uit Nederland gedurende ten minste drie achtereenvolgende jaren rechtmatig in Nederland heeft verbleven op grond van een verblijfsvergunning, komt op grond van de terugkeeroptie van artikel 8 van de Remigratiewet in aanmerking voor een verblijfsvergunning. Uit artikel 10, eerste lid, onder b, van het Uitvoeringsbesluit Remigratiewet volgt dat alleen voor de terugkeeroptie in aanmerking komt, de vreemdeling die drie jaar in Nederland heeft verbleven op grond van een verblijfsvergunning onder een beperking van niet-tijdelijke aard. De beperkingen van tijdelijke aard zijn voor het bepaalde bij en krachtens de Remigratiewet geregeld in de Regeling Aanwijzing vreemdelingen wegens verblijf voor een tijdelijk doel (Stcrt. 2000, 62). Uiteraard is de verwijzing naar artikel 8 van de Remigratiewet alleen van belang voorzover daaruit het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd voortvloeit. In andere gevallen kan de vreemdeling op grond van deze terugkeeroptie een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd worden verleend. In het laatste geval kan de desbetreffende aanvraag niet worden afgewezen wegens het ontbreken van een mvv. Overigens verdient het de voorkeur dat deze vreemdelingen vóór hun terugkeer naar Nederland een mvv aanvragen. Artikel 8 van de Remigratiewet heeft ook betrekking op kinderen van vreemdelingen. Ook deze kinderen kunnen van de terugkeeroptie gebruikmaken en zijn daarmee vrijgesteld van het mvv-vereiste. Concreet betekent dit, dat vrijgesteld is de vreemdeling die direct voorafgaande aan de remigratie als minderjarig kind van de ouder in Nederland heeft verbleven op grond van een verblijfsvergunning of als Nederlander en binnen een jaar na de remigratie op grond van artikel 8 van de Remigratiewet met de ouder naar Nederland terugkeert. Tevens is vrijgesteld de vreemdeling die binnen een jaar na de remigratie meerderjarig is geworden en vervolgens zelfstandig naar Nederland terugkeert.

m. die in Nederland verblijft, bij de rechtbank te 's-Gravenhage een verzoek heeft ingediend tot vaststelling van zijn Nederlanderschap dat naar het oordeel van de Minister niet klaarblijkelijk van elke grond ontbloot is.

Toelichting
De persoon die feitelijk in Nederland verblijft en bij de rechtbank te 's-Gravenhage een verzoek ingevolge artikel 17, eerste lid, Rwn heeft ingediend tot vaststelling van zijn vermeende Nederlanderschap, wordt in het algemeen niet uitgezet indien dat verzoek naar het oordeel van de Minister niet klaarblijkelijk van elke grond ontbloot is. In dat geval kan de betrokkene, onder omstandigheden, in aanmerking komen voor een reguliere verblijfsvergunning, in afwachting van de beslissing op het verzoek. Gelet op het feit dat de verzoeken van deze personen niet klaarblijkelijk van elke grond ontbloot zijn en zij veelal lange tijd in Nederland verblijven voordat twijfels over de Nederlandse nationaliteit ontstonden, is het niet redelijk van hen te verlangen dat zij terugkeren naar het land van herkomst om aldaar een mvv aan te vragen en kunnen zij in het bezit worden gesteld van een verblijfsvergunning.

n. die tijdelijke bescherming heeft en in aanmerking komt voor de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 Vw, onder een beperking als bedoeld in artikel 3.30 of 3.31 Vb.

Toelichting
Dit onderdeel n is het gevolg van de implementatie per 15 februari 2005 van de Richtlijn nr. 2001/55 betreffende minimumnormen voor het verlenen van tijdelijke bescherming in geval van massale toestroom van ontheemden en maatregelen ter bevordering van een evenwicht tussen de inspanning van de lidstaten voor de opvang en het dragen van de consequentie van de opvang van deze personen (PbEG L 212). Ingevolge artikel 12 van deze richtlijn staan de lidstaten personen die tijdelijke bescherming genieten toe om, voor een periode die niet langer is dan die van hun tijdelijke bescherming, werkzaam te zijn in loondienst of als zelfstandige. Daarbij mogen de lidstaten om redenen van arbeidsmarktbeleid voorrang geven aan EU-burgers en onderdanen van staten die gebonden zijn aan de EER overeenkomst, en aan de onderdanen van derde landen die legaal in de EU verblijven en een werkloosheidsuitkering ontvangen. Het op grond van het ontbreken van een mvv afwijzen van de aanvraag om een verblijfsvergunning regulier voor het verrichten van arbeid van de tijdelijk beschermde vreemdeling is niet verenigbaar met het geclausuleerde recht op arbeid in de richtlijn. Om die reden krijgt de tijdelijk beschermde die in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd, onder een beperking die verband houdt met het verrichten van arbeid in loondienst of als zelfstandige, vrijstelling van het mvv-vereiste. Dit laat onverlet dat er een wezenlijk Nederlands belang moet zijn gediend met het verrichten van die arbeid. De vrijstelling is derhalve niet van toepassing indien voor de desbetreffende soort arbeid voorrang kan worden gegeven aan EU- en EER-burgers of legaal verblijvende derdelanders met een werkloosheidsuitkering. Zie tenslotte het derde lid van artikel 3.71 Vb: de tijdelijk beschermde vreemdeling die in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd met als doel het verrichten van arbeid in loondienst als geestelijk voorganger of godsdienstleraar is (in afwijking van artikel 3.71, derde lid, Vb) eveneens vrijgesteld van het mvv-vereiste.

Mvv-vereiste godsdienstleraren en geestelijk voorgangers
De vreemdeling is echter niet vrijgesteld indien hij in Nederland wil verblijven voor het verrichten van arbeid als godsdienstleraar of geestelijk voorganger (zie artikel 3.71, derde lid, Vb en B5). Deze uitzondering voor de vreemdeling die als godsdienstleraar of geestelijke voorganger wil verblijven, dient er mede toe om vooraf te onderzoeken of er vanuit het oogpunt van openbare orde bedenkingen bestaan tegen het verblijf van de vreemdeling en of de groepering op wier verzoek de desbetreffende vreemdeling zijn werkzaamheden zal uitoefenen, haar wens tot het aanstellen van de vreemdeling handhaaft. De aanwezigheid en het functioneren van godsdienstleraren en geestelijk voorgangers hier te lande, in verband met de bijzondere positie die zij innemen binnen de alhier gevestigde gemeenschappen, kan van zodanige invloed zijn op de openbare orde en nationale veiligheid, dat onderzoek vooraf gewenst is. In deze gevallen wordt niet voorbijgegaan aan het mvv-vereiste; ook niet indien de vreemdeling behoort tot de in artikel 3.71, tweede lid, Vb genoemde vrijgestelde categorieën. De enige uitzondering hierop vormt artikel 3.71, tweede lid, onder h, Vb (zie hiervoor de toelichting van onderdeel h).

Vanzelfsprekend kan het ontbreken van een geldige mvv niet leiden tot afwijzing van de aanvraag, indien een ieder verbindende bepaling van een verdrag of een besluit van een volkenrechtelijke organisatie zich daartegen verzet, waarbij in dit verband met name kan worden gedacht aan het Associatiebesluit 1/80.
Indien een vreemdeling een beroep doet op een van de hierboven genoemde vrijstellingscategorieën dient hij aan te tonen dat hij behoort tot één van de vrijstellingscategorieën.

In beginsel dient de vreemdeling reeds bij het indienen van de aanvraag het beroep op één van de vrijstellingscategorieën te onderbouwen. In het aanvraagformulier dat ziet op de aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd waarbij de vreemdeling niet beschikt over een geldige mvv (zie bijlage 13 VV) worden de vrijstellingscategorieën op grond van het Vb met name genoemd. Per categorie wordt een korte toelichting op de vrijstellingsgrond gegeven. Indien de vreemdeling bij het indienen van een aanvraag het beroep op één van de vrijstellingscategorieën niet of niet afdoende middels bescheiden heeft onderbouwd, stelt de IND hem in de gelegenheid het beroep alsnog afdoende te onderbouwen. Hiertoe wordt de vreemdeling in beginsel een termijn van twee weken gegund.

Toetsing van de vrijstellingscategorie
De vreemdeling dient, indien hij zich beroept op een van de vrijstellingscategorieën, aanstonds aan te tonen dat hij behoort tot een vrijstellingscategorie. Op het aanvraagformulier staan de vrijstellingscategorieën ingevolge de Vw en het Vb vermeld voorzien van een korte toelichting per vrijstellingsgrond. Indien de vreemdeling bij het indienen van de aanvraag bij de burgemeester van de gemeente waar hij woon- of verblijfplaats heeft het beroep op één van deze vrijstellingscategorieën niet of niet afdoende middels bescheiden heeft onderbouwd, stelt de IND hem in de gelegenheid het beroep alsnog afdoende te onderbouwen. Hiertoe wordt de vreemdeling in beginsel een termijn van twee weken gegund.

Indien geen (afdoende) bewijs kan worden overgelegd ter staving van het beroep op één der vrijstellingscategorieën, terwijl vaststaat dat de vreemdeling hier wel schriftelijk op is gewezen, wordt de verblijfsvergunning conform artikel 16 Vw in samenhang met artikel 3.71, eerste lid, Vb afgewezen wegens het ontbreken van een mvv.

De vreemdeling die zich erop beroept dat het stellen van het vereiste bezit van een geldige mvv ten aanzien van hem getuigt van een onbillijkheid van overwegende aard (zie artikel 3.71, vierde lid, Vb) dient bij het indienen van de aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd een onderbouwing voor het beroep op deze vrijstellingscategorie te overleggen. Het aanvraagformulier vervult hierin een rol in die zin dat het de vreemdeling erop attendeert dat er sprake kan zijn van bijzondere en individuele omstandigheden, op grond waarvan het van de vreemdeling niet kan worden verwacht dat hij een aanvraag tot afgifte van een mvv in het land van herkomst indient. Middels het aanvraagformulier wordt de vreemdeling verzocht het beroep op deze bijzondere en individuele omstandigheden reeds bij het indienen van de aanvraag zoveel mogelijk middels bewijsstukken en documenten te onderbouwen.

Ten aanzien van de beoordeling van een beroep op een van de vrijstellingscategorieën van het mvv-vereiste geldt dat hierbij uitsluitend dient te worden getoetst aan de voorwaarden van de vrijstellingscategorie. Hierbij wordt dus nog niet ten volle aan de inhoudelijke verblijfsvoorwaarden van het gevraagde verblijfsdoel getoetst, ook al zal een toets aan de voorwaarden van de vrijstellingscategorie veelal voor een deel overeenkomen met een inhoudelijke toets aan de verblijfsvoorwaarden. Zo wordt bijvoorbeeld voor een beroep op de vrijstelling genoemd onder artikel 3.71, tweede lid, onder a, Vb getoetst of de vreemdeling vóór zijn negentiende levensjaar vijf achtereenvolgende jaren rechtmatig verblijf heeft gehad als bedoeld in artikel 8, onder a tot en met e, dan wel l, Vw en in die periode niet het hoofdverblijf buiten Nederland heeft verplaatst. Dit valt voor een deel samen met de toetsing aan de voorwaarden van artikel 3.54, eerste lid, onder b, Vb. Eerst nadat is vastgesteld dat de vreemdeling

zich met succes kan beroepen op een van de vrijstellingscategorieën, dient ten behoeve van de verblijfsvergunning ten volle aan de inhoudelijke voorwaarden voor de verlening hiervan getoetst te worden. In het bovengenoemde voorbeeld wordt de verblijfsaanvraag dan ook aan de overige verblijfsvoorwaarden van artikel 3.54 Vb getoetst.

Hardheidsclausule
In het vierde lid van artikel 3.71 Vb is voorzien in een zogenoemde hardheidsclausule. Ook indien de vreemdeling niet beschikt over een geldige mvv en niet behoort tot een van de vrijgestelde categorieën is het mogelijk dat de aanvraag niet wordt afgewezen op het enkele feit dat de vreemdeling niet beschikt over een geldige mvv, indien de toepassing van het mvv-vereiste naar het oordeel van de Minister zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard (zie B1/4.1.1).

De vreemdeling die zich erop beroept dat het toepassen van het mvv-vereiste ten aanzien van hem leidt tot een onbillijkheid van overwegende aard, zal dit beroep op de zogeheten hardheidsclausule reeds bij het indienen van de aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning regulier moeten motiveren en zo veel als mogelijk met bewijsstukken onderbouwen. Het aanvraagformulier (zie bijlage 13 VV) vervult hierin een rol in die zin dat het de vreemdeling erop attendeert dat er sprake kan zijn van bijzondere en individuele omstandigheden, op grond waarvan het van de vreemdeling niet kan worden verwacht dat hij een aanvraag tot afgifte van een mvv in het land van herkomst indient. Middels het aanvraagformulier wordt de vreemdeling verzocht het beroep op deze bijzondere en individuele omstandigheden reeds bij het indienen van de aanvraag zoveel mogelijk middels bewijsstukken en documenten te onderbouwen. Indien het beroep op de hardheidsclausule bij het indienen van de aanvraag niet of niet afdoende middels bescheiden dan wel anderszins is onderbouwd wordt de vreemdeling door de Minister in de gelegenheid gesteld het beroep alsnog (nader) te onderbouwen. Hiertoe wordt de vreemdeling in beginsel een termijn van twee weken gegund.

Bijzondere groepen in het kader van de hardheidsclausule
Het is, net als onder de werking van artikel 16 a Vw (oud), de bedoeling dat van de bevoegdheid tot toepassing van de hardheidsclausule over te gaan alleen gebruik wordt gemaakt in zeer bijzondere gevallen. Onder de Vw is het wel mogelijk om categorieën vreemdelingen onder de werking van de hardheidsclausule te brengen.

Een van de categorieën waarvoor vrijstelling van het mvv-vereiste in ieder geval geldt op grond van artikel 3.71 vierde lid, Vb, is de groep vreemdelingen die valt onder de toezegging van de Minister gedaan tijdens het terugkeerdebat van 9 februari 2004 dat het mvv-vereiste niet zal worden tegengeworpen aan de vreemdelingen die voldoen aan de onderstaande criteria:
– de vreemdeling heeft voor 1 april 2001 een aanvraag ingediend voor toelating als vluchteling;
– de vreemdeling beoogt gezinshereniging (geen gezinsvorming) met een vreemdeling die hier te lande verblijft op grond van een verblijfsvergunning regulier dan wel asiel of met een Nederlander;
– de vreemdeling voldoet, behoudens het mvv-vereiste, aan alle voorwaarden en voorschriften voor de verlening van een verblijfsvergunning, zoals vermeld in B2.

In het algemeen overleg in de Tweede Kamer op 27 oktober 2004 heeft de Minister deze toezegging uitgebreid en bepaald dat indien er sprake is van een gezin waarvan de gezinsleden deels wel en deels niet onder de bovengenoemde toezegging vallen en die allen verblijf beogen in het kader van gezinshereniging (geen gezinsvorming) bij hetzelfde gezinslid met een verblijfsvergunning of met de Nederlandse nationaliteit, alle gezinsleden in aanmerking kunnen komen voor vrijstelling van het mvv-vereiste. Onverkort blijft staan dat, behoudens het mvv-vereiste, zij voorts aan alle overige voorwaarden en voorschriften voor de verlening van een verblijfsvergunning zoals vermeld in B2 moeten voldoen. Dit is bijvoorbeeld het geval in de situatie dat de vader een verblijfsvergunning heeft, de moeder en twee kinderen aan de drie hierboven genoemde voorwaarden voldoen, en er nog een derde kind is dat na 1 april 2001 is ingereisd. Het derde kind kan onder deze omstandigheden worden vrijgesteld van het mvv-vereiste.

Naar aanleiding van een door de Tweede Kamer op 26 april 2005 aangenomen motie geldt voorts op grond van artikel 3.71, vierde lid, Vb vrijstelling van het mvv-vereiste voor de vreemdeling:
– die vóór 1 april 2001 een aanvraag tot toelating als vluchteling als bedoeld in artikel 15, eerste lid, Vw (oud) heeft ingediend; en
– in de periode van 14 januari 2003 tot en met 17 maart 2005 een verzoek in de vorm van een zogenaamde '14-1-brief'' heeft gestuurd aan de Minister, op welk verzoek nog niet een in rechte onaantastbaar geworden beslissing is genomen.

Als '14-1-brief' wordt aangemerkt een schriftelijk verzoek, dat voldoet aan de volgende drie kenmerken:
– het verzoek is rechtstreeks ingediend bij de Minister (dan wel de IND); en
– het verzoek is niet ingediend met het in het VV voorgeschreven formulier; en
– het verzoek moet worden aangemerkt als een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier als bedoeld in artikel 14 Vw. Aanvragen tot het verlengen van de geldigheidsduur of het wijzigen van de verblijfsvergunning vallen hier niet onder.

Niet-bijzondere gevallen in het kader van de hardheidsclausule
Er is in ieder geval geen sprake van een zeer bijzonder geval, indien betrokkene:
– stelt dat aan een of meer vrijstellingsvereisten slechts op een onderdeel niet is voldaan;
– stelt dat aan alle voorwaarden voor verlening van de verblijfsvergunning voor het gestelde verblijfsdoel is voldaan, afgezien van het mvv-vereiste (mits betrokkene niet valt onder de hierboven beschreven toezeggingen van de Minister);
– het beroep niet heeft gemotiveerd;
– het gemotiveerde beroep – hoewel mogelijk – niet met relevante stukken heeft onderbouwd binnen een daartoe gestelde termijn;
– asielgerelateerde gronden aanvoert (dergelijke gronden worden alleen in het kader van een asielaanvraag beoordeeld);
– als asielzoeker is uitgeprocedeerd;
– stelt dat terugkeer naar het land van herkomst redelijkerwijs niet kan worden verlangd en dat – hoewel mogelijk – niet binnen een daartoe gestelde termijn met stukken heeft onderbouwd;
– aangeeft dat noodzakelijke, medische behandeling aan terugkeer – teneinde een mvv te verkrijgen – naar het land van herkomst in de weg staat, maar niet heeft aangetoond dat sprake is van een medische noodsituatie;
– niet ontoerekenbaar, niet-tijdig en na afloop van een redelijke termijn – meer dan zes maanden na afloop van een eerder verleende verblijfsvergunning voor bepaalde tijd – om verlenging of wijziging ervan of om verlening van een verblijfsvergunning heeft gevraagd.

In deze gevallen kan geen recht op vrijstelling van het mvv-vereiste worden ontleend aan de hardheidsclausule.

Vertrektermijn
Indien de aanvraag wordt ingediend door een vreemdeling die de afgelopen vijf jaren geen verblijf heeft gehad op grond van artikel 8, onder a tot en met e, of onder l, Vw en die geen gemotiveerd beroep op de hardheidsclausule heeft gedaan, wordt de uitzetting op voorhand niet achterwege gelaten. Ingevolge artikel 62, eerste lid, Vw dient de vreemdeling nadat het rechtmatig verblijf is beëindigd Nederland uit eigen beweging binnen vier weken te verlaten. Indien een eerste verzoek om een voorlopige voorziening wordt ingediend, mag de beslissing hierop uitsluitend worden afgewacht als het binnen twee weken na bekendmaking van het besluit is ingediend. In bepaalde gevallen kan evenwel een kortere vertrektermijn geïndiceerd zijn. Artikel 62, vierde lid, Vw biedt de mogelijkheid om in het belang van de uitzetting een kortere vertrektermijn te hanteren. Hierbij kan blijkens de memorie van toelichting bij dit artikel gedacht worden aan de situatie dat de vreemdeling Nederland binnen vier weken dient te verlaten, echter de eerste reismogelijkheid dient zich ofwel direct, ofwel na zes weken aan. In die situatie kan beslist worden om een kortere vertrektermijn te geven.

Vrijstelling mvv-vereiste en onverplichte mvv
Dat een aantal categorieën vreemdelingen is vrijgesteld van het vereiste van het bezit van een mvv, betekent niet dat vreemdelingen die tot deze categorie behoren, geen mvv kunnen aanvragen. Indien een vreemdeling die behoort tot een van de hieronder genoemde (van het mvv-vereiste vrijgestelde) categorieën een aanvraag tot afgifte van een mvv indient, wordt die aanvraag uiteraard in behandeling genomen. Vreemdelingen die op grond van artikel 3A Regeling op de consulaire tarieven zijn vrijgesteld van het legesvereiste van een mvv zijn dat ook bij de aanvraag van een onverplichte mvv. De onder artikel 3a, derde lid, genoemde uitzonderingen zijn de uitzonderingen als opgenomen in de GVI, hoofdstuk VII, paragraaf 4 in BNL-kader, namelijk familieleden van EU-onderdanen die gebruik maken van het vrij verkeer van personen en onderdanen van Israël en San Marino (zie ook A2/4.3.5).

4.2 Geldig document voor grensoverschrijding

Als hoofdregel geldt dat iedere vreemdeling in het bezit dient te zijn van een geldig document voor grensoverschrijding. Uit het document blijken de identiteit van de vreemdeling en diens relatie tot het land van afgifte van dat document. Veelal blijkt uit het document ook de nationaliteit van de vreemdeling. Voorts kan het document inzicht geven in de verblijfsrechtelijke positie van de vreemdeling in het land van afgifte, dat verplicht is tot terugname van de houder van het document.

Algemeen
Zie voor de algemene bepalingen inzake een geldig document voor grensoverschrijding artikel 3, eerste lid, Vw, artikel 2.3 Vb en A2/4.2.1. In de meeste gevallen geldt als geldig document voor grensoverschrijding een geldig nationaal paspoort dat door Nederland wordt erkend.

Er zijn gevallen bekend waarin op (al dan niet schriftelijk) verzoek van de vreemdeling of van een familielid een paspoort wordt toegezonden zonder dat de beoogde houder zich in persoon voor de autoriteiten heeft moeten melden. Aangezien in deze gevallen geen deugdelijke toetsing van de identiteit van de betrokken vreemdeling heeft plaatsgevonden, worden deze zogenoemde blanco paspoorten niet aangemerkt als geldig document voor grensoverschrijding.

Zelfstandige voorwaarde
Het bezit van een geldig document voor grensoverschrijding is een zelfstandige voorwaarde (zie artikel 16, eerste lid, aanhef en onder b, Vw). Van de bevoegdheid om een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd af te wijzen wegens het ontbreken van een geldig document voor grensoverschrijding zal steeds gebruik worden gemaakt, behalve in gevallen ten aanzien waarvan in het Vb anders is bepaald (zie de artikelen 3.19, 3.72 en 3.83 Vb) en met inachtneming van hetgeen hierna is vermeld inzake het geven van een termijn om het verzuim te herstellen.

Herstel verzuim
Bij de aanvraag tot het verlenen van de reguliere verblijfsvergunning legt de vreemdeling in persoon in ieder geval een geldig document voor grensoverschrijding over (zie artikel 3.102, eerste lid, Vb). Indien de vreemdeling bij de aanvraag geen geldig document voor grensoverschrijding overlegt, wordt hij in de gelegenheid gesteld gedurende een redelijke termijn de aanvraag aan te vullen voordat daarop wordt beslist.

De redelijke termijn bedraagt in beginsel vier weken. Een kortere termijn kan echter worden gesteld, indien de omstandigheden daartoe aanleiding geven, bijvoorbeeld indien de vreemdeling binnen een kortere periode een geldig document kan overleggen, ter fine van uitzetting in bewaring is gesteld, of het een herhaalde aanvraag betreft.

In deze periode wordt de beslistermijn met toepassing van artikel 4:15 Awb opgeschort. Als de vreemdeling na die redelijke termijn geen geldig document voor grensoverschrijding heeft overgelegd, wordt de aanvraag afgewezen, tenzij artikel 3.72 of 3.83 Vb van toepassing is.

Vrijstelling
Ingevolge artikel 3.72 Vb wordt de aanvraag afgewezen indien de vreemdeling niet beschikt over een geldig document voor grensoverschrijding, tenzij de vreemdeling aantoont dat hij vanwege de regering van het land waarvan hij onderdaan is niet of niet meer in het bezit van een geldig document voor grensoverschrijding kan worden gesteld.

De vreemdeling, die zich er op beroept dat hij vanwege de regering van het land waarvan hij onderdaan is, niet of niet meer in het bezit kan worden gesteld van een geldig document voor grensoverschrijding, toont dat, voorzover redelijkerwijs mogelijk, aan. Tevens verschaft hij (op andere wijze) voldoende inzicht in zijn identiteit en nationaliteit (zie artikel 3.102, derde lid, Vb).

Het feit dat de vreemdeling vanwege de regering van het land waarvan hij onderdaan is, niet of niet meer in het bezit kan worden gesteld van een geldig document voor grensoverschrijding, wordt aangetoond aan de hand van een schriftelijke verklaring van de autoriteiten van dat land, waarin gemotiveerd wordt aangegeven waarom de vreemdeling niet in het bezit wordt gesteld van een geldig document voor grensoverschrijding. Indien een dergelijke verklaring niet door de diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging in Nederland wordt afgegeven en de vreemdeling ook overigens geen genoegzaam bewijs kan leveren, dient de vreemdeling in beginsel naar zijn land van herkomst terug te reizen om daar de afgifte van een geldig document voor grensoverschrijding te bewerkstelligen. Aan het vereiste bezit van een geldig document voor grensoverschrijding wordt niet voorbijgegaan om de enkele reden dat de vreemdeling daarvoor zijn militaire dienstplicht moet vervullen in het land waarvan hij onderdaan is of de reis naar dat land bezwaarlijk vindt. Het ondergaan van een medische behandeling in Nederland is op zichzelf evenmin doorslaggevend.

Bijzondere categorieën
De aanvraag wordt niet afgewezen wegens het enkele ontbreken van een geldig document voor grensoverschrijding, indien de aanvraag strekt tot het verlenen van een verblijfsvergunning onder een beperking verband houdend met verblijf ter adoptie of verblijf hangende het onderzoek naar de geschiktheid van de aspirant adoptiefouders (zie artikel 3.26, tweede lid, en 3.27, tweede lid, Vb). Voor gemeenschapsonderdanen, EU/EER-onderdanen en Zwitserse onderdanen wordt verwezen naar B10. Voor asielzoekers wordt verwezen naar deel C.

Het paspoortvereiste geldt niet voor de verlening van de reguliere verblijfsvergunning voor bepaalde tijd onder een beperking die verband houdt met:
– verblijf als vreemdeling die buiten zijn schuld Nederland niet kan verlaten (zie B14);
– verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling (zie B14);
– het feit dat na drie jaren niet onherroepelijk is beslist op een asielaanvraag (zie B14).

Deze verblijfsvergunningen worden niet op een daartoe strekkende aanvraag verleend. Het vereiste bezit van een geldig document voor grensoverschrijding is voor de ambtshalve verlening van die vergunningen niet van overeenkomstige toepassing verklaard.

Het paspoortvereiste is eveneens niet van toepassing op hier te lande geboren kinderen, ten behoeve van wie een aanvraag voor verblijf bij ouder is gedaan en waarvan de ouders zijn vrijgesteld van het paspoortvereiste aangezien zij in het bezit zijn van een verblijfsvergunning asiel, een verblijfsvergunning regulier wegens tijdsverloop in de asielprocedure of een verblijfsvergunning als Amv of een vergunning buitenschuld.

Onderdanen van Somalië
Er is in Somalië geen internationaal erkend centraal gezag. Op die grond worden Somalische autoriteiten en door hen uitgegeven documenten, waaronder documenten voor grensoverschrijding, door Nederland niet erkend.

Ten aanzien van onderdanen van Somalië wordt in het algemeen gesteld dat zij geacht worden te hebben aangetoond dat zij vanwege de regering van het land waarvan zij onderdaan zijn niet of niet meer in het bezit kunnen worden gesteld van een geldig document voor grensoverschrijding, één en ander in de zin van de artikelen 3.19, 3.72 en 3.83 Vb.

Indien de situatie in Somalië zich wijzigt met betrekking tot een internationaal erkend centraal gezag, zal opnieuw worden bezien of er nog steeds aanleiding bestaat om ten aanzien van onderdanen van Somalië in het algemeen te stellen dat zij hebben aangetoond dat zij vanwege de regering van het land waarvan zij onderdaan zijn niet of niet meer in het bezit kunnen worden gesteld van een geldig document voor grensoverschrijding.

Niettemin zal van vreemdelingen die stellen Somalisch onderdaan te zijn, worden verlangd dat zij op andere wijze aantonen dat zij de gestelde identiteit en nationaliteit bezitten.

De vreemdeling die stelt Somalisch onderdaan te zijn dient daartoe de documenten waarover hij of zij wel de beschikking heeft, waaronder ook niet voor erkenning in aanmerking komende documenten (Somalisch paspoort, identiteitsbewijs, geboortebewijs e.d.), dadelijk bij de aanvraag tot het verlenen van de mvv over te leggen aan de Nederlandse vertegenwoordiging in het buitenland, opdat daarvan een kopie kan worden gemaakt met het oog op een eventuele terugkeer. De Nederlandse vertegenwoordiging zendt van bedoelde kopie een exemplaar naar de burgemeester van de gemeente waar de vreemdeling woon- of verblijfplaats beoogt. Bij het indienen van de aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning regulier dient de vreemdeling de originele documenten te tonen aan de burgemeester.

De vreemdeling afkomstig uit Somalië wordt daarmee derhalve niet ontheven van de verplichting zijn identiteit en nationaliteit door middel van documenten aan te tonen.

Voorts worden identificerende vragen gesteld. In daarvoor in aanmerking komende gevallen vindt DNA-onderzoek plaats om een gestelde afstammingsrelatie vast te stellen, een en ander overeenkomstig B2/8.5 en B2/8.6. Tevens wordt als voorwaarde gesteld dat door betrokkene een verklaring wordt ondertekend in de eigen taal en het Nederlands waarin deze verklaart dat hij of zij de gestelde identiteit en nationaliteit bezit.

Deze voorwaarden worden gesteld om een succesvolle intrekking van de verleende verblijfsvergunning wegens onjuiste gegevens te bevorderen (fraudebestrijding), in gevallen waarin later mocht blijken dat de betrokkene een andere identiteit of nationaliteit bezit.

Indien de vreemdeling met inachtneming van het vorenstaande wordt vrijgesteld van de verplichting te beschikken over een geldig document voor grensoverschrijding, wordt deze in verband met de afgifte van de mvv door de betreffende Nederlandse vertegenwoordiging in het buitenland in het bezit gesteld van een laissez-passer.

4.4 Openbare orde en nationale veiligheid

Ingevolge de Vw kan het verblijf van een vreemdeling in Nederland worden geweigerd dan wel beëindigd, indien de vreemdeling een gevaar oplevert voor de openbare orde of nationale veiligheid. In deze paragraaf zijn de algemene regels opgenomen met betrekking tot de openbare orde bij de verlening, verlenging, wijziging en intrekking van de reguliere verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 Vw. Daarbij wordt onderscheid gemaakt tussen de eerste verblijfsaanvaarding van vreemdelingen en de ontzegging van voortzetting van verblijf van vreemdelingen.

Afwijkende bepalingen met betrekking tot de openbare orde bij de verlening, verlenging, wijziging en intrekking van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd zijn opgenomen voor:

– gemeenschapsonderdanen en Turkse onderdanen die rechten ontlenen aan het Associatieovereenkomst EG-Turkije: in B10 en B11;
– vreemdelingen die in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning op grond van het feit dat niet binnen drie jaren onherroepelijk op een aanvraag tot het verlenen of verlengen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd is beslist: in B1/4.10;
– de verblijfsvergunning asiel: in C1/5.13.

Bepalingen met betrekking tot de openbare orde bij:
– de verlening en intrekking van de reguliere verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd zijn opgenomen in B1/8.3;
– toegang zijn opgenomen in A2/4.2.5;
– ongewenstverklaring zijn opgenomen in A5.

Onder gevaar voor de openbare orde wordt ook begrepen gevaar voor de openbare rust, de goede zeden, de volksgezondheid of de (goede) internationale betrekkingen. Ook ongewenste politieke activiteiten kunnen onder het openbare orde begrip worden geschaard. Gevaar voor de openbare rust, de goede zeden, de volksgezondheid, de (goede) internationale betrekkingen, of de nationale veiligheid, en ongewenste politieke activiteit, worden per geval beoordeeld. In deze paragraaf zijn derhalve geen algemene regels opgenomen met betrekking tot die gronden om het verblijf van een vreemdeling in Nederland te weigeren of te beëindigen.

Er zijn geen beleidsregels opgenomen omtrent het gevaar voor de nationale veiligheid als grond om verblijf te weigeren dan wel in te trekken. Toepassing van deze grond is niet afhankelijk van een strafrechtelijke veroordeling.

Wel dienen er concrete aanwijzingen te zijn dat de vreemdeling een gevaar vormt voor de nationale veiligheid. Bij het bestaan van concrete aanwijzingen dient in de eerste plaats te worden gedacht aan een ambtsbericht van de AIVD. In voorkomende gevallen kan echter ook worden uitgegaan van een ambtsbericht van onder andere (inter-)nationale ministeries of inlichtingendiensten.

4.4.1 Eerste verblijfsaanvaarding
Ingevolge artikel 16, eerste lid, onder d, Vw kan een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd worden afgewezen, indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid. Op grond van artikel 16, tweede lid, Vw kunnen bij of krachtens algemene maatregel van bestuur regels worden gesteld over de toepassing van de gronden, bedoeld in het eerste lid. Dergelijke regels zijn neergelegd in artikel 3.77 en 3.78 Vb.

Artikel 1F Vluchtelingenverdrag
De aanvraag wordt afgewezen, indien er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat de vreemdeling of een in Nederland verblijvend gezinslid als bedoeld in artikel 29, onder e en f, Vw zich schuldig heeft gemaakt aan gedragingen, als bedoeld in artikel 1F Vluchtelingenverdrag. Een (strafrechtelijke) veroordeling is niet noodzakelijk. Deze grond is niet afhankelijk gesteld van het tijdstip waarop de gedraging is gepleegd of eventueel bestraft. Deze grond is nader uitgewerkt in C4/3.11.3. Voor gevallen waarin gezinsleden van een vreemdeling die zich heeft schuldig gemaakt aan bedoelde gedragingen op zelfstandige gronden aanspraak maken op vluchtelingrechtelijke bescherming, zie C2/6.2.3.

Strafrechtelijke antecedenten
De aanvraag wordt afgewezen, indien de vreemdeling terzake van een misdrijf een transactieaanbod heeft aanvaard, of sprake is van een veroordeling of oplegging van een onvoorwaardelijke gevangenisstraf of vrijheidsontnemende maatregel, een taakstraf of een onvoorwaardelijke geldboete. Plaatsing in een psychiatrisch ziekenhuis (zie artikel 37, WvSr) of in een inrichting voor de opvang van verslaafden (zie artikel 38m WvSr) dan wel in een inrichting voor jeugdigen (zie artikel 77h, vierde lid, onder a, WvSr) alsook de terbeschikkingstelling (zie artikel 37a WvSr) worden tot de vrijheidsontnemende maat-

regelen gerekend. De veroordeling hoeft niet onherroepelijk te zijn geworden. Ook indien hoger beroep is ingesteld tegen een veroordeling in eerste aanleg, of cassatieberoep is ingesteld tegen een veroordeling in hoger beroep, wordt de aanvraag afgewezen.

Indien een strafzaak terzake van misdrijf openstaat en bekendheid met de uitkomst van de strafzaak voor de te nemen beslissing noodzakelijk is, wordt contact opgenomen met het OM. De termijn voor het geven van de beschikking wordt met toepassing van artikel 25, tweede lid, Vw schriftelijk met maximaal zes maanden verlengd. De vreemdeling wordt hiervan schriftelijk in kennis gesteld.

Aan het feit dat een straf geheel of gedeeltelijk, voorwaardelijk of onvoorwaardelijk, door Nederlandse of buitenlandse autoriteiten is kwijtgescholden, komt voor de toepassing van deze regels geen zelfstandige betekenis toe.

Overige gevallen
Niet alle gedragingen op grond waarvan gevaar voor de openbare orde kan leiden tot afwijzing van de aanvraag zijn in artikel 3.77, eerste lid, Vb neergelegd.

Buiten de gevallen genoemd in artikel 3.77, eerste lid, Vb kan op grond van artikel 3.78 Vb de aanvraag slechts worden afgewezen wegens gevaar voor de openbare orde, indien naar het oordeel van de Minister zwaarwegende belangen daartoe nopen.

Bij toepassing van artikel 3.78 Vb dient grote terughoudendheid te worden betracht. Toepassing vergt een volledige individuele afweging tussen de rechtstreeks in het geding zijnde belangen.

Termijnen
Een eens gepleegd misdrijf wordt niet blijvend tegengeworpen.

Indien de vreemdeling wegens misdrijf is veroordeeld of een transactievoorstel heeft aanvaard, betekent dat niet dat zijn aanvraag nimmer meer kan worden ingewilligd. Indien er geen sprake is van het meermalen plegen van strafbare feiten en de vreemdeling ook niet ongewenst is verklaard, wordt de veroordeling of transactie na verloop van tijd niet meer gebruikt om de aanvraag af te wijzen. Bij de termijn gedurende welke een gesanctioneerd misdrijf reden blijft vormen om de aanvraag tot het verlenen van een reguliere verblijfsvergunning af te wijzen, wordt onderscheid gemaakt tussen enerzijds drugs- en geweldsmisdrijven en anderzijds andere misdrijven. Daarbij is aangesloten bij de termijnen die worden gehanteerd bij de beoordeling van aanvragen om opheffing van de maatregel van ongewenstverklaring (zie A5/4.1).

Ingeval van een veroordeling of transactie wegens drugs- dan wel geweldsmisdrijven bedraagt die termijn tien jaren. Ingeval van een veroordeling of transactie wegens een ander misdrijf bedraagt die termijn vijf jaren. De termijn vangt aan op de dag waarop de veroordeling onherroepelijk is geworden of het transactievoorstel is aanvaard. Indien de tenuitvoerlegging van de sanctie pas later heeft plaatsgevonden, vangt de termijn aan op de dag waarop de sanctie volledig ten uitvoer is gelegd. Daarmee wordt voorkomen dat de termijn (bijvoorbeeld tijdens een langdurige gevangenisstraf) kan verstrijken voordat de straf ten uitvoer is gelegd. De sanctie is ten uitvoer gelegd:
a. ingeval van vrijheidsbenemende straf of maatregel: de datum van invrijheidstelling;
b. ingeval van taakstraf: de datum waarop de taakstraf is voltooid;
c. ingeval van vermogenssanctie: de datum waarop de geldboete of transactie is betaald.

Het is van belang dat de vreemdeling bij de indiening van de aanvraag gegevens en bescheiden overlegt waaruit blijkt op welke datum de sanctie ten uitvoer is gelegd, dus wanneer hij in vrijheid is gesteld, de taakstraf heeft voltooid of het bedrag heeft betaald (zie artikel 4:2 Awb).

Indien de aanvraag wegens het verstrijken van deze vijfjaren- of tienjarentermijn niet langer wordt afgewezen, wordt de vreemdeling ook niet ongewenst verklaard op de enkele grond dat hij die feiten heeft gepleegd. Ingeval van het bij herhaling plegen van – al dan niet dezelfde – strafbare feiten is de termijnstelling niet van toepassing en worden de in het verleden gepleegde feiten bij de beoordeling van de aanvraag betrokken.

De termijn van vijf, onderscheidenlijk tien jaren, is niet van toepassing, indien sprake is van het bij herhaling plegen van strafbare feiten of van ernstige redenen om te veronderstellen dat de vreemdeling (of diens gezinslid) zich schuldig heeft gemaakt aan gedragingen als bedoeld in artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag.

Indien de vreemdeling ongewenst is verklaard, kan hij geen rechtmatig verblijf hebben (zie artikel 67, derde lid, Vw). Ook indien de termijn van vijf, onderscheidenlijk tien jaren (zie artikel 6.6, eerste lid, Vb), verstrijkt voordat de ongewenstverklaring is opgeheven, komt de vreemdeling niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning.

Het enkele feit dat de termijn van vijf, onderscheidenlijk tien jaren (zie artikel 6.6, eerste lid, Vb), verstrijkt voordat de ongewenstverklaring is opgeheven, vormt geen reden om de ongewenstverklaring in afwijking van artikel 6.6 Vb op te heffen.

4.5 Medisch onderzoek

Op dit moment is TBC de enige infectieziekte waaraan het vreemdelingenrecht gevolgen verbindt, zowel op het gebied van toezicht (zie artikel 54, eerste lid, onder e, Vw, artikel 4.46 Vb en A3/7.5 Vc) als ook bij de verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd. De bereidheid om het onderzoek (en zonodig de behandeling) te ondergaan en daaraan mee te werken, is een algemene voorwaarde voor de verlening (zowel op aanvraag als ambtshalve) van de verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd. Indien TBC wordt vastgesteld, vormt dat op zichzelf nog geen grond om de aanvraag af te wijzen.

Ingevolge artikel 16, eerste lid, aanhef en onder e, Vw kan een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 Vw worden afgewezen indien de vreemdeling niet bereid is om medewerking te verlenen aan een medisch onderzoek naar een ziekte aangewezen bij of krachtens de Infectieziektewet, ter bescherming van de volksgezondheid of een medische behandeling tegen een dergelijke ziekte te ondergaan. Op grond van artikel 16, tweede lid, Vw kunnen bij of krachtens algemene maatregel van bestuur regels worden gesteld over de toepassing van deze grond. Dergelijke regels zijn neergelegd in artikel 3.79 Vb.

Keuring en behandeling

De aanvraag wordt afgewezen indien de vreemdeling niet bereid is een onderzoek naar of behandeling van TBC aan de ademhalingsorganen te ondergaan of indien hij niet meewerkt aan dat onderzoek of die behandeling, tenzij hij de nationaliteit bezit van een van de bij ministeriële regeling vast te stellen landen. Ontbreken van bedoelde bereidheid of medewerking staat ook in de weg aan ambtshalve verlening van verblijfsvergunningen.

Vrijstellingen

In artikel 3.18 VV zijn de landen vermeld, waarvan de onderdanen van dit vereiste zijn vrijgesteld. Het betreft onderdanen van de EU, de lidstaten van de EER, Australië, Canada, Israël, Japan, Monaco, Nieuw-Zeeland, Suriname, de Verenigde Staten van Amerika en Zwitserland. In deze landen komt verhoudingsgewijs weinig TBC voor.

Omdat het vereiste alleen geldt voor de eerste verblijfsaanvaarding kunnen aanvragen om voortzetting van verblijf niet op deze grond worden afgewezen. Indien de vreemdeling houder van een verblijfsvergunning (asiel of regulier, voor bepaalde of onbepaalde tijd) of Nederlander is geweest, en een aanvraag heeft ingediend, geldt het vereiste niet, indien wordt geoordeeld dat redelijkerwijs sprake is van voortzetting van verblijf.

Dat betekent dat, indien wordt geoordeeld dat niet redelijkerwijs kan worden of behoort te worden gesproken van voortzetting van verblijf, het vereiste wel geldt, met name gelet op het tweede lid van artikel 3.82 Vb.

Met een redelijke termijn wordt blijkens de toelichting op dit artikel gedoeld op een termijn van zes maanden na het einde van het rechtmatig verblijf of als Nederlander.

Procedure
Idealiter heeft de vreemdeling die zich bij de burgemeester van de gemeente van zijn woon- of verblijfplaats meldt om aldaar fysiek een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier in te dienen, reeds bij de GG&GD een onderzoek naar TBC aan de ademhalingsorganen ondergaan. Hiervan kan bijvoorbeeld sprake zijn indien de vreemdeling zich in een eerder stadium reeds bij de burgemeester van zijn woon- of verblijfplaats heeft vervoegd ter verkrijging van het aanvraagformulier waarmee hij een aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning regulier kan indienen. Veelal zal de vreemdeling dat onderzoek nog niet hebben ondergaan. In die situatie verwijst de burgemeester van de gemeente waar de vreemdeling woon- of verblijfplaats heeft de vreemdeling door naar de meest nabij gelegen GG&GD. Voor deze verwijzing maakt hij gebruik van het TBC formulier (zie bijlage 13 VV).

Op het formulier vult de burgemeester alle persoonsgegevens in die uit het document voor grensoverschrijding en eventuele andere bescheiden kenbaar zijn. Het formulier wordt vervolgens als verwijzingsformulier aan de te onderzoeken vreemdeling gegeven.

De te onderzoeken vreemdeling vervoegt zich bij de aangewezen GG&GD. Naast het document voor grensoverschrijding dat bij de gemeente is overgelegd, wordt het verwijzingsformulier aan de onderzoeksarts overgelegd. De arts belast met het onderzoek vergelijkt de gegevens in het document voor grensoverschrijding van de vreemdeling met de gegevens op het formulier. De onderzoeksarts vult na het onderzoek het formulier in en zendt het naar het juiste kantoor van de IND, dat de aanvraag in behandeling heeft.

In het kader van het medisch onderzoek zoals bedoeld in de onderhavige paragraaf is het van belang twee situaties van elkaar te scheiden; de bereidheid tot medisch onderzoek en de bereidheid tot het ondergaan van een medische behandeling.

Door ondertekening van een daartoe strekkende verklaring op het formulier verklaart de vreemdeling zich in beginsel bereid zijn medewerking te verlenen aan het onderzoek naar TBC aan de ademhalingsorganen alsmede zijn medewerking te verlenen aan behandeling van eventuele TBC. Indien de vreemdeling niet tot ondertekening is overgegaan wordt hem een termijn van twee weken gegund om dat alsnog te doen, dan wel gemotiveerd aan te geven waarom hij daartoe niet bereid is. In beginsel wordt de aanvraag afgewezen indien de vreemdeling niet bereid is gebleken bedoelde verklaring op het TBC formulier te ondertekenen.

De bereidheid tot medisch onderzoek
Uit het feit dat de vreemdeling zich inderdaad bij de onderzoeker heeft gemeld en het onderzoek naar TBC aan de ademhalingsorganen daadwerkelijk heeft ondergaan, wordt de bereidheid van de vreemdeling om een medisch onderzoek te ondergaan vastgesteld. De bereidheid om een onderzoek naar TBC te ondergaan blijkt uit het feit dat het originele verwijzingsformulier (zie bijlage 13 VV) aan de IND is teruggezonden. Met de ontvangst van dat originele formulier door de IND wordt de bereidheid van de vreemdeling om een onderzoek naar TBC aan de ademhalingsorganen te ondergaan, geacht reeds ten

tijde van de aanvraag aanwezig te zijn geweest. Eerst nadat de vreemdeling het onderzoek heeft ondergaan en het originele formulier door de IND is ontvangen, kan de vergunning worden verleend, indien ook aan de overige voorwaarden wordt voldaan.

Bereidheid medische behandeling
De bereidheid van de vreemdeling om een medische behandeling te ondergaan en daaraan medewerking te verlenen, blijkt uit de ondertekening van de daartoe strekkende verklaring op het TBC-formulier.

Het enkele feit dat bij de vreemdeling TBC aan de ademhalingsorganen is geconstateerd, leidt er overigens niet toe dat de aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning wordt afgewezen. Indien de verklaring is ondertekend, wordt de vergunning verleend. Gelet op de duur van de TBC-behandeling is het immers niet opportuun om de bereidheid om mee te werken aan die behandeling eerst na voltooiing van de behandeling vast te stellen. Indien na verlening van de vergunning blijkt dat de vreemdeling ondanks bedoelde ondertekening niet daadwerkelijk bereid is gebleken de behandeling te ondergaan of daaraan mee te werken, wordt de vergunning ingetrokken op grond van het feit dat er onjuiste gegevens zijn verstrekt.

Achterwege laten van uitzetting
Indien de vreemdeling bij wie TBC is geconstateerd, niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning, kan dat een reden vormen om de uitzetting van die vreemdeling en diens eventuele gezinsleden achterwege te laten, omdat het gelet op de gezondheidstoestand van de vreemdeling niet verantwoord is om te reizen (zie artikel 64 Vw). Voor de specifieke uitwerking hiervan wordt verwezen naar A4/7.7. Voor het recht op opvang en RvA verstrekkingen wordt verwezen naar C23/2.3.3.

4.7.1 Vrijstelling

Surinaamse nationaliteit
De vreemdeling met de Surinaamse nationaliteit is op grond van artikel 16, derde lid, Vw vrijgesteld van het basisexamen inburgering, indien hij heeft aangetoond in Suriname of Nederland lager onderwijs in de Nederlandse taal te hebben gevolgd.

Conform artikel 3.13 VV dienen daartoe de volgende bescheiden te worden overgelegd:
a. een origineel diploma van de lagere school, behaald in Suriname voor 25 november 1975 en een verklaring van het Centraal Bureau Burgerzaken waaruit blijkt dat de vreemdeling ten tijde van afronding van de lagere school woonachtig is geweest in Suriname;
b. een door het Surinaamse Ministerie van Onderwijs en Volksontwikkeling afgegeven schooldiploma of getuigschrift afgegeven na 25 november 1975 voorzien van een apostille;
c. een in Nederland gehaald diploma hoger dan dat van het lager onderwijs;
d. een historisch overzicht uit het Vestigingsregister te Den Haag waaruit blijkt dat de vreemdeling ten tijde van de afronding van de lagere school, op de leeftijd van elf dan wel twaalf of dertien jaar, woonachtig is geweest in Nederland; of
e. een uittreksel uit de GBA waaruit blijkt dat de vreemdeling ten tijde van de afronding van de lagere school, op de leeftijd van elf dan wel twaalf of dertien jaar, woonachtig is geweest in Nederland.

Andere bescheiden dan daar vermeld, leiden niet tot vrijstelling op deze grond.

Overige vrijstellingen

Tijdelijk verblijf in de zin van de Wet inburgering nieuwkomers
Het inburgeringsvereiste is niet van toepassing op vreemdelingen die na verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd in Nederland geen nieuwkomer in de zin van de Wet Inburgering Nieuwkomers zullen zijn, bijvoorbeeld omdat zij voor een tijdelijk doel naar Nederland komen, zoals

studenten, au pairs en vreemdelingen die in Nederland een medische behandeling ondergaan. Deze groep is reeds in artikel 16, eerste lid, onder h, Vw van het inburgeringsvereiste uitgezonderd. Bij de bepaling of sprake is van een tijdelijk doel wordt artikel 1, tweede lid, Wet inburgering nieuwkomers toegepast, alsmede artikel 2 van de Regeling aanwijzing nieuwkomers wegens verblijf voor tijdelijk doel.

Aldus is tijdelijk verblijf het verblijf:
- voor arbeid in loondienst waarvoor een TWV is verleend;
- voor arbeid als zelfstandige;
- voor studie (inclusief voorbereiding op studie);
- in het kader van een cultureel uitwisselingsprogramma;
- als au pair;
- als Amv;
- voor medische behandeling;
- als slachtoffer van mensenhandel;
- voor familiebezoek;
- als niet-geprivilegieerde NAVO-vreemdeling;
- als kennismigrant.

Tot deze categorie behoort ook het verblijf van de gezinsleden van de vreemdelingen die voor bovengenoemde verblijfsdoelen zijn toegelaten.

Als uitzondering geldt dat geestelijk bedienaren wel inburgeringsplichtig zijn, ondanks dat hun verblijf tijdelijk van aard is. Zij worden niet vrijgesteld, omdat zij als nieuwkomer worden aangemerkt in de zin van de Wet Inburgering Nieuwkomers, ingevolge artikel 1 van de Regeling aanwijzing bijzondere categorieën vreemdelingen ten behoeve van inburgering. Deze categorie komt overeen met de categorie personen die arbeid verricht als geestelijk voorganger of godsdienstleraar, bedoeld in artikel 3.5, tweede lid, onder d, Vb.

Niet mvv-plichtige
Het inburgeringsvereiste is evenmin van toepassing op vreemdelingen die, om voor verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd in aanmerking te kunnen komen, niet hoeven te beschikken over een geldige mvv. In artikel 16, eerste lid, onder h, Vw is reeds voorzien in een uitzondering voor de in artikel 17, eerste lid, Vw genoemde categorieën vreemdelingen, waartoe ook behoren de in artikel 3.71, tweede lid, Vb genoemde categorieën vreemdelingen, aan wie het ontbreken van een geldige mvv niet wordt tegengeworpen.

Hoofdpersoon is houder asielvergunning
Het inburgeringsvereiste wordt niet tegengeworpen aan het gezinslid van de hoofdpersoon die houder is van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde of voor onbepaalde tijd.

Langdurig ingezeten onderdanen van derde landen
Als hoofdregel geldt dat langdurig ingezeten onderdanen van derde landen (in de zin van richtlijn 2003/109 voor hun komst naar Nederland het basisexamen inburgering niet behoeven af te leggen indien zij reeds in de lidstaat die hen de status van EG-langdurig ingezetene heeft verleend aan integratievoorwaarden hebben voldaan. Zij behoeven evenmin te voldoen aan het inburgeringsvereiste, indien zij voor arbeid of studie in Nederland verblijf beogen, omdat het verblijf betreft dat slechts tijdelijk van aard is.

5.1 Voortzetting van verblijf en mvv-vereiste
Met voortzetting van verblijf wordt hier gedoeld op het continueren van verblijf door middel van (tijdige) verlenging of wijziging beperking. De bepalingen voor het verlenen van verblijf onder de beperking 'voortgezet verblijf' zijn in hoofdstuk B16 opgenomen. Het mvv-vereiste is niet van toepassing op

aanvragen om voortzetting van het verblijf. Zie omtrent voortzetting van verblijf tevens B1/2.2, B1/3 en B1/2.3.2.

Tijdige indiening
De aanvraag tot het wijzigen of het verlengen van de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning, bedoeld in artikel 14 Vw, is in ieder geval tijdig ingediend, indien deze is ontvangen uiterlijk op de dag vóór de dag waarop de geldigheidsduur verstrijkt. De tijdig ingediende aanvraag tot het verlenen, het verlengen of wijzigen van een verblijfsvergunning, wordt getoetst aan de voorwaarden voor voortzetting van verblijf (zie artikel 3.80 Vb). Het mvv- vereiste blijft buiten toepassing. De verblijfsvergunning wordt verleend met ingang van de dag waarop de vreemdeling heeft aangetoond dat hij aan de voorwaarden voldoet, maar niet eerder dan de datum waarop de geldigheidsduur van de eerder verleende verblijfsvergunning afloopt (zie artikel 26, tweede lid, Vw). Als de vreemdeling niet-toerekenbaar buiten staat was de gegevens waaruit blijkt dat aan alle voorwaarden wordt voldaan tijdig te overleggen, kan aansluitend verblijfsrecht worden verleend (zie artikel 26, derde lid, Vw).

Artikel 3.82, tweede lid, Vb is niet van toepassing op tijdig ingediende aanvragen tot het verlenen, het verlengen of wijzigen van een verblijfsvergunning.

Niet-toerekenbaar te laat
Indien de aanvraag wordt ingediend nadat de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning is verstreken, is toch sprake van een tijdig ingediende aanvraag als de te late ontvangst van de aanvraag niet aan de vreemdeling is toe te rekenen (zie artikel 3.80, eerste lid, Vb). In deze gevallen wordt getoetst aan voortzetting van verblijf, zodat het mvv-vereiste niet van toepassing is.

De vraag of de te late ontvangst van de aanvraag aan de vreemdeling is toe te rekenen, wordt van geval tot geval beoordeeld. Daarbij geldt als uitgangspunt dat de vreemdeling zelf de volledige verantwoordelijkheid draagt voor tijdige indiening van de verlengingsaanvraag, desnoods door tussenkomst van derden. Om die reden zal niet snel sprake zijn van een situatie waardoor te late indiening te wijten is aan omstandigheden die de vreemdeling niet zijn toe te rekenen. Aan de omstandigheid dat de vreemdeling door de overheid niet is gewezen op de omstandigheid dat zijn verblijfsvergunning binnenkort afloopt en dat verlenging moet worden gevraagd, komt in dit verband geen betekenis toe. Bij omstandigheden waardoor de te late indiening van de aanvraag niet aan de vreemdeling toe te rekenen zou kunnen zijn, kan bijvoorbeeld worden gedacht aan de situatie van vrouwen en hun eventuele kinderen, die tegen hun wil en zonder identiteit- en verblijfsdocumenten in het land van herkomst zijn achtergelaten. Omdat de omstandigheden van deze vrouwen sterk uiteenlopen, kan geen algemene regel worden gegeven over de termijn waarbinnen de achtergelaten vrouw een aanvraag moet hebben ingediend. Als de achtergelaten vrouw zich zonder dralen tot de Nederlandse overheid (gemeente, ambassade, consulaat, IND of Vreemdelingenpolitie) heeft gewend om naar Nederland te kunnen terugkeren, wordt haar een te late indiening van de aanvraag niet toegerekend. Wat 'zonder dralen' is, wordt van geval tot geval bezien; hierbij wordt rekening gehouden met de moeilijkheden die de positie van de achtergelaten vrouw met zich mee heeft gebracht. Het is nadrukkelijk de eigen verantwoordelijkheid van de vreemdelinge om bij het indienen van de aanvraag om voortzetting van verblijf aan te geven dat er sprake is van achterlating, en de omstandigheden waar een beroep op wordt gedaan met ter zake relevante gegevens en bescheiden te onderbouwen. Indien het beroep op achterlating niet of niet afdoende met terzake relevante gegevens en bescheiden is onderbouwd bij het indienen van de aanvraag om voortzetting van verblijf, stelt de IND de vreemdelinge in de gelegenheid dit gebrek te herstellen. In beginsel wordt hiertoe een termijn van vier weken gegund. Zie ten aanzien van achtergelaten vrouwen tevens B1/5.3.2, B1/7, B16 en B2/10.2.4.

Aangezien het merendeel van de achtergelaten vreemdelingen vrouw is, wordt in de voorgaande passage gerept van achtergelaten vrouwen. Vanzelfsprekend kunnen ook mannen en minderjarigen een beroep doen op de omstandigheid dat zij zijn achtergelaten. Bij omstandigheden waardoor de te late indiening van de aanvraag niet aan de vreemdeling toe te rekenen zou kunnen zijn, kan tevens worden gedacht aan de situatie waarbij de vreemdeling met terugwerkende kracht een verblijfsvergunning wordt ver-

leend, waarbij de geldigheidsduur van de vergunning op het moment dat de inwilligende beschikking bekend wordt gemaakt reeds is geëindigd, omdat geen gebruik gemaakt kon worden van de met artikel 3.67, tweede lid, Vb gegeven bevoegdheid. Indien de vreemdeling in dit geval de aanvraag indient binnen zes maanden nadat de inwilligende beschikking bekend is gemaakt, kan de vreemdeling niet worden toegerekend dat hij de aanvraag niet heeft ingediend voordat de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning eindigde. Uiteraard zijn de twee hiervoor genoemde voorbeelden niet de enige situaties waarin sprake is van omstandigheden waardoor de te late indiening van de aanvraag niet aan de vreemdeling toe te rekenen zou kunnen zijn. De aanvraag tot het verlenen, het verlengen of wijzigen van een verblijfsvergunning die is ontvangen nadat de geldigheidsduur van de eerdere verblijfsvergunning is afgelopen dan wel nadat de eerdere verblijfsvergunning is ingetrokken dan wel nadat het verblijf als Nederlander is geëindigd, maar waarbij sprake is van feiten en omstandigheden waardoor de te late indiening van de aanvraag niet aan de vreemdeling is toe te rekenen, wordt getoetst aan de voorwaarden voor voortzetting van verblijf (zie artikel 3.80, eerste lid, Vb). De vergunning kan met terugwerkende kracht worden verleend (zie artikel 26, derde lid, Vw).

Niet-tijdig, maar binnen de redelijke termijn
De aanvraag tot het verlenen, het verlengen of het wijzigen van een verblijfsvergunning die is ontvangen nadat de geldigheidsduur van de eerdere verblijfsvergunning is afgelopen dan wel nadat de eerdere verblijfsvergunning is ingetrokken dan wel nadat het verblijf als Nederlander is geëindigd, maar die nog wel is ontvangen binnen de redelijke termijn van zes maanden, wordt getoetst aan de voorwaarden voor voortzetting van verblijf (zie artikel 3.82, eerste lid, Vb). De redelijke termijn van zes maanden vangt aan op de dag waarop het rechtmatig verblijf, bedoeld in artikel 8, onder a tot en met e, dan wel l, Vw, of als Nederlander is geëindigd. De vergunning wordt in dit geval niet met terugwerkende kracht verleend. De vergunning zal worden verleend met als ingangsdatum de datum van aanvraag, of zo veel later als de vreemdeling heeft aangetoond dat aan alle voorwaarden wordt voldaan (zie artikel 26 Vw). Er ontstaat derhalve een onderbreking in het verblijfsrecht van de vreemdeling, hetgeen gevolgen heeft voor de opbouw van verdere verblijfsrechten (een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd, optie of naturalisatie). Dit is slechts anders als sprake is van feiten en omstandigheden die de vreemdeling niet toe te rekenen zijn.

Niet-tijdig en niet binnen een redelijke termijn
Een aanvraag tot het verlenen, verlengen of wijzigen van het verblijfsdoel van een verblijfsvergunning die meer dan zes maanden na afloop van de geldigheidsduur van de eerdere verblijfsvergunning is ontvangen, wordt in beginsel aangemerkt als een aanvraag om eerste toelating (zie artikel 3.80, tweede lid, Vb). Het mvv-vereiste is in deze gevallen onverkort van toepassing.

Uitzonderingen
Ten aanzien van aanvragen om verlenging dan wel wijziging van het verblijfsdoel van de verblijfsvergunning, die zijn ingediend na afloop van de eerder verleende vergunning, zijn uitzonderingen opgenomen in artikel 3.82, tweede lid, Vb. Als de vreemdeling onder deze uitzonderingen valt, is artikel 3.81, eerste lid, Vb niet van toepassing. Dit betekent dat – indien de vreemdeling niet vóór het einde van de geldigheidsduur van de eerder verleende verblijfsvergunning de aanvraag om verlenging van de geldigheidsduur of wijziging van de vergunning indient – het mvv-vereiste onverkort van toepassing is, ook al is de aanvraag ingediend binnen een redelijke termijn. In artikel 3.82, tweede lid, aanhef en onder c, Vb is een specifieke bepaling opgenomen voor de vreemdeling die in Nederland wil verblijven als geestelijk voorganger of godsdienstleraar. Deze uitzondering wordt gemaakt in het belang van het toezicht op vreemdelingen en de openbare orde. Ten aanzien van deze groep wordt vooraf een onderzoek ingesteld of er vanuit het oogpunt van de openbare orde en openbare rust bedenkingen bestaan tegen het verblijf van de desbetreffende vreemdeling, en of de groepering op wier verzoek de desbetreffende vreemdeling als godsdienstig functionaris zijn werkzaamheden zal uitoefenen, haar wens tot het aanstellen van de vreemdeling handhaaft. Dat geldt zowel indien de vreemdeling niet tijdig heeft verzocht om verlenging, als ook indien hij voor een andere groepering wil werken. Echter, indien de vreemdeling, die aanvankelijk een verblijfsvergunning had onder de beperking verblijf als geestelijk voorganger of godsdienstleraar, wijziging naar een geheel ander verblijfsdoel (niet zijnde als geestelijk voorganger of

godsdienstleraar) wenst, geldt het reguliere beleid ten aanzien van aanvragen om wijziging van het verblijfsdoel. Ten overvloede zij er hierbij op gewezen dat een ieder verbindende bepaling van een verdrag of een besluit van een volkenrechtelijke organisatie zich tegen (al dan niet tijdelijke) verblijfsbeëindiging kan verzetten, waarbij in dit verband met name kan worden gedacht aan het Associatiebesluit 1/80. Indien niet wordt voldaan aan de voorwaarde dat de vreemdeling aantoonbaar zijn hoofdverblijf in Nederland heeft gehouden, geldt het mvv-vereiste onverkort.

Op het punt van het beleid ten aanzien van de openbare orde of de nationale veiligheid wordt uitgegaan van voortzetting van verblijf, omdat er sprake is van ononderbroken hoofdverblijf in Nederland.

Voortzetting van verblijf en verlies Nederlanderschap
In de artikelen 14, 15 en 15a Rwn is een aantal verliesgronden opgenomen voor het Nederlanderschap van meerderjarigen. De aanvraag van de vreemdeling die het Nederlanderschap heeft verloren op grond van de artikelen 14, 15 en 15a Rwn wordt ingevolge artikel 3.82, eerste lid, Vb gelijkgesteld met de niet-tijdig ingediende aanvraag en is daarmee vrijgesteld van het mvv-vereiste, indien de aanvraag binnen een redelijke termijn van zes maanden is ontvangen (zie B4/2.2.3). De uitzonderingsgronden van artikel 3.82, tweede lid, Vb zijn onverkort van toepassing.
De termijn van zes maanden vangt aan:
– op de dag waarop de beschikking, strekkende tot intrekking van het Nederlanderschap, bekend wordt gemaakt (zie artikel 14 Rwn);
– op de dag waarop van rechtswege het verlies van het Nederlanderschap intreedt vanwege de vrijwillige verkrijging van de andere nationaliteit (zie artikel 15, eerste lid, aanhef en onder a, Rwn);
– op de dag van het afleggen van de verklaring van afstand van de Nederlandse nationaliteit (zie artikel 15, eerste lid, onder b, Rwn);
– op de dag waarop het verlies wegens langdurig verblijf in het buitenland van rechtswege is ingetreden (zie artikel 15, eerste lid, onder c, Rwn);
– op de dag waarop de beschikking, strekkende tot intrekking van het Nederlanderschap, bekend wordt gemaakt (zie artikel 15, eerste lid, onder d, Rwn);
– op de dag waarop van rechtswege het verlies van het Nederlanderschap intreedt wegens vrijwillige krijgsdienst bij een staat die betrokken is bij gevechtshandelingen tegen Nederland dan wel een bondgenootschap waarvan Nederland lid is (zie artikel 15, eerste lid, aanhef en onder e, Rwn);
– op de dag waarop van rechtswege het verlies van het Nederlanderschap intreedt doordat de meerderjarige de nationaliteit verkrijgt van een Staat die partij is bij het Nationaliteitenverdrag (zie artikel 15a, aanhef en onder a, Rwn);
– op de dag waarop van rechtswege het verlies van het Nederlanderschap intreedt doordat de meerderjarige ingevolge de Toescheidingsovereenkomst Nederland-Suriname de Surinaamse nationaliteit verkrijgt (zie artikel 15a, aanhef en onder b, Rwn).

Indien de vreemdeling niet aantoont wanneer de redelijke termijn van zes maanden is aangevangen, dan wordt aangenomen dat deze termijn reeds verstreken is. Indien het Nederlanderschap is ingetrokken op grond van artikel 14 Rwn, dan is het volgende van belang. Er is sprake van de situatie bedoeld in artikel 3.82, tweede lid, aanhef en onder b, Vb, indien:
– het geven van een valse verklaring of het bedrog, dan wel het verzwijgen van enig voor de verkrijging of verlening van het Nederlanderschap relevant feit, voorafgaand aan de verkrijging of verlening van het Nederlanderschap heeft plaatsgevonden in een aanvraag tot het verlenen, wijzigen of verlengen van de geldigheidsduur van een verblijfsvergunning; en
– de betreffende gegevens of feiten tot afwijzing van de oorspronkelijke verblijfsaanvraag tot het verlenen of verlengen zouden hebben geleid.

In deze situaties wordt de aanvraag niet op grond van artikel 3.82, eerste lid, Vb vrijgesteld van het mvv-vereiste. Artikel 3.71 Vb is onverkort van toepassing.

Voortzetting verblijf na intrekking verblijfsvergunning
De aanvraag van de vreemdeling wiens verblijfsvergunning is ingetrokken (al dan niet met terugwerkende kracht), maar waarbij de aanvraag nog wel is ontvangen binnen de redelijke termijn van zes maanden na de datum waarop de intrekkingsbeschikking is bekendgemaakt, wordt getoetst aan de voorwaarden voor voortzetting van verblijf. De aanvraag is dan namelijk ingediend binnen een redelijke termijn nadat de eerdere verblijfsvergunning is ingetrokken (zie hierboven bij 'Niet-tijdig maar binnen de redelijke termijn'). Dit geldt uiteraard niet indien sprake is van de uitzonderingssituaties bedoeld in artikel 3.82, tweede lid, Vb:

– als de verblijfsvergunning met terugwerkende kracht is ingetrokken en sprake is van omstandigheden bedoeld in artikel 3.82, tweede lid, Vb, dan geldt dat de aanvraag slechts tijdig is ingediend indien deze is ingediend vóór het tijdstip tot wanneer de verblijfsvergunning is ingetrokken. Alleen in die gevallen is betrokkene immers in het bezit van een geldige verblijfsvergunning op het moment dat de verlengingsaanvraag wordt ingediend.
– als de verblijfsvergunning met terugwerkende kracht is ingetrokken en sprake is van omstandigheden bedoeld in artikel 3.82, tweede lid, Vb, en betrokkene de aanvraag heeft ingediend ná het tijdstip tot wanneer de verblijfsvergunning is ingetrokken, is geen sprake van een tijdig ingediende aanvraag. Betrokkene was immers formeel niet meer in het bezit van een geldige verblijfsvergunning op het moment dat de verlengingsaanvraag werd ingediend; dat betrokkene nog wel in het bezit was van een verblijfsdocument, doet daaraan niet af. Als betrokkene formeel nimmer in het bezit is geweest van een verblijfsvergunning, omdat deze is ingetrokken tot en met de datum waarop zij verleend werd, kan betrokkene gelet op het voorgaande per definitie niet tijdig een verlengingsaanvraag indienen. De verlengingsaanvraag wordt in deze gevallen aangemerkt als een aanvraag om eerste toelating (zie artikel 3.80, tweede lid, Vb). Het mvv-vereiste is dan onverkort van toepassing.

Opschortende werking
Ingevolge artikel 73 Vw wordt de werking van het besluit tot afwijzing van de aanvraag of de intrekking van de verblijfsvergunning opgeschort totdat de termijn voor het maken van bezwaar of het instellen van administratief beroep is verstreken of, indien bezwaar is gemaakt of administratief beroep is ingesteld, totdat op het bezwaar of administratief beroep is beslist. Afwijking van deze hoofdregel geldt evenwel indien de aanvraag is afgewezen wegens onder andere het ontbreken van een mvv (zie artikel 73, tweede lid, onder a, Vw). De rechtsgevolgen zoals neergelegd in artikel 27 Vw treden onverkort in werking.

Voortzetting verblijf: niet toerekenbare termijnoverschrijding
Indien voor het verstrijken van de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning niet zowel de verlengingsaanvraag en de gegevens en bescheiden waarmee is aangetoond dat aan de voorwaarden wordt voldaan, zijn ontvangen, zal het verblijfsrecht van de vreemdeling niet aaneengesloten zijn. Dat heeft gevolgen voor de opbouw van rechten (bijvoorbeeld voor de latere verlening van de verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd of naturalisatie). Het is derhalve van belang dat de vreemdeling de aanvraag en de gegevens tijdig indient.

Ingevolge artikel 26, derde lid, Vw kan de verblijfsvergunning echter worden verlengd met ingang van de dag na die waarop de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning waarvoor verlenging is gevraagd afloopt, indien de vreemdeling de aanvraag tot verlenging dan wel de gegevens waaruit blijkt dat aan de voorwaarden wordt voldaan niet tijdig heeft ingediend en hem dit niet is toe te rekenen.

Indien de te late indiening van de aanvraag of de te late verstrekking van de noodzakelijke gegevens of bescheiden de vreemdeling niet is toe te rekenen, wordt gebruik gemaakt van de bevoegdheid om de verblijfsvergunning te verlengen in aansluiting op de verlopen vergunning.

Omstandigheden die een te late indiening niet verschonen, zijn in ieder geval vakantie, detentie, nonchalance of het niet hebben ontvangen of gelezen van de rappelbrief. In deze gevallen ontstaat er een gat in het verblijfsrecht (zie artikel 3.80 en 3.81 Vb). In gevallen waarin de vreemdeling een aanvraag om verlenging van de verblijfsvergunning heeft ingediend, maar blijkt dat niet langer aan de daaraan verbonden beperking wordt voldaan, althans een ander verblijfsdoel wordt nagestreefd, wordt daarom niet (alsnog) ambtshalve aan de voorwaarden voor het nieuwe doel getoetst.

In die gevallen wordt de vreemdeling er bij de beschikking op de voorliggende aanvraag op gewezen dat het nieuwe verblijfsdoel niet is meegewogen bij de beslissing op de aanvraag, althans dat ter zake van dat nieuwe verblijfsdoel een aanvraag tot het wijzigen van een verblijfsvergunning bij de burgemeester van de gemeente waar de vreemdeling woon- of verblijfplaats heeft, kan worden ingediend. Uiteraard geldt dit niet indien de wijziging dermate gering is dat redelijkerwijs niet meer van een wijziging kan worden gesproken, met name in het geval de vreemdeling verlenging heeft gevraagd van de verblijfsvergunning die hem is verleend voor verblijf bij partner en hij inmiddels met die partner is gehuwd.

Van de bevoegdheid om een verblijfsvergunning ambtshalve te wijzigen wordt echter wel gebruik gemaakt indien intrekking van een verleende verblijfsvergunning voor bepaalde tijd aan de orde is wegens het verstrekken van onjuiste gegevens, maar internationale verplichtingen aan verblijfsbeëindiging in de weg staan, als bedoeld in B1/5.3.3.

Gelijktijdige aanvragen om verlenging en wijziging
Er wordt geen toepassing gegeven aan de bevoegdheid neergelegd in artikel 3.67, eerste lid, aanhef en onder a, Vb wanneer er sprake is van een aanvraag tot wijziging van de beperking waaronder de vergunning is verleend. Deze aanvragen worden immers beoordeeld op de voet van de regelgeving ten aanzien van aanvragen om verlening van een vergunning. De verlenging met een duur van vijf jaren is aan de orde wanneer reeds verblijf was toegestaan in het kader van hetzelfde verblijfsdoel gedurende minimaal een jaar. Wanneer het verblijfsdoel gewijzigd wordt, dient de vreemdeling eerst gedurende een periode van minimaal een jaar in het bezit te zijn geweest van een verblijfsvergunning op grond van een huwelijk, geregistreerd partnerschap of een relatie, voordat verlenging met een duur van vijf jaren aan de orde kan zijn.

Alleen als de aanvraag om wijziging van de vergunning wordt afgewezen, maar de tegelijkertijd ingediende aanvraag om verlenging van de geldigheidsduur van de vergunning wel wordt ingewilligd, kan toepassing worden gegeven aan artikel 3.67, eerste lid, aanhef en onder a, Vb.

5.3.6 Openbare orde

Voortzetting verblijfsaanvaarding
Ingevolge artikel 18, eerste lid, onder e, Vw kan een aanvraag tot het verlengen van de geldigheidsduur van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd worden afgewezen indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid. Op grond van artikel 18, tweede lid, Vw kunnen bij of krachtens algemene maatregel van bestuur regels worden gesteld over de toepassing van deze grond. Dergelijke regels zijn neergelegd in artikel 3.86 en 3.87 Vb.

Bij de ontzegging van voortzetting van verblijf (verblijfsbeëindiging) wordt de duur van het verblijf van de vreemdeling op grond van een verblijfsvergunning, direct voorafgaande aan het misdrijf, gerelateerd aan de ernst van de inbreuk op de openbare orde, zoals die blijkt uit de beoordeling daarvan door de (straf)rechter. Daarmee wordt tot uiting gebracht dat naarmate de banden van de vreemdeling met Nederland sterker zijn, de inbreuk op de openbare orde ernstiger dient te zijn om voortzetting van verblijf te ontzeggen. In bepaalde gevallen wordt het verblijf niet, of onder zwaardere voorwaarden, beëindigd.

NB1:
Ingevolge artikel II bij het besluit van 5 juli 2002 tot wijziging van artikel 3.86 Vb 2000 (Stb. 2002, 371, in werking getreden op 17 juli 2002) blijft het gewijzigde Besluit buiten toepassing ten aanzien van de vreemdeling wiens verblijf op grond van het recht zoals dat gold voor de inwerkingtreding van dit besluit niet kon worden beëindigd, tenzij die vreemdeling wegens een na inwerkingtreding van dit Besluit gepleegd misdrijf waartegen een gevangenisstraf van twee jaar of meer is bedreigd bij onherroepelijk geworden rechterlijk vonnis is veroordeeld.

NB2:
Ingevolge artikel II bij het besluit van 29 september 2004 tot wijziging van artikel 3.86 Vb 2000 (Stb. 2004, 496, in werking getreden op 1 november 2004), blijft het gewijzigde Besluit buiten toepassing ten aanzien van de vreemdeling wiens verblijf op grond van het recht zoals dat gold voor de inwerkingtreding van dit besluit niet kon worden beëindigd, tenzij die vreemdeling wegens een na inwerkingtreding van dit Besluit gepleegd misdrijf bij onherroepelijk geworden rechterlijk vonnis is veroordeeld tot jeugddetentie of een maatregel is opgelegd als bedoeld in artikel 38m of 77h, vierde lid, onder a, WvSr.

Toelichting glijdende schaal
De ernst van de inbreuk op de openbare orde wordt bepaald aan de hand van de strafmaat. Om te beoordelen of het verdere verblijf aan een vreemdeling kan worden ontzegd, wordt de hoogte van de opgelegde straf gerelateerd aan de duur van het verblijf van de vreemdeling in Nederland, op het moment dat het misdrijf werd gepleegd. Dit is het principe van de zogenaamde glijdende schaal. Deze regels zijn van toepassing op alle gevallen waarin sprake is van verlenging of wijziging van het verblijf, alsmede indien een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 Vw wordt ingetrokken.

Indien de vreemdeling houder van een verblijfsvergunning regulier, voor bepaalde of onbepaalde tijd, of Nederlander is geweest, en niet tijdig een aanvraag heeft ingediend, zijn de regels van de artikelen 3.86 en 3.87 Vb eveneens van toepassing, indien:
– de aanvraag (tot het verlenen, het wijzigen of het verlengen van een verblijfsvergunning) is ontvangen binnen zes maanden nadat het verblijfsrecht op grond van de eerdere verblijfsvergunning of het Nederlanderschap is geëindigd;
– er geen onjuiste gegevens zijn verstrekt dan wel gegevens zijn achtergehouden, die tot afwijzing van de oorspronkelijke aanvraag zouden hebben geleid; en
– de vreemdeling zijn hoofdverblijf niet buiten Nederland heeft gevestigd.

Artikel 1F Vluchtelingenverdrag
Verder verblijf wordt ontzegd, indien er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat de vreemdeling of een in Nederland verblijvend gezinslid als bedoeld in artikel 29, onder e en f, Vw, zich schuldig heeft gemaakt aan gedragingen, als bedoeld in artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag. Een (strafrechtelijke) veroordeling is niet noodzakelijk. Deze grond is niet afhankelijk gesteld van het tijdstip waarop de gedraging is gepleegd of eventueel bestraft. Deze grond is nader uitgewerkt in C4/3.11.3. Voor een in Nederland verblijvend gezinslid dat op eigen gronden aanspraak maakt op vluchtelingenrechtelijke bescherming zie C2/6.3.

Strafrechtelijke antecedenten
Verder verblijf wordt ontzegd, indien de vreemdeling wegens een misdrijf;
– waartegen bij een verblijfsduur van minder dan drie jaar een gevangenisstraf van twee jaar of meer is bedreigd, of bij een verblijfsduur van drie jaar of meer een gevangenisstraf van drie jaar of meer is bedreigd;
– bij onherroepelijk geworden rechterlijk vonnis;
– is veroordeeld tot een gevangenisstraf of jeugddetentie, een taakstraf, of hem een maatregel als bedoeld in artikel 37a, 38m of 77h, vierde lid, onder a, WvSr is opgelegd; en
– het onvoorwaardelijk ten uitvoer te leggen gedeelte van die straf of maatregel ten minste gelijk is aan de corresponderende norm van de glijdende schaal.

Misdrijven
De enkele omstandigheid dat de vreemdeling een gevaar voor de openbare orde vormt, wordt niet gebaseerd op iedere willekeurige misstap die tot een sanctie heeft geleid. De misdraging moet wel voldoende ernstig zijn geweest. De ernst komt tot uiting in het feit dat alleen misdrijven in aanmerking worden genomen. Bovendien moet ook de sanctie die daarop is gevolgd, voldoende zwaar zijn. Dat betekent dat misdragingen die strafrechtelijk als overtreding worden gekwalificeerd of die buiten het strafrecht zijn afgedaan (bijvoorbeeld met een bestuurlijke boete of uitsluitend een civiele veroordeling tot schadevergoeding) buiten beschouwing blijven. Of een bepaalde misdraging een misdrijf of een overtreding is, is afhankelijk van de desbetreffende wetgeving.

Strafbedreiging van twee respectievelijk drie jaar of meer
Tegen de meeste misdrijven is een maximale door de rechter op te leggen straf bedreigd van drie jaar of meer. Een aantal misdrijven kent een lagere strafbedreiging van twee jaar, waarvan de belangrijkste is vernieling (artikel 350 WvSr).

Onherroepelijk geworden rechterlijk vonnis
Het vonnis waarbij de straf of maatregel is opgelegd, moet onherroepelijk zijn. Indien het vonnis nog niet onherroepelijk is, of indien er een strafzaak openstaat, wordt contact opgenomen met het OM. De beslistermijn kan met toepassing van artikel 25, tweede lid, Vw schriftelijk met maximaal zes maanden worden verlengd.

Onvoorwaardelijke straf
Bij de glijdende schaal worden alleen de onvoorwaardelijk ten uitvoer te leggen gedeelten van de straf meegeteld bij de berekening van de norm in de glijdende schaal.

Cumulatie
In geval van meerdere veroordelingen worden de onvoorwaardelijke gedeelten bij elkaar opgeteld, indien de verblijfsduur (de periode waarin de vreemdeling, voorafgaande aan het plegen van het eerste misdrijf, op grond van een geldige verblijfsvergunning in Nederland verbleef) vijf jaren of korter is.

Taakstraf
Een taakstraf is ofwel een werkstraf (het verrichten van onbetaalde arbeid ten algemene nutte) ofwel een leerstraf (het volgen van een leertraject) dan wel een combinatie van beiden. De taakstraf komt in plaats van een gevangenisstraf. In geval van een veroordeling tot een taakstraf wordt de duur van de door de rechter bepaalde vervangende hechtenis als uitgangspunt genomen bij de toepassing van de glijdende schaal. Dit betekent dat de taakstraf wordt tegengeworpen ongeacht de duur van de taakstraf (zie de artikelen 22, c en d, WvSr).

Gratie
Aan het feit dat een straf geheel of gedeeltelijk, voorwaardelijk of onvoorwaardelijk, door Nederlandse of buitenlandse autoriteiten is kwijtgescholden, komt voor de toepassing van deze regels geen zelfstandige betekenis toe.

Bijzondere categorieën

Minderjarige vreemdelingen met een in Nederland gevestigde Nederlandse ouder
Op grond van hun bijzondere banden met Nederland vinden ongewenstverklaring en ontzegging van verder verblijf op grond van gevaar voor de openbare orde niet plaats ten aanzien van deze vreemdelingen (zie artikel 3.50, vierde lid Vb).

Vreemdelingen die in Nederland zijn geboren dan wel voor hun tiende levensjaar tot Nederland zijn toegelaten
Om reden van hun bijzondere banden met Nederland geldt voor hen dat bij een verblijfsduur van ten minste tien en minder dan vijftien jaar alleen in geval van veroordeling wegens handel in verdovende

middelen ontzegging van verder verblijf en ongewenstverklaring plaats zal vinden en bij een verblijfsduur van ten minste vijftien jaar niet tot verblijfsbeëindiging wordt overgegaan.

Vreemdelingen met een verblijfsduur van tien jaar of langer
Bij een verblijfsduur van tien jaren, wordt alleen tot verblijfsbeëindiging overgegaan ingeval van een geweldsmisdrijf of handel in verdovende middelen. Bij een verblijfsduur van vijftien jaren, wordt alleen tot verblijfsbeëindiging overgegaan ingeval van handel in verdovende middelen. Bij een verblijfsduur van twintig jaren, wordt niet meer tot verblijfsbeëindiging overgegaan.

In het buitenland gepleegde en/of berechte misdrijven
Strafbare feiten die in het buitenland zijn gepleegd of bestraft, worden eveneens bij de beoordeling van het gevaar voor de openbare orde betrokken, doch slechts voor zover het gaat om strafbare feiten die naar Nederlands recht misdrijven zijn. Dat geldt ook indien het strafbare feit naar buitenlands recht een overtreding, maar naar Nederlands recht een misdrijf is. Of het feit naar Nederlands recht een misdrijf is (waartegen een gevangenisstraf van twee of drie jaren of meer is bedreigd) wordt beoordeeld aan de hand van de strafbepalingen in het WvSr of de bijzondere Nederlandse strafwetten.

Bij verblijfsbeëindiging gaat het om (een of meer) strafbare feiten die naar Nederlands recht misdrijven zijn waartegen een gevangenisstraf van respectievelijk twee of drie jaren of meer is bedreigd.

Voor de toepassing van de glijdende schaal, dient tevens te worden beoordeeld welke gevolgen naar Nederlands recht aan de strafbare feiten zouden zijn verbonden, indien die strafbare feiten in Nederland zouden zijn gepleegd en bestraft. Voor die beoordeling is van belang dat de vreemdeling zelf alle relevante gegevens en bescheiden met betrekking tot de strafbare feiten en de afdoening daarvan verschaft, waarbij valt te denken aan een gewaarmerkt afschrift van het strafvonnis. Aan de hand van de gegevens die de vreemdeling heeft verschaft of anderszins bekend zijn geworden, wordt contact opgenomen met het OM voor de vraag welke straf in Nederland voor het betreffende strafbare feit zou zijn gevorderd, waarbij wordt aangesloten bij de gepubliceerde richtlijnen van het OM met betrekking tot de eis van de Officier ter zitting.

6.1.1 De duur van het verblijf in Nederland
Ingevolge artikel 21, eerste lid, Vw kan de aanvraag tot het verlenen van een reguliere verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd van de vreemdeling die direct voorafgaande aan de aanvraag gedurende vijf achtereenvolgende jaren rechtmatig verblijf heeft genoten als bedoeld in artikel 8, onder a, c, e dan wel l, Vw, slechts worden afgewezen op de in dat eerste lid genoemde gronden. Deze gronden worden behandeld in B1/7.1 tot en met B1/7.5.

Ingevolge artikel 21, derde lid, Vw wordt onder een tijdvak als bedoeld in het eerste en tweede lid van dat artikel verstaan een tijdvak onmiddellijk voorafgaande aan de dag waarop de verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd is aangevraagd. Voor de berekening van het tijdvak wordt de periode van rechtmatig verblijf in Nederland vóór het bereiken van de achtjarige leeftijd buiten beschouwing gelaten.

De verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd wordt niet verleend aan vreemdelingen die op het moment van de aanvraag (of de beslissing daarop) korter dan vijf jaren in Nederland verblijven als houder van een geldige verblijfsvergunning, of als vreemdeling die van rechtswege krachtens het gemeenschapsrecht of krachtens de Associatieovereenkomst EG/Turkije verblijfsgerechtigd is. Voor onderdanen van de EU/EER en van Zwitserland wordt verwezen naar de specifieke bepalingen ten aanzien van duurzaam verblijf in B10.

Indien de vreemdeling op het tijdstip waarop de aanvraag is ontvangen niet, maar op het tijdstip waarop op de aanvraag wordt beslist wel, aan de termijn voldoet, wordt de aanvraag niet op deze grond afgewezen.

Niet van belang is of de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd een verblijfsvergunning asiel of regulier is. Indien de vreemdeling aanvankelijk als houder van een verblijfsvergunning asiel in Nederland heeft verbleven en het verblijf aansluitend heeft voortgezet op grond van een verblijfsvergunning regulier, wordt de gehele ononderbroken periode in aanmerking genomen.

Bij de berekening van de perioden wordt mede betrokken de periode waarin de vreemdeling voor de inwerkingtreding van de Vw rechtmatig in Nederland verbleef op grond van artikel 9 tot en met 10 Vw (oud).

De periode waarin de vreemdeling als Nederlander in Nederland heeft verbleven, telt eveneens mee (zie B4).

6.1.3 Bijzondere categorieën

Het gaat hier om de verlening van een verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd aan bijzondere categorieën die niet onverkort aan alle bovengenoemde algemene voorwaarden behoeven te voldoen.

Voor bijzondere bepalingen ten aanzien van de verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd wordt verwezen naar:
- wedertoelating op grond van de terugkeeroptie, zie B4/5;
- wedertoelating op grond van de terugkeeroptie Remigratiewet, zie B4/3.2.2;
- Belgen en Luxemburgers, zie B10;
- Onderdanen van Suriname op wie de Overeenkomst Nederland-Suriname 1975 inzake verblijf en vestiging nog van toepassing is, zie B11;
- diplomaten, zie artikel 3.93 Vb en B12.

Secundaire migranten

Onder secundaire migranten wordt verstaan: kinderen van migranten (zie B4).

Ingevolge artikel 21, vierde lid, Vw, wordt de aanvraag alleen afgewezen op grond dat aanvrager bij onherroepelijk geworden rechterlijk vonnis is veroordeeld wegens een misdrijf waartegen een gevangenisstraf van drie jaar of meer is bedreigd, dan wel hem terzake de maatregel, bedoeld in artikel 37a van het WvSr, is opgelegd en hij een gevaar vormt voor de nationale veiligheid, indien de aanvrager:
- in Nederland is geboren dan wel reeds voor zijn vierde levensjaar in Nederland verbleef;
- sindsdien zijn hoofdverblijf niet buiten Nederland heeft verplaatst; en
- achttien jaar of ouder is.

In afwijking van het eerste lid behoeft het rechtmatig verblijf van de vreemdeling niet aaneengesloten te zijn. Wel dient dat rechtmatige verblijf ten minste vijf jaren te beslaan (zie artikel 21, vierde lid, Vw, in samenhang met artikel 21, eerste lid, onder b en d, Vw). De aanvraag kan slechts worden afgewezen op grond van artikel 21, eerste lid, onder b, Vb, indien de vreemdeling bij onherroepelijk geworden rechterlijk vonnis is veroordeeld tot een gevangenisstraf van meer dan 60 maanden, ter zake van handel in verdovende middelen.

Terugkeeroptie

Aanspraak op hernieuwd verblijf, de terugkeeroptie, geldt in bepaalde gevallen voor kinderen van migranten, welke kinderen naar het land van hun nationaliteit zijn gegaan of teruggekeerd (zie artikel 3.92 Vb en B4/5).

9.1.1 Vereisten voor het indienen van de aanvraag

Schriftelijke aanvraag
De aanvraag wordt altijd schriftelijk ingediend. Indien de vreemdeling mondeling aangeeft een aanvraag in te willen dienen, wordt hij er door de burgemeester van de gemeente waar hij woon- of verblijfplaats heeft op gewezen dat de aanvraag schriftelijk moet worden ingediend.

Indiening in persoon
Als hoofdregel wordt de aanvraag, in het belang van de behandeling van die aanvraag en in het belang van het toezicht op vreemdelingen, door de vreemdeling in persoon ingediend. Indien de vreemdeling het aanvraagformulier niet in persoon inlevert bij de burgemeester van de gemeente waar hij woon- of verblijfplaats heeft, doch het schriftelijk retourneert, zal hij worden verzocht in persoon te verschijnen teneinde aldaar alsnog een aantal gegevens in persoon te verstrekken. De burgemeester tekent op het aanvraagformulier aan op welke datum de aanvraag door hem is ontvangen.

Plaats van indiening van de aanvraag
In artikel 3.101 Vb zijn bepalingen opgenomen ten aanzien van de plaats waar de aanvraag dient te worden ingediend.

De aanvraag tot het verlenen of het wijzigen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd
Hoofdregel: De aanvraag tot het verlenen of het wijzigen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd wordt ingediend bij de burgemeester van de gemeente waar de vreemdeling woon- of verblijfplaats heeft (zie artikel 4:1 Awb, in samenhang met artikel 3.33a VV).

Dat niet aan deze hoofdregel wordt voldaan, wordt niet tegengeworpen aan de vreemdeling:
– die vóór 1 april 2001 een aanvraag tot toelating als vluchteling als bedoeld in artikel 15, eerste lid, Vw (oud) heeft ingediend; en
– in de periode van 14 januari 2003 tot en met 17 maart 2005 een verzoek in de vorm van een zogenaamde '14-1-brief' heeft gestuurd aan de Minister, op welk verzoek nog niet een in rechte onaantastbaar geworden beslissing is genomen.

Als '14-1-brief' wordt aangemerkt een schriftelijk verzoek, dat voldoet aan alle volgende drie kenmerken:
– het verzoek is ingediend rechtstreeks bij de Minister (dan wel de IND); en
– het verzoek is niet ingediend met het in het VV voorgeschreven formulier; en
– het verzoek moet worden aangemerkt als een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier als bedoeld in artikel 14 Vw. Aanvragen tot het verlengen van de geldigheidsduur of het wijzigen van de verblijfsvergunning vallen hier niet onder.

In afwijking van de hoofdregel wordt de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd van een vreemdeling die niet in het bezit is van de vereiste mvv en die woonachtig is in de gemeente die vermeld is in kolom A van bijlage 18, behorend bij artikel 3.33a VV, ingediend bij het met die gemeente corresponderende in kolom B van deze bijlage vermelde kantoor van de IND.

Deze verplichting geldt niet voor de vreemdeling die de nationaliteit bezit van één van de door de Minister van BuZa aangewezen landen dan wel de vreemdeling die een gemeenschapsonderdaan of burger van de EU is. Het gaat hier om de nationaliteiten van de volgende landen: Australië, België, Canada, Cyprus, Duitsland, Denemarken, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, Ierland, Italië, Japan, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Monaco, Nieuw Zeeland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Verenigd Koninkrijk, Verenigde Staten van Amerika, IJsland, Vaticaanstad, Zweden en Zwitserland.

Alvorens de aanvraag in persoon te kunnen indienen, zal de vreemdeling daartoe eerst telefonisch een afspraak dienen te maken (023 – 888 9090 voor het kantoor te Hoofddorp en 070 – 779 3788 voor het kantoor te Rijswijk).

De aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd op grond van B9 (mensenhandel)
In afwijking van de hoofdregel wordt de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking verband houdend met de vervolging van mensenhandel ingediend bij de politie van de gemeente waar de vreemdeling woon- of verblijfplaats heeft.

De politie stuurt de aanvraag na ontvangst per omgaande rechtstreeks door naar de IND, zodat op deze aanvraag binnen 24 uur kan worden beslist.

De aanvraag tot het verlengen van de geldigheidsduur van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd
De aanvraag tot het verlengen van de geldigheidsduur van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd wordt schriftelijk ingediend bij het kantoor van de IND (zie artikel 3.33b VV).

De aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd
De aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd wordt eveneens schriftelijk ingediend bij het kantoor van de IND (zie artikel 3.33c VV).

Aanvraag van een vreemdeling wiens vrijheid rechtens is ontnomen
Ingevolge het bepaalde in artikel 3.101, tweede lid, Vb wordt, indien de vreemdeling rechtens de vrijheid is ontnomen, de aanvraag ingediend op de plaats waar de vrijheidsontneming ten uitvoer wordt gelegd. Dat kan een politiecel, een cel van de KMar, een Huis van Bewaring of een uitzetcentrum zijn. Indien de vreemdeling zich in een politiecel of een Huis van Bewaring bevindt, neemt de politie de aanvraag in ontvangst en zendt haar onverwijld door naar de IND. Hiertoe wordt gebruik gemaakt van het model M56. De terzake relevante bescheiden en gegevens worden met de aanvraag meegezonden. De IND beslist onverwijld op de aanvraag en stelt de politie onverwijld in kennis van de inhoud van de beslissing.

Indien de vreemdeling zich in een cel van de KMar of een uitzetcentrum bevindt, neemt de KMar de aanvraag in ontvangst en zendt haar onverwijld door naar de IND. De terzake relevante gegevens en bescheiden worden met de aanvraag meegezonden. Hiertoe wordt gebruik gemaakt van het model M56. De IND beslist onverwijld op de aanvraag en stelt de KMar onverwijld in kennis van de inhoud van de beslissing.

Aanvraag van vreemdelingen van Australische, Canadese of Nieuw-Zeelandse nationaliteit
De aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd kan ingevolge artikel 3.101, derde lid, Vb worden ingediend bij de Nederlandse vertegenwoordiging in Australië, Canada of Nieuw Zeeland, indien de Australische, Canadese of Nieuw-Zeelandse vreemdeling in het kader van een uitwisselingsprogramma tussen Nederland en een van die landen in Nederland wil verblijven. De aanvraag kan ook in Nederland worden ingediend bij de burgemeester van de gemeente waar de vreemdeling woon- of verblijfplaats heeft.

De aanvraag tot vervanging of vernieuwing van een verblijfsdocument
Aanvragen met betrekking tot het vervangen of het vernieuwen van verblijfsdocumenten om redenen als genoemd in artikel 4.22 Vb kunnen worden toegezonden aan de IND. De aanvrager kan daartoe via het landelijk nummer van de IND telefonisch een aanvraagformulier aanvragen. Dit aanvraagformulier wordt door Hoofd IND vast gesteld en wordt alleen via de website van de IND ter beschikking gesteld. Dit aanvraagformulier kan vervolgens, volledig ingevuld en voorzien van alle benodigde bescheiden, worden geretourneerd aan de IND.

Vastgesteld formulier
De aanvraag tot verlening dan wel verlenging van een verblijfsvergunning regulier wordt schriftelijk ingediend door middel van een formulier, waarvan het model bij ministeriële regeling is vastgesteld. De modellen zijn:
– model conform bijlage 13 VV voor de indiening van een aanvraag tot verlening of wijziging van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd in de situatie dat de vreemdeling niet in het bezit is van een geldige mvv;
– model conform bijlage 13a, sub 2, VV voor de indiening van een aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd in de situatie dat de vreemdeling in het bezit is van een geldige mvv;
– model f bijlage 13 VV voor de indiening van een aanvraag tot verlenging van de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd;
– model h bijlage 13 VV voor de aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd;
– model e bijlage 13 VV voor de indiening van een verzoek om toetsing aan het recht van de Europese gemeenschappen.

Het verkrijgen van het aanvraagformulier
Een formulier kan worden verkregen:
– via de website van de IND;
– via de infolijn van de IND; en
– via de burgemeester van de gemeente van de woon- of verblijfplaats van de vreemdeling.

De vreemdeling die zich bij de burgemeester van zijn woon- of verblijfsplaats meldt ter indiening van een aanvraag, zal aldaar kenbaar maken voor welk verblijfsdoel hij een aanvraag wenst in te dienen. De burgemeester kan vervolgens met behulp van een handleiding vaststellen welk aanvraagformulier aan de vreemdeling behoort te worden verschaft.

Indien de aanvraag wordt ingediend door middel van een brief die de bewoordingen van het toepasselijke formulier volgt en die alle daarbij gevraagde gegevens omvat, wordt deze – met inachtneming van de overige vereisten – in behandeling genomen.

Bij een aanvraag om eerste toelating zal het aanvraagformulier tot verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd na inreis op een geldige mvv, hetzij het aanvraagformulier tot verlening van een verblijfsvergunning regulier voor paalde tijd na inreis zonder geldige mvv, hetzij het aanvraagformulier tot afgifte van een bewijs waaruit het rechtmatig verblijf als gemeenschapsonderdaan blijkt, aan de vreemdeling worden verstrekt. Indien de aanvraag wordt ingediend door middel van een brief die de bewoordingen van het toepasselijke formulier volgt en die alle daarbij gevraagde gegevens omvat, wordt deze – met inachtneming van de overige vereisten – in behandeling genomen.

Bijzondere categorieën
Indiening van een aanvraag, anders dan met het voorgeschreven formulier wordt niet tegengeworpen aan de vreemdeling:
– die vóór 1 april 2001 een aanvraag tot toelating als vluchteling als bedoeld in artikel 15, eerste lid, Vw (oud) heeft ingediend; en
– in de periode van 14 januari 2003 tot en met 17 maart 2005 een verzoek in de vorm van een zogenaamde '14-1-brief' heeft gestuurd aan de Minister, op welk verzoek nog niet een in rechte onaantastbaar geworden beslissing is genomen.

Als '14-1-brief' wordt aangemerkt een schriftelijk verzoek, dat voldoet aan alle volgende drie kenmerken:
– het verzoek is ingediend rechtstreeks bij de Minister (dan wel de IND); en
– het verzoek is niet ingediend met het in het VV voorgeschreven formulier; en

– het verzoek moet worden aangemerkt als een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier als bedoeld in artikel 14 Vw.

Aanvragen tot het verlengen van de geldigheidsduur of het wijzigen van de verblijfsvergunning vallen hier niet onder.

Ondertekening van de aanvraag
De aanvraag wordt ondertekend door de vreemdeling zelf of door diens wettelijk vertegenwoordiger. Als zodanig gelden uitsluitend een ouder, voogd of curator (dus niet een advocaat of zaakwaarnemer). Degene die een aanvraag namens een minderjarig kind wenst in te dienen, toont aan diens wettelijk vertegenwoordiger te zijn. Indien dat niet is aangetoond, geeft de IND een termijn van drie maanden om dat gebrek te herstellen. Dat laatste geschiedt hetzij door een voogdijvoorziening in Nederland, hetzij door de ondertekening van de aanvraag namens het kind door de wettelijk vertegenwoordiger van het kind in het land van herkomst. Indien na afloop van de termijn van drie maanden de wettelijke vertegenwoordiging niet is geregeld en het kind jonger is dan twaalf jaar, wordt de aanvraag buiten behandeling gesteld. Indien het kind twaalf jaar of ouder is, kan genoegen worden genomen met ondertekening door het kind zelf.

Vermelding van naam en adres van de aanvrager en dagtekening
De aanvraag bevat in ieder geval de naam en het adres van de vreemdeling, en de dagtekening van de aanvraag (zie artikel 4:2, eerste lid, Awb). Bij ontvangst van de aanvraag wordt aangetekend op welke datum de aanvraag is ontvangen.

9.2 Aanduiding van de beschikking die wordt gevraagd
De vreemdeling geeft onder meer aan welke verblijfsvergunning regulier hij wenst te verkrijgen en voor welk verblijfsdoel hij in Nederland wenst te verblijven (zie artikel 4:2, eerste lid, Awb).

Verblijfsvergunning zonder beperking
Indien de vreemdeling aangeeft op grond van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd zonder beperking in Nederland te willen verblijven, wordt hij door de IND in de gelegenheid gesteld de aanvraag nader aan te vullen met een concreet verblijfsdoel en dat doel nader met gegevens en bescheiden te onderbouwen. De verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd wordt immers niet zonder beperking verleend, maar altijd onder een beperking die verband houdt met het verblijfsdoel (zie artikel 14, tweede lid, Vw).

Indien de vreemdeling aangeeft in Nederland te willen verblijven voor een ander regulier doel dan de verblijfsdoelen die in het Vb en de Vc (en eventueel de (voorheen) Tussentijdse Berichten Vc, thans Wijzigingsbesluiten Vc) zijn genoemd, verschaft hij alle benodigde gegevens en bescheiden op grond waarvan hij meent dat aan hem op grond van hetzij een wezenlijk Nederlands belang, hetzij klemmende redenen van humanitaire aard, hetzij internationale verplichtingen, een verblijfsvergunning behoort te worden verleend.

Meer verblijfsdoelen
Per aanvraag wordt één verblijfsdoel aangegeven. De verblijfsdoelen zijn genoemd in het Vb (zie artikel 3.4 en 3.14 tot en met 3.56 Vb) en nader uitgewerkt in B2 en verder van de Vc. Deze opsomming is echter niet limitatief.

Indien de vreemdeling aangeeft voor meerdere verblijfsdoelen – bijvoorbeeld voor verblijf in het kader van gezinshereniging en voor het verrichten van arbeid als zelfstandige – in Nederland te willen verblijven, dient hij evenzoveel aanvragen in te dienen. Per aanvraag worden leges geheven.

Wijziging verblijfsdoel
Indien de vreemdeling na de indiening van de aanvraag aangeeft, verblijf in Nederland voor een ander doel te wensen, dient hij ingevolge artikel 3.100 Vb een nieuwe aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd in te dienen bij de burgemeester van de gemeente waar hij woon- of verblijfplaats heeft (zie artikel 3.33a VV en B1/9.1.1). In dat geval worden opnieuw leges geheven. De vreemdeling kan desgewenst de eerder ingediende aanvraag schriftelijk intrekken. Intrekking van de aanvraag leidt niet tot restitutie van de leges.

Slechts indien redelijkerwijs niet van wijziging van het verblijfsdoel kan worden gesproken, hoeft geen nieuwe aanvraag te worden ingediend.

Asielgerelateerd verblijfsdoel
In het aanvraagformulier (voor de aanvraag verblijfsvergunning regulier zonder mvv of aanvraag tot wijziging van de verblijfsvergunning) wordt de vreemdeling die verblijf beoogt op asielgerelateerde gronden verwezen naar één van de AC's in Nederland ter indiening van een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel.

Van asielgerelateerde gronden is in ieder geval sprake, indien de vreemdeling zich erop beroept dat hij:
a. (verdrags)vluchteling is;
b. gegronde redenen heeft bij uitzetting een reëel risico te lopen om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen;
c. niet kan terugkeren naar het land van herkomst op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit dat land van herkomst; of
d. niet kan terugkeren naar het land van herkomst, omdat dat van bijzondere hardheid zou zijn in verband met de algehele situatie aldaar.

Indien de vreemdeling desondanks de aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning regulier onderbouwt met asielgerelateerde gronden, wijst de IND hem er schriftelijk op dat deze bij de beoordeling van de reguliere aanvraag buiten beschouwing worden gelaten. De vreemdeling wordt er tevens op gewezen dat hij zich ter indiening van een aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning asiel kan melden bij één van de AC's in Nederland. Persisteert de vreemdeling ook na deze schriftelijke mededeling nog bij het indienen van een reguliere aanvraag onderbouwd met asielgerelateerde gronden, dan wordt de aanvraag als een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier behandeld. Als gevolg hiervan worden onder meer leges geheven en wordt getoetst aan het bezit van een geldig document voor grensoverschrijding en een geldige mvv. Bij de beoordeling van de aanvraag blijven de asielgerelateerde gronden buiten beschouwing.

De 'afgeleide asielstatus'
De vreemdeling die als gezinslid van een houder van de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd in aanmerking komt voor verlening van een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, eerste lid, onder e of f, Vw dient een daartoe strekkende aanvraag in te dienen bij één van de AC's in Nederland (zie C10/4).

Het gaat hierbij om:
a. de vreemdeling die als echtgenoot of echtgenote of minderjarig kind feitelijk behoort tot het gezin, die dezelfde nationaliteit heeft en gelijktijdig met de hoofdpersoon Nederland is ingereisd of is nagereisd binnen drie maanden, nadat aan de hoofdpersoon de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd is verleend (zie artikel 29, eerste lid, onder e, Vw); en
b. de vreemdeling die als partner of als meerderjarig kind zodanig afhankelijk is van de hoofdpersoon, dat hij om die reden behoort tot het gezin, die dezelfde nationaliteit heeft en gelijktijdig met de hoofdpersoon Nederland is ingereisd of is nagereisd binnen drie maanden, nadat aan de hoofdpersoon de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd is verleend (zie artikel 29, eerste lid, onder f, Vw).

Op deze aanvraag is de gebruikelijke asielprocedure van toepassing. Zo wordt onder meer een eerste en (zonodig) een nader gehoor gehouden.

9.3 Onderbouwende gegevens en bescheiden

Bij de indiening van de aanvraag legt de vreemdeling een geldig document voor grensoverschrijding over en verstrekt hij, voorzover redelijkerwijs mogelijk, de gegevens en bescheiden waarmee wordt aangetoond dat aan de voorwaarden wordt voldaan (zie artikel 4:2, tweede lid, Awb, artikel 3.102, eerste lid, Vb). Uitgangspunt is dat de vreemdeling een volledig onderbouwde aanvraag indient. De vreemdeling kan zich voor het indienen van de aanvraag op de hoogte stellen welke gegevens benodigd zijn, door telefonisch of schriftelijk informatie op te vragen, of de vreemdelingenregelgeving dan wel een van de voorlichtingsbrochures te raadplegen. Ook kan hij zich in Nederland met de gemeente in verbinding stellen. In het buitenland kan hij informatie vragen bij de Nederlandse diplomatieke vertegenwoordiging in zijn land van domicilie.

Indien de vreemdeling niet beschikt over een geldig document voor grensoverschrijding, legt hij, voor zover redelijkerwijs mogelijk, gegevens en bescheiden over, waarmee wordt aangetoond dat hij vanwege de regering van het land waarvan hij onderdaan is, niet of niet meer in het bezit van een geldig document voor grensoverschrijding kan worden gesteld.

In dat geval legt hij tevens gegevens of bescheiden over omtrent zijn identiteit en nationaliteit.

Indien de gegevens of bescheiden in een vreemde taal, anders dan de Franse, Duitse of Engelse taal, zijn gesteld, dient tevens een vertaling (in het Nederlands, Frans, Duits of Engels) te worden verschaft.

De vertaling dient te zijn opgesteld door een bij een Nederlandse rechtbank beëdigde tolk/vertaler.

Antecedentenverklaring
Aan vreemdelingen van twaalf jaar en ouder die een aanvraag indienen, wordt een antecedentenverklaring ter ondertekening voorgelegd (zie bijlage 12 VV). Burgers van de Unie mag geen antecedentenverklaring ter ondertekening worden voorgelegd. Voor specifieke bepalingen ten aanzien van de vreemdeling die de Belgische of Luxemburgse nationaliteit bezit wordt verder verwezen naar B10/6.1.2.

De originele door de vreemdeling ondertekende antecedentenverklaring(en) wordt/worden zorgvuldig bewaard in de administratie van de IND.

De vreemdeling die de antecedentenverklaring niet naar waarheid kan ondertekenen, verschaft gegevens en bescheiden met betrekking tot zijn antecedenten.

Gelegaliseerde bescheiden
De vreemdeling draagt zorg voor de legalisatie van buitenlandse stukken betreffende de staat van personen (zie B2).

Gelegaliseerde bescheiden uit Somalië
Er is in Somalië geen internationaal erkend gezag. Op die grond worden Somalische autoriteiten en door hen uitgegeven documenten, waaronder bewijsstukken betreffende de staat van personen, door Nederland niet erkend. Zie voor wat betreft documenten voor grensoverschrijding B1/4.2.

Legalisatie van documenten betreffende de burgerlijke staat van een persoon geschiedt in het geval van Somalische onderdanen als regel door dezelfde niet erkende autoriteiten en daarom worden ook die documenten door Nederland niet erkend.

De circulaire inzake "de Legalisatie en verificatie van buitenlandse bewijsstukken betreffende de staat van personen" van 12 januari 2000, laatstelijk gewijzigd op 15 mei 2006, houdt onder meer in dat houders van een verblijfsvergunning asiel of van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd, die is verleend met vrijstelling van het paspoortvereiste, zijn vrijgesteld van het legalisatievereiste. In aanvulling daarop geldt het volgende.

Van vreemdelingen, die op een wijze, als uitgewerkt in B1/4.2 hebben aangetoond dat zij de door hen gestelde identiteit bezitten, alsmede de Somalische nationaliteit, wordt niet geëist dat zij bij de aanvraag van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd (daarom ook niet bij de aanvraag van een mvv) gelegaliseerde documenten betreffende hun burgerlijke staat overleggen.

Dit geldt echter alleen voorzover die documenten door Somalische autoriteiten zijn afgegeven.

In daarvoor in aanmerking komende gevallen vindt DNA-onderzoek plaats om een gestelde afstammingsrelatie vast te stellen, een en ander overeenkomstig B2/8.5 en B2/8.6 (toepassing DNA-onderzoek).

Zie voor wat betreft documenten voor grensoverschrijding B1/4.2 slot.

9.4 Specifieke bepalingen procedure verblijfsvergunning bepaalde tijd

Indien de aanvraag wordt ingediend bij de burgemeester

Inleiding
Voor zover in de onderhavige paragraaf niet anders is bepaald, is het bepaalde in B1 onverkort van toepassing.

Enkele handelingen (in hoofdlijnen) van de burgemeester inzake de aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning regulier of een aanvraag tot wijziging van de verblijfsvergunning regulier

Identificeren van de vreemdeling
Deze handeling wordt verricht door de burgemeester in het kader van de inschrijving in de GBA. De identiteit van de vreemdeling dient te worden vastgesteld aan de hand van de vereiste brondocumenten zoals aangegeven in de GBA-wetgeving. De vreemdeling legt hiertoe gegevens of bescheiden over omtrent zijn identiteit en nationaliteit.

Aankruisen checklist
De burgemeester kruist op de per verblijfsdoel gespecificeerde checklist – welke door de Minister ter beschikking wordt gesteld – aan welke bescheiden bij het indienen van de aanvraag door de vreemdeling zijn overgelegd. De burgemeester kan de vreemdeling wijzen op de mogelijkheid de ontbrekende bescheiden bij de aanvraag per ommegaande (dezelfde dag nog) over te leggen (bijvoorbeeld een ontbrekende pasfoto, of een salarisstrookje dat de vreemdeling thuis of elders heeft laten liggen en waarvan kan worden verwacht dat de vreemdeling het per ommegaande (alsnog) kan overleggen). Met nadruk zij vermeld dat vorenstaande situatie dient te worden onderscheiden van het bieden van een herstelverzuim en géén inhoudelijke toets met zich meebrengt voor de burgemeester. Het bieden van een herstelverzuim is uitdrukkelijk voorbehouden aan de IND. Indien de vreemdeling aangeeft de ontbrekende bescheiden niet per ommegaande alsnog te willen overleggen en kenbaar maakt dat hij zijn aanvraag in behandeling wenst te laten nemen, neemt de burgemeester de aanvraag onverkort in ontvangst.

Het innen van de voor de aanvraag verschuldigde leges
De procedure inzake de leges staat beschreven in B1/9.6.1.

Verstrekken 'sticker Verblijfsaantekeningen Algemeen'
De burgemeester verstrekt de sticker 'Verblijfsaantekeningen Algemeen' (bijlage 7g VV) aan de vreemdeling ten bewijze van het feit dat de vreemdeling een aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd of een aanvraag tot wijziging van de verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd heeft ingediend. De sticker wordt afgegeven voor een duur die één maand korter is dan de geldigheidsduur van het document voor grensoverschrijding van de vreemdeling, met in beginsel een maximumduur van zes maanden.

De sticker 'Verblijfsaantekeningen Algemeen' bevat naast de aantekening omtrent het rechtmatig verblijf als bedoeld in artikel 8, onder f, g, h, en i Vw, tevens informatie omtrent de toegang tot de arbeidsmarkt.

Met nadruk zij vermeld dat de aantekening omtrent de aanmeldingsplicht alsmede de aantekening omtrent de periodieke meldplicht onverkort door de Korpschef dan wel de ambtenaar belast met het toezicht worden geplaatst. Hiertoe wordt op de sticker 'Aantekeningen Toezicht' (bijlage 7j VV) door de Korpschef de datum van de aanmelding en het nummer van het paspoort ingevuld achter de tekst 'aangemeld op (datum)'.

Verstrekken sticker 'Verblijfsaantekeningen Gemeenschapsonderdaan'
Voor het familielid van de onderdaan van de EU/EER of van Zwitserland dat zelf niet ook afkomstig is uit één van deze lidstaten (m.a.w het familielid-derdelander van de unieburger) plaatst de burgemeester de sticker 'Verblijfsaantekeningen Gemeenschapsonderdaan' in het geldige document voor grensoverschrijding van de vreemdeling, of voorziet het reisdocument van een zogeheten inlegvel. De sticker of het inlegvel bevat naast de aantekening omtrent het rechtmatig verblijf, tevens informatie omtrent de toegang tot de arbeidsmarkt.

Maken kopieën van originele stukken die aanvrager toont, inclusief geldig document voor grensoverschrijding en brondocumenten
De burgemeester maakt ten behoeve van de IND een kopie van het door de vreemdeling overgelegde geldige document voor grensoverschrijding alsmede een kopie van de door de vreemdeling overgelegde originele brondocumenten (zoals geboorteakte en de huwelijksakte).
De kopieën van deze bescheiden dienen te worden gewaarmerkt.

Kopiëren van het ondertekende aanvraagformulier
De burgemeester maakt ten behoeve van de vreemdeling een kopie van de pagina van het aanvraagformulier waarop de persoonsgegevens van de aanvrager staan vermeld, alsmede diens handtekening. Deze kopie wordt gewaarmerkt en vervolgens overhandigd aan de vreemdeling.

Verzenden van stukken naar de IND
De burgemeester draagt zorg voor het doorzenden van de aanvraag naar de IND. Hij zendt onder meer de volgende bescheiden naar de IND: het originele aanvraagformulier (inclusief de vereiste bijlagen (denk hierbij aan de originele relatieverklaring of de bewustverklaring au pair)), de set gewaarmerkte kopieën van het document voor grensoverschrijding en de overgelegde brondocumenten, een kopie van het betalingsbewijs leges en de ingevulde checklist.

Uitreiken van het verblijfsdocument
De burgemeester van de gemeente waar de vreemdeling woon- of verblijfplaats heeft roept de vreemdeling op voor het in ontvangst nemen van het verblijfsdocument.

Het verblijfsdocument wordt alleen in persoon aan de vreemdeling uitgereikt, tegen afgifte van een ontvangstbewijs (zie model M76) en – voor zover sprake is van een aanvraag tot wijziging van de verblijfsvergunning – tegen inlevering van het oude verblijfsdocument of tegen overlegging van (een kopie van) een proces-verbaal van aangifte van vermissing van het oude verblijfsdocument. De burge-

meester ziet erop toe dat de vreemdeling in persoon, en bij minderjarigheid in bijzijn van zijn wettelijk vertegenwoordiger, het verblijfsdocument in ontvangst neemt. De burgemeester zendt het door de vreemdeling ondertekend ontvangstbewijs (zie model M76) naar het Bureau Documenten van de IND.

Ook indien het verblijfsdocument waaruit het rechtmatig verblijf blijkt, nog niet is verstrekt, is er vanaf de bekendmaking van de beschikking sprake van rechtmatig verblijf.

Algemene informatie verschaffen
Naast de bovengenoemde specifieke handelingen verschaft de burgemeester beleidsarme algemene informatie aan de vreemdeling.

Indien de aanvraag wordt ingediend bij de IND
Indien de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd ingevolge artikel 3.33a, vierde lid, VV bij een kantoor van de IND wordt ingediend, is het bepaalde in B1 onverkort van toepassing voor zover in deze paragraaf niet anders is bepaald.

Bij het in ontvangst nemen van de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd bepaalt de IND-ambtenaar de voor de aanvraag geldende leges. De vreemdeling wordt in de gelegenheid gesteld de verschuldigde leges per kas of per pin ter plekke aan de kas te voldoen. De vreemdeling dient het bedrag in één keer te voldoen. Betaling in termijnen is niet mogelijk. Na betaling van het verschuldigde bedrag ontvangt de vreemdeling een betalingsbewijs. Indien de vreemdeling het verschuldigde legesbedrag niet ter plekke per kas of per pin heeft voldaan, stelt de IND-ambtenaar de vreemdeling ingevolge het bepaalde in artikel 4:5 van de Awb mondeling in de gelegenheid om het verzuim te herstellen en alsnog ter plekke de verschuldigde leges per kas of pinbetaling te voldoen. In dat geval is er geen reden om langer herstel verzuim te verlenen dan het tijdsverloop dat in de regel gemoeid is met de handeling van kas- of pinbetaling. Als betrokkene geen gebruik maakt van de hem geboden gelegenheid om het verschuldigde legesbedrag alsnog te voldoen, wordt de aanvraag direct ter plaatse door de IND-ambtenaar buiten behandeling gesteld.

De aanzegging tot legesbetaling valt niet onder het beschikkingsbegrip. Tegen de beschikking tot buitenbehandelingstelling van de aanvraag, die volgt als geen leges worden voldaan, kan een bezwaarschrift worden ingediend.

Na betaling van de verschuldigde leges vraagt de IND-ambtenaar aan de vreemdeling – voor zover zulks niet reeds blijkt uit het ingevulde aanvraagformulier – op welke mvv-vrijstellingsgrond hij zich beroept dan wel op welke gronden betrokkene meent dat sprake is van een zodanig bijzonder geval dat vasthouden aan het mvv-vereiste zou getuigen van een bijzondere hardheid (de hardheidsclausule ex artikel 3.71, vierde lid, Vb) indien en voor zover betrokkene zich daarop beroept. Conform het bepaalde in B1/4.1.1 dient betrokkene reeds bij het indienen van de aanvraag het verzoek om mvv-vrijstelling met feiten en omstandigheden te onderbouwen en van die feiten en omstandigheden tenminste een begin van bewijs te leveren. Indien de aangevoerde feiten en omstandigheden reeds op voorhand niet kunnen leiden tot vrijstelling van het mvv-vereiste, zal de IND-ambtenaar direct ter plaatse een afwijzende beschikking uitreiken aan betrokkene. Indien de aangevoerde feiten en omstandigheden daartoe aanleiding geven, zal de vreemdeling in de gelegenheid worden gesteld het beroep op de mvv-vrijstelling (alsnog) nader te onderbouwen met bescheiden of anderszins.

Indien de aanvraag niet meteen ter plaatse kan worden afgedaan omdat nader onderzoek aangewezen is, zal de IND-ambtenaar de vreemdeling de Sticker 'Verblijfsaantekeningen Algemeen' (zie bijlage 7g VV) verstrekken ten bewijze van het feit dat de vreemdeling rechtmatig verblijf heeft gedurende de behandeling van de aanvraag.

De IND-ambtenaar maakt tevens ten behoeve van de aanvrager een kopie van de pagina van het aanvraagformulier waarop de persoonsgegevens van de aanvrager alsmede diens handtekening staan vermeld. Deze kopie wordt gewaarmerkt en vervolgens overhandigd aan de vreemdeling. Voor zover de vreemdeling nog geen onderzoek naar TBC aan de ademhalingsorganen heeft ondergaan en hij daarvan evenmin is vrijgesteld, verwijst de IND-ambtenaar de vreemdeling door naar de meest nabij gelegen GG&GD met gebruikmaking van het TBC-formulier (zie bijlage 13 VV).

9.4.1 Verlenging verblijfsvergunning regulier (on)bepaalde tijd

Voor zover in de onderhavige paragraaf niet anders is bepaald, is het bepaalde in hoofdstuk B1 onverkort van toepassing.

Schriftelijke aanvraag
Zie B1/9.1.1.

Het verkrijgen van het aanvraagformulier verlenging geldigheidsduur verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd
De IND zendt de vreemdeling drie maanden vóór de expiratie van de verblijfsvergunning een aanvraagformulier toe, waarmee de vreemdeling kan verzoeken om verlenging van de geldigheidsduur van zijn verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd.

Met nadruk zij vermeld dat het voorgaande niet af doet aan de eigen verantwoordelijkheid van de vreemdeling voor de tijdige indiening van de aanvraag. Bij een niet-tijdige indiening van de verlengingsaanvraag komt dan ook geen betekenis toe aan de omstandigheid dat de vreemdeling onverhoopt niet door de IND is gewezen op het feit dat zijn vergunning afloopt.

Het aanvraagformulier tot verlenging van de geldigheidsduur van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd en tot verlening van een verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd kan worden verkregen via het landelijk telefoonnummer van de IND.

Plaats van indienen van een aanvraag tot verlenging van de geldigheidsduur van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd en een aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd
Het aanvraagformulier tot verlenging van de geldigheidsduur van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd en de aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd wordt volledig ingevuld en voorzien van alle benodigde bescheiden rechtstreeks aan de IND verzonden (zie artikelen 3.33 b en 3.33 c VV).

Samenloop aanvraag tot verlenging van de geldigheidsduur van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd en aanvraag tot wijziging van de verblijfsvergunning regulier
Indien sprake is van een gelijktijdig met de verlengingsaanvraag ingediende aanvraag tot wijziging van de beperking waaronder de verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd is verleend, wordt de vreemdeling door de IND verwezen naar de burgemeester van de gemeente waar hij woon- of verblijfplaats heeft.

Het gaat hier immers in wezen om een nieuwe aanvraag en niet zozeer om verlenging van de op grond van een andere beperking verleende verblijfsvergunning. Doorgaans zal ten behoeve van deze nieuwe aanvraag andere informatie nodig zijn dan waarover de IND al beschikt en die zonodig in het kader van de aanvraag tot verlenging van de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd kan worden aangevuld.

Overleggen van originele bescheiden
De procedure ter zake van de aanvraag tot verlenging van de geldigheidsduur van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd, alsmede de aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning regulier

voor onbepaalde tijd, betreft in beginsel een geheel en al schriftelijke procedure. De aanvraag wordt in beginsel niet in persoon ingediend, doch voorzien van alle relevante gegevens en bescheiden rechtstreeks naar de IND gezonden.

Ingeval van een niet in persoon ingediende aanvraag zal de vreemdeling veelal gegevens en bescheiden in kopie overleggen en niet in origineel. Ingevolge het bepaalde in artikel 3.102, tweede lid, Vb toont de vreemdeling op verzoek van de Minister de originele gegevens en bescheiden.

Om te voorkomen dat de vreemdeling genoodzaakt is in die situatie allerlei originele documenten (bijvoorbeeld geboorte- en huwelijksakten) aan de IND te zenden, worden de originele documenten feitelijk getoond bij de burgemeester van de gemeente waar de vreemdeling woon- of verblijfplaats heeft (zie artikel 3.33d VV).

De burgemeester maakt van de betreffende documenten een gewaarmerkte kopie en stelt deze aan de IND ter beschikking.

Leges
De leges die verschuldigd zijn voor de afdoening van een aanvraag tot verlenging van de geldigheidsduur van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd alsmede voor de afdoening van een aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd worden namens de Minister door de IND geïnd. De procedure terzake van het innen van de leges is in B1/9.6.1 meer uitgebreid beschreven.

Verstrekken van de sticker 'Verblijfsaantekeningen Algemeen'
De vreemdeling aan wie het is toegestaan na het verstrijken van de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd in Nederland te verblijven, hangende de beslissing op een door hem ingediende aanvraag tot verlenging van de geldigheidsduur van zijn verblijfsvergunning, kan ten bewijze van dit rechtmatig verblijf een sticker "Verblijfsaantekeningen Algemeen" (bijlage 7g VV) verkrijgen. Op de sticker worden de datum en het nummer van het paspoort ingevuld achter de tekst "verlenging aangevraagd voor de geldigheidsduur op" of na de tekst "aanvraag ingediend om een verblijfsvergunning". Ter verkrijging van deze sticker dient de vreemdeling zich uitsluitend vooraf telefonisch aan te melden bij de IND via het landelijk telefoonnummer. Vervolgens bepaalt een ambtenaar van de IND de tijd en locatie waar de sticker kan worden verkregen. Het vorenstaande is tevens van toepassing op de vreemdeling die in afwachting is van een beslissing op een door hem ingediende aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd.

De sticker "Verblijfsaantekeningen Algemeen" (bijlage 7g VV) bevat tevens informatie omtrent de toegang tot de arbeidsmarkt. Het is van belang dat de IND de vreemdeling wijst op de rechten die voortvloeien uit deze informatie omtrent de toegang tot de arbeidsmarkt van de vreemdeling.

Het uitreiken van het verblijfsdocument
De burgemeester van de gemeente waar de vreemdeling woon- of verblijfplaats heeft roept de vreemdeling op voor het in ontvangst nemen van het verblijfsdocument.

Het verblijfsdocument wordt alleen in persoon aan de vreemdeling uitgereikt, tegen afgifte van een ontvangstbewijs (zie model M76) en tegen inlevering van het oude verblijfsdocument of tegen overlegging van (een kopie van) een proces-verbaal van aangifte van vermissing van het oude verblijfsdocument. De burgemeester ziet er op toe dat de vreemdeling in persoon, en bij minderjarigheid in bijzijn van zijn wettelijk vertegenwoordiger, het verblijfsdocument in ontvangst neemt. De ambtenaar burgerzaken of de ambtenaar publiekszaken zendt het door de vreemdeling ondertekend ontvangstbewijs (zie model M76) naar het Bureau Documenten van de IND. Indien de aanvraag tot verlenging van de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning regulier wordt afgewezen, wordt het verblijfsdocument door de Korpschef ingenomen zodra deze beslissing in rechte onaantastbaar is geworden.

9.6.3 Gezinsleden van houders van een verblijfsvergunning asiel

Een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd kan worden verleend aan bepaalde gezinsleden van de houder van de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a tot en met d, Vw. Het betreft de vreemdeling:

a. die als echtgenoot of echtgenote of minderjarig kind feitelijk behoort tot het gezin, die dezelfde nationaliteit heeft en gelijktijdig met de hoofdpersoon Nederland is ingereisd of is nagereisd binnen drie maanden, nadat aan de hoofdpersoon de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd is verleend (zie artikel 29, eerste lid, onder e, Vw); of
b. die als partner of als meerderjarig kind zodanig afhankelijk is van de hoofdpersoon, dat hij om die reden behoort tot het gezin, die dezelfde nationaliteit heeft en gelijktijdig met de hoofdpersoon Nederland is ingereisd of is nagereisd binnen drie maanden, nadat aan de hoofdpersoon de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd is verleend (zie artikel 29, eerste lid, onder f, Vw).

Deze aanvragen tot het verlenen van die verblijfsvergunning asiel kunnen bij één van de Aanmeldcentra in Nederland worden ingediend. Voor de afdoening van deze aanvragen zijn geen leges verschuldigd. Voor de afgifte van het verblijfsdocument zijn evenmin leges verschuldigd (zie C10/4).

Indien het gezinslid van de houder van de verblijfsvergunning asiel echter niet voldoet aan de omschrijving van artikel 29, eerste lid, onder e of f, Vw – bijvoorbeeld omdat het gezinslid een andere nationaliteit bezit of de hoofdpersoon langer dan drie maanden na diens verblijfsaanvaarding is nagereisd – komt dat gezinslid niet op grond van artikel 29, eerste lid, onder e of f, Vw in aanmerking voor de verblijfsvergunning asiel. In dat geval zijn voor de afdoening van een eventueel in te dienen aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd wel leges verschuldigd.

Indien de leges ter zake van de afdoening van de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier niet worden voldaan, wordt de aanvraag buiten behandeling gesteld.

9.7.5 Rechtmatig verblijf hangende besluitvorming

De vreemdeling heeft rechtmatig verblijf en hij mag de behandeling van de aanvraag tot het verlenen van de verblijfsvergunning regulier op grond van artikel 8, onder f en g, Vw in beginsel in Nederland afwachten.

Ingevolge artikel 3.1 Vb geldt hierop een uitzondering voor de aanvraag die naar het voorlopig oordeel van de Minister een herhaalde aanvraag is, dus een aanvraag zonder nieuw gebleken feiten of gewijzigde omstandigheden.

Voorts blijft uitzetting niet achterwege (en leidt de indiening van de aanvraag niet tot rechtmatig verblijf) indien de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 Vw, naar het voorlopig oordeel van de Minister kan worden afgewezen wegens gevaar voor of inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid.

De hoofdregel (uitzetting blijft achterwege) blijft gelden totdat beslist is dat een van de uitzonderingen zich voordoet. Deze beslissing heeft het karakter van een beschikking. Deze beschikking zal met name samen kunnen vallen met de afwijzing van de herhaalde aanvraag. Bij de tweede uitzondering is denkbaar dat er een afzonderlijke beschikking wordt gegeven, inhoudende dat de uitzetting niet achterwege blijft.

Overigens kan tegen de beschikking, inhoudende dat de uitzetting niet achterwege wordt gelaten, bezwaar worden gemaakt op grond van hoofdstuk 7, afdeling 2, Vw. Zo nodig kan de vreemdeling om een voorlopige voorziening verzoeken op grond van artikel 8:81 van de Awb. Indien het de vreemdeling is toegestaan om de beslissing op de aanvraag in Nederland af te wachten, wordt in zijn document voor grensoverschrijding of op een afzonderlijk inlegblad de sticker ‘Verblijfsaantekeningen Algemeen’ (zie bijlage 7g VV) geplaatst.

Op deze sticker wordt door de burgemeester van de gemeente waar de vreemdeling woon- of verblijfplaats heeft, de datum van de aanvraag en het nummer van het paspoort ingevuld achter de tekst 'aanvraag ingediend om een verblijfsvergunning op [datum]'.

Ingevolge artikel 3.9 VV geschiedt de afgifte van documenten en verklaringen, waaruit het rechtmatig verblijf gedurende de besluitvorming blijkt, door de burgemeester van de gemeente waar de vreemdeling woon- of verblijfplaats heeft.

Op deze hoofdregel bestaan de volgende uitzonderingen:
a. de vreemdeling die in de gelegenheid wordt gesteld aangifte te doen van overtreding van artikel 273 f van het WvSr (mensenhandel).
   In afwijking van de hoofdregel wordt het bescheid rechtmatig verblijf in deze situatie verstrekt door de Korpschef.
b. de vreemdeling die in afwachting is van een beslissing op een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd, bedoeld in artikel 20 van Vw. In afwijking van de hoofdregel wordt het bescheid rechtmatig verblijf in deze situatie verstrekt door de IND. Ter verkrijging van dit bescheid rechtmatig verblijf dient de vreemdeling zich uitsluitend vooraf telefonisch aan te melden bij de IND via het landelijk telefoonnummer. Vervolgens handelt een ambtenaar van de IND het verzoek af. Op de sticker 'Verblijfsaantekeningen Algemeen' (zie bijlage 7g, VV) wordt dan de datum van de aanvraag en het nummer van het paspoort ingevuld achter de tekst 'aanvraag ingediend om een verblijfsvergunning op [datum]'.
c. de vreemdeling die in afwachting is van een beslissing op een aanvraag tot verlenging van de geldigheidsduur van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd.

Betreft het een vreemdeling aan wie het wordt toegestaan na het verstrijken van de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning in Nederland te verblijven hangende de beslissing op een door hem ingediende aanvraag, dan worden op de sticker 'Verblijfsaantekeningen Algemeen' (bijlage 7g VV) de datum en het nummer van het paspoort ingevuld achter de tekst 'verlenging aangevraagd van de geldigheidsduur op'.

Ter verkrijging van dit bescheid rechtmatig verblijf dient de vreemdeling zich uitsluitend vooraf telefonisch aan te melden bij de IND via het landelijk telefoonnummer. Vervolgens handelt een ambtenaar van de IND het verzoek af.

9.7.7.1 Algemene regels
In dit onderdeel worden de algemene regels behandeld voor de kennisgeving van beschikkingen, met name betreffende de verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd en die voor onbepaalde tijd (zie artikel 24, eerst lid, aanhef en onder c, Vw juncto artikel 3.104 Vb). De termijn voor het indienen van een beroep- of bezwaarschrift vangt aan met ingang van de dag na die waarop het besluit op de voor geschreven wijze is bekendgemaakt. De beslissing wordt bekendgemaakt door toezending of uitreiking aan degenen tot wie zij is gericht.

Kennisgeving van de beschikking
De hoofdregel is dat een beschikking in reguliere zaken aan de belanghebbende wordt toegezonden; zulks is in overeenstemming met het gestelde in artikel 3:41 Awb. Voor de uitzonderingen zie hierna onder 2.
1. Bij de toezending dienen de volgende situaties te worden onderscheiden:
a. er is een raadsman of gemachtigde, die de belangen van de vreemdeling behartigt. Aan de gemachtigde van de vreemdeling wordt een schriftelijke, gemotiveerde beschikking toegezonden. In deze beschikking is een clausule opgenomen omtrent de mogelijkheid om daartegen bezwaar of administratief beroep bij de Minister – indien het een beschikking in eerste aanleg betreft – dan wel beroep bij de rechtbank 's-Gravenhage in te stellen. De Korpschef ontvangt eerst bericht van de IND terzake van een afwijzende beslissing, wanneer deze beslissing in rechte onaantastbaar is geworden. Dit in verband met het regelen van het vertrek van de vreemdeling. Daarnaast wordt

een afschrift gezonden aan degene die uitgenodigd was om ter zitting van een hoorcommissie zijn zienswijze naar voren te brengen.

b. er is géén raadsman of gemachtigde bekend. In deze gevallen geldt verzending van de schriftelijke, gemotiveerde beschikking naar het adres – zoals blijkt uit de GBA op het moment van verzending – van de vreemdeling als bekendmaking van de beschikking. In deze beschikking is een (Nederlandstalige) clausule opgenomen omtrent de mogelijkheid om daartegen bezwaar of administratief beroep bij de Minister – indien het een beschikking in eerste aanleg betreft – dan wel beroep bij de rechtbank 's-Gravenhage in te stellen. Bij minderjarige vreemdelingen geldt het adres van de wettelijk vertegenwoordiger. Blijkt de vreemdeling niet of niet meer op het in de GBA vermelde adres te wonen en heeft hij verzuimd een ander adres door te geven, dan geldt de verzending aan het laatst bekende GBA- adres als rechtsgeldige bekendmaking. Indien de vreemdeling een adres in het buitenland heeft, kan de beschikking, via het ministerie van Justitie, door tussenkomst van de Nederlandse diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging aldaar worden toegezonden of uitgereikt.

2. Gevallen waarin de – originele – beschikking wordt uitgereikt. Uitzonderingen op de hoofdregel dat een beschikking wordt toegezonden, worden gemaakt in de volgende gevallen:

a. de vreemdeling zit in vreemdelingenbewaring. In dit geval dient overeenkomstig het bepaalde in A6/5.3.4.4 de grondslag van de inbewaringstelling bij beschikking te worden gewijzigd. Derhalve moeten beide beschikkingen tegelijkertijd aan betrokkene worden uitgereikt;

b. de vreemdeling wordt ongewenst verklaard. Ongewenstverklaring heeft een ingrijpend karakter, gelet op de onmiddellijk intredende strafbaarheid (zie artikel 197 WvSr); derhalve zal uitreiking in persoon in die gevallen plaatsvinden (zie voor die gevallen dat uitreiking niet in persoon kan plaatsvinden hierna);

c. de aanvraag wordt in eerste aanleg afgewezen (volledige afwijzing) en de beslissing op het in te dienen bezwaarschrift mag niet in Nederland worden afgewacht (bij de beschikking is dan aangegeven dat de betrokken vreemdeling Nederland onmiddellijk dient te verlaten) en er wordt een vrijheidsbeperkende of -ontnemende maatregel opgelegd.

In alle voornoemde gevallen wordt na uitreiking in persoon op dezelfde dag een afschrift van de beschikking door de politie, onder vermelding van de datum van uitreiking, ter informatie aan de gemachtigde of raadsman toegezonden. Van toezending van een afschrift wordt afgezien indien geen raadsman of bijzonder gemachtigde bekend is. In de situatie waarin de aanvraag in eerste aanleg wordt afgewezen (volledige afwijzing) en de beslissing op het in te dienen bezwaarschrift niet in Nederland mag worden afgewacht (bij de beschikking is dan aangegeven dat de betrokken vreemdeling Nederland onmiddellijk dient te verlaten) en er is géén vrijheidsbeperkende of ontnemende maatregel opgelegd, wordt de beschikking niet langer meer in persoon uitgereikt, doch door de IND aangetekend verzonden naar het laatst bekende adres van de vreemdeling.

In de situaties waarin de beschikking in persoon behoort te worden uitgereikt, zendt de Minister van een door hem gegeven beschikking alle drie exemplaren aan de politie met het verzoek de originele beschikking zo mogelijk in persoon uit te reiken.

De politie verzendt, terstond na uitreiking, een kopie van de beschikking aan de gemachtigde onder vermelding van de datum van uitreiking van het origineel.

De politie zendt de bijlage van de originele beschikking retour onder vermelding van de datum en de wijze van uitreiking en de datum van toezending van de informatiekopie (het tweede exemplaar) aan de gemachtigde van betrokkene.

Het derde exemplaar van de beschikking is bestemd voor de administratie van de politie.

Een beschikking die niet aan de vreemdeling in persoon kan worden uitgereikt, wordt door de politie bij aangetekende brief verzonden aan het laatst bekende (GBA)adres van de vreemdeling. In dit geval worden de Minister en de gemachtigde van de aangetekende verzending op de hoogte gesteld (zie ook C2 indien de beschikking niet aan de wettelijk vertegenwoordiger kan worden uitgereikt).

Indien de bekendmaking van de beschikking, waarbij de vreemdeling ongewenst wordt verklaard, geschiedt door toezending, wordt van de beschikking ingevolge artikel 67, tweede lid, Vw mededeling gedaan in de Stcrt.

De termijn voor het indienen van een bezwaar- of administratief beroepschrift vangt aan met ingang van de dag na uitreiking van de beschikking aan de betrokken vreemdeling.

Wanneer geen sprake is van uitreiking vangt die termijn aan de dag na verzending van de beschikking aan bedoelde laatst bekende adres.

Beschikkingen geheel of gedeeltelijk in overeenstemming met een aanvraag
Wordt een beschikking gegeven, waarbij aan de vreemdeling (voortzetting van) verblijf wordt toegestaan, geheel of gedeeltelijk in overeenstemming met een door hem ingediende aanvraag, dan wordt de vreemdeling door de burgemeester van de gemeente waar hij woon- of verblijfplaats heeft opgeroepen voor het uitreiken van het verblijfsdocument, nadat de burgemeester het verblijfsdocument heeft ontvangen.

Op deze wijze wordt de vreemdeling in het bezit gesteld van een identiteitsbewijs dat hij verplicht is desgevraagd te tonen aan een ambtenaar belast met de grensbewaking of het toezicht op vreemdelingen (zie artikel 4.21 Vb).

De vreemdeling is op daartoe strekkende vordering verplicht een goed gelijkende pasfoto ter beschikking te stellen (zie artikel 4.45 Vb).

Verblijfsdocument in persoon uitreiken
Verblijfsdocumenten worden alleen in persoon aan de vreemdeling uitgereikt, tegen afgifte van een ontvangstbewijs (zie model M76).

De burgemeester van de gemeente waar de vreemdeling woon- of verblijfplaats heeft ziet er op toe dat de vreemdeling in persoon, en bij minderjarigheid in bijzijn van zijn wettelijk vertegenwoordiger, het verblijfsdocument in ontvangst neemt.

Verblijfsdocument voor een kind beneden de leeftijd van twaalf jaar
In de situatie waarin:
a. aan een kind beneden de leeftijd van twaalf jaar een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd is verleend;
b. aan een kind beneden de leeftijd van twaalf jaar een verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd is verleend;
c. aan een kind beneden de leeftijd van twaalf jaar een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd is verleend;
d. aan een kind beneden de leeftijd van twaalf jaar een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd is verleend;
e. aan een kind beneden de leeftijd van twaalf jaar verblijf wordt toegestaan op grond van het gemeenschapsrecht
wordt het kind zelf in het bezit gesteld van een verblijfsdocument.

In andere situaties wordt het verblijfsdocument slechts aan het kind beneden de leeftijd van twaalf jaar verstrekt, voor zover het kind er naar het oordeel van de Minister een redelijk belang bij heeft in het bezit van zulk een document te worden gesteld (zie artikel 4.21, tweede lid, Vb). Bij voorbeeld voor het maken van reizen naar het buitenland (mits op aanvraag of met instemming van de wettelijk vertegenwoordiger van het kind).

Beschikkingen niet in overeenstemming met een door de vreemdeling ingediende aanvraag
Van een beschikking niet gegeven in overeenstemming met een door de vreemdeling ingediende aanvraag is sprake, indien:
1. aan de vreemdeling wel (voortzetting van) verblijf wordt toegestaan, maar gedeeltelijk van zijn aanvraag wordt afgeweken (de vergunning tot verblijf wordt bijvoorbeeld verleend voor een kortere duur dan gevraagd);
2. een door de vreemdeling ingediende aanvraag wordt afgewezen;
3. een aan de vreemdeling verleende verblijfstitel wordt ingetrokken.

Voor wat betreft de wijze van kennisgeving van de mededeling dat uitzetting niet achterwege zal blijven, zie ook A4.

Uitreiking van een identiteitspapier
Indien bij de beschikking (voortzetting van) verblijf wordt toegestaan, wordt de vreemdeling in het bezit gesteld van een verblijfsdocument. Het verblijfsdocument wordt uitgereikt door de burgemeester van de gemeente waar de vreemdeling woon- of verblijfplaats heeft.

Inhouding van het verblijfsdocument; aantekening op de sticker voor verblijfsaantekeningen
Bij afwijzing van een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, verlenging van de geldigheidsduur van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd of verlening van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd, wordt op een in het document voor grensoverschrijding gestelde aantekening omtrent indiening van de aanvraag (sticker, bijlage 7g VV) de aantekening 'vervallen' geplaatst op het gedeelte van de sticker zonder laminaat.

De aantekening 'vervallen' op de sticker moet worden gedateerd en geparafeerd.

Maakt de vreemdeling bezwaar bij de Minister tegen een beschikking waarbij hem verder verblijf wordt ontzegd, dan wordt het verblijfsdocument niet ingehouden indien de uitzetting achterwege blijft. In dat geval wordt in het document voor grensoverschrijding een sticker 'Verblijfsaantekeningen Vervolgprocedures' (zie bijlage 7i VV) geplaatst. Op deze sticker wordt de datum en het nummer van het paspoort ingevuld achter de tekst 'bezwaar ingediend ...'. Ter verkrijging van deze sticker dient de vreemdeling zich uitsluitend vooraf telefonisch aan te melden bij de IND via het landelijk telefoonnummer. Vervolgens handelt een ambtenaar van de IND dit verzoek af.

Indien geen bezwaar is gemaakt, wordt het verblijfsdocument ingehouden door de Korpschef dan wel op de sticker in het document voor grensoverschrijding door de ambtenaar belast met het toezicht de aantekening 'vervallen' geplaatst.

Beschikkingen in overeenstemming met de aanvraag

Uitgangspunt
Houders van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd worden in het bezit gesteld van een verblijfsdocument volgens artikel 3.1 VV. Op het verblijfsdocument staat de beperking aangegeven welke aan de verblijfsvergunning is gesteld. In de desbetreffende hoofdstukken van deel B van deze circulaire wordt voor de daar behandelde categorieën vreemdelingen aangegeven onder welke beperking de vergunning tot verblijf wordt verleend.

Uitzonderingen
In de volgende gevallen wordt geen rekening gehouden met de geldigheidsduur van het document voor grensoverschrijding:

a. bij de houder van een buitenlands vreemdelingen- of vluchtelingenpaspoort, indien de geldigheidsduur van de vergunning tot verblijf langer is dan de termijn waarbinnen hij op grond van dat paspoort kan terugkeren naar het land waar hem voordien verblijf was toegestaan;
b. bij de in Nederland gevestigde houder van een Nederlands vreemdelingen- of vluchtelingenpaspoort, ongeacht de geldigheidsduur van het reispapier.

Deze vreemdelingen mogen niet worden verplicht om een Nederlands vreemdelingen- of vluchtelingenpaspoort aan te vragen dan wel de geldigheidsduur daarvan te doen verlengen. Met het oog op het maken van reizen naar het buitenland zullen vreemdelingen als hier bedoeld er echter wel belang bij kunnen hebben om er voor zorg te dragen dat zij in het bezit zijn van een geldig vreemdelingen- of vluchtelingenpaspoort. In voorkomende gevallen moet de vreemdeling hierop worden gewezen.

Voor onderdanen van lidstaten van de EU of van de EER: zie B10.

Verblijfsvergunning voor bepaalde tijd geldig voor de inwonende kinderen beneden de twaalf jaar
Kinderen beneden de twaalf jaar worden begrepen in de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd van één van de ouders bij wie zij inwonen. Deze kinderen worden feitelijk in het bezit gesteld van een verblijfsdocument waaruit het verblijfsrecht blijkt (zie artikel 4.21, tweede lid, Vb). Zie hiervoor onder 'Verblijfsdocument voor een kind beneden de leeftijd van twaalf jaar'.

10.6.3 Aantekening
Indien de werking van het besluit wordt opgeschort totdat op het bezwaar of het administratief beroep is beslist, wordt in het identiteitspapier van een vreemdeling een aantekening gesteld, luidende: 'bezwaar/administratief beroep ingediend ...(datum)'. Deze aantekening wordt doorgehaald indien het bezwaar- of administratief beroepschrift ongegrond is verklaard. Deze doorhaling wordt door de ambtenaar die de doorhaling verricht gedateerd en van zijn paraaf voorzien. Maakt de vreemdeling bezwaar bij de Minister tegen een beschikking waarbij hem verder verblijf wordt ontzegd, dan wordt het verblijfsdocument niet ingehouden indien de uitzetting achterwege blijft. In dat geval wordt in het document voor grensoverschrijding een sticker 'Verblijfsaantekeningen Vervolgprocedures' (bijlage 7i VV) geplaatst. Op deze sticker wordt de datum en het nummer van het paspoort ingevuld achter de tekst 'bezwaar ingediend...'. Ter verkrijging van deze sticker dient de vreemdeling zich uitsluitend vooraf telefonisch aan te melden bij de IND via het landelijk telefoonnummer. Vervolgens handelt een ambtenaar van de IND het verzoek af.

Hoofdstuk B2 - Gezinshereniging en gezinsvorming

1.1 Inleiding

In dit hoofdstuk wordt het verblijf van gezinsleden van in Nederland gevestigde personen in het kader van gezinshereniging en gezinsvorming behandeld. Het betreft gezinshereniging en -vorming van onderdanen van derdelanden met Nederlanders. Het betreft tevens gezinshereniging van derdelanders met derdelanders.

Uitgangspunt is dat de regels van dit hoofdstuk voor wat betreft gezinshereniging van derdelanders met derdelanders in overeenstemming zijn met de Richtlijn 2003/86, hierna te noemen: de Richtlijn), alsmede met artikel 8 EVRM.

Ingevolge artikel 7, eerste lid, van de Richtlijn dient de gezinshereniger te beschikken over stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf en zijn gezinsleden te onderhouden, zonder een beroep te doen op het stelsel van sociale bijstand van de betrokken lidstaat.

Dit artikellid draagt de lidstaten voorts op de aard en de regelmaat van de inkomsten te beoordelen en het staat de lidstaten toe om rekening te houden met – voor zover hier van belang – de nationale minimumlonen. Meer bedoeld artikellid draagt de lidstaten niet op om zowel in geval van gezinshereniging als gezinsvorming te kiezen voor hetzij toetsing aan de bijstandsnormen, hetzij het minimumloon, noch ook aan een bepaald percentage van het minimumloon.

Van de daardoor aan de lidstaten gelaten ruimte is door Nederland gebruik gemaakt bij artikel 3.74, onder d, Vb (zie B1/4.3) en artikel 3.22 Vb (zie ook B2/2.10 en B2/4.11).

Voorts laat artikel 4, vijfde lid, van de Richtlijn de lidstaten de mogelijkheid om ter zake van gezinsvorming een minimumleeftijd te stellen, die maximaal 21 jaar bedraagt, voor zowel de echtgenote als de gezinshereniger. Nederland heeft van die mogelijkheid gebruik gemaakt bij de artikelen 3.14 en 3.15, tweede lid, Vb (zie ook B2/2.5 en B2/4.7).

De Richtlijn is, gelet op artikel 2, onder d, ervan, zowel van toepassing op situaties van gezinshereniging als gezinsvorming.

Gezinsvorming is bij artikel 1.1, onder r, Vb gedefinieerd als: ‘gezinshereniging van de echtgenoot, geregistreerd partner of niet-geregistreerde partner, voor zover de gezinsband tot stand is gekomen op een tijdstip waarop de hoofdpersoon in Nederland hoofdverblijf had.’

Aldus is gezinsvorming een bijzondere vorm van gezinshereniging. Verder wordt met de aansluiting bij het begrip ‘hoofdverblijf’ voorkomen dat ook in geval van een tijdens een buitenlandse vakantie van een in Nederland gevestigde persoon gesloten huwelijk of relatie, om de enkele reden dat het huwelijk of de relatie buiten Nederland tot stand is gekomen, sprake zou zijn van ‘gezinshereniging’.

In dit hoofdstuk wordt onder hoofdpersoon verstaan de persoon bij wie de vreemdeling als gezinslid (bijvoorbeeld als echtgenoot, geregistreerde partner, niet-geregistreerde partner, kind of ouder) in Nederland wil verblijven, waarmee wordt aangesloten bij de definitie van gezinshereniger, bedoeld in artikel 2, onder c, van de richtlijn.

Dit hoofdstuk ziet niet op gezinshereniging tussen of met gemeenschapsonderdanen. Daarop is B10 van toepassing.

Als de Nederlandse hoofdpersoon gebruik maakt of heeft gemaakt van het vrij verkeer van werknemers of zelfstandigen, dat wil zeggen situaties waarin de Nederlandse hoofdpersoon als gevolg daarvan (nog steeds) is aan te merken als gemeenschapsonderdaan, is B10 eveneens van toepassing.

1.3 Bijzondere categorieën gezinsleden

Het betreft de volgende categorieën:

- gezinsleden van vreemdelingen die werkzaam zijn op Nederlandse zeeschepen en mijnbouwinstallaties op het Nederlandse deel van het continentale plat (zie B5/4.2);
- gezinsleden van vreemdelingen die werkzaam zijn als godsdienstleraar of geestelijk voorganger (zie B5/4.1);
- gezinsleden van vreemdelingen die in het bezit zijn van een verblijfsvergunning onder een beperking verband houdend met het volgen van studie (zie B6/7);
- gezinsleden van vreemdelingen die in het bezit zijn van een verblijfsvergunning onder een beperking verband houdend met medische behandeling (zie B8/8);
- (gezinsleden van) gemeenschapsonderdanen (zie B10);
- onderdanen van een lidstaat van de EU/EER en van Zwitserland;
- gezinsleden van Surinaamse onderdanen (zie B11);
- gezinsleden van diplomatieke ambtenaren en andere geprivilegieerde vreemdelingen alsmede niet geprivilegieerde NAVO-militairen of NAVO-burgerpersoneel (zie B12).

5.2.1 Adoptiefkinderen en adoptiekinderen

Adoptiefkinderen en adoptiekinderen worden aangemerkt als juridische kinderen in de zin van artikel 3.14 Vb.

Het verblijf van kinderen die reeds zijn geadopteerd of nog moeten worden geadopteerd, wordt beheerst door de regels betreffende gezinshereniging en gezinsvorming voorzover artikel 3.26 en 3.27 Vb daar niet op zien (zie B3).

In deze paragraaf wordt ingegaan op het vaststellen van de familierechtelijke relatie tussen de adoptie(f) kinderen en de hoofdpersoon op grond van de over te leggen bescheiden. De enkele erkenning van de adoptiebeslissing houdt op zichzelf niet in dat is voldaan aan de voorwaarden voor het verlenen van een verblijfsvergunning in het kader van dit hoofdstuk. Immers naast de erkenning van de familierechtelijke relatie tussen de hoofdpersoon en het adoptie(f)kind dient tevens te zijn voldaan aan de overige voorwaarden voor het verlenen van een verblijfsvergunning voor verblijf bij ouder(s).

Adopties

Erkenning van een buitenlandse adoptie is mogelijk op grond van het Haags Adoptieverdrag of op grond van de Wet conflictenrecht adoptie (Stb., 2003, 283). Heeft een van de adoptanten het Nederlanderschap, dan is het mogelijk dat het adoptiefkind door de adoptie van rechtswege het Nederlanderschap heeft verkregen. Het navolgende is van toepassing op het geval dat het kind weliswaar bij een in Nederland te erkennen adoptie is geadopteerd, maar (nog) niet het Nederlanderschap heeft verkregen.

5.2.1.1 Verdragsadopties

Een buitenlandse adoptie wordt erkend wanneer die adoptie is geschied overeenkomstig het Haags Adoptieverdrag. Het Haags adoptieverdrag is, behalve door Nederland (het Koninkrijk in Europa), ook bekrachtigd door: Albanië, Andorra, Australië, Azerbeidzjan, Belarus, België, Bolivia, Brazilië, Bulgarije, Burkina Faso, Burundi, Canada, Chili, China, Colombia, Costa Rica, Cyprus, Denemarken, Duitsland, El Salvador, Ecuador, Estland, Filipijnen, Finland, Frankrijk, Guatemala, Georgië, Guinee, Hongarije, IJsland, India, Israël, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Madagaskar, Malta, Mauritius, Mexico, Moldavië, Monaco, Mongolië, Nieuw-Zeeland, Noorwegen, Oostenrijk, Panama, Paraguay, Peru, Polen, Portugal, Roemenië, San Marino, Slovenië, Slowakije, Spanje, Sri Lanka, Thailand, Turkije, Tsjechië, Uruguay, Venezuela, Verenigd Koninkrijk, Belarus, IJsland, Zuid-Afrika, Zweden en Zwitserland.

Adoptiebeslissingen, gegeven in een van deze verdragslanden, worden door de andere verdragslanden erkend, indien een verklaring wordt overgelegd waaruit blijkt dat die adoptiebeslissing conform dat verdrag heeft plaatsgevonden. Dat is een verklaring van conformiteit ex artikel 23 van het Verdrag,

afkomstig van de bevoegde autoriteit van de staat waar de adoptie heeft plaatsgevonden. Het kan daarbij gaan om interlandelijke adopties waarbij de Nederlandse autoriteiten betrokken zijn geweest, maar dat is niet vereist. Het kan ook gaan om een adoptiebeslissing van verdragsland A waarbij verdragsland B als staat van opvang heeft gefungeerd. Een dergelijke verdragsadoptie wordt in Nederland erkend, mits de vereiste verklaring van conformiteit is overgelegd.

Landen die het verdrag hebben ondertekend maar nog niet hebben bekrachtigd zijn: Ierland, Rusland en de Verenigde Staten van Amerika. Adoptiebeslissingen, gegeven door deze landen, worden niet op grond van het Verdrag erkend.

NB. Actuele informatie inzake al dan niet bij het Verdrag aangesloten landen kan worden verkregen bij de Haagse Conferentie voor Internationaal Privaatrecht of bij de Afdeling Verdragen van BuZa.

5.11 Kinderen geboren uit rechtmatig verblijvende ouders

Artikel 3.23 Vb bevat een bijzondere regeling voor kinderen die in Nederland dan wel tijdens kort verblijf buiten Nederland zijn geboren uit niet-Nederlandse ouders van wie ten minste één houder is van een verblijfsvergunning voor (on)bepaalde tijd dan wel een vreemdeling is die verblijfsrecht ontleent aan het Associatiebesluit 1/80. Een onderscheid wordt gemaakt naar de plaats waar het kind wordt geboren.

8.6 Toepassing DNA-onderzoek

In het geval van aanvragen waarbij door legalisatieplichtige vreemdelingen geen documenten zijn overgelegd, neemt de IND terzake contact op met het ministerie van BuZa. Uit de informatie van het BuZa kan blijken dat er sprake is van bewijsnood voor betrokkene. In dat geval wijst de IND betrokkene op de mogelijkheid van DNA-onderzoek ten einde vast te stellen of er sprake is van een biologische afstammingsrelatie.

Betrokkene wordt derhalve slechts op de mogelijkheid van DNA-onderzoek gewezen in het geval er sprake is van uit beide ouders of uit één van beide ouders geboren kinderen en nadat is vastgesteld dat betrokkene aantoonbaar in bewijsnood verkeert met betrekking tot de te overleggen documenten.

Als de afstammingsrelatie door het DNA-onderzoek wordt bevestigd en aan alle overige voorwaarden wordt voldaan, wordt de aanvraag ingewilligd, tenzij overigens bekend geworden gegevens zich tegen inwilliging verzetten.

Deelname aan DNA-onderzoek geschiedt op vrijwillige basis. Indien de aanvrager geen gebruik maakt van de mogelijkheid van DNA-onderzoek, zal op grond van de beschikbare gegevens een beslissing worden genomen over de aanvraag.

Als de aanvrager instemt met een DNA-test ten behoeve van de door hem of haar aangegeven gezinsleden en met het gebruik van de uitslag van DNA-onderzoek in de procedure in kwestie, dient betrokkene een bijdrage ter uitvoering van DNA-onderzoek te storten op rekening van het laboratorium waar het DNA-onderzoek zal worden verricht. De hoogte van de bijdrage wordt afgeleid van het aantal te onderzoeken kinderen:

aantal te onderzoeken kinderen	hoogte bijdrage
één kind	€ 199,66
twee kinderen	€ 263,19
drie kinderen	€ 326,72
vier kinderen	€ 390,25
etc.	etc.

De aanvrager dient de gezinsleden in het buitenland te informeren dat zij zich moeten melden bij de Nederlandse diplomatieke vertegenwoordiging. De in het buitenland verblijvende echtgeno(o)t(e) of partner van de referent die om DNA-onderzoek heeft verzocht, wordt door de Nederlandse diplomatieke vertegenwoordiging in kennis gesteld van de door de referent in het aanvraagformulier voor DNA-onderzoek verstrekte gegevens over de relatie tussen de ouders en de kinderen voor wie overkomst naar Nederland wordt gevraagd. De echtgeno(o)te of partner legt ter zake van de juistheid van de door de referent verstrekte gegevens een verklaring af, die door de Nederlandse diplomatieke vertegenwoordiging schriftelijk wordt vastgelegd en door betrokkene wordt ondertekend.

De gezinsleden van de aanvrager tekenen aldaar een verklaring van geen bezwaar met betrekking tot DNA-onderzoek. Het DNA-materiaal wordt afgenomen door een medisch gekwalificeerd persoon in aanwezigheid van een ambtenaar van de Nederlandse diplomatieke vertegenwoordiging en wordt door de diplomatieke vertegenwoordiging verzonden naar het laboratorium waar het DNA-onderzoek zal worden verricht.

Het DNA-materiaal van de aanvrager in Nederland wordt in een van de in de 'Circulaire legalisatie en verificatie van buitenlands de bewijsstukken betreffende de staat van personen' genoemde geaccrediteerde laboratoria in Nederland afgenomen, dan wel op een door dat laboratorium aangewezen plaats, door een medische gekwalificeerde in aanwezigheid van een vertegenwoordiger van het laboratorium.

De uitslag van het DNA-onderzoek biedt een zekerheid met betrekking tot het bestaan van een biologische afstammingsrelatie van ten minste 99,99 % in het geval van beide ouders DNA-materiaal beschikbaar is, en ten minste 99,9% in het geval van één ouder DNA-materiaal beschikbaar is. De IND informeert de aanvrager over de uitslag van het DNA-onderzoek.

Indien de uitslag voor betrokkene positief is wordt de bijdrage door de IND aan betrokkene terugbetaald. Indien de uitslag negatief is, vindt er geen restitutie plaats.

Het DNA-materiaal wordt door het laboratorium vernietigd nadat de beslissing in de procedure in het kader waarvan het DNA-materiaal is afgenomen, onherroepelijk is geworden. De IND geeft daartoe een schriftelijke aanwijzing aan het laboratorium.

2.2.2 Erkenning van een buitenlandse adoptiebeslissing

Erkenning van een buitenlandse adoptiebeslissing kan van rechtswege geschieden of door tussenkomst van de Nederlandse rechter. In de drie hieronder beschreven situaties zijn de bepalingen van B2 op de aanvraag van toepassing in plaats van de bepalingen van het onderhavige hoofdstuk, uiteraard voor zover het kind ten gevolge van de in het buitenland uitgesproken adoptie niet de Nederlandse nationaliteit heeft verkregen.

Een adoptie die conform het verdrag tot stand is gekomen en is uitgesproken in een land dat is aangesloten bij het Haags Adoptieverdrag wordt in alle andere verdragssluitende landen van rechtswege erkend, mits aan alle vereisten van beide landen is voldaan (zie B2/5.2.1.1). Een dergelijke adoptie is in Nederland direct rechtsgeldig.

In de situatie waarin de adoptie wél in het buitenland is uitgesproken, maar het land niet is aangesloten bij het Haags Adoptieverdrag, is geen sprake van erkenning van rechtswege. Erkenning dient dan te geschieden door de Nederlandse rechter. In de Wet conflictenrecht adoptie is vastgelegd onder welke voorwaarden tot erkenning kan worden overgegaan (zie B2/5.2.1.2). Eén van de voorwaarden is dat de bepalingen van de Wobka in acht zijn genomen. B2 is in dit geval alleen van toepassing indien (bij inreis van het kind) de erkenning van de buitenlandse adoptiebeslissing door de Nederlandse rechter reeds voor handen is.

Als de procedure ingevolge de Wobka niet is gevolgd door adoptanten die hun woon- of verblijfplaats in Nederland hebben, kan aan het kind desondanks een verblijfsvergunning worden verleend op grond van het bepaalde in B2. Hiertoe is dan in ieder geval wel vereist dat bij een niet meer voor hogere voorziening vatbare beslissing van een Nederlandse rechter is bepaald dat de in het buitenland uitgesproken adoptie rechtsgeldig is.

2.2.3 De bepalingen van B3 zijn van toepassing op de aanvraag

Veelal zal de in het buitenland uitgesproken adoptie in Nederland kunnen worden erkend, hetzij op grond van het Haags Adoptieverdrag, hetzij op grond van de Wet conflictenrecht adoptie.

Het is echter mogelijk dat in Nederland (alsnog) in de adoptie moeten worden voorzien middels een adoptie naar Nederland recht. Hiervan kan sprake zijn indien het kind afkomstig is uit een land waarvan het nationale recht niet vereist dat de adoptiebeslissing ter plekke wordt uitgesproken. Er is dan wel voldaan aan de vereisten voor adoptie in het gezin in Nederland, maar er is nog geen adoptiebeslissing genomen. De adoptie vindt pas plaats nadat het kind gedurende een proefperiode (bijvoorbeeld een jaar) in het gezin van de aspirant-adoptiefouders is opgenomen geweest. Indien aan de vereisten voor adoptie is voldaan, neemt de buitenlandse autoriteit een besluit tot opname van het buitenlandse kind in het gezin van de aspirant-adoptiefouder(s) ter adoptie. Alsdan wordt ten behoeve van het kind een verblijfsvergunning verleend, in afwachting van de adoptie (zie B3/2.3 en verder). Ook in de situatie waarin de in het buitenland uitgesproken adoptie noch op grond van het Haags Adoptieverdrag, noch op grond van de Wet conflictenrecht adoptie kan worden erkend, wordt de beslissing op de aanvraag beheerst door de bepalingen van het onderhavige hoofdstuk. Deze bepalingen zijn eveneens van toepassing op de aanvraag van een kind ten aanzien waarvan de bepalingen van de Wobka door de in Nederland woonachtige aspirant-adoptiefouders niet in acht zijn genomen en niet bij een niet meer voor hogere voorziening vatbare beslissing van een Nederlandse rechter is bepaald dat die in het buitenland uitgesproken adoptie rechtsgeldig is.

2.3 Voorwaarden voor verlening van de verblijfsvergunning

In aanvulling op de algemene voorwaarden van artikel 16 Vw voor de verlening van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als genoemd in B1/4, gelden voor de verlening van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd in het kader van verblijf ter adoptie de volgende cumulatieve voorwaarden:

a. De vreemdeling is minderjarig (zie artikel 3.26, eerste lid, Vb);
b. De vreemdeling wil verblijven in het gezin van een of meer Nederlanders of vreemdelingen met rechtmatig verblijf als bedoeld in artikel 8, onder a tot en met e, dan wel l, Vw (zie artikel 3.26, eerste lid, Vb); en
c. Er is voldaan aan de vereisten van de Wobka (zie artikel 3.26, eerste lid, Vb).

Ad c
Aan de vereisten van de Wobka is voldaan, indien:
De Minister voor Integratie, Jeugdbescherming, Preventie en Reclassering een beginseltoestemming heeft afgegeven (artikel 2 Wobka) De opneming van een buitenlands kind ter adoptie door personen die in Nederland hun gewone verblijf hebben, is ingevolge de Wobka uitsluitend toegestaan, indien hiertoe door de Minister voor Integratie, Jeugdbescherming, Preventie en Reclassering (Directoraat-Generaal Preventie, Jeugd en Sancties) een beginseltoestemming is afgegeven. Deze beginseltoestemming wordt niet slechts afgegeven aan echtparen (van ongelijk geslacht), doch ook aan één persoon en betreft in beginsel slechts de opneming van één kind en geldt voor een periode van drie jaren met de mogelijkheid van verlenging met telkens ten hoogste drie jaren. Het is de bevoegdheid van de Minister voor Integratie, Jeugdbescherming, Preventie en Reclassering om in bepaalde gevallen hiervan af te wijken.

Het kind en de aspirant-adoptiefouders voldoen aan bepaalde leeftijdsvereisten (artikel 5, zesde lid en zevende lid en artikel 8 onder a Wobka)
Het buitenlandse kind mag op het tijdstip van binnenkomst in Nederland de leeftijd van zes jaren niet bereikt hebben, behoudens de bevoegdheid van de Minister voor Integratie, Jeugdbescherming, Preventie en Reclassering om in bijzondere gevallen, op schriftelijk verzoek van de aspirant-adoptiefouders, een afwijking van deze leeftijdsgrens toe te staan. Ook mag er niet meer dan 40 jaar leeftijdsverschil zijn tussen het kind en de aspirant-adoptiefouders, behoudens de bevoegdheid van de Minister voor Integratie, Jeugdbescherming, Preventie en Reclassering om in bijzondere gevallen een afwijking hiervan toe te staan, in dat geval kan de Minister eisen stellen aan de leeftijd van het kind;

Een medische verklaring m.b.t. het buitenlandse kind is overgelegd (artikel 8 onder b Wobka)
Door de aspirant-adoptiefouders dient een in het land van herkomst recent afgegeven (niet langer dan zes maanden geleden) medische verklaring met betrekking tot het buitenlandse kind te worden overgelegd, waaruit blijkt dat in redelijkheid niet valt aan te nemen dat het kind lijdt aan een gevaarlijke besmettelijke of langdurige lichamelijke of geestelijke ziekte. Dit vereiste zal er echter niet toe leiden dat een gehandicapt kind niet zou kunnen worden opgenomen. Indien uit de medische verklaring niet blijkt dat op TBC is getest, dient het kind (hier te lande) alsnog een onderzoek ter zake te ondergaan. Indien daaraan of aan de behandeling van TBC aan de ademhalingsorganen niet wordt meegewerkt, wordt de aanvraag met toepassing van artikel 3.79 Vb afgewezen (zie ook B1/4.5). Het vorenstaande is uiteraard niet van toepassing indien het kind op grond van zijn nationaliteit is vrijgesteld van het vereiste van het ondergaan van een onderzoek naar en/of behandeling van TBC aan de ademhalingsorganen.

Toestemming is gegeven voor de bemiddeling (artikel 8 onder c Wobka)
Door de aspirant-adoptiefouders dient gebruik te zijn gemaakt van een bemiddelende, vergunninghoudende instantie, bedoeld in hoofdstuk 5 Wobka. Indien niet van een zodanige instantie doch van andere contacten gebruik is gemaakt, dient de daartoe ex artikel 7a Wobka benodigde toestemming van de Minister voor Integratie, Jeugdbescherming, Preventie en Reclassering te zijn verleend.
De afstand door ouder(s) en de instemming van de autoriteiten uit het land van herkomst van het kind is verkregen (artikel 8 onder d en e Wobka).
Door de aspirant-adoptiefouders dient op bevredigende wijze door middel van officiële gelegaliseerde bescheiden (zie B2/8) te worden aangetoond dat de afstand door de ouder(s) van het buitenlandse kind naar behoren is geregeld. Op gelijke wijze dienen de aspirant-adoptiefouders aan te tonen dat de autoriteiten van het land van herkomst instemmen met de opneming, door hen, van het kind.

Kosten van verzorging en opvoeding
Ingevolge de Wobka zijn de aspirant-adoptiefouders vanaf het tijdstip van vertrek van het buitenlandse kind naar Nederland verplicht te voorzien in de kosten van verzorging en opvoeding van dat kind als ware het hun eigen kind. De kosten van een eventuele terugkeer naar het land van herkomst van het kind komen te hunnen laste. In het kader van het onderzoek met het oog op het afgeven van de beginseltoestemming, wordt door de Minister voor Integratie, Jeugdbescherming, Preventie en Reclassering bezien of de aspirant-adoptiefouders duurzaam over voldoende zelfstandige middelen van bestaan beschikken.

De aanvraag wordt niet afgewezen wegens:
– het ontbreken van zelfstandige en duurzame middelen van bestaan (zie artikel 3.26, tweede lid, Vb);
– het ontbreken van een geldig document voor grensoverschrijding (zie artikel 3.26, tweede lid, Vb). In beginsel dient het kind een geldig document van grensoverschrijding te overleggen. Indien een zodanig document niet kan worden overgelegd, dient de identiteit van het kind wél op een andere wijze deugdelijk – bij voorbeeld aan de hand van een gelegaliseerde geboorteakte van het kind – te worden vastgesteld.

2.5.2 Plaats van indiening van de aanvraag
Ter indiening van een aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd dient het kind zich te vervoegen bij de burgemeester van de gemeente waar hij woon- of verblijfplaats heeft. Deze stelt de aspirant-adoptiefouder in de gelegenheid ten behoeve van het kind een aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd in te dienen. De aspirant-adoptiefouder toont de originele beginseltoestemming van de Minister voor Integratie, Jeugdbescherming, Preventie en Reclassering voor opneming bij de burgemeester. Dit lijdt slechts uitzondering indien het originele document door de daarvoor bevoegde autoriteiten in het land van herkomst van het kind is ingenomen. In deze gevallen kan genoegen worden genomen met een kopie van de beginseltoestemming. In geval van twijfel kan contact worden opgenomen met de Centrale Autoriteit interlandelijke adoptie van het Ministerie van Justitie. De burgemeester zendt een kopie van de beginseltoestemming tezamen met het originele aanvraagformulier en de andere overgelegde bescheiden naar de IND ter afhandeling van de aanvraag. Hij retourneert de beginseltoestemming – voor zover deze in origineel is overgelegd – aan de vreemdeling.

2.5.3 De controletaak van de politie ingevolge de Wobka
Ingevolge artikel 25, tweede lid van de Wobka zijn met de controle op de naleving van het bepaalde bij de artikelen 2 en 8, belast:
– de directeur van de Raad voor de Kinderbescherming alsmede de door hem aangewezen ambtenaren;
– de ambtenaren belast met het toezicht op vreemdelingen en de grensbewaking.

De politie controleert derhalve of aan de voorwaarden als bedoeld onder de artikelen 2 en 8 Wobka is voldaan. De inhoud van de artikelen 2 en 8 Wobka komt overeen met de voorwaarden voor verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd als vermeld onder B3/2.2.2. Het kind zal zich hiertoe na het indienen van de aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning regulier bij de burgemeester van zijn woon- of verblijfplaats met zijn aspirant-adoptiefouder(s) opnieuw dienen te vervoegen bij het regionale politiekorps waarin de gemeente is gelegen waar hij woon- of verblijfplaats heeft.

De beginseltoestemming
Het originele document, waaruit de beginseltoestemming van de Minister voor Integratie, Jeugdbescherming, Preventie en Reclassering voor de opneming blijkt, wordt bij de politie getoond. Dit lijdt slechts uitzondering indien het originele document door de daarvoor bevoegde autoriteiten in het land van herkomst van het kind is ingenomen. In deze gevallen kan genoegen worden genomen met een kopie

van de beginseltoestemming. In geval van twijfel kan contact worden opgenomen met de Centrale Autoriteit interlandelijke adoptie van het Ministerie van Justitie.

Het model M67
De politie vult tezamen met de aspirant-adoptiefouder(s) en in aanwezigheid van het kind het formulier model M67 in. Voor zover de politie ter invulling van het model M67 gegevens nodig heeft waar zij zelf niet over beschikt, maar de IND wel, worden deze gegevens haar op haar verzoek verstrekt door de IND. De aspirant-adoptiefouder(s) zendt/zenden vervolgens zelf het ingevulde model M67 naar de IND, zodat de inhoud daarvan bij de besluitvorming van de aanvraag kan worden betrokken.

Proces-verbaal
Indien de politie een gegrond vermoeden heeft dat in strijd met het gestelde onder B3/2.2.2 wordt gehandeld, legt zij dit vast in een proces-verbaal, en doet hiervan onverwijld mededeling aan de IND. Zij stelt eveneens de Officier van Justitie en de betrokken Raad voor de Kinderbescherming op de hoogte. Indien de opneming van een buitenlands kind is geschied zonder dat vooraf een beginseltoestemming is verkregen, kan de Officier van Justitie de minderjarige voorlopig aan de Raad voor de Kinderbescherming toevertrouwen, tenzij dit niet verenigbaar is met het belang van de minderjarige.

3.3.2 Bij de aanvraag over te leggen bescheiden
De aspirant-pleegouders verstrekken bij de ten behoeve van het kind in te dienen aanvraag de gegevens en bescheiden behorende bij de voorwaarden als vermeld onder B3/3.1. Het betreft:
- een ten behoeve van het kind in het land van herkomst afgegeven medische verklaring. Indien uit die verklaring niet blijkt dat het kind, voor zover dat op grond van zijn nationaliteit niet is vrijgesteld van een onderzoek naar TBC aan de luchtwegen, een onderzoek op TBC heeft doorstaan, dan dient het kind alsnog (bereid te zijn) een onderzoek naar en/of de behandeling van TBC aan de ademhalingsorganen te ondergaan. Daartoe wordt de bij het aanvraagformulier gevoegde bijlage 'TBC verklaring' ondertekend;
- de instemmingverklaring van de ouders of wettelijk vertegenwoordigers van het kind dan wel van de autoriteiten in het land van herkomst waaruit blijkt dat deze instemmen met het verblijf van het kind in het gezin van de aspirant-pleegouders;
- een schriftelijke motivering van de bijzondere omstandigheden van het kind of die van de familieleden in het land van herkomst, waaruit blijkt dat het kind niet of bezwaarlijk kan worden verzorgd door familieleden die in het land van herkomst wonen;
- bescheiden waaruit blijkt dat de aspirant-pleegouders duurzaam en zelfstandig over voldoende middelen van bestaan beschikken; en
- een volledige ingevulde garantverklaring (zie bijlage 6c VV).

De gevraagde officiële buitenlandse bescheiden dienen gelegaliseerd te zijn (zie B2/8).
Na onderzoek zal, met inachtneming van de relevante omstandigheden op de aanvraag worden beslist.

Zo nodig wint het Hoofd van de Visadienst dan wel de Minister voor Integratie, Jeugdbescherming, Preventie en Reclassering aanvullende gegevens in bij de Raad voor de Kinderbescherming omtrent de geschiktheid van de aspirant pleegouders voor de verzorging en opvoeding van het kind.

Hoofdstuk B4 - Wedertoelating

2.1 Algemeen

Als oud-Nederlanders kunnen in ieder geval worden aangemerkt:

– vreemdelingen die door naturalisatie het Nederlanderschap hebben verloren; hierbij kan gedacht worden aan de zogenaamde spijtemigranten uit landen als de Verenigde Staten van Amerika, Canada, Australië, Nieuw-Zeeland en Zuid-Afrika;
– vrouwen die door of in verband met hun huwelijk het Nederlanderschap hebben verloren;
– vreemdelingen die voor 1 januari 1985 het Nederlanderschap hebben verloren wegens het zich zonder Koninklijk verlof begeven in vreemde krijgs- of staatsdienst (zie artikel 7, onder 4, Wet op het Nederlanderschap en het Ingezetenschap van 1892) en nadien (eventueel) een vreemde nationaliteit hebben verworven.

2.3 Geldigheidsduur: relatie met de TWV

Een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd voor het verrichten van arbeid in loondienst wordt verleend voor een duur die maximaal gelijk is aan de duur van de TWV (zie artikelen 3.57 en 3.59 Vb).

De maximale duur van een TWV is ingevolge artikel 11, eerste lid, Wav drie jaar.

In verband met de regel dat een vreemdeling na drie jaar bezit van een voor arbeid geldige verblijfsvergunning voor bepaalde tijd vrij is op de arbeidsmarkt (zie artikel 4, tweede lid, aanhef en onder b, Wav), is het van belang dat de ingangsdatum van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd zo veel mogelijk gelijk is aan de ingangsdatum van de TWV. Komt de duur van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd na drie jaar niet overeen met de geldigheidsduur van de TWV dan dient tijdig d.w.z. voor afloop van de TWV waarvan verlening wordt beoogd, contact opgenomen te worden met de CWI om indien gewenst verlenging van de TWV aan te vragen.

4.1.1 Verlening van een verblijfsvergunning

Er dient te zijn voldaan aan zowel de vereisten van artikel 3.31 Vb (zie B5/2) als artikel 3.33 Vb.

De buitenlandse godsdienstleraar of geestelijk voorganger die op verzoek van een bepaalde groepering naar Nederland wil komen, komt voor een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd in aanmerking, indien hij beschikt over een geldige mvv voor dat doel. Daarvoor is onder meer vereist dat die groepering dan wel de werkgever beschikt over een TWV voor het door de vreemdeling laten verrichten van werkzaamheden in die hoedanigheid. CWI beoordeelt op grond van de Wav of een TWV kan worden afgegeven. Daarnaast stelt de IND een onderzoek in of er uit het oogpunt van de openbare rust en de openbare orde bezwaar bestaat tegen het verblijf van de godsdienstleraar dan wel geestelijk voorganger in Nederland en of de betrokken groepering op wier verzoek de godsdienstleraar of geestelijk voorganger zijn werkzaamheden zal gaan uitoefenen, haar wens tot het aanstellen van de godsdienstleraar of geestelijk voorganger handhaaft.

Door dit onderzoek wordt voorkomen dat problemen ontstaan, voortvloeiend uit culturele, politieke of religieuze tegenstellingen.

De IND onderzoekt voorts of aan de overige voorwaarden is voldaan.

Het verblijf als godsdienstleraar en geestelijk voorganger is ingevolge artikel 3.5, tweede lid, onder d, Vb tijdelijk van aard, tenzij het betreft een vreemdeling die verblijfsrecht ontleent aan het Associatiebesluit 1/80.

4.4.6 Gezinshereniging

Gezinsleden van de dienstverrichter aan wie op grond van het vorenstaande een verblijfsvergunning is verleend, zijn niet vrijgesteld van de TWV-plicht. De arbeidsmarktaantekening luidt: ‘Arbeid uitsluitend toegestaan indien de werkgever beschikt over een TWV’.

B2 is van toepassing, met uitzondering van de middeleneis, de TBC-keuring (tenzij het gezinslid niet verblijft in een EU/EER-land danwel Zwitserland) en het beleid inzake voortgezet verblijf na gezinshereniging (zie B16).

4.5 Stagiaires en practicanten

Artikel 3.39 Vb verschaft het verblijfskader voor vreemdelingen die als stagiair of practicant in Nederland willen verblijven.

Stagiair
Onder stagiair wordt verstaan een vreemdeling die naar Nederland komt om arbeid te verrichten die noodzakelijk is ter voltooiing van de opleiding in het land van herkomst.

Young Workers Exchange Program
Met de regering van Canada is een Memorandum van Overeenstemming gesloten inzake een uitwisselingsprogramma voor werkende jongeren (Young Workers Exchange Program). Ingevolge het Young Workers Exchange Program geldt als vereiste voor stagiairs die:
- Canadees onderdaan zijn; en
- woonachtig zijn in Canada; en
- ten minste achttien en niet ouder dan dertig jaar zijn, dat zij studeren dan wel op het moment van de aanvraag niet langer dan twaalf maanden geleden zijn afgestudeerd. Voor stagiairs uit EU/EER-landen of Zwitserland geldt het gestelde in B10/4.2. Voor vreemdelingen uit andere landen geldt het gestelde onder B/5.2.

Practicant
Onder practicant wordt verstaan een vreemdeling die naar Nederland komt om werkervaring op te doen die voor diens toekomstig functioneren in het land van herkomst van belang is.

4.7.2 Grensarbeiders
Het in B5/4.7.1 gestelde is van overeenkomstige toepassing op grensarbeiders, waaronder hier wordt verstaan in Nederland tewerkgestelde vreemdelingen die hun woonplaats hebben in België of in Duitsland waarheen zij in beginsel dagelijks, of ten minste eenmaal per week terugkeren. Het gaat daarbij met name om vreemdelingen die in België verblijf houden en in het bezit zijn van een geldige Belgische of Luxemburgse identiteitskaart voor vreemdelingen, dan wel van een Belgisch bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister.

Door het feit dat zij grensarbeid verrichten komen zij niet toe aan het tijdstip waarop zij, ingevolge het bepaalde in artikel 3.3 Vb, een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd zouden moeten hebben. Ook is het gestelde in artikel 4.47 en 4.48 Vb over de aanmeldingsplicht niet van toepassing.

Voor de tewerkstelling van vreemdelingen die als grensarbeider werkzaamheden in loondienst komen verrichten dient de werkgever echter (behoudens voor de in artikel 1, aanhef en onder e, Vw bedoelde gemeenschapsonderdanen) in het bezit te zijn van een TWV.

Met het oog op de verlening van een TWV aan hun werkgever is het ook voor grensarbeiders van belang dat zij in het bezit zijn van een bewijs van rechtmatig verblijf. Zie hiervoor het gestelde onder B5/4.7.1.

Ter verkrijging van de verblijfssticker (zie bijlage 7g VV) is het in dit geval voldoende dat de vreemdeling zich éénmaal, en wel bij de aanvang van zijn werkzaamheden als grensarbeider, bij de burgemeester vervoegt.

5.4.2 Houders van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd
Arbeidsongeschikte buitenlandse werknemers die houder zijn van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd worden onderscheiden in de onderstaande categorieën:

Volledig arbeidsongeschikte buitenlandse werknemers
Indien sprake is van volledige arbeidsongeschiktheid waarvoor een arbeidsongeschiktheidsuitkering wordt ontvangen, wordt een aanvraag om verlenging van de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd niet afgewezen wegens (voor zover hier van belang) het niet zelfstandig en duurzaam beschikken over voldoende middelen van bestaan. De geldigheidsduur van de verblijfsvergunning kan in dat geval worden verlengd (zie artikel 3.89 Vb).

Gedeeltelijk arbeidsongeschikte buitenlandse werknemers
In geval de buitenlandse werknemer echter werk in het kader van de Wsw verricht en aanspraak bestaat op een uitkering krachtens de WAO/WIA geldt hetzelfde als onder B5/5.4.3 werd vermeld.

Voor gedeeltelijk arbeidsongeschikte buitenlandse werknemers die niet werken in het kader van de Wsw geldt in geval van (eveneens gedeeltelijke) werkloosheid de in B5/5.3 weergegeven regeling.

5.4.3. Volledig arbeidsongeschikte buitenlandse werknemers komt te vervallen

5.4.4. Gedeeltelijk arbeidsongeschikte buitenlandse werknemers komt te vervallen

7.7 Vreemdelingen als zelfstandige in economische zin willen vestigen

Indien wordt voldaan aan de algemene voorwaarden genoemd onder B5/7.1 tot en met B5/7.6, kan voor verlening van een verblijfsvergunning voor het uitoefenen van een zelfstandig beroep of bedrijf in economische zin in aanmerking komen de vreemdeling die:

a. in Nederland zelfstandige ondernemersactiviteiten gaat verrichten; Het moet gaan om activiteiten van een nieuwe onderneming. Een onderneming is in elk geval nieuw als:
– deze voor het eerst tot de markt toetreedt en wordt ingeschreven in het handelsregister;
– er sprake is van een wijziging in de rechtsvorm en tegelijkertijd in de bedrijfsleiding (uitbreiding, inkrimping, vervanging);
– de bedrijfsactiviteit ingrijpend wordt gewijzigd.
– Er blijft in elk geval sprake van een bestaande onderneming indien:
– de rechtsvorm wijzigt maar niet de bedrijfsleiding, of
– een andere verandering (bijvoorbeeld adres, wijziging in handelsnaam) plaatsvindt.
– Verder wordt uitgesloten de vreemdeling die:
– op de loonlijst van een bedrijf in Nederland staat, maar zelf nog in het buitenland woont;
– geld investeert in een bedrijf in Nederland, maar zelf verder geen ondernemersactiviteiten verricht; en

b. de leeftijd van 60 jaar nog niet heeft bereikt (voor Turkse onderdanen geldt dit vereiste niet op grond van de standstillbepaling van artikel 41, eerste lid, van het Aanvullend Protocol bij de Associatieovereenkomst EG-Turkije); en

c. met zijn bedrijfsactiviteit een wezenlijk Nederlands economisch belang dient;
Dit is het geval indien:
– de bedrijfsactiviteit duidelijk innovatieve waarde heeft, dat wil zeggen iets positiefs toevoegt aan de Nederlandse economie;
– de bedrijfsactiviteit niet concurrentieverstorend werkt in die zin dat afbreuk wordt gedaan aan een gezonde marktconcurrentie; en

d. voor het uitoefenen van de bedrijfsactiviteit uit het buitenland dient te worden aangetrokken. Dit wil zeggen dat in de beoogde functie niet kan worden voorzien door het aantrekken van een Nederlandse ingezetene dan wel een vreemdeling met een geldige verblijfstitel. Op de regel dat alleen iemand uit het buitenland kan worden aangetrokken als in Nederland niemand voorhanden is, kan slechts een uitzondering gemaakt worden indien het gaat om langer gevestigde, goed renderende bedrijven. Het gaat hier slechts om een opvolger van de exploitant, wanneer deze onvoorzien door langdurige ziekte of overlijden uitvalt.

Om te beoordelen of wordt voldaan aan de voorwaarden onder c en d genoemd, dient door de IND advies te worden gevraagd aan de Minister van EZ, met uitzondering van de bedrijfsactiviteiten onder B5/7.8 en verder genoemd (zie circulaire van de Minister van EZ van 4 november 1992 DMO/DCM/AM92081647).

Bij een adviesaanvraag dienen in elk geval de volgende gegevens te worden overgelegd:
– uittreksel uit handelsregister;
– recente gewaarmerkte jaarcijfers;

– referentie met betrekking tot het bedrijf: informatie over (het product van) het bedrijf; het innovatieve karakter van (het product van) het bedrijf; contracten met Nederlandse bedrijven; en
– in geval van een nieuwe onderneming in vorenbedoelde zin (ook bij eerste aanvraag om een verblijfsvergunning of mvv) een ondernemingsplan, als bedoeld in B5/7.5.2.

Hoofdstuk B8 - Medische behandeling

2.3 Voorwaarden als de vreemdeling de Surinaamse nationaliteit heeft

Voor de vreemdeling van Surinaamse nationaliteit, die op medische indicatie en in het bezit van een daartoe afgegeven visum naar Nederland is gekomen, is artikel 3.47 Vb en de Overeenkomst Nederland-Suriname 1981 (Trb 1981, 35) van toepassing (zie B11/15).

Hoofdstuk B10 - EU-recht

1 Inleiding

Dit hoofdstuk heeft betrekking op onderdanen van de staten die partij zijn bij het EG-Verdrag en het EU-Verdrag, de EER-overeenkomst en de Overeenkomst EG-Zwitserland, over het vrije verkeer van personen, alsmede de familieleden van deze onderdanen, ongeacht hun nationaliteit.

1.2 Partijen bij het EG-Verdrag en het EU-Verdrag

Partijen bij het EG-Verdrag en het EU-Verdrag: Nederland, België, Duitsland, Frankrijk, Italië, Luxemburg, Denemarken, Ierland, het Verenigd Koninkrijk, Griekenland, Portugal, Spanje, Finland, Oostenrijk, Zweden, Cyprus, Estland, Hongarije, Letland, Litouwen, Malta, Polen, Slovenië, Slowakije en Tsjechië. Voor het toepasselijke overgangsrecht (zie B10/8).

Voor het toepassingsgebied van zowel binnen als buiten Europa gelegen grondgebieden van lidstaten wordt verwezen naar A2/6.2.2.

Poolse en Tsjechische onderdanen, die via afstamming tevens de Duitse nationaliteit bezitten, dienen, voor zover zij stellen op grond daarvan rechten te ontlenen aan het EG-Verdrag, naast het 'Staatsangehörigkeitsausweis' tevens in het bezit te zijn van een geldig Duits nationaal paspoort, een geldige Duitse 'Personalausweis' of een ander document als genoemd in bijlage 2 bij het VV. Indien dat niet het geval is, is het gestelde in B10/8 op hen van toepassing. Het 'Staatsangehörigkeitsausweis' is overigens geen document dat bestemd is voor internationaal rechtsverkeer.

1.3 Partijen bij de Overeenkomst betreffende de EER

Deze Overeenkomst is gesloten tussen IJsland, Noorwegen, Liechtenstein en de onder B10/1.2 genoemde partijen.

1.4 De Overeenkomst EG-Zwitserland

Deze Overeenkomst is gesloten tussen Zwitserland en de onder B10/1.2 genoemde partijen.

1.5 Definitie gemeenschapsonderdanen

In artikel 1, aanhef en onder e, Vw wordt een definitie gegeven van het begrip 'gemeenschapsonderdanen'. Onder gemeenschapsonderdanen wordt het volgende verstaan:

- onderdanen van de lidstaten van de EU (burgers van de Unie), die op grond van het EG-Verdrag gerechtigd zijn een andere lidstaat binnen te komen en er te verblijven, alsmede hun familieleden, die de nationaliteit van een derde staat bezitten en die uit hoofde van een ter toepassing van het Verdrag tot oprichting van de EG genomen besluit gerechtigd zijn een lidstaat binnen te komen en er te verblijven;
- onderdanen van een staat die partij is bij de EER-Overeenkomst, die terzake van binnenkomst en verblijf in een lidstaat rechten genieten die gelijk zijn aan die van burgers van de lidstaten van de EU, alsmede hun familieleden, die de nationaliteit van een derde staat bezitten en die krachtens bovengenoemde Overeenkomst gerechtigd zijn een lidstaat binnen te komen en er te verblijven;
- onderdanen van Zwitserland die op grond van de Overeenkomst EG-Zwitserland, anderzijds, over het vrije verkeer van personen (Trb. 2000, 16 en 86), gerechtigd zijn een andere lidstaat binnen te komen en er te verblijven, alsmede hun familie- en gezinsleden die de nationaliteit van een derde staat bezitten en die krachtens de bovengenoemde Overeenkomst gerechtigd zijn een lidstaat binnen te komen en er te verblijven.

Een Nederlander is in beginsel niet aan te merken als gemeenschapsonderdaan, tenzij wordt vastgesteld dat betrokkene (ook) verblijfsrecht ontleent aan het gemeenschapsrecht. Hierbij kan worden gedacht aan een in Nederland gevestigde Nederlander die vanuit Nederland diensten verricht ten behoeve van

dienstenontvangers in een andere lidstaat. Gemeenschapsonderdaan is ook de Nederlander die in een andere lidstaat gevestigd is geweest met het oog op het verrichten van economische activiteiten en zich nadien weer in Nederland heeft gevestigd en zijn economische activiteiten hier te lande voortzet (zie B10/3.4, B10/5.3.1, B10/5.3.2 en B10/5.4.2).

1.6 Terminologie

In dit hoofdstuk zullen de termen 'Burger van de Unie', 'onderdaan van de EER' en 'onderdaan van een derde land' worden gebruikt. 'Burger van de Unie' is de term die wordt gebruikt voor iedere onderdaan van een lidstaat van de EU. 'Onderdaan van de EER' wordt gebruikt voor iedere onderdaan van de EU en van IJsland, Noorwegen en Liechtenstein. Het gezinslid, dat zelf geen onderdaan is van de EU of EER, valt niet onder deze termen. Voor zover een regel ook betrekking heeft op het gezinslid van een burger van de Unie, onderdaan van de EER of onderdaan van Zwitserland, en zelf niet de nationaliteit heeft van één van deze lidstaten, wordt dit expliciet vermeld. 'Onderdaan van een derde land' is iedereen die geen burger van de Unie is of onderdaan van een EER- lidstaat of van Zwitserland.

Burgers van de Unie, onderdanen van de EER, Zwitserse onderdanen, alsmede hun gezinsleden – ongeacht hun nationaliteit – die verblijfsrecht ontlenen aan het EG-Verdrag of de Overeenkomst EG-Zwitserland, worden allen aangeduid als 'gemeenschapsonderdanen'. Gemeenschapsonderdanen zijn echter niet in alle gevallen ook burgers van de Unie. Zo zijn de gezinsleden van de burger van de Unie, onderdaan van de EER of Zwitserland die verblijfsrecht ontlenen aan het EG-Verdrag of genoemde Overeenkomst, maar die niet de nationaliteit van deze staten bezitten, wel gemeenschapsonderdaan doch niet burger van de Unie.

1.7 Aard van het verblijf van een burger van de Unie

Het is burgers van de Unie en hun gezinsleden toegestaan om in Nederland te verblijven, tenzij zij verblijf houden in strijd met een beperking op grond van een regeling vastgesteld krachtens het EG-Verdrag, dan wel de toegang of het verblijf is geweigerd op grond van een actuele bedreiging van de openbare orde, openbare veiligheid of de volksgezondheid.

Ingevolge artikel 17, eerste lid, EG-Verdrag is een ieder die de nationaliteit van een lidstaat bezit burger van de Unie. Artikel 17, tweede lid, EG-Verdrag bepaalt voorts dat de burgers van de Unie de rechten genieten en zijn onderworpen aan de plichten die bij dit Verdrag zijn vastgesteld. Zij hebben het recht vrij op het grondgebied van de lidstaten te verblijven, onder voorbehoud van de beperkingen en voorwaarden die bij het EG-Verdrag en de bepalingen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld (zie artikel 18 EG-Verdrag). Burgers van de Unie en hun gezinsleden ontlenen hun aanspraak op verblijf rechtstreeks aan het EG-Verdrag en de daaruit voortvloeiende Richtlijnen en Verordeningen. Het verblijfsrecht van burgers van de Unie ontstaat en vervalt van rechtswege. Onderdanen van de EER en van Zwitserland hebben aan de burger van de Unie gelijkwaardige rechten. Het verblijfsrecht van burgers van de Unie, onderdanen van de EER en van Zwitserland wordt op voorhand aangenomen, dus zonder tussenkomst van de Nederlandse overheid en zonder dat daadwerkelijk een besluit behoeft te worden genomen. Als regel geldt dat zij hier te lande wel verblijfsrecht hebben, maar niet in het bezit zijn van een verblijfsdocument.

In Richtlijn 2004/38 staat het burgerschap van de Unie centraal. Overwogen wordt dat het burgerschap van de Unie de fundamentele status dient te zijn van onderdanen van de lidstaten die hun recht van vrij verkeer en verblijf uitoefenen. De richtlijn verbindt het primaat van dit burgerschap met het codificeren en herzien van de bestaande Gemeenschapsinstrumenten waarin afzonderlijke regelingen zijn vastgesteld voor werknemers, zelfstandigen, studenten en andere niet-actieven. Richtlijn 2004/38 regelt de voorwaarden voor uitoefening van het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten

door burgers van de Unie en hun familieleden, en de beperking daarvan om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid. Zij is van toepassing ten aanzien van iedere burger van de Unie die zich begeeft naar, of verblijft in, een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden die hem begeleiden of die zich bij hem voegen.

De kring van familieleden die aan de richtlijn het (accessoire) recht op vrij verkeer ontlenen, omvat de volgende personen:

- de echtgenoot (zie artikel 8.7, tweede lid, onder a, Vb);
- de partner met wie de EU/EER-onderdaan of onderdaan van Zwitserland overeenkomstig de wetgeving van een lidstaat een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voor zover de wetgeving van het gastland geregistreerd partnerschap gelijkstelt met huwelijk en aan de voorwaarden van de wetgeving van het gastland is voldaan. In Nederland is het geregistreerd partnerschap met een huwelijk gelijkgesteld (zie artikel 8.7, tweede lid, onder b, Vb);
- de ongehuwde partner, die een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft met de EU/EER- onderdaan of onderdaan van Zwitserland, en op de rechtstreekse bloedverwant in de neergaande lijn van een zodanige partner, voor zover die bloedverwant jonger is dan 18 jaar en die partner vergezelt of zich bij die partner voegt (zie artikel 8.7, vierde lid, Vb);
- de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn van de EU/EER-onderdaan of onderdaan van Zwitserland of van de echtgenoot of geregistreerd partner, voor zover zij jonger zijn dan 21 jaar of ten laste zijn van die onderdaan, echtgenoot of partner, en de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn van bedoelde onderdaan, echtgenoot of partner, die van hem afhankelijk is (zie artikel 8.7, tweede lid, onder c en d, Vb). Hieronder vallen bijvoorbeeld de kinderen van 21 jaar en ouder, de ouders, maar ook de (achter)kleinkinderen en (over)grootouders;
- overige gezinsleden. In de richtlijn (zie artikel 3, tweede lid, onder a, van deze richtlijn) is opgenomen dat het gastland – overeenkomstig zijn nationaal recht en onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf, binnenkomst en verblijf van andere familieleden vergemakkelijkt. In artikel 8.7, derde lid, Vb is in verband hiermee opgenomen dat de richtlijn eveneens van toepassing is op andere familieleden dan bedoeld in artikel 8.7, tweede lid, Vb, voor zover zij in het land van herkomst ten laste zijn van, of inwonen bij, de onderdaan die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of zij vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de onderdaan strikt behoeven.

De vreemdeling, die een geldig nationaal paspoort of geldige identiteitskaart van een lidstaat toont, toont daarmee aan burger te zijn van de Unie en wordt daarom geacht verblijfsrecht te ontlenen aan het gemeenschapsrecht en daarmee als gemeenschapsonderdaan rechtmatig hier te lande te verblijven in de zin van artikel 8, aanhef en onder e, Vw, zolang en indien onderzoek niet heeft uitgewezen dat daaraan niet wordt voldaan. Dergelijk onderzoek is uitsluitend toegestaan indien er redelijke twijfel bestaat of aan de voorwaarden voor verblijf is voldaan. Hiervan kan bijvoorbeeld sprake zijn in de situatie waarin een economisch niet-actieve die het bewijs heeft geleverd dat hij aan de voorwaarden van artikel 7, eerste lid, onder b, van de richtlijn voldoet, of een van zijn familieleden, enige tijd na inschrijving niettemin een aanvraag indient voor bijstand. Of de situatie waarin een student die heeft verklaard over voldoende middelen van bestaan te beschikken na inschrijving toch een beroep doet op de bijstand of studiefinanciering voor het levensonderhoud. Ook kan gedacht worden aan een werknemer die door middel van een werkgeversverklaring heeft aangetoond over voltijds werk voor tenminste een jaar te beschikken, maar die binnen dat jaar een beroep doet op volledige bijstand of die zijn werk tijdens of kort na de wettelijke proeftijd, en derhalve ruim binnen het jaar, opgeeft en vervolgens een beroep doet op studiefinanciering voor het levensonderhoud voor een studie die geen verband houdt met zijn voorafgaande beroepsactiviteit. Ook valt te denken aan situaties waarin een familielid, dat niet de nationaliteit van een EU- of EER-lidstaat bezit, na vertrek van degene van wie zijn verblijfsrecht afhankelijk was of na diens overlijden, beroep doet op de bijstand. In al deze gevallen kan het verblijf, in geval is vastgesteld dat niet langer aan de relevante voorwaarden voor verblijf is voldaan, per beschikking worden beëindigd. Van een automatische beëindiging van het verblijf kan daarbij echter geen sprake zijn.

Vanzelfsprekend geldt bij het vorenstaande dat bedoeld onderzoek door de Minister zich richt op de door de betrokken burger daartoe verschafte gegevens en bescheiden, ter onderbouwing van diens stelling dat hij een verblijfsrecht aan het gemeenschapsrecht ontleent, en voor zover die bescheiden ingevolge de ter zake geldende regels van gemeenschapsrecht mogen worden verlangd (zie B10/5.2).

Voor de EU/EER-onderdaan of Zwitserse onderdaan en zijn gezinsleden, die geen verblijfsrecht aan de bepalingen van het EG-Verdrag of de Overeenkomst EG-
Zwitserland kunnen ontlenen, gelden onverkort de overige bepalingen van de Vw en het (restrictieve) beleid. Hier kan bijvoorbeeld worden gedacht aan de EU/EER-onderdaan of Zwitserse onderdaan die verblijf in Nederland beoogt in het kader van gezinsvorming of -hereniging bij een Nederlands onderdaan (zie B2). De rechtsbescherming die onderdanen van de EU/EER en van Zwitserland genieten, ontlenen zij op grond van hun nationaliteit aan Richtlijn 2004/38 (zie B10/7).

2.1 Toegang tot Nederland
Voor de regels met betrekking tot toegang van onderdanen van de EU/EER en van de Zwitserland wordt verwezen naar A2/6.2.2.

2.2 Mvv-vereiste
Onderdanen van de EU/EER en van Zwitserland zijn vrijgesteld van de plicht te beschikken over een geldige mvv. Voor familieleden van de onderdanen van de EU/EER of Zwitserland, die zelf niet EU/EER-onderdaan of onderdaan van Zwitserland zijn en afkomstig zijn uit een visumplichtig derde land (niet afkomstig uit een land genoemd in bijlage 2 VV), houdt dit in dat zij als gezinslid zonder mvv kort verblijf Nederland kunnen inreizen, teneinde alhier de gemeenschapsrechten uit te oefenen. De vrijstelling van het mvv-vereiste geldt eveneens indien genoemd gezinslid een geldige verblijfskaart van een andere lidstaat toont. Indien zij alleen reizen en uitsluitend de nationaliteit hebben van een visumplichtig derde land, geldt onverkort de visumplicht of het mvv-vereiste. Vorenstaande geldt ingevolge artikel 8.7 Vb ook voor familie- en gezinsleden van onderdanen uit Zwitserland.

2.3 Meldplicht bij de Korpschef
Onderdanen van de EU, EER, en van Zwitserland zijn niet verplicht hun aanwezigheid te melden bij de autoriteiten belast met toezicht. Indien zij verblijf beogen van langer dan drie maanden zijn zij wel verplicht zich aan te melden ter inschrijving bij de IND (zie artikel 8.12, vierde lid, Vb).

2.4 Aantonen identiteit en nationaliteit van een lidstaat
Om met succes beroep te kunnen doen op het gestelde in artikel 8.7 Vb en verder, dienen EU/EER onderdanen of Zwitserse onderdanen een geldige identiteitskaart of een geldig paspoort over te leggen (conform bijlage 2 VV) dan wel op andere wijze ondubbelzinnig (zonder enige twijfel) hun identiteit en nationaliteit aan te tonen. De identiteitskaart of het paspoort dient overeenkomstig de wetgeving in de Lidstaat, waarvan zij onderdaan zijn, te zijn verstrekt. Hierop dient de nationaliteit van de onderdaan van de Lidstaat te zijn vermeld. Het enkele verlopen van de identiteitskaart of paspoort gedurende het rechtmatig verblijf in Nederland leidt niet tot verblijfsbeëindiging.

De vreemdeling, die reeds in Nederland verblijft en stelt rechten te ontlenen aan het EG-Verdrag of de Overeenkomst EG-Zwitserland, maar geen geldige identiteitskaart of een geldig paspoort, heeft overgelegd noch op andere wijze ondubbelzinnig zijn identiteit en nationaliteit heeft aangetoond, wordt alsnog in de gelegenheid gesteld om dit over te leggen. Hiervoor dient een redelijke termijn te worden gegeven van twee weken.

Indien de vreemdeling hieraan geen gevolg geeft, is niet vastgesteld dat hij de nationaliteit heeft van een lidstaat van de EU/EER of van Zwitserland. Hij verblijft daarmee niet rechtmatig in de zin van artikel 8, aanhef en onder e, Vw in Nederland. Op grond van artikel 61, eerste lid, Vw dient de vreemdeling met inachtneming van artikel 62 Vw Nederland uit eigen beweging te verlaten. Wanneer hij dat niet doet, kan hij ingevolge artikel 63 Vw worden uitgezet door of namens de Minister (zie B10/7.1).

2.5 Rechtmatig verblijf

Burgers van de Unie, onderdanen van de EER en onderdanen van Zwitserland, alsmede hun gezinsleden ongeacht hun nationaliteit, genieten rechtmatig verblijf in de zin van artikel 8, aanhef en onder e, Vw, tenzij zij verblijf houden in strijd met een beperking op grond van een regeling vastgesteld krachtens het EG-
Verdrag of de Overeenkomst EG-Zwitserland. Voor andere EU/EER-onderdanen, Zwitserse onderdanen en hun gezinsleden zijn de overige bepalingen van artikel 8 Vw voor de vaststelling van het rechtmatig verblijf van toepassing. Burgers van de Unie hebben het recht vrij op het grondgebied van de lidstaten te verblijven, onder voorbehoud van de beperkingen en voorwaarden die bij het EG-
Verdrag en de bepalingen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld. Onderdanen van de EER en van Zwitserland hebben daaraan gelijkwaardige rechten. Het vrije verkeer van personen brengt echter geen absoluut verblijfsrecht mee in de zin dat iedere burger van de Unie te allen tijde in Nederland verblijfsgerechtigd is. Ingevolge artikel 18, eerste lid, EG-Verdrag hebben zij, onder voorbehoud van de beperkingen en de voorwaarden van het EG-Verdrag en de bepalingen die ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld, het recht vrij te reizen en te verblijven op het grondgebied van de lidstaten van de EU. Het stelsel van Richtlijn 2004/38 kent hierbij verschillende fasen van het verblijf van de burger van de Unie en diens familieleden:

– verblijfsrecht voor maximaal drie maanden;
– verblijfsrecht voor langer dan drie maanden; en
– duurzaam verblijfsrecht.

2.5.1 Verblijfsrecht van maximaal drie maanden

De eerste periode van verblijf van de burger van de Unie bedraagt drie maanden. In deze periode worden geen andere voorwaarden gesteld dan het bezit van een geldig paspoort of een geldige identiteitskaart. De burger van de Unie die door middel van een identiteitskaart zijn identiteit en nationaliteit aantoont, bezit recht op verblijf. Het niet beschikken over een geldige identiteitskaart of een geldig paspoort doet echter niet af aan de rechtmatigheid van het verblijf, indien het bewijs van identiteit en nationaliteit ondubbelzinnig met andere middelen kan worden geleverd (zie artikel 8.11 Vb). Ten aanzien van burgers van de Unie wordt niet langer onderscheid gemaakt tussen rechtmatig verblijf in de zogeheten vrije termijn (artikel 8, onder i, Vw) en rechtmatig verblijf als gemeenschapsonderdaan (artikel 8, onder e, Vw). Ingevolge artikel 18, eerste lid, EG-Verdrag hebben burgers van de Unie het recht om in Nederland te verblijven, met dien verstande dat daaraan voorwaarden en beperkingen kunnen worden gesteld. Het uit artikel 18 EG-Verdrag voortvloeiende verblijfsrecht wordt aangenomen, zolang en indien het onderzoek niet heeft uitgewezen dat niet wordt voldaan aan die voorwaarden en beperkingen, zodat de burger van de Unie moet worden aangemerkt als gemeenschapsonderdaan (in de zin van artikel 1, onderdeel e, onder 1, Vw) met rechtmatig verblijf als bedoeld in artikel 8, aanhef en onder e, Vw.

Het onderscheid tussen rechtmatig verblijf in de vrije termijn en rechtmatig verblijf als gemeenschapsonderdaan is wel gehandhaafd ten aanzien van de familieleden die geen onderdaan zijn van EU- of EER-lidstaat of onderdaan van Zwitserland. Deze nemen een andere positie in dan de burgers van de Unie en artikel 18 EG-Verdrag is op hen niet van toepassing (zie verder B10/5).

Het rechtmatige verblijf van de EU- of EER-onderdaan of onderdaan van Zwitserland, dat gelet op het bovenstaande vanaf zijn inreis rechtmatig is, kan slechts met een beschikking worden beëindigd. In dat geval wordt in de vreemdelingenadministratie aangetekend dat het rechtmatige verblijf is beëindigd.

2.5.2 Verblijfsrecht voor langer dan drie maanden

Onderdanen van EU/EER-lidstaten en van Zwitserland hebben onder bepaalde voorwaarden het recht om voor een periode van langer dan drie maanden in Nederland te verblijven als werknemer, zelfstandige, economisch niet-actieve of student (zie artikel 8.12 Vb). Dat recht hebben zij uiteraard ook direct na inreis indien zij op dat moment aan de voorwaarden voldoen. Zij worden in geen geval verwijderd indien de burger van de Unie arbeid als zelfstandige of in loondienst verricht of naar Nederland is

gekomen om werk te vinden, nog steeds werkzoekende is en een reële kans maakt om dat te vinden. Onder bepaalde voorwaarden gaat het verblijfsrecht niet verloren door werkloosheid, arbeidsongeschiktheid, overlijden of vertrek van de persoon bij wie het familielid verbleef, of echtscheiding of beëindiging van het geregistreerde partnerschap.

Richtlijn 2004/38 voorziet, ter voorkoming van misbruik, in de mogelijkheid voor lidstaten van de burgers van de Unie te verlangen het bewijs te leveren dat zij voldoen aan de voorwaarden voor verblijf van langer dan drie maanden. In Nederland is voor EU- en EER-onderdanen en onderdanen van Zwitserland voorzien in een verplichting tot aanmelding ter inschrijving in de vreemdelingenadministratie, waarbij de in het VV omschreven bewijzen moeten worden overgelegd. Als het bewijs dat aan de voorwaarden voor verblijf van langer dan drie maanden wordt voldaan is geleverd, wordt de burger van de Unie ingeschreven in de vreemdelingenadministratie en wordt onmiddellijk een verklaring van inschrijving afgegeven. Aan de inschrijving in de vreemdelingenadministratie en afgifte van een verklaring van inschrijving zijn geen leges verbonden. Ingevolge artikel 8.12, vierde lid, Vb is deze aanmelding tot inschrijving verplicht. Het niet voldoen aan deze verplichting is in artikel 108 Vw strafbaar gesteld.

Slechts in geval van een zodanig, specifiek geval van redelijke twijfel of aan de voorwaarden wordt voldaan, wordt de inschrijving en daarmee de afgifte van de verklaring van inschrijving aangehouden tot onderzoek deze twijfel heeft weggenomen. Daarna vindt, indien is komen vast te staan dat aan de voorwaarden is voldaan, alsnog inschrijving plaats en wordt de verklaring van inschrijving afgegeven. Indien na onderzoek is komen vast te staan, dat niet aan de relevante voorwaarden is voldaan, wordt een beschikking gegeven waarin gemotiveerd wordt aangegeven dat niet is voldaan aan de voorwaarden voor inschrijving. Daarnaast kan de inschrijving dan wel afgifte van de verklaring van inschrijving worden aangehouden, indien het inwinnen van antecedenten bij de lidstaat van oorsprong of andere lidstaten onontbeerlijk wordt geacht voor de beoordeling of de EU- of EER-onderdaan een gevaar vormt voor de openbare orde of de openbare veiligheid. De inschrijving kan uiteraard vervolgens worden geweigerd, indien van een zodanig gevaar sprake blijkt te zijn. Een zodanige weigering geschiedt per beschikking (zie B10/7).

Voor de voorwaarden voor verblijf van langer dan drie maanden als werknemer, zelfstandige, economisch niet-actieve of student wordt verwezen naar B10/3 en B10/4.

2.5.3 Duurzaam verblijfsrecht

Iedere burger van de Unie die gedurende een ononderbroken periode van vijf jaar legaal in Nederland heeft verbleven, heeft duurzaam verblijfsrecht in Nederland. Dit geldt ook voor familieleden van burgers van de Unie die niet de nationaliteit van een EU- of EER-lidstaat bezitten en die gedurende een ononderbroken periode van vijf jaar legaal in Nederland bij de burger van de Unie hebben gewoond (artikel 8.17, eerste lid, Vb). Het duurzame verblijfsrecht van de EU- en EER-onderdanen en van onderdanen van Zwitserland en hun familieleden die niet de nationaliteit van een EU- of EER-lidstaat bezitten, blijkt uit het op aanvraag te verstrekken document 'Duurzaam verblijf burgers van de Unie'. Terzake van de afdoening van een aanvraag tot afgifte van een document 'Duurzaam verblijf burgers van de Unie' dient leges te worden betaald.

Ononderbroken verblijf

Het ononderbroken karakter van de periode van vijf jaar legaal verblijf wordt niet onderbroken door tijdelijke afwezigheden van niet meer dan zes maanden per jaar, door afwezigheden van langere duur voor de vervulling van militaire verplichtingen, door één afwezigheid van ten hoogste twaalf achtereenvolgende maanden om belangrijke redenen zoals zwangerschap en bevalling, ernstige ziekte, studie of beroepsopleiding, noch door uitzending om werkzaamheden te verrichten in een andere lidstaat of derde land. Het is aan de vreemdeling om zulks met documenten te staven (zie artikel 8.17, tweede lid, Vb).

Uitzonderingen
Het duurzame verblijfsrecht komt onder omstandigheden ook toe aan burgers van de Unie en hun familieleden ongeacht hun nationaliteit, die nog geen ononderbroken periode van vijf jaar in Nederland hebben verbleven (zie artikel 8.17, derde lid, Vb en B10/3.6).

2.6 Bewijs van rechtmatig verblijf

Op grond van Richtlijn 2004/38 wordt aan EU- en EER-onderdanen en onderdanen van Zwitserland geen document of schriftelijke verklaring (sticker voor verblijfsaantekeningen), waaruit het rechtmatig verblijf blijkt, afgegeven.

Voor familieleden van EU- en EER-onderdanen en onderdanen van Zwitserland, die niet de nationaliteit bezitten van een EU- of EER-lidstaat of Zwitserland, blijkt het rechtmatig verblijf uit een document of verklaring dat een aanvraag is ingediend (sticker voor verblijfsaantekeningen). Op grond van artikel 9 Vw wordt zo'n document of verklaring dat een aanvraag is ingediend afgegeven door de Minister. Ingevolge artikel 3.9, eerste lid, VV is de burgemeester van de gemeente waar de vreemdeling woon- of verblijfplaats heeft, bevoegd dit document of deze verklaring af te geven.

Slechts het duurzame verblijfsrecht van EU- en EER-onderdanen en onderdanen van Zwitserland en hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, blijkt uit een op aanvraag te verstrekken document 'Duurzaam verblijf burgers van de Unie'.

2.6.1 Niet betalen van leges

Indien het familielid van de EU- of EER-onderdaan of onderdaan van Zwitserland, die zelf niet de nationaliteit bezit van een EU- of EER-lidstaat of Zwitserland niet voldoet aan de legesverplichting, wordt de aanvraag om het verkrijgen van het bewijs van rechtmatig verblijf niet behandeld. Dit heeft geen gevolgen voor het rechtmatig verblijf in de zin van artikel 8, aanhef en onder e, Vw, omdat dit van rechtswege is ontstaan en vervalt. Het vorenstaande geldt ook indien de EU- of EER-onderdaan of onderdaan van Zwitserland, of zijn familielid, ongeacht diens nationaliteit, niet voldoet aan de legesverplichting verbonden aan de aanvraag tot afgifte van een document 'Duurzaam verblijf burgers van de Unie'. Indien opnieuw een aanvraag om afgifte van een document wordt ingediend, zullen alsdan opnieuw leges worden geheven.

2.7 Wav

EU- en EER-onderdanen en onderdanen van Zwitserland mogen op grond van het EG-Verdrag vrij in Nederland werken. Daarom mag voor het laten werken van een EU- of EER- onderdaan of Zwitserse onderdaan geen TWV worden verlangd. De bepalingen in de Wav zijn evenmin van toepassing op gemeenschapsonderdanen, die zelf geen EU- of EER-onderdaan of Zwitserse onderdaan zijn (zie B10/8 inzake het overgangsrecht).

Op het af te geven bewijs van rechtmatig verblijf aan gemeenschapsonderdanen, die geen EU- of EER-onderdaan of Zwitserse onderdaan zijn, dient de aantekening: 'arbeid vrij toegestaan. TWV niet vereist' te worden geplaatst, zodat een werkgever zich daarvan gemakkelijk kan vergewissen.

3.1 Verblijfstermijn voor werkzoekenden

EU- en EER-onderdanen en onderdanen van Zwitserland hebben het recht om gedurende drie maanden in Nederland werk te zoeken. Hoofdregel voor werkzoekenden is dat, zolang er reëel uitzicht is op werk, het rechtmatig verblijf ook na deze periode van drie maanden steeds voortduurt (zie artikel 8.16, tweede lid, onder b, Vb).

Het verblijfsrecht kan worden beëindigd als de werkzoekende EU- of EER-onderdaan of onderdaan van Zwitserland:
– een actuele bedreiging van de openbare orde of de openbare veiligheid vormt;
– lijdt aan een besmettelijke ziekte of gebrek als bedoeld in artikel 8.23 Vb (zie B10/6).

Op het moment dat de EU- of EER-onderdaan of Zwitserse onderdaan reële en daadwerkelijke arbeid als werknemer of als zelfstandige verricht, geldt hetgeen in de volgende paragrafen (inzake economisch actieven) wordt vermeld. Indien de werkzoekende EU- of EER-onderdaan of Zwitserse onderdaan zelfstandig – niet uit arbeid maar uit andere bronnen – over middelen van bestaan beschikt, dient te worden beoordeeld of de EU/EER-onderdaan of Zwitserse onderdaan wellicht als economisch niet-actieve verblijfsrecht heeft.

3.2 Reële en daadwerkelijke arbeid

Iedere EU- of EER-onderdaan of onderdaan van Zwitserland die reële en daadwerkelijke arbeid al dan niet in loondienst verricht, heeft rechtmatig verblijf in de zin van artikel 8, aanhef en onder e, Vw en wordt aangemerkt als gemeenschapsonderdaan. Het begrip reële en daadwerkelijke arbeid moet volgens vaste jurisprudentie ruim uitgelegd worden. De omvang van de arbeid mag niet zo gering zijn dat het om louter marginale en bijkomstige werkzaamheden gaat. Uit verschillende arresten van het Hof van Justitie van de EG (HvJ EG, 23 maart 1982, Levin; 3 juni 1986, Kempf) blijkt echter, dat dit niet inhoudt dat het om een voltijds baan moet gaan, noch dat de inkomsten ten minste ter hoogte zijn van het minimumloon. Een gemeenschapsonderdaan, die werkzaamheden verricht die zijn aan te merken als reële en daadwerkelijke arbeid, kan bovendien naar de mening van het Hof een aanvullend beroep doen op de publieke middelen. Het criterium 'reële en daadwerkelijke arbeid' wordt zowel op arbeid in loondienst als op arbeid als zelfstandige toegepast.

3.3 Voor verblijf van langer dan drie maanden over te leggen stukken

Om aan te tonen dat de EU- of EER-onderdaan of onderdaan van Zwitserland voldoet aan de voorwaarden voor verblijf van langer dan drie maanden, bedoeld in artikel 8.12, vierde lid, Vb, dienen de hierna genoemde bewijzen te worden geleverd. In het VV zijn per categorie de vereiste documenten die dit bewijs moeten leveren opgesomd.

3.5.2 Onvrijwillige werkloosheid

Arbeidsverleden van ten minste één jaar

Het rechtmatig verblijf krachtens artikel 8, aanhef en onder e, Vw eindigt niet indien de EU/EER-onderdaan of onderdaan van Zwitserland, na werkzaamheden als werknemer of zelfstandige van ten minste één jaar, onvrijwillig werkloos is en als werkzoekende is ingeschreven bij het CWI (zie artikel 8.12, tweede lid, onder b, Vb). Dat de gemeenschapsonderdaan volledig ten laste komt van de publieke middelen, doet hieraan niet af.

Arbeidsverleden korter dan één jaar

Het rechtmatig verblijf eindigt niet gedurende een periode van ten minste zes maanden, nadat de onderdaan onvrijwillig werkloos is geworden door afloop van een arbeidsovereenkomst van korter dan één jaar, dan wel nadat hij gedurende de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden is, indien hij als werkzoekende bij de CWI is ingeschreven (zie artikel 8.12, tweede lid, onder c, Vb).

Het volgen van een beroepsopleiding

Het rechtmatig verblijf eindigt niet indien betrokkene een beroepsopleiding gaat volgen, die verband houdt met de voorafgaande beroepsactiviteit. Dit verband met de eerdere beroepsactiviteit hoeft er niet te zijn bij onvrijwillige werkloosheid (zie artikel 8.12, tweede lid, onder d, Vb).

5 Familie- en gezinsleden van gemeenschapsonderdanen

Het familie- of gezinslid van een EU- of EER-onderdaan of Zwitserse onderdaan, die rechtmatig verblijf heeft in de zin van artikel 8, aanhef en onder e, Vw, wordt eveneens aangemerkt als gemeenschapsonderdaan. Het is daarbij voor het verblijfsrecht niet van belang of het familie- of gezinslid zelf EU/EER-onderdaan of Zwitserse onderdaan is. Het familie- of gezinslid heeft ook rechtmatig verblijf in de zin van artikel 8, aanhef en onder e, Vw.

Het algemene uitgangspunt is dat het verblijfsrecht van het familie- of gezinslid een afhankelijk recht is. Door dit afhankelijk karakter eindigt het verblijfsrecht van het familie- of gezinslid in beginsel op het moment dat degene van wie dit familielid afhankelijk is, niet langer rechtmatig verblijf in de zin van artikel 8, aanhef en onder e, Vw heeft. Het verblijfsrecht vervalt eveneens indien het familie- of gezinslid verblijf houdt in strijd met een beperking op grond van een regeling vastgesteld krachtens het EG-Verdrag of de Overeenkomst EG-Zwitserland dan wel de (voortzetting van) het verblijf is geweigerd op grond van een actuele bedreiging van de openbare orde, openbare veiligheid of de volksgezondheid.

De juridische band tussen de gemeenschapsonderdaan en het familie- of gezinslid is bepalend voor het verblijfsrecht. Het bestaan van een feitelijke band is daarbij niet van belang. Voor het verblijf van de partner in de zin van artikel 8.7, derde lid, onder f, Vb, geldt dat er deugdelijk bewijs van de duurzame relatie (relatieverklaring) moet zijn. Bij twijfel omtrent het bestaan van de familierechtelijke relatie of omtrent de afhankelijke positie van het familielid, moet contact worden opgenomen met het Ministerie van Justitie.

Met betrekking tot familie- of gezinsleden van Nederlanders wordt verwezen naar B10/5.3.

5.2.1 Familielid zelf EU/EER- of Zwitsers onderdaan

Het familielid, dat zelf EU- of EER-onderdaan of onderdaan van Zwitserland is, heeft dezelfde verblijfsrechtelijke positie als de burger van de Unie. De eerste periode van verblijf bedraagt drie maanden (zie artikel 8.11 Vb). In deze periode worden geen andere voorwaarden gesteld dan het bezit van een geldig paspoort of een geldige identiteitskaart. De burger van de Unie die door middel van een identiteitskaart zijn identiteit en nationaliteit aantoont, bezit recht op verblijf. Het niet beschikken over een geldige identiteitskaart of een geldig paspoort doet echter niet af aan de rechtmatigheid van het verblijf, indien het bewijs van identiteit en nationaliteit ondubbelzinnig met andere middelen kan worden geleverd.

Ook voor het verblijfsrecht voor langer dan drie maanden geldt voor deze familieleden, die EU- of EER-onderdaan of onderdaan van Zwitserland zijn, de verplichting tot aanmelding ter inschrijving in de vreemdelingenadministratie als opgenomen in artikel 8.12, vierde lid, Vb. Zie verder B10/2.5.2, welke van overeenkomstige toepassing is. Als het bewijs dat aan de voorwaarden voor verblijf van langer dan drie maanden wordt voldaan is geleverd, wordt de burger van de Unie ingeschreven in de vreemdelingenadministratie en wordt onmiddellijk een verklaring van inschrijving afgegeven.

Iedere burger van de Unie die gedurende een ononderbroken periode van vijf jaar legaal in Nederland heeft verbleven, heeft een duurzaam verblijfsrecht in Nederland. Het duurzame verblijfsrecht van de EU- en EER-onderdanen en hun familieleden die niet de nationaliteit van een EU- of EER-lidstaat bezitten, blijkt uit het op aanvraag te verstrekken document 'Duurzaam verblijf burgers van de Unie'. Zie verder B10/2.5.3, welke van overeenkomstige toepassing is.

5.2.2 Familielid niet zelf EU/EER- of Zwitsers onderdaan

Het onderscheid tussen rechtmatig verblijf in de vrije termijn en rechtmatig verblijf als gemeenschapsonderdaan blijft wel gehandhaafd ten aanzien van de familieleden die geen onderdaan zijn van een EU- of EER-lidstaat of Zwitserland. Het rechtmatig verblijf (in de zin van artikel 8, onder i, Vw) van het familielid dat niet de nationaliteit heeft van een EU- of EER-lidstaat of Zwitserland, blijkt in de eerste periode van drie maanden uit diens geldige paspoort met een op grond van artikel 9 Vw gestelde aantekening omtrent rechtmatig verblijf. Het rechtmatige verblijf kan voorts blijken uit het geldige paspoort, voorzien van het eventueel voor inreis benodigde visum of een recente aantekening omtrent inreis (inreisstempel, zie artikel 4.21 Vb) dan wel uit het geldige paspoort en een door een andere lidstaat afgegeven geldige verblijfskaart.

Het familielid, dat niet zelf EU- of EER-onderdaan of onderdaan van Zwitserland is, wordt bij een verblijf van langer dan drie maanden na aanvraag in bezit gesteld van een document EU/EER, met de aantekening 'familielid van een burger van de Unie' (zie bijlage 7c VV). De geldigheidsduur van dit document bedraagt vijf jaar vanaf de datum van afgifte, of is gelijk aan de (voorgenomen) periode van verblijf van de EU- of EER-onderdaan of onderdaan van Zwitserland van wie het rechtmatig verblijf afhankelijk is, indien dat voorgenomen verblijf korter dan vijf jaren bedraagt. In overige gevallen wordt de geldigheidsduur van het verblijfsdocument bepaald op vijf jaren.

Op het verblijfsdocument wordt de volgende aantekening geplaatst: 'arbeid vrij toegestaan. TWV niet vereist'. Dit houdt in dat het familie- of gezinslid, ongeacht de nationaliteit, het recht heeft om arbeid, al dan niet in loondienst, te verrichten. Voor de behandeling van de aanvraag om toetsing aan het gemeenschapsrecht en afgifte van het daaraan verbonden verblijfsdocument is een legesbedrag verschuldigd. De aanmelding voor het indienen van een aanvraag moet ingevolge artikel 8.13, tweede lid, Vb, plaatsvinden binnen één maand na afloop van de periode van drie maanden rechtmatig verblijf op grond van artikel 8.11 Vb.

Bij de aanvraag tot afgifte van het verblijfsdocument overlegt bedoeld familielid ingevolge artikel 8.13, derde lid, onder a tot en met g, Vb, de volgende documenten:
- een geldig paspoort;
- de verklaring van inschrijving van de vreemdeling bedoeld in artikel 8.7, eerste lid Vb (EU/EER-onderdaan of onderdaan van Zwitserland), bij wie hij in Nederland verblijft;
- een document waaruit de familierechtelijke of duurzame relatie blijkt met de hierbovengenoemde vreemdeling;
- voor zover hij in Nederland verblijft als familielid bedoeld in artikel 8.7, tweede lid, onder c of d, Vb: bewijs dat hij een dergelijk familielid is;
- voor zover hij in Nederland verblijft als familielid bedoeld in artikel 8.7, derde lid, Vb: een door de bevoegde instantie van het land van herkomst afgegeven verklaring dat hij ten laste komt van of inwoont bij de hierbovengenoemde vreemdeling, onderscheidelijk bewijs van ernstige gezondheidsredenen die de persoonlijk zorg door die vreemdeling noodzakelijk maken;
- voor zover hij in Nederland verblijft als partner als bedoeld in artikel 8.7, vierde lid, Vb: een relatieverklaring (vastgesteld bij regeling van de Minister);
- voor zover hij in Nederland verblijft als minderjarig kind van de hierbovengenoemde partner: bewijs dat is voldaan aan het gestelde in de artikelen 3.13 tot en met 3.22 Vb.

Na indiening van deze aanvraag dient onmiddellijk een bewijs van aanvraag te worden verstrekt (verblijfsaantekening gemeenschapsonderdaan).
Binnen zes maanden na ontvangst van de aanvraag om het document EU/EER met de aantekening 'familielid van een burger van de Unie', dient het verblijfsdocument te worden verstrekt. Artikel 25, tweede en derde lid, Vw is niet van toepassing (zie artikel 8.13, vijfde lid, Vb). Het rechtmatig verblijf van het familielid, dat niet zelf EU- of EER-onderdaan of onderdaan van Zwitserland is, wordt niet beïnvloed door tijdelijke afwezigheid van niet meer dan zes maanden per jaar, door afwezigheden van langere duur voor de vervulling van militaire verplichtingen, door één afwezigheid van ten hoogste twaalf maanden om belangrijke redenen, zoals zwangerschap en bevalling, ernstige ziekte, studie of beroepsopleiding, noch door uitzending om werkzaamheden te verrichten in een andere lidstaat of een derde land. Het is aan de vreemdeling om zulks met documenten te staven (zie artikel 8.15 Vb, eerste lid, Vb).

5.4.2 Familielid onderdaan van EU/EER of Zwitserland

Het rechtmatig verblijf van het familielid dat zelf onderdaan is van de EU/EER of van Zwitserland eindigt niet door:
- het overlijden of het vertrek van de vreemdeling (eveneens onderdaan van de EU/EER of Zwitserland) bij wie hij in Nederland verbleef;

– de ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of de beëindiging van het geregistreerd partnerschap.

Indien het familielid reeds duurzaam verblijf heeft (zie artikel 8.17 Vb) dan blijft dit recht behouden. Indien er nog geen sprake is van duurzaam verblijf kan betrokkene het verblijf voortzetten als economisch actieve of economisch niet-actieve, mits er geen onevenredig beroep op de publieke middelen wordt gedaan.

5.4.3 Familielid onderdaan derde land

In dit onderdeel wordt nader ingegaan op het recht op voortzetting van verblijf van familieleden van EU- EER-onderdanen en familieleden van onderdanen van Zwitserland, die zelf niet de nationaliteit van een EU- of EER-lidstaat of van Zwitserland hebben. Artikel 8.15 Vb ziet op het (niet-) beëindigen van het verblijfsrecht van deze familieleden. Het verblijfsrecht eindigt niet:

– door periodes van afwezigheid uit Nederland van het familielid (zie artikel 8.15, eerste lid, onder a, b, c en d, Vb);
– na het overlijden van de burger van de Unie (zie artikel 8.15, tweede lid, onder a en b, Vb);
– indien het familielid ten minste één jaar vóór het overlijden in Nederland verbleef;
– voor voltooiing van de studie, indien hij als kind van genoemde onderdaan in Nederland verblijft en is ingeschreven bij een onderwijsinstelling, dan wel indien hij verzorgende ouder van bedoeld kind is;
– na het vertrek uit Nederland van de onderdaan van de EU/EER of van Zwitserland (zie artikel 8.15, derde lid, Vb);
– voor de voltooiing van de studie, indien het familielid in Nederland verbleef als kind van genoemde onderdaan en voor studie is ingeschreven bij een onderwijsinstelling, dan wel indien hij de verzorgende ouder is van een zodanig kind;
– na scheiding, ontbinding of nietigverklaring van huwelijk of beëindiging geregistreerd partnerschap;
– het huwelijk of partnerschap heeft voor de beëindiging minimaal drie jaar geduurd, waarvan het familielid minimaal één jaar in Nederland heeft verbleven;
– bij toewijzing ouderlijk gezag over de kinderen van burger van de Unie aan echtgenoot of partner, die niet EU- of EER-onderdaan of onderdaan van Zwitserland is;
– in geval van een door de rechter bepaald omgangsrecht dat in Nederland moet worden uitgeoefend;
– indien klemmende redenen van humanitaire aard tot voortzetting van verblijf nopen.

Het verblijfsrecht van familieleden, die geen EU- of EER-onderdaan of onderdaan van Zwitserland zijn, voordat zij het duurzame verblijfsrecht te verkrijgen, blijft onderworpen aan de voorwaarde dat is aangetoond dat zij werknemer of zelfstandige zijn, of voor zichzelf en hun familieleden beschikken over toereikende bestaansmiddelen om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste komen van het sociale bijstandsstelsel en om te garanderen dat zij beschikken over een verzekering die de ziektekosten in Nederland volledig dekt. Onder toereikende middelen wordt verstaan dat de vreemdeling beschikt over een inkomen ter hoogte van het normbedrag dat ingevolge de Wwb voor de desbetreffende categorie is vastgesteld. Het vorenstaande is eveneens van toepassing, indien het familielid gezinslid is van het reeds in Nederland gevormde gezin van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

Uitzondering

In artikel 8.15, vijfde lid, Vb gelezen in samenhang met artikel 8.15, tweede lid, onder b, en derde lid, Vb, wordt met betrekking tot voortzetting van verblijf en een beroep op de publieke middelen een uitzondering gemaakt voor studerende kinderen en hun verzorgende ouder.

Verificatie voorwaarden (zie artikel 8.16 Vb)

Het rechtmatig verblijf van burgers van de Unie en hun gezinsleden eindigt niet, zolang zij voldoen aan de voorwaarden voor verblijf (zie artikelen 8.12 tot en met 8.15 Vb). In specifieke gevallen van redelijke

twijfel over de vraag of een burger van de Unie of zijn familieleden wel voldoen aan de voorwaarden, kan daartoe een onderzoek ter verificatie worden ingesteld. De verificatie geschiedt evenwel niet stelselmatig. Een beroep van de burger van de Unie of zijn familieleden op het sociale bijstandsstelsel leidt niet automatisch tot beëindiging van het rechtmatige verblijf. Het verblijf van een burger van de Unie of zijn familieleden kan, buiten de aanwezigheid van een actuele en (voldoende) ernstige bedreiging van de openbare orde of openbare veiligheid, in geen geval worden beëindigd indien de burger van de Unie werknemer of zelfstandige is, of indien hij Nederland is binnengekomen om werk te zoeken. In dat laatste geval kunnen de burger van de Unie en zijn gezinsleden niet worden verwijderd zolang de burger van de Unie kan bewijzen dat hij nog immer werk zoekt en een reële kans maakt te worden aangesteld.

5.4.4 Kinderen die 21 jaar worden

Het afhankelijke verblijfsrecht eindigt in beginsel van rechtswege bij het bereiken van de leeftijd van 21 jaar, behalve indien het kind feitelijk ten laste blijft komen van de ouder van wie zijn verblijfsrecht afhankelijk was, bijvoorbeeld omdat het kind in Nederland studeert. Het kind behoudt in dat geval als bloedverwant in neerdalende lijn zijn afhankelijk verblijfsrecht.

Wanneer het kind niet meer ten laste komt van de gemeenschapsonderdaan en zelf geen verblijfsrecht kan ontlenen aan het EG-Verdrag of de Overeenkomst EG-Zwitserland, zijn de regels vermeld in B2 van toepassing.

7.1.1 Actuele bedreiging van de openbare orde en openbare veiligheid

De beoordeling of sprake is van een actuele, werkelijke en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving mag uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijke gedrag van de betrokkene. Het enkele feit van een strafrechtelijke veroordeling is een onvoldoende deugdelijke motivering (in de zin van artikel 3:46 Awb) bij verblijfsbeëindiging op deze grond. Dit geldt ook voor motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen. Beëindiging van het verblijfsrecht op deze grond zal in de regel plaatsvinden door een ongewenstverklaring (zie A5/6.1 en verder), indien en zolang de betrokkene nog niet het recht van duurzaam verblijf heeft verkregen. In geval hij dat recht wel heeft verkregen zal de beëindiging van het verblijfsrecht plaatsvinden door middel van een beschikking tot intrekking van het duurzame verblijfsrecht, al dan niet in combinatie met ongewenstverklaring.

De vaststelling van een actuele bedreiging van de openbare orde of van de openbare veiligheid behoeft niet op het bestaan van een strafbaar feit te berusten. Een zodanige actuele bedreiging kan in voorkomend geval ook worden afgeleid uit het lidmaatschap van, of de deelneming aan activiteiten van een organisatie, waarvan de activiteiten door een Lidstaat van de EU, EER of Zwitserland als een gevaar voor de maatschappij zijn aangemerkt.

Het evenredigheidsbeginsel is van toepassing (zie artikel 3:4 Awb).
In voorkomende gevallen beëindigt de Minister het verblijfsrecht per beschikking.

Van burgers van de Unie en hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, mag niet worden verlangd dat zij bewijzen van goed gedrag, uittreksels uit het strafregister en dergelijke overleggen.

Indien dit onontbeerlijk wordt geacht ter beoordeling of sprake is van een gevaar voor de openbare orde of openbare veiligheid kan bij de lidstaat van oorsprong of eventuele andere lidstaten worden verzocht om mededeling van gerechtelijke antecedenten betreffende de vreemdeling. Deze raadpleging kan plaatsvinden bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of de afgifte van de verblijfskaart waarmee het verblijfsrecht van het familielid dat niet de nationaliteit van een lidstaat bezit wordt aangetoond.

Bij de bevoegde diensten van de Staat van herkomst van de betrokken gemeenschapsonderdaan, zullen door de Minister nadere inlichtingen omtrent zijn antecedenten worden ingewonnen. Indien blijkt van eerder verblijf van de gemeenschapsonderdaan in ons land, dienen omtrent hem tevens inlichtingen te worden ingewonnen bij de Korpschef van zijn vroegere woon- of verblijfplaats.

7.2 Uitzetting

Voor de toepasselijke regelgeving met betrekking tot uitzetting van EU/EER-onderdanen en onderdanen van Zwitserland wordt verwezen naar A4/3.

8 Overgangsrecht onderdanen MOE-landen en hun gezins- of familieleden

Het vrije verkeer van personen van het gemeenschapsrecht is met ingang van 1 mei 2004 volledig van toepassing, echter met uitzondering van de toegang tot de arbeidsmarkt.

Deze uitzondering geldt voor de onderdanen van Estland, Hongarije, Letland, Litouwen, Polen, Slovenië, Slowakije en Tsjechië (de zogenaamde MOE-landen), en hun gezins- of familieleden, ongeacht hun nationaliteit.

N.B. voor onderdanen van Cyprus en Malta, en hun gezins- of familieleden, ongeacht hun nationaliteit, geldt die uitzondering niet en zijn alle voorgaande paragrafen van dit hoofdstuk, voorzover relevant, integraal van toepassing.

De huidige lidstaten kunnen de toegang tot de arbeidsmarkt blijven reguleren door middel van nationale maatregelen. Nederland maakt van die mogelijkheid gebruik.

Ingevolge de betreffende Akten van toetreding zijn de artikelen 1 tot en met 6 van Verordening 1612/68 niet van toepassing en geldt de volgende overgangsregeling vooralsnog tot 1 mei 2006. Deze overgangsregeling kan worden verlengd tot uiterlijk 1 mei 2011.

8.2.1 Grensoverschrijdende dienstverrichters

Notificatieplicht
Het verbod om vreemdelingen zonder TWV te werk te stellen is op grond van artikel 1e van het Besluit uitvoering Wav niet van toepassing op werkzaamheden in het kader van grensoverschrijdende dienstverlening als aan de volgende voorwaarden wordt voldaan:
– de dienstverlener buiten Nederland is gevestigd in een land waarvoor het vrij verkeer van diensten geldt, en geen postbusonderneming is;
– de werkzaamheden die de dienstverlener verricht niet bestaan uit het ter beschikking stellen van werknemers (uitzendarbeid);
– de werkzaamheden voor de aanvang daarvan bij de CWI – via een standaardformulier – zijn genotificeerd.

Als niet aan deze voorwaarden wordt voldaan, blijft een TWV vereist.

De notificatie geldt voor alle buitenlandse dienstverleners voor wie het vrij verkeer van diensten geldt, die een dienst in Nederland willen verlenen met eigen werknemers voor wie op enig moment geen vrij verkeer van werknemers met ons land geldt (zie ook B5/4.4).
Gevraagde bescheiden:
– een geldig paspoort of een geldige identiteitskaart;
– een kopie van de werkvergunning waaruit blijkt dat de vreemdeling gerechtigd is in het land van vestiging van de werkgever arbeid te verrichten in dienst van de werkgever (indien een werkvergunning in het land van vestiging is vereist);

– een bewijs waaruit de te verrichten diensten blijken.

Geldigheidsduur
Verwezen wordt naar artikel IX van het Besluit van 24 april 2006, houdende wijziging van het Vb in verband met de implementatie van Richtlijn 2004/38.

Arbeidsmarktaantekening
De arbeidsmarktaantekening luidt: 'andere arbeid uitsluitend toegestaan indien de werkgever beschikt over een TWV'.

8.3 Gezinsleden van werknemers

Zolang de werking van de artikelen 1 tot en met 6 van Verordening 1612/68 is opgeschort, geldt artikel 11 van die Verordening, namelijk dat de gezinsleden het recht hebben om iedere arbeid op het grondgebied van de lidstaat te aanvaarden en daarmee recht op verblijf, onder de volgende voorwaarden:

a. uitsluitend de echtgenote, dan wel geregistreerde partner, en bloedverwanten in neergaande lijn beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn, die op 1 mei 2004 met de werknemer legaal op het grondgebied van een lidstaat verblijven, hebben vanaf de toetreding onmiddellijk toegang tot de arbeidsmarkt. Dit geldt niet voor de leden van het gezin van de werknemer die legaal tot de arbeidsmarkt van die lidstaat is toegelaten voor een periode van minder dan 12 maanden. Indien aan de werknemer een verblijfsdocument EU/EER wordt verstrekt met toepassing van het onder B10/8.2 onder (a) gestelde, wordt aan daarvoor in aanmerking komende gezinsleden op hun daartoe strekkende aanvraag een verblijfsdocument EU/EER verstrekt, met een zelfde geldigheid als het verblijfsdocument EU/EER van de werknemer, waaronder begrepen dezelfde arbeidsmarktaantekening, namelijk: 'arbeid toegestaan, TWV niet vereist'. Onder legaal verblijf in vorenbedoelde zin wordt in dit verband verstaan rechtmatig verblijf in de zin van artikel 8, onder a tot en met d, of l, Vw. Indien het gezinslid niet de nationaliteit van een (huidige of nieuwe) lidstaat bezit, wordt op overeenkomstige wijze een verblijfsdocument I afgegeven, met een zelfde geldigheid en waarop dezelfde arbeidsmarktaantekening wordt geplaatst, namelijk: 'arbeid toegestaan, TWV niet vereist'. Aanvragen van andere gezinsleden dan de hier bedoelde gezinsleden dan wel van familieleden worden op zelfstandige gronden beoordeeld;
b. de echtgenote, dan wel geregistreerde partner, en bloedverwanten in neergaande lijn beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn, die vanaf een datum na 1 mei 2004 met de werknemer legaal op het grondgebied van een lidstaat verblijven, hebben toegang tot de arbeidsmarkt van de betrokken lidstaat nadat zij gedurende tenminste achttien maanden in die lidstaat hebben verbleven of, indien dit eerder is, vanaf 1 mei 2006. Daarvoor geldt hetgeen hierna onder (c) is vermeld;
c. de bepalingen, onder (a) en (b) vermeld, doen geen afbreuk aan gunstiger nationale of uit bilaterale overeenkomsten voortvloeiende maatregelen. Aan de gezinsleden, onder (b) vermeld, die de werknemer vergezellen of nareizen, wordt op hun daartoe strekkende aanvraag om toetsing aan het gemeenschapsrecht een verblijfsdocument EU/EER afgegeven. Op grond van het gunstiger Nederlandse nationale recht inzake gezinshereniging verkrijgen de gezinsleden van de werknemer niet pas na achttien maanden verblijf dezelfde arbeidsmarktaantekening als de werknemer van wie het verblijf afhankelijk is, maar dadelijk. Vanzelfsprekend wordt op de stickers verblijfsaantekeningen dan wel verblijfsdocumenten, af te geven aan de gezinsleden die de nationaliteit van een der huidige lidstaten bezitten, dan wel van Cyprus of Malta, de arbeidsmarktaantekening gesteld 'arbeid toegestaan, TWV niet vereist'.

Hoofdstuk B11 - Verdragen

3 Associatieovereenkomst EG en Turkije, besluit nr. 1/80

Op 12 september 1963 is een overeenkomst, waarbij een associatie tot stand wordt gebracht tussen de EG en Turkije, namens die EG gesloten, goedgekeurd en bevestigd bij besluit 64/732 EG van de Raad van de EG van 23 december 1963 (PB 1964, 217).

De Associatieovereenkomst EG-Turkije heeft ten doel de voortdurende en evenwichtige versterking van de commerciële en economische betrekkingen tussen de overeenkomstsluitende partijen te bevorderen, teneinde de levensstandaard van het Turkse volk te verbeteren en in een later stadium de toetreding van Turkije tot de EG te vergemakkelijken. Dit geschiedt door geleidelijk het vrije verkeer van werknemers tot stand te brengen en door de beperkingen van de vrijheid van vestiging en het vrij verrichten van diensten op te heffen.

Op 23 november 1970 is een Aanvullend Protocol bij de Associatieovereenkomst EG-Turkije ondertekend en namens de EG gesloten en goedgekeurd en bevestigd bij verordening 2760/72 van de Raad van de EG van 19 december 1972. Het aanvullend protocol is voor Nederland op 1 januari 1973 in werking getreden. De bij de Associatieovereenkomst EG-Turkije ingestelde Associatieraad heeft op 19 september 1980 Associatiebesluit 1/80 vastgesteld.

3.3.2 Recht voortzetting verblijf

Een Turkse werknemer:

a. komt in aanmerking voor voortzetting van verblijf na één jaar legale arbeid op grond van een niet-omstreden verblijfsrecht dat hem in staat stelde om deze arbeid te verrichten en indien de werkgever nog één jaar werkgelegenheid heeft en in het bezit is gesteld van een TWV (zie artikel 6, eerste lid, eerste gedachtestreepje, Associatiebesluit 1/80);
b. heeft na drie jaar legale arbeid en onder voorbehoud van de aan de werknemers uit de Lidstaten van de Gemeenschap te verlenen voorrang, in die Lidstaat het recht om in hetzelfde beroep bij een werkgever van zijn keuze te reageren op een ander arbeidsaanbod, gedaan onder normale voorwaarden en geregistreerd bij de arbeidsbureaus van die lidstaat (zie artikel 6, eerste lid, tweede gedachtestreepje, Associatiebesluit 1/80);
c. heeft na vier jaar legale arbeid, in die lidstaat vrije toegang tot iedere arbeid in loondienst te zijner keuze (zie artikel 6, eerste lid, derde gedachtestreepje, Associatiebesluit 1/80).

Ad a.
De plicht voor een werkgever om in het bezit te zijn van een TWV geldt niet ten aanzien van Turkse onderdanen die op grond van hun (eerdere) verblijfsrecht vrij tot de Nederlandse arbeidsmarkt zijn toegelaten (Zie B1/2.3.2).

Beoordeling
Bij de beoordeling of de Turkse werknemer recht heeft op voortzetting van verblijf wordt gecontroleerd of:

– de Turkse werknemer reeds één jaar onafgebroken (zie Hof van Justitie van de EG, 29 mei 1997, Eker, C-396/95) bij dezelfde werkgever heeft gewerkt;
– dezelfde werkgever nog voor ten minste één jaar werkgelegenheid heeft voor de Turkse werknemer; en
– gedurende deze jaren hetzelfde beroep wordt uitgeoefend.

De vaststelling of betrokkene aan bovenstaande voorwaarden voldoet, vindt plaats aan de hand van de overgelegde arbeidscontracten, jaarloonopgaven en het registratiebericht Melding Sociale Voorzieningen. Het registratiebericht ontvangt iedere werknemer als bewijs dat de werkgever hem heeft aangemeld bij het UWV. Indien twijfel bestaat of betrokkene voldoet aan bovenstaand drietal voorwaarden, dient informatie over de in het verleden afgegeven TWV(en) te worden ingewonnen bij CWI.

Chauffeurs
Turkse werknemers die werkzaam zijn in het internationaal verkeer als chauffeurs, zijn doorgaans in het bezit van een visum (een zogenoemde 'multiple entry visum') en niet in het bezit van een verblijfsvergunning. Dat betekent niet dat daardoor geen sprake is van legale arbeid (zie hierbovengenoemde zaak Bozkurt). Immers, het bezit van een verblijfsvergunning is slechts een bevestiging van een rechtstreeks door het Associatiebesluit 1/80 toegekend recht en is derhalve geen voorwaarde voor 'legale arbeid'. De door de Turkse chauffeur verrichtte werkzaamheden moeten wel verricht zijn op grond van een TWV.

Ad b.
Op grond van nationaal beleid geldt dat de Turkse werknemer, nadat hij drie jaar onafgebroken legale arbeid in hetzelfde beroep bij dezelfde werkgever heeft verricht, vrije toegang heeft tot iedere arbeid van zijn keuze (zie B5/3.2.2). Dit betekent dat het bepaalde in artikel 6, eerste lid, derde gedachtestreepje, Associatiebesluit 1/80 reeds na drie jaar legale arbeid van toepassing is.

De vaststelling of betrokkene drie jaar legale arbeid in hetzelfde beroep bij dezelfde werkgever heeft verricht vindt plaats op de wijze als vermeld onder a.

De Turkse werknemer die drie jaar legale arbeid heeft verricht, heeft daarmee het recht om zijn dienstbetrekking vrijwillig te beëindigen, onder voorwaarde dat hij binnen een redelijke termijn een nieuwe dienstbetrekking vindt en gedurende deze periode blijft behoren tot de legale arbeidsmarkt. Er is sprake van het blijven behoren tot de legale arbeidsmarkt als betrokkene zich na de vrijwillige beëindiging van zijn dienstbetrekking onmiddellijk inschrijft bij een arbeidsbureau en zich volledig beschikbaar stelt voor het verrichten van werkzaamheden.

Indien betrokkene na het verstrijken van de redelijke termijn en ondanks bemiddeling van het arbeidsbureau geen nieuwe dienstbetrekking heeft gevonden, behoort betrokkene nog slechts tot de legale arbeidsmarkt indien hij een reële en daadwerkelijke kans maakt om binnen een maand tewerkgesteld te worden (zie Hof van Justitie van de EG, 23 januari 1997, Tetik, C-171/95).

Ad a, b en c.
Bij de berekening van tijdvakken van legale arbeid moet rekening gehouden worden met tijdvakken waarin betrokkene geen arbeid (heeft) verricht (zie artikel 6, tweede lid, Associatiebesluit 1/80).

Tijdvakken van inactiviteit die gelijkgesteld worden met tijdvakken van legale arbeid
Jaarlijkse vakanties en perioden van afwezigheid wegens zwangerschap, arbeidsongeval of kortdurende ziekte worden gelijkgesteld met tijdvakken van legale arbeid.

Tijdvakken van inactiviteit die niet gelijkgesteld worden met tijdvakken van legale arbeid
Tijdvakken van onvrijwillige werkloosheid die naar behoren zijn geconstateerd door de bevoegde autoriteiten, alsmede perioden van afwezigheid wegens langdurige ziekte worden niet gelijkgesteld met tijdvakken van legale arbeid. Op het moment dat de werkzaamheden worden hervat, wordt weer verder gegaan met de opbouw van tijdvakken van legale arbeid.

Vrijwillige werkloosheid gedurende de opbouw van de eerste drie jaar legale arbeid heeft tot gevolg dat reeds opgebouwde rechten verloren gaan. Ook werkloosheid ten gevolge van een detentie heeft gedurende de opbouw van de eerste drie jaar legale arbeid tot gevolg dat de reeds opgebouwde rechten verloren gaan. In het geval van hervatting van werkzaamheden, wordt weer van voor af aan begonnen met de opbouw van tijdvakken van legale arbeid en daarmee de opbouw van rechten.

3.4.2 Voorwaarden Associatiebesluit nr. 1/80

Gezinsleden hebben vrije toegang tot iedere arbeid van hun keuze indien zij:

a. een gezinslid zijn van een tot de legale arbeidsmarkt behorende Turkse werknemer; en
b. in het kader van gezinshereniging met de Turkse werknemer in Nederland verblijf hebben gekregen; en
c. drie jaar legaal wonen in Nederland.

Ad b.

De omstandigheid dat het gezinslid in Nederland is geboren en daardoor geen toestemming heeft moeten aanvragen om zich in het kader van de gezinshereniging bij de Turkse werknemer in Nederland te voegen is niet van belang (zie Hof van Justitie van de EG, 11 november 2004, Cetinkaya, C-467/02).

Ad c.

Legaal wonen: dit begrip veronderstelt dat het gezinslid gedurende de periode van drie respectievelijk vijf jaar onafgebroken daadwerkelijk bij de Turkse werknemer moet wonen (zie Hof van Justitie van de EG, 22 juni 2000, Eyüp, C-65/98). Bij de berekening van deze periode moet echter wel rekening worden gehouden met korte onderbrekingen van het samenleven, waarbij niet de bedoeling bestond om het samenleven op te geven. Hierbij kan gedacht worden aan een afwezigheid van de gemeenschappelijke woonplaats gedurende een redelijke periode waarvoor gegronde redenen zijn dan wel aan onvrijwillig verblijf van minder dan zes maanden dat de betrokkene in zijn land van herkomst heeft doorgebracht (zie Hof van Justitie van de EG, 17 april 1997, Kadiman, C-351/95).

Vorenstaande betekent dat de vrije toegang tot de arbeidsmarkt als bepaald in artikel 7, eerste lid, onder b, besluit nr. 1/80 (waarin is bepaald dat de gezinsleden vrije toegang tot de arbeidsmarkt hebben wanneer zij ten minste vijf jaar aldaar legaal wonen) reeds na drie jaar legaal wonen van toepassing is. Met deze voor de gezinsleden van een Turkse werknemer gunstigere regel wordt afgeweken van het bepaalde in artikel 7, eerste lid, onder a, Associatiebesluit 1/80. Deze gunstigere regel moet altijd worden toegepast.

Na de periode van drie jaar legaal wonen worden ingevolge artikel 7 van het Associatiebesluit 1/80 aan het verblijf van het gezinslid geen voorwaarden meer verbonden. De omstandigheid dat de Turkse werknemer na deze periode niet meer behoort tot de legale arbeidsmarkt of dat de gezinsband is verbroken, heeft geen gevolgen voor het verblijfsrecht van het gezinslid (zie voornoemde zaak Cetinkaya). Dit geldt ongeacht of het gezinslid in het bezit is van een zelfstandige verblijfsvergunning onder de beperking voortgezet verblijf.

3.6 Turkse zelfstandige

Het Associatiebesluit 1/80 heeft geen betrekking op Turkse zelfstandigen en zijn gezinsleden. Een Turkse onderdaan die in Nederland wenst te verblijven in verband met het verrichten van arbeid als zelfstandige dient te voldoen aan de algemene voorwaarden voor zelfstandigen, met uitzondering van de voorwaarde dat de leeftijd van 60 jaar nog niet bereikt is (zie B5/7.7). Voorts is niet het communautaire openbare orde-criterium van toepassing is, maar het nationale openbare orde beleid.

4 Het Europees vestigingsverdrag

Het Europees vestigingsverdrag met Protocol, goedgekeurd bij de wet van 28 oktober 1959 (Stb. 395) en voor Nederland in werking getreden op 21 mei 1969, voorziet in het toekennen van bepaalde voorrechten aan de onderdanen van landen die bij dit Verdrag Partij zijn.

Partij bij voornoemd verdrag zijn: Nederland, België, Denemarken, Duitsland, Griekenland, Ierland, Italië, Luxemburg, Noorwegen, Turkije, het Verenigd Koninkrijk en Zweden.

4.1 Begunstigde

Omdat voor gemeenschapsonderdanen de verblijfsrechten die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht gunstiger zijn, is dit Verdrag voor onderdanen van de landen die Partij zijn bij het Verdrag slechts van belang voor zover zij niet (langer) een verblijfsrecht kunnen ontlenen aan het gemeenschapsrecht. Voor onderdanen van Turkije is het verdrag slechts van belang voorzover zij geen aanspraken op voortzetting van verblijf kunnen ontlenen aan het Associatiebesluit 1/80 (zie B11/3).

4.2 Waarborgen

Het Europees vestigingsverdrag verschaft de onderdanen van alle bedoelde landen (in de praktijk alleen de Turkse onderdanen) (extra) procedurele waarborgen in geval van voorgenomen verblijfsbeëindiging, bij rechtmatig verblijf (rechtmatig wonen) van ten minste twee (B11/4.2.1) respectievelijk tien jaar (B11/4.2.2). Onder 'rechtmatig op het grondgebied wonen' wordt verstaan het hoofdverblijf in Nederland hebben tijdens een rechtmatig verblijf als bedoeld in artikel 8, aanhef en onder a tot en met e, of onder l, Vw. Verblijf gedurende de vrije termijn (artikel 8, aanhef en onder i, in samenhang met artikel 12 Vw en artikel 3.3 Vb) telt dus voor de berekening van de twee- of tienjarentermijn niet mee.

5 Het Nederlands-Duits Vestigingsverdrag

Op 17 december 1904 is het Nederlands-Duits Vestigingsverdrag in werking getreden. Het Nederlands-Duits Vestigingsverdrag voorziet in de mogelijkheid van vrije vestiging van wederzijdse onderdanen in de beide verdragstaten.

5.2 Verblijfsvoorwaarden

Ingevolge het Nederlands-Duits Vestigingsverdrag wordt in geval van een aanvraag om verlenging van de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning niet tegengeworpen dat niet aan de beperking wordt voldaan, mits betrokkene beschikt over voldoende middelen van bestaan. Met andere woorden, (voortzetting van) verblijf wordt toegestaan indien:

a. de Duitse onderdaan over voldoende middelen van bestaan beschikt;
b. geen bezwaren bestaan uit hoofde van de openbare orde.

Ad a.

Onder voldoende middelen van bestaan wordt verstaan een netto-inkomen dat ten minste gelijk is aan het bestaansminimum in de zin van de Wwb. De bron waaruit de middelen komen (erfenis, pensioen, vermogen) is niet van belang, mits daadwerkelijk over de middelen wordt beschikt. De Duitse onderdaan moet gedurende zijn verblijf over deze middelen van bestaan beschikken.

Een uitkering krachtens de Wwb wordt niet aangemerkt als middelen van bestaan in de zin van dit Verdrag, omdat toekenning van een dergelijke uitkering in het algemeen en voorzover hier van belang slechts pleegt te geschieden wanneer Burgemeester en Wethouders van oordeel zijn dat betrokkene niet in staat is zelf te voorzien in de noodzakelijke kosten van bestaan (zie artikel 11 Wwb).

Bepaling hoogte netto-inkomen

Op grond van de overeenkomst tussen Nederland en Duitsland tot het vermijden van dubbele belasting zijn Duitse uitkeringen uit de sociale verzekering voor in Nederland wonende Duitsers in principe

onderworpen aan de Duitse belastingheffing. Echter, in de praktijk wordt in Duitsland geen loonbelasting op deze uitkeringen ingehouden en wordt evenmin een aanslag Duitse inkomstenbelasting opgelegd, behalve indien nog andere inkomsten uit Duitsland worden genoten. Dit heeft tot gevolg dat in de regel op een in Nederland ontvangen Duitse uitkering door Nederland noch door Duitsland een enkele inhouding heeft plaatsgevonden.

Bovenstaande 'belastingovereenkomst' doet echter geen afbreuk aan de bevoegdheid van Nederland om, als woonstaat van de rechthebbende, de uitbetaalde Duitse uitkering op te nemen in de grondslag waarnaar de Nederlandse belasting wordt geheven. Nu een ontvanger van een Duitse uitkering in Nederland vrijwel altijd aangifteplichtig is, is een ontvangen Duitse uitkering niet zonder meer geheel aan te merken als netto-inkomen. Rekening dient immers te worden gehouden met de Nederlandse belasting- en premieheffing over deze uitkering. Ter zake kan overigens vrijstelling van verzekeringsplicht en premiebetaling voor de volksverzekeringen zijn verleend door de SVB.

Hoewel het aan betrokkene is om aan te tonen dat hij beschikt over voldoende middelen van bestaan in de zin van dit verdrag, kunnen eventuele vragen/twijfels bestaan over de daadwerkelijke hoogte van het gestelde netto bedrag. Inlichtingen over (de invloed van) Duitse uitkeringen (op de heffing inkomstenbelasting en/of premie voor de volksverzekeringen) in Nederland kunnen worden verkregen bij het Bureau voor Duitse Zaken te Nijmegen.

Ad b.
Gevaar voor de openbare orde
De verlening van een verblijfsvergunning, evenals verlenging van de geldigheidsduur ervan, kan worden geweigerd in geval van een in rechte onaantastbare strafrechtelijke uitspraak. Weigering kan tevens plaatsvinden in geval de vreemdeling gevaar oplevert voor de nationale veiligheid. Bij aanvragen om verlening van een verblijfsvergunning wordt daarbij op grond van het bovenstaande afgeweken van artikel 3.77 en 3.78 Vb.

In geval van een aanvraag tot het verlengen van de geldigheidsduur is artikel 3.86 en 3.87 Vb onverkort van toepassing. Voor Duitsers die zijn aan te merken als gemeenschapsonderdanen is het communautaire openbare orde-criterium van toepassing (Zie B10).

Gevaar voor de volksgezondheid
Hier wordt aangesloten bij de lijst van besmettelijke ziekten die als bijlage bij het Vb is gevoegd.

Verblijfsvergunning regulier onbepaalde tijd
Verwezen wordt naar artikel 21 tot en met 27 Vw, hoofdstuk 3, afdeling 3, van het Vb en naar B1/6.

6.1 Inleiding

Op 19 augustus 1875 is tussen Nederland en Duitsland in Bern het Nederlands-Zwitsers Traktaat gesloten. Grondslag voor het sluiten van dit Traktaat is gelegen in de wens de vriendschapsbanden tussen Nederland en Zwitserland nauwer aan te halen en de handelsbetrekkingen tussen beide landen te verbeteren en uit te breiden. Op 22 juli 1972 is te Brussel een overeenkomst gesloten tussen de EEG en Zwitserland. Deze overeenkomst vormde aanleiding om het Nederlands-Zwitsers Traktaat aan te passen. Naar aanleiding van een notawisseling tussen de Nederlandse en Zwitserse Regering van respectievelijk 13 juni 1996 en 24 juni 1996 is het Traktaat gewijzigd (Trb. 1996, nr. 217). Het gewijzigd Nederlands-Zwitsers Traktaat is op 10 januari 1997 in werking getreden. Artikel 1 van het Traktaat en het Protocol is daarbij ongewijzigd gebleven en thans nog steeds van kracht.

Op 21 juni 1999 is de Overeenkomst EG-Zwitserland tot stand gekomen. Bij wet van 14 september 2001 heeft Nederland deze Overeenkomst goedgekeurd (Stb. 2001, 432) en op 16 november 2001 geratificeerd. De Overeenkomst is per 1 juni 2002 in werking getreden.

6.2 Begunstigde

Per 1 juni 2002 worden Zwitserse onderdanen, alsmede hun familie- en gezinsleden, die de nationaliteit van een derde staat bezitten, en die op grond van vorenvermelde Overeenkomst in Nederland verblijven, aangemerkt als gemeenschapsonderdanen. Ten aanzien van Zwitserse onderdanen is dit bepaald bij eerder genoemde wet van 14 september 2001 (Stb. 2001, 432). Voor het verblijf als gemeenschapsonderdaan wordt verwezen naar B10.

Het Nederlands-Zwitsers Traktaat is slechts van belang voor Zwitserse onderdanen die aan de Overeenkomst EG-Zwitserland, over het vrije verkeer van personen geen aanspraak op verblijf kunnen ontlenen.

6.3 Toegang en verblijf in Nederland

Het Nederlands-Zwitsers Traktaat voorziet in de mogelijkheid van vrije toegang en vestiging van wederzijdse onderdanen in de beide verdragstaten. Een onderdaan van Zwitserland heeft op grond van het Nederlands-Zwitsers Traktaat recht op een behandeling die niet minder gunstig is dan de behandeling van een Nederlander, indien hij zich in Nederland wil vestigen en/of alhier economische activiteiten wil gaan verrichten.

In het Protocol is opgenomen dat aan een Zwitsers onderdaan de toegang tot Nederland kan worden geweigerd en hij kan worden verwijderd dan wel uitgezet, indien hij:

a. niet beschikt over een paspoort of ander authentiek bewijs van nationaliteit;
b. niet over middelen van bestaan beschikt of ten laste van de openbare liefdadigheid komt; of
c. een gevaar oplevert voor de openbare orde, de openbare rust of de nationale veiligheid.

Ad a.
Het Protocol vermeldt als vereiste onder meer paspoort. Daaronder wordt verstaan een geldig nationaal paspoort.

Ad b.
Openbare liefdadigheid
Onder ten laste van de openbare liefdadigheid wordt verstaan ten laste van de publieke middelen. Een uitkering ingevolge de Wwb wordt daarom niet aangemerkt als middelen van bestaan in de zin van dit Verdrag en Protocol.

Middelen van bestaan
Onder middelen van bestaan wordt verstaan een netto-inkomen dat ten minste gelijk is aan het bestaansminimum voor de betrokken categorie (alleenstaande, echtpaar) in de zin van de Wwb.

De bron waaruit deze middelen komen (erfenis, pensioen, vermogen) is niet van belang, mits betrokkene zelf maar daadwerkelijk over de middelen of het recht op (periodieke) uitkering ervan beschikt. Een toezegging hiertoe van een partner is overigens niet voldoende.

6.3.2 Arbeid in loondienst

Op een onderdaan van Zwitserland, die zich in Nederland wil vestigen voor het verrichten van arbeid in loondienst, is het bepaalde in B10/3 van toepassing.

6.3.3 Vestiging

Een onderdaan van Zwitserland die geen economische activiteiten verricht en niet op grond van een ander verblijfsdoel in Nederland verblijft, komt op grond van het Nederlands-Zwitsers Traktaat voor verblijf in Nederland in aanmerking indien en zolang hij beschikt over voldoende middelen van bestaan.

8 Het Nederlands-Amerikaans Vriendschapsverdrag

Het Nederlands-Amerikaans Vriendschapsverdrag met bijbehorend Protocol (Trb. 1956, 40) beoogt de handel tussen de beide partijen te vergemakkelijken.

8.1 Verblijfsvoorwaarden

Onderdanen van de Verenigde Staten van Amerika mogen in Nederland verblijven:

a. teneinde handel te drijven tussen de grondgebieden van de twee partijen en zich bezig te houden met daarmee samenhangende of in verband staande werkzaamheden op handelsgebied (zie artikel II, eerste lid, onder a, van het Nederlands-Amerikaans Vriendschapsverdrag);
b. teneinde de bedrijfsuitoefening van een onderneming waarin zij een aanzienlijk kapitaal hebben belegd of waarin zij daadwerkelijk bezig zijn zulks te doen, te ontwikkelen en te leiden (zie artikel II, eerste lid, onder b, van het Nederlands-Amerikaans Vriendschapsverdrag); en
c. voor andere doeleinden met inachtneming van de wetten met betrekking tot de toelating en het verblijf van vreemdelingen (zie artikel II, eerste lid, onder c, van het Nederlands-Amerikaans Vriendschapsverdrag).

Overigens zijn de onderdanen van de Verenigde Staten van Amerika in Nederland onderworpen aan de voor vreemdelingen in het algemeen geldende bepalingen van de Vw inzake toegang en verblijf en inzake de gronden waarop hun verblijf of voortzetting van verblijf kan worden ontzegd (zie artikel II, vierde lid, van het Verdrag).

Het laat onverlet om maatregelen toe te passen welke noodzakelijk zijn ter handhaving van de openbare orde en ter bescherming van de volksgezondheid, de goede zeden en de veiligheid. Hiermee wordt, voorzover hier van belang, bedoeld maatregelen die zijn voorzien bij de Vw, zoals weigering van de toegang, van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, weigering verlenging van een dergelijke vergunning, alsmede intrekking ervan, weigering van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd of intrekking daarvan en ongewenstverklaring. Voor wat betreft de maatregelen ter bescherming van de volksgezondheid wordt aangesloten bij de lijst van besmettelijke ziekten die als bijlage bij het Vb is gevoegd.

Ad b.
Bedrijfsuitoefening
Onder het begrip 'bedrijfsuitoefening van een onderneming' dient mede te worden verstaan een persoon die een Amerikaanse onderneming in Nederland vertegenwoordigt en in dienst van deze onderneming in een sleutelfunctie werkzaam is (zie artikel 2 van het Protocol). De vrije uitoefening van een beroep valt niet onder het begrip 'bedrijfsuitoefening van een onderneming' (zie artikel 8 van het bijbehorende Protocol).

Aanzienlijk kapitaal
Hieronder volgt een uitleg van het begrip 'aanzienlijk kapitaal' ten aanzien van de diverse mogelijke ondernemingsvormen (zie circulaire van de Minister van EZ van 4 november 1992, DMO/DCM/AM92081647):

- Eenmanszaak: een zodanig kapitaal, dat de ondernemer zelfstandig het bedrijf kan exploiteren. Dit dient per geval te worden bekeken, maar als minimum wordt € 4.500 aangehouden.
- Vennootschap onder firma: ten minste 25% van het firmakapitaal, met als minimum € 4.500.
- Commanditaire vennootschap: voor de beherende vennoot geldt hetzelfde als bij een vennootschap onder firma. De stille vennoot oefent geen bedrijf uit en valt derhalve niet onder het bepaalde in het verdrag.
- Besloten vennootschap: ten minste 25% van het gestorte kapitaal. Het gestorte kapitaal is in Nederland ten minste € 18.000, zodat het 'aanzienlijk kapitaal' ten minste € 4.500 zal beslaan.
- Naamloze vennootschap: ten minste 25% van het gestorte kapitaal. Het gestorte kapitaal is in Nederland ten minste € 45.000, zodat het 'aanzienlijk kapitaal' ten minste € 11.250 zal beslaan.

– Andere ondernemingsvormen: per geval bekijken.

Het dient te gaan om eigen kapitaal, niet om geleend geld. Het belegde 'aanzienlijk kapitaal' dient op peil te worden gehouden. Dit houdt in dat het kapitaal nooit lager mag zijn dan het voor de desbetreffende ondernemingsvorm geldende minimum. De vreemdeling dient ter staving van zijn aanvraag recente cijfers over te leggen die zijn gecontroleerd door een daartoe bevoegde externe deskundige.

De onderneming dient te zijn ingeschreven in het handelsregister met een omschrijving van het bedrijf of de bedrijven die in de onderneming worden uitgeoefend.

8.2 Arbeid in loondienst

Indien een op grond van het Nederlands-Amerikaans Vriendschapsverdrag hier te lande verblijvende Amerikaanse vreemdeling (hoofdpersoon) arbeid in loondienst wenst te verrichten, dient wijziging van de vergunning te worden gevraagd en dient de werkgever te beschikken over een TWV (zie B5 en artikel 11 van het bijbehorende Protocol).

9 Europees Verdrag betreffende sociale en medische bijstand

Het Europees Verdrag betreffende sociale en medische bijstand met Bijlagen en Protocol betreffende de vluchtelingen van 11 december 1953 (Trb. 1954, 200) verplicht de Verdragsluitende Partijen de wederzijdse onderdanen op gelijke voet als eigen onderdanen recht te geven op sociale en medische bijstand.

Partij bij dit Verdrag en Protocol zijn: Nederland, België, Denemarken, Duitsland, Frankrijk, Griekenland; Ierland, Italië, Luxemburg, Malta (alleen bij het Verdrag), Noorwegen, Portugal, Spanje, Turkije, het Verenigd Koninkrijk, IJsland en Zweden.

Hoewel geen partij bij het Europees Verdrag betreffende sociale en medische bijstand, heeft Nederland zich ingevolge artikel 13, vierde lid, ESH en artikel 19 van het Europees verdrag inzake migrerende werknemers verplicht het Europees Verdrag betreffende sociale en medische bijstand eveneens toe te passen op onderdanen van Polen, Slowakije en Cyprus.

10 ESH

Nederland, Turkije en de landen van de EU/EER (zie B10), behoudens Estland, Litouwen en Slovenië, hebben het ESH geratificeerd.

10.1 Begunstigde

Het ESH is alleen van belang voor Turkse onderdanen, voorzover zij geen aanspraken kunnen ontlenen aan het Associatiebesluit 1/80 en voorzover zij geen gezins- of familielid zijn van een onderdaan van de EU/EER of Zwitserland.

10.2 Verblijf gezinsleden migrerende werknemer

Nederland heeft zich ingevolge artikel 19, zesde lid, van het ESH verbonden te waarborgen dat zoveel mogelijk de hereniging van het gezin van een migrerende werknemer, die toestemming heeft gekregen om zich op het grondgebied te vestigen, wordt vergemakkelijkt. Deze bepaling heeft geen rechtstreekse werking (zie ABRvS, 16 april 1984, RV 1984/ 117).

Het 'gezin van een migrerende werknemer' wordt geacht ten minste te omvatten zijn echtgenote, en kinderen te zijnen laste die de leeftijd van 21 jaar nog niet hebben bereikt (zie de Bijlage bij het ESH, deel II).

Dat laat echter onverlet dat voor gezinshereniging, met hier te lande rechtmatig verblijvende Turkse werknemers, aanvullende eisen kunnen worden gesteld indien het gaat om (verruimde) gezinshereniging. Dat betekent dat, voorzover hier van belang, op 'kinderen' tussen de 18 en 21 jaar, die ten laste van de werknemer komen, niet dezelfde regeling behoeft te worden toegepast zoals die geldt voor EU/EER-onderdanen en onderdanen van Zwitserland.

11.1 Begunstigde

Het Europees Verdrag migrerende werknemers heeft betrekking op onderdanen van een Verdragsluitende Partij die in Nederland werkzaam zijn en rechtmatig verblijf hebben.

Het verdrag lijkt met name van belang te zijn voor onderdanen van Turkije en voor vreemdelingen met de nationaliteit van de overige landen, alleen voorzover zij geen aanspraken kunnen ontlenen aan het recht van de EU/EER, niet aan het Europees vestigingsverdrag en evenmin aan het Associatiebesluit 1/80.

12 Overeenkomst EEG-Algerije, Israël, Jordanië, Marokko en Tunesië

Op 27 april 1976 is te Rabat de samenwerkingsovereenkomst EEG-Marokko ondertekend, die namens de EG is goedgekeurd bij verordening (EEG) nr. 2211/78 van de Raad van 26 september 1978 (PB L 264, blz. 1).

Er zijn ook samenwerkingsovereenkomsten gesloten tussen de EEG en Algerije en Tunesië die soortgelijke bepalingen bevatten als artikel 40, eerste lid, van de Samenwerkingsovereenkomst EEG-Marokko. Bovendien zijn in 1995 associatieovereenkomsten gesloten tussen de EEG en Tunesië, Israël en Jordanië, waarin artikel 64 dezelfde inhoud heeft als artikel 40 van de Samenwerkingsovereenkomst EEG-Marokko. In 1996 is de associatieovereenkomst EEG-Marokko gesloten.

13 Het BuPo

Op 11 maart 1979 is voor Nederland in werking getreden het BuPo.

14 Het IVRK

Op 8 maart 1995 is voor Nederland het IVRK in werking getreden.

15 Onderdanen van Suriname

Op 24 november 1980 eindigde de geldigheidsduur van de Overeenkomst Nederland-Suriname 1975. Er is geen nieuwe overeenkomst inzake het verblijf en de vestiging van wederzijdse onderdanen gesloten, maar bij overeenkomst van 25 februari 1981 is een overlegstructuur met betrekking tot het door beide landen gevoerde vreemdelingenbeleid in het leven geroepen.

15.1.1 Binnenkomst vóór 25 november 1980

Hoewel de geldigheidsduur van de Overeenkomst Nederland-Suriname 1975 is verstreken op 24 november 1980, zijn de bepalingen van deze Overeenkomst nog van toepassing op bepaalde Surinaamse onderdanen (verkregen rechten). In het algemeen kan worden gesteld dat het vreemdelingen van Surinaamse nationaliteit betreft die vóór 25 november 1980 in het bezit zijn gesteld van een verblijfsvergunning op grond van de Overeenkomst Nederland-Suriname 1975.

Voor aanvragen door Surinaamse onderdanen (zelfstandigen) met verkregen rechten (zie B5/7.9.1).

16 Het Staatlozenverdrag

16.1 Begunstigde

Onder 'staatloze' wordt blijkens het op 28 september 1954 te New York gesloten Staatlozenverdrag verstaan een persoon die door geen enkele staat, krachtens de wetgeving ervan, als onderdaan wordt beschouwd.

De voordelen van het Staatlozenverdrag komen niet toe aan staatlozen:
- die in het land waar zij gevestigd zijn de rechten en verplichtingen hebben, welke aan het bezit van de nationaliteit van dat land zijn verbonden;
- van wie verondersteld wordt dat zij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid hebben begaan;
- die een ernstig, niet politiek, misdrijf hebben begaan buiten het land van hun vestiging, vóórdat zij tot dat land worden toegelaten.

16.2 Bewijs staatloosheid

Ten aanzien van de vraag hoe de staatloosheid dient te worden bewezen, bevat het Staatlozenverdrag geen bepalingen. Iedere staat is dus vrij om zelf te bepalen welke bewijzen hij nodig acht om de beweerde staatloosheid van een bepaalde persoon te kunnen aannemen.

Het bewijs van de staatloosheid is niet aan bepaalde middelen gebonden en de beoordeling daarvan niet voorbehouden aan een speciaal daarvoor aangewezen rechterlijke of administratieve instantie.

16.3.2 Reisdocumenten

Indien de vreemdeling een staatloze is in de zin van het Staatlozenverdrag en hij in de vreemdelingenadministratie expliciet als staatloze staat ingeschreven (en dus niet als vreemdeling met 'onbekende' nationaliteit), kan hij op grond van het Staatlozenverdrag een reisdocument voor vreemdelingen krijgen (zie C21/3).

Nederlandse reisdocumenten voor vreemdelingen worden verstrekt door de burgemeester van de woonplaats van de aanvrager. In dit geval dient de IND, voordat de gemeente tot verstrekking van een reisdocument kan overgaan, de verblijfsgegevens op het aanvraagformulier te verifiëren en dit formulier, voorzien van een advies, retour te zenden naar de gemeente.

Hoofdstuk B12 - Diplomaten

2.1.1 Algemeen

Niet-duurzaam verblijvend personeel bezit een bijzondere status op grond van het Diplomatenverdrag en het Consulaire verdrag. Op dit personeel alsmede op hun afhankelijke gezinsleden en particuliere bedienden zijn de bepalingen van de Vw niet van toepassing. Zij zijn in het algemeen niet onderworpen aan de verplichtingen die in het belang van het toezicht op vreemdelingen zijn gesteld. Evenmin kunnen op hen de maatregelen van uitzetting en bewaring krachtens de Vw worden toegepast (zie A2/6.2.3.1 en A2/6.2.3.4). Hun toegang, toelating en verblijf hier te lande richten zich naar de algemene regelen van volkenrecht.

Als niet-duurzaam verblijvend personeel worden aangemerkt:
a. diplomatieke en consulaire koeriers;
b. diplomatiek en consulair personeel op doorreis;
c. diplomatiek en consulair personeel met de uitgezonden status.

Ad a.
Deze vreemdelingen zijn óf beroepskoeriers óf als zodanig voor één reis aangewezen (zie verder A2/6.2.3.2).

Ad b.
Ten aanzien van diplomatieke en consulaire ambtenaren, hun gezinsleden en het administratief, technisch en bedienend personeel die slechts op doorreis in Nederland zijn, zijn de bepalingen van de Vw niet van toepassing voor zover het de doorreis naar of terugkeer van de diplomatieke zending of consulaire post in een derde land betreft.

Ad c.
Het betreft hier:
– diplomatiek of consulair personeel dat is uitgezonden door de zendstaat; waar het administratief, technisch en bedienend personeel alsmede particuliere bedienden betreft: deze categorie behoudt de uitgezonden status tot tien jaar na begin van de werkzaamheden in Nederland, waarna deze status vervalt;
– uitgezonden of lokaal geworven personeel, dat reeds voor 1 augustus 1987 in dienst is getreden bij een ambassade of consulaat, daar ononderbroken nog steeds werkzaam is en ervoor heeft gekozen om de uitgezonden status te behouden;
– lokaal geworven personeel dat korter dan tien jaar in dienst is bij een missie en de werkzaamheden ononderbroken voortzet, wordt door het Ministerie van BuZa aangemerkt als uitgezonden personeel, indien dit personeel op het moment van indiensttreding bij de missie niet reeds een jaar of meer op grond van artikel 8, onder a tot en met e, of l, Vw rechtmatig in Nederland verbleef of niet gerechtigd was om in Nederland arbeid in loondienst te verrichten (deze categorie kan met ingang van 1 januari 2000 niet meer de uitgezonden status verkrijgen);
– de gezinsleden van bovengenoemde categorieën.

Van de bovenstaande drie categorieën wordt alleen de derde categorie door de Minister van BuZa in het bezit gesteld van een geprivilegieerdendocument (model M81; zie bijlage 3, onder A, derde lid VV juncto artikel 2.3 VV). Dit houdt onder meer in dat deze categorie niet behoeft te beschikken over een verblijfsvergunning, maar wel over bovengenoemd geprivilegieerdendocument, vervangend document of visum.

Hoofdstuk B14 - Ambtshalve verlening van een verblijfsvergunning regulier

2.1 Algemeen

Amv's van wie de aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning asiel is afgewezen, moeten terugkeren naar het land van herkomst of een ander land waar zij redelijkerwijs naar toe kunnen gaan. Het kan echter voorkomen dat uit feiten en omstandigheden blijkt dat aannemelijk is dat de minderjarige zich in het land van herkomst, of in een ander land waar hij redelijkerwijs naar toe kan gaan, niet zelfstandig kan handhaven en dat daar evenmin adequate opvang aanwezig is. Voor die gevallen is in artikel 3.56 Vb in een regeling voorzien, inhoudende dat een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd kan worden verleend. Ook na verlening van de verblijfsvergunning blijft het uitgangspunt dat de Amv in beginsel moet terugkeren.

De uitgangspunten van het in B14/2 neergelegde beleid zijn alleen van toepassing op Amv's die een asielaanvraag hebben ingediend. De verblijfsvergunning op grond van dit beleid wordt alleen ambtshalve verleend, dus niet op aanvraag (zie B14/2.4.1).

2.2.1 Minderjarigheid

De minderjarigheid wordt beoordeeld naar Nederlands recht. Ingevolge het bepaalde in artikel 1:233 Burgerlijk Wetboek wordt een persoon als minderjarig beschouwd, indien:

1. de persoon de ouderdom van achttien jaren niet heeft bereikt;
2. de persoon niet gehuwd is of een geregistreerd partnerschap heeft gesloten;
3. de persoon niet gehuwd is geweest of ooit een geregistreerd partnerschap heeft gesloten; én
4. de persoon niet met toepassing van artikel 253ha Burgerlijk Wetboek meerderjarig is verklaard.

Ad 2 en 3.

Voor de vaststelling of een vreemdeling als gevolg van een in het buitenland gesloten huwelijk als meerderjarig dient te worden beschouwd, is van belang of het huwelijk naar regels van Nederlands internationaal privaatrecht wordt erkend. Op grond van artikel 5 Wet conflictenrecht huwelijk wordt een huwelijk alleen erkend indien het rechtsgeldig is ingevolge het recht van de staat waar de huwelijksvoltrekking plaatsvond. Een minderjarige wordt dus niet meerderjarig door een niet-erkend traditioneel huwelijk. Op grond van artikel 6 Wet conflictenrecht huwelijk wordt een huwelijk evenmin erkend als dit onverenigbaar zou zijn met de openbare orde. Hiervan is bijvoorbeeld sprake bij gedwongen huwelijken of huwelijken tussen jonge kinderen.

Ongehuwd samenwonen (ook als er een samenlevingscontract is) leidt op zichzelf niet tot meerderjarigheid.

2.2.3 Zelfstandig handhaven in land van herkomst of een ander land

Indien aannemelijk is dat de vreemdeling zich zelfstandig kan handhaven, behoeft voor terugkeer geen adequate opvang in het land van herkomst of een ander land waar hij redelijkerwijs naar toe kan gaan aanwezig te zijn.
Bij de vaststelling of de vreemdeling zich zelfstandig kan handhaven, worden de volgende omstandigheden in overweging genomen:

a. de leeftijd van de betrokken Amv;
b. de omstandigheden die zijn gelegen in de persoon van de jongere.

Ad a.

Zelfstandigheid wordt niet tegengeworpen indien de Amv ten tijde van de beslissing jonger is dan zestien jaar.

Ad b.

Indien de vreemdeling ten tijde van de beslissing zestien jaar of ouder is, is van belang of uit overige omstandigheden, die in de persoon zelf zijn gelegen, aannemelijk is dat hij zich zelfstandig kan handha-

ven in het buitenland, gerelateerd aan de ter plaatse geldende normen. Hiervan is sprake indien de betrokkene voor zijn komst naar Nederland voor zichzelf heeft gezorgd. Dit kan bijvoorbeeld blijken uit het feit dat de betrokkene in het land van herkomst of een ander land waar hij redelijkerwijs naar toe kan gaan werk had en/of op zichzelf woonde en niet aannemelijk is dat dit serieuze problemen heeft opgeleverd, noch dat serieuze problemen te verwachten waren.

Het moet voorts gaan om werkzaamheden waarvan in redelijkheid mag worden verwacht dat een minderjarige die weer oppakt. Van minderjarigen die werkzaam waren in de prostitutie, als soldaat of strijder, of ten aanzien van wie sprake was van kinderarbeid, wordt niet verwacht dat zij deze werkzaamheden weer oppakken.

Indien wordt geconstateerd dat aannemelijk is dat de Amv van zestien jaar of ouder zich zelfstandig kan handhaven en dus geen opvang behoeft, komt hij niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning regulier onder de beperking 'verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling'.

2.2.4 Adequate opvang

Indien aan de hand van B14/2.2.3 wordt geconstateerd dat de Amv opvang behoeft, is van belang of voor hem adequate opvang voorhanden is in het land van herkomst of in een ander land waar hij redelijkerwijze naar toe kan gaan.

Onder adequate opvang wordt verstaan iedere opvang (ongeacht de vorm) waarvan de omstandigheden niet wezenlijk verschillen van de omstandigheden waaronder opvang wordt geboden aan leeftijdsgenoten die zich in een vergelijkbare positie als de betrokkene bevinden. Dit kan bestaan uit opvang door ouders, familieleden, vrienden, buren, stam-, clan- of dorpsgenoten.

Het bestaan van adequate opvang wordt in ieder geval aangenomen indien:

a. in het betreffende land een familielid tot in de vierde graad aanwezig is;
b. in het betreffende land de echtgeno(o)t(e) in een niet-erkend traditioneel huwelijk aanwezig is;
c. uit feiten en omstandigheden naar voren komt dat een familielid, anders dan hiervoor bedoeld, of een meerderjarige, niet zijnde een familielid, adequate opvang kan bieden;
d. in een individueel geval opvang in een (particuliere) opvanginstelling voorhanden is en deze opvang naar lokale omstandigheden als aanvaardbaar wordt beschouwd;
e. in het landgebonden asielbeleid (zie C24) is vastgelegd dat algemene opvangvoorzieningen beschikbaar en toereikend zijn;
f. in het landgebonden asielbeleid (zie C24) is vastgelegd dat de autoriteiten zorg dragen voor de opvang en dat de opvangvoorzieningen adequaat zijn.

Ad c.
Hiervan is onder meer sprake als de meerderjarige de minderjarige al eerder begeleidde of verzorgde op meer dan incidentele basis.

Ad e.
Indien in het landgebonden asielbeleid is vastgelegd dat algemene opvangvoorzieningen beschikbaar en toereikend zijn, mag ervan worden uitgegaan dat er adequate opvang is. Daadwerkelijke plaatsing behoeft ten tijde van de beschikking niet te zijn geregeld.

Ad f.
Indien in het landgebonden asielbeleid is vastgelegd dat de autoriteiten zorgdragen voor de opvang en dat de opvangvoorzieningen adequaat zijn, behoeft geen onderzoek naar een concrete opvangplaats in een opvanginstelling te worden gedaan.

In al deze gevallen wordt verwacht dat de betrokkenen vertrekken naar het land van herkomst of naar een ander land waar zij redelijkerwijs naar toe kunnen gaan.

2.3.2 Frustreren van het onderzoek naar adequate opvang

Amv's, die tijdens de procedure een mogelijk onderzoek naar opvangmogelijkheden in het land van herkomst of een ander land (zie B14/2.4.4) frustreren, komen niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning regulier onder de beperking 'verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling'.

Hiervan is sprake als de betrokkene – ook los van de context van het totale asielrelaas – ongeloofwaardige en tegenstrijdige verklaringen aflegt of indien hij vage, summiere verklaringen aflegt en zaken verzwijgt omtrent identiteit, nationaliteit of opvang. Bij het beoordelen of van het vorenstaande sprake is, wordt rekening gehouden met druk, traumata, de geestelijke ontwikkeling en de leeftijd van betrokkene. Van een kind kan immers niet altijd dezelfde mate van volledigheid en gedetailleerdheid worden verwacht als van een volwassene.

Ook indien de aanvraag om een verblijfsvergunning asiel is afgewezen op grond van artikel 31, tweede lid, onder f, Vw en het relaas mede op grond daarvan als ongeloofwaardig moet worden beschouwd, kan dit leiden tot de conclusie dat de betrokkene het onderzoek frustreert. Het bovenstaande kan ook worden tegengeworpen als de betrokkene jonger is dan vijftien jaar.

2.4.1 Ambtshalve toets

De verblijfsvergunning wordt niet verleend op aanvraag. De verblijfsvergunning op grond van dit beleid kan alleen ambtshalve worden verleend op grond van artikel 3.6 Vb (zie C14/6):

a. ambtshalve in het kader van een asielprocedure, nadat is geconstateerd dat de aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde of onbepaalde tijd wordt afgewezen;
b. ambtshalve in het kader van een procedure waarbij is besloten dat een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde of onbepaalde tijd wordt ingetrokken.

2.4.3 Leeftijdsonderzoek

Indien getwijfeld wordt aan de leeftijd van de betrokken asielzoeker en deze zijn gestelde leeftijd niet met documenten heeft kunnen aantonen, kan de asielzoeker een leeftijdsonderzoek aanvragen. De procedure en de bepalingen inzake het leeftijdsonderzoek worden nader uitgewerkt in C12/1.3 en C12/5.

2.4.3.1 Herhaald leeftijdsonderzoek

Het is mogelijk dat het leeftijdsonderzoek niet met voldoende zekerheid tot een conclusie omtrent de minderjarigheid kan leiden. In deze gevallen kan de betrokkene na verloop van tijd (dit kan zijn binnen één à twee jaar) opnieuw worden opgeroepen voor een leeftijdsonderzoek om te bezien of de botontwikkeling inmiddels zodanig is, dat een voldoende zekere conclusie (met terugwerkende kracht) mogelijk is over de vraag of de vreemdeling meerder- of minderjarig is.

Het belang van het herhaald leeftijdsonderzoek is erin gelegen dat zoveel mogelijk dient te worden tegengegaan dat vreemdelingen ten onrechte in het bezit zijn of worden gesteld van een verblijfsvergunning voor verblijf als Amv, of anderszins ten onrechte een behandeling als minderjarige krijgen, terwijl zij feitelijk meerderjarig zijn. Hierbij moet in aanmerking worden genomen dat bij een volledig uitgerijpt sleutelbeen een minimum-
leeftijd van twintig jaar wordt gehanteerd. Als deze conclusie bij een herhaald onderzoek wordt getrokken, zal dat vaak betekenen dat de vreemdeling al bij de eerste verlening van de vergunning voor verblijf als Amv meerderjarig was en de vergunning dus ten onrechte heeft verkregen. Het herhaald leeftijdsonderzoek is in dit kader dus een belangrijke aanvulling op het eerste leeftijdsonderzoek.

Indien uit het resultaat van het herhaald leeftijdsonderzoek volgt dat de vreemdeling onjuiste gegevens heeft verstrekt teneinde op oneigenlijke gronden in het bezit te worden gesteld van een verblijfsvergunning, bijvoorbeeld als blijkt dat hij tijdens de oorspronkelijke aanvraagprocedure al meerderjarig moet zijn geweest, kan de vreemdeling op grond van artikel 59 Vw in bewaring worden gesteld.

Zolang in de periode tussen de beide leeftijdsonderzoeken geen uitsluitsel bestaat over de juiste leeftijd, krijgt de vreemdeling op dit punt het voordeel van de twijfel in de verdere procedure en wordt de oorspronkelijk opgegeven geboortedatum aangehouden. Dit is echter niet van toepassing indien de vreemdeling op belangrijke punten vage, summiere, tegenstrijdige of ongeloofwaardige verklaringen aflegt.

Indien de vreemdeling niet vooraf toestemming heeft gegeven voor een herhaald leeftijdsonderzoek (door middel van een toestemmingsverklaring in het verzoek om een leeftijdsonderzoek of anderszins), kan hij in het kader van een aanvraag om verlenging van de verblijfsvergunning voor verblijf als amv, dan wel om verlening van een verblijfsvergunning voor voortgezet verblijf, opnieuw in de gelegenheid worden gesteld om een verzoek in te dienen voor een leeftijdsonderzoek.

2.4.4 Onderzoek in het buitenland naar adequate opvang

Indien uit feiten en omstandigheden niet aannemelijk is dat de Amv zich zelfstandig staande zal kunnen houden (zie C14/2.2.3), kan onderzoek door het Ministerie van BuZa geïndiceerd zijn indien in het land van herkomst of in een ander land waar de vreemdeling redelijkerwijs naar toe kan gaan, geen adequate opvang, bijvoorbeeld in de vorm van opvangtehuizen, bekend is. Onderzoek is in beginsel niet noodzakelijk indien de vreemdeling zelf verklaart dat adequate opvang aanwezig is, en daarbij voldoende geloofwaardige informatie geeft waaruit blijkt hoe de adequate opvang bij terugkeer bereikt kan worden, zoals adresgegevens.

Indien de informatie niet voldoende geloofwaardig is, gezien de leeftijd of de ontwikkeling van de minderjarige, kan onderzoek wel geïndiceerd zijn ter aanvulling of verificatie van de overgelegde gegevens.

2.10.3.1 Inleiding

Op 20 juli 2004 is in een brief aan de Voorzitter van de Tweede Kamer meegedeeld dat het beleid inzake begeleide minderjarige vreemdelingen is gewijzigd. Amv's, die worden begeleid of verzorgd door een meerderjarige anders dan hun ouder(s) of in het buitenland aangewezen voogd, worden niet langer als 'begeleid' aangemerkt.

Vreemdelingen aan wie eerder een verblijfsvergunning voor verblijf als Amv is geweigerd omdat zij begeleid werden, kunnen conform bovengenoemde brief een nieuwe asielaanvraag indienen. C10/2.5 is hierbij van toepassing. Deze aanvraag geeft recht op opvang gedurende de asielprocedure.

Voor wat betreft de ambtshalve toets geldt het nieuwe beleid als novum.

Op grond van het Vb moet in de afhandeling onderscheid worden gemaakt naar vreemdelingen die nog minderjarig zijn en vreemdelingen die inmiddels meerderjarig zijn geworden. In de volgende subparagrafen wordt de toetsing beschreven.

Het hier beschreven bijzonder overgangsbeleid voor begeleide minderjarigen is alleen van toepassing op nog openstaande procedures waarin de asielaanvraag is ingediend vóór 1 september 2005.

3.4.2 Ambtshalve verlening

Indien tijdens de asielprocedure is gebleken dat een vreemdeling niet in aanmerking komt voor verlening van een verblijfsvergunning asiel, terwijl hij wel heeft aangetoond dat hij in aanmerking komt voor verblijf op grond van het beleid inzake vreemdelingen die buiten hun schuld niet uit Nederland kunnen vertrekken, wordt, behoudens contra-indicaties, de verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd met de beperking 'verblijf als vreemdeling die buiten zijn schuld niet uit Nederland kan vertrekken' ambtshalve verleend. Zie C14/6 voor het toepassen van de ambtshalve toets tijdens de asielprocedure.

4.3 Contra-indicaties

Er gelden de volgende contra-indicaties:

a. de vreemdeling vormt een gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid;
b. er zijn onjuiste gegevens verstrekt dan wel gegevens achtergehouden, terwijl de achtergehouden gegevens tot afwijzing van de aanvraag zouden hebben geleid;
c. de vreemdeling heeft zich zonder geldige reden onttrokken aan het toezicht;
d. de vreemdeling voert (deels) gelijktijdig met de procedure in Nederland een procedure in een ander land;
e. er bestaan ernstige twijfels over de identiteit van de vreemdeling;
f. het door eigen toedoen langdurig procederen.

Ad a.

Voor de toepassing van deze grond is het tijdstip van het plegen van het delict van belang. Indien tijdens de driejarentermijn een strafbaar feit is gepleegd, terzake waarvan een serieuze verdenking is ontstaan (het gaat dan om een misdrijf), dan wordt aangenomen dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde, tenzij de strafzaak is afgerond zonder veroordeling (sepot, vrijspraak of ontslag van rechtsvervolging). Ook als een transactie heeft plaatsgevonden of als de strafzaak nog niet is afgerond, is er sprake van deze contra-indicatie. Is het delict gepleegd voorafgaand aan de asielaanvraag, of na het verstrijken van de driejarentermijn, dan wordt aansluiting gezocht bij het algemene beleid inzake de weigering van verblijf bij gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid (zie B1/4.4), aangezien het driejarenbeleid ziet op de verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd (zie B1/4.10). Is het delict gepleegd op een moment dat er reeds drie jaar en zes maanden (de normale beslistermijn plus de driejarentermijn) verstreken zijn, dan wordt getoetst aan de glijdende schaal (zie B1/5.3.6).

Ad b.

Zie C4/2.4 voor toepassing van deze grond.
Deze contra-indicatie heeft voor het driejarenbeleid geen absoluut karakter in die zin dat altijd een verblijfsvergunning zal worden onthouden. Als de vreemdeling, na confrontatie met de bevindingen van de Minister (bijvoorbeeld op grond van een onderzoek van de Minister van BuZa) toegeeft dat hij op relevante (essentiële) onderdelen van zijn asielrelaas onjuiste gegevens heeft verstrekt, kan hij vanaf dat moment relevant tijdsverloop in de zin van het driejarenbeleid opbouwen. Dat geldt niet voor zaken waarin de vreemdeling de resultaten van het onderzoek betwist en vervolgens (op dit onderdeel van de procedure) in het ongelijk wordt gesteld. In dat geval blijft de vreemdeling in feite onjuiste gegevens verstrekken en staat dit (nog steeds) in de weg aan het opbouwen van relevant tijdsverloop.

Ad c.

Uit het gedrag van de vreemdeling moet blijken dat hij kennelijk geen belang meer hecht aan de beslissing op zijn oorspronkelijke aanvraag door (bijvoorbeeld) zijn adres met onbekende bestemming te verlaten of geen contact meer te houden met de bevoegde autoriteiten. Overigens geldt als voorwaarde voor toepassing van deze afwijzingsgrond niet dat de vreemdeling een meldplicht had. De tijd die verstreken is voordat de vreemdeling met onbekende bestemming vertrok, telt niet mee voor het berekenen van de relevante termijn. Pas op het moment dat de vreemdeling zich weer bij de bevoegde autoriteiten meldt, gaat er een nieuwe termijn lopen.

Ad d.

Gelet op de systematiek van de Vw is het voeren van een procedure in een ander land in het algemeen een afwijzingsgrond voor de asielaanvraag. Zolang de procedure in het andere land nog niet is afgerond, neemt de relevante periode voor het driejarenbeleid nog geen aanvang. De reden hiervoor is dat de vreemdeling het in eigen hand heeft om een van de procedures te beëindigen. Zaken waarin wordt geprocedeerd over de vaststelling van de verantwoordelijkheid van een ander land voor de asielaanvraag (op grond van artikel 30, eerste lid, onder a of d, Vw) leveren geen relevante periode op voor het driejarenbeleid, omdat dan door het aanwenden van rechtsmiddelen de verantwoordelijkheid automa-

tisch op Nederland zou overgaan, hetgeen niet in overeenstemming is met het karakter van de onderliggende procedure. In het geval de rechter heeft vastgesteld dat Nederland wel de asielaanvraag moet behandelen, en dus af moet zien van een overdracht van de verantwoordelijkheid voor de asielaanvraag, telt de gehele aan die uitspraak voorafgaande procedure mee voor de bepaling van de termijn.

Ad e.
Deze grond is bijvoorbeeld van toepassing indien de vreemdeling zich heeft bediend van verschillende personalia (pseudoniemen) en ten aanzien van geen van deze personalia authentieke documenten heeft overgelegd. Ook hier heeft de vreemdeling het zelf in de hand om aan de twijfel een einde te maken, en zolang hij dat niet doet, levert de verstreken tijd in de procedure geen relevante termijn voor het driejarenbeleid op.

4.4.1 Aanvang termijn
De termijn gaat lopen vanaf de datum van ontvangst van de asielaanvraag door middel van het formulier als bedoeld in artikel 3.108 Vb (zie C11/1.1.1).

De dag van ontvangst van de aanvraag telt dus mee bij de berekening van de termijn.

Voor de toepassing van dit beleid wordt een bezwaarschrift of een beroepschrift (indien geen bezwaar mogelijk was) tegen de intrekking van een verblijfsvergunning gelijkgesteld met een aanvraag om verlenging van de geldigheidsduur van deze vergunning. In deze gevallen gaat de termijn lopen vanaf de datum van ontvangst van het rechtsmiddel. Let wel, deze procedure staat los van de procedure omtrent de aanvraag van de verblijfsvergunning. Het tijdsverloop van de oorspronkelijke procedure mag niet worden opgeteld bij het tijdsverloop van de intrekkingprocedure.

4.4.3 Onderbrekingen van de termijn
Bij het berekenen van de termijn worden bepaalde perioden buiten beschouwing gelaten. Het betreft de volgende perioden, waarin:
a. de vreemdeling rechtmatig verblijf heeft gehad op grond van artikel 8, onder a tot en met e of l, Vw;
b. de vreemdeling niet in Nederland verblijft, tenzij de vreemdeling geoorloofd buiten Nederland verblijft;
c. de termijn, bedoeld in artikel 42 Vw, met toepassing van artikel 43 Vw is verlengd;
d. onderzoek wordt gedaan naar door de vreemdeling verstrekte gegevens of bescheiden die naar het oordeel van de Minister in redelijkheid niet tot inwilliging van de aanvraag zouden kunnen leiden.

Ad a.
In onderdeel a is neergelegd dat niet in aanmerking wordt genomen de periode waarin de vreemdeling al rechtmatig verblijf had op grond van een verblijfsvergunning, als gemeenschapsonderdaan of als vreemdeling die verblijfsrecht ontleent aan het Associatiebesluit 1/80. Dat betekent dat het verlenen van een verblijfsvergunning, van welke aard ook (met name regulier, voor bepaalde of onbepaalde tijd), of de vaststelling dat de vreemdeling een verblijfsrecht ontleent aan het gemeenschapsrecht of het Associatiebesluit 1/80 de opbouw van de relevante tijd stopt. De gehele geldigheidsduur van de verblijfsvergunning telt niet mee, ook al wordt de verblijfsvergunning verleend met ingang van een datum die ligt voor de datum waarop de beschikking, strekkende tot verlening, is genomen. Let wel: in zaken waarin het relevante tijdsverloop moet worden beoordeeld naar de stand van zaken vóór 1 april 2001, en dus moet worden vastgesteld of de driejarentermijn is volgelopen vóór 1 april 2001, is dit op grond van een uitspraak van de Rechtseenheidskamer van de Rechtbank 's-Gravenhage van 1 november 2000 anders. Indien de vreemdeling in de loop van de procedure reeds in het bezit is gesteld van een andere verblijfstitel ongeacht de vraag of deze verblijfstitel naar zijn aard tijdelijk is of niet, telt die periode niet mee in de opbouw van het relevante tijdsverloop voor de nog openstaande procedure. Buiten beschouwing blijft derhalve de periode vanaf de datum waarop de vreemdeling of diens gemachtigde kennis neemt van de beslissing waarbij de vreemdeling een verblijfstitel wordt toegekend tot en met de datum waarop

de vreemdeling of diens gemachtigde kennis neemt van de beslissing waarbij de verblijfstitel wordt ingetrokken dan wel, bij niet verlenging van de geldigheidsduur van deze verblijfstitel, de expiratiedatum daarvan. Bij verzending per post wordt de dag na de verzending als dag van ontvangst gezien, tenzij deze dag valt op een zondag of een algemeen erkende feestdag. In dit laatste geval wordt de dag van ontvangst geacht te zijn de eerstvolgende dag die niet een zondag of algemeen erkende feestdag is. Ter verduidelijking wordt opgemerkt dat in deze gevallen in twee stappen gekeken wordt naar de driejarentermijn. Eerst wordt bepaald aan de hand van de lijn van bovengenoemde uitspraak – het feitelijk bezit van de verblijfsvergunning – op welke datum de vreemdeling drie jaar relevant tijdsverloop heeft opgebouwd. Indien deze termijn volloopt vóór 1 april 2001, dan is in ieder geval voldaan aan één van de voorwaarden van het driejarenbeleid en kan, indien aan de overige voorwaarden van dit hoofdstuk is voldaan, een verblijfsvergunning worden verleend. Indien de termijn, op deze wijze berekend, volloopt op of ná 1 april 2001 dan geldt de hoofdregel dat de gehele periode van de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning niet wordt meegeteld.
De verlening van een verblijfsvergunning asiel houdt in dat de vreemdeling heeft gekregen waarom hij heeft gevraagd, en daarmee komt een einde aan de procedure.

Ad b.
In onderdeel b is bepaald dat bij de berekening van de driejarentermijn buiten beschouwing blijft periode waarin de vreemdeling niet in Nederland verbleef. Daarop wordt een uitzondering gemaakt ingeval de vreemdeling geoorloofd buiten Nederland verbleef. Daarvan is in ieder geval sprake indien de vreemdeling voorafgaande aan zijn vertrek van de Korpschef dan wel de Visadienst een verklaring heeft gekregen die recht geeft op terugkeer naar Nederland en hij tijdig, dat wil zeggen voor de aangegeven expiratiedatum, naar Nederland is teruggekeerd. Datzelfde geldt, indien de vreemdeling bijvoorbeeld na afwijzing van een verzoek om voorlopige voorziening uit Nederland vertrekt en daarmee voldoet aan de op hem rustende vertrekplicht, maar de rechtbank zijn beroep vervolgens alsnog gegrond verklaart en het bestreden besluit vernietigt. Ook dan ligt het niet voor de hand het verblijf buiten Nederland tegen te werpen. In de uitzondering van onderdeel b komt de ratio tot uiting dat met geoorloofd verblijf buiten Nederland de opbouw van de driejarentermijn niet eindigt. Wel zal, aangezien het verblijf buiten Nederland berust op een keuze van de vreemdeling, de periode van het verblijf in het buitenland niet meetellen.

Ad c.
In onderdeel c is bepaald dat buiten beschouwing blijft de periode waarmee de beslistermijn op grond van het besluitmoratorium is verlengd. De duur van het besluitmoratorium telt niet mee als relevant tijdsverloop bij het bepalen van het recht op een verblijfsvergunning op grond van het driejarenbeleid. Hierbij zijn de volgende situaties te onderkennen:
1. Het besluitmoratorium is ingesteld na het indienen van de asielaanvraag. In dit geval telt de periode tussen het instellen van het moratorium en de datum van de uiteindelijke beslissing op de aanvraag door het bestuursorgaan niet mee, tot een maximum van één jaar.
2. Het besluitmoratorium is ingesteld voor het indienen van de asielaanvraag. In dit geval telt de periode tussen de datum van de aanvraag en de uiteindelijke beslissing op de aanvraag door het bestuursorgaan niet mee.

Het besluitmoratorium kan in een individueel geval nooit langer zijn dan een jaar. Na afloop van de periode van het besluitmoratorium zal de opbouw van de relevante termijn verder gaan.

Ad d.
In onderdeel d is bepaald dat indien de vreemdeling gegevens of bescheiden heeft overgelegd waarnaar onderzoek heeft moeten plaatsvinden, terwijl achteraf blijkt dat die in redelijkheid niet tot inwilliging van de aanvraag zouden hebben kunnen leiden, deze periode niet meetelt voor de opbouw van de driejarentermijn. De noodzaak tot het verrichten van onderzoek wordt dan beschouwd als voort te vloeien uit een handeling van de vreemdeling, waardoor de extra proceduretijd die met het onderzoek gemoeid is voor rekening van de vreemdeling komt.

Indien het onderzoek redelijkerwijs tot inwilliging van de aanvraag kan leiden, bestaat er geen aanleiding om de termijn van het onderzoek aan de vreemdeling toe te rekenen. In die gevallen zal de gevraagde vergunning in het algemeen worden verleend en is reeds daarom het driejarenbeleid niet van toepassing.

Hoofdstuk B15 - Kennismigranten

4.2 Verzoek om advies

De toelatingsprocedure met betrekking tot kennismigranten is bij uitstek een referentprocedure.

Voorafgaande aan de indiening van de aanvraag om een mvv bij de Nederlandse diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging in het buitenland dient de werkgever in Nederland door middel van het formulier 'Verzoek om advies in verband met afgifte mvv kennismigrant' te verzoeken om een advies in verband met het voornemen van de kennismigrant om een mvv aan te vragen in het buitenland.

Het verzoek om advies in verband met afgifte mvv kennismigrant
Het aanvraagformulier 'Verzoek om advies in verband met afgifte mvv kennismigrant' wordt door het hoofd IND vastgesteld en wordt alleen via de website van de IND (en wel op de kennismigrantenmodule) ter beschikking gesteld. De werkgever vult het formulier elektronisch in en verzendt het ingevulde en ondertekende formulier (de printversie), vergezeld van de vereiste stukken, per post naar het loket kennis- en arbeidsmigratie van de IND.

Indien naar aanleiding van een verzoek van de werkgever door de IND een positief advies is verstrekt en de verschuldigde leges zijn betaald, kan aan de vreemdeling in diens land van herkomst of bestendig verblijf door de Nederlandse diplomatieke vertegenwoordiging een mvv worden afgegeven. Het doen van een mvv-aanvraag zonder dat daar een verzoek om adviesprocedure aan vooraf is gegaan, ligt, gelet op het feit dat de toelatingsprocedure bij beoogd verblijf als kennismigrant bij uitstek een referentprocedure is, niet in de rede. Vreemdelingen die zonder voorafgaande referentprocedure een mvv-aanvraag voor verblijf als kennismigrant willen indienen op een Nederlandse diplomatieke vertegenwoordiging in het buitenland, worden er door de vertegenwoordiging op gewezen dat het de voorkeur verdient dat de werkgever bij wie zij verblijf als kennismigrant beogen, een verzoek om advies ter verlening van een mvv aan de vreemdeling indient. Dat leidt slechts uitzondering wanneer in het kader van een door de werkgever gestart verzoek om adviesprocedure negatief door de IND is geadviseerd. De streeftermijn van twee weken is niet van toepassing op deze aanvragen.

Gezinsleden
De werkgever kan namens de gezinsleden van de kennismigrant, die verblijf in Nederland bij de kennismigrant beogen, verzoeken om afgifte van een mvv. In dat geval dient de werkgever het verzoek om advies ten behoeve van de gezinsleden gelijktijdig in met het verzoek om advies ten behoeve van de kennismigrant. De werkgever kan alleen ten behoeve van de echtgeno(o)t(e) of (geregistreerde) partner, alsmede ten behoeve van de minderjarige kinderen die feitelijk behoren tot het gezin, een verzoek om advies indienen. De algemene bepalingen, uitgezonderd de middelen van bestaan, van B1/4 en B2/2, B2/4 en B2/5 zijn van toepassing, tenzij navolgend anders is bepaald.

De verzoeken om advies ten behoeve van gezinsleden die niet tegelijk met het verzoek om advies ten behoeve van de kennismigrant worden ingediend, worden door middel van een verzoek om advies in verband met afgifte van een mvv ingediend. Dit aanvraagformulier wordt door het Hoofd IND vastgesteld en wordt alleen via de website van de IND ter beschikking gesteld. Dit aanvraagformulier kan vervolgens, volledig ingevuld en voorzien van alle benodigde bescheiden, per post worden verzonden naar de Visadienst.

De beslistermijn van twee weken geldt niet voor de verzoeken om advies ten behoeve van de gezinsleden die verblijf bij een kennismigrant beogen en die niet tegelijk met het verzoek om advies ten behoeve van de kennismigrant zijn ingediend. Deze verzoeken worden niet in behandeling genomen door het loket kennis- en arbeidsmigratie van de IND en maken geen deel uit van de versnelde procedure.

6 Geldigheidsduur van de verblijfsvergunning

De verblijfsvergunning voor verblijf als kennismigrant wordt verleend voor de duur van de arbeidsovereenkomst tot een maximum van vijf jaar.

De verblijfsvergunning kan voor vijf jaar worden verleend als de vreemdeling, die verblijf als kennismigrant beoogt, een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd overlegt. Als de vreemdeling, die verblijf als kennismigrant beoogt, een arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd heeft, wordt de verblijfsvergunning voor verblijf als kennismigrant voor ten hoogste de duur van de arbeidsovereenkomst afgegeven (zie artikelen 3.57 en 3.59a Vb).

Als de kennismigrant als arts in opleiding tot specialist staat ingeschreven in een opleidingsregister wordt de verblijfsvergunning verleend voor ten hoogste de duur van de opleiding.

Indien de vreemdeling voor een beperkte periode in het beroepen in de individuele gezondheidszorg register staat geregistreerd wordt de verblijfsvergunning verleend voor de duur van de registratie.

De vreemdeling die in het bezit is gesteld van een verblijfsvergunning als kennismigrant hoeft geen wijziging van de beperking aan te vragen als hij van werkgever verandert mits nog steeds aan de voorwaarden voor verblijf als kennismigrant wordt voldaan.

Gezinsleden
Echtgenoten en partners van kennismigranten krijgen op grond van artikel 3.57 Vb een verblijfsvergunning voor de duur van één jaar. Na één jaar kan op grond van artikel 3.67, eerste lid, onder a, Vb de verblijfsvergunning worden verlengd voor de duur van vijf jaren (zie B2/9). Voor minderjarige kinderen van kennismigranten wordt tevens verwezen naar het bepaalde in B2/5.

8.2 Zoekperiode
Indien de arbeidsovereenkomst van de kennismigrant gedurende de geldigheidsduur van zijn verblijfsvergunning door de werkgever voortijdig wordt ontbonden, zonder dat de kennismigrant daarvan een verwijt kan worden gemaakt, wordt hem een zoektermijn van drie maanden gegund. De werkgever maakt schriftelijk melding van de beëindiging van het dienstverband bij het loket kennis- en arbeidsmigratie van de IND. Vanaf de datum waarop de arbeidsovereenkomst is beëindigd geldt een zoekperiode van drie maanden voor de vreemdeling om een nieuwe functie als kennismigrant te verwerven. Indien de vreemdeling erin slaagt opnieuw werk te vinden als kennismigrant doet de (nieuwe) werkgever daarvan schriftelijk mededeling aan het loket kennis- en arbeidsmigratie van de IND onder overlegging van de van toepassing zijnde bewijsmiddelen zoals genoemd in B15/5.1.2. In het geval dat de kennismigrant een nieuwe werkgever vindt, dient deze toegelaten te zijn tot de kennismigrantenregeling op grond van een ondertekende verklaring (zie bijlage 12a VV) en dient de vreemdeling te voldoen aan het looncriterium, respectievelijk dient hij een functie als wetenschappelijk onderzoeker dan wel arts in opleiding tot specialist te vervullen. Slaagt de vreemdeling er niet in binnen drie maanden een dergelijke functie te vinden dan wordt zijn verblijfsvergunning ingetrokken.

Indien de zoekperiode van drie maanden zich uitstrekt voorbij de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning van de kennismigrant, dient de kennismigrant om verlenging van zijn verblijfsvergunning als kennismigrant te vragen. Bij de behandeling van de aanvraag zal rekening gehouden worden met de (resterende) zoekperiode die de vreemdeling wordt gegund om een functie als kennismigrant te verwerven. Voor deze aanvraag is de gangbare behandeltermijn van twee weken niet van toepassing. Indien de vreemdeling erin slaagt opnieuw werk te vinden als kennismigrant dient de kennismigrant, dan wel diens (nieuwe) werkgever, daarvan schriftelijk melding te doen onder overlegging van de van toepassing zijnde bewijsmiddelen zoals genoemd in B15/5.1.2. In het geval de kennismigrant een nieuwe werkgever vindt, deze is toegelaten tot de kennismigrantenregeling op grond van een ondertekende verklaring (zie

bijlage 12a VV) en de vreemdeling voldoet aan het looncriterium, respectievelijk een functie als wetenschappelijk onderzoeker dan wel arts in opleiding tot specialist vervult, kan de verblijfsvergunning voor verblijf als kennismigrant worden verlengd. Vindt de vreemdeling geen baan als kennismigrant dan zal de aanvraag tot verlenging worden afgewezen.

Voor de vreemdeling die als arts in opleiding tot specialist een verblijfsvergunning als kennismigrant aanvraagt geldt dat deze zal worden verleend voor de duur van zijn opleiding. Na beëindiging van zijn opleiding is verlenging van de verblijfsvergunning voor verblijf als kennismigrant slechts mogelijk indien de arts in opleiding tot specialist een andere functie als kennismigrant verwerft. In dat geval dient hij verlenging van de vergunning voor verblijf als kennismigrant aan te vragen.

8.3 Af- en aanmelding, intrekking

Op de vreemdeling rust de verplichting om onmiddellijk aan de Korpschef melding te maken van het feit dat hij niet meer aan de beperking voldoet. Op de werkgever rust de verplichting om de IND schriftelijk in kennis te stellen van het feit dat de kennismigrant niet langer bij deze werkgever werkzaam is, niet langer aan het looncriterium voldoet, of niet langer werkzaamheden als wetenschappelijk onderzoeker of arts in opleiding tot specialist vervult (zie daarvoor ook artikelen 4.41 en 4.43 Vb en A3/7.3.5 en A3/7.3.7).

De verblijfsvergunning onder de beperking 'verblijf als kennismigrant' kan op grond van het bepaalde in artikel 19, Vw, juncto artikel 18 eerste lid, aanhef en onder g, Vw, worden ingetrokken als betrokkene niet meer voldoet aan de voorwaarden van de beperking 'verblijf als kennismigrant'.

Bijlage VI - Gewijzigde hoofdstukken (C1 t/m C24)

Hoofdstuk C1 Karakter van de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd

1 Bescherming

De verblijfsvergunning asiel is bedoeld voor het bieden van bescherming tegen vervolging en bepaalde onverantwoorde risico's bij terugkeer in het land van herkomst. De bescherming is niet beperkt tot de gronden van het Vluchtelingenverdrag. De gronden waarop de verblijfsvergunning asiel kan worden verleend, worden genoemd in artikel 29 Vw (zie C2).

2 Bevoegdheid

Een asielaanvraag wordt, behoudens enkele uitzonderingen (zie C9/2), ingediend bij de Minister, die ook bevoegd is om een verblijfsvergunning asiel te verlenen, dan wel de aanvraag af te wijzen. De IND is namens de Minister belast met de beoordeling van asielaanvragen.

3 Geldigheidsduur

Op grond van artikel 3.105 Vb wordt de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd in beginsel verleend voor de duur van vijf jaar. Het Vb wijst vooralsnog geen gevallen aan waarin de geldigheidsduur korter dan vijf jaar is (voor de ingangsdatum zie C21/1.1).
Aan de verblijfsvergunning zijn geen voorschriften verbonden.
Nadat de vreemdeling vijf jaar rechtmatig verblijf heeft gehad op grond van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd, komt hij op grond van artikel 34 Vw in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd, tenzij op het moment van verlopen van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd een van de weigeringsgronden van artikel 32 Vw zich voordoet (zie C7 en C16).

4 Arbeidsmarktaantekening

De arbeidsmarktaantekening bij de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd luidt: 'Arbeid vrij toegestaan; TWV niet vereist'.

Hoofdstuk C2 - De inwilligingsgronden

1 Inleiding

Artikel 29, eerste lid, Vw bevat de gronden waarop een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd kan worden verleend. De toepasselijkheid van deze gronden wordt getoetst in de volgorde waarin deze gronden in de wet voorkomen (zie C14/2).

2 De vreemdeling is verdragsvluchteling

2.1 Algemeen

Onder vluchtelingen worden vreemdelingen verstaan die voldoen aan de omschrijving van artikel 1A van het Vluchtelingenverdrag. Het betreft vreemdelingen die afkomstig zijn uit een land, waarin zij gegronde vrees hebben voor vervolging wegens hun godsdienstige of politieke overtuiging of hun nationaliteit, dan wel wegens het behoren tot een bepaald ras of tot een bepaalde sociale groep.

Een vreemdeling moet als vluchteling worden aangemerkt, zodra hij voldoet aan de hierboven genoemde criteria. De vluchteling is derhalve niet pas vluchteling op het moment van de uitspraak van de beoordelende staat. De beslissing om een vreemdeling als vluchteling te erkennen is declaratoir.

Voorzover het gaat om minderjarige asielzoekers, wordt verwezen naar de paragrafen 213 tot en met 219 van het Handboek van de UNHCR met betrekking tot procedures en criteria voor de bepaling van de vluchtelingenstatus. Deze bevatten specifieke aandachtspunten over de bepaling van vluchtelingschap van alleenstaande minderjarigen. Hierin staat onder meer dat bij de beoordeling of er sprake is van vluchtelingschap rekening moet worden gehouden met de mate van geestelijke ontwikkeling en volwassenheid van de alleenstaande minderjarige.

De status van vluchteling waarborgt de bescherming voortvloeiende uit het Vluchtelingenverdrag. Dat is met name de bescherming op grond van artikel 33 Vluchtelingenverdrag: de vluchteling zal niet – op welke wijze dan ook – worden teruggezonden naar een land waar zijn leven of vrijheid zou worden bedreigd wegens de in artikel 1A Vluchtelingenverdrag genoemde gronden (het gebod van non-refoulement).

Ingevolge artikel 33, tweede lid, Vluchtelingenverdrag mag slechts in geval van hoge uitzondering hiervan worden afgeweken, indien het een vluchteling betreft ten aanzien van wie er ernstige redenen bestaan hem te beschouwen als een gevaar voor de veiligheid van het land waar hij zich bevindt, of die, bij gewijsde veroordeeld wegens een bijzonder ernstig misdrijf, een gevaar oplevert voor de gemeenschap van dat land.

Uit het Vluchtelingenverdrag of andere internationale regelingen vloeit niet de verplichting voort om een vluchteling een verblijfsvergunning te verlenen.

2.2 De uitsluitingsgronden van het Vluchtelingenverdrag

Het Vluchtelingenverdrag is op grond van artikel 1D niet van toepassing op personen die bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de VN dan de UNHCR. Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden dan ook is opgehouden, zullen deze personen van rechtswege onder het Vluchtelingenverdrag vallen.

Deze bepaling is van toepassing op staatloze Palestijnen die onder het mandaat vallen van de UNRWA. Deze gebieden bevinden zich in Jordanië, Libanon, Syrië en in de door Israël bezette gebieden. Het Vluchtelingenverdrag is dus niet op hen van toepassing. Deze personen komen gezien de bewoordingen van artikel 29, eerste lid, onder a, Vw niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel op grond van deze bepaling.

Indien een Palestijn zich niet meer in het mandaatgebied van de UNRWA bevindt, valt de uitsluitingsgrond van artikel 1D, eerste paragraaf, Vluchtelingenverdrag weg en is het Vluchtelingenverdrag weer van toepassing. Dit betekent echter niet dat automatisch een verblijfsvergunning asiel zou moeten worden verleend. Van betrokkene mag immers worden verwacht dat hij zich weer naar dat mandaatgebied begeeft teneinde opnieuw de bescherming van de UNRWA in te roepen.

Dit is alleen anders wanneer de vreemdeling aannemelijk kan maken dat hij niet naar UNRWA-gebied kan terugkeren omdat hij binnen het mandaatgebied van de UNRWA gegronde vrees voor vluchtelingrechtelijke vervolging heeft en hij daartegen geen bescherming van de UNRWA kan inroepen. Aan de vreemdeling kan in dat geval op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, Vw, een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd worden verleend.

Indien geen verblijfsvergunning op grond van deze bepaling wordt verleend, wordt ook getoetst aan de overige verleningsgronden van artikel 29 Vw en aan de verleningsgronden van de ambtshalve te verlenen verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd (zie B14).

Het Vluchtelingenverdrag is voorts op grond van artikel 1F niet van toepassing op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij oorlogsmisdrijven of andere ernstige misdrijven heeft gepleegd. Personen op wie deze bepaling van toepassing is komen niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning in Nederland (zie C4/3.11.3).

2.3 Individualiseringsvereiste/groepsvervolging

Of iemand als vluchteling moet worden beschouwd, wordt beoordeeld op individuele basis. Op grond van de specifieke bijzonderheden van het geval wordt beoordeeld of de betrokken persoon vluchteling is. Hierbij is onder andere van belang of de persoon in een voor hem gevaar opleverende mate persoonlijk de aandacht van de autoriteiten of derden heeft getrokken.

In beginsel is het mogelijk dat zich situaties voordoen waarbij een bevolkingsgroep in zijn geheel vervolging te duchten heeft. Zo'n groep kan bestaan uit leden van een bepaalde politieke partij, aanhangers van een bepaalde godsdienst, leden van een bepaalde etnische of sociale groep of van een bepaalde nationaliteit. Wanneer alle leden van zo'n groep te vrezen hebben voor vervolging, spreekt men van groepsvervolging. In Nederland is tot op heden nooit geoordeeld dat er sprake was van groepsvervolging.

Vaststelling van vluchtelingschap vindt ook in geval van groepsvervolging plaats op individuele basis.

2.4 Land van herkomst

Onder 'land van herkomst' wordt verstaan het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft.

Indien de vreemdeling door geen enkel land als onderdaan wordt erkend, moet hij worden aangemerkt als staatloze. In dat geval dient, vóór de beoordeling of betrokkene gegronde vrees voor vervolging heeft in het land van herkomst, eerst het land van herkomst te worden vastgesteld.

Als land van herkomst van een staatloze dient te worden aangemerkt een land waar de staatloze persoon heeft verbleven en dat vanwege de aard en duur van het verblijf en de banden die die persoon met het land heeft, kan worden gezien als zijn gebruikelijke verblijfplaats ('Country of former habitual residence'). Bepalend hiervoor is de vraag of de vreemdeling in het betreffende land het centrum van zijn activiteiten (werk, wonen, familie) heeft.

2.5 Discriminatie als vervolging

2.5.1 Algemeen

Discriminatie door de autoriteiten en/of door medeburgers kan onder omstandigheden als daad van vervolging worden aangemerkt. Hiervan is sprake indien de ondervonden discriminatie een dusdanig ernstige beperking van de bestaansmogelijkheden oplevert dat het onmogelijk is om op maatschappelijk en sociaal gebied te kunnen functioneren.

Een asielzoeker wordt als verdragsvluchteling aangemerkt, indien hij aannemelijk maakt dat discriminatie voor hem persoonlijk heeft geleid tot ernstige beperkingen in zijn bestaan én aannemelijk is dat de autoriteiten hem niet hebben kunnen of willen beschermen tegen deze vorm van discriminatie.

Indien aan de autoriteiten geen bescherming is gevraagd, wordt aandacht besteed aan de vraag waarom dat niet is gebeurd. Als dit wel is gebeurd, maar de vreemdeling heeft het na één mislukte poging niet bij een andere overheidsinstantie geprobeerd, wordt bijzondere aandacht besteed aan de vraag waarom het bij één poging is gebleven.

Voorts wordt onderzocht of de asielzoeker zich aan de discriminatie kan onttrekken door zich elders in het land te vestigen. Dit is met name van belang indien er sprake is van asielmotieven die verband houden met discriminerende gebruiken die slechts in bepaalde delen van het land strikt worden gehandhaafd.

2.5.2 Discriminatoire uitsluiting van noodzakelijke medische zorg

Indien discriminatie leidt tot uitsluiting van medische zorg, kan er sprake zijn van vluchtelingschap. Dit is het geval indien de vreemdeling aannemelijk maakt dat:

a. hij bij terugkeer naar het land van herkomst (geheel of gedeeltelijke) uitsluiting van medische zorg te duchten zal hebben;
b. deze uitsluiting plaatsvindt op één van de verdragsrechtelijke vervolgingsgronden; en
c. hierdoor voor hem ernstige medische consequenties zullen ontstaan.

ad b

Het gaat hier om een asielrechtelijke toets. Om die reden kan enkel de uitsluiting op discriminatoire gronden leiden tot vluchtelingschap. Deze toets houdt dan ook geen verband met de vraag naar de feitelijke toegankelijkheid van adequate medische zorg in het herkomstland noch met de vraag naar de beschikbare behandelmogelijkheden in het land van herkomst.

ad c

Van ernstige medische consequenties is sprake, indien de onthouding van medische zorg voor de vreemdeling levensbedreigend zal zijn, dan wel invaliditeit of een andere vorm van ernstige geestelijke of lichamelijke schade zal veroorzaken. Dit is hetzelfde criterium als dat van de medische noodsituatie (zie B8/3.2). Voor de procedurele aspecten bij de adviesaanvraag, zie B8/1.1.

2.6 Refugiés sur place

De vrees voor vervolging hoeft niet altijd aanwezig te zijn op het moment dat iemand zijn land verlaat. Een persoon die geen vervolging te vrezen had op het moment dat hij zijn land van herkomst verliet, maar op een later tijdstip tijdens zijn verblijf buiten het land van herkomst vluchteling wordt, heet refugié sur place. Er zijn twee mogelijke omstandigheden die iemand tot refugié sur place maken.

Het is ten eerste mogelijk dat iemand ten gevolge van zijn eigen activiteiten buiten het land van herkomst, bijvoorbeeld door het deelnemen aan demonstraties gericht tegen het eigen regime, het aanbieden van petities aan de ambassade van zijn land, of het publiceren van kritische stukken over de politieke situatie in zijn land, gegronde reden heeft voor vervolging te vrezen te hebben als hij naar dat land zou terugkeren.

Deze activiteiten kunnen pas dan aanleiding zijn voor statusverlening als het gaat om een voortzetting van het gedrag dat in het land van herkomst aanleiding had kunnen geven tot moeilijkheden, dus een voortzetting van activiteiten die de asielzoeker in het land van herkomst heeft ontplooid (het zogenaamde continuïteitsvereiste).

Een asielzoeker wiens omstandigheden op zichzelf geen aanleiding vormen voor het aannemen van vluchtelingschap, kan ook geen aanspraak maken op vluchtelingschap door met opzet de publieke aandacht op zijn persoon te vestigen.

Ten tweede kan iemand een refugié sur place worden, doordat tijdens zijn verblijf buiten het land van herkomst de omstandigheden in het land van herkomst zich zodanig wijzigen, bijvoorbeeld door een machtswisseling, waardoor hij bij terugkeer gegronde reden heeft te vrezen voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Indien de politieke overtuiging pas wordt verkondigd na vertrek uit het land van herkomst, dient de asielzoeker aannemelijk te maken dat de overtuiging reeds bestond in het land van herkomst, dat de autoriteiten in het land van herkomst van deze overtuiging op de hoogte zijn of kunnen geraken en dat het bekend zijn van deze overtuiging een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag oplevert.

2.7 Godsdienst

Onder godsdienstige overtuiging kan iedere godsdienst, levensbeschouwing of sekte worden geschaard, die als zodanig door de asielzoeker wordt beschouwd of door de overheid aan hem wordt toegedicht. Vervolging om reden van godsdienst kan zich op verschillende manieren voordoen, zoals het totale verbod op godsdienstuitoefening en godsdienstonderwijs en ernstig discriminerende maatregelen tegen personen van een bepaalde godsdienstige overtuiging. Beperkingen op het recht een godsdienst te belijden moeten dusdanig streng zijn, dat het leven als gevolg van de overtuiging in het land van herkomst daardoor ernstig wordt belemmerd. Van personen die in het land van herkomst een minderheidsreligie aanhangen wordt niet verlangd dat zij deze verborgen houden.

2.8 Politieke overtuiging

Vervolging wegens politieke overtuiging veronderstelt dat de vreemdeling een mening heeft die niet wordt getolereerd door de regering en die wordt opgevat als kritiek op het beleid, de politiek of de methodes van de regering. Het veronderstelt tevens dat dergelijke meningen onder de aandacht van de autoriteiten zijn gekomen, dan wel waarschijnlijk zullen komen, ofwel dat de overheid aan de betrokkene deze overtuiging toedicht.

Een politieke overtuiging kan aan een onderdaan worden toegedicht op grond van gedrag dat als regimevijandig wordt beschouwd.

Indien de asielaanvrager een vrouw is, kan het overtreden van seksediscriminerende sociale gebruiken, religieuze voorschriften of culturele normen voor vrouwen of het overtreden van strafbepalingen die in zichzelf in strijd zijn met de universele mensenrechten, worden opgevat als het uiten van een bepaalde politieke overtuiging, wanneer:

– de aanvrager afkomstig is uit een samenleving waar de vrouw een strikt gedefinieerde (veelal ondergeschikte) rol vervult én;
– de overheid deze man-vrouwverhouding stimuleert of in stand houdt (bijvoorbeeld door niet in te willen grijpen bij mensenrechtenschendingen door medeburgers).

2.9 Nationaliteit en ras

Het begrip ‘nationaliteit’ hoeft niet alleen staatsburgerschap in te houden, het kan ook betrekking hebben op het behoren tot een etnische of taalkundige groepering. De omvang van deze groepering is daarbij niet relevant.

Voor het bepalen van 'ras' als vervolgingsgrond kan worden afgegaan op huidskleur, afkomst, nationale verwantschap of etnische afstamming. Bij het vaststellen van ras kan zowel op etnografische als sociale aspecten worden teruggegrepen.

2.10 Sociale groepering

2.10.1 Algemeen

Een 'sociale groepering' is een groep met een gemeenschappelijke achtergrond, status of normen- en waardepatroon, of gemeenschappelijke belangen. Deze omschrijving functioneert als restcategorie.

2.10.2 Vervolging van homoseksuelen

Indien een asielzoeker zich erop beroept dat hij of zij problemen heeft ondervonden als gevolg van zijn of haar homoseksuele geaardheid, kan dit onder omstandigheden leiden tot de conclusie dat betrokkene vluchteling is in de zin van het Verdrag. Het is staand beleid en staande jurisprudentie dat onder vervolging wegens het behoren tot een sociale groep als bedoeld in artikel 1A Vluchtelingenverdrag, mede vervolging wegens seksuele geaardheid wordt begrepen.

Een asielaanvraag waarin beroep wordt gedaan op problemen vanwege de (gestelde) seksuele geaardheid van een asielzoeker moet worden beoordeeld met bijzondere aandacht voor de positie van homoseksuelen in het land van herkomst. Per land van herkomst verschilt de invloed van de overheid op het maatschappelijk terrein.

Indien er sprake is van een bestraffing op basis van een strafbepaling die alleen betrekking heeft op homoseksuelen, is dit een daad van vervolging. Dit is bijvoorbeeld het geval indien het homoseksueel zijn of het uiten van specifiek homoseksuele gevoelens strafbaar is gesteld. Voor de conclusie dat er sprake is van vluchtelingschap moet wel sprake zijn van een bestraffingsmaatregel van een zeker gewicht. Zo zal een enkele boete veelal onvoldoende zijn om te concluderen dat er sprake is van vluchtelingschap.

De enkele strafbaarstelling van homoseksualiteit of homoseksuele handelingen in een land leidt evenwel niet zonder meer tot de conclusie dat een homoseksueel uit dat land vluchteling is. De asielzoeker moet (zo mogelijk met documenten) aannemelijk maken dat hij persoonlijk een gegronde reden heeft om te vrezen voor vervolging.

Van personen met een homoseksuele voorkeur wordt niet verlangd dat zij deze voorkeur bij terugkeer verbergen.

Ten slotte wordt erop gewezen dat ook indien de asielzoeker niet daadwerkelijk homoseksueel is, maar het geloofwaardig is dat de autoriteiten hem of haar als zodanig beschouwen en het aannemelijk is dat vervolging plaatsvindt of zal vinden, de asielzoeker eveneens is te beschouwen als verdragsvluchteling.

Discriminatie

Indien de asielzoeker zich beroept op discriminatie van de zijde van de overheid of door derden, zie C1/2.5.

2.11 Bijzondere aandachtspunten als de asielzoeker een vrouw is

Sekse kan niet het enige criterium zijn op grond waarvan wordt geconcludeerd dat sprake is van het behoren tot een 'bepaalde sociale groep'. Vrouwen in het algemeen vormen niet een bepaalde sociale groep, omdat zij als sociale groep te divers van samenstelling zijn. In het asielbeleid is het individualiseringsvereiste het uitgangspunt. Strafvervolging van een voorschrift dat specifiek voor vrouwen geldt, levert vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag op, indien aannemelijk is dat:

– de bestraffing onevenredig zwaar is en gerelateerd is aan één van de vervolgingsgronden; of
– naast normale bestraffing sprake is van discriminatoire vervolging wegens één van deze gronden.

Indien een asielzoekster zich erop beroept dat de discriminatie specifiek tegen vrouwen is gericht, dan blijft de toepasselijkheid van één van de vervolgingsgronden een voorwaarde voor concludering tot vluchtelingschap. Uiteraard geldt ook bij een beroep op discriminatie in de zin van vervolging het individualiseringsvereiste. Zo is het enkele bestaan van kledingvoorschriften voor vrouwen nog geen vorm van discriminatie die naar vervolging tendeert.

Voor de beoordeling van politieke activiteiten van vrouwen, zie C2/2.8.
Voor de genderinclusieve benadering, zie C14/4.3.

(Politiek) Verzet tegen genitale verminking kan onder bepaalde omstandigheden leiden tot de conclusie dat sprake is van vluchtelingschap. Indien er een reëel risico is op genitale verminkingen zonder dat dit leidt tot de conclusie dat er sprake is van verdragsrechtelijke vervolging, is C2/3.2 van toepassing.

Voor de voorbereiding op het nader gehoor voor vrouwen, zie C13/3.1.1.

2.12 Vervolging wegens dienstweigering of desertie

Strafvervolging wegens het ontduiken van dienstplicht wordt in beginsel niet gekwalificeerd als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

In een aantal gevallen kan dienstweigering of desertie leiden tot vluchtelingschap. Het UNHCR Handboek heeft deze gevallen beschreven in de paragrafen 168 tot en met 172. In het beleid is de volgende lijn uitgezet.

Het enkele feit dat een vreemdeling dienst heeft geweigerd of is gedeserteerd en hiervoor bestraffing te duchten heeft, is op zichzelf niet voldoende om te concluderen dat de betrokken vreemdeling vluchteling is in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Ook de enkele angst om te worden ingezet in een gewapend conflict is hiervoor niet voldoende.

Een dienstweigeraar of deserteur is vluchteling indien hij:

a. vanwege zijn ras, religie, nationaliteit, zijn lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging gegronde vrees heeft voor onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf wegens dienstweigering of desertie of als hij vanwege (één van) de in de aanhef van deze categorie genoemde redenen gegronde vrees heeft voor andere discriminatoire behandeling dan bovenmatige bestraffing of tenuitvoerlegging van een straf;
b. tot zijn weigering komt doordat hij ernstige, onoverkomelijke gewetensbezwaren heeft op grond van zijn godsdienstige of een andere diepgewortelde overtuiging die zijn dienstweigering of desertie voorschrijven en er in zijn land van herkomst geen mogelijkheid is om ter vervanging van militaire dienst een niet-militaire dienstplicht te vervullen;
c. is gekomen tot dienstweigering of desertie, omdat hij niet betrokken wenst te worden bij een (soort) militaire actie die is veroordeeld door de internationale gemeenschap als strijdig met de grondbeginselen van humaan gedrag of die in strijd is met fundamentele normen die gelden tijdens een gewapend conflict. Dit geldt ook indien hij tot desertie of dienstweigering heeft besloten, omdat hij gegronde vrees heeft in een conflict te worden ingezet tegen zijn eigen volk of familie.

ad a
Bij deze categorie is de dienstweigering of desertie niet de oorzaak van de vervolging. De oorzaak is gelegen in de omstandigheid dat de asielzoeker behoort tot een van de genoemde groeperingen. De dienstweigering of desertie is slechts een aanleiding om tot vervolgingsmaatregelen over te gaan.
Het enkele feit dat de dienstweigering wordt bestraft, leidt hier dan ook niet tot de conclusie dat de asielzoeker vluchteling is. Het gaat om dat gedeelte van de bestraffing (hetzij een verhoogde strafmaat, hetzij een verzwaarde tenuitvoerlegging) waarin tot uiting komt dat hier sprake is van een discriminatoire maatregel of een andere vervolgingshandeling, die in andere gevallen niet wordt opgelegd. Vervolging wegens het behoren tot een van deze groeperingen leidt ook in het algemene vluchtelingenrecht al

tot de conclusie dat de asielzoeker vluchteling is. Het is in deze gevallen dus ook mogelijk dat de vervolging langs andere weg dan via bestraffing wegens dienstweigering of desertie tot uiting komt en dat de asielzoeker op grond daarvan als vluchteling moet worden aangemerkt.

ad b
Bij deze categorie gaat het om een evenwicht tussen het onvervreemdbare recht van een staat om zich te verdedigen en het eveneens onvervreemdbare recht van het individu op gewetensvrijheid. Dit evenwicht kan daaruit blijken dat aan het individu de mogelijkheid wordt geboden om een vervangende, niet-militaire dienstplicht te vervullen.
Indien die mogelijkheid in het land van herkomst niet wordt geboden, kan een gedwongen vervulling van de dienstplicht, ofwel de bestraffing van de dienstweigering of desertie, leiden tot vluchtelingschap, indien de asielzoeker ernstige, onoverkomelijke gewetensbezwaren heeft tegen de vervulling van de dienstplicht.
Bij de beoordeling of er sprake is van vluchtelingschap is bij deze categorie niet vereist dat er sprake is van een discriminatoire of onevenredige bestraffing zoals genoemd onder a. Immers, in dit geval is er sprake van een inbreuk op de gewetensvrijheid van het individu die tot vluchtelingschap kan leiden. Zoals ook met betrekking tot andere vervolgingsgronden het geval is, moet er wel sprake zijn van een bestraffingsmaatregel van een zeker gewicht. Zo is een enkele boete onvoldoende om te concluderen dat er sprake is van vluchtelingschap.
De categoriebeschrijving geeft aan dat het moet gaan om ernstige, onoverkomelijke gewetensbezwaren (zie het UNHCR Handboek, paragraaf 170, aangeduid als 'valid reasons of conscience') op grond van een godsdienstige of een andere diepgewortelde overtuiging. De asielzoeker moet dus kunnen aangeven op welke (geloofs)overtuiging hij zijn gewetensbezwaren baseert en waarom deze overtuiging zijn dienstweigering of desertie voorschrijft. De gewetensbezwaren dienen zich te richten tegen het gebruik van geweld in het algemeen. Vanzelfsprekend mogen aan een goed geschoold persoon hogere eisen worden gesteld over de wijze waarop dit wordt onderbouwd dan aan een zeer jeugdig of ongeletterd persoon.
Een en ander dient te worden gekoppeld aan de resoluties van de Mensenrechtencommissie van de VN 1987/146, 1989/59 en 1991/65, waarin wordt erkend dat het hebben van gewetensbezwaren tegen militaire dienst een legitieme uitoefening is van het recht op denken, geweten en godsdienst als neergelegd in artikel 18 van het Internationaal verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten.

ad c
Hier is eigenlijk sprake van twee subcategorieën: er is sprake van een militaire actie die ofwel is veroordeeld door de internationale gemeenschap als strijdig met de grondbeginselen van humaan gedrag, ofwel in strijd is met de fundamentele normen die gelden tijdens een gewapend conflict.
Voor wat betreft de eerste subcategorie gelden als veroordeling door de internationale gemeenschap een veroordeling door de Veiligheidsraad, de Algemene Vergadering van de VN of de Algemene Raad/Raad van Ministers van de EU. Een resolutie van het Europees Parlement en een verklaring van de Secretaris-Generaal van de VN kunnen niet als zodanig worden beschouwd. Een dergelijke veroordeling dient te bevatten dat de militaire actie als zodanig als onrechtmatig wordt aangemerkt.
Voor de beoordeling of een militaire actie behoort tot de tweede subcategorie is een dergelijke internationale veroordeling niet vereist. Hier moet zijn vastgesteld dat de betreffende militaire actie systematisch strijd oplevert met de fundamentele normen die gelden tijdens een gewapend conflict. Met deze fundamentele normen wordt in de eerste plaats gedoeld op de Geneefse Verdragen van 1949, met name het gezamenlijk artikel 3 van deze Verdragen en de twee Protocollen bij deze Verdragen van 1977.
Zo'n vaststelling kan worden gedaan door de Veiligheidsraad of in mindere mate, de Algemene Vergadering van de VN of een daartoe bevoegde rechtbank, zoals het Internationaal Gerechtshof in 's-Gravenhage, het Joegoslavië-tribunaal of het Rwanda-tribunaal.
Indien aannemelijk is dat bestraffing zal plaatsvinden omdat de asielzoeker geweigerd heeft aan een dergelijke militaire actie deel te nemen, of omdat hij de eerst mogelijke gelegenheid heeft aangewend om te deserteren, kan dit leiden tot de conclusie dat hij vluchteling is. Wel dient te worden nagegaan of de asielzoeker, voordat hij deserteerde, zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen als genoemd in artikel 1F Vluchtelingenverdrag.
Indien de asielzoeker zich erop beroept dat hij niet wenst te worden ingezet in een conflict tegen het

volk waarvan hij deel uitmaakt, wordt dit meegewogen bij de beoordeling of er ernstige, onoverkomelijke gewetensbezwaren zijn, zoals onder b beschreven. De enkele inzet tegen eigen volk of familie is dus onvoldoende voor de erkenning als vluchteling. Het bestaan van de ernstige, onoverkomelijke gewetensbezwaren tegen de inzet tegen eigen volk dienen te blijken uit (al dan niet politieke) activiteiten van de vreemdeling.

2.13 Als de UNHCR de vreemdeling heeft erkend als vluchteling

Op basis van artikel 35 Vluchtelingenverdrag werkt Nederland samen met de UNHCR op het terrein van de vluchtelingenbeleid. De verplichting van artikel 35 van het Verdrag behelst geen plicht om de UNHCR-standpunten te volgen. Nederland heeft een eigen bevoegdheid inzake de statusbepaling en de beslissing of een verblijfsvergunning wordt verleend.

Indien de vreemdeling reeds door de UNHCR als vluchteling is erkend, wordt bezien of deze erkenning categoriaal of individueel heeft plaatsgevonden en in hoeverre de situatie in het land van herkomst inmiddels is gewijzigd.

Overigens zal in een zaak waarin een individuele verklaring door de UNHCR is gegeven ook altijd een individuele toets plaatsvinden, waarbij gewijzigde omstandigheden in het land van herkomst sinds de mandaatverklaring worden meegewogen.

Indien de vertegenwoordiging van de UNHCR in Nederland van mening is dat de vreemdeling thans op grond van diens individueel asielrelaas vluchteling is, wordt hij niet verwijderd naar het land van herkomst. Dit dwingt niet tot verlening van een verblijfsvergunning aan de vreemdeling. Verwijdering naar een ander land, bijvoorbeeld op basis van artikel 30, onder a of d, Vw of artikel 31, tweede lid, onder h of i, Vw, blijft tot de mogelijkheden behoren.

2.14 Verzoeken om asiel op diplomatieke posten in het buitenland

Indien een vreemdeling zich voor asielrechtelijke bescherming meldt op een Nederlandse post buiten zijn land van herkomst is het volgende van toepassing.

In de Vw is de vluchtelingendefinitie gelijk aan die van het Vluchtelingenverdrag. Onder het Vluchtelingenverdrag kan iemand die zich in het land van herkomst bevindt de jure niet als vluchteling worden erkend.
Een vreemdeling die zich in een derde land bevindt, kan in het voorkomende geval wel onder de vluchtelingendefinitie van het Vluchtelingenverdrag vallen. Het uitgangspunt is thans echter dat de vreemdeling niet voor bescherming in Nederland in aanmerking komt. De vreemdeling dient zich namelijk voor het verkrijgen van bescherming in eerste instantie te wenden tot de autoriteiten van het land waar hij zich bevindt. De meeste landen zijn partij bij het Vluchtelingenverdrag en zullen deze bescherming kunnen bieden. Indien blijkt dat dit niet mogelijk is, dient de vreemdeling zich te wenden tot de UNHCR ten behoeve van statusdeterminatie. In het geval er geen vestiging van de UNHCR is, kan de vreemdeling zich wenden tot de UNDP, die contact legt met de UNHCR elders. Indien UNHCR de aanvrager als mandaatvluchteling beschouwt, wordt betrokkene beschermd. Zo nodig kan UNHCR de overkomst van de vluchteling aanvragen bij de autoriteiten van een ander land dat is aangesloten bij het programma van UNHCR voor hervestiging. Nederland heeft voor deelname aan dit programma een quotumregeling ingesteld (zie C10/3.3). In het andere geval komt de vreemdeling kennelijk geen verdragsbescherming toe.

2.15 Commune delicten

Er is sprake van een commuun delict, indien de asielzoeker in zijn land van herkomst een strafbepaling heeft overtreden die niet kan worden herleid tot één van de gronden van het Vluchtelingenverdrag.

Bestraffing wegens commune delicten leidt in het algemeen niet tot de conclusie dat de asielzoeker verdragsvluchteling is. Wel moet steeds worden onderzocht of er sprake is van onevenredige of discriminatoire bestraffing die wel verband houdt met de gronden in het Vluchtelingenverdrag.

Hiervan is sprake indien de vreemdeling voor hetzelfde feit zwaarder wordt bestraft dan anderen, terwijl deze verzwaring verband houdt met de gronden in het Vluchtelingenverdrag, of indien een, op zichzelf algemene, openbare-ordebepaling enkel wordt toegepast ten aanzien een bepaalde categorie personen, terwijl ten aanzien van anderen niet wordt opgetreden. Het gaat hier dus om dat deel van de (tenuitvoerlegging van de) bestraffing, waarin tot uiting komt dat de asielzoeker (ook) wordt gestraft om redenen die verband houden met de vervolgingsgronden in het Vluchtelingenverdrag.

In dat geval kan de asielzoeker worden gezien als een verdragsvluchteling. Verlening van een verblijfsvergunning asiel kan desondanks onder omstandigheden worden geweigerd, als het gepleegde delict een afwijzingsgrond vormt in de zin van artikel 31, tweede lid, onder k, Vw.

3 Foltering of onmenselijke behandeling

3.1 Inleiding

Op grond van artikel 29, eerste lid, onder b, Vw kan een verblijfsvergunning worden verleend, indien de vreemdeling aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Deze bepaling is ontleend aan artikel 3 EVRM. De verwijdering naar een land waar iemand een reëel risico ('real risk') loopt aan een dergelijke behandeling te worden onderworpen, vormt een schending van dit artikel. Indien dit reële risico aannemelijk is gemaakt of geworden, is dit in beginsel aanleiding tot verlening van een verblijfsvergunning asiel.

Dit is slechts anders indien tijdens de beoordeling van het vluchtelingschap is vastgesteld dat er sprake is van artikel 1F Vluchtelingenverdrag of indien de vreemdeling activiteiten heeft verricht die tot gevolg hebben dat verlening van een verblijfsvergunning aantasting zou betekenen van een gewichtig belang van de Nederlandse staat, te weten de integriteit en geloofwaardigheid van Nederland als soevereine staat, met name in relatie tot zijn verantwoordelijkheden tegenover andere staten. Dit gewichtig belang is met name daarin gelegen dat Nederland dient te voorkomen dat het verwordt tot een gedwongen gastland van mensen die elders de publieke rechtsorde ernstig schokten door daden die ook naar Nederlands recht zware misdrijven zouden opleveren. In dergelijke omstandigheden zal de betrokken vreemdeling niet worden teruggestuurd naar zijn land van herkomst, maar wordt evenmin een verblijfsvergunning verleend.

3.2 Genitale verminking

3.2.1 Inleiding

Genitale verminking is een handeling die leidt tot beschadiging, totale of gedeeltelijke verwijdering van de vrouwelijke uitwendige geslachtsorganen. Het is een praktijk die in grote delen van West- en Oost-Afrika in meerdere of mindere mate voorkomt. Genitale verminking wordt door de Nederlandse overheid beschouwd als een zeer ernstige schending van de integriteit van het menselijk lichaam.

Uit de algemene literatuur kan worden afgeleid dat genitale verminking met name plaatsvindt vóór de vijftienjarige leeftijd. Daarom wordt in relatie tot de genitale verminking op deze plaats de term 'meisje' of 'dochter' gebruikt. Dit laat onverlet dat in voorkomende gevallen ook (volwassen) vrouwen slachtoffer kunnen worden van genitale verminking.

Voor de beoordeling van (politiek) verzet tegen genitale verminking, zie C2/2.8.
Voor personen die vrouwen genitaal verminken, of besnijden, zie C4/3.11.3.2.

3.2.2 Doelgroep
Indien een meisje in haar land van herkomst een risico loopt op genitale verminking, kan sprake zijn van een reëel risico van schending van artikel 3 EVRM. Gelet hierop kan zij op grond van artikel 29, eerste lid, onder b, Vw in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

Vorenstaande kan ook gelden voor in Nederland geboren meisjes, die bij terugkeer naar het land van herkomst van de ouders bedreigd worden met genitale verminking.

De ouder, die genitale verminking van zijn minderjarige dochter(s) vreest, kan eveneens in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning asiel. Het spreekt voor zich dat de ouder alleen voor een dergelijke vergunning in aanmerking kan komen, indien de dochter in het bezit wordt gesteld van de hier bedoelde verblijfsvergunning asiel. Bovendien dient de ouder tegelijkertijd met de dochter Nederland te zijn ingereisd dan wel dient de dochter in Nederland te zijn geboren. Indien de ouder Nederland is ingereisd, nadat de dochter reeds in het bezit is gesteld van een verblijfsvergunning asiel, dan is het reguliere toelatingsbeleid van toepassing.

Andere familieleden dan de ouder(s) komen niet voor inwilliging op grond van bovenstaand beleid in aanmerking. Kinderen uit het gezin, die zelf niet bedreigd worden met genitale verminking, kunnen eventueel wel onder de toepasselijke voorwaarden op grond van artikel 29, eerste lid, onder e of f, Vw in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

3.2.3 Voorwaarden
Indien bij terugkeer sprake is van een reëel risico op genitale verminking, dan kan het meisje in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, onder b, Vw. Hierbij gelden de volgende voorwaarden:
a. er bestaat een risico van genitale verminking én;
b. de autoriteiten van het land van herkomst kunnen of willen geen bescherming bieden aan personen die zich verzetten tegen een dreigende genitale verminking én;
c. er wordt geen vestigingsalternatief in het land van herkomst aanwezig geacht.

Indien wordt voldaan aan alle drie de voorwaarden, die hieronder nog nader worden uitgewerkt, dan kan bij terugkeer een reëel risico als bedoeld in artikel 3 EVRM worden aangenomen.

Met het oog op het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, onder b, Vw wordt geen onderscheid gemaakt in de verschillende soorten genitale verminking.

ad a
Indien twijfel bestaat aan de geloofwaardigheid van de verklaringen met betrekking tot een dreigende genitale verminking, kan het relaas door de asielzoekster eventueel nader worden onderbouwd door het op vrijwillige basis overleggen van een medische verklaring, waaruit blijkt dat zij nog niet besneden is. Dit geldt met name voor meisjes ouder dan vijftien en volwassen vrouwen, die blijkens de algemene literatuur doorgaans al besneden zijn.

ad b
Bij de beoordeling of de autoriteiten van het land van herkomst bescherming bieden tegen genitale verminking is het in de eerste plaats aan betrokkene om aannemelijk te maken dat zij al dan niet genoemde bescherming kan krijgen. Betrokkene zal derhalve moeten aangeven of zij de bescherming van de autoriteiten heeft ingeroepen en wat de reactie van de autoriteiten hierop is geweest. Indien

betrokkene niet de bescherming van de autoriteiten heeft ingeroepen, dient zij aan te geven om welke redenen zij dit heeft nagelaten.

Indien uit algemene informatie, zoals uit een ambtsbericht van de Minister van BuZa, bekend is dat de autoriteiten van het land van herkomst bescherming bieden aan personen die zich verzetten tegen een dreigende genitale verminking, wordt geen verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd verleend.

Daarbij is niet van belang of vrouwen verzoeken om dergelijke bescherming, maar of de autoriteiten bereid zijn de bescherming te verlenen, als daarom zou worden verzocht.

ad c
Voor de vraag of sprake is van een vestigingsalternatief, wordt de algemene informatie, zoals uit de ambtsberichten van de Minister van BuZa, meegewogen. Indien uit een ambtsbericht blijkt dat een meisje zich doorgaans aan een dreigende genitale verminking kan onttrekken door zich elders in het land van herkomst te vestigen, dan wordt in beginsel geen verblijfsvergunning asiel verleend.

Daarnaast is bij de beoordeling of sprake is van een vestigingsalternatief, het individuele relaas van het meisje (of haar ouders) van belang. Indien uit het relaas valt op te maken, dat het meisje zonder noemenswaardige problemen elders in het land heeft kunnen verblijven of zou kunnen verblijven, zonder de dreiging van genitale verminking, dan wordt geen verblijfsvergunning asiel verleend (zie C4/2.2 en C14/4.5).

3.2.4 In Nederland geboren meisjes
Meisjes, die in Nederland zijn geboren terwijl de asielprocedure van de ouders nog loopt, en die bij terugkeer naar het land van herkomst van de ouders bedreigd worden met genitale verminking, kunnen eveneens voor een verblijfsvergunning asiel in aanmerking komen. Het beroep op een dreigende genitale verminking kan meegenomen worden in de lopende asielprocedure. Indien niet direct bij de eerste gelegenheid een beroep is gedaan op een dreigende genitale verminking, wordt dat de betrokkene niet aangerekend, voorzover een dergelijk beroep leidt tot een inwilliging.

3.2.5 Tweede of volgende aanvragen
Voor meisjes, die in Nederland zijn geboren en die bij terugkeer naar het land van herkomst van de ouders bedreigd worden met genitale verminking, terwijl de ouders reeds zijn uitgeprocedeerd in een eerdere asielprocedure, kan een nieuw asielverzoek worden ingediend. Dit geldt eveneens voor in Nederland geboren meisjes, waarvan een beroep op een dreigende genitale verminking om procedurele redenen niet in een eerdere asielprocedure van de ouders kon worden meegenomen.

In deze gevallen wordt geen toepassing gegeven aan artikel 4:6 Awb.

Bij meisjes, van wie in een tweede of volgende asielaanvraag vast komt te staan dat zij op grond van bovengenoemd beleid alsnog in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, onder b, Vw wordt, wanneer schending van artikel 3 EVRM dreigt, geen toepassing gegeven aan artikel 4:6 Awb, tweede lid.

4 In redelijkheid kan terugkeer niet worden verlangd

4.1 Inleiding
Op grond van artikel 29, eerste lid, onder c, Vw kan een verblijfsvergunning asiel worden verleend aan de vreemdeling van wie naar het oordeel van de Minister op grond van klemmende redenen van humanitaire aard, die verband houden met de redenen van het vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst.

Hierbij is in de eerste plaats gedacht aan de situatie dat de vreemdeling getraumatiseerd is.

Waar er wordt gesproken van traumata of traumatische ervaring, wordt gedoeld op gebeurtenissen die tot de veronderstelling leiden dat deze psychische schade berokkenen.

In de tweede plaats kunnen bijzondere individuele klemmende redenen van humanitaire aard, anders dan traumata, die verband houden met de redenen van het vertrek uit het land van herkomst en tevens verband houden met het asielrelaas, aanleiding zijn tot verlening van een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, eerste lid, onder c, Vw.

Ten slotte kan in het beleid bepaald zijn dat asielzoekers die behoren tot een specifieke groep in aanmerking kunnen komen voor een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, eerste lid, onder c, Vw. Deze groepen zullen door de Minister worden bepaald en door middel van een brief aan de Voorzitter van de Tweede Kamer kenbaar worden gemaakt.

4.2 Traumatabeleid

4.2.1 Uitgangspunten

Het traumatabeleid is alleen van toepassing op asielaanvragen. Dit vloeit voort uit de aard en de ontstaansgeschiedenis van dit beleidsonderdeel. Het traumatabeleid ziet op gevallen waarin de persoonlijke beleving van bepaalde – hieronder limitatief opgesomde – gebeurtenissen voor een asielzoeker zodanig traumatiserend zijn geweest, dat van hem of haar niet gevergd kan worden terug te keren naar het land van herkomst. Dit betreft zowel traumatische ervaringen die zijn veroorzaakt van overheidswege, door politieke of militante groeperingen die de feitelijke macht uitoefenen in het land van herkomst of een deel daarvan, of door groeperingen waartegen de overheid niet in staat of niet willens is bescherming te bieden.

4.2.2 Bewijslast

De betrokken asielzoeker zal de aangevoerde gebeurtenissen, die tot een veronderstelde traumatische ervaring leiden, aannemelijk moeten maken. Tevens zal aannemelijk moeten zijn dat de gestelde gebeurtenissen aanleiding zijn geweest voor het vertrek van de betrokken asielzoeker uit het land van herkomst. Voor de aannemelijkheid van dit causale verband biedt de termijn waarbinnen de betrokkene het land heeft verlaten een belangrijk aanknopingspunt. In beginsel geldt hiervoor het uitgangspunt dat de betrokken asielzoeker binnen zes maanden na deze gebeurtenissen het land van herkomst dient te hebben verlaten.

Hieraan ligt de veronderstelling ten grondslag dat bij een later vertrek de betrokken asielzoeker zich blijkbaar heeft kunnen handhaven in het land van herkomst en daarom van hem of haar gevergd kan worden terug te keren naar het land van herkomst. De termijn van zes maanden vormt hiermee een omslagpunt in de bewijslastverdeling: bij een vertrek na zes maanden zal een vergunning op grond van het traumatabeleid in beginsel worden geweigerd, tenzij de betrokken asielzoeker aannemelijk maakt dat er wel degelijk een verband is tussen de gebeurtenis en het vertrek. De betrokkene zal daarvoor feiten en omstandigheden aannemelijk dienen te maken waaruit blijkt dat de betrokkene het land van herkomst niet eerder heeft kunnen verlaten. Daarbij geldt dat naarmate de gebeurtenissen een ernstiger karakter hebben en het asielrelaas van de betrokkene aannemelijker is, een zwaardere onderzoeksplicht rust op de behandelend ambtenaar van de IND met betrekking tot de vraag of er feiten en omstandigheden waren waardoor de betrokkene het land van herkomst niet binnen zes maanden na het plaatsvinden van de gestelde gebeurtenis kon verlaten.

Uitgangspunt van het beleid is dat een wisseling van het regime in het land van herkomst, van welke aard ook, niet zal leiden tot het intrekken of niet verlengen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van het traumatabeleid. Een positieve wisseling van het regime speelt geen rol bij de beoordeling van een aanvraag om een verblijfsvergunning asiel indien het vertrek heeft plaatsgevonden op een datum die gelegen is binnen zes maanden na de traumatische gebeurtenis (zie ook

C5/4.4). Bij een vertrek op een datum, gelegen zes maanden of later na de traumatische gebeurtenis, zal een wisseling van het regime in het land van herkomst na die traumatische ervaring wel een rol spelen. Immers, dan zal de asielzoeker het causale verband tussen de traumatische gebeurtenis en het vertrek uit het land van herkomst nog minder snel aannemelijk kunnen maken.

4.2.3 Traumatische ervaringen

De volgende gebeurtenissen kunnen aanleiding geven tot verblijfsaanvaarding:

a. de gewelddadige dood van naaste familieleden of huisgenoten;
b. de gewelddadige dood van andere verwanten of vrienden wanneer betrokkene aannemelijk maakt dat een hechte relatie bestond tussen de overledene en betrokkene;
c. substantiële niet-strafrechtelijke detentie;
d. marteling, ernstige mishandeling of verkrachting van betrokkene;
e. het getuige zijn van marteling, ernstige mishandeling of verkrachting van naaste familieleden of huisgenoten;
f. het getuige zijn van marteling, ernstige mishandeling of verkrachting van andere verwanten of vrienden wanneer betrokkene aannemelijk maakt dat er een hechte relatie bestond tussen de verwante of vriend en betrokkene.

Deze opsomming is limitatief.

ad a en b
Het overlijden van vorenbedoelde personen dient aannemelijk te zijn en zo mogelijk onderbouwd (bijvoorbeeld met een overlijdensakte of andere documenten die dit overlijden aannemelijk maken).

ad c en d
De detentie en/of marteling van de betrokkene moeten aannemelijk worden gemaakt. Onder ernstige mishandeling wordt verstaan het opzettelijk toebrengen van pijn en leed dat zwaar lichamelijk of geestelijk letsel tot gevolg heeft. De definitie van marteling is opgenomen in artikel 1 van het Antifolterverdrag.

ad e en f
De betrokken asielzoeker moet aannemelijk maken dat hij getuige is geweest van de gestelde gebeurtenis. Getuige zijn wil zeggen dat het moet gaan om het lijfelijk aanwezig zijn en zo mogelijk aanschouwen van de gebeurtenis. Een blinde of geblinddoekte asielzoeker kan de gebeurtenis niet met eigen ogen zien, maar wel door een andere zintuiglijke waarneming daarvan kennis nemen. De betrokkene zal dan aannemelijk moeten maken dat hij op deze wijze kennis heeft kunnen nemen van de gebeurtenis. Het enkele feit dat deze gebeurtenissen hebben plaatsgevonden zonder aanwezigheid van betrokkene valt hier dus niet onder.

4.2.4 Nadere uitwerking

Uit de verklaringen van de betrokkene moet zoveel mogelijk blijken dan wel aannemelijk zijn dat van hem in redelijkheid niet kan worden verwacht terug te keren naar het land van herkomst. Het gestelde trauma behoeft niet te worden bewezen door middel van medisch onderzoek. Het enkele feit dat op grond van een medische verklaring een PTSS is vastgesteld, is niet voldoende voor de verlening van een verblijfsvergunning op grond van het traumatabeleid.

De beoordeling van het asielrelaas geschiedt op de gebruikelijke wijze ten aanzien van de geloofwaardigheid en aannemelijkheid daarvan. De verklaringen van betrokkene worden dan ook getoetst aan het gehele asielrelaas en aan de informatie die bekend is over de situatie en de gangbare praktijken in het land van herkomst. Daarbij geldt dat naarmate de gebeurtenis later in de procedure (in het beroepschrift, ter zitting of in hoger beroep) is aangedragen, de aannemelijkheid daarvan eerder in het geding is. De betrokkene zal opheldering moeten verschaffen over de vraag waarom deze – ingrijpende – gebeurtenis niet eerder is aangevoerd. Evenwel dient ten aanzien van de vraag of het asielrelaas con-

sistent is, rekening te worden gehouden met de geestelijke gesteldheid van de betrokkene in het licht van het traumatabeleid. Een gedetailleerd asielrelaas omtrent de gebeurtenissen die traumatiserend zijn geweest, kan, hoewel het asielrelaas niet volledig consistent is, wel geloofwaardig zijn in het licht van het algehele asielrelaas en hetgeen over het algemeen bekend is over de situatie in het land van herkomst.

De handelingen moeten zijn verricht van overheidswege, door politieke of militante groeperingen die de feitelijke macht uitoefenen in het land van herkomst of een deel daarvan, of door groeperingen waartegen de overheid niet in staat of niet willens is bescherming te bieden. Als de gebeurtenissen hebben plaatsgevonden door toedoen van de centrale overheid is in het kader van het traumatabeleid geen plaats voor tegenwerpen van een binnenlands vestigingsalternatief. Dit alternatief wordt wel tegengeworpen als de omvang van het land groot is, de feitelijke (regionale) machthebbers of politieke of militante groeperingen de gebeurtenissen hebben veroorzaakt en in andere delen van het land geen macht uitoefenen en de centrale overheid bescherming kan en wil bieden.

Aan het beoordelen van een asielaanvraag in het kader van het traumatabeleid wordt in elk geval niet toegekomen als er sprake is van een derdelandenexceptie en/of een contra-indicatie (zie C3). Dat wil niet zeggen dat in alle overige gevallen de asielzoeker, die als gevolg van een traumatische gebeurtenis zijn
land van herkomst binnen zes maanden heeft verlaten en die – voorafgaand aan zijn komst naar Nederland – in een derde land heeft verbleven, zonder meer in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Dit verblijf in een derde land wordt in dat geval op de volgende wijze bij de beoordeling van de asielaanvraag betrokken.

Als de asielzoeker het derde land pas later dan zes maanden na zijn inreis aldaar heeft verlaten, wordt op dezelfde wijze als bij een vertrek uit het land van herkomst verondersteld dat de asielzoeker zich in het derde land heeft weten te handhaven en er geen reden was om dat land te verlaten. Bij een vertrek later dan zes maanden na de inreis in het derde land dient de asielzoeker aannemelijk te maken dat hij zich aldaar niet kon handhaven. Wedertoelating tot het derde land speelt geen rol bij de beoordeling: als terugkeer naar dat derde land niet mogelijk is dan zal terugkeer naar het land van herkomst moeten plaatsvinden. Dit is immers ook het geval indien de vreemdeling later dan zes maanden na de traumatische gebeurtenis het land van herkomst heeft verlaten. In geen van beide gevallen is er sprake van refoulement, aangezien de vreemdeling niet valt onder de bescherming van het Vluchtelingenverdrag.

4.3 Bijzondere individuele klemmende redenen van humanitaire aard

In gevallen waarin de asielzoeker individuele klemmende redenen van humanitaire aard aanvoert die verband houden met de redenen van het vertrek uit het land van herkomst en met het asielrelaas, kunnen die op grond van artikel 29, eerste lid, onder c, Vw aanleiding geven tot verlening van een verblijfsvergunning asiel. Het dient hierbij te gaan om dusdanige individuele humanitaire omstandigheden dat in redelijkheid niet kan worden verlangd dat de vreemdeling terugkeert naar het land van herkomst. Humanitaire redenen die na het vertrek uit het land van herkomst zijn ontstaan, kunnen niet leiden tot verlening van een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, onder c, Vw.

De enkele omstandigheid dat de vreemdeling bijvoorbeeld een hoge leeftijd of lichamelijke klachten heeft, is onvoldoende reden om aan te nemen dat terugkeer naar het land van herkomst in redelijkheid niet kan worden verlangd. Ook de algemene humanitaire omstandigheden in het land van herkomst – zoals de omstandigheid dat het niveau van de beschikbare basisvoorzieningen naar Nederlandse maatstaven te wensen overlaat – kunnen geen reden zijn voor verlening van de verblijfsvergunning.

Een bijzondere situatie is het geval dat de vreemdeling afkomstig is uit een gebied ten aanzien waarvan is bepaald dat dit in beginsel categoriaal beschermingswaardig is, maar waarvoor dit categoriaal beschermingsbeleid niet wordt gevoerd omdat er in een ander deel van dat land een verblijfsalternatief is.

Ten aanzien van de voorwaarde dat de klemmende redenen verband dienen te houden met het vertrek uit het land van herkomst betekent deze situatie het volgende.

Een verblijfsalternatief wordt tegengeworpen omdat het beleid ervan uitgaat dat de betreffende vreemdeling zich naar het verblijfsalternatief had moeten begeven. Daar had hij zich immers kunnen onttrekken aan de algemene onveiligheid die in het categoriaal beschermingswaardige deel van het land heerst. Ten tijde van het vertrek uit het categoriaal beschermingswaardige deel zouden er evenwel klemmende redenen van humanitaire aard aanwezig kunnen zijn die er toe hebben geleid dat de vreemdeling niet naar het verblijfsalternatief kon gaan. Deze kunnen van een geheel andere aard zijn dan de redenen die hebben geleid tot het vertrek uit het categoriaal beschermingswaardige deel. Echter, in beide ligt wel de reden dat de vreemdeling niet alleen het categoriaal beschermingswaardige deel verliet, maar ook dat hij niet naar het verblijfsalternatief is gegaan. Hiermee is dan dus het verband gelegd met het vertrek uit het land van herkomst.

Van belang is dus dat de twee verschillende componenten, de redenen van vertrek uit categoriaal beschermingswaardige deel en de klemmende redenen van humanitaire aard die reden waren niet naar het verblijfsalternatief te gaan, in samenhang moeten worden gezien als redenen van vertrek uit het land van herkomst. Hiermee is dan direct ook gezegd dat klemmende redenen van humanitaire aard die na het vertrek uit het land van herkomst zijn ontstaan, niet binnen dit beleidskader vallen.

De beoordeling of de asielzoeker wegens individuele klemmende humanitaire redenen in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel vindt pas plaats nadat is vastgesteld dat de vreemdeling niet op grond van artikel 29, eerste lid, onder a of b, Vw of het hierboven beschreven traumatabeleid in aanmerking komt voor verlening van een verblijfsvergunning asiel.

Daarnaast wordt, in het geval bij de beoordeling in het kader van artikel 29, eerste lid, onder d, Vw is geoordeeld dat er voor de vreemdeling een verblijfsalternatief aanwezig wordt geacht, alsnog beoordeeld of er, conform het hierboven gestelde, gronden bestaan op grond van artikel 29, eerste lid, onder c, Vw een verblijfsvergunning te verlenen. De bewijslast hiervoor ligt bij de asielzoeker. Daarbij is de omstandigheid dat de asielzoeker geen banden heeft met het betreffende gebied of er nooit heeft verbleven op zichzelf geen reden voor verblijfsaanvaarding.

4.4 Specifieke groepen, in het landgebonden beleid aangewezen

De Minister kan in het beleid specifieke groepen aanwijzen die om andere redenen dan traumata op grond van artikel 29, eerste lid, onder c, Vw in aanmerking kunnen komen voor een verblijfsvergunning asiel. In dat geval zal dat in de Vc worden opgenomen.

5 Categoriale bescherming

5.1 Inleiding

Ingevolge artikel 29, eerste lid, onder d, Vw kan een verblijfsvergunning asiel worden verleend aan de vreemdeling voor wie terugkeer naar het oordeel van de Minister van bijzondere hardheid zou zijn in verband met de algehele situatie aldaar.

Er bestaat geen internationale norm, verdragsrechtelijk noch gewoonterechtelijk, op basis waarvan personen enkel en alleen op grond van de algehele situatie in hun land van herkomst niet zouden kunnen worden uitgezet. De Vw biedt in artikel 29, eerste lid, onder d, Vw de mogelijkheid een persoon verblijf toe te staan, zonder dat het internationale recht daartoe noopt.

Op grond van de wet heeft de Minister een beleids- en beoordelingsvrijheid terzake van de beoordeling van de vraag of verlening dan wel beëindiging van categoriale bescherming opportuun is. Dit blijkt met name uit het gebruik van de woorden “voor wie terugkeer naar het land van herkomst naar het oordeel van Onze Minister van bijzondere hardheid zou zijn (...)”.

5.2 Indicatoren

5.2.1 Algemeen

In artikel 3.106 Vb zijn de indicatoren opgenomen die in ieder geval moeten worden betrokken in de beoordeling of er sprake is van een situatie als bedoeld in artikel 29, eerste lid, onder d, Vw. Deze indicatoren zijn:

– de aard van het geweld in het land van herkomst (zie C2/5.2.2);
– de activiteiten van internationale organisaties ten aanzien van het land van herkomst (zie C2/5.2.3);
– het beleid in andere landen van de EU (zie C2/5.2.4).

Het gebruik van de indicatoren van artikel 3.106 Vb moet worden bezien in het licht van de algemene uitgangspunten die zijn genoemd in C5/1.

De weging van de verschillende indicatoren kan van geval tot geval verschillen. In een enkel geval kan zelfs één indicator voldoende zijn voor een adequaat besluit. In de volgende subparagrafen worden overwegingen aangegeven die aan de vaststelling van de weging van indicatoren ten grondslag kunnen liggen.

In ieder geval zal in de meeste gevallen de eerste indicator (de aard van het geweld) bij de oordeelsvorming van inhoudelijk groot belang zijn.

5.2.2 Aard van het geweld in het land van herkomst

Bij de bepaling of het plaatsvinden van menselijk geweld binnen een (deel van een) land aanleiding vormt een beleid van categoriale bescherming in te voeren, spelen voor wat betreft de aard van het geweld vier factoren een rol. Het gaat hier om:

a. de ernst van schendingen van de mensenrechten en het oorlogsrecht;
b. de mate van willekeur van dit geweld;
c. de mate waarin het geweld voorkomt;
d. de mate van geografische spreiding van het geweld.

Per situatie wordt bekeken in hoeverre de combinatie van de vier verschillende factoren aanleiding vormt voor een beleid van categoriale bescherming. Indien aannemelijk is dat het geweld ernstig, willekeurig, grootschalig én alomtegenwoordig is in het land van herkomst, of een deel daarvan, is een beleid van categoriale bescherming geboden.

ad a

Naarmate de mensenrechtenschendingen een ernstiger karakter hebben, in combinatie met een uitzonderlijke mate van willekeur (dat wil zeggen onvoorspelbaarheid), zal in het algemeen een beleid van categoriale bescherming eerder zijn geïndiceerd. Primair komen schendingen van fysieke integriteit hier voor in aanmerking. Het gaat dan bijvoorbeeld om marteling, verkrachting, mishandeling, buitengerechtelijke executies, verdwijningen, langdurige arbitraire detenties of situaties van slavernij. Daarnaast zijn ook schendingen van het oorlogsrecht relevant, ook wanneer zij niet direct de fysieke integriteit betreffen. Het gaat dan bijvoorbeeld om het bombarderen van scholen, ziekenhuizen, woonwijken, het ontnemen van de mogelijkheid als ongewapend burger, niet-betrokken civiel persoon, te overleven door bijvoorbeeld het vernietigen van een dam of het verleggen van een waterstroom.

Daarentegen zullen verschijnselen als stelselmatige achterstelling of corruptie, hoe ernstig en wijdverspreid ook, in het algemeen geen reden kunnen vormen voor een beleid van categoriale bescherming. Overigens is het in dit verband niet van belang of bovengenoemde schendingen plaatsvinden in oorlogstijd of in vredestijd, omdat in het algemeen geldt dat, ongeacht de situatie, naarmate er meer onschul-

dige burgers het slachtoffer worden van deze schendingen, een beleid van categoriale bescherming eerder is geïndiceerd. Indien blijkt dat de ernst van het geweld in het algemeen vermindert, zal dit een aanwijzing vormen dat een beleid van categoriale bescherming niet langer meer hoeft te zijn geïndiceerd.

ad b
De tweede factor van belang is de mate waarin het geweld een willekeurig karakter draagt; dat wil zeggen de mate waarin het om ongericht én in beginsel onvoorspelbaar geweld gaat. Voor een beleid van categoriale bescherming dient er sprake te zijn van een uitzonderlijke mate van willekeur: de schendingen van fysieke integriteit dienen niet louter gericht te zijn op bepaalde groepen of individuen, maar in principe op iedere (onschuldige) burger.

ad c
De derde factor van belang is de mate waarin het geweld voorkomt. Naarmate willekeurige schendingen van fysieke integriteit frequenter voorkomen, is een beleid van categoriale bescherming eerder geïndiceerd. Van belang hierbij is dat de grootschaligheid van het geweld het risico dat een persoon er slachtoffer van wordt, beïnvloedt. Willekeur en grootschaligheid moeten in nauwe onderlinge samenhang worden bezien. Hierbij kunnen twee gevallen worden onderscheiden: een extreem repressief regime en een land in (burger)oorlog.

Wanneer repressie dusdanige grootschalige vormen aanneemt, zelfs als willekeur in de repressie ontbreekt, kan een beleid van categoriale bescherming geïndiceerd zijn. Het is buitengewoon moeilijk om in zijn algemeenheid aan te geven waar de grens ligt tussen een repressief regime dat wel én een repressief regime dat niet aanleiding kan geven tot een beleid van categoriale bescherming. Van belang is het algemene beeld dat oprijst uit de beschrijving van de mensenrechtensituatie ten aanzien van de burgerlijke en politieke vrijheden in het land, de ernst van de inbreuken die het regime zich op dit punt permitteert en de mate waarin dit geweld zich tot een geïnstitutionaliseerd geweld heeft ontwikkeld. Voor dit beeld moet niet altijd louter naar absolute maar ook naar relatieve waarden worden gekeken. Hoe afschuwwekkend grote aantallen schendingen van de mensenrechten ook zijn, in een land tientallen malen groter dan Nederland en met een veel grotere bevolking kan het uiteindelijk gaan om een relatief en geïsoleerd verschijnsel, waardoor een beleid van categoriale bescherming voor alle naar Nederland komende personen afkomstig uit een dergelijk land, geenszins (meer) hoeft te zijn geïndiceerd. In deze gevallen zal eerder een ruimhartig toelatingsbeleid uitkomst moeten bieden.

Het tweede geval betreft een land in (burger)oorlog. In het algemeen is het enkele bestaan van (burger-)oorlog onvoldoende reden voor een beleid van categoriale bescherming. Het criterium van de bijzondere hardheid is niet formeel van aard (afkondiging van de staat van beleg, de staat van oorlog of het bestaan van een enige vorm van gewapend conflict), maar materieel van aard (te weten de vraag of risico's die bij terugkeer mede voortvloeien uit het bedoelde gewapend conflict uit humanitair/oorlogsrechtelijk oogpunt onverantwoord zijn). Er is in het algemeen pas aanleiding voor een beleid van categoriale bescherming indien de (burger)oorlog het dagelijks leven in het land dermate ontwricht, dat deze humanitair onverantwoorde risico's optreden. Dit kan het geval zijn als er schendingen van het oorlogsrecht optreden, waarbij primair wordt gedacht aan schendingen van de rechten van ongewapende burgers. Dit kan ook het geval zijn als centrale overheid noch de facto autoriteiten bescherming kunnen bieden tegen het oorlogsgeweld dan wel tegen het banditisme dat het gevolg is van deze situatie, met dien verstande dat ook de feiten ten aanzien van de andere drie factoren van voldoende gewicht moeten zijn. Dit standpunt brengt tevens met zich dat indien niet langer sprake is van oorlogsgeweld, bijvoorbeeld in geval van een de facto staakt-het-vuren, een beleid van categoriale bescherming niet langer meer kan zijn geïndiceerd.

ad d
De laatste factor van belang is de mate van geografische spreiding van het geweld. De vraag die hier moet worden gesteld is of de schendingen van de fysieke integriteit beperkt zijn tot bepaalde gebieden, althans talrijker zijn in bepaalde gebieden dan andere. Indien het geweld tot een bepaald gebied is

beperkt en het reizen van dit gebied naar andere gebieden in het land in het algemeen geen problemen oplevert, dan zal niet per sé een beleid van categoriale bescherming zijn geïndiceerd.

5.2.3 Activiteiten van internationale organisaties

Bij elke beslissing omtrent het beleid van categoriale bescherming wordt rekening gehouden met het operationeel zijn in het land van herkomst van VN-organisaties, zoals UNDP, UNICEF, WHO enz.

Ook met de activiteiten van de UNHCR wordt rekening gehouden, voorzover ze hiervoor een graadmeter vormen. In het algemeen betekent repatriëring van ontheemden en vluchtelingen dat een beleid van categoriale bescherming niet kan zijn geïndiceerd, hoewel het bestaan van repatriëring niet moet worden gezien als een conditio sine qua non voor het niet voeren van een beleid van categoriale bescherming. Een actief beleid van UNHCR dan wel steun/facilitering bij spontane terugkeer vanuit derde landen kan bevestigen dat er geen (beleidsmatige) beletselen (meer) bestaan om personen die in Nederland hun toevlucht hebben gezocht te laten terugkeren. Voorts is UNHCR's standpunt relevant in die gevallen waarin regeringen, waaronder de Nederlandse, met UNHCR in gezamenlijk overleg komen tot uitvoering van gefaseerde en ordelijke terugkeer, en UNHCR vervolgens een leidende en coördinerende rol wordt toebedeeld.

Ook wordt rekening gehouden met eventuele ontwikkelingen omtrent de operaties van internationale hulporganisaties. Indien organisaties als het Internationale Rode Kruis en Artsen zonder Grenzen zich noodgedwongen terugtrekken om redenen die samenhangen met de verslechtering van de algehele veiligheidssituatie, vormt dit bijvoorbeeld een aanwijzing dat een beleid van categoriale bescherming kan zijn geïndiceerd, terwijl hun voortdurende aanwezigheid dan wel terugkeer ook weer van belang kan zijn voor de beëindiging van een beleid van categoriale bescherming.

Voorts kan rekening worden gehouden met de mate van veroordeling door de internationale gemeenschap van de situatie in een land van herkomst bij de vraag of een beleid van categoriale bescherming is geïndiceerd. Van belang hierbij zijn de conclusies in resoluties van de belangrijkste organen van de VN, met name van de Veiligheidsraad, welke een belangrijke aanwijzing vormen voor het standpunt van de internationale gemeenschap als zodanig over de situatie in het land van herkomst.

5.2.4 Beleid in andere landen van de EU

Op grond van artikel 3.106, onder c, Vb wordt voorts het beleid in andere landen van de EU meegewogen. Er wordt belang gehecht aan het afstemmen van het beleid met dat van andere EU-landen. De landen waarvan het beleid wordt onderzocht, zullen veelal ons omringende landen zijn en/of landen die voor wat betreft asielpopulatie op Nederland lijken.

Bij de beoordeling wordt acht geslagen op de mate van homogeniteit van het beleid tussen andere landen. Hoe homogener de informatie over het beleid van de andere landen is, hoe meer gewicht toekomt aan deze indicator. Dit laat onverlet dat sprake kan zijn van feiten en omstandigheden die aanleiding kunnen geven om het beleid van andere landen niet te volgen. Dat is bijvoorbeeld aan de orde indien duidelijk is dat andere landen in hun beleid nog geen rekening hebben kunnen houden met relevante recente ontwikkelingen, zoals het uitbreken van een oorlog of juist het beëindigen van geweddadigheden.

5.3 Uitgangspunten voor instelling van categoriaal beschermingsbeleid

Bij de besluitvorming inzake de invoering, voortzetting en beëindiging van een beleid van categoriale bescherming worden de volgende specifieke uitgangspunten gehanteerd.

Op de eerste plaats geldt dat er een algemeen onderzoek naar de situatie in het land van herkomst wordt ingesteld, waarbij feiten en omstandigheden in en ten aanzien van het land van herkomst worden meegewogen die niet altijd van belang zijn voor de beoordeling van een individuele aanvraag om toelating als vluchteling dan wel om klemmende redenen van humanitaire aard.

Op de tweede plaats geldt dat elke nieuwe beslissing wordt gebaseerd op nieuwe informatie over de situatie in het land van herkomst, op een gewijzigd inzicht in de situatie in het land van herkomst, op een gewijzigd inzicht in de beoordeling van deze informatie of op een gewijzigd beleidsinzicht.

Op de derde plaats geldt dat de belangrijkste bron van informatie op dit punt de ambtsberichten van de Minister van BuZa zijn; deze geven de visie weer van de Regering op de situatie in landen van herkomst. De Minister van BuZa is hiervoor politiek verantwoordelijk.

Op de vierde plaats geldt dat de vraag of een beleid van categoriale bescherming is geïndiceerd, ook altijd in een bredere context wordt bezien. Niet elke situatie waarin op grond van bijvoorbeeld recente ontwikkelingen in het land van herkomst tijdelijk van uitzetting wordt afgezien rechtvaardigt de conclusie dat een beleid van categoriale bescherming is geïndiceerd. In situaties waarin bijvoorbeeld in afwachting van een nader onderzoek, een uitspraak van de rechter of een ambtsbericht, aanhouding is geboden, is veeleer een besluit- en/of vertrekmoratorium opportuun (zie C19 en C22/6).

5.4 Bewijslast

Bij de beoordeling of een verblijfsvergunning grond van het categoriaal beschermingsbeleid moet worden verleend, wordt niet in de eerste plaats gekeken of de verklaringen van de asielzoeker die de inhoud van het asielrelaas betreffen, geloofwaardig zijn. Het gaat hier in beginsel immers om de vraag of de asielzoeker behoort tot een categorie die in aanmerking komt voor verlening van een verblijfsvergunning op deze grond. Vanzelfsprekend moeten de identiteits- en nationaliteitsgegevens wel buiten twijfel staan.

De verlening van de verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, onder d, Vw vindt categoriaal plaats. De contra-indicaties en de afwijzingsgronden (zie C3 en C4) worden hierbij betrokken. Dit kan ertoe leiden dat de vergunning niet wordt verleend, wordt ingetrokken of dat een aanvraag om een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd wordt afgewezen (zie C7).

Een bijzondere omstandigheid, die alleen wordt meegewogen bij de beoordeling of aan een individuele asielzoeker categoriale bescherming moet worden geweigerd, is opgenomen in artikel 31, tweede lid, onder j, Vw (zie C4/3.10): de vreemdeling heeft een verblijfsalternatief.

6 Afgeleide verblijfsvergunning

6.1 Voorwaarden voor verlening van een verblijfsvergunning

Een verblijfsvergunning asiel kan op grond van artikel 29, eerste lid, onder e, Vw worden verleend aan de echtgenoot of echtgenote of minderjarig kind van de vreemdeling die een verblijfstitel heeft verkregen op basis van één van de gronden van artikel 29, eerste lid, a tot en met d, Vw.

Artikel 29, eerste lid, onder f, Vw bepaalt dat de verblijfsvergunning asiel voorts kan worden verleend aan de vreemdeling die als partner of meerderjarig kind zodanig afhankelijk is van een houder van de verblijfsvergunning asiel, verleend op grond van één van de onderdelen a tot en met d, dat hij om die reden behoort tot het gezin van deze vreemdeling.

Cumulatieve vereisten in beide gevallen zijn:
- dat de hier bedoelde ‘gezinsleden’ dezelfde nationaliteit hebben als de houder van de verblijfsvergunning asiel;
- dat zij feitelijk behoren tot zijn gezin én;
- dat zij gelijktijdig met hem zijn ingereisd, dan wel binnen drie maanden nadat de bedoelde vreemdeling zijn verblijfsvergunning heeft verkregen, zijn nagereisd; daarnaast geldt dat een eerdere inreisdatum van een familielid dan de inreisdatum van de hoofdpersoon ook wordt beschouwd als een tijdige nareis.

De driemaandentermijn gaat in op het moment dat de oorspronkelijke verblijfsvergunning wordt verleend. Indien de houder van de verblijfsvergunning asiel in Nederland bij de Visadienst een verzoek om advies heeft ingediend binnen die drie maanden dan wel indien de gezinsleden in het buitenland een mvv aanvragen binnen die drie maanden, wordt dit gezien als een tijdig ingediende aanvraag.

Het moet hier dus gaan om een huwelijk of partnerschap dat reeds bestond toen beide echtgenoten nog in het buitenland verbleven.

Indien ten tijde van de aanvraag sprake is van een polygame situatie kan slechts één vrouw en de uit haar geboren kinderen voor verblijf in aanmerking komen. Van een polygame situatie is sprake, indien de vreemdeling of de persoon bij wie de vreemdeling verblijf beoogt, met een andere persoon (of meerdere andere personen) tegelijkertijd een huwelijk en/of een relatie is aangegaan (inclusief geregistreerd partnerschap).

Ook indien de in Nederland verblijvende hoofdpersoon met een andere man of vrouw duurzaam samenleeft, komen de wettelijke echtgenote alsmede eventuele gezinsleden niet voor toelating in aanmerking.

Onder minder- of meerderjarige kinderen dienen tevens te worden begrepen kinderen van één van de beide echtgenoten of partners uit een eerder huwelijk of relatie, of adoptie- of pleegkinderen die feitelijk tot het gezin behoorden.

De minder- of meerderjarigheid wordt beoordeeld naar Nederlands recht.

Minderjarig zijn kinderen die de leeftijd van achttien jaar nog niet hebben bereikt en niet gehuwd of in Nederland geregistreerd zijn en ook nimmer gehuwd of geregistreerd zijn geweest (artikel 1:233 Burgerlijk Wetboek).

In Nederland geboren kinderen
Op het moment dat de ouder op één van de gronden van artikel 29, eerste lid, onder a tot en met c, Vw in het bezit wordt gesteld van een verblijfsvergunning asiel bepaalde tijd, komt het in Nederland tijdens de procedure geboren kind in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, eerste lid, onder e, Vw. Op het moment dat de ouder op grond van artikel 29, eerste lid, onder d, Vw in het bezit wordt gesteld van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd, komt het in Nederland tijdens de procedure geboren kind in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel op dezelfde grond als de ouder, namelijk op grond van artikel 29, eerste lid, onder d, Vw (zie voor de procedure ook C11/1.1.3).

Voor kinderen, die in Nederland worden geboren nadat de ouder in het bezit is gesteld van een verblijfsvergunning op grond van één van de gronden van artikel 29, eerste lid, onder a tot en met d, Vw, dient nog immer een verblijfsvergunning regulier te worden aangevraagd. In deze en alle andere gevallen dan hierboven genoemd is het reguliere vreemdelingenbeleid van toepassing (zie B2 en artikel 3.23 Vb).

6.2 Feitelijk behoren tot het gezin
De gezinsleden dienen, om voor verblijf in aanmerking te komen, feitelijk te behoren tot het gezin van de degene bij wie verblijf in Nederland wordt beoogd. De gezinsband moet reeds in het buitenland hebben bestaan.

De kinderen behoren niet langer feitelijk tot het gezin en worden niet langer als afhankelijk van de hoofdpersoon beschouwd, indien de gezinsband als (feitelijk) verbroken kan worden beschouwd (zie ook B2).

Dit doet zich in elk geval voor indien er sprake is van één of meer van de volgende omstandigheden:
– duurzame opneming in een ander gezin en de hoofdpersoon is niet meer belast met het gezag;
– een duurzame opneming in een ander gezin en de hoofdpersoon voorziet niet meer in de kosten en de opvoeding;
– het zelfstandig gaan wonen en in eigen onderhoud voorzien;
– het vormen van een zelfstandig gezin door het aangaan van een huwelijk of een relatie;
– het belast zijn met de zorg voor buitenhuwelijkse kinderen.

De bewijslast om aan te tonen dat de feitelijke gezinsband of de afhankelijkheidsrelatie tussen ouder en kind niet is verbroken, ligt bij de in Nederland verblijvende ouder die de overkomst van het kind vraagt (zie ook C12/6).

6.3 Gezinsleden en artikel 1F Vluchtelingenverdrag

Gezinsleden van een vreemdeling aan wie artikel 1F Vluchtelingenverdrag wordt tegengeworpen, komen op grond van artikel 3.77 en 3.107 Vb in beginsel niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning. Het gaat hier dus om contra-indicaties die niet samenhangen met persoonlijke gedragingen of eigenschappen van het 'gezinslid' zelf, maar van de vreemdeling aan wie reeds verblijf is geweigerd.

In deze gevallen bestaat, gelet op het belang van de openbare orde, ernstig bezwaar tegen het verblijf van betrokkenen. Er dient immers te worden vermeden dat artikel 1F Vluchtelingenverdrag zijn praktische belang verliest. Het verlenen van een verblijfstitel aan gezinsleden zou betekenen, dat de vreemdeling aan wie artikel 1F Vluchtelingenverdrag is tegengeworpen in de praktijk vrijwel zeker voor langere tijd feitelijk hier te lande zou kunnen verblijven, mede dankzij de rechten en voorzieningen die de gezinsleden zouden genieten op grond van de verleende verblijfstitel. Gelet op het uitzonderlijke karakter van de gepleegde misdrijven weegt het belang van de openbare orde in Nederland in dit geval zwaarder.

Eén en ander ligt anders in de situatie waar gezinsleden op zelfstandige gronden (dus op grond van hun eigen relaas) in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning asiel. Deze gronden worden op de gebruikelijke wijze beoordeeld. Indien aan één of meer gezinsleden op zelfstandige gronden een verblijfsvergunning asiel wordt verleend, betekent dit niet dat de geweigerde vreemdeling in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, onder e of f, Vw. Ook in de beoordeling van deze aanvraag wordt artikel 1F tegengeworpen.

Hoofdstuk C3 - De imperatieve afwijzingsgronden

1 Algemeen

Artikel 30 Vw bevat de imperatieve afwijzingsgronden. De aanvraag moet dus worden afgewezen, als één van deze gronden wordt vastgesteld. Het betreft situaties waarin de aanvraag, zonder inhoudelijke beoordeling of aan de asielzoeker bescherming in Nederland moet worden geboden, kan worden afgewezen. In deze gevallen is geen schending van een verdragsverplichting aan de orde.

2 Een ander land is verantwoordelijk

2.1 Inleiding

Op grond van artikel 30, eerste lid, onder a, Vw wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd afgewezen als een ander land ingevolge een verdrag, of een dit land en Nederland bindend besluit van een volkenrechtelijke organisatie, verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek. De wet stelt daarbij als vereiste dat dit andere land partij is bij het Vluchtelingenverdrag van Genève.

Op dit moment is er zowel een verdrag als een bindend besluit in werking dat hierop van toepassing is: de Overeenkomst van Dublin, die in werking is getreden op 1 september 1997 en Verordening 343/2003, in werking getreden op 1 september 2003. Verordening 343/2003 is de opvolger van de Overeenkomst van Dublin.
De uitvoeringsbepalingen voor Verordening 343/2003 zijn neergelegd in Verordening 1560/2003.

Afwijzing van de asielaanvraag op grond van artikel 30, eerste lid, onder a, Vw is pas mogelijk, als de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het asielverzoek, middels een expliciete dan wel impliciete accordering op het overname- of terugnameverzoek, daadwerkelijk is komen te liggen bij de (mogelijk) verantwoordelijke lidstaat.

2.2 Toepasselijkheid van Verordening 343/2003

2.2.1 Partijen bij Verordening 343/2003

De volgende landen zijn partij bij de Verordening 343/2003:
België, Bulgarije, Cyprus, Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, Ierland, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Roemenië, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Verenigd Koninkrijk en Zweden.

Deze deelnemende landen zijn alle partij bij het Vluchtelingenverdrag en, behalve Nederland zelf, aldus aan te merken als 'ander land' in de zin van de wet.

Tussen deze landen wordt Verordening 343/2003 toegepast. Verordening 343/2003 komt hier in de plaats van de Overeenkomst van Dublin. Aangezien de Overeenkomst van Dublin verder geen praktische betekenis meer heeft, wordt deze hier verder buiten beschouwing gelaten.

2.2.2 Overgangsrecht

Artikel 29 Verordening 343/2003 regelt het overgangsrecht tussen de Overeenkomst van Dublin en Verordening 343/2003.

Nieuwe lidstaten
Ten aanzien van de per 1 mei 2004 tien toegetreden lidstaten, zijnde Cyprus, Estland, Hongarije, Letland, Litouwen, Malta, Polen, Slovenië, Slowakije en Tsjechië, geldt ten aanzien van Nederland het volgende overgangsrecht:

– er kan een overname- of terugnameverzoek worden neergelegd door Nederland bij de nieuwe lidstaten wanneer de datum van de asielaanvraag in Nederland op of ná 1 mei 2004 ligt;
– er kan een overname- of terugnameverzoek worden neergelegd door de nieuwe lidstaten bij Nederland wanneer de datum van de asielaanvraag in de nieuwe lidstaten op of ná 1 mei 2004 ligt.

De datum van de asielaanvraag is bepalend. In beide gevallen geldt, dat indien de reden van het leggen van het verzoek (illegale grensoverschrijding, eerdere asielaanvraag in het andere land en dergelijke) gelegen is in feiten of omstandigheden van vóór 1 mei 2004, dit niet afdoet aan de mogelijkheid een overname- of terugnameverzoek neer te leggen.

Ten aanzien van de per 1 januari 2007 toegetreden lidstaten Bulgarije en Roemenië geldt hetzelfde, met dien verstande dat voor 1 mei 2004 moet worden gelezen 1 januari 2007.

Denemarken
Denemarken heeft zich per 1 april 2006 alsnog gebonden verklaard aan Verordening 343/2003. Verordening 343/2003 wordt per 1 mei 2006 van toepassing verklaard tussen Denemarken, IJsland en Noorwegen.

De Commissie van de EU heeft, met betrekking tot de werking van Verordening 343/2003 tussen Denemarken en de andere lidstaten het overgangsrecht vastgesteld. Dit overgangsrecht houdt in:
– Verordening 343/2003 is direct van toepassing vanaf het moment van toetreding tot Verordening 343/2003, zijnde 1 april 2006; en
– de bepaling van de verantwoordelijkheid van de asielaanvraag is conform artikel 29 Verordening 343/2003, zij het dat de datum van 1 september 2003 dient te worden vervangen door 1 april 2006.

2.3 Inhoud van Verordening 343/2003

2.3.1 Het begrip asielverzoek
Onder 'asielverzoek' verstaat Verordening 343/2003: 'een verzoek van een onderdaan van een derde land dat kan worden opgevat als een verzoek om verlening van internationale bescherming door een lidstaat krachtens het Verdrag van Genève' (zie artikel 2, onder c, Verordening 343/2003).

Ingevolge artikel 4, tweede lid, Verordening 343/2003 wordt een asielverzoek geacht te zijn ingediend vanaf het tijdstip waarop de bevoegde autoriteiten van de betrokken lidstaat een door de asielzoeker ingediend formulier of een door de autoriteiten opgesteld proces-verbaal hebben ontvangen. Met het oog op de toepassing van Verordening 343/2003 wordt onder een asielverzoek ook verstaan een mondelinge intentieverklaring waarvan op zo kort mogelijke termijn een proces-verbaal is opgesteld. Van een mondelinge intentieverklaring is sprake wanneer de asielzoeker zich daadwerkelijk ter indiening van een asielverzoek bij een daartoe bevoegde autoriteit heeft vervoegd. Dit laat onverlet dat de mondelinge intentieverklaring in de Nederlandse rechtsorde dient te worden geformaliseerd door middel van het indienen van een asielaanvraag (zie C11).
Het begrip asielverzoek dient derhalve te worden onderscheiden van het begrip asielaanvraag in de zin van de Vw, die alleen schriftelijk met een vastgesteld model kan worden ingediend.

2.3.2 Begeleide minderjarige asielzoekers
Voor de toepassing van Verordening 343/2003 wordt de situatie van de minderjarige die de asielzoeker vergezeld, voor zover het een gezinslid in de zin van Verordening 343/2003 betreft, onlosmakelijk verbonden met de situatie van diens ouder of voogd (zie artikel 4, derde lid, Verordening 343/2003). De minderjarige valt onder de verantwoordelijkheid van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek van die ouder of voogd, ook al is de minderjarige zelf geen individuele asielzoeker.

Kinderen die na aankomst van de asielzoeker op het grondgebied van de lidstaat zijn geboren, worden meegenomen in de procedure van de ouder-asielzoeker ongeacht de stand van deze procedure. Er behoeft geen nieuwe procedure te worden ingeleid.
Wel is van belang dat de aanvraag van de ouders middels het indienen van het model van bijlage 13k VV mede geldig wordt gemaakt voor het in Nederland geboren kind (zie C11/1.1.3).

2.3.3 Verplichting tot overname

Artikel 3, eerste lid, Verordening 343/2003 regelt dat de lidstaten verplicht zijn om een asielverzoek te behandelen dat door een onderdaan van een derde land bij één van hen wordt ingediend. De wijze van beooordeling van de criteria is geregeld in artikel 5 Verordening 343/2003 (zie C3/2.3.5). De procedure is beschreven in artikel 17 tot en met 19 Verordening 343/2003.

De vreemdeling kan beroep aantekenen tegen de beslissing de asielaanvraag af te wijzen op grond van artikel 30, eerste lid, onder a, Vw. Dit beroep heeft geen opschortende werking (zie C22/5).

2.3.4 Verplichting tot terugname

De artikelen 4, vijfde lid, juncto artikel 16 Verordening 343/2003 regelen de 'terugname van een asielzoeker'. Dit heeft betrekking op de volgende gevallen:
- intrekking van het asielverzoek tijdens de procedure ter vaststelling van de verantwoordelijkheid van het asielverzoek (zie artikel 4, vijfde lid, Verordening 343/2003);
- illegaal verblijf in een andere lidstaat dan waar het asielverzoek in behandeling is (zie artikel 16, eerste lid, onder c, Verordening 343/2003);
- intrekking van het asielverzoek tijdens de (inhoudelijke) behandeling van het asielverzoek (zie artikel 16, eerste lid, onder d, Verordening 343/2003);
- illegaal verblijf in een andere lidstaat dan waar het asielverzoek is afgewezen (zie artikel 16, eerste lid, onder e, verordening 343/2003).

In dergelijke gevallen is sprake van een terugnameverplichting. De procedure hierover is beschreven in artikel 20 Verordening 343/2003.

De vreemdeling kan beroep aantekenen tegen de beslissing de asielaanvraag af te wijzen op grond van artikel 30, eerste lid, onder a, Vw. Dit beroep heeft geen opschortende werking (zie C22/5).

2.3.5 De criteria voor vaststelling van de verantwoordelijkheid

De verantwoordelijkheidsbepaling, die ziet op de overnameverplichting van artikel 3 Verordening 343/2003, vindt plaats op grond van de artikelen 6 tot en met 14 Verordening 343/2003. De beoordeling of de criteria van deze artikelen van toepassing zijn, vindt plaats in de volgorde waarin zij voorkomen (zie artikel 5, eerste lid, Verordening 343/2003) en op grond van de situatie op het tijdstip waarop de asielzoeker zijn verzoek voor de eerste maal bij een lidstaat indient (zie artikel 5, tweede lid, Verordening 343/2003).

Voorgehouden dient te worden dat de bepalingen van Verordening 343/2003 alleen gelden ten aanzien van derdelanders. Een persoon die ooit als derdelander in Nederland is toegelaten en thans is genaturaliseerd valt niet langer onder de reikwijdte van Verordening 343/2003 en de Verordening 1560/2003. Het moment om te beoordelen of iemand moet worden beschouwd als derdelander of niet is het moment waarop de asielaanvraag wordt ingediend door het gezins- of familielid dat hereniging wenst met een in Nederland reeds toegelaten vreemdeling op grond van artikel 29, eerste lid en onder a, b, c of d, Vw (zie ook artikel 2, onder a, Verordening 343/2003). Deze bepaling zal met name een rol spelen bij de toepassing van de artikelen 6, 7, 8 en 14 Verordening 343/2003 in het kader van het vaststellen van de verantwoordelijkheid daar waar het gezinsleden (en eventueel familieleden) betreft.

Hieronder volgt een opsomming van de criteria.

Artikel 6: niet-begeleide minderjarige asielzoeker
Ingevolge artikel 6 Verordening 343/2003 neemt Nederland de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het asielverzoek van een niet-begeleide minderjarige op zich, indien een lid van zijn gezin (vader, moeder of voogd) zich hier te lande wettig (rechtmatig in de zin van de Vw) ophoudt, voor zover dit in het belang van de minderjarige is. Bij ontstentenis van een vader, moeder en voogd berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het asielverzoek bij de lidstaat waarbij de minderjarige zijn asielverzoek heeft ingediend.

Onder 'in het belang van de minderjarige' dient onder meer het volgende te worden verstaan:
a. gezinsband dient te zijn aangetoond; immers het is niet in het belang van de minderjarige hem/haar te plaatsen bij iemand waarvan niet daadwerkelijk vaststaat dat het de vader, moeder of voogd is;
b. er dient geen sprake te zijn van een gezinslid (-leden) waarvan het vermoeden bestaat dat er sprake is geweest van mishandeling (fysiek, mentaal dan wel seksueel) van de minderjarige door dit gezinslid (-leden);
c. het gezinslid (-leden) kan (kunnen) de minderjarige voldoende zorg bieden.

Gelet op de plaats van dit artikel in de Verordening, geldt deze bepaling voor minderjarigen alleen bij verzoeken om overname. In het geval reeds is vastgesteld dat een lidstaat verantwoordelijk is en deze lidstaat een verzoek doet om terugname, geldt deze waarborg niet. Dit lijdt slechts uitzondering wanneer eerst in de procedure met betrekking tot de terugname blijkt dat zich een vader, moeder of voogd in Nederland of in één van de andere lidstaten ophoudt; in die gevallen zal, met inachtneming van het belang van het kind, alsnog hereniging worden voorgestaan.

Artikel 7: gezinslid van een toegelaten vluchteling
In artikel 7 Verordening 343/2003 is geregeld dat Nederland verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek van een gezinslid van een asielzoeker die als vluchteling is toegelaten voor verblijf. In Nederland wordt deze bepaling verruimd toegepast, in die zin dat hieronder wordt verstaan de vreemdeling die in het bezit is van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd die is verleend op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, b, c of d, Vw. Hierbij is niet van belang of het gezin reeds in het land van oorsprong was gevormd. De betrokken personen dienen in te stemmen met de beoogde hereniging.

Artikel 8: stand van de procedure
Ingevolge artikel 8 Verordening 343/2003 is Nederland verantwoordelijkheid voor de behandeling van het asielverzoek van een gezinslid van de asielzoeker, indien inzake het asielverzoek van de asielzoeker hier te lande nog geen beslissing in eerste aanleg is genomen. Nederland is alleen verantwoordelijk indien de asielzoeker het asielverzoek had ingediend vóórdat het betreffende gezinslid in een andere lidstaat een asielverzoek indiende. Het tijdstip waarop de asielzoeker zijn verzoek voor de eerste maal indient, is leidend met betrekking tot de vraag welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek (zie artikel 5, tweede lid, Verordening 343/2003).

Indien een asielzoeker Nederland binnenreist en aangeeft hier te lande een asielverzoek te willen indienen, maar waarbij een gezinslid reeds in een andere lidstaat een asielverzoek heeft ingediend waarover nog geen beslissing in eerste aanleg is genomen, is deze andere lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek van de asielzoeker die zich in Nederland bevindt.

Nederland is voorts niet verantwoordelijk voor de behandeling van asielverzoeken van gezinsleden van de asielzoeker hier te lande, indien Nederland reeds een afwijzende beslissing in eerste aanleg heeft genomen. Het is immers onwenselijk om overige gezinsleden in de Nederlandse asielprocedure op te nemen terwijl, ten aanzien van het gezinslid waar Nederland voor verantwoordelijk is, reeds is beslist

dat geen grond voor verlening bestaat en de asielzoeker Nederland derhalve dient te verlaten. De ratio van het bijeenhouden van de gezinsleden is immers mede gelegen in de mogelijkheid dat zij (gezamenlijk) voor verlening van een verblijfsvergunning in aanmerking komen dan wel, als is vastgesteld dat zij geen status dienen te krijgen, gezamenlijk verwijderd kunnen worden.

Artikel 9: houder van een verblijfsvergunning of visum
Op grond van artikel 9 Verordening 343/2003 is de lidstaat die een geldige verblijfsvergunning of een geldig visum heeft afgegeven verantwoordelijk voor de behandeling van een asielverzoek. Artikel 9 Verordening 343/2003 regelt ook conflicten die kunnen optreden als verschillende landen verblijfsvergunningen of visa hebben afgegeven, alsmede de situatie waarin de verblijfsvergunning of het visum reeds verlopen is en de situatie waarin een verblijfsvergunning of visum is afgegeven op basis van onjuiste informatie.

Artikel 10: illegale grensoverschrijding en illegaal verblijf
De verantwoordelijkheid voor de behandeling van het asielverzoek in de situatie waarin kan worden vastgesteld dat een asielzoeker illegaal een lidstaat is binnengereisd, is geregeld in artikel 10 Verordening 343/2003.

Artikel 11: niet-visumplichtige vreemdelingen
Artikel 11 Verordening 343/2003 regelt de verantwoordelijkheid voor het asielverzoek van een vreemdeling die het grondgebied betreedt van een lidstaat waar hij niet visumplichtig is.

Artikel 12: transitzone
Indien in een internationale transitzone van een luchthaven van een lidstaat een asielverzoek wordt ingediend, is deze lidstaat verantwoordelijk op grond van artikel 12 Verordening 343/2003.

Artikel 13: overige gevallen
Indien op basis van Verordening 343/2003 geen lidstaat kan worden aangewezen, is de lidstaat waar het verzoek het eerst werd ingediend verantwoordelijk op grond van artikel 13 Verordening 343/2003.

Artikel 14: meerdere leden van het gezin
In het geval dat meerdere leden van een gezin in dezelfde lidstaat gelijktijdig of met dusdanig korte tussenpozen een asielverzoek indienen dat de procedures, om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is, allemaal tegelijk kunnen worden afgewikkeld en indien de toepassing van de criteria van Verordening 343/2003 tot gevolg zou hebben dat de betrokkenen van elkaar worden gescheiden, wordt de verantwoordelijke lidstaat aangewezen op grond van de volgende bepalingen:
– de lidstaat die volgens de criteria van Verordening 343/2003 verantwoordelijk is voor de overname van het grootste aantal gezinsleden is verantwoordelijk voor de behandeling van de asielverzoeken van alle gezinsleden;
– indien geen enkele lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, is de lidstaat die volgens de criteria van Verordening 343/2003 verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek van het oudste lid van de groep verantwoordelijk voor de behandeling van alle asielverzoeken.

Ten aanzien van de zinsnede 'korte tussenpozen' wordt hiertoe opgemerkt dat dit in elk geval de drie maandentermijn van artikel 17, eerste lid, Verordening 343/2003 niet kan overschrijden.

2.3.6 Wanneer behandelt Nederland het asielverzoek onverplicht zelf?

2.3.6.1 Inleiding
Op grond van artikel 3, tweede lid, Verordening 343/2003 blijft iedere staat bevoegd om zelf het asielverzoek te behandelen ook al zou op basis van de artikelen 6 tot en met 14 Verordening 343/2003 of op basis van de artikelen 4, vijfde lid, Verordening 343/2003, juncto artikel 16, eerste lid, onder c, d en e,

Verordening 343/2003, een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kunnen worden aangewezen. In tegenstelling tot de regeling in de Overeenkomst van Dublin behoeft de asielzoeker hiervoor niet expliciet zijn instemming te verlenen.

Van de mogelijkheid het asielverzoek zelf te behandelen, wordt terughoudend gebruik gemaakt. Het indienen van een tweede of volgend asielverzoek na afdoening conform artikel 30, eerste lid, onder a, Vw vormt op zichzelf geen aanleiding voor het toepassen van artikel 3, tweede lid, Verordening 343/2003. Dit geldt ook wanneer de vreemdeling na afwijzing of intrekking van het eerste asielverzoek zich heeft begeven naar het land van herkomst of een ander land waar hij legaal toegang heeft en vervolgens opnieuw naar Nederland reist om een tweede asielverzoek in te dienen. In dat geval zal de verantwoordelijke lidstaat de eventuele nieuwe feiten en omstandigheden beoordelen conform de uitgangspunten van Verordening 343/2003.

2.3.6.2 Concrete aanwijzingen van verdragsschending

Ten principale wordt er van uitgegaan dat de lidstaten de verplichtingen uit hoofde van het Vluchtelingenverdrag en artikel 3 EVRM naleven, tenzij er concrete aanwijzingen zijn dat het land waaraan de betrokkene wordt overgedragen zijn internationale verplichtingen niet nakomt (zie nummers 2 en 15 van de preambule van Verordening 343/2003). Indien er concrete aanwijzingen bestaan dat de verantwoordelijke lidstaat zijn internationale verplichtingen niet nakomt, bestaat de mogelijkheid voor Nederland om het asielverzoek aan zich te trekken op basis van artikel 3, tweede lid, Verordening 343/2003.

Het ligt op de weg van de asielzoeker om aannemelijk te maken dat zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan de presumptie van eerbiediging van verdragspartijen bij het Vluchtelingenverdrag of artikel 3 EVRM wordt weerlegd. Dit is slechts mogelijk wanneer de asielzoeker in de verantwoordelijke lidstaat een beslissing heeft gehad, of kan worden beschouwd als uitgeprocedeerd en er daarnaast nog sprake is van bijzondere, door de vreemdeling aannemelijk te maken, nieuwe feiten en omstandigheden die in redelijkheid tot een heroverweging kunnen leiden. Voor zover deze nieuwe feiten of omstandigheden in de verantwoordelijke lidstaat opnieuw aan de orde kunnen worden gesteld (middels een revisionair rechtsmiddel dan wel het indienen van een tweede of volgende aanvraag), bestaat er geen aanleiding te veronderstellen dat sprake is van een mogelijke schending van artikel 3 EVRM en zal geen aanleiding bestaan om toepassing te geven aan artikel 3, tweede lid, Verordening 343/2003.

2.3.6.3 Artikel 15 Verordening 343/2003: de humanitaire clausule

Inleiding

Op grond van artikel 3, tweede lid, juncto artikel 15 Verordening 343/2003 kan iedere lidstaat, ook wanneer hij met toepassing van de in de Verordening 343/2003 vastgestelde criteria niet verantwoordelijk is voor de behandeling, gezinsleden en andere afhankelijk familieleden herenigen op humanitaire gronden, in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronden. In dat geval behandelt deze lidstaat op verzoek van een andere lidstaat het asielverzoek van de vreemdeling. De betrokken familieleden moeten hun instemming geven.

Van deze mogelijkheid wordt terughoudend gebruik gemaakt. Er zijn immers al waarborgen in de Verordening 343/2003 opgenomen daar waar het gaat om de vaststelling van de verantwoordelijkheid voor gezinsleden door met name de artikelen 6, 7, 8 en 14 Verordening 343/2003. In het onderstaande wordt weergegeven in welke gevallen gebruik kan worden gemaakt van bovenbedoelde bevoegdheid wanneer het gezinsleden betreft en wanneer het andere afhankelijke familieleden betreft.

Overigens wordt opgemerkt dat hereniging van gezinsleden en andere afhankelijke familieleden in de zin van de Verordening 343/2003 alleen van toepassing is op asielzoekers. Alle gezinsleden en/of familieleden moeten dus een asielverzoek hebben ingediend. Er wordt in elk geval geen gebruik gemaakt van de mogelijkheid van artikel 3, tweede lid juncto artikel 15 Verordening 343/2003 bij:

– gezinsleden en/of familieleden die een asielverzoek indienen nadat zij een afwijzing hebben gekregen op een reguliere aanvraag of een aanvraag om een mvv;
– situaties waarin een gezinslid en/of afhankelijke familieleden een asielverzoek indien(t)(en) en hereniging of voortzetting van de gezinsband beo(o)g(t)(en) met een gezinslid en/of afhankelijke familieleden die een aanvraag op reguliere gronden heeft ingediend, dan wel op reguliere gronden toelating geniet.

Immers, Verordening 343/2003 regelt de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het asielverzoek van derdelanders. Verordening 343/2003 beoogt wel waarborgen te bieden voor gezinsleden die asiel hebben aangevraagd om zoveel mogelijk bijeen te houden dan wel te blijven. Verordening 343/2003 is echter niet bedoeld voor het op reguliere gronden verkrijgen van verblijf bij het gezinslid; hiervoor staan andere regelingen open.

Gezinsleden
In aanvulling op de verplichting voortvloeiend uit artikel 7 Verordening 343/2003 is Nederland, onder bepaalde voorwaarden, tevens (onverplicht) verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek indien de asielzoeker een gezinslid is van een vreemdeling die een asielvergunning voor bepaalde tijd heeft gekregen op grond van artikel 29, eerste lid, onder a tot en met d, Vw. Nederland maakt in dergelijke gevallen gebruik van de discretionaire bevoegdheid om de behandeling van een asielverzoek onverplicht aan zich te trekken, als neergelegd in artikel 3, tweede lid, juncto artikel 15 Verordening 343/2003.

Hieraan zijn de volgende voorwaarden verbonden:
a. de betrokken asielzoeker dient zich reeds in Nederland te bevinden;
b. voor de toepassing van dit beleidskader is de definitie van 'gezinsleden' in de zin van artikel 2, aanhef en onder i, Verordening 343/2003 van toepassing;
c. er dient nog geen beslissing op het asielverzoek in een andere lidstaat te zijn genomen.

ad a.
Geen toepassing wordt gegeven aan artikel 3, tweede lid, juncto artikel 15 Verordening 343/2003 wanneer de betrokken asielzoeker zich in een ander land bevindt. Dat betekent dat Nederland niet, ingevolge het hier geschetste beleid, een asielzoeker naar Nederland zal halen teneinde hier een asielprocedure te kunnen doorlopen.

ad c.
De voorwaarde, dat in een ander land nog geen beslissing mag zijn genomen op het asielverzoek, is gelegen in het feit dat het uitgangspunt van Verordening 343/2003 is dat asielzoekers slechts in één land een behandeling van hun asielverzoek dienen te krijgen.

Overige situatie inzake gezinsleden
In andere zeer bijzondere, individuele gevallen kan gebruik gemaakt worden van de bevoegdheid op grond van artikel 3, tweede lid, juncto artikel 15 Verordening 343/2003 tot onverplichte behandeling van het asielverzoek van gezinsleden over te gaan, indien er sprake is van overige humanitaire redenen. Er dient dan een zeer bijzonder samenstel van factoren te bestaan waardoor het behandelen van het asielverzoek in de rede ligt. Dit dient door de asielzoeker te worden aangetoond. Hiervan zal slechts in zeer uitzonderlijke gevallen sprake zijn, aangezien het bijeenhouden en het bijeenbrengen van het gezin reeds geschiedt met name op grond van de artikelen 6, 7, 8 en 14 Verordening 343/2003, voor zover van belang, alsmede onverplicht op grond van artikel 3, tweede lid, juncto artikel 15 Verordening 343/2003.

Andere afhankelijke familieleden
Artikel 15 Verordening 343/2003 heeft niet alleen betrekking op gezinsleden in de zin van artikel 2, aanhef en onder i, Verordening 343/2003, maar ook op 'andere afhankelijke familieleden'. Op grond van deze bepaling zullen de lidstaten, wanneer de ene betrokkene (de asielzoeker) afhankelijk is van de ander (het/de familielid (-leden)), er normaliter voor zorgen dat de asielzoeker kan blijven bij, of wordt

herenigd met, een familielid dat zich op het grondgebied van één van de lidstaten bevindt op voorwaarde dat er in het land van herkomst familiebanden bestonden. De afhankelijkheid kan gelegen zijn in zwangerschap, de geboorte van een kind, ernstige ziekte, een zware handicap of een hoge leeftijd.

Ingevolge artikel 11, eerste lid, Verordening 1560/2003 is dit artikellid van toepassing zowel wanneer de asielzoeker afhankelijk is van de hulp van het familielid dat zich op het grondgebied van een lidstaat bevindt als wanneer het familielid, dat zich op het grondgebied van een lidstaat bevindt, afhankelijk is van de hulp van de asielzoeker.

De afhankelijkheid van het (de) familielid(leden) wordt bezien aan de hand van de hierboven genoemde criteria a en c. Voorts gelden de criteria in artikel 11, tweede tot en met vijfde lid, Verordening 1560/2003.

In artikel 11, tweede lid, Verordening 1560/2003 wordt de bewijslast geregeld.

Op grond van artikel 11, derde lid, Verordening 1560/2003 wordt, teneinde te beoordelen of hereniging van de betrokken personen nodig en wenselijk is, ook rekening gehouden met de volgende aspecten:
a. de familiesituatie die bestond in het land van herkomst;
b. de omstandigheden die ertoe hebben geleid dat de betrokken personen van elkaar werden gescheiden;
c. de stand van de verschillende in de lidstaten lopende asielprocedures of procedures betreffende het Vreemdelingenrecht.

ad a.
De asielzoeker dient hieromtrent consistente en geloofwaardige verklaringen af te leggen, zover mogelijk ondersteund met relevante documenten.

ad b.
Onder oorzaken in deze zin kunnen onder meer worden verstaan: onderbrekingen van de gezamenlijke reis door ziekte, calamiteiten of andere omstandigheden die buiten de invloedssfeer van betrokkene(n) liggen.

ad c.
Hierbij wordt gedoeld op de voorwaarde, dat in een ander land nog geen beslissing mag zijn genomen op het asielverzoek. Dit standpunt is gelegen in het feit dat het uitgangspunt van Verordening 343/2003 is dat asielzoekers slechts in één land een behandeling van hun asielverzoek dienen te krijgen.
Indien Nederland het asielverzoek aan zich zou trekken, terwijl een ander land al op het asielverzoek heeft beslist, zou de beslissing van het andere land door Nederland nog eens worden overgedaan. Dit is niet wenselijk en strookt niet met de doelstelling van Verordening 343/2003. In deze gevallen geldt overigens dat de gezinsleden niet blijvend van elkaar worden gescheiden, omdat het gezinslid van de statushouder in Nederland via de reguliere weg mogelijk in aanmerking kan komen voor gezinshereniging.
Immers, de Verordening 343/2003 regelt de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het asielverzoek van derdelanders. De Verordening 343/2003 beoogt wel waarborgen te bieden voor gezinsleden die asiel hebben aangevraagd om zoveel mogelijk bijeen te houden dan wel te blijven. Verordening 343/2003 is echter niet bedoeld voor het op reguliere gronden verkrijgen van verblijf bij het gezinslid; hiervoor staan andere regelingen open.

In artikel 11, vierde lid, Verordening 1560/2003 is geregeld dat voor de toepassing van artikel 15, tweede lid, Verordening 343/2003 in elk geval vereist is dat wordt gewaarborgd dat de asielzoeker of het familielid daadwerkelijk de noodzakelijke hulp zal verlenen.

Artikel 11, vijfde lid, Verordening 1560/2003, ten slotte, regelt dat bij het vaststellen van datum en plaats van overdracht rekening moet worden gehouden met:

– het vermogen van de afhankelijke persoon om zich te verplaatsen;
– de verblijfssituatie van de betrokken personen teneinde – in voorkomend geval – voorrang te geven aan de hereniging van de asielzoeker met het familielid wanneer dat, in de lidstaat waar hij verblijft, reeds over een verblijfstitel en middelen beschikt.

Minderjarigen
Op grond van artikel 15, derde lid, Verordening 343/2003 herenigen de lidstaten, indien mogelijk, de minderjarige met verwant(en) die hij in een andere lidstaat heeft die voor hem kunnen zorgen, tenzij dit niet in het belang van de minderjarige is. Hierbij wordt opgemerkt dat indien de niet-begeleide minderjarige een gezinslid(leden) en/of familieleden heeft in het land van herkomst waardoor dus sprake is van opvang, de minderjarige in beginsel niet in aanmerking komt voor hereniging op grond van artikel 15 Verordening 343/2003.

Onder 'indien mogelijk' dient onder meer het volgende te worden verstaan:
a. er dient voldoende aannemelijk te zijn gemaakt, dan wel te zijn aangetoond dat er daadwerkelijk sprake is van familie (niet zijnde gezinslid als bedoeld onder artikel 2, onder i, Verordening 343/2003);
b. afhankelijk van de asielprocedure van het (de) familielid(-leden) hier te lande dient te worden bezien of de hereniging nog wel mogelijk is mede bezien in het licht van het belang van de niet-begeleide minderjarige.

Het is immers onwenselijk om overige familieleden in de Nederlandse asielprocedure op te nemen terwijl, ten aanzien van het gezinslid waar Nederland voor verantwoordelijk is, reeds is beslist dat geen grond voor verlening bestaat en de asielzoeker Nederland derhalve dient te verlaten. Hierbij wordt gedoeld op de voorwaarde dat in een ander land nog geen beslissing mag zijn genomen op het asielverzoek. Dit standpunt is gelegen in het hierboven reeds genoemde uitgangspunt van Verordening 343/2003 dat asielzoekers slechts in één land een behandeling van hun asielverzoek dienen te krijgen.

Onder 'in het belang van de minderjarige' dient onder meer het volgende te worden verstaan:
a. de familieband dient te zijn aangetoond; immers het is niet in het belang van de minderjarige hem/haar te plaatsen bij iemand waarvan niet daadwerkelijk vaststaat dat het familie is;
b. er dient geen sprake te zijn van (een) familielid(-leden) waarvan het vermoeden bestaat dat er sprake is geweest van mishandeling (fysiek, mentaal dan wel seksueel) van de minderjarige door dit (deze) familielid (-leden);
c. het (de) familielid (-leden) kan (kunnen) de minderjarige voldoende zorg bieden; én
d. hetgeen hieromtrent is gesteld in het nationale beleid inzake Amv's (zie B14), voor zover van toepassing.

In artikel 12 Verordening 1560/2003 worden regels gesteld voor de situatie waarin een niet-begeleide minderjarige asielzoeker wordt toevertrouwd aan een ander familielid dan zijn vader, moeder of wettelijke voogd. De bepaling regelt de samenwerking tussen de verschillende betrokken autoriteiten.

2.3.6.4 Overige gevallen van humanitaire aard
Naast de invulling van de toepassing van artikel 3, tweede lid, Verordening 343/2003 wanneer er sprake is van een concrete verdragsschending (zie C2/2.3.6.2) en de toepassingsmogelijkheden van artikel 3, tweede lid, juncto artikel 15 Verordening 343/2003 daar waar het gaat om aspecten inzake gezinsleden en andere afhankelijke familieleden (zie C2/2.3.6.3), bestaat eveneens een mogelijkheid om in andere gevallen gebruik te maken van artikel 3, tweede lid, Verordening 343/2003.
Indien de vreemdeling op basis van bijzondere, individuele omstandigheden aannemelijk maakt dat het overdragen van de vreemdeling aan de verantwoordelijke lidstaat van een onevenredige hardheid getuigt, kan de lidstaat ook in dergelijke individuele gevallen gebruik maken van de bevoegdheid van artikel 3, tweede lid, Verordening 343/2003. Welke aspecten in dit kader een rol (kunnen) spelen, is niet zonder meer te duiden nu het met name zal gaan om de omstandigheden van het geval en in hoeverre

deze bijzondere omstandigheden kunnen leiden tot de conclusie dat voortzetting van de Dublinprocedure als onevenredig hard moet worden beschouwd. Wel wordt in dit kader opgemerkt dat het enkele gegeven van medische aspecten niet voldoende is om te spreken van bijzondere omstandigheden. Immers, de medische voorzieningen mogen in beginsel vergelijkbaar worden verondersteld tussen de lidstaten; het interstatelijk vertrouwensbeginsel gaat er eveneens vanuit dat de voorzieningen –indien geïndiceerd- ook ter beschikking staan voor de Dublinclaimant. Dit lijdt slechts uitzondering indien de betrokken vreemdeling aannemelijk maakt met concrete aanwijzingen dat dit uitgangspunt in zijn of haar geval niet opgaat.

2.4 Intrekking asielverzoek

Als hoofdregel geldt dat de intrekking van het asielverzoek geen wijziging brengt in de verantwoordelijkheidstoedeling die ingevolge de bepalingen van Verordening 343/2003 tot stand is gekomen, zolang de vreemdeling niet geheel afziet van het aanvragen van verblijf op grond van asielrechtelijk relevante gronden.

Verordening 343/2003 voorziet ten aanzien van intrekking van het asielverzoek specifiek in de volgende situaties:

a. het in Nederland ingediende asielverzoek wordt ingetrokken, terwijl Nederland bezig is te onderzoeken welke lidstaat verantwoordelijk is en de vreemdeling dient elders opnieuw een asielverzoek in (zie artikel 4, vijfde lid, Verordening 343/2003); Nederland dient de vreemdeling terug te nemen en de procedure voor de vaststelling van de verantwoordelijkheid af te ronden;
b. het in Nederland ingediende asielverzoek wordt ingetrokken tijdens de inhoudelijke behandeling ervan en de vreemdeling dient elders opnieuw een asielverzoek in (artikel 16, eerste lid, onder d, Verordening 343/2003); Nederland dient op verzoek van de betreffende lidstaat de vreemdeling terug te nemen en het asielverzoek (verder) te behandelen.

De situaties beschreven onder a en b kunnen zich uiteraard ook andersom voordoen, in die zin dat Nederland een lidstaat kan verzoeken om een asielzoeker terug te nemen, als wordt voldaan aan de criteria van artikel 4, vijfde lid, of artikel 16, eerste lid, sub d, Verordening 343/2003.

2.5 Vervallen van de verantwoordelijkheid

Indien een vreemdeling zijn asielverzoek tijdens de inhoudelijke behandeling daarvan heeft ingetrokken, komt de verantwoordelijkheid te vervallen wanneer:

a. de vreemdeling door een andere lidstaat in het bezit is gesteld van een verblijfstitel, ongeacht de geldigheidsduur van deze verblijfstitel;
b. de vreemdeling het grondgebied van de lidstaten heeft verlaten gedurende een periode van tenminste drie maanden;
c. Nederland de nodige maatregelen heeft genomen en daadwerkelijk ten uitvoer heeft gelegd opdat de vreemdeling zich begeeft naar zijn land van herkomst, dan wel naar een ander land waar hij legaal mag binnenkomen.

Overigens vervalt de verantwoordelijkheid eveneens wanneer een andere lidstaat, niet zijnde de verantwoordelijke lidstaat, het asielverzoek (alsnog) inhoudelijk behandelt.

Indien een vreemdeling wiens asielverzoek in behandeling is zich illegaal in een andere lidstaat ophoudt, komt de verantwoordelijkheid uitsluitend te vervallen wanneer sprake is geweest van a of b.

Indien een vreemdeling wiens asielverzoek is afgewezen zich illegaal in een andere lidstaat ophoudt, komt de verantwoordelijkheid uitsluitend te vervallen wanneer sprake is geweest van a of c.

De verplichting om vast te stellen welk land verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek zoals bedoeld in artikel 4, vijfde lid, Verordening 343/2003, komt te vervallen wanneer sprake is van a.

Het enkele verlaten van het grondgebied van de lidstaten (korter dan drie maanden) doet op grond van artikel 9, vierde lid, Verordening 343/2003 slechts de verantwoordelijkheid vervallen wanneer sprake is van een verantwoordelijkheid die gebaseerd is op een verblijfstitel of visum waarvan de geldigheidsduur is verstreken.

3 De vreemdeling heeft rechtmatig verblijf

De asielaanvraag wordt op grond van artikel 30, eerste lid, onder b, Vw afgewezen indien de asielzoeker reeds rechtmatig verblijf heeft als bedoeld in artikel 8, onder a tot en met e of l, Vw. De asielzoeker is in dit geval immers reeds beschermd tegen terugzending naar zijn land van herkomst en dus tegen de gestelde risico's die hieraan verbonden zijn.

Deze bepaling omvat alle in Nederland toepasselijke verblijfsvergunningen, het verblijf als gemeenschapsonderdaan en het verblijf op grond van de Associatieovereenkomst EEG/Turkije. Deze bepaling heeft uitdrukkelijk ook betrekking op de situatie waarin de asielzoeker in het bezit is van een verblijfsvergunning regulier.

Artikel 30, eerste lid, onder b, Vw is op grond van het tweede lid van artikel 30 Vw echter niet van toepassing, indien naar aanleiding van een asielaanvraag ambtshalve een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd is verleend. Dit heeft betrekking op de verblijfsvergunning die is verleend onder de beperking verband houdend met het verblijf als vreemdeling die buiten zijn schuld niet uit Nederland kan vertrekken, verblijf als Amv, het feit dat na drie jaren niet onherroepelijk is beslist op een asielaanvraag (zie B14), alsmede de beperking 'Voortgezet verblijf' (zie B16). Het gaat hier uitdrukkelijk om de situatie waarin de verblijfsvergunning regulier is verleend naar aanleiding van de asielaanvraag in het kader van de nog lopende asielprocedure.

4 De vreemdeling is reeds in procedure

Indien een asielzoeker reeds eerder een aanvraag voor verlening van een verblijfsvergunning heeft ingediend waarop nog niet onherroepelijk is beslist én hij op grond van die aanvraag rechtmatig verblijf heeft als bedoeld in artikel 8, onder f, g en h, Vw, wordt de asielaanvraag op grond van artikel 30, eerste lid, onder c, Vw afgewezen. Zolang de asielzoeker de uitkomst van deze procedure in Nederland mag afwachten, verblijft hij rechtmatig in Nederland en is hij beschermd tegen uitzetting.

Uit artikel 8, onder f, g en h, Vw volgt dat dit betrekking heeft op alle procedures: verlening of verlenging van een verblijfsvergunning en de beslissing op een bezwaar- of beroepschrift.

Het gaat hier uitdrukkelijk ook om de situatie waarin de asielzoeker in Nederland rechtmatig verblijf heeft in afwachting van de beslissing op een aanvraag om een verblijfsvergunning regulier. Indien de vreemdeling in aanmerking wenst te komen voor een verblijfsvergunning asiel wordt van hem verwacht dat hij de procedure met betrekking tot de eerdere aanvraag intrekt.

5 Er is een terug- of overnameovereenkomst van toepassing

Een asielaanvraag wordt op grond van artikel 30, eerste lid, onder d, Vw afgewezen, indien:
a. de asielzoeker eerder heeft verbleven in een derde land;
b. hij op grond van een terug- of overnameovereenkomst aan dat land zal worden overgedragen; en
c. het land van eerder verblijf zich verplicht heeft de uitzettingsverboden uit het Vluchtelingenverdrag, artikel 3 EVRM en het Antifolterverdrag na te leven.

In deze gevallen wordt de asielzoeker voldoende bescherming geboden. Daarom rust er geen verplichting op de Nederlandse overheid om de asielaanvraag inhoudelijk te beoordelen.

ad a.
Aan het vereiste van verblijf is voldaan indien het derde land een terug- of overnameclaim heeft gehonoreerd. Het verblijf wordt niet getoetst aan de intentie van de vreemdeling om al dan niet door te reizen of aan de termijn dat hij in het derde land heeft verbleven. Het vereiste dat de asielzoeker verblijf moet hebben gehad in het derde land is verbonden met het vereiste dat er sprake moet zijn van een terug- of overnameovereenkomst. Deze overeenkomsten zijn immers gebaseerd op het gegeven dat een asielzoeker eerder op het grondgebied van het terug- of overnemende land heeft verbleven. De toevoeging in de wet, dat de asielzoeker in dat land heeft verbleven, is ter verduidelijking opgenomen en is strikt genomen overbodig.

ad b.
Dit vereiste brengt met zich dat er sprake moet zijn van een schriftelijk gehonoreerde claim alvorens de asielaanvraag wordt afgewezen op grond van deze bepaling. Voor de toepassing van terug- en overnameovereenkomsten, zie A4/11 en de website van de vreemdelingenketen (zie A1/3).

ad c.
Uit de wettekst volgt dat het niet noodzakelijk is dat het derde land ook partij is bij deze verdragen. Het is voldoende als is gebleken (uit overeenkomst, verdragen of schriftelijke verklaringen van het betreffende land die worden ondersteund door de praktijk) dat het derde land zich heeft verplicht de genoemde bepalingen na te leven.

Hoofdstuk C4 - De inhoudelijke afwijzingsgronden

1 Inleiding

Artikel 31 Vw bevat de inhoudelijke gronden waarop een aanvraag om een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd kan worden afgewezen.

Uit het eerste lid van artikel 31 Vw volgt dat een asielaanvraag moet worden afgewezen als de weging van artikel 29 Vw, eventueel in combinatie met artikel 31, tweede lid, Vw, leidt tot de conclusie dat er geen rechtsgrond voor verlening is. Dit is het geval indien het asielrelaas van de asielzoeker niet geloofwaardig is of wanneer de asielzoeker om een andere reden niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij behoort tot een categorie als genoemd in artikel 29, eerste lid, onder a tot en met f, Vw.

Het tweede lid van artikel 31 Vw bevat omstandigheden die mede moeten worden betrokken bij de afweging of de aanvraag moet worden afgewezen. Deze omstandigheden vormen geen verplichte afwijzingsgronden en de opsomming is niet limitatief. De beoordeling of een van deze gronden van toepassing is, dient te geschieden in samenhang met de bepaling of een van de gronden van artikel 29 Vw van toepassing is.

2 Er is geen rechtsgrond voor verlening

2.1 Algemeen

Op grond van artikel 31, eerste lid, Vw, wordt een asielaanvraag afgewezen, indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zich zelf of in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen.

Uit deze bepaling volgt dat een asielaanvraag moet worden afgewezen als de weging van artikel 29 Vw, eventueel in combinatie met artikel 31, tweede lid, Vw, leidt tot de conclusie dat er geen rechtsgrond voor verlening is.

In artikel 31, eerste lid, Vw komt tevens tot uitdrukking dat de bewijslast in de asielprocedure in beginsel ligt bij de asielzoeker. Ook komt tot uitdrukking dat de asielzoeker niet behoeft aan te tonen dat zijn aanvraag voor inwilliging in aanmerking komt; hij behoeft dit slechts aannemelijk te maken (zie C14/3.2).

2.2 Binnenlands vlucht- of vestigingsalternatief

2.2.1 Inleiding

De asielzoeker, van wie is vastgesteld dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft, of dat hij een reëel risico loopt op een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM, komt niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel, indien is vastgesteld dat hij zich aan de gevreesde gebeurtenissen kan onttrekken door zich elders in het land van herkomst te vestigen.

Indien wordt vastgesteld dat de asielzoeker gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, maar zich aan de vervolging had kunnen onttrekken door zich elders in het land van herkomst te vestigen, spreekt men van een binnenlands vluchtalternatief.
Indien wordt vastgesteld dat de asielzoeker anders dan als verdragsvluchteling in aanmerking zou komen voor een verblijfsvergunning asiel en hij zich aan het risico kan onttrekken door zich elders in het land van herkomst te vestigen, spreekt men van een binnenlands vestigingsalternatief.

2.2.2 Betekenis en voorwaarden

Aangenomen wordt, dat wanneer de vervolging of de dreiging van een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM uitgaat van de centrale overheid of van aan de overheid gelieerde organisaties, van een bin-

nenlands vlucht- dan wel vestigingsalternatief in beginsel geen sprake kan zijn. Een uitzondering is mogelijk in de situatie waarin de overheid nog maar in een beperkt gebied feitelijk de macht uitoefent. Voorts kan sprake zijn van een vlucht- of vestigingsalternatief, indien de vervolging uitgaat van de lokale overheden en de centrale autoriteiten elders wel bescherming bieden, of in de situatie dat bescherming niet wordt geboden door de overheid maar door derden.

Bij de beoordeling van het vlucht- dan wel vestigingsalternatief dient de vraag gesteld te worden of in redelijkheid van de vreemdeling mag worden verwacht dat hij zich naar elders in het land van herkomst begeeft. Hierbij dient te worden bezien of er feitelijk een gebied bestaat waar de vreemdeling geen gevaar loopt en of de veiligheid in het gebied bestendig is. Voorts is van belang dat het gebied voor de vreemdeling toegankelijk en bereikbaar moet zijn. Dit betekent dat bij de reis naar het gebied in kwestie de persoonlijke veiligheid en waardigheid van de vreemdeling gewaarborgd dient te zijn. Ten slotte dient beoordeeld te worden of de vreemdeling een leven kan leiden onder omstandigheden, die naar plaatselijke maatstaven gemeten niet als abnormaal zijn aan te merken. Een eventuele verslechtering van de maatschappelijke en economische situatie ten opzichte van de oorspronkelijke situatie van de asielzoeker in het land van herkomst, is hierbij niet van belang.

2.2.3 Beoordeling van de asielaanvraag

Een binnenlands vlucht-, dan wel vestigingsalternatief wordt eerst beoordeeld nadat is vastgesteld dat er sprake is van gegronde vrees voor vervolging op basis van een van de in het Vluchtelingenverdrag genoemde gronden of een reëel risico in de zin van artikel 3 EVRM. Vervolgens dient de vraag gesteld te worden of de asielzoeker een vlucht- dan wel vestigingsalternatief heeft. Dit wordt beoordeeld naar het moment waarop de beslissing wordt genomen. Indien ten tijde van het verblijf in het land van herkomst weliswaar een binnenlands vlucht- of vestigingsalternatief voorhanden was, doch dit op het moment van behandeling van de asielaanvraag niet meer het geval is, wordt dit de asielzoeker niet tegengeworpen. Anderzijds wordt een vlucht- of vestigingsalternatief, dat pas na het vertrek uit het land van herkomst is ontstaan, wel tegengeworpen.

2.3 Terugkeer naar het land van herkomst

Indien er concrete aanwijzingen bestaan dat de asielzoeker na indiening van zijn verblijfsaanvraag naar zijn land van herkomst is gegaan, vormt dit een grond om geen verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, onder a tot en met d, Vw te verlenen. Het doel van de verblijfsvergunning asiel die is verleend op grond van een van de gronden van artikel 29, eerste lid, onder a tot en met d, Vw, is een persoon te beschermen tegen onverantwoorde risico's bij terugkeer naar het land van herkomst of tegen terugkeer die van bijzondere hardheid zou zijn in verband met de algehele situatie aldaar. Indien een persoon, die in het bezit is van de hier bedoelde vergunning, uit eigen vrije wil terugkeert naar zijn land van herkomst en vervolgens terugreist, bestaat aanleiding te veronderstellen dat hij bij terugkeer geen onverantwoorde risico's zal lopen en dat de terugkeer niet van onevenredige hardheid is.

Voor verdragsvluchtelingen is dit principe eveneens vastgelegd in artikel 1C Vluchtelingenverdrag.

2.4 Verstrekken onjuiste gegevens

Een contra-indicatie voor statusverlening is de omstandigheid dat een asielzoeker onjuiste gegevens aan de Nederlandse autoriteiten verstrekt, dan wel de juiste gegevens verzwijgt teneinde te bewerkstelligen dat hij in een gunstiger positie komt te verkeren dan waarin hij zonder deze onjuiste gegevens zou verkeren. Hieronder vallen bijvoorbeeld:

- het achterhouden van een paspoort, teneinde de legale uitreis of afgiftedatum van het document et cetera voor de Nederlandse autoriteiten verborgen te houden;
- het verstrekken van onjuiste gegevens met betrekking tot de identiteit, waardoor mogelijkheden van onderzoek, bijvoorbeeld ten aanzien van verblijf in een derde land, worden belemmerd;
- het presenteren van een niet op de betrokken asielzoeker betrekking hebbend asielrelaas als het eigen asielrelaas;
- het niet vermelden van een verblijf in een ander land vóór de komst naar Nederland;

– het verstrekken van onjuiste gegevens over het reizen naar het land van herkomst (zie C14/3);
– het achterhouden van strafrechtelijke gegevens (bijvoorbeeld buitenlandse vonnissen).

Deze opsomming is uitdrukkelijk niet uitputtend bedoeld.

Het verstrekken van onjuiste gegevens vormt een aanwijzing dat de asielzoeker zich na afwijzing aan het toezicht zal onttrekken en illegaal in Nederland of in het Schengengebied zal verblijven. In dit geval kan de vreemdeling in bewaring worden gesteld ter fine van verwijdering (zie A5).

Bij de beoordeling of onjuiste gegevens zijn verstrekt worden handelingen van een gemachtigde aan de vreemdeling toegerekend.

3 De specifieke afwijzingsgronden

3.1 Al eerder onder een andere naam een aanvraag ingediend

Teneinde kennelijk bedrog via een naamsverandering tegen te gaan, is in de Vw opgenomen dat bij de beoordeling van de aanvraag mede wordt betrokken de omstandigheid dat de vreemdeling reeds eerder, onder een andere naam, een aanvraag om verblijf in Nederland heeft ingediend. Het kan hier ook gaan om een eerdere aanvraag op basis van het reguliere vreemdelingenbeleid.

Indien de asielzoeker desondanks meent dat hij bescherming behoeft, wordt van hem een grotere inspanning verwacht om de noodzaak hiertoe aannemelijk te maken.

3.2 Zonder geldige reden niet beschikbaar gehouden

Artikel 55, eerste lid, Vw bepaalt dat een vreemdeling zich, in verband met het onderzoek naar de inwilligbaarheid van de aanvraag om een verblijfsvergunning, beschikbaar moet houden op een door de Minister aangewezen plaats, overeenkomstig de gegeven aanwijzingen.

Indien de asielzoeker zich (tijdelijk) niet beschikbaar houdt zonder daarvoor een geldige reden te hebben, wordt deze omstandigheid mede betrokken in het onderzoek naar de aanvraag.

Indien een asielzoeker niet verschijnt voor het nader gehoor, kan niet zonder meer tot afwijzing van de aanvraag worden overgegaan. Eerst dient immers duidelijk te worden of betrokkene een geldige reden had om niet te verschijnen. Zorgvuldige toepassing brengt met zich mee dat de asielzoeker een tweede maal wordt opgeroepen om in de gelegenheid te zijn zich nader te verklaren.

3.3 Niet onverwijld gemeld

Bij de beoordeling van de aanvraag wordt mede betrokken de omstandigheid dat de vreemdeling niet beschikt over een voor toegang tot Nederland vereist document voor grensoverschrijding, tenzij de aanvrager zich onverwijld onder opgave van de plaats waar of waarlangs hij Nederland is binnengekomen, heeft vervoegd bij een ambtenaar, belast met de grensbewaking of het toezicht op vreemdelingen, en daar kenbaar heeft gemaakt dat hij asiel wenst.

Deze bepaling is gebaseerd op artikel 31 Vluchtelingenverdrag. Zij beoogt illegale immigratie tegen te gaan zonder dat daarbij vluchtelingen in de zin van dit verdrag het risico lopen te worden gerefouleerd.

Aan een asielzoeker wordt niet tegengeworpen dat hij geen grensoverschrijdingsdocumenten bezit, indien hij zich uit eigen beweging, zo snel als redelijkerwijs van hem mag worden verwacht, heeft gemeld. De termijn hiervoor is gesteld op 48 uur na binnenkomst in Nederland. Daarbij tellen voor asielzoekers die zich moeten melden in het AC Ter Apel, niet de uren in het weekend of op dagen die bij of krachtens de Algemene termijnenwet zijn aangemerkt als algemeen erkende feestdagen.

Indien de asielzoeker die niet in het bezit is van de vereiste documenten, een dergelijke melding niet heeft gedaan en hij wordt bij het binnenlands vreemdelingentoezicht aangetroffen, dan kan zijn aanvraag worden afgewezen.

Indien de asielzoeker desondanks meent dat hij bescherming behoeft, wordt van hem een grotere inspanning verwacht om de noodzaak hiertoe aannemelijk te maken.

3.4 Valse of vervalste documenten

Indien de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag valse of vervalste reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden heeft overgelegd en, hoewel daaromtrent ondervraagd, opzettelijk de echtheid daarvan heeft volgehouden, wordt deze omstandigheid mede betrokken bij het onderzoek naar de aanvraag.

Het gaat hier om bedrog van de zijde van de asielzoeker, dat in beginsel niet tot inwilliging van de aanvraag kan leiden. Iedere vreemdeling die een verblijfsvergunning asiel aanvraagt, dient de waarheid te spreken en mag niets achterhouden aangaande de (beweerde) vluchtsituatie.

Soms mag een vreemdeling, om aan een objectieve vluchtsituatie te ontkomen, zich bedienen van vervalste of verkeerde bescheiden – maar, eenmaal in Nederland aangekomen, dient hij dit onmiddellijk aan te geven ten genoege van het bevoegd gezag. Houdt de vreemdeling bij het overleggen van de documenten en gevraagd naar de echtheid, opzettelijk vol – hij wil dus niet meewerken – dan kan dit tot afwijzing leiden.

Indien de asielzoeker desondanks meent dat hij bescherming behoeft, wordt van hem een grotere inspanning verwacht om de noodzaak hiertoe aannemelijk te maken.

3.5 Documenten die niet op de vreemdeling betrekking hebben

Indien de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag opzettelijk reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden heeft overgelegd die niet op hem betrekking hebben, wordt deze omstandigheid mede betrokken bij het onderzoek naar de aanvraag.

Ook hier gaat het om bedrog van de zijde van de asielzoeker, waarvoor dezelfde redenering geldt als aangegeven in C14/3.

Indien de asielzoeker desondanks meent dat hij bescherming behoeft, wordt van hem een grotere inspanning verwacht om de noodzaak hiertoe aannemelijk te maken.

3.6 Toerekenbaar geen of onvoldoende documenten overgelegd

3.6.1 Toepassing

Indien de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag en de vreemdeling niet aannemelijk maakt dat het ontbreken van deze documenten niet aan hem is toe te rekenen, wordt deze omstandigheid mede betrokken bij het onderzoek naar de aanvraag.

Op grond van artikel 37, onder c, Vw en artikel 3.114 Vb dient de vreemdeling alle relevante documenten te overleggen.

Het toerekenbaar ontbreken van documenten moet in de context van het totale feitencomplex worden beschouwd. Daarbij tast het toerekenbaar ontbreken van documenten de geloofwaardigheid van het asielrelaas aan.

Indien de asielzoeker desondanks meent dat hij bescherming behoeft, wordt van hem een grotere inspanning verwacht om de noodzaak hiertoe aannemelijk te maken.

De toetsing aan artikel 31, tweede lid, onder f, Vw vindt plaats aan de hand van de volgende drie vragen:
1. Welke voor de beoordeling van de asielaanvraag noodzakelijke documenten ontbreken?
2. Is het aannemelijk dat het ontbreken van die documenten niet aan de asielzoeker is toe te rekenen?
3. Heeft de asielzoeker mede vanwege het toerekenbaar ontbreken van documenten niet aannemelijk kunnen maken dat zijn asielaanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zich zelf of in verband met andere feiten een rechtsgrond voor verlening vormen?
   Zo ja: met inachtneming van de hierna volgende paragrafen wordt artikel 31, tweede lid, onder f, Vw toegepast.

De manier waarop deze vragen moeten worden beantwoord, wordt toegelicht in C4/3.6.2, C4/3.6.3 en C4/3.6.4.

3.6.2 Documenten
Welke voor de beoordeling van de asielaanvraag noodzakelijke documenten ontbreken?

Voor de beoordeling van een asielaanvraag zijn de volgende elementen, en dus documenten die dit onderbouwen, van belang:
– de identiteit van de asielzoeker;
– de nationaliteit van de asielzoeker;
– de reisroute van de asielzoeker;
– het asielrelaas van de asielzoeker.

Identiteit
De documenten die de identiteit onderbouwen, zijn officiële, door de overheid afgegeven documenten met daarin ten minste een pasfoto en de geboorteplaats en -datum van de asielzoeker.

Nationaliteit
Het document waarmee de nationaliteit kan worden onderbouwd is een paspoort of een ander door de overheid afgegeven document met pasfoto waarin staat aangegeven dat de asielzoeker de nationaliteit van het betreffende land bezit.

Reisroute
De documenten die de reisroute onderbouwen, zijn in de eerste plaats de reisdocumenten waarvan men zich bediend heeft bij grenscontroles tijdens de reis naar Nederland (echte, valse of vervalste grensoverschrijdingsdocumenten). In de tweede plaats betreft dit alle andere documenten en bescheiden op grond waarvan kan worden vastgesteld welke reisroute de asielzoeker heeft gevolgd. Het reisverhaal kan worden onderbouwd met alle documenten en bescheiden die gelden als formeel of indicatief bewijs in het kader van de Verordening, zoals: treinkaartjes, hotelrekeningen, toegangsbewijzen voor particuliere of openbare instellingen in de EU-lidstaten et cetera.

Voor de lijsten met beschrijvingen van respectievelijk formeel bewijs en indicatief bewijs wordt verwezen naar de bewijslijsten in het Besluit 1/97 van het Comité van artikel 18 bij de Overeenkomst van Dublin.

Asielrelaas
Het asielrelaas kan worden onderbouwd met documenten ter staving van hetgeen men stelt te hebben meegemaakt in het land van herkomst. Het gaat dan om bijvoorbeeld arrestatiebevelen, oproepen of vonnissen van rechtbanken, krantenartikelen en andere relevante documenten.

3.6.3 Beoordeling van de toerekenbaarheid

Wanneer is vastgesteld dat op één of meer elementen op grond waarvan de beoordeling van de asielaanvraag plaatsvindt (identiteit/nationaliteit/reisroute/asielrelaas) documenten ontbreken, wordt onderzocht of het aannemelijk is dat het ontbreken van documenten niet aan de betreffende asielzoeker is toe te rekenen.

Indien wordt vastgesteld dat ten aanzien van één van de elementen identiteit, nationaliteit, reisroute of asielrelaas documenten ontbreken en dat dit is toe te rekenen aan de asielzoeker, is dit reeds voldoende voor de algemene conclusie dat sprake is van 'het toerekenbaar ontbreken van documenten'.

In het kader van deze beoordeling worden steeds de volgende vragen beantwoord:

a. Zijn de verklaringen omtrent het betreffende element en het ontbreken van de betreffende documenten consistent en geloofwaardig?
b. Komen deze verklaringen overeen met hetgeen overigens bekend is?

Is het antwoord op vraag a en/of b 'nee', dan is het aannemelijk dat het ontbreken van deze documenten aan de asielzoeker is toe te rekenen.

Hierbij gelden de volgende aandachtspunten.

Verklaringen omtrent het ontbreken van documenten na vertrek uit het land van herkomst

Een vreemdeling behoort zijn documenten zorgvuldig te bewaren. Indien de asielzoeker verklaart dat zijn documenten na binnenkomst in Nederland zijn zoekgeraakt of weggemaakt, zal dit vrijwel altijd toerekenbaar zijn aan de betrokken asielzoeker. Als hij deze in Nederland verliest, of in enig ander land waar hij reeds veilig was, is in beginsel sprake van het toerekenbaar ontbreken van documenten.

Indien de asielzoeker verklaart dat de documenten zijn afgegeven aan de reisagent geldt het volgende.

Het uitgangspunt is dat de situatie waarin een vreemdeling zijn documenten aan de reisagent heeft afgestaan aan de vreemdeling is toe te rekenen. De vreemdeling is in het algemeen op het moment dat de papieren aan de reisagent worden meegegeven reeds in een land waar bescherming van de betreffende autoriteiten kan worden ingeroepen. Op dat moment kan van de vreemdeling worden verlangd dat hij direct die bescherming inroept en dat hij zich met alle beschikbare documenten bij die autoriteiten legitimeert en met alle beschikbare documenten zijn asielaanvraag onderbouwt. Daarin heeft de vreemdeling een eigen verantwoordelijkheid. De asielzoeker vraagt om bescherming, de overheid vraagt aan de asielzoeker om bekend te maken wie hij is en hoe hij naar Nederland is gekomen.

Wanneer de asielzoeker aannemelijk maakt dat de papieren *onder dwang* aan de reisagent zijn afgegeven en hij ook op alle andere elementen van de beoordeling van de asielaanvraag volledig meewerkt en geloofwaardig is, is het ontbreken van documenten niet aan hem toe te rekenen.

Identiteit

'Hetgeen overigens bekend is' betreft bij het ontbreken van identiteitsdocumenten:

– de situatie in het land van herkomst (bijvoorbeeld: worden er überhaupt identiteitsdocumenten verstrekt, kan het gevaarlijk zijn om dergelijke documenten aan te vragen); en
– de onderzoeksresultaten na het controleren van de betreffende systemen (registratie in Nederland, eventuele bekendheid bij andere lidstaten van de EU).

Nationaliteit

'Hetgeen overigens bekend is' betreft bij het ontbreken van nationaliteitsbewijzen:

– de situatie in het land van herkomst (bijvoorbeeld: worden er überhaupt paspoorten verstrekt, kan het gevaarlijk zijn om dergelijke documenten aan te vragen); en

– de onderzoeksresultaten na het controleren van de betreffende systemen (registratie in Nederland, eventuele bekendheid bij andere lidstaten van de EU).

Reisroute
'Hetgeen overigens bekend is' betreft bij het ontbreken van documenten inzake de reis: alle informatie die betrekking heeft op reizen naar Nederland (bekende reisroutes, controle op papieren in de landen van herkomst en tijdens de doorreis in andere landen, de wijze van reizen, aankomst- en vertrektijden en duur en verloop van de reis op grond van vaar-, vlieg- en andere reisschema's).

Hierbij gelden in het bijzonder de volgende aandachtspunten:
a. Het is in beginsel niet geloofwaardig dat een asielzoeker geen enkel (indicatief) bewijs van de reis kan overleggen. Ook op zichzelf geloofwaardige verklaringen omtrent het kwijtraken van documenten, impliceren niet automatisch dat de asielzoeker in het geheel geen (reis)bescheiden meer in zijn bezit heeft. Zowel bij een reis over land als een reis per vliegtuig is het onaannemelijk dat een asielzoeker niets aan indicatief bewijs in diens bezit heeft. Zelfs hotelrekeningen, telefoonkaarten, buitenlands geld of suikerzakjes van een luchtvaartmaatschappij en dergelijke kunnen al als indicatie dienen. In dit verband is het relevant dat men bij een reis per vliegtuig vrijwel altijd in het bezit van een (al dan niet vals of vervalst) officieel reisdocument moet zijn geweest. Na een reis per vliegtuig naar de EU moet in ieder geval het vluchtnummer kunnen worden vastgesteld, bijvoorbeeld op grond van het vliegtuigticket en/of de instapkaart. Daarnaast geldt dat bagage tijdens de vliegreis is voorzien van etiketten met vermelding van het vluchtnummer. Indien een asielzoeker in het bezit van bagage is, moet hij ook dergelijk bewijs kunnen overleggen.
b. In het geval dat een asielzoeker geen documenten inzake de reisroute overlegt, maar omtrent de reisroute en het ontbreken van documenten een consistente, gedetailleerde en verifieerbare verklaring aflegt, geeft hij blijk van wil tot medewerking aan de vaststelling van de reisroute. Wanneer de verifieerbare elementen blijken te kloppen, kan de conclusie zijn dat het volledig ontbreken van documenten inzake de reisroute niet aan de asielzoeker is toe te rekenen.
   Verifieerbare elementen zijn bijvoorbeeld:
– de omschrijving van aankomst in de EU, zoals aankomst met de boot en omschrijving van de haven (na onderzoek blijkt de betreffende boot inderdaad op die route en tijden te varen en klopt de omschrijving van de haven; in geval van een passagierslijst kan gecheckt worden of de vreemdeling inderdaad aanwezig was);
– asiel hebben gevraagd in een ander land en inderdaad in die hoedanigheid bekend zijn.
c. Verklaringen die inhouden dat een asielzoeker geen documenten heeft én niets meer weet van de reis zijn niet geloofwaardig. Het is aan de asielzoeker om aannemelijk te maken dat hij daadwerkelijk op een dergelijke wijze heeft gereisd. Dit bewijs kan alsnog worden geleverd door consistente, gedetailleerde en verifieerbare verklaringen omtrent de reis (nauwkeurige omschrijving vervoermiddel en verloop van de reis).

Asielrelaas
Voordat kan worden overgegaan tot de beoordeling van het asielrelaas zullen eerst de identiteit, de nationaliteit en de reisroute zoveel mogelijk moeten worden vastgesteld. Wanneer (een van) deze eerste drie elementen niet (kan) kunnen worden vastgesteld vanwege het toerekenbaar ontbreken van documenten, zal ook het vluchtrelaas in geloofwaardigheid worden aangetast.

Vervolgens geldt: naar mate het vluchtrelaas geloofwaardiger is, zal een diepgaander onderzoek naar de feiten moeten worden gedaan. De geloofwaardigheid van een vluchtrelaas is in ieder geval groter wanneer de gestelde feiten worden onderbouwd met documenten, zoals arrestatiebevelen, artikelen in kranten (bijvoorbeeld indien men stelt als 'gezocht' in de krant te hebben gestaan) of oproepen van rechtbanken en dergelijke.

Wanneer het vluchtrelaas (ook) niet wordt onderbouwd met documenten moet de asielzoeker aannemelijk maken dat dit niet aan hem is toe te rekenen.

'Hetgeen overigens bekend is' betreft bij het ontbreken van documenten inzake het asielrelaas de situatie in het land van herkomst.

3.6.4 Inhoudelijke beoordeling

Nadat is vastgesteld dat er sprake is van het toerekenbaar ontbreken van documenten, vindt de inhoudelijke beoordeling van de asielaanvraag plaats.

Toepassing van artikel 31, tweede lid, onder f, Vw vindt uitsluitend plaats na een inhoudelijke beoordeling van de asielaanvraag waaruit blijkt dat sprake is van de volgende omstandigheden:

– de asielzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat het ontbreken van documenten niet aan hem is toe te rekenen; én
– de asielzoeker heeft mede *vanwege het toerekenbaar ontbreken van documenten* niet aannemelijk kunnen maken dat zijn asielaanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zich zelf hetzij in verband met andere feiten een rechtsgrond voor verlening vormen.

3.7 Veilig land van herkomst

Indien de vreemdeling afkomstig is uit een land dat partij is bij het Vluchtelingenverdrag en één van de mensenrechtenverdragen die worden genoemd in artikel 30, onder d, Vw en hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat het land van herkomst ten aanzien van hem zijn verdragsverplichtingen niet nakomt, wordt deze omstandigheid mede betrokken bij het onderzoek naar de aanvraag. De hier bedoelde landen worden beschouwd als veilige landen van herkomst en om deze reden bestaat een algemeen rechtsvermoeden dat in het betrokken land geen vervolging dreigt of andere risico's als genoemd in artikel 29, eerste lid, onder b en c, Vw.

In het kader van deze bepaling is dus geen sprake van een lijst van veilige landen, maar van een systeem waarbij het gaat om landen die de bedoelde verdragen hebben onderschreven en het ook aannemelijk is dat die landen de verdragen nakomen.

Aan een vreemdeling die afkomstig is uit een land dat weliswaar partij is bij het Vluchtelingenverdrag en één van de verdragen genoemd in artikel 30, onder d, Vw, maar waarvan uit feiten van algemene bekendheid is gebleken dat dit land de verdragsverplichtingen niet naleeft, wordt artikel 31, eerste lid, onder g, Vw niet tegengeworpen. Hierbij wordt gedacht aan landen waarop artikel 29, eerste lid, onder d, Vw (categoriale bescherming, zie C2/5) of een besluitmoratorium als bedoeld in artikel 43 Vw (zie C19) van toepassing is en landen waarvan uit ambtsberichten blijkt dat zij elementaire mensenrechten schenden.

Ten aanzien van deze vreemdelingen kan de presumptie van veiligheid, die volgt uit de ondertekening van de genoemde verdragen, niet onverkort gehandhaafd worden. De vreemdeling die aannemelijk heeft gemaakt dat hij afkomstig is uit zo'n land zal al snel aannemelijk kunnen maken dat dat land de verdragsverplichtingen ten aanzien van hem niet nakomt.

Bij de vraag of het betreffende land ten aanzien van de individuele asielzoeker zijn verdragsverplichtingen niet nakomt, vormt het relaas van de asielzoeker het uitgangspunt. De asielzoeker moet duidelijk maken wat er aan de hand is en hoe dat past in de context van het land waar hij vandaan komt.

De bewijslastverdeling ligt hier echter niet eenzijdig bij de asielzoeker. Bij de behandeling van de aanvraag wordt ook door de IND bekeken en meegewogen of het betreffende land in de praktijk de verplichtingen uit de relevante mensenrechtenverdragen naleeft.

3.8 Veilig derde land

3.8.1 Algemeen

Bij de beoordeling van de aanvraag wordt mede betrokken de omstandigheid dat de vreemdeling heeft verbleven in een derde land dat partij is bij het Vluchtelingenverdrag en één van de mensenrechtenverdragen die worden genoemd in artikel 30, onder d, Vw. Deze landen worden beschouwd als veilige derde landen. Een uitzondering geldt echter voor landen die op grond van artikel 1B Vluchtelingenverdrag alleen vluchtelingen erkennen die afkomstig zijn uit Europa.

Het gaat hier om de situatie waarin de asielzoeker na het vertrek uit het land van herkomst niet rechtstreeks naar Nederland is gereisd, maar heeft verbleven in een derde land, dat op grond van de Vw is aangemerkt als veilig derde land. Op grond van deze bepaling bestaat er, indien de asielzoeker heeft verbleven in een veilig derde land, een algemeen rechtsvermoeden dat ten aanzien van hem geen vervolging dreigt of andere risico's als genoemd in artikel 29, eerste lid, onder b en c, Vw bestaan.

In het kader van deze bepaling is dus geen sprake van een lijst van veilige derde landen, maar van een systeem waarbij het gaat om landen die de bedoelde verdragen hebben onderschreven en het ook aannemelijk is dat die landen de verdragen nakomen.

Aan een vreemdeling die heeft verbleven in een land dat weliswaar partij is bij het Vluchtelingenverdrag en één van de verdragen genoemd in artikel 28, onder d, Vw, maar waarvan uit feiten van algemene bekendheid is gebleken dat dit land de verdragsverplichtingen niet naleeft, wordt artikel 31, eerste lid, onder h, Vw niet tegengeworpen. Hierbij wordt gedacht aan landen waarop artikel 29, eerste lid, onder d, Vw (categoriale bescherming, zie C2/5) of een besluitmoratorium als bedoeld in artikel 43 Vw (zie C19) van toepassing is en landen waarvan uit ambtsberichten blijkt dat zij elementaire mensenrechten schenden.

Ten aanzien van deze vreemdelingen kan de presumptie van veiligheid, die volgt uit de ondertekening van de genoemde verdragen, niet onverkort worden gehandhaafd. De vreemdeling die aannemelijk heeft gemaakt dat hij heeft verbleven in zo'n land zal al snel aannemelijk kunnen maken dat dat land de verdragsverplichtingen ten aanzien van hem niet nakomt.

Bij de vraag of het betreffende land ten aanzien van de individuele asielzoeker zijn verdragsverplichtingen niet nakomt, vormt het relaas van de asielzoeker het uitgangspunt. De asielzoeker moet duidelijk maken wat er aan de hand is en hoe dat past in de context van het land waar hij heeft verbleven.

De bewijslastverdeling ligt hier echter niet eenzijdig bij de asielzoeker. Bij de behandeling van de aanvraag wordt ook door de IND bekeken en meegewogen of het betreffende land in de praktijk de verplichtingen uit de relevante mensenrechtenverdragen naleeft.

Deze bepaling kan voorts slechts worden toegepast als vaststaat dat de vreemdeling ook daadwerkelijk zal worden toegelaten tot het veilige derde land en aldaar zal zijn gevrijwaard van refoulement.

3.8.2 Doorreis en verblijf

Artikel 31, tweede lid, onder h, Vw is alleen van toepassing indien er sprake is van verblijf in een veilig derde land, dus niet als de vreemdeling alleen is doorgereisd door dat land. Er is sprake van verblijf als uit objectieve feiten of omstandigheden is gebleken dat de vreemdeling in het land van herkomst niet de intentie had om naar Nederland te reizen. Als richtlijn wordt de volgende stelregel gehanteerd:

– Een verblijf van twee weken of meer in een derde land wijst erop dat de vreemdeling in het land van herkomst niet de intentie had naar Nederland te reizen, tenzij uit objectieve feiten en/of omstandigheden (zoals overgelegde documenten) blijkt dat hij die intentie in het land van herkomst wél had.
– Indien de vreemdeling minder dan twee weken in een derde land heeft verbleven, wordt aangeno-

men dat hij in het land van herkomst de intentie had om naar Nederland te reizen, tenzij uit objectieve feiten/omstandigheden (zoals overgelegde documenten) het tegenovergestelde blijkt. Te denken valt aan reisdocumenten die geen enkele indicatie voor een reis naar Nederland opleveren.

3.8.3 Verhouding met artikel 30, onder a en d, Vw

Een aantal landen dat wordt aangemerkt als veilig derde land, is partij bij de Verordening of bij een terug- of overnameovereenkomst als bedoeld in artikel 30, onder d, Vw.

Zoals in C14/2 is aangegeven, wordt bij de beoordeling van een asielaanvraag allereerst beoordeeld of de asielaanvraag op grond van artikel 30 Vw moet worden afgewezen. Als dat het geval is, wordt de asielaanvraag niet inhoudelijk beoordeeld op de toepasselijkheid van artikel 29 en 31 Vw en wordt de toepasselijkheid van artikel 31, tweede lid, onder h, Vw niet onderzocht.

3.9 Land van eerder verblijf

3.9.1 Inleiding

Bij de beoordeling van de aanvraag wordt op grond van artikel 31, tweede lid, onder i, Vw mede betrokken de omstandigheid dat de vreemdeling in een land van eerder verblijf zal worden toegelaten totdat hij elders duurzame bescherming zal hebben gevonden.

De toepasselijkheid van deze bepaling wordt alleen onderzocht als artikel 31, tweede lid, onder h, Vw (veilige derde landen) in de individuele casus niet van toepassing is.

3.9.2 Voorwaarden voor afwijzing

Een asielaanvraag kan op grond van deze bepaling worden afgewezen, indien:
- de asielzoeker niet rechtstreeks naar Nederland is gekomen en voor zijn komst in een ander land genoegzame bescherming genoot of had kunnen genieten tegen refoulement; en
- hij naar het oordeel van de Minister in dat land verbleef of had kunnen verblijven onder ter plaatse niet als abnormaal aan te merken omstandigheden; en
- gebleken is dat dit land hem zal toelaten totdat hij elders duurzame bescherming zal hebben gevonden.

Aan de hand van onderstaande vragen wordt bepaald of een derde land, waar de asielzoeker heeft verbleven, kan worden aangemerkt als land van eerder verblijf en of artikel 31, tweede lid, onder i, Vw van toepassing is.

3.9.3 Vaststelling van eerder verblijf

Als de volgende situaties *cumulatief* van toepassing zijn, is er sprake van een land van eerder verblijf.
a. De vreemdeling is vanuit zijn land van herkomst niet rechtstreeks naar Nederland gekomen;
b. Uit objectieve feiten of omstandigheden is gebleken dat de vreemdeling in het land van herkomst niet de intentie had om naar Nederland te reizen;
c. De vreemdeling verbleef in het derde land of had aldaar kunnen verblijven onder omstandigheden die ter plaatse niet als abnormaal moeten worden aangemerkt.

ad b.
Als richtlijn wordt de volgende stelregel gehanteerd:
- Een verblijf van twee weken of meer in een derde land wijst erop dat de vreemdeling in het land van herkomst niet de intentie had naar Nederland te reizen, tenzij uit objectieve feiten en/of omstandigheden (zoals overgelegde documenten) blijkt dat hij die intentie in het land van herkomst wél had.
- Indien de vreemdeling minder dan twee weken in een derde land heeft verbleven, wordt aangenomen dat hij in het land van herkomst de intentie had om naar Nederland te reizen, tenzij uit objectieve feiten/omstandigheden (zoals overgelegde documenten) het tegenovergestelde blijkt. Te

denken valt aan reisdocumenten die geen enkele indicatie voor een reis naar Nederland opleveren.

3.9.4 Duurzame bescherming in het land van eerder verblijf

Indien is vastgesteld dat er wel sprake is van een land van eerder verblijf, dient te worden vastgesteld of dit land van eerder verblijf duurzame bescherming tegen refoulement biedt. Als dat het geval is, kan de asielaanvraag worden afgewezen op grond van artikel 31, tweede lid, onder i, Vw.

De asielzoeker heeft in het land van eerder verblijf duurzame bescherming als één van de volgende gevallen van toepassing is:

a. het land van eerder verblijf is partij bij het Vluchtelingenverdrag én leeft dit verdrag te goeder trouw na;
b. het land van eerder verblijf is géén partij bij het Vluchtelingenverdrag of leeft dit verdrag niet te goeder trouw na, maar de asielzoeker beschikt in het land van eerder verblijf over een geldige verblijfstitel die naar zijn aard duurzame bescherming biedt tegen terugzending, of er is gebleken dat hij een dergelijke verblijfstitel kan verkrijgen.

ad a.

In deze gevallen kan de aanvraag ook worden afgewezen indien de asielzoeker verdragsvluchteling is, of indien één van de andere inwilligingsgronden van artikel 29, eerste lid, onder b tot en met d, Vw op zichzelf bezien van toepassing is. Voorts is het in deze gevallen niet nodig dat de asielzoeker beschikt over een verblijfstitel voor het land van eerder verblijf. Het is voldoende dat hij toegang krijgt tot het grondgebied van dit land. Dit moet blijken uit een schriftelijk bericht van dit land (bijvoorbeeld een gehonoreerde claim). Dit schriftelijk bericht behoeft niet te worden opgevraagd indien uit algemene informatie of uit andere bronnen reeds blijkt dat de vreemdeling zijn verblijf in het land van eerder verblijf zal kunnen voortzetten.

ad b.

Ook in deze gevallen kan de bepaling worden toegepast indien één van de inwilligingsgronden van artikel 29, eerste lid, onder a tot en met d, Vw, op zichzelf bezien, van toepassing is:

– een verblijfstitel die naar zijn aard tijdelijk is, levert over het algemeen onvoldoende bescherming op tegen terugzending, tenzij er vooruitzicht is op verlenging of wijziging van de beperking;
– als uit de voorliggende stukken niet aanstonds blijkt of de asielzoeker een verblijfstitel heeft en er is sprake van een langdurig verblijf in het land van eerder verblijf, dient per individueel geval te worden bezien of onderzoek moet plaatsvinden in het land van eerder verblijf.

Uitzondering

De asielzoeker heeft in het land van eerder verblijf in het kader van een asielprocedure een in rechte onaantastbare negatieve beslissing gekregen waarbij hij alle mogelijke rechtsmiddelen heeft aangewend, tenzij het indienen van een rechtsmiddel als 'volstrekt illusoir' moet worden aangemerkt. De bewijslast ligt op dit punt bij de asielzoeker. Als dit geval zich voordoet, kan artikel 31, tweede lid, onder i, Vw niet worden toegepast.

3.10 Verblijfsalternatief

3.10.1 Inleiding

Op grond van artikel 31, tweede lid, onder j, Vw, wordt bij de beoordeling van de aanvraag mede betrokken de omstandigheid dat de vreemdeling een verblijfsalternatief heeft omdat hij voorafgaand aan zijn komst naar Nederland heeft verbleven in een ander land dan het land van herkomst.

Deze bepaling wordt niet toegepast bij de beoordeling van de inwilligingsgronden van artikel 29, eerste lid, onder a tot en met c, Vw, maar slechts bij de beoordeling of de asielzoeker, die behoort tot een categorie ten aanzien waarvan categoriale bescherming wordt geboden (zie C2/5), in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, eerste lid, onder d, Vw.

Deze bepaling wordt voorts niet toegepast in die gevallen, waarin de asielzoeker reeds eerder een verblijfsvergunning asiel heeft verkregen en het verblijf in het derde land ten tijde van het verlenen van die vergunning bekend was bij de IND.

De duur van het verblijf van de vreemdeling buiten het land van herkomst is een factor die hierbij wordt meegewogen. Vreemdelingen, die voor hun komst naar Nederland in een ander land dan het land van herkomst hebben verbleven, lopen bij terugkeer naar dat andere land niet de risico's die wel zouden bestaan bij terugkeer naar het land van herkomst. Dit leidt ertoe, dat artikel 31, tweede lid, onder j, Vw wordt toegepast, indien de volgende cumulatieve omstandigheden zich voordoen:
– de vreemdeling heeft verbleven in een derde land;
– de vreemdeling heeft bescherming of had bescherming kunnen hebben in een derde land;
– het is niet onaannemelijk dat de betrokken vreemdeling kan terugkeren naar het derde land.

3.10.2 Verblijf in een derde land
Onder verblijf (hebben of verblijf gehad hebben) in een derde land wordt verstaan iedere fysieke feitelijke aanwezigheid op het grondgebied van een derde land voorafgaand aan de komst naar Nederland.

Er geldt geen termijn voor de duur van het verblijf in een derde land. Het is zeer wel denkbaar dat enerzijds ook bij een voorafgaand verblijf in een derde land van korter dan twee weken sprake is van een aan de vreemdeling tegen te werpen verblijfsalternatief, terwijl het anderzijds niet steeds op voorhand uitgesloten kan worden geacht dat bij een verblijf van langer dan twee weken toch niet van de vreemdeling kan worden gevergd dat hij naar het derde land terugkeert.

3.10.3 Bescherming in een derde land
Uitgangspunt van de derdelandenexceptie is dat een vreemdeling in aanmerking komt voor categoriale bescherming indien hij geen andere mogelijkheden heeft of had om bescherming te verkrijgen tegen de in zijn land van herkomst heersende onveiligheid. Ingeval een vreemdeling in een derde land verblijft of verblijf heeft gehad, dient te worden aangenomen dat de vreemdeling bescherming heeft of had kunnen hebben in een derde land tegen de in zijn land van herkomst heersende onveiligheid.

De 'bescherming in een derde land' is in de volgende criteria uitgewerkt:
– het derde land is geen land ten aanzien waarvan een beleid van categoriale bescherming geldt;
– in het derde land loopt de vreemdeling geen gevaar voor lijf, leven en vrijheid;
– de vreemdeling heeft in het derde land niet verbleven onder bijzondere schrijnende persoonlijke omstandigheden;
– het derde land zet vreemdelingen die in aanmerking komen voor categoriale bescherming niet zonder meer uit naar het land van herkomst.

Ingeval algemene informatie voorhanden is waaruit blijkt dat de categorie vreemdelingen waartoe de betrokken vreemdeling behoort geen bescherming krijgt of had kunnen krijgen in het derde land, dient deze informatie te worden afgezet tegen het individuele relaas. Indien uit het relaas van de vreemdeling blijkt dat hij gezien zijn individuele omstandigheden desalniettemin wel bescherming genoot of had kunnen genieten, kan het verblijf in het derde land ook worden tegengeworpen.

3.10.4 De betrokken vreemdeling kan terugkeren naar het derde land
In het kader van artikel 31, tweede lid, aanhef en onder j, Vw behoeft niet te zijn vastgesteld dat de vreemdeling wedertoelating verkrijgt in het derde land. Hier is dus een verschil met de weigeringsgrond van artikel 31, tweede lid, onder i, Vw (land van eerder verblijf).

Dit laat zich verklaren uit het feit dat artikel 31, tweede lid, onder i, Vw wordt toegepast zonder voorafgaande statusdeterminatie. Bij de toepassing van de derdelandenexceptie is daarentegen reeds vastgesteld dat geen sprake is van een grond voor verlening van een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, onder a tot en met c, Vw.

Het is echter onredelijk om in het geheel geen rekening te houden met wedertoelatingsmogelijkheden. Het criterium dat hiervoor wordt gehanteerd, is dat niet onaannemelijk is dat het derde land de betrokken vreemdeling toegang zal geven tot zijn grondgebied. Dit criterium sluit tevens aan bij het uitgangspunt dat op de vreemdeling ingevolge artikel 45, eerste lid, onder b, Vw de rechtsplicht rust om Nederland te verlaten.

Het is aan de vreemdeling om feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat het land van eerder verblijf de vreemdeling geen toegang zal geven tot het grondgebied.

Of niet onaannemelijk is dat een vreemdeling kan terugkeren naar het derde land, kan blijken uit onder meer de navolgende voorhanden zijnde informatie:
– omtrent de wijze waarop vreemdelingen vrijwillig naar het derde land terugkeren;
– omtrent de wijze waarop het derde land doorgaans omgaat met het verlenen van reisdocumenten aan vreemdelingen uit landen waarvoor een beleid van categoriale bescherming geldt;
– omtrent de verwijdering van een vreemdeling naar het derde land;
– een individueel schriftelijk bericht van het derde land.

Als geen informatie voorhanden is en overigens ook weinig of niets bekend is over de mogelijkheid van toegang tot het derde land moet aan de hand van het individuele relaas worden bezien of terugkeer niet onaannemelijk is.

Ingeval informatie voorhanden is waaruit blijkt dat de categorie vreemdelingen waartoe de betrokken vreemdeling behoort niet kan terugkeren naar het derde land, is ook het individuele relaas van de vreemdeling van belang.

Terugkeer naar het derde land wordt onder meer niet onaannemelijk geacht ingeval een vreemdeling reeds eerder het derde land zonder problemen is ingereisd. In een dergelijk geval dient de vreemdeling aannemelijk te maken dat de toegang tot het derde land ditmaal wel zal worden geweigerd. Dit geldt ook naarmate een vreemdeling langer heeft verbleven in het derde land. Uitgangspunt hierbij is dat naarmate het verblijf in een derde land langer duurt, de terugkeermogelijkheden toenemen dan wel dat maatregelen getroffen hadden kunnen worden om terugkeer veilig te stellen.

Indien is gebleken dat een vreemdeling aan zichzelf heeft te wijten dat hij niet kan terugkeren naar het derde land, blijft dit voor diens eigen rekening. Hierbij kan gedacht worden aan bijvoorbeeld de omstandigheid dat de vreemdeling reis- en/of identiteitsdocumenten heeft vernietigd of ingeval de vreemdeling een strafbaar feit heeft gepleegd in het derde land.

3.11 Openbare orde of nationale veiligheid

3.11.1 Inleiding

Bij de beoordeling van de aanvraag wordt mede betrokken de omstandigheid dat de vreemdeling een gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid. Op verschillende manieren kan duidelijk worden dat een asielzoeker een misdrijf heeft gepleegd, dat aanleiding kan zijn om de verblijfsvergunning te weigeren.

a. Een vingerafdrukkenslip die, blijkens een aantekening daarop, gemaakt is bij de verdenking van een strafbaar feit.
   De uitslag van het dactyloscopisch onderzoek vormt een grond voor nader onderzoek naar het bestaan van een omstandigheid als bedoeld in artikel 31, tweede lid, onder h, Vw.
b. Een proces-verbaal, opgemaakt ter zake van het plegen van een misdrijf. Ook hier geldt dat het proces-verbaal een grond vormt voor nader onderzoek.
c. De antecedentenverklaring. De asielzoeker dient deze verklaring te ondertekenen bij de asielaanvraag. De aanvrager verklaart daarin nimmer ter zake van enig strafbaar feit te zijn veroordeeld tot de genoemde straffen en op het moment van zijn aanvraag niet aan een strafvervolging te zijn

onderworpen. Als de aanvrager de antecedentenverklaring niet wil ondertekenen, dan bestaat het vermoeden dat hij een strafbaar feit heeft gepleegd en dient zulks te worden onderzocht. Als na ondertekening van de verklaring blijkt dat de asielzoeker ooit is veroordeeld, dan staat vast dat hij deze verklaring ten onrechte heeft ondertekend en derhalve onjuiste gegevens heeft verstrekt (zie ook C4/2.4).

d. Daarnaast kan het JDS desgevraagd gegevens verstrekken over veroordelingen en lopende zaken bij het OM.
e. Een uitspraak van een buitenlandse rechter kan eveneens van belang zijn voor beoordeling van de vraag of de vreemdeling een gevaar vormt voor de openbare orde (zie B1/2.2.4).

3.11.2 Beoordeling van de aanvraag

Bij de beslissing omtrent verlening van een verblijfsvergunning is het beleid, zoals omschreven in B1/2.2.4, van overeenkomstige toepassing voorzover dit geen strijd oplevert met verdragsverplichtingen.

Er zijn geen beleidsregels opgenomen omtrent het gevaar voor de nationale veiligheid als grond om verblijf te weigeren dan wel in te trekken. Toepassing van deze grond is niet afhankelijk van een strafrechtelijke veroordeling.

Wel dienen er concrete aanwijzingen te zijn dat de vreemdeling een gevaar vormt voor de nationale veiligheid. Bij het bestaan van concrete aanwijzingen dient in de eerste plaats te worden gedacht aan een ambtsbericht van de AIVD. In voorkomende gevallen kan echter ook worden uitgegaan van een ambtsbericht van onder andere (inter-)nationale ministeries of inlichtingendiensten.

Bij de beoordeling laten zich de volgende situaties onderscheiden.

– Indien de asielzoeker verdragsvluchteling is, is de non-refoulementbepaling van artikel 33, eerste lid, Vluchtelingenverdrag op grond van het tweede lid echter slechts dan niet van toepassing, indien er ten aanzien van de vluchteling ernstige redenen bestaan hem te beschouwen als een gevaar voor de veiligheid van het land waar hij zich bevindt, of die, bij gewijsde veroordeeld wegens een bijzonder ernstig misdrijf, een gevaar oplevert voor de gemeenschap van dat land. Alleen in dat geval wordt de aanvraag om een verblijfsvergunning asiel afgewezen.
– Indien vast komt te staan dat bij terugzending een schending van artikel 3 EVRM dreigt, dient beoordeeld te worden of de asielzoeker bij verlening van een verblijfsvergunning een bedreiging zou vormen voor de openbare veiligheid of de gemeenschap van het land. Is dat het geval, dan wordt de asielzoeker niet in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning en ook niet uitgezet. Wel wordt hij uitgesloten van alle voorzieningen. Het weigeren van een verblijfsvergunning en het vervolgens niet uitzetten bij een dreigende schending van artikel 3 EVRM dient tot uitzonderingssituaties beperkt te blijven.

Voor de beoordeling van de verblijfsaanspraken is een individuele belangenafweging, gericht op het misdrijf en de beoordeling daarvan, niet nodig.

Slechts indien de asielzoeker bijzondere omstandigheden, zoals bedoeld in artikel 4:84 Awb, stelt en aannemelijk maakt, is er reden om af te wijken van dit beleid. Deze bijzondere omstandigheden kunnen geen verband houden met het gepleegde misdrijf of de beoordeling ervan. Die afweging heeft reeds plaatsgevonden in het kader van de strafrechtelijke vervolging.

Het enkele ontbreken van een gevaar voor recidive is onvoldoende om te spreken van bijzondere omstandigheden. Bij de beoordeling van de verblijfsaanspraken nadat een vreemdeling een delict heeft gepleegd, gaat het niet om de beoordeling van het toekomstig onzekere feit dat betrokkene niet meer een (soortgelijk) delict zal plegen. Wel kan het ontbreken van een gevaar voor recidive in samenhang met andere bijzondere omstandigheden leiden tot het oordeel dat gebruik moet worden gemaakt van de inherente afwijkingsbevoegdheid.

3.11.3 Artikel 1F Vluchtelingenverdrag

3.11.3.1 Algemeen

Nederland dient geen vluchthaven te zijn voor personen ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat zij zich hebben schuldig gemaakt aan oorlogsmisdrijven, andere ernstige misdrijven of handelingen als genoemd in artikel 1F Vluchtelingenverdrag. Het is in het belang van de Nederlandse Staat dat geen verblijfsvergunning wordt verleend aan zulke personen.

Deze weigering om verblijf te verlenen wordt ook ingegeven door de gedachte dat het asielrecht is bedoeld om hen die vluchten voor onrecht te beschermen, en niet is bedoeld voor hen die gerechtigheid ontvluchten. Deze laatste personen mogen de (internationale) strafrechtelijke gevolgen van hun daden niet ontlopen. Ook de positie van de slachtoffers van deze personen afkomstig uit hetzelfde land die hier te lande bescherming hebben gevonden, is hier in het geding.

Blijkens de tekst van artikel 1F houdt de toepasselijkheid van deze bepaling in dat het Vluchtelingenverdrag niet van toepassing is. De toepasselijkheid van artikel 1F dient daarom te worden onderzocht voordat wordt bezien of de asielzoeker een vluchteling is in de zin van artikel 1A Vluchtelingenverdrag.

Indien er sprake is van deze bijzondere grond van openbare orde, is het Vluchtelingenverdrag niet op de vreemdeling van toepassing en kan de aanvraag dus niet ingewilligd worden op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, Vw. Op grond van artikel 3.107, eerste lid, Vb komt de vreemdeling in deze situatie evenmin in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel op grond van één van de andere gronden bedoeld in artikel 29 Vw. Op grond van artikel 3.77 Vb komt de vreemdeling evenmin in aanmerking voor verlening van een verblijfsvergunning regulier.

Zodoende kan noch aan het Vluchtelingenverdrag, noch aan de Vw aanspraak op verblijf worden ontleend. Nadat is vastgesteld dat artikel 1F van toepassing is, wordt beoordeeld of de vreemdeling aannemelijk heeft gemaakt dat juist hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico loopt op schending van artikel 3 EVRM. De eventuele vaststelling dat de vreemdeling een dergelijk risico aannemelijk heeft gemaakt, leidt echter tot geen enkel verblijfsrecht. Op grond van artikel 3.107, eerste lid, Vb komt de vreemdeling in deze situatie niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, eerste lid en onder b, Vw.

Het onthouden van een verblijfsvergunning aan deze personen in de gegeven omstandigheden en tegen de hiervoor geschetste achtergrond van de onwenselijkheid om aan deze personen een verblijfsvergunning te verlenen, is in beginsel niet als disproportioneel aan te merken. Dit zou slechts anders kunnen zijn als de betreffende vreemdeling kan aantonen dat er in zijn individuele geval sprake is van bijzondere omstandigheden ten gevolge waarvan hij in een uitzonderlijke situatie verkeert.

De vaststelling dat gedwongen terugkeer een schending van artikel 3 EVRM oplevert, leidt tot een verbod op gedwongen verwijdering. Dit laat onverlet dat op de vreemdeling de plicht rust om Nederland zelfstandig te verlaten en mitsdien zelf gevolg te geven aan zijn vertrekplicht. Daarnaast zal de uitzetting naar het land van herkomst weer ter hand worden genomen zodra gedwongen terugkeer geen schending meer oplevert van artikel 3 EVRM. Bovendien zal uitzetting plaatsvinden naar ieder land dat de vreemdeling wil opnemen. De vreemdeling wordt, zodra de nationale rechtsmiddelen zijn uitgeput, uitgesloten van alle voorzieningen.

Kort weergegeven is de toetsing als volgt:

Na de toetsing aan artikel 30 Vw (zie C3) wordt eerst bezien of er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat de asielzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan een misdrijf of handeling in de zin van artikel 1F.

Zo ja, dan dient de aanvraag te worden afgewezen op grond van artikel 31, eerste lid, juncto tweede lid, onder k, Vw. Zo nee, dan wordt bezien of de asielzoeker behoort tot de categorieën van artikel 29, eerste lid, Vw en of er andere redenen zijn op grond van artikel 31 Vw waarom de aanvraag moet worden afgewezen.

Voor het tegenwerpen van artikel 1F is een (buitenlands) strafvonnis niet noodzakelijk, omdat vervolging van deze misdaden niet altijd kan plaatsvinden.

3.11.3.2 Gronden artikel 1F

Ingevolge artikel 1F zijn de bepalingen van dat verdrag niet van toepassing op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat:

a. hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in de internationale overeenkomsten welke zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot deze misdrijven in het leven te roepen;
b. hij een ernstig niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten; of
c. hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de VN.

ad a.
Misdrijven tegen de vrede
Misdrijven tegen de vrede worden gedefinieerd in artikel 6 (a) van het Neurenberg-Handvest van 1945. Bij de interpretatie van misdrijven tegen de vrede speelt verder de definitie van agressie, zoals die is aangenomen in resolutie 3314 XXIX van de Algemene Vergadering van de VN van 14 december 1974, een belangrijke rol. Misdrijven tegen de vrede kunnen niet begaan zijn gedurende interne gewapende conflicten.

Hierbij dient aangetekend te worden dat de kring van personen die misdrijven tegen de vrede kunnen begaan een zeer beperkte is en in het bijzonder betrekking heeft op machthebbers, regeringsleden en wellicht generaals.

Oorlogsmisdrijven
Oorlogsmisdrijven worden gedefinieerd in artikel 8 van het Statuut van Rome inzake het Internationaal Strafhof. Daarnaast zijn er nog andere – oudere – internationale instrumenten waarin oorlogsmisdrijven worden gedefinieerd, zoals het Neurenberg-Handvest (artikel 6 (b)).

Voorbeelden van oorlogsmisdrijven zijn de handelingen zoals onder meer weergegeven in Neurenberg-Handvest van 1945 (artikel 6 (b)), het Genocide Verdrag van 1948 (artikel 1 tot en met 4), de vier Rode Kruisverdragen van Genève van 1949, de Aanvullende Protocollen I en II bij deze Verdragen van 1977, het Cultuurgoederenverdrag van Den Haag van 1954 (artikel 18 en 19), het Bupo (artikel 6 (recht op leven), 7 (verbod van foltering) en 8 (verbod van slavernij), het Antifolterverdrag, verschillende wapenverdragen zoals het Verdrag van Parijs inzake chemische wapens van 1993, en het Statuut van Rome inzake het Internationaal Strafhof van 1998 (artikel 8).
Schendingen van internationaal humanitair recht gedurende een gewapend conflict constitueren oorlogsmisdrijven, ongeacht of het gewapend conflict een internationaal of een intern karakter draagt. Voorts is van belang dat schendingen van het gemeenschappelijk artikel 3 van de verdragen van Genève van 1949, begaan gedurende een intern gewapend conflict, alsmede andere ernstige schendingen van de wetten en gebruiken die gelden ingeval van gewapende conflicten die niet internationaal van aard zijn, binnen het gevestigde kader van internationaal recht, krachtens artikel 8, tweede lid, onder c en e, van het Statuut van Rome, oorlogsmisdrijven constitueren.

Misdrijven tegen de menselijkheid
Misdrijven tegen de menselijkheid worden gedefinieerd in artikel 7 Statuut van Rome inzake het Internationaal Strafhof. Het gaat om handelingen die zijn gepleegd als onderdeel van een wijdverbreide of stelselmatige aanval gericht tegen een burgerbevolking, met kennis van de aanval. Deze handelingen kunnen ook in vredestijd gepleegd worden. Daarnaast zijn er nog andere – oudere – internationale instrumenten waarin misdrijven tegen de menselijkheid worden gedefinieerd, zoals het Neurenberg-Handvest (artikel 6 (c)).

ad b.
Ernstige niet-politieke misdrijven
Factoren die een rol spelen bij het bepalen van de ernst van een misdrijf zijn de aard van de handeling en de omvang van de gevolgen van de handeling. Uitgangspunt bij het bepalen of er sprake is van een ernstig misdrijf is dat de internationale bescherming als vluchteling slechts dient te worden onthouden aan personen die deze bescherming evident onwaardig zijn op grond van de door hen gepleegde misdrijven.

Wanneer er wordt gesteld dat een ernstig misdrijf is gepleegd om een politieke doelstelling na te streven, wordt het politieke element van het misdrijf afgewogen tegen het commuun element ervan en wordt gekeken of wordt voldaan aan de beginselen van subsidiariteit en proportionaliteit (pre-dominantietest). Het misdrijf wordt geacht een politiek misdrijf te zijn indien:
– er een direct verband bestaat tussen het door betrokkene gepleegde misdrijf en het door hem aangehaalde doel; én
– het door betrokkene gepleegde misdrijf een effectief middel vormde om de door hem aangehaalde politieke doelstelling te realiseren; én
– betrokkene niet een meer vreedzaam alternatief ter beschikking stond; én
– het door betrokkene gepleegde misdrijf in een redelijke verhouding staat tot het door hem nagestreefde doel.

Het betreft hier dus cumulatieve voorwaarden.

De volgende misdrijven moeten op grond hiervan in ieder geval worden aangemerkt als ernstig niet-politiek misdrijf in de zin van artikel 1F (b), ook indien de pleger zich beroept op de politieke aard van het delict:
– moord, doodslag of terroristische activiteiten zoals omschreven in het Europees Verdrag ter bestrijding van terrorisme van 1977. Het betreft hier onder meer vliegtuigkaping, aanslagen op internationaal beschermde personen, ontvoering, gijzeling, vrijheidsberoving en bomaanslagen en -brieven. Volgens het Verdrag ter bestrijding van terrorisme kan er binnen haar bereik geen sprake zijn van een politiek misdrijf;
– het deelnemen aan en/of ondersteunen van terroristische activiteiten zoals omschreven in de resoluties 1269 en 1373 van de Veiligheidsraad van de VN van respectievelijk 19 oktober 1999 en 28 september 2001 inzake terrorisme. In resoluties 1269 en 1373 van de Veiligheidsraad van de VN van respectievelijk 19 oktober 1999 en 28 september 2001 inzake terrorisme is bepaald dat deelnemers aan en/of ondersteuners van terroristische activiteiten overeenkomstig (inter)nationaal recht moeten worden uitgesloten van de bepalingen van het Vluchtelingenverdrag;
– oorlogsmisdrijven, misdrijven tegen de menselijkheid, verkrachting, foltering (inclusief het besnijden van vrouwen, zie ook C2/3), genocide, slavernij en slavenhandel;
– misdrijven die vallen binnen de delictsomschrijving van enig bindend internationaal instrument dat bepaalt dat er in geval van een misdrijf dat binnen het bereik van dat instrument valt geen sprake kan zijn van een politiek misdrijf en/of van vluchtelingschap.

Bovengenoemde misdrijven worden aangemerkt als ernstige niet-politieke misdrijven, waarbij de predominantietest achterwege kan blijven.

Absolute politiek misdrijven
Absolute politieke misdrijven zijn misdrijven met een puur politiek karakter en waarbij uit de delictsomschrijving blijkt dat zij zijn gericht tegen de staat. Bij absolute politieke misdrijven kan de predominantietest achterwege blijven en kan artikel 1F (b) niet worden toegepast. Voorbeelden van absolute politieke misdrijven zijn:
– hoogverraad en het verstoren van verkiezingen;
– misdrijven weergegeven in het WvSr, Tweede Boek, Titels I tot en met IV.

Indien absolute politieke misdrijven in de hiervoor bedoelde zin echter vallen binnen de delictsomschrijving van enig bindend internationaal instrument dat bepaalt dat er in geval van een misdrijf dat binnen het bereik van dat instrument valt geen sprake kan zijn van een politiek misdrijf en/of van vluchtelingschap, kan met betrekking tot de toepasselijkheid van artikel 1F (b) niet worden gesproken van een politiek misdrijf. In dat geval is er sprake van een absoluut niet-politiek misdrijf. Voorbeelden van dergelijke instrumenten zijn:
– het Genocide Verdrag;
– het Europees Verdrag ter bestrijding van terrorisme; en
– de resoluties 1269 en 1373 van de Veiligheidsraad van de VN van respectievelijk 19 oktober 1999 en september 2001 inzake terrorisme.

ad c.
Handelingen in strijd met de doelstellingen en beginselen van de VN
De doelstellingen van de VN staan opgesomd in de preambule en artikel 1 van het Handvest van de VN van 1945. De beginselen van de VN staan opgesomd in artikel 2 van het Handvest.

Artikel 1F (c) is van toepassing op gevallen van schendingen van deze doelstellingen en beginselen. Het heeft in het bijzonder betrekking op personen met een hoge openbare functie die uit hoofde van hun verantwoordelijkheden handelingen hebben bevolen of toegestaan die in strijd zijn met genoemde doelstellingen en/of beginselen, alsmede op personen die verantwoordelijkheid hebben gedragen voor dergelijke handelingen, bijvoorbeeld omdat zij deel uitmaakten van de veiligheidsdiensten. Teneinde te kunnen bepalen of artikel 1F (c) kan worden tegengeworpen, moet worden bezien of er in de persoon gelegen factoren zijn op grond waarvan kan worden geconcludeerd dat hij kennis heeft of had moeten hebben van de doelstellingen en/of beginselen van de VN. Hierbij wordt tevens rekening gehouden met aangenomen resoluties en overeenkomsten van de VN. De volgende handelingen vallen in ieder geval onder artikel 1F (c):
– handelingen die expliciet zijn genoemd door het Internationaal Hof van Justitie, de Algemene Vergadering of de Veiligheidsraad van de VN als strijdig met de doelstellingen en/of beginselen van de VN; hieronder valt onder meer internationaal terrorisme, zoals bijvoorbeeld is verklaard in resolutie 1373 van de Veiligheidsraad van de VN van 28 september 2001; en
– misdrijven die strafbaar zijn gesteld in het internationaal recht en waarvoor universele jurisdictie geldt, zoals oorlogsmisdrijven, misdrijven tegen de menselijkheid en misdrijven tegen de vrede; dergelijke misdrijven zijn evident in strijd met één of meerdere doelstellingen en/of beginselen van de VN.

3.11.3.3 Bewijslast en verantwoordelijkheid
De bewijslast voor het aantonen van artikel 1F is een bijzondere. De Minister moet aantonen dat er 'ernstige redenen' zijn om te veronderstellen dat de vreemdeling onder de criteria van artikel 1F valt. De veronderstelling dat artikel 1F van toepassing is hoeft niet bewezen te worden volgens de in het strafrecht gehanteerde bewijsmaatstaf, maar moet niettemin zorgvuldig worden gemotiveerd.

Als er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat de vreemdeling zich aan een in artikel 1F bedoelde handeling heeft schuldig gemaakt, dient betrokkene, wil hij voorkomen dat op hem artikel 1F van toepassing zal worden verklaard, één en ander gemotiveerd te weerleggen.

Teneinde te kunnen bepalen of betrokkene individueel voor artikel 1F-handelingen verantwoordelijk dient te worden gehouden, wordt onderzocht of ten aanzien van betrokkene kan worden aangenomen dat hij weet heeft gehad of had behoren te hebben van het plegen van het betreffende misdrijf/de betreffende misdrijven ('knowing participation') én of hij op enige wijze hieraan persoonlijk heeft deelgenomen ('personal participation'). Indien hiervan sprake is kan aan betrokkene artikel 1F worden tegengeworpen. Hiertoe wordt gebruik gemaakt van de 'personal and knowing participation test' (artikel 25 en 27 tot en met 33 Statuut van Rome).

'Knowing participation'
Er is sprake van *'knowing participation'* wanneer:
- een overheidsfunctionaris, of een daaraan gelijk te stellen persoon, werkzaam is geweest voor een orgaan of organisatie, dat volgens gezaghebbende en vrij toegankelijke rapportages op systematische wijze en/of op grote schaal misdrijven als bedoeld in artikel 1F heeft gepleegd in de periode dat hij daar werkzaam was, tenzij de betreffende vreemdeling kan aantonen dat er in zijn individuele geval sprake is van een significante uitzondering;
- een overheidsfunctionaris, of een daaraan gelijk te stellen persoon, werkzaam is geweest voor een organisatie waarvan de toenmalige Staatssecretaris, of de Minister, heeft geconcludeerd dat aan personen die behoren tot bepaalde categorieën van deze organisatie bij een aanvraag voor een verblijfsvergunning in Nederland in de regel artikel 1F zal worden tegengeworpen, tenzij de betreffende vreemdeling kan aantonen dat er in zijn individuele geval sprake is van een significante uitzondering;
- een persoon heeft deelgenomen aan handelingen waarvan hij wist of had behoren te weten dat het hier om misdrijven bedoelt in artikel 1F, zonder dat hij deel uitmaakte van een orgaan of organisatie als hierboven bedoeld.

Kindsoldaten
Ten aanzien van kindsoldaten is bijzondere aandacht geboden bij de beoordeling of er sprake is van 'knowing participation'. Uitgangspunt is dat in verhoogde mate rekening dient te worden gehouden met hun leeftijd. Kindsoldaten jonger dan vijftien jaar worden niet verantwoordelijk gehouden voor handelingen als bedoeld in artikel 1F. Voor hen geldt dat artikel 1F niet wordt toegepast. Dit uitgangspunt geldt voor alle handelingen van kindsoldaten onder vijftien jaar, ongeacht of deze handelingen zijn verricht in of buiten diensttijd. Voor kindsoldaten in de leeftijd van vijftien tot achttien jaar dienen alle feiten en omstandigheden van het individuele geval in aanmerking te worden genomen. Tot deze feiten en omstandigheden behoren onder meer:
- de leeftijd op het moment van indiensttreding;
- het al dan niet vrijwillige karakter van indiensttreding;
- de consequenties bij weigering van indiensttreding. In dit verband dient het leerstuk van de subjectieve overmacht als uitgangspunt te worden gehanteerd. Bekeken moet worden of van de minderjarige redelijkerwijs verwacht kon worden weerstand te bieden aan de op hem uitgeoefende druk om in dienst te treden;
- wilsverlammende gebeurtenissen bij indiensttreding. Hierbij moet worden gedacht aan ernstige gewelddadigheden waarmee de indiensttreding gepaard gaat, in het bijzonder wanneer het traumatische gebeurtenissen betreft;
- de duur van het kindsoldaatschap;
- de aanwezigheid van mogelijkheden (eerder) te ontsnappen en/of zich aan persoonlijke deelname aan misdrijven te onttrekken;
- het gedwongen gebruik van drugs en/of medicatie; en
- bevorderingen wegens 'goede prestaties'.

Bij de beoordeling of artikel 1F dient te worden tegengeworpen aan kindsoldaten in de leeftijd van vijftien tot achttien jaar, wordt rekening gehouden met het feit dat artikel 1F niet wordt tegengeworpen aan kindsoldaten jonger dan vijftien jaar. Dit betekent dat voor de categorie vijftien tot achttien jaar in het individuele geval een zwaarder gewicht kan worden toegekend aan de indicatoren 'leeftijd op het

moment van indiensttreding' en 'het al dan niet vrijwillige karakter van indiensttreding'. Bijvoorbeeld, indien indiensttreding heeft plaatsgevonden op het moment dat de kindsoldaat jonger was dan vijftien jaar, kan het aannemen van de verantwoordelijkheid en dus tegenwerping van handelingen als bedoeld in artikel 1F minder snel voor de hand liggen.

'Personal participation'
Er is sprake van 'personal participation' wanneer:
- blijkt dat betrokkene een misdrijf als bedoeld in artikel 1F persoonlijk heeft gepleegd;
- een misdrijf als bedoeld in artikel 1F in opdracht, of verantwoordelijkheid, van betrokkene is gepleegd;
- betrokkene een misdrijf als bedoeld in artikel 1F heeft gefaciliteerd, dat wil zeggen dat zijn handelen en/of nalaten in wezenlijke mate heeft bijgedragen aan het misdrijf. Onder wezenlijke bijdrage dient te worden verstaan dat de bijdrage een feitelijk effect heeft gehad op het begaan van een misdrijf en dat het misdrijf hoogstwaarschijnlijk niet op dezelfde wijze zou hebben plaatsgevonden indien niemand de rol van betrokkene had vervuld dan wel indien betrokkene gebruik had gemaakt van mogelijkheden het misdrijf te voorkomen;
- een overheidsfunctionaris, of een daaraan gelijk te stellen persoon, heeft behoord tot een categorie van personen binnen een organisatie waarvan de toenmalige Staatssecretaris, of de Minister, heeft geconcludeerd dat aan personen die behoren tot deze categorie bij een aanvraag voor een verblijfsvergunning in Nederland in de regel artikel 1F zal worden tegengeworpen, tenzij de betreffende vreemdeling kan aantonen dat er in zijn individuele geval sprake is van een significante uitzondering.

Persoonlijke vrijwaren van verantwoordelijkheid
Hieronder komen verweren aan bod die betrokkene kan inbrengen en wordt weergegeven in hoeverre betrokkene daarmee (niet) gevrijwaard is van de individuele verantwoordelijkheid voor zijn handelingen.

Handelen op bevel van een meerdere of in officiële hoedanigheid
Uitgangspunt is dat handelen op bevel van een meerdere of in officiële hoedanigheid niet ertoe leidt dat betrokkene daarmee gevrijwaard is van verantwoordelijkheid voor zijn handelingen. Gezien de ernst van een misdrijf in de zin van artikel 1F dient het handelen van betrokkene voor zover dat onder artikel 1F valt als manifest onwettig te worden beschouwd. Evenwel, binnen de rechtsmacht van het Statuut van Rome inzake het Internationaal Strafhof (artikel 33) wordt een persoon niet ontheven van zijn strafrechtelijke aansprakelijkheid indien hij een misdrijf heeft gepleegd op bevel van een regering of van een meerdere, militair of burger, tenzij:
- de persoon wettelijk verplicht was bevelen van de desbetreffende regering of meerdere op te volgen; én
- de persoon geen kennis had van het feit dat het bevel onwettig was; én
- het bevel niet onmiskenbaar onwettig was.

Het betreft hier dus cumulatieve voorwaarden.

Dwang
Indien aan één van de volgende situaties is voldaan leidt handelen onder dwang er in ieder geval niet toe dat betrokkene daarmee gevrijwaard is van verantwoordelijkheid voor zijn daden:
- indien geen geloof gehecht kan worden aan het bestaan van de door betrokkene gestelde dwang;
- indien voor betrokkene de mogelijkheid bestond zich te onttrekken aan het begane misdrijf;
- indien betrokkene reeds geruime tijd in dienst was alvorens de dwang voorzienbaar optrad; of
- indien de mate van dwang niet opweegt tegen de ernst van het door betrokkene begane misdrijf.

Zelfverdediging
Indien aan één van de volgende situaties is voldaan, leidt handelen uit zelfverdediging er in ieder geval niet toe dat betrokkene daarmee gevrijwaard is van verantwoordelijkheid voor zijn daden:

– indien geen geloof gehecht kan worden aan het bestaan van de door betrokkene gestelde bedreiging;
– indien de bedreiging waartegen betrokkene zich te weer zegt te hebben gesteld niet opweegt tegen de ernst van het door betrokkene begane misdrijf;
– indien ook voor betrokkene duidelijk moet zijn geweest dat het door betrokkene begane misdrijf de ontstane dreiging niet had kunnen afwenden; of
– indien betrokkene niet slechts één misdrijf heeft gepleegd, maar gedurende een langere periode meerdere misdrijven heeft gepleegd.

Hoofdstuk C5 - Gronden voor intrekking en weigering verlenging

1 Algemeen

De gronden waarop het verblijf op grond van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd kan worden beëindigd, zijn opgenomen in artikel 32, eerste lid, Vw. Op deze gronden kan gebruik worden gemaakt van de bevoegdheid om de vergunning in te trekken, dan wel de aanvraag om verlening of verlenging af te wijzen, tenzij een ieder verbindende bepaling van een verdrag of van een besluit van een volkenrechtelijke organisatie, een wettelijk voorschrift of de algemene beginselen van behoorlijk bestuur zich daartegen verzet.

De toepasselijkheid van de gronden waarop het verblijf kan worden beëindigd, wordt in de volgende paragrafen besproken (zie C17 voor de procedurele aspecten).

2 Onjuiste gegevens

2.1 Algemeen

Op grond van artikel 32, eerste lid, onder a, Vw kan de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd worden ingetrokken, dan wel kan de aanvraag voor verlenging ervan worden afgewezen, als de vreemdeling onjuiste gegevens heeft verstrekt dan wel gegevens heeft achtergehouden, terwijl die gegevens tot afwijzing van de aanvraag tot verlenen of verlengen zouden hebben geleid.

Met de intrekking van de vergunning wordt nadrukkelijk niet beoogd enig leed toe te voegen. Zij is louter van reparatoire en niet van punitieve aard. Met de intrekking of niet-verlenging van de verblijfsvergunning op grond van het feit dat er bij de verlening of verlenging onjuiste gegevens zijn verstrekt, dan wel gegevens zijn achtergehouden, wordt dus slechts beoogd de situatie te herstellen zoals die rechtens zou zijn geweest indien wel de juiste gegevens zouden zijn verstrekt. Indien de vreemdeling onjuiste gegevens heeft verstrekt en de juiste gegevens niet bekend zijn, wordt geoordeeld op grond van de overige wel bekende en geloofwaardige gegevens.

Het is niet vereist dat de vreemdeling de onjuiste gegevens zelf heeft verstrekt, dat hij op de hoogte was van de verstrekking van de onjuiste gegevens of dat hij daarmee heeft ingestemd. Opzet van de vreemdeling, of diens persoonlijke betrokkenheid in welke vorm dan ook, is evenmin vereist. Dergelijke factoren zijn immers niet relevant voor de vraag welke beslissing rechtens de juiste zou zijn geweest indien er geen onjuiste gegevens waren verstrekt en derhalve evenmin voor de vraag of de bestaande situatie moet worden gecorrigeerd door intrekking van de ten onrechte verleende vergunning. Het gaat er bij de intrekking uitsluitend om dat de situatie wordt hersteld naar de situatie zoals die had behoren te zijn.

Onder het verstrekken van onjuiste gegevens wordt mede verstaan het overleggen van valse documenten als waren zij echt en onvervalst, voorzover die (mede) aanleiding hebben gegeven tot het nemen van een inwilligende beslissing. Indien op grond van dit feit wordt overgegaan tot strafrechtelijke vervolging kan het overleggen van valse documenten ook op grond van de openbare orde leiden tot weigering of intrekking van de vergunning.

Het verstrekken van onjuiste gegevens dan wel achterhouden van gegevens kan voorts op velerlei manieren voorkomen. Voorbeelden zijn onder meer:
- het verzwijgen van eerder verblijf en eerdere aanvragen in andere Europese landen;
- het afleggen van verklaringen die later onjuist blijken te zijn, terwijl deze aanleiding zijn geweest voor inwilliging;
- het verzwijgen van strafrechtelijke gegevens (bijvoorbeeld buitenlandse strafvonnissen), terwijl deze tot afwijzing zouden hebben geleid;
- het achterhouden van een paspoort bijvoorbeeld teneinde de legale uitreis of de afgiftedatum

verborgen te houden en op grond hiervan aanleiding zou hebben bestaan om af te wijzen;
– het verzwijgen van activiteiten die vallen onder artikel 1F Vluchtelingenverdrag (zie C4/3.11.3).

Er zijn in de wet geen termijnen opgenomen waarna wegens het verstrekken van onjuiste gegevens geen intrekking meer plaats vindt. Analoog aan hetgeen in artikel 3.97 Vb is geregeld voor de verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd, kan intrekking plaatsvinden, tenzij sinds de verlening of de verlenging een periode van twaalf jaar is verstreken.
Indien er is geconstateerd dat er sprake is van het verstrekken van onjuiste gegevens en er beoordeeld is dat er geen gronden voor verlening van een vergunning meer bestaan, dan wordt de verblijfsvergunning ingetrokken met terugwerkende kracht naar het eerste moment van verlening. Hiermee wordt de ingangsdatum van de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd bedoeld.

2.2 Artikel 1F Vluchtelingenverdrag blijkt alsnog van toepassing

Als achteraf wordt vastgesteld dat artikel 1F Vluchtelingenverdrag juncto artikel 31, tweede lid, onder k, Vw (zie C4/3.11.3) ten onrechte niet is toegepast, omdat de vreemdeling bij de aanvraag onjuiste gegevens heeft verstrekt dan wel de juiste gegevens heeft verzwegen, dient de verblijfsvergunning asiel te worden ingetrokken. Aanleiding voor een dergelijke vaststelling kan zijn gelegen in mededelingen van derden - voorzover er geen aanwijzingen zijn dat deze mededelingen zijn gedaan uit gevoelens van rivaliteit - of komen uit neutrale informatie die anderszins is binnengekomen.

De vreemdeling wordt tijdens een gehoor met de uitkomsten van het onderzoek geconfronteerd door een gespecialiseerde ambtenaar van de IND, alvorens de voornemenprocedure van artikel 39 Vw wordt ingesteld.

In de gevallen waarin tot intrekking wordt overgegaan omdat artikel 1F Vluchtelingenverdrag van toepassing blijkt, dient beoordeeld te worden of terugkeer naar het land van herkomst mogelijk is en geen schending oplevert van artikel 3 EVRM (zie C4/3.11.3.1).

3 Gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid

3.1 Algemeen

Op grond van artikel 32, eerste lid, onder b, Vw kan de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd worden ingetrokken, dan wel kan de aanvraag om verlenging ervan worden afgewezen, indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

Op grond van artikel 33, tweede lid, Vluchtelingenverdrag kan een verdragsvluchteling slechts dan geen aanspraak maken op het verbod van refoulement van artikel 33, eerste lid, Vluchtelingenverdrag, indien ten aanzien van hem ernstige redenen bestaan hem te beschouwen als een gevaar voor de veiligheid van het land waar hij zich bevindt, of indien hij bij gewijsde is veroordeeld wegens een bijzonder ernstig misdrijf en daarom een gevaar oplevert voor de gemeenschap van dat land.

In zaken waarin de verblijfsvergunning asiel, die is verleend op grond van artikel 29, eerste lid, onder a of onder b, Vw, wordt ingetrokken vanwege openbare-ordeaspecten, dient eerst te worden nagegaan of terugkeer naar het land van herkomst mogelijk is. Indien de situatie in het land van herkomst gewijzigd is, is het risico voor de vreemdeling wellicht verdwenen, waardoor terugzending mogelijk is.

Indien de situatie in het land van herkomst ongewijzigd is en de vreemdeling aldaar nog immer risico loopt, is terugzending niet toegestaan op grond van artikel 3 EVRM, zelfs indien de vreemdeling op grond van artikel 33, tweede lid, Vluchtelingenverdrag geen aanspraak meer kan maken op het verbod van refoulement. In dat geval kan de asielvergunning toch worden ingetrokken, zonder dat de asielzoeker wordt uitgezet.

Intrekkingen op basis van openbare orde vinden plaats met terugwerkende kracht. De intrekkingsdatum is de pleegdatum van het delict.

3.2 Invulling van het criterium 'Gevaar voor de openbare orde'
Voor de vraag wanneer de vreemdeling een gevaar vormt voor de openbare orde in de zin van artikel 32, eerste lid, onder b, Vw, wordt artikel 3.86 Vb, dat op zichzelf alleen ziet op de verlenging en intrekking van de verblijfsvergunning regulier, overeenkomstig toegepast.

3.3 De vreemdeling vormt een gevaar voor de nationale veiligheid
Op grond van artikel 32, eerste lid, onder b, Vw kan de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd worden ingetrokken, dan wel kan de aanvraag om verlenging ervan worden afgewezen als de vreemdeling een gevaar vormt voor de nationale veiligheid.

Op grond van artikel 33, tweede lid, Vluchtelingenverdrag kan een verdragsvluchteling geen aanspraak maken op het verbod van refoulement van artikel 33, eerste lid, Vluchtelingenverdrag, indien ten aanzien van hem ernstige redenen bestaan hem te beschouwen als een gevaar voor de veiligheid van het land waar hij zich bevindt.

Er zijn geen beleidsregels opgenomen omtrent het gevaar voor de nationale veiligheid als grond om een verblijfsvergunning in te trekken. Toepassing van deze grond is niet afhankelijk van een strafrechtelijke veroordeling. Wel dienen er concrete aanwijzingen te zijn dat de vreemdeling een gevaar vormt voor de nationale veiligheid. Bij het bestaan van concrete aanwijzingen dient in de eerste plaats te worden gedacht aan een ambtsbericht van de AIVD. In voorkomende gevallen kan echter ook worden uitgegaan van een ambtsbericht van onder andere (inter-)nationale ministeries of inlichtingendiensten.

4 De inwilligingsgrond is komen te vervallen

4.1 Algemeen
Op grond van artikel 32, eerste lid, onder c, Vw kan de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd worden ingetrokken, dan wel kan de aanvraag om verlenging ervan worden afgewezen, als de grond voor verlening, bedoeld in artikel 29 Vw, is komen te vervallen. Deze intrekkingsgrond wordt niet tegengeworpen aan vreemdelingen die als uitgenodigde vluchteling zijn hervestigd in Nederland en in het bezit zijn gesteld van een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, Vw. Intrekking vindt plaats met ingang van het moment waarop de inwilligingsgrond is komen te vervallen.

4.2 Vrijwillige terugkeer naar het land van herkomst
Indien blijkt dat een houder van een verblijfsvergunning asiel is teruggekeerd naar het land van herkomst kan dit reden zijn om het verblijf te beëindigen.

Het doel van de verblijfsvergunning asiel, die is verleend op één van de gronden van artikel 29, eerste lid, onder a tot en met d, Vw, is een persoon te beschermen tegen onverantwoorde risico's bij terugkeer naar het land van herkomst of tegen terugkeer die van bijzondere hardheid zou zijn in verband met de algehele situatie aldaar. Indien een persoon, die in het bezit is van de hier bedoelde vergunning, uit eigen vrije wil terugkeert naar zijn land van herkomst en vervolgens terugreist, bestaat aanleiding te veronderstellen dat hij bij terugkeer geen onverantwoorde risico's zal lopen en dat de terugkeer niet van onevenredige hardheid is.

In het geval de vreemdeling verdragsvluchteling is, wordt artikel 1C Vluchtelingenverdrag toegepast (zie C5/4.3).

Het enkele feit dat iemand met gebruikmaking van een door de Nederlandse autoriteiten verstrekt vluchtelingenpaspoort is teruggekeerd naar zijn land van herkomst, is op zichzelf niet voldoende om deze grond voor intrekking toepasbaar te achten. De vreemdeling dient daarom te worden gehoord

omtrent de redenen van zijn terugkeer, alsmede over de bestemming, de duur en het verloop van de reis. Indien de vreemdeling is teruggekeerd zal echter, gelet op het feit dat hij heeft verklaard dat hij dat land heeft verlaten uit gegronde vrees voor vervolging, niet snel worden aangenomen dat hij een aanvaardbare reden heeft gehad om terug te keren.

Terugkeer naar het land van herkomst kan tevens reden zijn om aan te nemen dat de vreemdeling tijdens zijn asielprocedure onjuiste gegevens heeft verstrekt of de juiste gegevens heeft achtergehouden (zie C5/2).

4.3 Ex-verdragsvluchtelingen

Ingevolge artikel 1C Vluchtelingenverdrag houdt het Verdrag op van toepassing te zijn op elke persoon die valt onder de bepalingen van artikel 1A, indien:

1. hij vrijwillig wederom de bescherming inroept van het land waarvan hij de nationaliteit bezit;
2. hij vrijwillig de nationaliteit heeft herkregen in het geval hij deze verloren had;
3. hij een nieuwe nationaliteit heeft verworven en de bescherming van dit land geniet;
4. hij zich vrijwillig opnieuw heeft gevestigd in het land dat hij had verlaten of waarbuiten hij uit vrees voor vervolging verblijf hield;
5. hij, omdat de omstandigheden die ten grondslag lagen aan zijn erkenning als vluchteling niet meer aanwezig zijn, niet meer kan weigeren zich onder de bescherming te stellen van het land waarvan hij de nationaliteit bezit;
6. diegene zonder nationaliteit, omdat de omstandigheden die ten grondslag lagen aan zijn erkenning als vluchteling niet meer aanwezig zijn, niet meer kan weigeren zich onder de bescherming te stellen van het land waar hij zijn gebruikelijke verblijfplaats had.

Punten 5 en 6 zijn echter niet van toepassing op een vluchteling die dwingende redenen, voortvloeiende uit vroegere vervolging, kan aanvoeren om te weigeren de bescherming in te roepen van het land waarvan hij de nationaliteit bezit (punt 5) dan wel om te weigeren naar het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, terug te keren (punt 6).

In alle gevallen als bedoeld in artikel 1C Vluchtelingenverdrag houdt het Verdrag van rechtswege op van toepassing te zijn op de vreemdeling, met andere woorden de *erkenning* als vluchteling vervalt in die gevallen van rechtswege. Dit geldt echter niet voor de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning: daarvoor is een expliciet besluit tot intrekking van de verblijfsvergunning nodig.

Vrijwillige terugkeer naar het land van herkomst

De omstandigheid dat een verdragsvluchteling voor kortere of langere tijd is teruggekeerd naar zijn land van herkomst kan tot de conclusie leiden dat er aanleiding is voor de toepassing van artikel 1C Vluchtelingenverdrag en dat aanleiding bestaat het verblijf in Nederland op basis van de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te beëindigen.

Ook indien de vreemdeling een nationaal paspoort van zijn land van herkomst aanvraagt en verkrijgt, wordt er verondersteld, bij afwezigheid van bewijs van het tegendeel, dat er aanleiding is voor toepassing van artikel 1C Vluchtelingenverdrag en over te gaan tot intrekking van de verblijfsvergunning asiel (zie paragrafen 121 tot en met 123 UNHCR-handboek).

4.4 Verblijf op grond van het traumatabeleid

De intrekking van een verblijfsvergunning asiel die is verleend op grond van het traumatabeleid, kan slechts plaatsvinden om de reden dat betrokkene niet meer getraumatiseerd is. Alleen in dit geval kan toepassing plaatsvinden van artikel 32, eerste lid, onder c, Vw.

4.5 Verblijf op grond van categoriale bescherming

Er kan reden zijn om verblijf op grond van de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd, die is verleend ingevolge artikel 29, eerste lid, onder d, Vw, te beëindigen indien de Minister in zijn beoordeling

op grond van de indicatoren, genoemd in artikel 3.106 Vb (zie C2/5.2), tot het oordeel komt dat de algehele situatie in het land van herkomst zich heeft gewijzigd.

Daarnaast is dit mogelijk indien er sprake is van:
– nieuwe informatie over het land van herkomst;
– een gewijzigd inzicht in de beoordeling van deze informatie; of
– van een gewijzigd beleidsinzicht, op grond waarvan de Minister de situatie in het land van herkomst anders beoordeelt.

De beëindiging van een categoriaal beschermingsbeleid heeft slechts tot gevolg dat alle verblijfsvergunningen asiel voor bepaalde tijd die zijn verleend op grond van artikel 29, eerste lid, onder d, Vw kunnen worden ingetrokken. Daarnaast kunnen verblijfsvergunningen asiel voor bepaalde tijd die zijn verleend op grond van artikel 29, eerste lid, onder e, dan wel f, Vw worden ingetrokken, voor zover ook de op grond van artikel 29, eerste lid, onder d, Vw verleende verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd van de hoofdpersoon wordt ingetrokken.

De intrekkingsdatum van de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd, die is verleend ingevolgde artikel 29, eerste lid, onder d, Vw, is de ingangsdatum van de beleidswijziging waarmee het categoriaal beschermingsbeleid is beëindigd.

5 De vreemdeling heeft zijn hoofdverblijf buiten Nederland gevestigd

Op grond van artikel 32, eerste lid, onder d, Vw kan de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd worden ingetrokken, dan wel kan de aanvraag om verlenging ervan worden afgewezen, als de vreemdeling zijn hoofdverblijf buiten Nederland heeft gevestigd. Intrekking vindt plaats met ingang van de datum dat de verplaatsing vastgesteld kon worden, bijvoorbeeld bij vertrek met behulp van IOM of uitschrijving uit de GBA. Als het vertrek zonder kennisgeving of uitschrijving geschiedt, zal vaststelling van verplaatsing hoofdverblijf eerst na negen maanden (of drie maal zes maanden) kunnen plaatsvinden (zie B1/5.3.2).

Het kan hier gaan om vestiging in het land van herkomst of in een derde land. Indien de vreemdeling zich vestigt in het land van herkomst kan tevens de grond voor verlening van de verblijfsvergunning zijn komen te vervallen (zie C5/4).

Indien de vreemdeling in het bezit is van een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, Vw is tevens artikel 1C Vluchtelingenverdrag van toepassing.

Artikel 1C Vluchtelingenverdrag voorziet niet in het vervallen van rechtswege van de erkenning als vluchteling, indien de vreemdeling het land waar hij bescherming geniet, verlaat naar een ander land dan zijn land van herkomst. Dit laat echter onverlet dat in gevallen waarin uit de gedragingen van de vreemdeling blijkt – in dit geval door het zich vestigen in een derde land – dat hij de bescherming van de Nederlandse autoriteiten in de vorm van verblijf niet meer nodig heeft, de verblijfsvergunning asiel van de verdragsvluchteling kan worden ingetrokken.

Voorts is op verdragsvluchtelingen de Europese Overeenkomst inzake de overdracht van verantwoordelijkheid voor vluchtelingen in het buitenland van toepassing. Indien de vluchteling zijn hoofdverblijf vestigt in een land dat geen partij is bij dit verdrag wordt de verblijfsvergunning, analoog aan dit verdrag alleen ingetrokken indien het nieuwe land van verblijf de verantwoordelijkheden uit het Vluchtelingenverdrag heeft overgenomen.

De in B1/5.3.2 opgenomen regels met betrekking tot de verplaatsing van het hoofdverblijf zijn van overeenkomstige toepassing.

In de gevallen waarin de vreemdeling bij de vreemdelingenpolitie meldt dat hij voor langere duur Nederland gaat verlaten, dient de vreemdelingenpolitie hiervan melding te maken aan de IND.

Hoofdstuk C6 - Karakter van de verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd

1 Bevoegdheid

Op grond van artikel 33 Vw is de Minister bevoegd de verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd te verlenen. Deze bevoegdheid is belegd bij de IND.

2 Geldigheidsduur

De verblijfsvergunning op grond van artikel 33 Vw wordt verleend voor onbepaalde tijd en kent derhalve geen einddatum. Wel dient het document tijdig te worden vervangen.

3 Arbeidsmarktaantekening

De arbeidsmarktaantekening bij de verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd luidt: 'Arbeid vrij toegestaan; Twv niet vereist'.

Hoofdstuk C7 - Gronden voor de afwijzing van de vergunning voor onbepaalde tijd

1 Er is een grond als bedoeld in artikel 32 Vw

Op grond van artikel 34 Vw kan de aanvraag om een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd worden afgewezen, indien op het moment dat de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd verloopt zich een grond als bedoeld in artikel 32 Vw voordoet.

In die gevallen is C5/2 derhalve van overeenkomstige toepassing.

Hoofdstuk C8 - Gronden voor intrekking van de vergunning voor onbepaalde tijd

1 Inleiding

De gronden waarop het verblijf op grond van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd kan worden beëindigd, zijn opgenomen in artikel 35, eerste lid, Vw. Van de bevoegdheid om de vergunning in te trekken kan gebruik van deze gronden worden gemaakt, tenzij een ieder verbindende bepaling van een verdrag of van een besluit van een volkenrechtelijke organisatie, een wettelijk voorschrift of de algemene beginselen van behoorlijk bestuur zich daartegen verzetten.

2 Onjuiste gegevens

Op grond van artikel 35, eerste lid, onder a, Vw kan de verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd worden ingetrokken als de vreemdeling onjuiste gegevens heeft verstrekt dan wel gegevens heeft achtergehouden, terwijl die gegevens tot afwijzing van de aanvraag zouden hebben geleid.

C5/2 is van overeenkomstige toepassing.

3 Onherroepelijke veroordeling voor een ernstig misdrijf

Op grond van artikel 35, eerste lid, onder b, Vw kan een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd worden ingetrokken als de vreemdeling bij onherroepelijk geworden rechterlijk vonnis is veroordeeld wegens een misdrijf waartegen een gevangenisstraf van drie jaren of meer is bedreigd, dan wel hem ter zake van een misdrijf waartegen een gevangenisstraf van drie jaren of meer is bedreigd de maatregel, bedoeld in artikel 37a WvSr, is opgelegd.

Het gaat hier om een verzwaard openbare-ordevereiste voor houders van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd op wie de 'normale' openbare-orde-eisen van artikel 32, eerste lid, onder b, Vw (zie C5/3) immers niet van toepassing zijn.

Artikel 3.98 Vb is van overeenkomstige toepassing, inclusief de verwijzingen daarin naar artikel 3.86 Vb.

Ten aanzien van verdragsvluchtelingen geldt, dat er op grond van artikel 33, tweede lid, Vluchtelingenverdrag slechts dan geen aanspraak op het verbod van refoulement van artikel 33, eerste lid, Vluchtelingenverdrag kan worden gemaakt, indien er ernstige redenen bestaan de vluchteling te beschouwen als een gevaar voor de veiligheid van het land waar hij zich bevindt, of indien hij bij gewijsde is veroordeeld wegens een bijzonder ernstig misdrijf en daarom een gevaar oplevert voor de gemeenschap van dat land.

4 De vreemdeling heeft zijn hoofdverblijf buiten Nederland gevestigd

Op grond van artikel 35, eerste lid, onder c, Vw kan de verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd worden ingetrokken als de vreemdeling zijn hoofdverblijf buiten Nederland heeft gevestigd.

C5/5 is van overeenkomstige toepassing.

5 De vreemdeling vormt een gevaar voor de nationale veiligheid

Op grond van artikel 35, eerste lid, onder d, Vw kan de verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd worden ingetrokken als de vreemdeling een gevaar vormt voor de nationale veiligheid.
C5/3.3 is van overeenkomstige toepassing.

Hoofdstuk C9 - De kenmerken van de aanvraag om een verblijfsvergunning asiel

1 Wie kan de aanvraag indienen?

Op grond van artikel 36 Vw kan de aanvraag voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde of onbepaalde tijd alleen worden ingediend door de vreemdeling of zijn wettelijk vertegenwoordiger. De asielaanvraag kan dus uitdrukkelijk niet worden ingediend door de gemachtigde van de vreemdeling.

Minderjarige vreemdelingen van twaalf jaar en ouder worden in beginsel geacht tot een redelijke waardering van hun belangen in staat te zijn. Zij ondertekenen de aanvraag zelfstandig.
Minderjarige vreemdelingen jonger dan twaalf jaar worden niet tot een redelijke waardering van hun belangen in staat geacht. Indien de voogdij is geregeld, ondertekent de voogd. In andere gevallen kan een meerderjarige zaakwaarnemer de aanvraag ondertekenen. Dit is ook van toepassing indien het een kind van een minderjarige ouder betreft. Er wordt in eerste instantie aangenomen dat deze nog niet het gezag over het kind heeft. De minderjarige ouder kan daarom niet namens het kind tekenen.

2 Waar en hoe wordt de aanvraag ingediend?

2.1 De aanvraag om een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd

De hoofdregel is dat een aanvraag om een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd wordt ingediend in een AC. De Minister heeft op grond van artikel 3.108, tweede lid, Vb in artikel 3.42 VV de volgende AC's aangewezen als plaatsen waar een asielaanvraag kan worden ingediend.

Hierbij geldt:
- vreemdelingen die aangeven een asielaanvraag te willen indienen, worden doorverwezen naar AC Ter Apel;
- in afwijking hiervan worden vreemdelingen, die stellen minderjarig te zijn en die naar het zich laat aanzien niet begeleid worden door een ouder of wettelijk vertegenwoordiger en die een eerste asielaanvraag willen indienen, doorverwezen naar AC Schiphol;
- vreemdelingen die zich aan een Nederlandse buitengrens (zee- of luchthaven) melden en aan wie de toegang is geweigerd, worden voor het indienen van een asielaanvraag overgebracht naar AC Schiphol.

Vreemdelingen die een tweede of volgende aanvraag willen indienen, dienen vooraf telefonisch een afspraak te maken (zie C10/2.2.5).

De asielaanvraag van vreemdelingen aan wie de vrijheid rechtens is ontnomen wordt op grond van artikel 3.108, derde lid, Vb ingediend op de plaats waar de vrijheidsontneming ten uitvoer wordt gelegd (zie C11/2.1).

'14-1-brieven'
Dat niet aan deze hoofdregels wordt voldaan, wordt niet tegengeworpen aan de vreemdeling:
- die vóór 1 april 2001 een aanvraag tot toelating als vluchteling als bedoeld in artikel 15, eerste lid, Vw (oud) heeft ingediend; en
- die in de periode van 14 januari 2003 tot en met 17 maart 2005 een verzoek in de vorm van een zogenaamde '14-1-brief' heeft gestuurd aan de Minister, op welk verzoek nog niet een in rechte onaantastbaar geworden beslissing is genomen.

Als '14-1-brief' wordt in dit verband aangemerkt een schriftelijk verzoek, dat voldoet aan alle volgende drie kenmerken:
- het verzoek is ingediend rechtstreeks bij de Minister (dan wel de IND);
- het verzoek is niet ingediend met het in het VV voorgeschreven formulier; en

– het verzoek moet worden aangemerkt als een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel als bedoeld in artikel 28 Vw.

2.2 De aanvraag om een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd

De aanvraag voor een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd wordt op grond van artikel 3.43 VV ingediend bij de IND (zie C16).

Hoofdstuk C10 - De verwijzing naar het AC

1 Uitgangspunten van de AC-procedure

1.1 Doel van de AC-procedure

Doel van de AC-procedure is een indeling te maken van zaken in de volgende categorieën:

a. zaken waarin zonder tijdrovend onderzoek binnen de AC-procedure kan worden vastgesteld dat de aanvraag op grond van artikel 30 of 31 Vw dan wel op grond van artikel 4:6 Awb, kan worden afgewezen (waaronder op voorhand kansloze zaken en claimzaken);
b. zaken waarin zonder tijdrovend onderzoek binnen de AC-procedure kan worden vastgesteld dat en op welke grond van artikel 29 Vw de aanvraag kan worden ingewilligd;
c. zaken die voorzienbaar meer onderzoek vergen voordat kan worden vastgesteld dat de aanvraag kan worden afgewezen of kan worden ingewilligd.

De zaken die behoren tot categorie a en b komen in beginsel in aanmerking voor afdoening in de AC-procedure.

'Niet-tijdrovend' onderzoek betekent dat het moet gaan om onderzoek dat binnen de 48-uurstermijn kan worden verricht.

De asielzoeker wordt in de gelegenheid gesteld om op eventuele onderzoeksresultaten te reageren. Raadpleging van openbare bronnen, zoals openbare stukken in het elektronisch documentatiesysteem van de IND betreft per definitie geen tijdrovend onderzoek.

'Niet-tijdrovend onderzoek' impliceert ook dat de door de asielzoeker verstrekte gegevens bij een andere instantie, zoals bijvoorbeeld het Ministerie van BuZa, binnen 48 uur kunnen worden geverifieerd. Tijdens de AC-procedure is onderzoek bij het Ministerie van BuZa mogelijk indien de onderzoeksresultaten binnen de 48-uursprocedure verifieerbaar zijn.

1.2 48-uurstermijn

In het AC geldt een proceduretijd van 48 uur. De uren van 18.00 uur tot 08.00 uur worden niet tot de proceduretijd gerekend. Daarnaast geldt dat, met uitzondering van AC Schiphol, de uren gedurende het weekeinde en de dagen die bij of krachtens de Algemene termijnenwet zijn aangemerkt als algemeen erkende feestdagen, niet meetellen. Indien de AC-procedure langer duurt dan 48 proces-uren vindt in principe doorverwijzing plaats naar een opvanglocatie.

De 48-uurstermijn vangt aan op het moment dat de vreemdelingenpolitie/KMar in het AC begint met het onderzoek naar de identiteit, nationaliteit en reisroute van de asielzoeker. In afwijking hiervan start de 48-uurstermijn automatisch wanneer de maximale wachttijd van vier uur tussen de aanmelding op afspraak en feitelijke opname in de asielprocedure is verstreken.

Ook bij vreemdelingen aan wie de toegang is geweigerd, vangt de 48-uurstermijn aan op het moment dat de vreemdelingenpolitie/KMar in het AC begint met het onderzoek naar de identiteit, nationaliteit en reisroute van de asielzoeker.

In afwijking van de algemene regel geldt daarbij niet de maximale wachttijd van vier uur tussen de aanmelding op afspraak en feitelijke opname in de asielprocedure.

Wel start de 48-uurstermijn automatisch wanneer de maximale wachttijd van zes uur in verband met de grensbewakingstaken van de KMar is verstreken, tenzij dit aan de vreemdeling zelf is te wijten. Hierbij geldt dat de uren van 18.00 uur tot 08.00 uur niet worden meegerekend bij de wachttijd. Externe omstandigheden, zoals bijvoorbeeld een sterk verhoogde instroom van het aantal asielzoekers op één dag, kunnen ook aanleiding geven tot een overschrijding van de wachttijd zonder dat de 48-uurstermijn

aanvangt, mits onderbouwd door de KMar of de IND. In dat laatste geval wordt in redelijkheid bezien op welk moment de 48-uurstermijn aanvangt, waarbij de 48-uurstermijn in elk geval aanvangt op het moment dat de vreemdelingenpolitie/KMar in het AC begint met het onderzoek naar de identiteit, nationaliteit en reisroute van de asielzoeker.

1.3 Termijnen voor de asielzoeker en/of de rechtsbijstandverlener

Binnen de 48-uurstermijn heeft de rechtsbijstandverlener een aantal termijnen voor het bijstaan van de asielzoeker. De asielzoeker heeft twee uur de tijd om het nader gehoor voor te bespreken met diens rechtsbijstandverlener (zie C13/2).

Voorts heeft de asielzoeker drie uur de tijd om het rapport van nader gehoor en het voornemen met diens rechtsbijstandverlener te bespreken en eventueel correcties en aanvullingen en een zienswijze in te dienen. Indien naar aanleiding van het nader gehoor ingesteld onderzoek onderzoeksresultaten naar voren komen die afwijken van hetgeen de asielzoeker tijdens het nader gehoor heeft verklaard, wordt de asielzoeker gedurende een redelijke termijn, doch maximaal vier uur, in de gelegenheid gesteld om op deze onderzoeksresultaten te reageren (zie C15/4).

Als de asielzoeker de hem toegedeelde termijn met diens rechtsbijstandverlener overschrijdt, wordt bij de rechtsbijstandverlener gerappelleerd waarbij navraag wordt gedaan naar de reden van termijnoverschrijding. Deze reden van termijnoverschrijding wordt vervolgens geregistreerd en in het dossier vastgelegd.

In het geval van termijnoverschrijding door rechtsbijstand van de voorbereidingstijd op het nader gehoor, kan aan rechtsbijstand een uiterste termijn van (nog eens) drie uren gegeven worden waarna door de IND mogelijk met het nader gehoor zal worden aangevangen. Voorts zal in het geval van termijnoverschrijding van de drie uur die de asielzoeker ter beschikking staan om het rapport van nader gehoor na te bespreken en een zienswijze op het voornemen uit te brengen, tot uiterlijk het 46e uur gewacht kunnen worden alvorens wordt aangevangen met de voorbereidingen voor uitreiking van de beschikking waarna de beschikking zal worden uitgereikt. Indien de zienswijze na het 46e uur wordt ingediend, zal deze zoveel mogelijk schriftelijk worden meegenomen in de beschikking, voor zover deze nog niet is uitgereikt. In dat geval dient in de beschikking te worden blijk gegeven dat de zienswijze is betrokken bij de besluitvorming, ook indien dit niet tot een ander oordeel leidt.

Het feit dat de beschikking ondanks het feit dat de zienswijze ontbreekt, wordt uitgereikt, betekent dat de zaak naar het oordeel van de IND zich leende voor afdoening in het AC.

Een uitzondering op het bovenstaande wordt gemaakt voor die zaken waarbij de asielzoeker niet is voorbereid op het nader gehoor door een rechtsbijstandverlener. In het voorkomende geval dat besloten is om voorbij te gaan aan de voorbereiding op het nader gehoor, wordt de nabespreking, teneinde een eventueel in te dienen zienswijze, in ieder geval afgewacht.

Indien de IND de 48-uurstermijn overschrijdt, komt de asielzoeker in de vervolgprocedure terecht en wordt de asielzoeker (behoudens de uitzonderingen als genoemd in C23/2.3) doorverwezen naar een opvangvoorziening.

De tijd voor rechtsbijstandsverlening gaat lopen vanaf het moment dat de zaak wordt aangemeld bij de rechtsbijstandverlener. De tijd voor rechtsbijstandsverlening stopt zodra de zaak bij de planning van de IND wordt afgemeld en eventuele schriftelijke reacties zijn overhandigd.

Uitzondering:
Indien de tolk niet tijdig beschikbaar is, ondanks inspanningen van respectievelijk de IND en de rechtsbijstandverlener, die beiden verantwoordelijk zijn voor het tijdig inzetten van tolken, wordt de aanvraag van de asielzoeker (behoudens de uitzonderingen als genoemd in C23/2.3) verder behandeld in de ver-

volgprocedure en wordt de asielzoeker doorgezonden naar een opvangvoorziening. Onder 'tijdig' wordt het volgende verstaan. De uren die gemoeid zijn met het wachten op een tolk ten behoeve van het verkeer tussen vreemdeling en zijn rechtshulpverlener duren in zijn totaliteit niet langer dan 22 uur, vermeerderd met het aantal uren dat de AC-procedure korter heeft geduurd dan de volle 48 uur. Op deze manier wordt gewaarborgd dat de verblijfsduur van de asielzoeker in een AC niet onredelijk lang wordt verlengd enkel vanwege het wachten op een tolk. Indien deze tijd wordt overschreden, kan gesproken worden van een dermate ernstige vertraging van de behandeling van de asielaanvraag dat de zaak verder behandeld dient te worden in de vervolgprocedure.

1.4 Wijzigingen leeftijd/identiteit/nationaliteit/reisroute/asielrelaas

Indien de asielzoeker tijdens de AC-procedure zijn eerder afgelegde verklaringen inzake leeftijd, identiteit, nationaliteit, reisroute of het asielrelaas op essentiële punten wijzigt, kan de IND besluiten het AC-proces opnieuw te laten beginnen. Indien de vreemdeling zijn verklaringen pas in een laat stadium wijzigt dient eerst bezien te worden of de aanvraag wegens ongeloofwaardigheid binnen de 48-procesuren kan worden afgedaan.

De AC-procedure kan opnieuw worden begonnen indien als gevolg van een wijziging van identiteit, nationaliteit, reisroute of asielrelaas de essentie van de aanvraag is komen te ontvallen. Hiervan kan bijvoorbeeld sprake zijn indien de vreemdeling zijn nationaliteit wijzigt – er dient dan immers een geheel nieuwe toetsing van zijn asielrelaas plaats te vinden – en indien de vreemdeling zijn inhoudelijke relaas essentieel wijzigt dan wel aanvult. Hierbij moet gedacht worden aan een wijziging of aanvulling van het relaas die een geheel nieuwe toetsing met zich meebrengt en er derhalve ook opnieuw gehoord zal moeten worden.

Een wijziging in reisroute kan aanleiding geven tot een herstart, indien door de wijziging mogelijk een Dublinclaim gelegd kan worden. Er zal in dat geval onderzoek moeten worden gedaan in het verantwoordelijke Dublinland. De essentie van de aanvraag komt ook in dat geval geheel anders te liggen, omdat bij een Dublinclaim Nederland niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag en derhalve sprake is van een niet-inhoudelijke afdoening. In geval herstart van de AC-procedure plaats heeft gevonden, zal in de beschikking worden gemotiveerd dat en om welke reden sprake was van een essentiële wijziging.

2 Het maken van een afspraak met een AC in het land

2.1 Procedure als de vreemdeling aangeeft asiel te willen aanvragen

Indien een vreemdeling tegenover de vreemdelingenpolitie te kennen geeft een asielaanvraag in te willen dienen, wordt aan de vreemdeling een vervoerbewijs verstrekt. De vreemdelingenpolitie kan hiervoor trein- en buskaartjes verkrijgen bij IND, AC Ter Apel of AC Schiphol (voorzover het vreemdelingen betreft die voor het indienen van de asielaanvraag naar AC Schiphol worden verwezen).
In die gevallen waarin de vreemdelingenpolitie de vreemdeling doorverwijst naar het AC Ter Apel vermeldt de vreemdelingenpolitie daarbij dat het AC Ter Apel in het weekend en op feestdagen gesloten is.

Indien de vreemdeling wordt aangetroffen door de KMar in het kader van het MTV, of door de vreemdelingenpolitie in het kader van het vreemdelingentoezicht, en de vreemdeling aangeeft asiel te willen aanvragen, verkrijgt de KMar de vervoersbewijzen via een lokale vreemdelingendienst.
Indien de vreemdeling naar aanleiding van het aantreffen de vrijheid is ontnomen op grond van artikel 58 of 59 Vw, is C11/2 van toepassing.

Indien een vreemdeling bij de vreemdelingenpolitie in een AC te kennen geeft asiel te willen aanvragen, wordt hij op grond van artikel 55, tweede lid, Vw onderzocht op de aanwezigheid van documenten aan kleding en lichaam. Tevens wordt zijn bagage hierop onderzocht. De documentfouillering doet de

aanmeldprocedure niet aanvangen. Daarnaast wordt gecontroleerd of de asielzoeker voorkomt in het opsporingsregister of in het (N)SIS en worden de handelingen uitgevoerd, genoemd in artikel 3.109 Vb. Voornoemde handelingen doen de AC-procedure evenmin aanvangen, want zij zien niet op de behandeling van de asielaanvraag, maar worden gedaan vanuit beheersmatige redenen.

Vervolgens maakt de vreemdelingenpolitie een afspraak, verstrekt de vreemdeling hiervan een schriftelijke bevestiging en verwijst de vreemdeling zonodig naar een tijdelijke noodvoorziening.

Indien de vreemdeling niet conform de afspraak verschijnt, zal hij zich opnieuw moeten melden bij de vreemdelingenpolitie van het AC.

Indien de asielzoeker tijdens de procedure aangeeft een andere taal te spreken dan wel een andere leeftijd te hebben dan hij tijdens het maken van de afspraak bij de vreemdelingenpolitie op het AC opgaf, kan dit inhouden dat een nieuwe afspraak moet worden gemaakt.

Feitelijke opname in – en daarmee de start van – de asielprocedure vindt alleen plaats na afspraak. Spontane melding bij de vreemdelingenpolitie van het AC doet dus niet de 48-uursprocedure aanvangen.

2.2 Wie niet naar een tijdelijke noodvoorziening gaan

Asielzoekers die vallen onder één van de categorieën zoals hieronder beschreven, zullen bij aanmelding direct worden opgenomen in de AC-procedure en derhalve niet door de vreemdelingenpolitie worden doorgezonden naar een tijdelijke noodvoorziening.

Kinderen jonger dan zes maanden en hun ouders
Op grond van de ruimer aanwezige zorgmogelijkheden in een AC ten opzichte van die in een tijdelijke noodvoorziening, zoals het verkrijgen van de juiste voeding, consultaties, et cetera, zullen (ouders met) kinderen die jonger zijn dan zes maanden als spoedgeval worden aangemerkt. Zij dienen direct te worden opgenomen in de AC-procedure en mogen derhalve niet worden doorgezonden naar een tijdelijke noodvoorziening.

Hoogzwangeren van 34 weken of langer
Vrouwen die 34 weken of langer zwanger zijn (bevestigd door een verpleegkundige) zullen als spoedgeval worden aangemerkt. Zij dienen direct te worden opgenomen in de AC-procedure en mogen derhalve niet worden doorgezonden naar een tijdelijke noodvoorziening.

2.3 Wie in beginsel niet naar een tijdelijke noodvoorziening gaan

Asielzoekers die vallen onder één van de categorieën zoals hieronder beschreven zullen bij aanmelding in beginsel direct worden opgenomen in de AC-procedure en derhalve niet door de vreemdelingenpolitie worden doorgezonden naar een tijdelijke noodvoorziening.

Amv's
Met Amv's die zich melden bij een AC in het land en ten aanzien van wie geen twijfel bestaat aan de opgegeven leeftijd, wordt in principe een afspraak gemaakt voor indiening van een asielaanvraag.

Deze categorie vreemdelingen wordt bij voorkeur niet opgevangen in een tijdelijke noodvoorziening. Echter, indien opvang elders (bijvoorbeeld door de voogdij-instelling) niet mogelijk is en het proces in het AC niet toelaat dat de vreemdeling direct zijn asielaanvraag indient (bijvoorbeeld vanwege de hoge instroom of gebrek aan tolken), kan de jongere in afwachting van de indiening van de asielaanvraag verblijven in een tijdelijke noodvoorziening. Indien de vreemdeling opgeeft jonger te zijn dan vijftien jaar, wordt hij in dat geval geplaatst in een voor deze categorie toegeruste tijdelijke noodvoorziening.

Ten aanzien van de duur van het verblijf in de tijdelijke noodvoorziening geldt dat de jongsten voorrang krijgen bij het maken van een afspraak voor het indienen van een asielaanvraag.

Medische noodsituatie
In die gevallen waarbij sprake is van een (door een arts vastgestelde) medische noodsituatie wordt de betrokken asielzoeker in beginsel direct opgenomen in de AC-procedure. Onder een medische noodsituatie wordt een situatie verstaan waarbij betrokkene aan een stoornis lijdt, waarvan op basis van de huidige medisch-wetenschappelijke inzichten vaststaat dat het achterwege blijven van behandeling op korte termijn zal leiden tot overlijden, invaliditeit of een andere vorm van ernstige geestelijke en/of lichamelijke schade. Directe opname in de AC-procedure van asielzoekers die vallen onder deze categorie dient echter van geval tot geval te worden bekeken en beoordeeld, waarbij de medische situatie van betrokkene en de mogelijkheden en belangen van het AC om de betrokkene op dat moment in de AC-procedure op te nemen, worden betrokken.

Overige gevallen
In overige gevallen waarbij (door een arts) geconstateerd wordt dat verblijf in een tijdelijke noodvoorziening ongewenst is, wordt de betrokken asielzoeker in beginsel direct opgenomen in de AC-procedure. Hierbij valt te denken aan gevallen waarbij de asielzoeker niet hanteerbaar is in de tijdelijke noodvoorziening (bijvoorbeeld indien de asielzoeker een niet-hanteerbaar verslavingsprobleem of een niet-hanteerbaar psychiatrisch probleem heeft) dan wel (door de hoge leeftijd) zelfredzaamheidproblemen heeft. Directe opname in de AC-procedure van asielzoekers die vallen onder deze categorie dient echter van geval tot geval te worden bekeken en beoordeeld, waarbij de medische situatie van betrokkene, de hiermee gepaard gaande belangen van de tijdelijke noodvoorziening en de mogelijkheden en belangen van het AC om de betrokkene op dat moment in de AC-procedure op te nemen, worden betrokken. Directe opname van deze asielzoekers in de AC-procedure dient in beginsel niet te leiden tot doorplaatsing van de betrokken asielzoeker naar een opvanglocatie vanwege logistieke aspecten, bijvoorbeeld door een gebrek aan tolken dan wel een capaciteitsgebrek bij de IND of bij rechtsbijstand. Wanneer het proces op het AC dit niet toelaat is het mogelijk dat asielzoekers die vallen onder deze categorie voor een korte termijn naar een tijdelijke noodvoorziening worden verwezen. Bij het maken van een afspraak voor het indienen van een asielaanvraag krijgt deze categorie asielzoekers in beginsel voorrang.

2.4 Versnelde opname vanuit een tijdelijke noodvoorziening

In voorkomende gevallen zal, indien de asielzoeker reeds in een tijdelijke noodvoorziening is geplaatst, versnelde opname vanuit de tijdelijke noodvoorziening in de AC-procedure wenselijk zijn. Asielzoekers die vallen onder één van de hieronder genoemde categorieën, worden in beginsel versneld vanuit een tijdelijke noodvoorziening in de AC-procedure opgenomen. Versnelde opname van deze asielzoekers in de AC-procedure dient van geval tot geval te worden bekeken en beoordeeld, waarbij de medische situatie van betrokkene, de hiermee gepaard gaande belangen van de tijdelijke noodvoorziening en de mogelijkheden en belangen van het AC om de betrokkene op dat moment in de AC-procedure op te nemen, worden betrokken.

Een sociale eenheid dient zoveel als mogelijk te worden gehandhaafd, zodat alle gezins- en familieleden van iemand die als spoedgeval wordt aangemerkt eveneens direct of versneld opgenomen worden in het primaire proces van het AC.

Medische noodsituatie
In die gevallen waarbij eerst in een tijdelijke noodvoorziening sprake is van een (door een arts uit de tijdelijke noodvoorziening vastgestelde) medische noodsituatie, wordt de betrokken asielzoeker in beginsel zo spoedig mogelijk vanuit de tijdelijke noodvoorziening opgenomen in de AC-procedure. Uitgangspunt hierbij is dat in goed overleg met de IND zal worden bekeken of de betrokken asielzoeker zo spoedig mogelijk kan worden opgenomen in de AC-procedure. Onder een medische noodsituatie wordt verstaan: die situatie waarbij betrokkene lijdt aan een stoornis, waarvan op basis van de huidige medisch-wetenschappelijke inzichten vaststaat dat het achterwege blijven van behandeling op korte

termijn zal lijden tot overlijden, invaliditeit of een andere vorm van ernstige geestelijke en/of lichamelijke schade.

Overige gevallen
In overige gevallen waarbij eerst in een tijdelijke noodvoorziening (door een arts) geconstateerd wordt dat voortgezet verblijf in een tijdelijke noodvoorziening ongewenst is dan wel beëindigd dient te worden, wordt de betrokken asielzoeker in beginsel met voorrang in de AC-procedure opgenomen. Hierbij valt te denken aan gevallen waarbij de asielzoeker niet hanteerbaar is in de tijdelijke noodvoorziening (bijvoorbeeld indien de asielzoeker een niet hanteerbaar verslavingsprobleem of een niet hanteerbaar psychiatrisch probleem heeft) dan wel (door de hoge leeftijd) zelfredzaamheidproblemen heeft. Uitgangspunt hierbij is dat in goed overleg met de IND zal worden bekeken of de betrokken asielzoeker met voorrang kan worden opgenomen in de AC-procedure. Versnelde opname in de AC-procedure van asielzoekers die vallen onder deze categorie dient in beginsel niet te leiden tot doorplaatsing van de betrokken asielzoeker naar een opvanglocatie vanwege logistieke aspecten, bijvoorbeeld door een gebrek aan tolken dan wel een capaciteitsgebrek bij de IND of bij rechtsbijstand.

2.5 Het maken van een afspraak voor een tweede of volgende aanvraag

In verband met de administratieve voorbereiding die met een tweede of volgende aanvraag samenhangt, wordt voor het indienen van een tweede of volgende asielaanvraag vooraf een afspraak gemaakt met de vreemdeling. Een tweede of volgende asielaanvraag kan uitsluitend vooraf telefonisch worden gemeld (voor telefoonnummer zie de website van de IND).

Ten aanzien van vreemdelingen aan wie een maatregel van artikel 6 Vw is opgelegd en die een tweede of volgende asielaanvraag indienen, is het gestelde onder C12/2. van toepassing. Voor vreemdelingen wie rechtens de vrijheid is ontnomen, is C11/2 van toepassing.

Bij zijn telefonische kennisgeving wordt de vreemdeling erop gewezen dat hij de (eventuele) nieuwe bescheiden, in het Nederlands vertaald, en indien mogelijk in origineel, bij de aanvraag dient te overleggen.

Indien tijdens de telefonische melding blijkt dat de vreemdeling in Nederland vergezeld wordt door familieleden, wordt hij er bij de telefonische kennisgeving op gewezen dat ook zij, indien zij wensen dat door of namens hen een tweede of volgende asielaanvraag wordt ingediend, zich op de afgesproken tijd en plaats dienen te melden. Tevens worden het COA en de vreemdelingenpolitie van de (laatste) verblijfplaats van de betrokken vreemdeling(en) en de DT&V (indien de vreemdeling onder de verantwoordelijkheid valt van de DT&V) in kennis gesteld van de aanmelding.

Na de telefonische melding bepaalt een ambtenaar van de IND de locatie waar de asielaanvraag moet worden ingediend. De vreemdeling wordt zo snel als redelijkerwijs mogelijk is in de gelegenheid gesteld een nieuwe asielaanvraag in te dienen.

De betrokken vreemdeling wordt vervolgens zo snel als redelijkerwijs mogelijk is schriftelijk op de hoogte gesteld van de plaats en de tijd waar hij zijn asielaanvraag moet indienen.

De vreemdeling (en zijn eventuele 'gezinsleden' in de zin van artikel 29, eerste lid, onder e en f, Vw) dient zich conform de afspraak op het vooraf afgesproken tijdstip te melden bij het AC. Op dat moment dient de vreemdeling ook de originelen van eventuele nieuwe bescheiden met een vertaling in het Nederlands bij zich te hebben.

De voorafgaande kennisgeving van de wens een asielaanvraag te willen indienen, houdt niet de formele indiening van de asielaanvraag in.

Indien een vreemdeling zich bij een AC aanmeldt voor de indiening van een tweede of volgende asielaanvraag, zonder dat hiervoor volgens de hierboven beschreven procedure een afspraak is gemaakt, wordt hem deze procedure medegedeeld. De vreemdeling wordt in dat geval niet in de gelegenheid gesteld een nieuwe aanvraag in te dienen, maar dient hiervoor eerst een afspraak te maken.

Indien niet is voldaan aan één van de hiervoor omschreven voorwaarden voor het indienen van een tweede of volgende aanvraag, dan dient de vreemdeling in de gelegenheid te worden gesteld de aanvraag binnen een redelijke termijn aan te vullen (zie artikel 4:5 Awb), indien en voor zover dat naar de aard van het gebrek mogelijk is. Dit geldt dus alleen in de gevallen waarin nieuwe feiten of omstandigheden zijn aangevoerd. Is aanvulling niet mogelijk, dan kan hierin aanleiding gelegen zijn om een nieuwe afspraak te maken.

Gedurende de periode voorafgaand aan de daadwerkelijke indiening van de tweede of volgende asielaanvraag maakt de vreemdeling geen aanspraak op verblijf in een tijdelijke noodvoorziening.

3 Verwijzing naar AC Schiphol

3.1 Algemene gang van zaken

De vreemdeling wordt door de ambtenaar belast met de grensbewaking de toegang ingevolge artikel 13, juncto artikel 5, eerste lid, SGC geweigerd, indien hij niet aan de voorwaarden voor toegang voldoet. Ingevolge artikel 3, derde lid, Vw dient in het geval een vreemdeling te kennen geeft asiel te willen vragen, een voornemen tot toegangsweigering te worden voorgelegd aan het Hoofd van de IND (zie A1/2). Het Hoofd van de IND is bevoegd om in een dergelijke situatie een aanwijzing te geven omtrent het al dan niet weigeren van de toegang aan de vreemdeling in kwestie.
De ambtenaar belast met de grensbewaking wijst in dat geval door middel van een beschikking op grond van artikel 6, eerste lid, juncto tweede lid, Vw het AC Schiphol aan als plaats of ruimte waar de vreemdeling zich dient op te houden. Voor deze aanwijzing gelden geen nadere criteria dan de omstandigheid dat de toegang is geweigerd. De vreemdeling wordt op zijn rechtsmiddelen gewezen en de benodigde informatiefolders worden uitgereikt. De vreemdeling en zijn bescheiden worden vervolgens door de KMar overgedragen aan AC Schiphol.

Voor het indienen van een asielaanvraag in AC Schiphol is het afsprakensysteem (zie C10/2.1) niet van toepassing.

Vreemdelingen aan wie de toegang tot Nederland is geweigerd en die een asielaanvraag (willen) indienen in het AC Schiphol kunnen voorafgaand aan de procedure, gedurende de procedure en nadat afwijzend op hun aanvraag is beslist, worden opgehouden in een grenslogies op grond van artikel 6 Vw (met een grenslogies wordt bedoeld een ruimte als bedoeld in artikel 6 Vw). De voornemenprocedure is niet van toepassing op de oplegging dan wel voortzetting van de maatregel van artikel 6 Vw (zie ook A6/2).

De asielaanvraag van een vreemdeling, ten aanzien van wie de maatregel van artikel 6 Vw is opgelegd, kan in voorkomende gevallen in de AC-procedure worden afgedaan. In dat geval geldt de termijn voor het geven van een reactie op het voornemen van drie uren (artikel 3.116, tweede lid en artikel 3.117 Vb). In alle overige gevallen geldt een reactietermijn van twee weken (zie C15/3).

3.2 Amv's

Als een Amv zich meldt bij een Schengen-buitengrens voor het indienen van een asielaanvraag, legt de ambtenaar belast met de grensbewaking een maatregel ex artikel 6, eerste en tweede lid, Vw op na een bijzondere aanwijzing van de IND.

Betrokkene wordt daarna overgebracht naar AC Schiphol voor het indienen van een asielaanvraag. Indien er na afloop van de procedure in het AC geen twijfel bestaat omtrent de minderjarigheid, wordt de vreemdeling niet geplaatst in de grenslogies.

3.3 Uitgenodigde vluchtelingen

Nederland neemt ter ondersteuning van het beleid van de UNHCR jaarlijks een aantal vluchtelingen op voor hervestiging in Nederland. Nederland heeft hiervoor een quotum vastgesteld van vijfhonderd vluchtelingen per jaar. Selectie vindt plaats op voordracht van de UNHCR.

Indien de UNHCR een als vluchteling geregistreerde vreemdeling voordraagt voor hervestiging in Nederland, beoordeelt de Minister, na advisering door de Minister van BuZa, op basis van het dossier en aan de hand van het staande asielbeleid of de vreemdeling in aanmerking komt voor verblijf in Nederland. Wanneer dit het geval is, wordt de vreemdeling uitgenodigd zich naar Nederland te begeven. Door bemiddeling van de IOM wordt de vreemdeling op kosten van de Nederlandse staat in het bezit gesteld van een vliegticket.

Na aankomst in Nederland wordt de vreemdeling in het AC Schiphol in de gelegenheid gesteld om een asielaanvraag in te dienen. De vreemdeling wordt vervolgens zo spoedig mogelijk in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, Vw.

In afwachting van een woning verblijft de vreemdeling in de opvangfaciliteiten van het COA.

4 Gezinsleden

Indien de gezinsleden zich nog in het buitenland bevinden, wordt hen geadviseerd in het buitenland een mvv aan te vragen. Die aanvraag wordt aangemerkt als het begin van nareizen in de zin van artikel 29, eerste lid, onder e en f, Vw. De mvv wordt aangevraagd bij de Nederlandse diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging in het buitenland (zie B1/1.1.1). De hoofdpersoon kan in Nederland geen mvv aanvragen voor de gezinsleden. Wel kan hij bij de Visadienst een positief advies vragen. Dit verzoek om advies wordt eveneens aangemerkt als het begin van nareizen in de zin van artikel 29, eerste lid, onder e en f, Vw. Tegen een negatief advies staan geen rechtsmiddelen open. Indien de vreemdeling in rechte wenst op te komen tegen een negatief advies kan hij een aanvraag tot verlening van een mvv indienen bij de Nederlandse diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging in zijn land van herkomst of bestendig verblijf. Tegen deze aanvraag staan wel rechtsmiddelen open.

De aanvraag om een mvv wordt door de Nederlandse diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging doorgeleid naar de Visadienst.

Wanneer de gezinsleden Nederland zijn ingereisd met een mvv, dienen zij zich binnen drie dagen te melden bij het AC, waarnaar wordt verwezen in de brieven bij de afgifte van de mvv. Op het AC wordt dezelfde procedure gevolgd als voor andere asielaanvragers. Ook gezinsleden die Nederland zijn ingereisd zonder een mvv, dienen zich voor het indienen van een asielaanvraag te melden bij het AC conform de verdeling in C9/2.

Hoofdstuk C11 - Start van de asielprocedure

1 Start van de procedure in het AC

1.1 Indiening van een asielaanvraag in een AC

1.1.1 Algemeen
De vreemdeling wordt in de gelegenheid gesteld tot het invullen van een formulier betreffende het aanvragen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 Vw (zie bijlage 13 VV).

Aan de asielzoeker wordt een afschrift van het door hem ondertekende aanvraagformulier verstrekt. Op grond van artikel 3.113 Vb wordt aan de vreemdeling tijdig mededeling gedaan van de hem toekomende bevoegdheid zich tijdens het eerste gehoor en het nader gehoor te doen bijstaan door een (rechts-) hulpverlener.

Met betrekking tot de wijze waarop gegevens over (al dan niet rechtmatig in Nederland verblijvende) asielzoekers en vreemdelingen in de vreemdelingenadministraties en -registratie worden opgenomen, zijn aanwijzingen gegeven in A1/6.

1.1.2 Meegereisde kinderen
De vreemdeling kan de asielaanvraag mede ten behoeve van de meegereisde kinderen beneden de vijftien jaar indienen. Indien beide ouders aanwezig zijn, tekent alleen de moeder de asielaanvraag namens het kind.

1.1.3 Kinderen die in Nederland worden geboren
Voor kinderen die in Nederland worden geboren, geldt een andere procedure dan voor de kinderen die met hun ouders zijn ingereisd.

Voor kinderen die tijdens de asielprocedure van (één van) de ouder(s) worden geboren, kan de asielaanvraag van (één van) de ouder(s) via bijlage 13k VV tevens geldig worden verklaard voor het kind. Dit heeft tot gevolg dat de procedure van de ouder(s) mede gevoerd wordt ten behoeve van het in Nederland geboren kind. Hierbij is van belang dat de bijlage 13k VV ten behoeve van het in Nederland geboren kind ondertekend kan worden zolang de ouder(s) nog geen beschikking heeft (hebben) ontvangen op de asielaanvraag. Het model bijlage 13 VV dient bij de vreemdelingendienst te worden ingediend. Op het moment dat de ouder(s) een beschikking heeft (hebben) ontvangen op de asielaanvraag, dient er voor het in Nederland geboren kind een reguliere aanvraag te worden ingediend. Indien een ouder weigert de verklaring te ondertekenen dan komt dit voor de verantwoordelijkheid van de vreemdeling zelf.

Bij de ondertekening van de verklaring zijn er drie situaties te onderscheiden:
– als er één ouder in Nederland aanwezig is die de asielprocedure doorloopt, dan tekent deze de verklaring voor het kind (zie bijlage 13k VV). Indien de ouder minderjarig is, dan ondertekent de voogd de verklaring;
– als beide ouders in Nederland aanwezig zijn en beiden een asielprocedure doorlopen, dan wordt de verklaring ondertekend door de moeder;
– als beide ouders aanwezig zijn, maar slechts één van de ouders doorloopt de asielprocedure en de andere ouder is uitgeprocedeerd of doorloopt een reguliere procedure, dan tekent de ouder die nog de asielprocedure doorloopt de verklaring.

1.2 Handelingen ten behoeve van het toezicht
In het AC worden ten behoeve van het vreemdelingentoezicht door de vreemdelingenpolitie/KMar de volgende handelingen verricht:

a. het (eventueel opnieuw) controleren of de asielzoeker voorkomt in het OPS of in het (N)SIS;
b. het laten ondertekenen van een antecedentenverklaring (zie bijlage 12 VV);
c. eventueel de handelingen genoemd in artikel 3.109 Vb;
d. fouillering en het maken van fotokopieën van alle aangetroffen bescheiden, zoals paspoort, identiteitsbewijzen, reisbiljetten, diploma's en dergelijke.

ad c.
Op grond van artikel 3.109 Vb worden van alle vreemdelingen vanaf vier jaar vingerafdrukken genomen. Deze vingerafdrukken worden ingevoerd in het BVV. De vingerafdrukken worden vergeleken met de data in de collectie van het BVV. Indien de vingerafdrukken van de vreemdeling onbekend zijn in de biometriecollectie, worden ze opgeslagen en geeft het BVV een Vreemdelingennummer af. Indien de vreemdeling wel bekend is, geeft het BVV het Vreemdelingennummer aan waaronder de vreemdeling al bekend is. In het geval een vreemdeling volhoudt iemand anders te zijn, wordt de vreemdeling onder een alias geregistreerd en wordt hiervan een aantekening gemaakt ten behoeve van het eerste gehoor van betrokkene door de IND. Voor meer informatie over de BVV wordt verwezen naar de website van de SCV, voorts wordt verwezen naar A1/6.3. De vreemdelingendienst/KMar dient het vingerafdrukkenformulier handmatig te voorzien van het Vreemdelingennummer. Na registratie in het BVV dienen de vingerafdrukken van de vreemdelingen van vier tot en met dertien jaar direct te worden doorgezonden naar de DNRI; het vingerafdrukkenformulier van vreemdelingen van veertien jaar en ouder wordt daarentegen in rappèlvoorraad gehouden tot het moment dat de asielaanvraag is ingediend. Op het moment dat de asielaanvraag is ingediend, dienen in het kader van artikel 4 Verordening 2725/2000 de vingerafdrukken door de ambtenaar belast met de grensbewaking verplicht te worden geregistreerd in de Europese vingerafdrukkencollectie van asielzoekers in de EU in categorie 1. Vervolgens wordt het vingerafdrukkenformulier doorgezonden aan de DNRI.
Indien er sprake is van een hitmelding van de ingevoerde vingerafdrukken met de Europese vingerafdrukkencollectie dan betekent dit dat betrokkene al bekend is vanwege een asielaanvraag in een andere EU-lidstaat. De vreemdelingendienst/KMar geeft de melding onmiddellijk door aan de ambtenaar van de IND die de asielzoeker hoort in verband met de toepassing van Verordening 343/2003.

ad d.
Op grond van artikel 55, tweede lid, Vw is fouillering mogelijk ten behoeve van het verkrijgen van documenten die van belang zijn voor de aanvraag (documentfouillering). Deze bevoegdheid bestaat vanaf het moment dat de vreemdeling te kennen geeft een asielaanvraag te willen indienen. Aangezien de praktijk uitwijst dat asielzoekers slechts in beperkte mate bereid zijn om desgevraagd documenten en bescheiden te tonen, maakt deze bepaling mogelijk om door middel van fouillering (extra) informatie te vergaren die van belang is voor de beoordeling van de aanvraag. Daarnaast bestaat de mogelijkheid om op grond van artikel 55, derde lid Vw een veiligheidsfouillering uit te voeren.

Indien de vreemdeling gedurende de periode waarin hij ontheven is van de beschikbaarheidsverplichting ex artikel 55, eerste lid, Vw, het AC heeft verlaten (zie C12/2.1.1), zal hij bij terugkeer in het AC, op grond van artikel 55, tweede en derde lid, Vw, wederom worden onderzocht aan kleding en lichaam. Tevens wordt zijn bagage (wederom) onderzocht. De tijd ten behoeve van dit onderzoek geldt niet als proceduretijd. Deze neemt eerst weer een aanvang indien de asielzoeker beschikbaar is ten behoeve van het onderzoek naar de inwilligbaarheid van zijn aanvraag.

De IND kan de vreemdelingenpolitie/KMar verzoeken de originelen van de aangetroffen bescheiden in te nemen, indien dit naar zijn mening nodig is voor nader onderzoek of ter waarborging van een mogelijk vertrek uit Nederland. De inname kan onder meer van belang zijn voor de vaststelling van het land dat voor de behandeling van het asielverzoek eerst verantwoordelijk is.

Indien originele documenten worden ingenomen, wordt aan de vreemdeling een bewijs van ontvangst en een afschrift van de stukken verstrekt. Indien tijdens een gehoor originele documenten worden ingenomen, wordt in het rapport van gehoor opgenomen of de asielzoeker daartoe medewerking heeft verleend.

2 Start van de procedure bij vrijheidsontneming

2.1 Indiening van de asielaanvraag

De asielaanvraag van een vreemdeling van wie de vrijheid is ontnomen op grond van de Vw, wordt, op grond van artikel 3.108, derde lid, Vb, ingediend op de plaats waar de vrijheidsontneming ten uitvoer wordt gelegd. Dat kan een politiecel, een cel van de KMar, een Huis van Bewaring of een uitzetcentrum zijn.

Indien een vreemdeling van wie op grond van de Vw de vrijheid is ontnomen te kennen geeft een asielaanvraag in te willen dienen, kan door de IND worden besloten de vreemdeling voor de indiening van de aanvraag over te plaatsen naar het AC Schiphol. Dit geldt zowel voor vreemdelingen die een eerste asielaanvraag willen indienen, als voor vreemdelingen die een tweede of volgende asielaanvraag willen indienen. Op het AC zal de vrijheidsontneming worden voortgezet en zal de vreemdeling in de gelegenheid worden gesteld de asielaanvraag in te dienen. In het geval de vreemdeling voor de behandeling van de asielaanvraag is overgeplaatst naar het AC Schiphol geldt de gewone procedure. In afwijking van het gestelde in C14/1.1 geldt, dat indien blijkt dat de asielaanvraag zich niet leent voor afdoening in de AC-procedure, de IND beoordeelt of de bewaringsmaatregel dient te worden opgeheven en de asielzoeker wordt doorverwezen naar een opvanglocatie, óf dat de bewaringsmaatregel wordt voortgezet en de asielaanvraag wordt behandeld op de wijze zoals is neergelegd in C13/4, C15/3 en C18/3.3.

Of de vreemdeling ter behandeling van de asielaanvraag wordt overgeplaatst naar het AC Schiphol wordt beoordeeld door de IND in overleg met de DT&V, de KMar dan wel de vreemdelingenpolitie. Aspecten die bij deze beoordeling van belang zijn, zijn onder meer de mogelijkheid van een spoedige uitzetting na een eventuele afwijzing, de capaciteit en beschikbaarheid van tolken op het AC Schiphol en de mogelijkheden tot vervoer van de vreemdeling. Ook omstandigheden gelegen in de persoon van de vreemdeling kunnen hierbij een rol spelen. Uitgangspunt is dat de vreemdeling ter behandeling van de asielaanvraag wordt overgeplaatst naar AC Schiphol. Echter, vreemdelingen aan wie op strafrechtelijke gronden de vrijheid is ontnomen, zullen in beginsel niet ter behandeling van een asielaanvraag worden overgebracht naar het AC Schiphol.

Indien niet wordt besloten tot overplaatsing naar het AC Schiphol en de vreemdeling in een cel van de KMar of een uitzetcentrum verblijft, neemt de KMar de aanvraag in ontvangst en zendt deze door naar de IND.
Ingeval de vreemdeling zich in een politiecel of een Huis van Bewaring bevindt, zal de vreemdelingenpolitie de aanvraag in ontvangst nemen en zorgdragen voor verzending aan de IND.

De IND dient de vreemdeling bij indiening van de aanvraag op de hoogte te stellen van de mogelijkheid zich bij het eerste en nader gehoor te doen bijstaan door een raadsman.

Nadat de vreemdeling bij de vreemdelingenpolitie dan wel bij de KMar een asielaanvraag heeft ingediend, dient de vreemdelingenpolitie dan wel de KMar onverwijld de IND hieromtrent in te lichten. Hiervoor wordt gebruik gemaakt van model M56 (kennisgeving aanvraag verblijfsvergunning door een inbewaringgestelde vreemdeling).

Het indienen van de asielaanvraag heeft, gelet op artikel 5.3, tweede lid, Vb, niet tot gevolg dat de vreemdelingenbewaring op grond van artikel 59 Vw om die enkele reden wordt opgeheven. Wel dient de Korpschef de grond van de inbewaringstelling zo spoedig mogelijk te wijzigen. Deze maatregel dient, net zoals de inbewaringstelling zelf, te worden gemotiveerd en uitgereikt aan de vreemdeling. De vreemdeling verblijft vervolgens niet langer in bewaring op grond van artikel 59, eerste lid, onder a, Vw, maar op grond van artikel 59, eerste lid, onder b, Vw. Dit is slechts anders indien de vreemdeling in kwestie een ongewenst vreemdeling betreft, daar een ongewenst vreemdeling door de indiening van een asielaanvraag geen rechtmatig verblijf verkrijgt. In dat geval kan de bewaring derhalve op grond van

artikel 59, eerste lid, onder a, Vw, voortduren.
Bovenstaande is van overeenkomstige toepassing indien de vreemdeling ter behandeling van de asielaanvraag is overgebracht naar het AC Schiphol en zal in dat geval geschieden nadat de asielaanvraag in het AC is ingediend.

2.2 Handelingen ten behoeve van het toezicht

Ingevolge artikel 4 Verordening 2725/2000 worden door de vreemdelingenpolitie/KMar de vingerafdrukken van alle vreemdelingen van veertien jaar en ouder in Eurodac opgeslagen. Hiertoe dient, na het afrollen van de vingers op een vingerafdrukkenformulier, het formulier te worden ingelezen in categorie 1 van Eurodac. Catgeorie 1 is uitsluitend beschikbaar op AC Schiphol en AC Ter Apel en bij het Dublin Bureau. Het vingerafdrukkenformulier moet door de vreemdelingenpolitie/KMar aan de IND worden verzonden, onder vermelding van het Vreemdelingennummer. Indien het dossier niet naar AC Schiphol of AC Ter Apel wordt verstuurd, dan dient het vingerafdrukkenformulier naar Bureau Dublin te worden gezonden onder vermelding van 'registratie in categorie 1 in de Europese vingerafdrukkencollectie vanwege asiel in bewaring'.

Het kan voorkomen dat al in het kader van de terugkeer van betrokkene een raadpleegactie in Eurodac is uitgevoerd in categorie 3 en dat daaruit is gebleken dat betrokkene al in een ander land asiel heeft aangevraagd. Dit ontslaat de vreemdelingenpolitie/KMar niet van de verplichting de vingerafdrukken van betrokkene in Eurodac op te slaan in categorie 1. Eurodac zal in het kader van de asielregistratie een nieuwe vergelijking uitvoeren. Indien de vingerafdrukken al voorkomen in het bestand, zal nu in het kader van de verantwoordelijkheid voor de asielaanvraag een nieuwe hitmelding volgen.

3 Algemene opmerkingen over de asielprocedure

3.1 Vertrouwelijkheid van de informatie

De informatie die een asielzoeker tijdens de procedure verstrekt, dient strikt vertrouwelijk te worden behandeld. Op deze informatie zijn van toepassing de Wbp en de privacyreglementen voor de geautomatiseerde informatiesystemen waarin de betrokken persoon is geregistreerd. Gegevens worden in beginsel alleen verstrekt aan de betrokken vreemdeling zelf, diens gemachtigde en de ambtenaren en functionarissen die worden genoemd in bovengenoemde regelingen en onder de in die regelingen genoemde voorwaarden.

Het voorgaande houdt onder meer in dat aan derden, waaronder ook worden verstaan vertegenwoordigers van de media, politici en advocaten die niet optreden als gemachtigde van de betrokken vreemdeling, geen gegevens mogen worden verstrekt over die vreemdeling. Telefonische informatie wordt alleen verstrekt wanneer is gebleken dat de informatievrager gerechtigd is die informatie te ontvangen.

Getuigen van oorlogsmisdrijven en misdrijven tegen de menselijkheid
Het is niet uitgesloten dat een vreemdeling die een asielaanvraag indient, vanuit eigen ondervinding en eigen waarneming kan getuigen over in het land van herkomst begane oorlogsmisdrijven en/of misdrijven tegen de menselijkheid. Deze getuigenissen zijn van belang – of kunnen in de toekomst van belang worden – bij het (doen) vervolgen van de daders van deze feiten, voor de vervolging waarvan Nederland op grond van internationale verdragen bevoegd of verplicht is.

In deze zaken vraagt de IND de vreemdeling toestemming te verlenen het dossier door te zenden naar de Officier van Justitie die is belast met de vervolging van oorlogsmisdadigers, indien:
– er aanwijzingen zijn dat de potentiële verdachte zich in Nederland bevindt;
– in het land van herkomst van de getuige sprake is van een (burger)oorlogssituatie;
– er sprake is van concrete strafbare feiten; en
– de afgelegde verklaringen geloofwaardig zijn.

3.2 Geen aantekeningen in documenten van de asielzoeker

Met nadruk wordt erop gewezen dat in de identiteits- en/of reisdocumenten van een asielzoeker nooit aantekeningen mogen worden geplaatst waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de vreemdeling een asielaanvraag heeft ingediend. Immers, dit kan bij afwijzing van de aanvraag voor de betrokkene moeilijkheden in zijn land van herkomst met zich meebrengen. Aantekeningen kunnen slechts worden gesteld op een afzonderlijk los inlegblad. Dit geldt ook ten aanzien van vreemdelingen van wie de asielaanvraag is afgewezen of vreemdelingen die hun asielaanvraag hebben ingetrokken.

Het plaatsen van aantekeningen is echter wel mogelijk indien de vreemdeling niet langer enige procedure voert over zijn asielaanvraag én:

a. Nederland heeft verlaten – eventueel hangende zijn asielprocedure – en nadien naar Nederland is teruggekeerd; of
b. een verblijfstitel heeft verkregen anders dan die op grond van artikel 29, eerste lid, Vw.

3.3 Gemachtigde van de asielzoeker

Tijdens de gehele procedure kan de vreemdeling zich op grond van artikel 2:1 Awb doen bijstaan door een gemachtigde. Aan de gemachtigde worden geen bijzondere eisen gesteld. Wel dient hij een schriftelijke, door de vreemdeling ondertekende verklaring te overleggen dat hij is gemachtigd namens de vreemdeling op te treden.

Indien de vreemdeling zich wil laten bijstaan door een advocaat, wordt deze aangemerkt als gemachtigde, indien hij verklaart bepaaldelijk door de vreemdeling te zijn gemachtigd.

3.4 Tewerkstelling asielzoekers

Op basis van het Besluit uitvoering Wav is het aan asielzoekers toegestaan om, op beperkte schaal, tijdens de asielprocedure arbeid te verrichten. Bij en krachtens dit Besluit worden regels gegeven omtrent de vraag aan wie het is toegestaan arbeid te verrichten, de hoeveelheid arbeid die mag worden verricht en hoe een TWV dient te worden aangevraagd.

3.5 Intrekken van de aanvraag

Een asielzoeker die zijn asielaanvraag wil intrekken, kan daartoe ten overstaan een ambtenaar van de IND een verklaring ondertekenen (zie model M53). Deze ambtenaar dient zich ervan te vergewissen dat de asielzoeker de inhoud en strekking van de door hem te ondertekenen verklaring kent en begrijpt. De asielzoeker wordt in de gelegenheid gesteld een (rechts)hulpverlener te raadplegen, alvorens een definitieve beslissing tot intrekking van de asielaanvraag te nemen.

Intrekking van de asielaanvraag door middel van een brief van de asielzoeker, zijn wettelijk vertegenwoordiger of gevolmachtigde is eveneens mogelijk.

Indien de asielzoeker zijn asielaanvraag wil intrekken tijdens de procedure in het AC, krijgt hij maximaal twee uur de gelegenheid te overleggen met zijn (rechts)hulpverlener. Indien de asielzoeker zijn aanvraag wil intrekken terwijl hij in een opvangvoorziening verblijft, geldt een termijn van 24 uur.

Als de vreemdeling te kennen geeft dat hij zijn asielaanvraag wil intrekken, wordt de vreemdelingenpolitie hiervan onmiddellijk in kennis gesteld.

Alleen als bovengenoemde handelingen zijn verricht, wordt de aanvraag als ingetrokken beschouwd.

Hoofdstuk C12 - Begin van het onderzoek

1 Het afnemen van het eerste gehoor

1.1 Algemeen

De asielzoeker wordt op grond van artikel 38 Vw gehoord in een taal waarvan mag worden aangenomen dat hij deze verstaat (zie ook C13/1). De IND en (rechts)bijstand hebben een gedeelde verantwoordelijkheid voor het tijdig inzetten van (telefonische) tolken: de IND voor het inzetten van tolken voor het eerste en nader gehoor, de (rechts)bijstand voor het inzetten van tolken voor de voor- en nabespreking van het nader gehoor en de bespreking van het voornemen.

Het eerste gehoor vindt plaats in het AC waar de asielzoeker verblijft en richt zich op vaststelling van de identiteit, nationaliteit en reisroute, waartoe, indien nodig (mede) gebruik zal worden gemaakt van nationaliteitchecks, taalanalyses en of leeftijdsonderzoek. De (rechts)bijstandverlener van de asielzoeker is bevoegd het gehoor als waarnemer bij te wonen, maar (de aanvang van) het gehoor mag daardoor niet worden opgehouden. Het eerste gehoor vindt plaats aan de hand van de vragenlijst zoals vastgesteld in artikel 3.43 VV.

Op grond van artikel 3.110, tweede lid, Vb worden geen vragen gesteld omtrent de beweegredenen van de aanvraag. In de praktijk komt het echter voor dat de vreemdeling al tijdens het eerste gehoor, zonder daarnaar gevraagd te zijn, zijn asielrelaas doet. In dat geval wordt de vreemdeling erop gewezen dat zijn asielmotieven eerst in het nader gehoor aan de orde komen.

Het kan voorkomen dat het relaas van de asielzoeker niet consistent is als gevolg van een PTSS. Bij twijfel als gevolg van het ontbreken van een consistent relaas of indien de betrokkene een verwarde indruk maakt, wordt de Medische opvang asielzoekers of de GG&GD ingeschakeld. Deze inschakeling betreft niet de vraag of de betrokkene getraumatiseerd is en deswege leidt aan PTSS, maar betreft de vraag of de betrokkene gehoord kan worden of doorverwezen moet worden (zie ook C13/1.2).

1.2 Amv's jonger dan twaalf jaar

Van Amv's jonger dan twaalf jaar wordt tijdens het eerste gehoor slechts beoogd de navolgende gegevens op te nemen:
- personalia (naam, voornamen, geboortedatum en -plaats);
- nationaliteit;
- spreekta(a)l(en);
- laatste adres in het land van herkomst;
- etnische afkomst;
- godsdienst;
- gezinssamenstelling in het land van herkomst (het gaat hier om de namen van de vader, de moeder en eventuele (half-)broers en (half-)zussen).

1.3 Aanvragen leeftijdsonderzoek

Indien de betrokken asielzoeker stelt minderjarig te zijn, maar er niet in slaagt zijn leeftijd met documenten aan te tonen of anderszins aannemelijk te maken, dient de hoorambtenaar van de IND in overleg met tenminste een beslisambtenaar van de IND vast te stellen of er sprake is van evidente meerderjarigheid, dan wel een zodanige twijfel aan de opgegeven leeftijd dat de betrokkene in de gelegenheid moet worden gesteld zijn leeftijd alsnog aan te tonen middels een leeftijdsonderzoek. Een leeftijdsonderzoek kan worden aangeboden indien er getwijfeld wordt aan deze leeftijd, tenzij:
a. er sprake is van evidente meerderjarigheid;
b. de uitslag van het leeftijdsonderzoek geen verschil zou uitmaken voor de beslissing omtrent de aanspraken van de betrokkene op verblijf of opvang.

ad a.

Er is sprake van evidente meerderjarigheid indien de ambtenaar van de IND die de vreemdeling hoort in samenspraak met een (andere) beslisambtenaren van de IND aan de hand van de uiterlijke kenmerken of aan de hand van de verklaringen van de asielzoeker tot de conclusie komt dat de betrokkene evident achttien jaar of ouder moet zijn. De leeftijd wordt geschat aan de hand van optische waarneming. Tegenstrijdige of vage verklaringen over de opgegeven leeftijd, schoolperiode en dergelijke, en het gedrag van de asielzoeker spelen een rol bij de beantwoording van de vraag of sprake is van evidente meerderjarigheid. Uit het dossier dient te blijken op grond van wiens optische waarneming en op grond van samenspraak tussen welke ambtenaren van de IND een oordeel strekkende tot evidente meerderjarigheid van de vreemdeling is gevormd.

Indien er sprake is van evidente meerderjarigheid bestaat geen aanleiding om betrokkene in de gelegenheid te stellen zijn minderjarigheid alsnog aan te tonen door middel van een leeftijdsonderzoek.

ad b.
Het leeftijdsonderzoek dient twee doelen: enerzijds wordt op basis daarvan beoordeeld of de vreemdeling gezien zijn leeftijd in aanmerking kan komen voor een verblijfsvergunning regulier voor verblijf als Amv, anderzijds dient het als bron voor de beoordeling van de vraag of de vreemdeling in aanmerking komt voor het bijzondere opvangregime voor Amv's (zie C23/2.2.1).

Leeftijdsonderzoek is derhalve slechts dan niet aan de orde, indien de uitslag niet van belang is voor de vraag of en in hoeverre de jongere aanspraak maakt op verblijf of opvang.

Voor het protocol en de modellen inzake het leeftijdsonderzoek wordt verwezen naar de website van de IND. Het leeftijdsonderzoek kent de volgende resultaten. Indien de radiologen hebben aangegeven dat beide sleutelbeenderen en de hand/pols uitgerijpt zijn, wordt er van uitgegaan dat betrokkene ouder is dan twintig jaar; wanneer de radiologen hebben aangegeven dat zowel de beide sleutelbeenderen als de hand/pols niet zijn uitgerijpt, wordt ervan uitgegaan dat betrokkene jonger is dan vijftien jaar; wanneer de hand/pols wel is uitgerijpt maar de beide sleutelbeenderen niet, is betrokkene ouder dan vijftien (vrouw) of zestien (man) en jonger dan achttien jaar. Een exactere leeftijdsvaststelling is niet mogelijk.

2 Beschikbaarheid in verband met het onderzoek

2.1 AC's in het land

2.1.1 Maatregelen van toezicht
De asielzoeker van wie de behandeling van de aanvraag plaatsvindt in een AC en aan wie de toegang niet is geweigerd, moet zich in verband met de behandeling van de aanvraag beschikbaar houden in het AC gedurende de uren tussen 7.30 uur en 18.00 uur, behoudens die gevallen waarin aan de asielzoeker expliciet wordt meegedeeld dat de aanwezigheid ten behoeve van het onderzoek die dag voor de resterende uren tot 18.00 uur niet meer noodzakelijk wordt geacht. De op artikel 55, eerste lid, Vw gebaseerde aanwijzing hiertoe wordt zowel mondeling als schriftelijk gegeven. Hierbij wordt gebruik gemaakt van model M117-C. Dit model doet tevens dienst als proces-verbaal van uitreiking. De asielzoeker dient zich in het AC beschikbaar te houden overeenkomstig de gegeven aanwijzingen.

Of de aanwezigheid ten behoeve van het onderzoek die dag voor de resterende uren tot 18.00 uur niet meer noodzakelijk wordt geacht is uitsluitend ter beoordeling aan de IND. Bij de beantwoording van deze vraag is met name van belang of voorzienbaar is dat er die dag geen onderzoek meer zal plaatsvinden waarbij de aanwezigheid van de asielzoeker van belang is. Hierbij wordt tevens rekening gehouden met de te verrichten handelingen door rechtsbijstand.

De tijd tussen 7.30 uur en 8.00 uur wordt niet gebruikt voor onderzoek naar de aanvraag en geldt om die reden niet als proceduretijd. Deze tijd wordt slechts gebruikt voor het vaststellen dat met betrekking tot de persoon die zich meldt daadwerkelijk een AC-procedure is gestart, voor het verrichten van administratieve beheersmatige handelingen en voor het verrichten van onderzoek op grond van artikel 55, tweede en derde lid, Vw.

De asielzoeker wordt erop gewezen dat het niet nakomen van de aanwijzingen consequenties heeft voor de afhandeling van zijn aanvraag. Deze omstandigheid wordt, op grond van artikel 31, tweede lid, onder b, Vw, mede betrokken bij het onderzoek naar de aanvraag. Het niet naleven van de aanwijzingen is bovendien strafbaar gesteld bij artikel 108, eerste lid, Vw.

Wanneer de vreemdeling om 18.00 uur, of zoveel eerder als aan hem is meegedeeld dat de aanwezigheid niet meer wordt verlangd, het AC wil verlaten wordt van het vertrek aantekening gemaakt. De vreemdeling krijgt een schriftelijke verklaring mee ten bewijze van het feit dat hij in het kader van een asielaanvraag in de gelegenheid is gesteld tot 7.30 uur de volgende dag zich buiten het AC te begeven.

2.1.2 Het niet nakomen van de aanwijzingen

Wanneer de vreemdeling een aanwijzing als bedoeld in C12/2.1.1 niet nakomt door tussentijds zonder toestemming het AC te verlaten, dan wel door niet tijdig op het AC terug te keren, wordt aangenomen dat de vreemdeling niet langer belang stelt in het onderzoek naar de aanvraag. Er zal op dat moment een voornemen worden uitgebracht conform het gestelde in C15/4 en in afwijking van C14/7 en C4/3.2. Het niet nakomen van de aanwijzing wordt op grond van artikel 31, tweede lid, onder b, Vw betrokken bij dit voornemen. Indien er op dat moment reeds een nader gehoor heeft plaatsgehad, wordt in dit voornemen hierop tevens ingegaan.

Ingeval de vreemdeling zich na het uitbrengen van dit voornemen, maar vóór het einde van de termijn van drie uur voor de indiening van de zienswijze, alsnog meldt bij het AC, wordt onderscheid gemaakt tussen de situatie waarin reeds vóór het verlaten van het AC een nader gehoor heeft plaatsgehad en de situatie waarin dit niet het geval is.

In het geval een nader gehoor reeds heeft plaatsgehad en de nog resterende termijn na terugkomst van de asielzoeker niet toereikend is voor het nabespreken van het gehoor en het uitbrengen van een zienswijze, komt dit voor rekening van de asielzoeker. Derhalve kan na ommekomst van de termijn ook in die gevallen waarin de asielzoeker niet is voorbereid op het nader gehoor, in afwijking van het gestelde in C10/1.3 en C15/4, de beschikking worden uitgereikt.

In het geval het voornemen is uitgereikt zonder dat een nader gehoor heeft plaatsgehad en de asielzoeker zich voor het uitreiken van de beschikking alsnog meldt bij het AC, zal de procedure in het AC alsnog worden vervolgd, met dien verstande dat het uitgebrachte voornemen wordt geacht te zijn ingetrokken. De uren die de asielzoeker geen gehoor heeft gegeven aan de aanwijzing worden in elk geval niet tot de proceduretijd gerekend.

Indien het niet nakomen van de aanwijzing betekent dat het onderzoek naar de aanvraag niet direct vervolgd kan worden (bijvoorbeeld vanwege het niet meer aanwezig zijn van de tolk of onvoldoende beschikbaar personeel) wordt zo spoedig mogelijk, maar zonder inbreuk te maken op de reeds bestaande planning binnen het AC, de vervolgstap gepland. De tijd tussen het moment dat de asielzoeker terugkeert op het AC en het moment dat het onderzoek kan worden hervat, wordt tevens niet tot de proceduretijd gerekend. Aan deze periode wordt niet het maximum aantal uren verbonden als opgenomen in C10/1.3. Dat hiermee het verblijf in het AC langer wordt dan gebruikelijk bij de AC-procedure, komt voor rekening van de asielzoeker die de aanwijzing niet is nagekomen.

Indien de asielzoeker zich niet op het AC meldt vóór het einde van de termijn voor indiening van de zienswijze wordt in lijn met het uitgebrachte voornemen een beschikking uitgebracht.

2.2 AC Schiphol

2.2.1 Oplegging of voortzetting van de vrijheidsontnemende maatregel

Na de aanmelding in het AC Schiphol en indiening van de asielaanvraag, beziet de IND, onder meer op basis van de hieronder genoemde niet-cumulatieve en niet-limitatieve criteria of een maatregel op grond van artikel 6, eerste lid, juncto tweede lid, Vw, voortgezet kan worden:

a. het asielverzoek kan binnen de AC-procedure worden afgewezen;
b. de asielzoeker maakt deel uit van een grotere groep asielzoekers die op hetzelfde moment arriveert, waarbij aanleiding bestaat om uitgebreid onderzoek te plegen naar de herkomst of oorzaak daarvan;
c. er is sprake van 'misbruik van de asielprocedure', bijvoorbeeld doordat de asielzoeker onjuiste informatie heeft verstrekt over zijn reis of identiteit of zich van zijn al dan niet vervalste reisdocument heeft ontdaan of zijn retourticket heeft verscheurd;
d. ten aanzien van de asielzoeker zijn identiteit en nationaliteit, asielrelaas of overgelegde documenten is nader onderzoek of analyse noodzakelijk, teneinde te bepalen of het asielverzoek dient te worden afgewezen;
e. de toegang is geweigerd op grond van artikel 13 juncto artikel 5, eerste lid, onder d of e, SGC;
f. ten aanzien van de asielzoeker zal bij een andere staat een verzoek tot overname worden ingediend op basis van de Verordening 343/2003;
g. ten aanzien van de asielzoeker is een claim gelegd bij de aanvoerende maatschappij;
h. er is sprake van een geval waarin vermoedelijk artikel 1F Vluchtelingenverdrag kan worden tegengeworpen.

ad d.
Hier wordt met name gedoeld op alle gevallen waarin de asielzoeker zijn identiteit of nationaliteit niet aannemelijk heeft kunnen maken, verder onderzoek hiernaar noodzakelijk is en dit onderzoek naar verwachting binnen zes weken kan worden afgerond. Hierbij kan onder andere gedacht worden aan de situatie waarin documenten van de asielzoeker verder onderzocht dienen te worden op echtheid of authenticiteit, taalanalyse of onderzoek naar de gestelde leeftijd is geïndiceerd of ander herkomstonderzoek nodig wordt geacht.

Voorts zal oplegging of voortzetting van de maatregel plaatsvinden wanneer verder onderzoek naar het asielrelaas is geïndiceerd en dit onderzoek naar verwachting binnen zes weken kan worden afgerond. Ook hierbij kan onder meer gedacht worden aan onderzoek van documenten. Tevens kan dit aan de orde zijn wanneer de asielzoeker tijdelijk niet gehoord kan worden.

Indien het onderzoek niet binnen zes weken is afgerond, zal steeds een belangenafweging gemaakt worden omtrent de voortzetting van de maatregel. De maatregel zal in beginsel worden opgeheven, tenzij redenen, gelegen in de persoon van de asielzoeker of zijn gedragingen, dat indiceren. Met name moet daarbij worden gedacht aan de situatie dat de asielzoeker niet meewerkt aan de spoedige voortgang van het onderzoek.

ad h.
Gedoeld wordt op die gevallen waarin tegenwerping van artikel 1F Vluchtelingenverdrag plaatsvindt op basis van verklaringen van de betrokken asielzoeker in combinatie met beleidsconclusies die zijn gebaseerd op algemene ambtsberichten over schenders van mensenrechten. Daarnaast wordt gedoeld op gevallen waarbij een asielzoeker tijdens de AC-procedure op Schiphol mededelingen doet van door hem begane ernstige mensenrechtenschendingen waaruit blijkt dat er sprake is van het vermoeden dat aan hem artikel 1F Vluchtelingenverdrag kan worden tegengeworpen.

Bovenstaande lijst is niet uitputtend. Indien niet (langer) aan één van de bovenstaande criteria wordt voldaan kan onder bijzondere omstandigheden de maatregel toch worden opgelegd dan wel voortgezet.

2.2.2 Procedure
Indien sprake is van één of meer van de criteria in C12/2.2.1 zal de plaatsingsbeslissing inhouden dat de asielzoeker in het AC blijft voor de behandeling van zijn aanvraag, dan wel in de grenslogies wordt geplaatst voor de behandeling van zijn aanvraag of in afwachting van het vrijkomen van voldoende behandelcapaciteit, dan wel in afwachting van de resultaten van een onderzoek of analyse.

De asielzoeker dient zich op grond van artikel 6, eerste lid, juncto tweede lid, Vw op de aangewezen plaats op te houden.

Indien de behandeling van de aanvraag direct in het AC plaatsvindt, wordt geen nieuwe plaatsingsbeschikking genomen, aangezien de asielzoeker zich reeds in het AC bevindt. De maatregel van artikel 6 Vw duurt dan voort.

Deze maatregel duurt eveneens voort indien de asielzoeker de verdere behandeling van zijn aanvraag in de grenslogies dient af te wachten. De ambtenaar belast met de grensbewaking maakt een nieuwe plaatsingsbeschikking en wijst daarbij de grenslogies aan als plaats waar de maatregel ten uitvoer wordt gelegd, nadat hij van de Minister hiertoe een bijzondere aanwijzing heeft ontvangen. De verdere afhandeling van de aanvraag vindt niet plaats binnen de AC-procedure. De aldaar geldende termijnen zijn derhalve niet van toepassing. De verdere afhandeling van de aanvraag, inclusief eventueel nader onderzoek, dient echter wel voortvarend te geschieden.

Als regel geldt dat geen (verdere) toepassing van artikel 6, eerste en tweede lid Vw zal plaatsvinden, indien er geen zicht meer is op de omstandigheid dat de vreemdeling na afloop van zijn procedure kan voldoen aan de vertrekplicht ex artikel 5 Vw. Indien een beroep tegen de afwijzing van de asielaanvraag gegrond wordt verklaard dan wel een verzoek om een voorlopige voorziening door de rechter is toegewezen, zal de IND bezien of dit aanleiding vormt de vrijheidsontnemende maatregel op te heffen. Als regel wordt de maatregel voortgezet indien het verzoek om een voorlopige voorziening om procedurele redenen wordt toegewezen.

Tegen de vrijheidsbeperkende of vrijheidsontnemende maatregelen van artikel 6 Vw kan de vreemdeling op grond van artikel 93 Vw en artikel 8:1, eerste lid, Awb beroep instellen bij de rechtbank. De vreemdeling is hierbij ingevolge artikel 69, derde lid, Vw, niet aan een termijn gebonden. Bezwaar of administratief beroep is niet mogelijk.

Op grond van artikel 94, eerste lid, Vw, wordt de rechtbank door de Minister in kennis gesteld van het besluit tot het opleggen van een vrijheidsontnemende maatregel, tenzij de vreemdeling zelf beroep heeft ingesteld. Zodra de rechtbank de kennisgeving heeft ontvangen wordt de vreemdeling geacht beroep tegen de maatregel te hebben ingesteld.

3 Procesbeslissing na het eerste gehoor

3.1 Algemeen
Na het eerste gehoor wordt beoordeeld welke zaken zich lenen voor het nader horen in het AC (procesbeslissing). Hierbij wordt onderzocht of er sprake is van een zaak als genoemd onder C10/1.1, onder categorie a en b waarvan de procedure in het AC kan worden vervolgd.

De IND kan op voorhand kiezen voor het vervolgen van de procedure in het AC indien sprake is van (niet-cumulatief):
- contra-indicaties inzake openbare orde;
- niet-geloofwaardige verklaringen over identiteit, nationaliteit en/of reisroute, dan wel niet meewerken aan de vaststelling daarvan;
- een ander land dat verantwoordelijk is voor behandeling van de asielaanvraag en/of voor de verle-

ning van eventueel benodigde bescherming (zoals bedoeld in artikel 30, onder a en d, Vw en artikel 31, tweede lid, onder h, i en j, Vw);
– beleidsmatige of wettelijke contra-indicaties voor statusverlening (er is bijvoorbeeld sprake van een veilig land van herkomst, legale uitreis of andere indicaties op grond van landgebonden asielbeleid);
– onterecht gebruik van de asielprocedure (bijvoorbeeld asieltoerisme).

Zaken die zich op voorhand niet lenen voor nader onderzoek in de AC-procedure en derhalve na het eerste gehoor ter behandeling zullen worden doorgezonden naar een behandelkantoor, betreffen asielzoekers (cumulatief):
– die behoren tot de categorie beleidsmatig niet verwijderbaar (er wordt categoriale bescherming geboden of er is een besluit- of vertrekmoratorium van kracht); én
– van wie identiteit, nationaliteit en reisroute niet ter discussie staan; én
– voor wie geen ander land verantwoordelijk is; én
– bij wie geen sprake is van overige contra-indicaties.

Voor zaken waarin niet op voorhand duidelijk is welk traject moet worden gevolgd, geldt de volgende procedure als uitgangspunt.

Indien de procesbeslissing inhoudt dat wordt onderzocht of verdere behandeling in het AC dient plaats te vinden, wordt dit door de IND meegedeeld aan de rechtsbijstand. De rechtsbijstandverlener kan met de asielzoeker het verslag van het eerste gehoor en de overige onderzoeksresultaten betreffende het onderzoek naar de identiteit, nationaliteit en reisroute van de asielzoeker nabespreken en de asielzoeker voorbereiden op een eventueel nader gehoor.

Op grond van deze bespreking wordt rechtsbijstand in de gelegenheid gesteld om in essentie de asielmotieven weer te geven. Voor zover naar het oordeel van de rechtsbijstandverlener de zaak voorzienbaar meer onderzoek vergt of wellicht inwilligbaar is, wordt dit kenbaar gemaakt.

De IND bepaalt vervolgens of de AC-procedure wordt voortgezet dan wel dat de aanvraag van de asielzoeker ter verdere behandeling doorgezonden wordt naar een behandelkantoor en de asielzoeker (behoudens de uitzonderingen als genoemd in C23) wordt doorverwezen naar een opvangvoorziening.

3.2 Amv's
Aanvragen van Amv's lenen zich voor het horen in het AC wanneer er een mogelijkheid is om op basis van het gestelde in C14/1.1.3 de asielaanvraag in het AC af te wijzen.
De beslissing op de asielaanvraag wordt niet in het AC genomen, indien de aanvrager een Amv is die de leeftijd van twaalf jaar nog niet heeft bereikt.

Indien de minderjarige asielzoeker wordt verwezen naar een opvangvoorziening hier te lande, dient voogdij-instelling Stichting Nidos hierover geïnformeerd te worden, tenzij de minderjarige vreemdeling ten tijde van de aanvraag 17,5 jaar of ouder was.

3.3 Doorverwijzen na toegangsweigering
Indien de vreemdeling de toegang is ontzegd, is voor de doorplaatsing naar een opvangvoorziening een beschikking van de ambtenaar belast met de grensbewaking noodzakelijk. De IND verzoekt hiertoe de ambtenaar belast met de grensbewaking de doorplaatsing te regelen. De opvangvoorziening wordt aangewezen als de plaats waar de asielzoeker zich dient op te houden.

3.4 Verstrekking van het W-document
Aan asielzoekers die na de AC-procedure worden doorverwezen naar een opvangvoorziening verstrekt de Korpschef een W-document aan de asielzoeker vanaf de leeftijd van twaalf jaar. Amv's jonger dan twaalf jaar ontvangen eveneens een W-document.

Dit document heeft een tweeledig karakter: enerzijds is het een geldig identiteitsbewijs (artikel 4.21, eerste lid, onder c, Vb juncto artikel 3.3 VV), anderzijds dient het ter registratie van en controle op de meldplicht (zowel de meldplicht ingevolge artikel 54, eerste lid, onder f, Vw juncto artikel 4.51, eerste lid, onder b, Vb als de verplichtingen ingevolge de artikelen 55 en 57 Vw).

Het (elektronisch) W-document is géén geldig grensoverschrijdingsdocument.

De asielzoeker blijft gedurende de gehele asielprocedure in het bezit van een W-document.

Indien het elektronisch W-document wordt vermist, verloren is gegaan of ongeschikt voor identificatie is geworden, wordt een proces-verbaal opgemaakt. De Korpschef stelt, met het oog op de vervanging van het document, een onderzoek in naar de vermissing, het verloren gaan of het ondeugdelijk worden van het document. Een afschrift van het proces-verbaal en - voorzover het proces-verbaal daarover niets meldt - een rapport waarin de resultaten van het onderzoek zijn vastgelegd, dient te worden gezonden aan de IND. De IND zal verder ervoor zorgdragen dat het betreffende documentnummer wordt opgenomen in het VIS van de DNRI.

In het geval dat aan de vreemdeling een nieuwe geboortedatum is toegekend, hetzij op grond van de uitslag van het leeftijdsonderzoek, hetzij om een andere reden (zie C12/1.3), dan dient het W-document te worden aangepast. Op het nieuwe W-document dient de in het geautomatiseerde informatiesysteem van de IND gehanteerde 'toegekende geboortedatum' te worden ingevuld. De Korpschef neemt op verzoek van de IND het oude W-document in en reikt een nieuw W-document uit.

4 Onderzoek naar de vraag welk land verantwoordelijk is

Indien in het AC naar voren komt dat mogelijk een ander land verantwoordelijk is voor behandeling van het asielverzoek, wordt zo mogelijk al naar aanleiding van het eerste gehoor onderzocht en beoordeeld of er een mogelijkheid is om bij dat land een Dublinclaim te leggen.

Het onderkennen van een claimmogelijkheid in de AC-procedure wordt kenbaar gemaakt tijdens het nader gehoor (zie C13/5).

5 Uitvoering van het leeftijdsonderzoek

5.1 Resultaten van het leeftijdsonderzoek en de consequenties daarvan

Voor de logistieke afspraken wordt verwezen naar het protocol inzake leeftijdsonderzoek.
Hierbij wordt opgemerkt dat indien de vreemdeling rechtens de vrijheid is ontnomen, de vreemdeling in beginsel naar de locatie waar het onderzoek plaatsvindt, wordt gebracht en gehaald. De vrijheidsontneming wordt in dat geval niet opgeheven, maar blijft gecontinueerd.

Indien de vreemdeling een beschikking op grond van artikel 6, eerste en tweede lid, Vw heeft gekregen, dan blijft deze toegangsweigering eveneens van kracht gedurende het onderzoek. De beschikking is namelijk ook van toepassing op de tijdelijke (over)plaatsing naar de locatie waar de röntgenfoto's worden gemaakt.

Het leeftijdsonderzoek in het kader van de AC-procedure kan vier resultaten opleveren:
a. de opgegeven minderjarige leeftijd is aannemelijk;
b. betrokkene is minderjarig, maar uit het resultaat van het onderzoek aan het hand-polsgebied blijkt dat de opgegeven leeftijd te laag is;
c. uit het onderzoek blijkt dat het sleutelbeen volledig is uitgerijpt en dat betrokkene meerderjarig is;
d. het leeftijdsonderzoek kan niet binnen de AC-procedure worden afgerond.

Indien uit het onderzoeksresultaat blijkt dat de vreemdeling een andere leeftijd heeft dan hij oorspronkelijk heeft opgegeven, dient op basis van het onderzoeksresultaat een nieuwe geboortedatum te worden bepaald in de vreemdelingenregistratie. Hiertoe wordt het geboortejaar gesteld op het jaar waarin het onderzoek heeft plaatsgevonden minus de minimumleeftijd die de vreemdeling volgens het onderzoek moet hebben. Indien het onderzoek heeft plaatsgevonden in de periode van 1 januari tot en met 30 juni, wordt de geboortedatum gesteld op 1 januari van het gevonden geboortejaar. Indien het onderzoek heeft plaatsgevonden in de periode van 1 juli tot en met 31 december, wordt de geboortedatum gesteld op 1 juli van het betreffende jaar. De wijziging van de leeftijd van de vreemdeling in de vreemdelingenregistratie geschiedt conform het PIL (zie A1/6.2).

ad a.
Indien uit de röntgenfoto's naar voren komt dat de opgegeven minderjarige leeftijd aannemelijk is, wordt de opgegeven geboortedatum in het vervolg van de procedure aangehouden.

In het geval de vreemdeling heeft aangegeven niet te weten hoe oud hij is, wordt op basis van het onderzoeksresultaat een geboortedatum bepaald zoals hierboven aangegeven.

ad b.
Uit de röntgenfoto's komt naar voren dat het hand-polsgebied van de vreemdeling volledig is uitgerijpt, maar dat niet (met zekerheid) gesproken kan worden van meerderjarigheid. In het onderzoeksresultaat is daarbij tevens aangegeven welke minimumleeftijd de betrokken asielzoeker, gezien zijn etnische afkomst, zeker moet hebben.

Nu naar voren is gekomen dat betrokkene een andere leeftijd heeft, wordt de vreemdeling op basis van de onderzoeksresultaten een nieuwe geboortedatum toegekend op de wijze zoals hierboven beschreven.

ad c.
Binnen de AC-procedure is het onderzoeksverslag gereed waarin wordt vastgesteld dat betrokkene meerderjarig is. De aanvraag wordt verder conform het normale beleid voor volwassen asielzoekers afgehandeld, zo mogelijk binnen de AC-procedure.

Nu naar voren is gekomen dat betrokkene een andere leeftijd heeft, wordt de vreemdeling op basis van de onderzoeksresultaten een nieuwe geboortedatum toegekend op de wijze zoals hierboven beschreven. Hierbij wordt ervan uitgegaan dat de vreemdeling op het moment van het nemen van de röntgenfoto's twintig jaar oud was.

ad d.
In het geval dat niet binnen de AC-procedure een resultaat kan worden bepaald, kan dus ook de beslissing niet in het AC worden genomen, tenzij op verantwoorde en zorgvuldige wijze reeds binnen de AC-procedure kan worden vastgesteld dat de betrokkene niet in aanmerking komt voor een verblijfstitel. In dit geval wordt de opgegeven geboortedatum aangehouden.

5.2 Herhaald leeftijdsonderzoek

Het is mogelijk dat het leeftijdsonderzoek niet met voldoende zekerheid tot een conclusie omtrent de minderjarigheid kan leiden. In deze gevallen kan de betrokkene na verloop van tijd (dit kan zijn binnen één à twee jaar) opnieuw worden opgeroepen voor een leeftijdsonderzoek om te bezien of de botontwikkeling inmiddels zodanig is, dat een voldoende zekere conclusie (met terugwerkende kracht) mogelijk is over de vraag of de vreemdeling meerder- of minderjarig is. Voor een uiteenzetting van het herhaald leeftijdsonderzoek wordt verwezen naar B14/2.4.3.1.

Het herhaald leeftijdsonderzoek kan de volgende resultaten opleveren:
a. bij herhaald onderzoek wordt de conclusie getrokken dat op grond van een uitgerijpt sleutelbeen de minimumleeftijd van twintig jaar aan de vreemdeling dient te worden toegekend;

b. de resultaten uit het herhaald leeftijdsonderzoek bevestigen de verklaringen ten aanzien van de opgegeven leeftijd van de vreemdeling.

6 Onderzoek naar de gezinsband bij nareizende gezinsleden

Indien de asielzoeker een gezinslid is van een houder van een verblijfsvergunning asiel en verblijf beoogt op grond van artikel 29, eerste lid, onder e of f, Vw, kan er sprake zijn van twijfel aan de identiteit en de familierechtelijke relaties van betrokkenen. Om de identiteit en de familierechtelijke relaties van betrokkenen te kunnen vaststellen, dienen in beginsel de volgende (originele) documenten te worden overgelegd.
- een geldig document voor grensoverschrijding dat de identiteit aantoont;
- officiële documenten die het bestaan van een geldig huwelijk aantonen;
- officiële documenten die het bestaan van een familierechtelijke relatie tussen de minderjarige kinderen en de ouder(s) aantonen;
- documenten die gezamenlijk het partnerschap en het samenwonen in het land van herkomst aantonen.

Indien de betrokken vreemdeling of het gezinslid de hierboven genoemde documenten niet kan overleggen, dient de vreemdeling of het gezinslid aannemelijk te maken dat het ontbreken van documenten niet aan hem is toe te rekenen. Bij de beoordeling hiervan is van belang dat:
- de verklaringen omtrent het ontbreken van de betreffende documenten consistent en geloofwaardig zijn; en
- dat deze verklaringen overeenkomen met hetgeen overigens bekend is ten aanzien van de situatie in het land van herkomst met betrekking tot (het verkrijgen van) documenten.

Indien de betrokken vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat hem niet is toe te rekenen dat de vereiste documenten niet zijn overgelegd in de zin van artikel 31, tweede lid, onder f, Vw, kan de aanvraag worden afgewezen.

Is het ontbreken van documenten niet toe te rekenen aan de betrokken vreemdeling(en), dan dienen de identiteit en de familierelatie op andere wijze aannemelijk te worden gemaakt. Het algemene uitgangspunt hierbij is dat de bewijslast primair bij de betrokken vreemdeling(en) ligt.

Indien er wordt vastgesteld dat er sprake is van bewijsnood voor betrokken vreemdeling(en) en dat het ontbreken van documenten betrokkene (n) niet aan te rekenen is en er voorts sprake is van uit beide ouders of uit één van beide ouders geboren kind(eren), dan worden betrokkene(n) door de IND gewezen op de mogelijkheid van DNA-onderzoek. Voor een beschrijving van het DNA-onderzoek wordt verwezen naar B2/8.6.

Als de familierelatie tussen ouder(s) en kind(eren) niet met documenten kan worden aangetoond, maar het DNA-onderzoek de biologische afstammingsrelatie bevestigt, wordt de aanvraag om een verblijfsvergunning dan wel de aanvraag om een mvv, ingewilligd, tenzij overigens bekend geworden gegevens zich tegen inwilliging verzetten.

In het geval dat er geen (originele) documenten zijn overgelegd en de houder van de verblijfsvergunning asiel (referent) eerder desgevraagd de familierelatie niet heeft gemeld of de relatie heeft ontkend, is de familierechtelijke relatie tussen ouder(s) en kind(eren) niet aannemelijk geworden en wordt de aanvraag afgewezen. DNA-onderzoek is dan niet aan de orde. Uiteraard moet het departementale dossier wel voldoende informatie bevatten om het bestaan van de beweerde gezinsband en/of de identiteit al op die grond in twijfel te trekken.

Hoofdstuk C13 - Het nader gehoor

1 Algemeen

1.1 Taal van het gehoor
Artikel 38 Vw beoogt het belang te waarborgen van een goede, wederzijdse communicatie tussen de vreemdeling en degene die hem hoort. Die wederzijdse communicatie is van eminent belang voor het nemen van een juiste beslissing op de aanvraag.

Wanneer de vreemdeling in de gelegenheid wordt gesteld zich te doen horen omtrent zijn aanvraag om een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde of onbepaalde tijd, wordt hij daarom op grond van artikel 38 Vw gehoord in een taal waarvan redelijkerwijs kan worden aangenomen dat hij die kan verstaan.

Hieronder wordt in ieder geval verstaan:
a. de officiële taal of één van de officiële talen van het aangegeven land van herkomst; of
b. één van de lokale voertalen waarin in het aangegeven land van herkomst onderwijs wordt gegeven; of
c. een taal die in de aangegeven streek van herkomst feitelijk door een meerderheid van de bevolking wordt gesproken; of
d. een voertaal of lingua franca (handelstaal), die in het aangegeven land van herkomst op nationaal of regionaal niveau feitelijk tussen sprekers van verschillende talen wordt gebruikt.

Van een vreemdeling die stelt tot een minderheid uit het aangegeven land van herkomst te behoren mag voorts redelijkerwijs worden verwacht dat hij naast één of meer van de bovenvermelde talen de lokale taal of het dialect van de gestelde minderheid verstaat.

1.2 Medische aspecten in verband met het horen
Het kan voorkomen dat het relaas van de asielzoeker niet consistent is als gevolg van een PTSS. Bij twijfel als gevolg van het ontbreken van een consistent relaas of indien betrokkene een verwarde indruk maakt, wordt de Medische opvang asielzoekers of de GG&GD ingeschakeld. Deze inschakeling betreft niet de vraag of de betrokkene getraumatiseerd is en deswege leidt aan posttraumatische stressstoornis, maar betreft de vraag of de betrokkene gehoord kan worden of doorverwezen moet worden.

2 Nader gehoor in het AC

Wanneer een asielaanvraag mogelijk in aanmerking komt voor afhandeling binnen de AC-procedure, wordt het nader gehoor in het AC afgenomen.

Amv's worden in beginsel allen nader gehoord. Amv's van twaalf jaar en ouder worden zelfstandig gehoord. Amv's die de leeftijd van twaalf jaar nog niet hebben bereikt, worden in beginsel niet nader gehoord in het AC (zie C13/3.2). Het nader gehoor van een Amv wordt niet eerder afgenomen dan nadat het resultaat van een eventueel leeftijdsonderzoek beschikbaar is. Dit laat onverlet dat in afwachting van het resultaat de vreemdeling aanvullend gehoord kan worden omtrent zijn identiteit, nationaliteit en reisroute.

De IND en (rechts)bijstand hebben binnen het AC een gedeelde verantwoordelijkheid voor het tijdig inzetten van (telefonische) tolken: de IND voor het inzetten van tolken voor het eerste en nader gehoor, de (rechts)bijstand voor het inzetten van tolken voor de voor- en nabespreking van het nader gehoor en de bespreking van het voornemen.

Voor aanvang van het nader gehoor heeft de asielzoeker gedurende maximaal twee uur de gelegenheid om met behulp van een rechtsbijstandverlener het verslag van het eerste gehoor en de overige onderzoeksresultaten betreffende het onderzoek naar de identiteit, nationaliteit en reisroute van de asielzoeker na te bespreken, eventueel hierop een schriftelijke reactie te geven en zich voor te bereiden op het nader gehoor.

In het geval van termijnoverschrijding door rechtsbijstand van de voorbereidingstijd op het nader gehoor, kan aan rechtsbijstand een uiterste termijn van (nog eens) drie uren gegeven worden waarna door de IND mogelijk met het nader gehoor zal worden aangevangen.

Het nader gehoor wordt, zonodig met behulp van een tolk, afgenomen door een ambtenaar van de IND. De asielzoeker kan zich desgewenst laten bijstaan door een (rechts)bijstandverlener. Het nader gehoor richt zich met name op de beweegredenen voor het vertrek uit het land van herkomst en – indien daartoe aanleiding bestaat – de uitkomsten van het onderzoek naar de identiteit, nationaliteit en reisroute van de asielzoeker, alsmede de eventuele schriftelijke reactie daarop. De ambtenaar die het nader gehoor heeft afgenomen, maakt van dit gehoor een verslag, het zogenaamde rapport van nader gehoor. Bij een nader gehoor kan tevens, wanneer hier op grond van het eerste gehoor aanleiding toe bestaat, een Dublinclausule worden opgenomen (zie C13/5).

Een exemplaar van het rapport van nader gehoor wordt uitgereikt zowel aan de asielzoeker als aan de rechtsbijstandverlener, tenzij de asielzoeker er bezwaar tegen heeft dat de rechtsbijstandverlener een exemplaar ontvangt.

Na het nader gehoor kan alsnog worden besloten om de aanvraag van de asielzoeker verder te behandelen in de vervolgprocedure.

3 Nader gehoor in de vervolgprocedure

3.1 Algemeen

3.1.1 Voorbereiding en oproep

In afwachting van het nader gehoor heeft de asielzoeker gelegenheid zich daarop, al dan niet met behulp van in de opvangvoorziening aanwezige rechtshulpverleners, voor te bereiden. Vrouwelijke asielzoekers worden gewezen op de mogelijkheid om – indien aanwezig – het nader gehoor te laten plaatsvinden door een vrouwelijke ambtenaar van de IND en met behulp van een vrouwelijke tolk.

Indien de asielzoeker met een geldige reden niet aan de oproep tot nader gehoor voldoet, wordt hij nogmaals opgeroepen. Indien de asielzoeker zonder geldige reden niet aan de oproep gehoor heeft gegeven, heeft hij niet voldaan aan een aanwijzing van artikel 54 Vw. Het niet naleven van de aanwijzingen is strafbaar gesteld bij artikel 108, eerste lid, Vw.

3.1.2 Afname van het nader gehoor

Het nader gehoor wordt op grond van artikel 38 Vw afgenomen door een daartoe aangewezen ambtenaar van de IND in een taal waarvan redelijkerwijze kan worden aangenomen dat de asielzoeker die kan verstaan (zie C13/1.1). De asielzoeker kan zich desgewenst laten bijstaan door één raadsman en één hulpverlener. De IND zorgt, indien nodig, voor een tolk.

Het nader gehoor richt zich met name op de beweegredenen van vertrek uit het land van herkomst. Tijdens het nader gehoor wordt de asielzoeker gevraagd de informatie te verstrekken die nodig is voor het beoordelen van de asielaanvraag. De ambtenaar van de IND geeft de asielzoeker, in eerste instantie, de gelegenheid vrijuit over de asielmotieven te spreken. De asielzoeker wordt hierbij zo beperkt mogelijk onderbroken voor het stellen van vragen. Vervolgens onderzoekt de ambtenaar de verschillende aspecten van het asielrelaas.

Tijdens het nader gehoor kan tevens worden ingegaan op resultaten van eerder verricht onderzoek.

Indien in de AC-procedure reeds een nader gehoor heeft plaatsgevonden, waarna op inhoudelijke gronden is gebleken dat de asielaanvraag zich niet leende voor afdoening in de AC-procedure, dan wordt de asielzoeker in de procedure die volgt na doorverwijzing naar de opvangvoorziening in de gelegenheid gesteld om zijn asielmotieven nader toe te lichten en eventuele tegenstrijdigheden te verklaren.

3.1.3 Aanbieden leeftijdsonderzoek
Het is in beginsel niet mogelijk om tijdens het nader gehoor na doorverwijzing naar de vervolgprocedure een indicatie voor het leeftijdsonderzoek te doen.

Het kan echter voorkomen dat in het AC wordt geconstateerd dat de vreemdeling in aanmerking komt voor een leeftijdsonderzoek, maar dat het onmogelijk is om het leeftijdsonderzoek in het AC af te ronden. In dat geval kan de vreemdeling worden doorverwezen naar de vervolgprocedure voordat het verzoek om een leeftijdsonderzoek wordt ingediend. Dan kan wél alsnog in dit stadium van de procedure het aanbod van een leeftijdsonderzoek worden gedaan. Het gestelde in C12/1.3 is van toepassing.

3.2 Asielzoekers jonger dan twaalf jaar
Het horen van alleenstaande en begeleide minderjarige asielzoekers jonger dan twaalf jaar dient te geschieden in speciale, kindvriendelijke hoorruimtes en door speciaal daarvoor aangewezen en opgeleide ambtenaren van de IND. Wanneer op grond van een pedagogisch of psychologisch onderzoek is vastgesteld dat een kind problemen ondervindt die de afname van het nader gehoor zouden kunnen belemmeren, kan worden afgezien van een nader gehoor van een alleenstaande of begeleide minderjarige asielzoeker jonger dan twaalf jaar.

Voor de te volgen werkwijze geldt het Protocol ‘Horen alleenstaande minderjarige asielzoekers tot 12 jaar’ (zie de website van de IND).

3.3 Rapport van nader gehoor
De ambtenaar van de IND die het nader gehoor heeft gehouden, maakt op grond van artikel 3.111, tweede lid, Vb van dit gehoor een verslag. Zodra het verslag van nader gehoor beschikbaar is, wordt zowel aan de asielzoeker als aan de (rechts)hulpverlener van zijn keuze een exemplaar gezonden. Hierbij dient steeds rekening te worden gehouden met een eventueel bezwaar van de asielzoeker tegen de verstrekking van gegevens aan (rechts)hulpverleners.

De reactietermijn bedraagt in beginsel twee weken. Ook indien een aanvullend nader gehoor wordt gehouden, bedraagt de termijn in beginsel twee weken. Het gestelde in C15/2.2 is van overeenkomstige toepassing op verzoeken om uitstel.

4 Nader gehoor bij vrijheidsbeneming

In het geval de asielzoeker de vrijheid is ontnomen, is artikel 3.112 Vb van toepassing.

Het nader gehoor wordt afgenomen door een ambtenaar van de IND. In afwijking van het gestelde in artikel 3.111, eerste lid, Vb, hoeft ingevolge artikel 3.112, eerste lid, Vb niet te worden gewacht met het afnemen van het nader gehoor tot zes dagen na de indiening van het verzoek.

Afhankelijk van de uitkomst van het nader gehoor in verband met de asielaanvraag besluit de IND of de vreemdelingenbewaring al dan niet wordt opgeheven. Dit besluit hangt samen met de inhoudelijke merites van de aanvraag. De opheffing van de vreemdelingenbewaring wordt uitgewerkt in A6/5.3.3.5 en A6/5.3.5. Indien de asielzoeker niet langer in vreemdelingenbewaring wordt gehouden, kan hij worden opgevangen in een opvangvoorziening.

5 Nader gehoor als een ander land verantwoordelijk is

Het nader gehoor wordt afgenomen in de vorm van een zogeheten Dublingehoor. Dit gehoor heeft enkel betrekking op de vraag of de vreemdeling en de behandeling van het asielverzoek dienen te worden overgedragen. Er wordt niet gevraagd naar de asielmotieven van de vreemdeling.
Daarnaast is het mogelijk om bij het afnemen van een (inhoudelijk) nader gehoor een Dublin-clausule, waarin is aangegeven dat mogelijk een ander land verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, toe te voegen.

Het rapport van gehoor wordt tegelijk met het voornemen uitgereikt (zie C15/5). De asielzoeker verblijft, in afwachting van uitreiking van het voornemen en het rapport van het Dublingehoor in het AC. Voor het uitbrengen van correcties en aanvullingen wordt op grond van artikel 3.112 Vb dezelfde termijn aangehouden als die voor het geven van een zienswijze. Binnen de AC-procedure bedraagt die termijn drie proces-uren, te rekenen vanaf het moment nadat uitreiking van (de kopie van) het rapport van Dublingehoor en het voornemen heeft plaatsgevonden.

Het is niet altijd mogelijk om gedurende de AC-procedure tot de vaststelling te komen dat er een ander land verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag.

In gevallen dat pas later, wanneer de asielzoeker reeds in een opvangvoorziening verblijft, de claimmogelijkheid wordt onderkend, geldt de volgende werkwijze.

Voor zover de vreemdeling na verwijzing naar de vervolgprocedure nog geen (inhoudelijk) nader gehoor (met vragen naar asielmotieven) is afgenomen, zal de vreemdeling naar aanleiding van gegevens en, voor zover van toepassing de resultaten van het onderzoek, door de vreemdelingenpolitie worden gevorderd voor een ter zake af te nemen Dublingehoor en/of een aanvullend gehoor bij de IND. Indien de Dublinclaimant een Amv is van onder de zestien jaar, reist de ambtenaar van de IND die de vreemdeling gaat horen naar de verblijfplaats van de vreemdeling voor het afnemen van het Dublingehoor.

Het kan ook voorkomen dat de claimmogelijkheid pas wordt onderkend nadat reeds een (inhoudelijk) nader gehoor is afgenomen. Daarin is doorgaans reeds een Dublinclausule opgenomen. In dat geval wordt door de IND bezien of de gegevens die de betrokkene heeft verstrekt refererend aan de Dublinclausule in het nader gehoor, voldoende informatie geven voor het al dan niet leggen van een claim. Indien de IND dit nodig acht, neemt zij contact op met de vreemdelingenpolitie voor het laten vorderen van de vreemdeling voor een (aanvullend) Dublingehoor.

Tijdens het Dublingehoor (en bij de Dublinclausule in het nader gehoor) wordt de vreemdeling erop gewezen dat mogelijk een ander land verantwoordelijk is voor behandeling van het asielverzoek. De asielzoeker wordt in de gelegenheid gesteld eventuele redenen naar voren te brengen op grond waarvan Nederland toch gehouden zou zijn de asielaanvraag zelf (verplicht of onverplicht) in behandeling te nemen.

Als het voornemen niet in de AC-procedure is uitgebracht geldt een termijn van drie dagen voor het indienen van correcties en aanvullingen en het geven van een zienswijze (zie C15/5).

6 Nader gehoor bij een terug- of overnameovereenkomst

In de gevallen waarin een terug- of overnameovereenkomst van toepassing is, kan het nader gehoor worden gericht op de vraag of de asielzoeker kan worden overgedragen aan een ander land. C13/5 is van overeenkomstige toepassing.

7 Geen nader gehoor bij herhaalde aanvragen

Indien er sprake is van een herhaalde aanvraag, geldt het volgende. Artikel 4:6, tweede lid, Awb biedt de mogelijkheid om artikel 4:5 Awb (het bieden van een herstelverzuimtermijn) niet toe te passen. De vreemdeling behoeft niet in de gelegenheid te worden gesteld zijn aanvraag aan te vullen. Op grond hiervan wordt van het houden van een nader gehoor afgezien. De voornemenprocedure is overigens wel van toepassing (zie C15).

Hoofdstuk C14 - De beoordeling van het asielrelaas

1 Procesbeslissing in het AC

1.1 Algemeen
Als is gebleken dat de asielaanvraag zich niet leent voor afdoening in de AC-procedure, wordt de asielzoeker doorverwezen naar een opvangvoorziening. De voornemenprocedure is op de beslissing tot doorverwijzing niet van toepassing.

1.2 Doorverwijzen op niet-inhoudelijke gronden
Indien de asielzoeker, nadat hij in het AC is gehoord, om niet-inhoudelijke redenen wordt verwezen naar een opvangvoorziening, wordt hij niet opnieuw gehoord. In dat geval wordt het rapport van het nader gehoor dat in het AC is afgenomen (opnieuw) aan betrokkene uitgereikt door de vreemdelingenpolitie in de opvangvoorziening. In afwijking van de reactietermijn als neergelegd in C13/3.3 geldt voor dergelijke gevallen een reactietermijn van zes weken, in verband met het toevoegen van een gemachtigde en het plannen van een tolk door de rechtshulpverlener voor de nabespreking van het nader gehoor.

Voor de bijzonderheden met betrekking tot de ten aanzien van de asielzoeker ingevolge artikel 54, eerste lid, onder f, Vw juncto artikel 4.51, eerste lid, onder b, Vb geldende meldplicht en de afwijkende bepalingen terzake wordt verwezen naar A3/7.7.1.1 en A3/7.7.1.2.

De Korpschef wijst verder, ingevolge artikel 55 Vw, de gemeente waarin de opvanglocatie zich bevindt, aan als plaats waar de asielzoeker zich in verband met de behandeling van zijn aanvraag moet ophouden (zie A6/3).

1.3 Amv's
De beslissing op de asielaanvraag van een (gestelde) Amv kan onder de volgende omstandigheden in het AC plaatsvinden:
a. er is sprake van evidente meerderjarigheid;
b. er is sprake van twijfel aan de gestelde leeftijd en de asielzoeker heeft te kennen gegeven geen leeftijdsonderzoek te willen aanvragen;
c. de asielzoeker vraagt een leeftijdsonderzoek aan maar weigert te verklaren dat hij aan de IND het recht op voorinzage verleent, dan wel trekt deze verklaring weer in;
d. binnen de daarvoor bestemde periode in het AC is het onderzoeksresultaat gereed gekomen waaruit blijkt dat de betrokkene meerderjarig is;
e. er is sprake van een herhaalde aanvraag in de zin van artikel 4:6 Awb;
f. er kan anderszins op verantwoorde en zorgvuldige wijze reeds binnen de AC-procedure worden vastgesteld dat de betrokkene niet in aanmerking komt voor een verblijfstitel.

ad a.
Indien ook na het nader gehoor in het AC, waarin de asielzoeker de gelegenheid krijgt zijn minderjarige leeftijd aannemelijk te maken, het oordeel wordt gehandhaafd dat er sprake is van evidente meerderjarigheid, wordt de beslissing op de asielaanvraag in het AC genomen als de inhoud van het asielrelaas daartoe aanleiding geeft. In de beschikking wordt gemotiveerd welke omstandigheden hebben geleid tot de conclusie dat de betrokkene evident meerderjarig is.

Aangezien het evident is dat de vreemdeling meerderjarig is, dient dit in de vreemdelingenregistratie te worden opgenomen. Bij de bepaling van de geboortedatum is A1/6 van toepassing. Hierbij wordt ervan uitgegaan dat de vreemdeling op het moment van het indienen van de asielaanvraag achttien jaar oud was.

De asielaanvraag wordt voorts behandeld zoals de aanvraag van een volwassen asielzoeker. Daarbij is van belang dat indien sprake is van evidente meerderjarigheid, er al snel eveneens twijfels bestaan omtrent de geloofwaardigheid van de door de asielzoeker afgelegde overige verklaringen.

ad b.
Indien de asielzoeker zijn gestelde leeftijd niet met documenten kan aantonen, er sprake is van twijfel aan de opgegeven leeftijd en de asielzoeker aangeeft geen leeftijdsonderzoek te willen aanvragen, blijft twijfel aan de opgegeven leeftijd bestaan. Neemt de betrokkene deze twijfel niet weg, dan kan zijn asielaanvraag, indien het relaas daartoe aanleiding geeft, in de AC-procedure worden afgewezen. Hierbij wordt aangenomen dat de vreemdeling meerderjarig is. In de vreemdelingenadministratie wordt conform A1/6 een nieuwe geboortedatum geregis-
treerd. Hierbij wordt ervan uitgegaan dat de vreemdeling op het moment van het indienen van de asielaanvraag achttien jaar oud was.

ad c.
In het verzoek om een leeftijdsonderzoek wordt de mededeling opgenomen, dat de vreemdeling niet als eerste de uitslag en de gevolgtrekking van het onderzoek wenst te vernemen en dat hij de IND toestemming verleent voor inzage in en afschrift van de onderzoeksresultaten.

Indien de vreemdeling ten tijde van de ondertekening van het verzoek een voorbehoud heeft gemaakt ten aanzien van deze mededeling en hij geen toestemming geeft aan de IND voor inzage in het onderzoeksresultaat betekent dit dat de twijfel aan de opgegeven leeftijd blijft bestaan. Betrokkene zal dan zelf zijn leeftijd moeten aantonen. De asielaanvraag wordt zonder verder uitstel in de AC-procedure behandeld en kan in het AC worden afgewezen, indien het asielrelaas daartoe aanleiding geeft. Bij de verdere behandeling en bij het nemen van de beslis-
sing wordt aangenomen dat de vreemdeling meerderjarig is.

Indien de vreemdeling zijn toestemming tot voorinzage na het onderzoek intrekt, geldt hetzelfde. In de vreemdelingenadministratie wordt conform A1/6 een nieuwe geboortedatum bepaald. Hierbij wordt ervan uitgegaan dat de vreemdeling op het moment van het indienen van de asielaanvraag achttien jaar oud was.

ad d.
Indien de onderzoeksresultaten binnen de AC-procedure beschikbaar komen en hieruit blijkt dat de betrokken asielzoeker meerderjarig is, kan de asielaanvraag in het AC worden afgewezen, indien het asielrelaas daartoe aanleiding geeft. Het feit dat betrokkene onjuiste verklaringen heeft afgelegd over zijn leeftijd kan als contra-indicatie voor de geloofwaardigheid van het relaas worden aangemerkt.

ad f.
Hiervan is bijvoorbeeld sprake indien er sprake is van criminele antecedenten.

Ook kan het gaan om de situatie waarin de betrokkene – ook los van de context van het totale asielrelaas – ongeloofwaardige en tegenstrijdige verklaringen aflegt of indien hij vage, summiere verklaringen aflegt en zaken verzwijgt omtrent identiteit, nationaliteit of opvang.

Voorts is hiervan sprake indien op verantwoorde en zorgvuldige wijze binnen de AC-procedure kan worden beslist dat de betrokkene zich zelfstandig kan handhaven of dat er adequate opvang is in het land van herkomst of een ander land waar de betrokkene redelijkerwijs naar toe kan gaan. Dit kan blijken uit een algemeen ambtsbericht van het Ministerie van BuZa of uit verklaringen van de betrokkene zelf.

2 Volgorde van toetsing

Bij de beoordeling van een asielaanvraag wordt allereerst beoordeeld of de asielaanvraag op grond van artikel 30 Vw moet worden afgewezen. Als dat het geval is, wordt de asielaanvraag niet inhoudelijk beoordeeld. Als dat niet het geval is, wordt eerst bezien of er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat de asielzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan een misdrijf of handeling in de zin van artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag (zie C4/3.11.3). Zo niet, dan wordt aan de hand van de inwilligingsgronden van artikel 29 Vw (zie C2), alsmede de afwijzingsgrond van artikel 31 Vw (zie C4/1) beoordeeld of de aanvraag voor inwilliging in aanmerking komt.

3 Beoordeling van de geloofwaardigheid

3.1 Uitgangspunten

Bij de beoordeling of het asielrelaas van de vreemdeling geloofwaardig is, spelen de volgende elementen een rol:

– de beoordeling van de geloofwaardigheid van de door de vreemdeling in zijn asielrelaas naar voren gebrachte feiten;
– de beoordeling van het realiteitsgehalte van de door de vreemdeling aan die feiten ontleende vermoedens over wat hem als gevolg daarvan bij terugkeer aan behandeling staat te wachten; en
– de beoordeling van het realiteitsgehalte van de door de vreemdeling weergegeven verklaringen van derden, welke derden veelal niet als objectieve bron kunnen worden aangemerkt.

Het is mogelijk dat het asielrelaas van de vreemdeling uiteen valt in verschillende op zichzelf staande delen die elk afzonderlijk kunnen worden beoordeeld. In dat geval is het voorstelbaar dat een deel van het relaas geloofwaardig wordt bevonden, terwijl een ander deel niet geloofwaardig wordt bevonden. Het zal evenwel ook zo kunnen zijn dat de ongeloofwaardigheid van een deel van het relaas, ook de geloofwaardigheid van alle andere delen van het relaas aantast, doordat de geloofwaardigheid betrekking heeft op een essentieel onderdeel van het relaas.

Ten aanzien van de eigen vermoedens van de vreemdeling is van belang dat van de vreemdeling mag worden verwacht dat hij vermoedens die hij ontleent aan door hem gestelde feiten concretiseert en onderbouwt.
Het asielrelaas is als geheel geloofwaardig indien:

– de in het asielrelaas naar voren gebrachte feiten geloofwaardig zijn;
– de aan deze feiten ontleende vermoedens plausibel zijn; en
– de in dit verband weergegeven verklaringen van derden plausibel zijn.

De aan de feiten ontleende vermoedens alsmede de weergegeven verklaringen van derden worden als plausibel aangemerkt indien deze een reële onderbouwing zijn van de verklaringen over hetgeen de vreemdeling bij terugkeer aan behandeling te wachten staat.

Indien het relaas van de vreemdeling niet geloofwaardig wordt bevonden, kan hij in beginsel geen aanspraken ontlenen aan de asielgronden zoals neergelegd in artikel 29, eerste lid, onder a, b en c, Vw. Indien echter aan de door de vreemdeling naar voren gebrachte feiten niet wordt getwijfeld, maar de ongeloofwaardigheid slechts is gelegen in het realiteitsgehalte van de door de vreemdeling aan die feiten ontleende vermoedens, dient inhoudelijke toetsing van de naar voren gebrachte feiten aan het beleid inzake artikel 29, eerste lid, onder c, Vw nog wel plaats te vinden.

3.2 Bewijslast

De bewijslast inzake het asielrelaas ligt in beginsel bij de asielzoeker. Dit komt onder meer tot uitdrukking in de bewoordingen van artikel 4:2, tweede lid, Awb, artikel 31, eerste lid, Vw, artikel 37, onder c, Vw en artikel 3.114 Vb.

Ook in het Handboek van de UNHCR, paragrafen 195 tot en met 197 en 210, wordt van dit principe uitgegaan. Het Handboek stelt daarbij wel vast dat een aanvrager vaak niet in staat zal zijn om sluitend bewijs te leveren. De aanvrager en de staat hebben dan een gedeelde taak om de feiten vast te stellen.

Dit betekent dat de asielzoeker is gehouden de waarheid te vertellen en volledig mee te werken aan de vaststelling van het feitencomplex. Hij dient tevens zo spoedig mogelijk de IND op de hoogte te stellen van alle feiten en omstandigheden die van belang kunnen zijn voor de beslissing op de aanvraag.

Daarvoor moet de asielzoeker alle vragen die door de IND worden gesteld zo volledig mogelijk beantwoorden en zoveel mogelijk middelen ter staving van het asielrelaas overleggen. Middelen ter staving van de asielaanvraag zijn met name documenten, waarbij het gaat om documenten in de breedste zin van het woord (zowel officiële documenten als indicatief bewijs zoals bijvoorbeeld reisbiljetten die de reisroute onderbouwen).

Daarnaast heeft het bestuursorgaan op grond van artikel 3:2 Awb een eigen onderzoeksplicht. Het dient de nodige kennis omtrent de aangedragen relevante feiten en de af te wegen belangen te vergaren. Dit kan soms inhouden dat de ambtenaar van de IND moet trachten bewijs te vinden dat in het voordeel van de aanvraag werkt.

Bij de beoordeling van het asielrelaas gaat het meestal niet om de vraag, of en in hoeverre de verklaringen over de feiten die de vreemdeling aan zijn aanvraag ten grondslag heeft gelegd als vaststaand moeten worden aangenomen. De vreemdeling is immers veelal niet in staat, en van hem kan ook redelijkerwijs niet worden gevergd, zijn relaas met overtuigend bewijsmateriaal te staven.

Bij een gebrek aan middelen ter staving van het asielrelaas dient de asielzoeker een bevredigende verklaring te geven voor het gebrek aan bewijs. Waar mogelijk heeft de asielzoeker de inspanningsverplichting om aanvullende middelen ter staving van het asielrelaas te vergaren. Indien de asielzoeker hierin niet slaagt, zullen hogere eisen worden gesteld aan zijn verklaringen.

3.3 De toetsing van de geloofwaardigheid

De toetsing van de geloofwaardigheid vindt plaats op grond van de verklaringen van de vreemdeling zoals deze onder meer naar voren komen in de gehoren, en van vergelijking van het relaas met al datgene, wat bekend is over de situatie in het land van herkomst uit ambtsberichten (zoals ambtsberichten van de Minister van BuZa) en andere objectieve bronnen en wat eerder is onderzocht en overwogen naar aanleiding van de gehoren van andere vreemdelingen in een vergelijkbare situatie.

Voor de toetsing van de geloofwaardigheid van het relaas is van belang of afbreuk wordt gedaan aan die geloofwaardigheid doordat sprake is van een omstandigheid als genoemd in artikel 31, tweede lid, onder a tot en met f, Vw.

Indien zulks niet aan de orde is, wordt het relaas in beginsel geloofwaardig bevonden indien de vreemdeling op alle vragen zo volledig mogelijk heeft geantwoord én het relaas innerlijk consistent én niet onaannemelijk is én strookt met wat er over de algemene situatie in het land van herkomst bekend is.

Indien wel sprake is van een omstandigheid als genoemd in artikel 31, tweede lid, onder a tot en met f, Vw, mogen in het relaas ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Kortom, van het relaas moet dan een positieve overtuigingskracht uitgaan.

4 Inhoudelijke beoordeling van het asielrelaas

4.1 Inleiding
De situatie wordt beoordeeld naar de stand van zaken op het moment dat de beslissing wordt genomen (toetsing ex nunc).

In ieder geval wordt gekeken naar:
- de zwaarwegendheid van de gevreesde/te vrezen gebeurtenissen;
- de verklaring van de asielzoeker omtrent het tijdsverloop dat is gelegen tussen de gebeurtenissen die aanleiding vormden om het land van herkomst te verlaten en het moment van het daadwerkelijke vertrek; en
- of degenen van wie vervolging wordt gevreesd op de hoogte moeten zijn of kunnen geraken van de omstandigheden waarop de asielzoeker zich beroept.

4.2 Voordeel van de twijfel
In veel gevallen blijven na het onderzoek naar het feitencomplex vraagpunten bestaan. In dat geval kan onder voorwaarden het voordeel van de twijfel worden gegeven en een verblijfsvergunning asiel worden verleend.

Deze voorwaarden zijn:
- de elementen in het verhaal die verifieerbaar zijn moeten kloppen;
- de verklaringen van de asielzoeker moeten consistent en geloofwaardig zijn en in overeenstemming zijn met hetgeen overigens bekend is;
- de verklaringen die niet met documenten zijn onderbouwd mogen niet strijdig zijn met de overige verklaringen van de asielzoeker;
- het gehele feitencomplex moet zijn onderzocht en aanleiding geven tot de conclusie dat het asielrelaas geloofwaardig is (daarbij kan over kleine vergissingen over bijvoorbeeld data worden heengestapt, maar nooit over evidente onjuistheden).

Het voordeel van de twijfel wordt pas gegeven als laatste stap in de beoordeling van de asielaanvraag, de beoordeling of er gegronde vrees voor vervolging aannemelijk is gemaakt. Het voordeel van de twijfel kan niet gegeven worden ten aanzien van de vraag of de kern van het asielrelaas geloofwaardig is. Indien er sprake is van evidente onjuistheden of het gebruik van valse of vervalste documenten, wordt geen voordeel van de twijfel gegeven. Voorts is hierbij van belang hetgeen is neergelegd in C14/3.3.

4.3 Genderinclusieve benadering
Een asielaanvraag moet worden beoordeeld met bijzondere aandacht voor ‘gender’ (het begrip gender staat voor de maatschappelijke betekenis van mannelijkheid en vrouwelijkheid). Een genderinclusieve benadering kan worden bevorderd door vast te stellen of de activiteiten waar een asielzoeker zich op beroept plaatsvonden in de private sfeer, of op publiek terrein. Het onderscheid tussen privé en publiek dient om de positie van mannen en vrouwen in het land van herkomst te verduidelijken. Per land van herkomst verschilt het bereik van de publieke sfeer, oftewel de invloed van de overheid op maatschappelijk terrein.

Activiteiten die in sommige landen voornamelijk zijn toebedeeld aan vrouwen, kunnen in Nederland worden beschouwd als privé (bijvoorbeeld koken), terwijl ze mogelijk door de overheid in het land van herkomst als politiek (en dus publiek) worden gezien (koken voor verzetsstrijders). Anderzijds is seksueel geweld door overheidsfunctionarissen tijdens de uitoefening van hun functie en in verband met één van de vervolgingsgronden nooit aan te merken als een persoonlijke (privé-)daad van de betreffende overheidsfunctionaris.

4.4 Medische aspecten

4.4.1 Inleiding

Het komt in asielzaken regelmatig voor dat een asielzoeker stelt medische klachten te ondervinden die zijn aanvraag om een verblijfsvergunning zouden ondersteunen of die (mede) tot een verblijfsvergunning zouden moeten leiden. Daarbij zijn ten minste drie categorieën van gevallen te onderscheiden:

1. de asielzoeker stelt, als gevolg van gebeurtenissen die hem in het land van herkomst zouden zijn overkomen, medische klachten te ondervinden respectievelijk littekens te hebben;
2. de asielzoeker wenst mede verblijf in Nederland in verband met een medische behandeling die hij hier te lande wil ondergaan;
3. de asielzoeker stelt in verband met zijn gezondheidstoestand niet te kunnen worden uitgezet.

Voor deze paragraaf is alleen de situatie bedoeld onder 1 van belang. De situatie als bedoeld onder 2 valt onder het reguliere beleid en wordt behandeld in B8; de situatie onder 3 wordt behandeld in A4.

4.4.2 Beoordeling

Bij de beoordeling van een asielaanvraag spelen de medische aspecten in beginsel geen rol, aangezien er medisch gezien (meestal) geen zekere uitspraken zijn te doen over de oorzaak van medische klachten en/of littekens.

Statusdeterminatie vindt op de gebruikelijke wijze plaats, waarbij de behandelend ambtenaar van de IND ten aanzien van de gestelde medische aspecten uitsluitend beziet of deze in het asielrelaas passen. Het is uitdrukkelijk niet de bedoeling dat de artsen van BMA worden ingeschakeld om de inhoudelijke beoordeling te steunen of over te nemen. Het vragen om advies aan BMA om zekerheid te krijgen over causaliteit tussen een gestelde gebeurtenis en bijvoorbeeld littekens of medische stoornissen zal in beginsel geen toegevoegde waarde hebben.

Heeft de asielzoeker de gestelde medische aspecten gestaafd met een rapportage van de medische onderzoeksgroep van Amnesty International, dan wordt deze rapportage ter advisering voorgelegd aan BMA. De inhoudelijke beoordeling van de asielmotieven blijft een zaak van de IND.

4.5 Landgebonden asielbeleid

Voor de beoordeling van asielaanvragen van asielzoekers uit de belangrijkste landen van herkomst wordt verwezen naar C24, waarin het landgebonden asielbeleid wordt weergegeven. De algemene wet- en regelgeving blijft steeds de basis voor de individuele beoordeling van een asielaanvraag. De hoofdstukken over het landgebonden asielbeleid vormen een uitwerking van het algemene asielbeleid en kunnen derhalve niet als een uitzondering op het algemeen beleid worden geïnterpreteerd, tenzij zulks expliciet is vermeld.

5 Beoordeling van tweede of volgende asielaanvragen

5.1 Herhaalde aanvraag

Een herhaalde aanvraag betreft een volgens de formele vereisten van artikel 3.38 VV ingediende tweede of volgende asielaanvraag, die op grond van het bepaalde in artikel 4:6 Awb kan worden afgewezen.

Op grond van artikel 4:6 Awb is de aanvrager gehouden nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden te vermelden, indien na een geheel of gedeeltelijk afwijzende beschikking een nieuwe aanvraag wordt gedaan.

Er is enkel sprake van nieuwe feiten of veranderde omstandigheden indien die:

a. op het moment waarop de eerdere aanvraag werd afgewezen niet bekend waren of redelijkerwijs niet bekend konden zijn; en
b. aanleiding geven tot heroverweging van de afwijzing van de eerdere aanvraag.

Ingevolge artikel 83, eerste lid, Vw kan de rechtbank bij het beoordelen van het beroep rekening houden met feiten en omstandigheden die na het nemen van het bestreden besluit zijn opgekomen.

Wanneer de vreemdeling in de beroepsprocedure inzake de eerdere aanvraag, nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden heeft ingebracht en de rechter hiermee onder toepassing van artikel 83, eerste lid, Vw rekening heeft gehouden, worden deze feiten en omstandigheden, voor de toepassing van artikel 4:6 Awb, geacht te zijn betrokken bij de afwijzende beschikking.

Bij de beoordeling van de herhaalde aanvraag kan echter niet aan de vreemdeling worden tegengeworpen dat feiten of omstandigheden die na het eerdere besluit zijn opgekomen, niet bij de rechtbank naar voren zijn gebracht met een beroep op artikel 83, eerste lid, Vw.

ad a.
Onder feiten en omstandigheden worden tevens bewijsstukken gerekend die eerder aangevoerde feiten en omstandigheden ondersteunen.

Wanneer de ingebrachte feiten en omstandigheden dateren van na de eerdere afwijzende beschikking kan in elk geval worden geconcludeerd dat deze niet eerder bekend waren of konden zijn.

Indien de ingebrachte feiten en omstandigheden dateren van voor de eerdere afwijzende beschikking dient te worden bezien of deze eerder konden worden ingebracht. Zo is het denkbaar dat een vreemdeling pas na de eerdere afwijzende beschikking in het bezit heeft kunnen komen van documenten die het asielrelaas onderbouwen.

Uitgangspunt is dat de vreemdeling bij de eerste aanvraag alle hem bekende informatie en documenten overlegt. Ook in geval van mogelijk traumatiserende gebeurtenissen wordt in beginsel van de vreemdeling verwacht dat hij daar in de eerste procedure op enigerlei wijze – hoe summier ook – melding van maakt.
Bijzondere door de vreemdeling zelf ingebrachte en aannemelijk gemaakte omstandigheden kunnen echter aanleiding zijn om aan te nemen dat deze feiten redelijkerwijs niet eerder konden worden ingebracht. Met name bij de tweede of volgende asielaanvraag aannemelijk gemaakte traumatiserende gebeurtenissen, zoals opgesomd in C2/4.2, is het onder omstandigheden denkbaar dat de vreemdeling ten tijde van de eerdere aanvraag terughoudend is geweest met het naar voren brengen van deze gebeurtenissen. Dit zal eerder het geval zijn wanneer de eerdere aanvraag binnen 48 proces-uren is afgewezen.
Het kan voorkomen dat in de eerdere procedure een asielzoeker is vertegenwoordigd door zijn ouders (zonder zelf te zijn gehoord), en de tweede of volgende asielaanvraag door die asielzoeker in persoon wordt ingediend. Wanneer tijdens deze tweede of volgende aanvraag de asielzoeker voor het eerst feiten en omstandigheden naar voren brengt die specifiek zien op de eigen persoon en die niet reeds door de ouders naar voren zijn gebracht, wordt in geen geval aangenomen dat deze feiten en omstandigheden in redelijkheid eerder naar voren konden worden gebracht.

ad b.
Ook indien de ingebrachte feiten en omstandigheden op het moment van de eerdere aanvraag niet bekend waren of redelijkerwijs niet bekend konden zijn, kan toepassing van artikel 4:6 Awb aan de orde zijn. Indien op voorhand al duidelijk is dat de ingebrachte feiten en omstandigheden geen nieuw licht kunnen werpen op de beoordeling van de asielaanvraag, kan onder toepassing van artikel 4:6 Awb de aanvraag worden afgewezen.
Wanneer dit niet op voorhand al duidelijk is, blijft toepassing van artikel 4:6 Awb achterwege, hetgeen geenszins betekent dat de vreemdeling automatisch in aanmerking komt voor de gevraagde vergunning. Afwijzing van de aanvraag op grond van artikel 30 of 31 Vw kan in dat geval nog immer aan de orde zijn.

Indien de eerdere aanvraag is afgewezen op grond van artikel 30, en dan met name onder a of d, Vw, dan kunnen de nieuwe feiten en omstandigheden alleen betrekking hebben op de toepasselijke – imperatieve – afwijzingsgrond. Feiten of omstandigheden omtrent het asielrelaas kunnen in dat geval niet leiden tot een ander oordeel.

In het geval de eerdere aanvraag is afgewezen op grond van het feit dat het relaas van de vreemdeling als ongeloofwaardig is aangemerkt, dienen de nieuwe feiten en omstandigheden in elk geval deze ongeloofwaardigheid weg te nemen alvorens tot een beoordeling van de zwaarwegendheid van deze feiten en omstandigheden kan worden toegekomen.

Uitzondering
Niettegenstaande het bovenstaande kunnen bijzondere, op de individuele zaak betrekking hebbende, feiten en omstandigheden aanleiding zijn om toepassing van artikel 4:6 Awb achterwege te laten. Deze bijzondere, op de individuele zaak betrekking hebbende, feiten en omstandigheden worden in elk geval aanwezig geacht wanneer de feiten en omstandigheden leiden tot de conclusie dat de vreemdeling aangemerkt dient te worden als verdragsvluchteling, of wanneer schending van artikel 3 EVRM dreigt.

In het geval er twijfel bestaat of toepassing van artikel 4:6 Awb in een individuele zaak redelijk te achten is, verdient het de voorkeur de aanvraag – al dan niet binnen de AC-procedure – inhoudelijk te beoordelen aan de hand van de artikelen 30 en 31 Vw.

Artikel 3.1, eerste lid, Vb bepaalt dat tijdens de behandeling van een aanvraag uitzetting niet achterwege blijft indien naar het voorlopig oordeel van de Minister sprake is van een herhaalde aanvraag. Wanneer dit gelet op bijvoorbeeld een geplande uitzetting van belang is, en de feiten of omstandigheden op het moment van de eerdere afwijzing reeds bekend waren, redelijkerwijs bekend konden zijn, dan wel geen aanleiding geven tot heroverweging, kan dit schriftelijk aan de vreemdeling kenbaar worden gemaakt. Dit kan onmiddellijk geschieden na het moment dat de vreemdeling aangeeft een tweede of volgende aanvraag te willen indienen. Hierbij wordt de vreemdeling tevens meegedeeld dat het voorlopig oordeel tot gevolg heeft dat de uitzetting niet achterwege blijft. Indien bij de aanvraag wel mogelijk relevante nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden zijn aangegeven, geldt de procedure die is beschreven onder C10/2.5.

5.2 Verzoek om heroverweging
Verzoeken om heroverweging zullen doorgaans per brief worden gedaan.

Een verzoek om heroverweging van een in rechte onaantastbaar geworden beschikking is geen volledige aanvraag als bedoeld in artikel 3.38 VV. De vreemdeling wordt dus eerst in de gelegenheid gesteld aan de formele vereisten te voldoen. Daartoe zal een termijn worden gesteld, waarbinnen de vreemdeling het verzuim kan herstellen. Doet de vreemdeling dit niet of niet binnen de gestelde termijn, dan kan op grond van artikel 4:5 Awb de aanvraag buiten behandeling worden gesteld.

Als de vreemdeling vervolgens alsnog een volgens de vereisten geldige aanvraag indient, dan is hetgeen onder het kopje ‘herhaalde aanvraag’ is opgenomen van toepassing.

6 Ambtshalve toets

Op grond van artikel 3.6 Vb heeft de Minister de bevoegdheid om ambtshalve een verblijfsvergunning regulier te verlenen. De beperkingen waaronder ambtshalve een vergunning kan worden verleend zijn beschreven in dit artikel. Het beleid inzake de voorwaarden waaronder ambtshalve een verblijfsvergunning regulier kan worden verleend is opgenomen in B14.

De ambtshalve verlening vindt plaats in het kader van de asielprocedure. De ambtshalve toets vindt plaats indien:

a. de vreemdeling verklaringen aflegt waaruit kan worden afgeleid dat het beleid van één van de gronden van artikel 3.6 Vb op hem van toepassing is;
b. de Minister op grond van de casus oordeelt dat ambtshalve dient te worden getoetst of de vreemdeling in aanmerking komt voor een ambtshalve te verlenen vergunning zoals bedoeld in artikel 3.6 Vb.

7 Vertrek van de vreemdeling voordat op de aanvraag is beslist

Als de asielzoeker tijdens de asielprocedure met onbekende bestemming vertrekt, geeft hij daarmee te kennen geen belang meer te hebben bij een beslissing op zijn aanvraag. Indien in het dossier geen verklaring van de Korpschef omtrent het vertrek (zie model M100) aanwezig is, dient de ambtenaar van de IND deze alsnog aan te vragen.

Indien vóór het voornemen blijkt dat de vreemdeling met onbekende bestemming is vertrokken, wordt de aanvraag buiten behandeling gesteld.

Als eerst na het uitbrengen van het voornemen blijkt dat de vreemdeling vertrokken is en de vreemdeling niet reageert op het voornemen, wordt conform het voornemen beslist. Hierbij kan tevens worden overwogen dat de betrokkene met zijn vertrek te kennen heeft gegeven geen belang meer te hebben bij verblijf in Nederland.

Het vertrek met onbekende bestemming zal veelal een vertrek uit Nederland zijn, maar ook een vertrek uit de woonplaats zonder afmelding of achterlating van een adres waar de asielzoeker bereikbaar is, valt hieronder.

Indien de asielzoeker Nederland heeft verlaten nadat hij een vervolgprocedure heeft ingesteld waarvan hij de uitkomst niet in Nederland mag afwachten, wordt de aanvraag niet buiten behandeling gesteld. De asielzoeker heeft immers gehoor gegeven aan de aanzegging het land te verlaten. In deze gevallen wordt inhoudelijk beslist. Als overweging ten overvloede wordt opgemerkt dat de asielzoeker inmiddels Nederland verlaten heeft.

Mocht de asielzoeker de beslissing wel afwachten en is hij desondanks met onbekende bestemming vertrokken, dan geldt evenzeer dat de grondslag aan de aanvraag zal zijn ontvallen.

Hoofdstuk C15 - Voornemenprocedure

1 Algemeen

In artikel 39 Vw is de zogeheten voornemenprocedure verankerd. Dit houdt in dat, alvorens een aanvraag om een verblijfsvergunning asiel wordt afgewezen, de vreemdeling onder opgave van redenen schriftelijk in kennis wordt gesteld van het voornemen de aanvraag af te wijzen. In het voornemen dient te worden ingegaan op alle relevante gronden waarop de voorgenomen afwijzing is gebaseerd, zodat de vreemdeling in staat is inhoudelijk te reageren op de voorgenomen afwijzing van zijn aanvraag. De vreemdeling wordt vervolgens in de gelegenheid gesteld zijn zienswijze schriftelijk kenbaar te maken.

Artikel 6:6 Awb is op de voornemenprocedure niet van toepassing. De asielzoeker behoeft niet in de gelegenheid te worden gesteld het verzuim te herstellen indien wordt geconstateerd dat de zienswijze van de asielzoeker geen inhoudelijke zienswijze bevat, of indien na ommekomst van de vierwekentermijn wordt geconstateerd dat geen zienswijze is ingediend.

Het voorgenomen ambtshalve besluit wordt in beginsel meegenomen in het voornemen waarin ook het voorgenomen besluit op de asielaanvraag is opgenomen. Tegen het ambtshalve genomen besluit staat het rechtsmiddel beroep open indien de vreemdeling in de voornemenprocedure in de gelegenheid is gesteld om zijn zienswijze te geven tegen het voornemen om niet ambtshalve een verblijfsvergunning regulier te verlenen. Dit voornemen dient derhalve expliciet kenbaar te zijn gemaakt.

2 Voornemen in de vervolgprocedure

2.1 Kennisgeving van het voornemen de aanvraag af te wijzen

De algemene voornemenprocedure is neergelegd in artikel 3.115 Vb. Deze procedure geldt in de vervolgprocedure.

Aan de gemachtigde van de asielzoeker wordt een schriftelijke, gemotiveerde kennisgeving toegezonden. De op de aanvraag betrekking hebbende stukken worden bij de schriftelijke mededeling gevoegd, voor zover de vreemdeling geen kennis kan hebben van de inhoud van deze stukken.

Indien het onderzoek naar de aanvraag informatie heeft opgeleverd die tegenstrijdig is met hetgeen de asielzoeker heeft aangevoerd, wordt dit in het voornemen aangegeven.

Indien er geen raadsman of gemachtigde bekend is, wordt de kennisgeving aan de vreemdeling uitgereikt door de vreemdelingenpolitie.

Op de aan de asielzoeker uit te reiken kennisgeving dan wel op een daarbij gevoegd formulier wordt in elk geval aangetekend:
- de datum en wijze van uitreiking van het voornemen;
- de naam of het dienstnummer van de uitreikende ambtenaar;
- een mededeling omtrent de voor de asielzoeker openstaande mogelijkheid zijn zienswijze naar voren te brengen.

Indien het niet mogelijk is het voornemen uit te reiken omdat de vreemdeling is verhuisd, zonder de vreemdelingenpolitie in kennis te stellen van een nieuw adres, zendt de vreemdelingenpolitie het voornemen naar het laatst bekende adres.
Als het voornemen wordt geretourneerd omdat de geadresseerde er niet meer woont, vermeldt de vreemdelingenpolitie in een proces-verbaal dat het niet mogelijk is het voornemen uit te reiken, terwijl vast staat dat de vreemdeling niet verblijft op het laatst bekende adres. Vervolgens worden het voornemen en het proces-verbaal gezonden aan de IND. Indien de vreemdeling is vertrokken uit een opvang-

voorziening maakt de vreemdelingenpolitie een proces-verbaal op en zendt dit met het voornemen naar de IND.

2.2 De zienswijze van de asielzoeker

Ingevolge artikel 3.115, tweede lid, Vb heeft de vreemdeling in beginsel vier weken de tijd om zijn zienswijze omtrent de voorgenomen afwijzing naar voren te brengen. Het vierde lid geeft aan wanneer de zienswijze tijdig is ingediend. In artikel 3.115, zesde lid, Vb is aangegeven wanneer nog rekening moet worden gehouden met een te laat ingediende zienswijze.

De termijn van vier weken kan worden verlengd als een met redenen omkleed verzoek om verlenging wordt gehonoreerd.
Uitgangspunt is dat geen uitstel voor het indienen van de zienswijze van de asielzoeker wordt verleend. Niettemin kan het voorkomen dat de betrokkene toch voor het verstrijken van de termijn om uitstel vraagt. Hieronder staat onder a tot en met e hoe met verzoeken om uitstel in verschillende fasen van de procedure moet worden omgegaan:

a. Het niet (tijdig) beschikbaar zijn van een tolk
Als uitgangspunt geldt dat uitstel kan worden verleend indien de indiener van het verzoek om uitstel schriftelijk kan aantonen dat tijdig een tolk is aangevraagd, maar deze niet tijdig beschikbaar is. In een dergelijk geval kan, behoudens wanneer het een Dublinvoornemen betreft, uitstel worden verleend voor maximaal vijf werkdagen na de eerstvolgende datum waarop een tolk in de gewenste taal wel beschikbaar is. In Dublinzaken geldt dat in die gevallen maximaal drie werkdagen uitstel worden verleend.
De eerstvolgende datum waarop een tolk in de gewenste taal beschikbaar is, dient te blijken uit een te overleggen schriftelijke verklaring van het tolkencentrum. Indien een reeds gemaakte afspraak door de besproken tolk wordt afgezegd, komt dit in beginsel voor rekening van de asielzoeker, tenzij er sprake is van overmacht van de zijde van de tolk. Dit vanuit de gedachte dat het op een juiste wijze verdelen van de beschikbare tolken een gezamenlijke verantwoordelijkheid is van rechtshulp en de tolkencentra.

Een tolk wordt geacht tijdig te zijn aangevraagd indien een schriftelijke verklaring van het tolkencentrum wordt overgelegd, waaruit blijkt dat binnen drie werkdagen na ontvangst van het voornemen een tolk is aangevraagd.

In overige gevallen, waarbij gedacht kan worden aan verzoeken om uitstel die zien op het geven van een reactie op onderzoeksresultaten, dient tenminste voor het verstrijken van de gestelde termijn een schriftelijke verklaring van het tolkencentrum te worden overgelegd dat binnen drie werkdagen na ontvangst van de onderzoeksresultaat een tolk is aangevraagd.

b. Ziekte van de advocaat of de asielzoeker
Bij plotselinge ziekte van een rechtshulpverlener geldt als uitgangspunt dat voor zaken waarin de termijn gedurende de eerstvolgende vijf werkdagen verloopt, voor maximaal vijf werkdagen vanaf datum ziekte uitstel kan worden verleend. Indien door het uitstel de benodigde tolk niet tijdig beschikbaar is, geldt het gestelde onder a.

Redengevend hiervoor is dat in een dergelijke situatie de zaken van de betreffende rechtshulpverlener doorgaans niet op stel en sprong door een collega kunnen worden overgenomen, gelet op hun eigen agenda. Na ommekomst van de uitsteltermijn van vijf werkdagen wordt ervan uitgegaan dat de zaken van de betreffende rechtshulpverlener door kantoorgenoten of collega's kunnen zijn opgevangen.

Bij plotselinge ziekte van de asielzoeker zelf, waardoor hij niet in staat is op het voornemen te reageren, geldt als uitgangspunt dat uitstel kan worden verleend voor maximaal vijf werkdagen na het herstel van de asielzoeker, indien de ziekte door het overleggen van een in Nederland afgegeven medische verklaring wordt aangetoond.

c. Overplaatsing van de asielzoeker
Overplaatsing van de betrokken asielzoeker behoeft in principe geen belemmering te vormen voor het indienen van een zienswijze. De betrokken asielzoeker kan immers ook na overplaatsing naar zijn rechtshulpverlener reizen om de kennisgeving te bespreken.

Voorzover hieromtrent geen afspraken met de rechtshulpverleners bestaan, geldt het navolgende. Slechts indien de dag van overplaatsing samenvalt met de gemaakte afspraak met de rechtshulpverlener (hetgeen schriftelijk dient te worden aangetoond) kan tot verlening van uitstel worden overgegaan. Dit uitstel bedraagt dan ten hoogste vijf werkdagen, tenzij de benodigde tolk niet tijdig beschikbaar is. Voor dat geval wordt verwezen naar punt a.

d. Vakantie
Met vakantie van rechtshulpverleners wordt in de hieronder genoemde gevallen rekening gehouden indien deze ten minste één maand tevoren schriftelijk is gemeld bij de IND. Een en ander moet door de rechtshulpverlener ook in elke betreffende zaak worden bevestigd. De termijn wordt op vijf werkdagen na de vakantie van de rechtshulpverlener bepaald. Voor eenmanskantoren wordt op uitdrukkelijk verzoek een ruimere termijn bepaald.

e. Wijziging van gemachtigde
In dit geval bestaat geen aanleiding om uitstel te verlenen. Wijziging van gemachtigde is een verantwoordelijkheid van de betrokken asielzoeker en de betreffende rechtshulpverleners tezamen. Zij dienen er in onderling overleg op toe te zien dat bij de wijziging een goede overdracht plaatsvindt en er geen termijnen worden geschonden.

3 Voornemenprocedure als de vrijheid is ontnomen

Alvorens een beslissing op de asielaanvraag wordt genomen, wordt de asielzoeker van wie rechtens de vrijheid is ontnomen in de gelegenheid gesteld zijn zienswijze op de voorgenomen afwijzing te geven, conform artikel 39 Vw en artikel 3.116 Vb. Het voornemen wordt uitgereikt. De asielzoeker brengt in deze situatie zijn zienswijze binnen twee weken na uitreiking van het voornemen naar voren, tenzij de AC-procedure wordt toegepast. In dat geval is artikel 3.117 Vb van toepassing (zie C15/4). De asielzoeker krijgt voor het indienen van een zienswijze geen uitstel.

Voor het overige is het gestelde in C15/2 van overeenkomstige toepassing.

4 Voornemenprocedure in het AC

Indien de Minister voornemens is om de asielaanvraag binnen de AC-procedure af te wijzen, is artikel 3.117 Vb van toepassing. De voornemenprocedure is niet van toepassing op de oplegging dan wel de voortzetting van de maatregel die is opgelegd op grond van artikel 6 Vw.

Het schriftelijk voornemen bevat de voor afwijzing relevante overwegingen. Vanwege de aard van de AC-procedure zal het voornemen tot afwijzing kunnen bestaan uit op een standaardformulier aangegeven overwegingen, voorzien van vrije tekst, waarin specifiek op de aanvraag van de vreemdeling wordt ingegaan.

De bewoordingen van het voornemen behoeven niet de definitieve bewoordingen te zijn. Volstaan kan worden met een inhoudelijke omschrijving, die duidt op één of meer van de afwijzingsgronden, bedoeld in artikel 30 en 31 Vw, mits die omschrijving voor de vreemdeling voldoende houvast biedt om zijn zienswijze op te baseren en wordt ingegaan op alle relevante gronden voor afwijzing. In de beschikking zal vervolgens de toepasselijke afwijzingsgrond of toepasselijke afwijzingsgronden met motivering worden opgenomen.

De asielzoeker krijgt, na uitreiking van het voornemen, op grond van artikel 3.117, tweede lid, Vb maximaal drie proces-uren de gelegenheid om zijn zienswijze schriftelijk naar voren te brengen. In die periode kan hij zich met een gemachtigde of rechtsbijstandverlener beraden over het voornemen en het rapport van nader gehoor nabespreken.

Deze drie uren voor het bespreken van het rapport van nader gehoor, het weergeven van aanvullingen en correcties én het weergeven van een zienswijze van de asielzoeker gaan in op het moment dat de zaak wordt aangemeld bij de rechtsbijstandverlener.

Als de asielzoeker de hem toebedeelde termijn met diens rechtsbijstandverlener overschrijdt, wordt bij de rechtsbijstandverlener gerappelleerd waarbij navraag wordt gedaan naar de reden van termijnoverschrijding. Deze reden van termijnoverschrijding wordt vervolgens geregistreerd en in het dossier vastgelegd.

Voorts zal in het geval van termijnoverschrijding van de drie uur die de asielzoeker ter beschikking staan om het rapport van nader gehoor na te bespreken en een zienswijze op het voornemen uit te brengen, met de uitreiking van de beschikking gewacht kunnen worden, doch niet langer dan tot uiterlijk het 46e uur. Het ontbreken van een zienswijze staat er niet aan in de weg een aanvang te maken met de voorbereidingen voor uitreiking van de beschikking, waarna de beschikking zal worden uitgereikt (zie C18/3.1).

Een uitzondering dient te worden gemaakt voor die zaken waarbij de asielzoeker niet is voorbereid op het nader gehoor door een rechtsbijstandverlener. Om een zorgvuldige besluitvorming te waarborgen dient, in het geval dat besloten is om voorbij te gaan aan de voorbereiding op het nader gehoor, de nabespreking teneinde een eventueel in te dienen zienswijze op het voornemen, afgewacht te worden.

Na het uitreiken van het voornemen kunnen feiten of omstandigheden bekend worden die voor de te nemen beslissing van aanmerkelijk belang kunnen zijn. Van een ‘aanmerkelijk belang’ in de zin van artikel 3.119, onder a, Vb is sprake, indien de nieuw bekend geworden feiten en omstandigheden tot een geheel andere afwijzingsgrond leiden. Deze afwijzingsgrond wordt aan de vreemdeling medegedeeld en de vreemdeling heeft vervolgens maximaal één uur om zijn zienswijze daarover, bij voorkeur schriftelijk, naar voren te brengen.

Indien de asielzoeker tijdens de AC-procedure zijn eerder afgelegde verklaringen inzake leeftijd, identiteit, nationaliteit, reisroute of het asielrelaas op essentiële punten wijzigt, kan de IND besluiten het AC-proces opnieuw te laten beginnen.

Wanneer een naar aanleiding van het nader gehoor ingesteld onderzoek leidt tot onderzoeksresultaten die afwijken van hetgeen de asielzoeker tijdens het nader gehoor heeft verklaard en het voornemen met het rapport van het nader gehoor reeds aan de asielzoeker of rechtsbijstandverlener zijn overhandigd, wordt de asielzoeker gedurende een redelijke termijn, doch maximaal vier uur, in de gelegenheid gesteld om schriftelijk op deze onderzoeksresultaten te reageren. Deze reactietermijn gaat formeel in nadat de onderzoeksresultaten zijn overhandigd.

Indien de onderzoeksresultaten worden overhandigd voordat de asielzoeker zijn zienswijze op het voornemen bekend heeft gemaakt, heeft de asielzoeker de gelegenheid zijn zienswijze op zowel het voornemen als de onderzoeksresultaten, aan het einde van de vier uren te overhandigen.

Indien de asielzoeker reeds zijn zienswijze op het voornemen bekend heeft gemaakt, heeft hij een termijn van vier uren om op de onderzoeksresultaten te reageren.

Als na afronding van de voornemenprocedure in het AC alsnog blijkt dat de aanvraag zich niet leent voor afdoening binnen de AC-procedure, wordt de asielzoeker doorverwezen naar een opvangvoorziening.

5 Voornemenprocedure als een ander land verantwoordelijk is

Artikel 3.118 Vb is van toepassing in alle gevallen waarin Verordening 343/2003 wordt toegepast. In deze bepaling wordt onderscheid gemaakt tussen de gevallen waarin het voornemen wordt uitgereikt in het AC en de gevallen waarin het voornemen wordt uitgereikt na afloop van de AC-procedure.

Artikel 3.118, vierde lid, Vb geeft in het algemeen aan wanneer een zienswijze tijdig is ingediend. Het zesde lid geeft aan wanneer nog rekening wordt gehouden met een na afloop van de termijn ingediende zienswijze.

Het voornemen wordt op grond van artikel 3.118, tweede lid, Vb uitgereikt vooruitlopend op de aanvaarding van de claim. Als het voornemen wordt uitgebracht binnen de AC-procedure, geldt een reactietermijn van drie uur voor het indienen van een zienswijze. Zo niet, dan geldt op grond van artikel 3.118, derde lid, Vb een termijn van drie dagen.

Tegelijkertijd met het voornemen wordt (een kopie van) het rapport van gehoor uitgereikt (zie C13/5).

Na ontvangst van de zienswijze op het uitgebrachte voornemen en de eventuele aanvullingen en correcties op het Dublingehoor, wordt beslist of een claim wordt gelegd, dan wel of een reeds gelegde claim wordt gehandhaafd.

In AC Schiphol geldt dat de IND de KMar informeert dat de maatregel van vrijheidsontneming dient te worden voortgezet en dat de vreemdeling dient te worden geplaatst in de grenslogies in verband met de Dublinclaim. De KMar neemt op grond hiervan een nieuwe plaatsingsbeschikking. Indien wordt besloten de plaatsing in de grenslogies te beëindigen (anders dan door de feitelijke overdracht op basis van de claim dan wel ander vertrek), ontstaat een recht op opvang.

6 Nieuwe feiten of omstandigheden

6.1 Algemeen

Op grond van artikel 3.119 Vb moet de asielzoeker in een aantal gevallen opnieuw in staat moet worden gesteld zijn zienswijze naar voren te brengen als er na het bekendmaken van het voornemen nieuwe feiten of omstandigheden bekend zijn geworden, of wanneer reeds bekende feiten of omstandigheden anders gewogen of beoordeeld moeten worden naar aanleiding van de eerdere zienswijze van de asielzoeker.

Het moet gaan om feiten en omstandigheden die van aanmerkelijk belang kunnen zijn voor de te nemen beslissing. Het betreft hier in ieder geval resultaten van onderzoek (zoals door de Minister van BuZa) en feiten en omstandigheden die, hetzij door het bekend worden, hetzij door een andere beoordeling of weging, een nieuw licht werpen op de geloofwaardigheid van het relaas van de asielzoeker.

Indien nieuwe informatie van de zijde van de asielzoeker wordt ingebracht, is van belang dat het moet gaan om feiten en omstandigheden die ook bij de asielzoeker niet eerder bekend waren en die daardoor niet eerder in de procedure konden worden ingebracht. De asielzoeker is immers gehouden volledig mee te werken aan de vaststelling van het feitencomplex (zie C14/3.2).

Indien aan deze voorwaarde is voldaan, behoeft dit niet in alle gevallen te leiden tot een nieuw voornemen. De vreemdeling wordt van de feiten of omstandigheden in kennis gesteld en hij wordt in de gelegenheid gesteld zijn zienswijze daarover naar voren te brengen.

6.2 Het opnieuw uitbrengen van een voornemen

Wanneer na het uitreiken of toezenden van het voornemen nieuwe feiten of omstandigheden bekend worden, of indien reeds bekende feiten en omstandigheden anders worden beoordeeld of gewogen, kan

het voorkomen dat het voornemen tot afwijzen blijft bestaan, maar dat, gemeten naar de nieuwe stand van zaken, niet alle dragende overwegingen in het voornemen zijn opgenomen. In dat geval wordt een nieuwe voornemenprocedure gestart.

Hiervan is bijvoorbeeld sprake indien het voornemen blijft bestaan om de aanvraag af te wijzen, maar daarbij een omstandigheid in de zin van artikel 31, tweede lid, Vw wordt meegewogen die nog niet werd meegewogen in het reeds uitgebrachte voornemen.

Hoofdstuk C16 - De aanvraag om een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd

1 Procedure

Nadat de vreemdeling vijf jaar rechtmatig verblijf heeft gehad op grond van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd (zie C21/1.1, ook voor de gevallen waarin een termijn van drie jaar geldt) komt hij op grond van artikel 34 Vw in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd, tenzij op het moment van verlopen van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd een van de weigeringsgronden van artikel 32 Vw zich voordoet.

De aanvraag wordt op grond van artikel 3.108 Vb juncto artikel 3.43 VV ingediend bij de IND. De aanvraag om een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd kan op grond van artikel 40 Vw niet eerder worden ingediend dan vier weken voor het verlopen van de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. De aanvraag dient in beginsel te worden ingediend voordat de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning voor bepaalde duur eindigt.

Indien de aanvraag voor een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd te laat wordt ingediend, dat wil zeggen na afloop van de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd, zal de aanvraag in behandeling worden genomen en zal worden getoetst of een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd kan worden verleend. De IND beoordeelt daarbij of het de vreemdeling is toe te rekenen dat de aanvraag te laat is ingediend.

Indien het de vreemdeling niet is toe te rekenen dat de aanvraag te laat is ingediend, kan de verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd worden verleend met ingang van de dag nadat de geldigheidsduur van de vergunning voor bepaalde tijd eindigt.

Indien de aanvraag voor verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd te laat wordt ingediend, doch binnen zes maanden na het verstrijken van de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning asiel, kan de verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd worden verleend. Het gat in het verblijfsrecht zal niet worden gedicht, de verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd wordt hiermee verleend met ingang van de datum waarop zij is aangevraagd.

Indien de vreemdeling meer dan zes maanden na het verstrijken van de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd meent voor verblijf in aanmerking te komen, dient hij een aanvraag om een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd in te dienen.

In de aanvraagprocedure voor een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd zijn de bepalingen met betrekking tot het eerste gehoor en het nader gehoor (zie artikel 3.110 en 3.111 Vb) niet van toepassing. De voornemenprocedure (zie C15) is wel van toepassing.

Hoofdstuk C17 - Procedure bij het intrekken van een verblijfsvergunning asiel

1 Voornemenprocedure

Op grond van artikel 41, eerste lid, Vw is de voornemenprocedure ook van toepassing als het een intrekking van een verblijfsvergunning asiel betreft. De procedure zoals beschreven in artikel 3.115 Vb (zie C15/2) is van toepassing. Op grond van artikel 3.115, tweede lid, onder b, Vb heeft de vreemdeling zes weken de tijd om zijn zienswijze naar voren te brengen.

Personen die in het bezit zijn gesteld van een verblijfsvergunning beschikken doorgaans niet meer over een gemachtigde of raadsman. De kennisgeving van het voornemen om de verleende verblijfsvergunning in te trekken, dient daarom in beginsel door de vreemdelingenpolitie aan de betrokkene te worden uitgereikt (zie C18/3.3.2).

Op grond van artikel 41, tweede lid, Vw wordt de vreemdeling, als de Minister na ontvangst van de zienswijze voornemens blijft de verblijfsvergunning in te trekken, in de gelegenheid gesteld om te worden gehoord alvorens tot intrekking wordt overgegaan.

2 Arbeidsmarktaantekening

Zolang de procedure inzake het intrekken van de verblijfsvergunning asiel nog niet heeft geleid tot een onherroepelijke beslissing behoudt de vreemdeling op grond van de Wav (zie B1/2.3) de rechten om arbeid te verrichten volgens zijn laatst geldende document. De vreemdeling behoudt derhalve zijn vrije toetreding tot de arbeidsmarkt.

Indien de vreemdeling tijdens de procedure, waarmee zijn verblijfsvergunning wordt beëindigd, in het bezit wordt gesteld van een W-document, dient hij een inlegvel te krijgen met een arbeidsmarktaantekening. Op basis hiervan kan de vreemdeling blijven werken. Het W-document met bijbehorende inlegvel en Sticker Verblijfsaantekeningen Algemeen worden verstrekt door de vreemdelingenpolitie.

Hoofdstuk C18 - Het geven van de beschikking

1 Beslistermijn

In artikel 42, eerste lid, Vw is bepaald dat binnen zes maanden na ontvangst van een asielaanvraag een beschikking wordt gegeven.

De beslistermijn kan op grond van artikel 42, vierde lid, Vw met ten hoogste zes maanden worden verlengd, indien voor de beoordeling van de aanvraag advies van of onderzoek door derden of het OM nodig is. Het moet dan gaan om onderzoek dat in de individuele zaak wordt verricht.

Onder derden worden onder meer verstaan:
- het Ministerie van BuZa (bijvoorbeeld als onderzoek in het land van herkomst wordt verricht ten behoeve van een individueel ambtsbericht);
- andere departementen;
- de autoriteiten van derde landen (bijvoorbeeld landen waar de betrokkene eerder heeft verbleven);
- de UNHCR;
- BMA van de IND, dat immers bij derden onderzoek doet naar de gezondheidstoestand van de betrokkene;
- Bureau Land en Taal van de IND, dat immers gebruik maakt van externe deskundigen.

In deze gevallen is de beslistermijn dus gesteld op in totaal ten hoogste twaalf maanden. In ieder individueel geval wordt bezien met welke periode de beslistermijn wordt verlengd. Het is mogelijk de termijn meerdere malen te verlengen, zolang de maximale beslistermijn niet wordt overschreden.

Indien de beslistermijn op deze individuele grond wordt verlengd, heeft dit geen gevolgen voor de ingangsdatum van de verblijfsvergunning (zie C21/1).

Zie C19/5 voor de verlenging van de beslistermijn op grond van een besluitmoratorium.
Zie C20/2 voor de verlenging van de beslistermijn op grond van Richtlijn 2001/55.

2 Inhoud van de beschikking

Op grond van artikel 3:47 Awb dient de beschikking gemotiveerd te zijn. Dit betekent dat in de inwilligende beschikking wordt aangegeven op welke grond de verblijfsvergunning zal worden verleend.

Op grond van artikel 42 Vw dient de afwijzende beschikking inhoudelijk gemotiveerd te zijn en in te gaan op de zienswijze van de asielzoeker op het uitgebrachte voornemen.

3 Wijze van bekendmaken

3.1 De afwijzing in het AC

De beschikking wordt door de vreemdelingenpolitie aan de asielzoeker uitgereikt. De rechtsbijstandverlener krijgt onverwijld een afschrift van de beschikking, indien de asielzoeker daar geen bezwaar tegen heeft.

Op of in de aan de asielzoeker uitgereikte beschikking, dan wel op een daarbij gevoegd formulier staat in elk geval vermeld:
- de datum, tijdstip en wijze van uitreiking beschikking;
- de naam of het dienstnummer van de uitreikende ambtenaar;
- een mededeling omtrent de voor de asielzoeker eventueel aan te wenden rechtsmiddelen;
- de termijn waarbinnen de asielzoeker Nederland dient te verlaten (zie C22/2).

Indien het niet mogelijk is de beschikking aan de asielzoeker uit te reiken omdat hij met onbekende bestemming is vertrokken, dan wel zich niet heeft gehouden aan een aanwijzing gebaseerd op artikel 55, eerste lid, Vw, geldt het volgende.
De beschikking wordt uitgereikt aan de gemachtigde. Is er geen gemachtigde bekend, dan vermeldt de vreemdelingenpolitie in een proces-verbaal dat het niet mogelijk is de beschikking uit te reiken, terwijl vaststaat dat de asielzoeker het AC met onbekende bestemming heeft verlaten, dan wel zich niet heeft gehouden aan een aanwijzing gebaseerd op artikel 55, eerste lid, Vw. Tevens wordt in het proces-verbaal medegedeeld dat er geen gemachtigde bekend is, dat de beschikking ter inzage ligt en dat de melding van terinzagelegging van de beschikking zal worden aangeplakt op een centrale plek in het AC. Vervolgens worden de beschikking en het proces-verbaal aan de IND in het AC verstrekt en de melding van terinzagelegging op de daarvoor bestemde plek in het AC opgehangen. De beschikking is hiermee uitgereikt.

3.2 Vervolgprocedure

3.2.1 De inwilliging

De inwilligende beschikking wordt, in overeenstemming met het gestelde in artikel 3:41 Awb, gezonden aan de gemachtigde van de vreemdeling.

Indien geen raadsman bekend is, wordt de beschikking door de vreemdelingenpolitie aan de vreemdeling uitgereikt.

Indien het niet mogelijk is de beschikking uit te reiken, omdat de vreemdeling is verhuisd, zonder de vreemdelingenpolitie in kennis te stellen van een nieuw adres, zendt de vreemdelingenpolitie de beschikking naar het laatst bekende adres. Als de beschikking wordt geretourneerd omdat de geadresseerde er niet meer woont, vermeldt de vreemdelingenpolitie in een proces-verbaal dat het niet mogelijk is de beschikking uit te reiken, terwijl vaststaat dat hij niet verblijft op het laatst bekende adres. Vervolgens worden de beschikking en het proces-verbaal gezonden aan de IND.

Indien de vreemdeling is vertrokken uit een opvangvoorziening behoeft de beschikking niet vanuit diezelfde opvangvoorziening te worden verzonden. De vreemdelingenpolitie maakt in dat geval een proces-verbaal op en zendt dit met de beschikking naar de IND.

Indien de asielzoeker een adres in het buitenland heeft, wordt de beschikking door tussenkomst van de Nederlandse diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging aldaar toegezonden of uitgereikt.

3.2.2 De afwijzing

Aan de gemachtigde van de asielzoeker wordt een schriftelijke, gemotiveerde beschikking toegezonden. Indien geen gemachtigde bekend is, wordt de beschikking door de vreemdelingenpolitie aan de vreemdeling uitgereikt.

Op of in de aan de asielzoeker uitgereikte beschikking dan wel op een daarbij gevoegd formulier staat in elk geval vermeld:
– de datum, tijdstip en wijze van uitreiking beschikking;
– de naam of het dienstnummer van de uitreikende ambtenaar;
– een mededeling omtrent de voor de asielzoeker eventueel aan te wenden rechtsmiddelen;
– de termijn waarbinnen de asielzoeker Nederland dient te verlaten (zie C22/2).

Ook indien de vreemdeling tevens ongewenst wordt verklaard, wordt de beschikking uitgereikt door de vreemdelingenpolitie (zie A5/3.3).

Indien het niet mogelijk is de beschikking uit te reiken, omdat de vreemdeling is verhuisd zonder de vreemdelingenpolitie in kennis te stellen van een nieuw adres, zendt de vreemdelingenpolitie de beschikking naar het laatst bekende adres.
Als de beschikking wordt geretourneerd omdat de geadresseerde er niet meer woont, vermeldt de vreemdelingenpolitie in een proces-verbaal dat het niet mogelijk is de beschikking uit te reiken, terwijl vaststaat dat hij niet verblijft op het laatst bekende adres. Vervolgens worden de beschikking en het proces-verbaal gezonden aan de IND.

Indien de vreemdeling is vertrokken uit een opvangvoorziening behoeft de beschikking niet vanuit diezelfde opvangvoorziening te worden verzonden. De vreemdelingenpolitie maakt in dat geval een proces-verbaal op en zendt dit met de beschikking naar de IND.

3.3 Als de vrijheid is ontnomen

De beschikking wordt door de vreemdelingenpolitie dan wel de KMar aan de asielzoeker uitgereikt. De rechtsbijstandverlener krijgt onverwijld een afschrift van de beschikking, indien de asielzoeker daar geen bezwaar tegen heeft.

Op of in de aan de asielzoeker uitgereikte beschikking, dan wel op een daarbij gevoegd formulier staat in elk geval vermeld:
- de datum, tijdstip en wijze van uitreiking beschikking;
- de naam of het dienstnummer van de uitreikende ambtenaar;
- een mededeling omtrent de voor de asielzoeker eventueel aan te wenden rechtsmiddelen;
- de termijn waarbinnen de asielzoeker Nederland dient te verlaten (zie C22/2).

3.4 Dublinclaimanten

Indien in het kader van de Verordening 343/2003 een claim is gehonoreerd en de asielaanvraag derhalve op grond van artikel 30, eerste lid onder a, Vw wordt afgewezen, wordt de beschikking aan de gemachtigde van de asielzoeker toegezonden. Indien geen gemachtigde bekend is, wordt de beschikking door de vreemdelingenpolitie aan de asielzoeker uitgereikt.

Aan de asielzoeker wordt mededeling gedaan door welk land zijn asielverzoek (in de zin van Verordening 343/2003) zal worden behandeld. Voorts wordt hem meegedeeld dat hij krachtens Verordening 343/2003 en met inachtneming van de nationale regelgeving zal worden overgedragen.

Door middel van deze beschikking wordt voldaan aan hetgeen is gesteld in artikel 19, eerste en tweede lid en artikel 20, eerste lid, onder e, Verordening 343/2003. Voorts zal, in overeenstemming met hetgeen is gesteld in artikel 19, derde lid en artikel 20, eerste lid, onder d, Verordening 343/2003, zodra hierover meer bekend is, de datum van overdracht bekend worden gemaakt.

Voor de procedure met betrekking tot de overdracht (zie A4/6.8).

Hoofdstuk C19 - Besluitmoratorium

1 Inleiding

Het kan voorkomen dat in een land van herkomst sprake is van wezenlijke wijzigingen binnen een kort tijdsbestek, terwijl niet direct kan worden ingeschat hoe de nieuwe situatie is te duiden dan wel hoe deze zich zal ontwikkelen. Het kan dan wenselijk zijn om gedurende een bepaalde periode te bezien of en hoe de nieuwe ontwikkelingen tot stabilisatie in het betreffende land leiden.
De aanleiding tot nader beraad over de situatie in een land van herkomst kan ook in Nederland liggen, bijvoorbeeld door een uitspraak van de rechter of door kamervragen. In deze gevallen kan de Minister een besluitmoratorium instellen.

2 Karakter van het besluitmoratorium

Op grond van artikel 43 Vw kan de Minister door middel van een algemeen besluit een besluitmoratorium instellen voor bepaalde categorieën asielzoekers vanwege de situatie in het land van herkomst dan wel vanwege een massale instroom uit een bepaald land of een bepaalde regio. Het instellen van een besluitmoratorium betekent niet dat in het geheel geen beslissingen meer kunnen worden genomen. Het gaat strikt genomen om een verlenging van de beslistermijn.

De beslissing om een besluitmoratorium in te stellen maakt deel uit van het landgebonden asielbeleid (zie C24).

3 Gronden voor het instellen van een besluitmoratorium

Een besluitmoratorium kan op grond van artikel 43 Vw worden ingesteld in drie situaties:
a. korte periode van onzekerheid. Er zal naar verwachting gedurende een korte periode onzekerheid bestaan over de situatie in het land van herkomst en dit staat eraan in de weg om binnen zes maanden een beslissing op de aanvraag te nemen;
b. onveilige situatie van korte duur. In de tweede plaats kan dit moratorium gebruikt worden in het geval de verwachting bestaat dat de situatie in het land van herkomst ten gevolge waarvan vreemdelingen stellen bescherming te behoeven, van korte duur zal zijn. Hierbij kan worden gedacht aan een vredesregeling, waarvan de uitvoering wordt afgewacht;
c. massale instroom. De derde grond waarop dit moratorium gebruikt kan worden, is indien er sprake is van een massale instroom van asielzoekers waardoor het niet mogelijk is om binnen een periode van zes maanden een groot aantal gelijktijdige aanvragen te behandelen. Anders dan de beide andere gronden voor een besluitmoratorium gaat het hier om een organisatorische belemmering bij de behandeling van asielaanvragen, veroorzaakt door een onvoorziene massale instroom. De massale instroom kan het gevolg zijn van plotseling uitbrekende (burger)oorlogen.

4 Wijze van instellen van een besluitmoratorium

Het besluit van de Minister waarbij het moratorium wordt ingesteld, geeft aan op welk moment het moratorium (in algemene zin) van kracht wordt en op welke datum het zal eindigen. Daarnaast omvat het besluit de termijn waarmee de individuele beslistermijnen worden verlengd. Het besluitmoratorium in algemene zin kan in beginsel worden verlengd en het algemene besluit hiertoe is niet aan een bepaalde termijn gebonden.

5 Gevolgen van een besluitmoratorium

Instelling van een besluitmoratorium heeft tot gevolg dat de beslistermijn met betrekking tot de categorie vreemdelingen waarvoor het besluit geldt, wordt verlengd met de in het besluit genoemde termijn. De termijn waarmee de individuele beslistermijn op grond van het besluitmoratorium kan worden

verlengd, betreft maximaal één jaar. De nieuwe uiterste beslisdatum wordt bekendgemaakt aan de asielzoeker. Hierbij wordt aangegeven op welk moment de verlengde beslistermijn eindigt. Na ommekomst van de verlengde beslistermijn dient in de individuele asielzaak een beslissing te worden genomen naar de stand van zaken van dat moment, ook als het algemene besluitmoratorium op dat moment nog voortduurt.

Anderzijds betekent dit, dat de verlengde beslistermijn nog kan doorlopen (tot de aangekondigde datum) als het besluitmoratorium in algemene zin reeds is geëindigd. Wel zal na ommekomst van het besluitmoratorium in algemene zin, niettegenstaande de verlengde beslistermijn, spoedig op de aanvraag worden beslist.

Indien na afloop van het besluitmoratorium een aanvraag wordt ingewilligd, die voor of tijdens het besluitmoratorium is ingediend, wordt voor het bepalen van de ingangsdatum van de verblijfsvergunning verwezen naar C21/1.1.

Asielzoekers ten aanzien van wier aanvraag een besluitmoratorium geldt, verblijven rechtmatig in Nederland in de zin van artikel 8, onder f, Vw en hebben recht op voorzieningen.

Het instellen van een besluitmoratorium betekent niet dat in het geheel geen beslissingen meer mogelijk zijn in zaken ten aanzien waarvan het moratorium geldt. Het instellen van een besluitmoratorium houdt immers verband met de situatie in het land van herkomst. Daarom zijn nog wel beslissingen mogelijk in onder meer de volgende zaken, namelijk zaken waarin:
- artikel 30 Vw van toepassing is;
- de asielzoeker de mogelijkheid heeft te vertrekken naar een derde land (artikel 31, tweede lid, onder i en h, Vw);
- artikel 1F Vluchtelingenverdrag van toepassing is;
- de asielzoeker een gevaar vormt voor de nationale veiligheid doordat er sprake is van een zodanig ernstig misdrijf dat de aanvraag om die reden wordt afgewezen (artikel 31, tweede lid, onder k, Vw juncto artikel 33, tweede lid, Vw).

In het geval een besluitmoratorium is ingesteld op de enkele grond van een massale instroom van asielzoekers gelden er gedurende het besluitmoratorium geen inhoudelijke beslisbelemmeringen.

6 Zaken in beroep tijdens de instelling van een besluitmoratorium

Wanneer een aanvraag is afgewezen, maar beroep op de rechtbank nog open staat, kan de instelling van een besluitmoratorium onder omstandigheden betekenen dat de feitelijke grondslag aan de afwijzing is komen te ontvallen. De rechtbank betrekt op grond van artikel 83 Vw immers in beginsel nieuwe feiten en omstandigheden bij haar oordeel.
In het geval de instelling van een besluitmoratorium reden is om de bestreden beschikking in te trekken, vangt opnieuw de beslistermijn aan. In deze nieuwe beslistermijn is tevens de verlenging door het besluitmoratorium begrepen. Dit geldt eveneens indien de rechtbank op grond van het ingestelde besluitmoratorium besluit tot gegrondverklaring van het beroep.

Hoofdstuk C20 - Tijdelijke bescherming

1 Karakter van de tijdelijke bescherming

In artikel 43a Vw is Richtlijn 2001/55 geïmplementeerd. In geval van een massale toestroom of een dreigende massale toestroom van ontheemden uit derde landen die niet naar hun land van oorsprong kunnen terugkeren, kan de Raad van de EU op voorstel van de Commissie besluiten dat een nader omschreven groep vreemdelingen gedurende een bepaalde periode tijdelijke bescherming zal genieten. De vreemdeling die op grond van de richtlijn in aanmerking komt voor tijdelijke bescherming in Nederland, wordt in de gelegenheid gesteld een asielaanvraag in te dienen. Hij mag als asielzoeker in Nederland verblijven, ook indien hem geen asiel is verleend. De indiening van een aanvraag is noodzakelijk voor de beoordeling of de vreemdeling inderdaad onder Richtlijn 2001/55 valt en om de noodzakelijke gegevens te registreren.

Het onderzoek naar de asielaanvraag kan vervolgens op grond van artikel 17, tweede lid, Richtlijn 2001/55 worden opgeschort voor de duur van de tijdelijke bescherming. Tijdelijke bescherming wordt ingesteld voor de duur van één jaar, maar kan oplopen tot drie jaren (zie artikel 4 Richtlijn 2001/55).

Net zoals in het geval van het besluitmoratorium (zie C19) bevat artikel 43a Vw dus een verlenging van de beslistermijn.

Beslissingen op de asielaanvraag kunnen ook worden gegeven voordat de tijdelijke bescherming is beëindigd.

2 Samenloop verlengingen beslistermijnen

Het is op grond van artikel 43a Vw mogelijk dat er een samenloop ontstaat van de tijdelijke bescherming met een andere grond voor het verlengen van de beslistermijn. Het valt bijvoorbeeld niet uit te sluiten dat het nodig is om na ommekomst van de eerste verlenging op grond van tijdelijke bescherming de beslis-
termijn nogmaals te verlengen omdat in een individueel geval onderzoek door derden of het OM moet worden gedaan. Ook is opeenvolging van tijdelijke bescherming en het besluitmoratorium niet uitgesloten.

Hoofdstuk C21 - Situatie als de aanvraag wordt ingewilligd

1 De verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd

1.1 Algemeen

De verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd wordt op grond van artikel 44, tweede lid, Vw verleend met ingang van de datum waarop de vreemdeling heeft aangetoond dat hij aan alle voorwaarden voldoet, maar niet eerder dan met ingang van de datum waarop de aanvraag is ontvangen.

Op grond van artikel 3.105 Vb wordt de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd in beginsel verleend voor de duur van vijf jaar.

Aan de verblijfsvergunning zijn geen voorschriften verbonden.

De verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd heeft op grond van artikel 44, eerste lid, Vw van rechtswege tot gevolg dat de verstrekking van voorzieningen bij of krachtens de Wet COA of een ander wettelijk voorschrift dat soortgelijke verstrekkingen regelt, wordt beëindigd. In de Rva zijn hierover nadere regels gesteld (zie C23/3.3.2).

Aan de vreemdeling aan wie een verblijfsvergunning wordt verleend, wordt op grond van artikel 9 Vw een document verstrekt waaruit het rechtmatig verblijf blijkt. Het verblijfsdocument is een document als bedoeld in artikel 3.1, eerste lid, aanhef en onder c, VV. Dit document wordt door de vreemdelingenpolitie aan de asielzoeker verstrekt. De arbeidsmarktaantekening luidt: 'Arbeid vrij toegestaan; TWV niet vereist'.

Overgangsregeling

Het verlenen van de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd voor de duur van vijf jaar geldt voor aanvragen tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend op en na de datum van inwerkingtreding van de wetswijziging (1 september 2004). Voor aanvragen tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd, welke zijn ingediend vóór 1 september 2004 geldt op grond van artikel 3.103 Vb het oude recht, volgens hetwelk de verblijfsvergunning wordt verleend voor drie jaren. In die gevallen dient, waar vijf jaren staat, steeds drie jaren te worden gelezen.

Voor wat betreft de ingangsdatum geldt voor asielaanvragen die zijn ingediend vóór 1 september 2004 het volgende.
Tot 1 september 2004 bepaalde artikel 43, derde lid, Vw dat in gevallen waarin een besluitmoratorium (artikel 43 Vw, zie C19) was toegepast de verblijfsvergunning werd verleend met ingang van de datum waarop de asielaanvraag was ingewilligd, met dien verstande dat de verblijfsvergunning uiterlijk inging één jaar na de datum waarop de aanvraag is ontvangen (artikel 44, derde lid, Vw). Deze bepaling wordt in de hier bedoelde zaken nog toegepast. Een eventuele samenloop met artikel 42, vierde lid, Vw (verlenging van de beslistermijn op individuele gronden) heeft hierop dus geen invloed.

1.2 De vergunning op grond van artikel 29, eerste lid, onder d, Vw

Indien de verblijfsvergunning wordt verleend op grond van artikel 29, eerste lid, onder d, Vw en de asielaanvraag is ingediend vóór de beleidswijziging waarbij is besloten categoriale bescherming te bieden aan de categorie vreemdelingen waartoe de betrokken vreemdeling behoort, geldt als ingangsdatum de dag waarop de beleidswijziging van kracht werd.

1.3 In Nederland geboren kinderen

De ingangsdatum van de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd van het in Nederland geboren kind is de datum van de ondertekening van bijlage 13k VV.

2 De verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd

2.1 Algemeen

De verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd wordt op grond van artikel 44, derde lid, Vw verleend met ingang van de dag waarop de vreemdeling aantoont dat hij aan alle voorwaarden voldoet, maar niet eerder dan de dag waarop de geldigheid van verblijfsvergunning voor bepaalde tijd afloopt. In het algemeen betekent dit dat de vergunning ingaat op de dag nadat de vreemdeling de termijn van vijf achtereenvolgende jaren verblijf op grond van de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd heeft voltooid.

In het geval de totale asielprocedure meer dan vijf jaar in beslag heeft genomen en alsnog wordt besloten tot inwilliging van de aanvraag, wordt een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd verleend die, indien de vreemdeling ook aan de voorwaarden daarvoor voldoet, wordt omgezet in een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd.

De vreemdeling wordt in het bezit gesteld van een verblijfsdocument, dat wordt uitgereikt door de gemeente waar de vreemdeling zijn woon- of verblijfplaats heeft.

De verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde duur behoeft niet te worden verlengd. Wel dient het document tijdig te worden vervangen.

2.2 Gezinshereniging

Voor gezinshereniging bij een houder van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd is het algemene gezinsherenigingsbeleid van toepassing (zie B2).

Indien eerst na vijf jaar wordt besloten tot inwilliging van de asielaanvraag en derhalve aan de vreemdeling direct een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd wordt verleend, geldt dat indien de gezinsleden van de vreemdeling hem binnen drie maanden nareizen en ook overigens aan de voorwaarden voldoen, artikel 29, eerste lid, onder e en f, Vw op hun van toepassing is (zie C2/6).

3 Reisdocumenten

3.1 Toekenning en geldigheidsduur

Nederlandse reisdocumenten voor vreemdelingen en verdragsvluchtelingen worden verstrekt door de burgemeester van de woonplaats van de aanvrager.

Verstrekking en vervallenverklaring van het Nederlands reisdocument voor vluchtelingen vinden plaats afhankelijk van de verblijfsrechten op grond van de Vw. Indien een vreemdeling in het bezit is van een geldige verblijfsvergunning asiel voor bepaalde of onbepaalde tijd kan hij recht doen gelden op een Nederlands reisdocument voor vluchtelingen. Dit reisdocument heeft een geldigheidsduur die afhankelijk is van de verleende verblijfstitel. Indien de geldigheidsduur van het vluchtelingenpaspoort verstreken is, dient de vreemdeling opnieuw een aanvraag voor verlening in te dienen. Verlenging is niet meer mogelijk.

Indien het verblijfsdocument komt te vervallen of wordt ingetrokken, komt het vluchtelingenpaspoort op grond van artikel 47, eerste lid, onder b, Paspoortwet van rechtswege te vervallen.
Een reisdocument voor vreemdelingen kan verder worden geweigerd of vervallen worden verklaard op de gronden genoemd in de artikelen 18 tot en met 25 Paspoortwet. In deze gevallen is de Korpschef bevoegd het document in te nemen.

3.2 De aanvraag en toetsing

Na invulling door de vreemdeling van het aanvraagformulier stuurt de burgemeester de aanvraag ter verificatie door aan de IND. De IND adviseert in dit geval over de duur van het reisdocument door vermelding van de geldigheidsduur van het verblijfsdocument.

De IND dient, indien hiervoor een aanvraag wordt ingediend, conform artikel 14 of 15 van de Paspoortuitvoeringsregeling de verblijfsgegevens te verifiëren. De IND zendt vervolgens het formulier, voorzien van een advies, retour naar de gemeente.

Indien de IND heeft vastgesteld, dat de aanvrager niet beschikt over een geldige verblijfsvergunning zendt de IND het aanvraagformulier met deze mededeling terug aan de burgemeester bij wie de aanvraag is ingediend, ter toetsing aan artikel 14 Paspoortwet. De IND vermeldt hierbij ook of de vreemdeling is vrijgesteld van het paspoortvereiste.

4 Verdrag inzake de verantwoordelijkheid voor vluchtelingen

Doelstelling van de Europese overeenkomst inzake de overdracht van verantwoordelijkheid met betrekking tot vluchtelingen (Trb. 1982, 24) is om op uniforme wijze de overdracht van verantwoordelijkheid te regelen ten aanzien van verdragsvluchtelingen die hun verblijf verplaatsen van het grondgebied van de ene verdragsluitende partij naar dat van de andere.

Thans zijn de volgende landen partij bij de overeenkomst: Denemarken, Duitsland, Finland, Verenigd Koninkrijk, Italië, Nederland, Noorwegen, Portugal, Spanje, Zweden en Zwitserland.

Genoemde overeenkomst regelt derhalve het verblijf van:
1. in Nederland verblijvende verdragsvluchtelingen die zich in een ander land (dat ook partij is bij de overeenkomst) willen vestigen;
2. vluchtelingen in andere landen die partij zijn bij de overeenkomst die zich in Nederland willen vestigen.

Uitgangspunt is dat de ene staat de verantwoordelijkheid voor de betrokken vluchteling kan overnemen, indien hij twee jaar feitelijk, onafgebroken en met toestemming van de autoriteiten in de andere staat heeft verbleven. Artikel 2, tweede lid, van de Overeenkomst geeft aan hoe die termijn van twee jaar wordt berekend. Feitelijk verblijf hangende de behandeling van een aanvraag wordt alleen meegeteld als die aanvraag wordt ingewilligd. Verblijf op basis van een verblijfsvergunning voor een tijdelijk verblijfsdoel, zoals studie of medische behandeling, telt echter niet mee.

ad 1.
Indien een verdragsvluchteling die in Nederland een verblijfsvergunning asiel heeft twee jaar verblijft in een tweede staat, kan hij zich beroepen op deze overeenkomst en kan de tweede staat hem de vluchtelingenstatus in dat land verlenen. Nadat de andere staat Nederland van de overname op de hoogte heeft gesteld of heeft meegedeeld dat de vreemdeling zich in de tweede staat kan vestigen, wordt de verblijfsvergunning asiel bij beschikking ingetrokken op grond van artikel 32, onder d, Vw indien het een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd betreft of artikel 35, onder c, Vw indien het een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd betreft. De IND zendt de beschikking in drievoud naar de Nederlandse ambassade in de betrokken staat:
1. ter uitreiking dan wel toezending door de ambassade aan de vreemdeling;
2. ter toezending door de ambassade aan de autoriteiten van de betrokken staat;
3. ter terugzending aan de IND voorzien van een aantekening omtrent de datum en de wijze van uitreiking.

Zolang er geen overdracht van verantwoordelijkheid heeft plaatsgevonden, blijft Nederland verplicht de vreemdeling opnieuw verblijf toe te staan.

ad 2.
Nederland neemt de verantwoordelijkheid voor een vluchteling over na twee jaar verblijf in de zin van artikel 2, tweede lid, van de Overeenkomst. De overname kan ook eerder dan twee jaar plaatsvinden indien Nederland de vreemdeling toestaat om hetzij permanent, hetzij voor een langere duur dan de geldigheidsduur van het door de eerste staat afgegeven reisdocument in ons land te verblijven.

Door de verantwoordelijkheid voor een vluchteling over te nemen is Nederland ook verplicht tot afgifte van een Vluchtelingenpaspoort. Dit wordt afgegeven door de Minister van BuZa.

Na verlening van een verblijfsvergunning asiel is verder de Vw op de betrokken vreemdeling van toepassing.

Indien een vreemdeling een beroep doet op de Overeenkomst en nog niet in het bezit is van een verblijfsvergunning, wordt de vreemdeling door de Korpschef in de gelegenheid gesteld een aanvraag als bedoeld in bijlage 13 VV in te dienen, welke wordt doorgezonden aan de IND. Indien aan het gestelde in de Overeenkomst wordt voldaan, instrueert de IND de Korpschef per brief om het verblijfsdocument als bedoeld in bijlage 7 VV aan de vreemdeling uit te reiken.

Tevens stelt de IND de ambassade van de eerste staat hier te lande op de hoogte van overname.

Indien de vreemdeling reeds in het bezit is van een verblijfsvergunning, wordt in het dossier (zowel elektronisch als fysiek) een aantekening gemaakt dat betrokkene een verdragsvluchteling is. Vervolgens geeft Nederland een Vluchtelingenpaspoort af. Als de geldigheid van een reeds verleende verblijfsvergunning regulier eindigt, wordt betrokkene alsnog in de gelegenheid gesteld een asielaanvraag in te dienen.

Hoofdstuk C22 - Rechtsgevolgen van de afwijzing

1 Rechtmatig verblijf

De rechtsgevolgen van de afwijzende beschikking zijn beschreven in artikel 45 Vw.

Het belangrijkste rechtsgevolg is dat de vreemdeling niet langer op grond van artikel 8, onder f, Vw rechtmatig in Nederland verblijft. Dit laat onverlet dat er een andere grond kan zijn waarop de vreemdeling wel rechtmatig in Nederland verblijft.

2 Vertrektermijnen

Op grond van artikel 62, tweede lid, Vw dient de vreemdeling, indien hij geen gebruik maakt van de mogelijkheid beroep in te stellen, na het verstrijken van de beroepstermijn Nederland onmiddellijk uit eigen beweging te verlaten. De rechtsgevolgen van de beschikking treden dus in werking onmiddellijk na het verstrijken van de beroepstermijn.

De algemene termijn voor het instellen van beroep is vier weken. Gedurende deze termijn heeft de vreemdeling nog rechtmatig verblijf.

Indien de afwijzende beschikking in het AC is gegeven, dient de vreemdeling op grond van artikel 62, derde lid, onder c, Vw Nederland onmiddellijk te verlaten. Dit laat onverlet dat de vreemdeling op grond van artikel 59 Vw in bewaring kan worden gesteld. In deze gevallen bedraagt de termijn voor het instellen van beroep op grond van artikel 69, tweede lid, Vw één week. De vreemdeling wordt terstond in de gelegenheid gesteld een raadsman te raadplegen.

3 Beëindiging voorzieningen en bevoegdheid ontruimen

Op grond van artikel 45, eerste lid, onder c Vw worden na het verstrijken van de vertrektermijn de opvangvoorzieningen beëindigd conform het gestelde in de wet. Ambtenaren belast met vreemdelingentoezicht hebben op grond van artikel 45, eerste lid, onder d, Vw de bevoegdheid elke plaats te betreden, daaronder begrepen de woning zonder toestemming van de bewoner, teneinde de vreemdeling uit te zetten. Op grond van artikel 45, eerste lid, onder m Vw zijn toezichtsambtenaren bevoegd de opvangvoorziening van de vreemdeling te ontruimen (zie ook C23/3).

4 Vrijheidsbeperkende en -ontnemende maatregelen

Indien de asielaanvraag is afgewezen, kunnen vrijheidsbeperkende en -ontnemende maatregelen worden opgelegd (zie hiervoor A6/5.2).

5 Opschortende werking van de rechtsmiddelen

5.1 Beroep

Als de asielzoeker tijdig beroep instelt bij de Rechtbank 's-Gravenhage, verblijft hij rechtmatig in Nederland op grond van artikel 8, onder h, Vw. Bovendien worden de rechtsgevolgen van de beschikking op grond van artikel 82, eerste lid, Vw opgeschort, behoudens de uitzonderingen hieronder genoemd. De asielzoeker is in alle gevallen verplicht medewerking te verlenen aan de voorbereiding van het vertrek of de uitzetting (zie artikel 61, tweede lid Vw, juncto artikel 63, derde lid, Vw).

Op grond van artikel 82, tweede en vierde lid, Vw wordt de werking van de beschikking niet opgeschort:
- als de beschikking is gegeven tijdens de AC-procedure;
- als de beschikking de afwijzing van een herhaalde aanvraag inhoudt;

– als de beschikking een afwijzing betreft op grond van artikel 30, eerste lid, onder a, Vw;
– als de vreemdeling rechtens zijn vrijheid is ontnomen op grond van artikel 6 of 59 Vw.

Een eerste tijdig ingediend verzoek om een voorlopige voorziening mag in beginsel worden afgewacht (zie C22/5.3).

5.2 Hoger beroep

Het instellen van hoger beroep bij de ABRS schort de werking van de bestreden uitspraak niet op.

Een voorlopige voorziening kan bij de Voorzitter van de ABRS aangevraagd worden om de werking van het bestreden besluit hangende het hoger beroep op te schorten.

5.3 Voorlopige voorziening

Indien een voorlopige voorziening wordt gevraagd tegen de voorgenomen uitzetting, zal de beslissing van de president daarop in de regel hier te lande mogen worden afgewacht, mits het verzoek daartoe tijdig is ingediend.
Indien er sprake is van een herhaald verzoek (of van hoger beroep, zie C22/5.2) om een voorlopige voorziening, mag de uitspraak hierop echter alleen in Nederland worden afgewacht indien er sprake is van nieuwe feiten en omstandigheden.

Tevens mag een verzoek om een voorlopige voorziening niet hier te lande worden afgewacht, indien redenen van openbare orde of nationale veiligheid zich daartegen verzetten of het gevaar bestaat dat de mogelijkheid van terugkeer naar het land van herkomst of van toelating tot een derde land verloren zou gaan, bijvoorbeeld doordat het paspoort of de daarin voorkomende visa nog slechts voor korte tijd geldig zijn.

Dit is ook van toepassing indien het afwachten van een verzoek voorlopige voorziening zou leiden tot een situatie waarbij de overdracht ingevolge de bepalingen van de Verordening 343/2003 illusoir zou worden. In dat geval zal tot overdracht worden overgegaan en zal de voorlopige voorziening niet langer mogen worden afgewacht.

5.4 Klachten bij internationale instanties

In het kader van de internationale bescherming van de rechten van de mens zijn verschillende verdragen tot stand gekomen. Nederland is partij bij de meeste van deze mensenrechtenverdragen. Aan een aantal van deze verdragen is de oprichting van een internationale instantie gekoppeld die toezicht houdt op de naleving van de verdragsbepalingen. Vreemdelingen die tevergeefs de nationale asielprocedure hebben doorlopen en met uitzetting worden bedreigd, kunnen zich in laatste instantie wenden tot één van deze internationale instanties. Enkele mensenrechtenverdragen bevatten namelijk bepalingen die Nederland expliciet of impliciet verbieden personen uit te zetten naar een land waar zij een reëel risico lopen op foltering of een andere wrede, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. De met uitzetting bedreigde vreemdeling kan bij de desbetreffende instantie een klacht tegen de Nederlandse staat indienen en een beroep doen op de in het desbetreffende verdrag opgenomen bepaling.

De internationale instanties waar een met uitzetting bedreigde vreemdeling zich tot kan wenden zijn:
– het Europese Hof voor de Rechten van de Mens. Het Hof houdt toezicht op de naleving van het EVRM (zie ook C22/5.4);
– het Comité voor de rechten van de mens (Human Rights Committee). Dit comité houdt toezicht op de naleving van het Bupo. Artikel 7 van dit Verdrag bepaalt dat niemand mag worden onderworpen aan folteringen, of aan wrede, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. In het bijzonder mag niemand, zonder zijn in vrijheid gegeven toestemming, worden onderworpen aan medische of wetenschappelijke experimenten;
– het Comité tegen Foltering (Committee Against Torture). Dit is het Verdragscomité dat toezicht houdt op de naleving van het Internationale Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke

of onterende behandeling of bestraffing. Artikel 3 van dit Verdrag bepaalt dat geen enkele Verdragsstaat een persoon uit mag zetten of terugzenden naar of uitleveren aan een andere staat wanneer er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat hij daar gevaar zou lopen te worden onderworpen aan foltering.

Zolang een toezichthoudend orgaan aan een ingediende klacht geen verzoek aan de Nederlandse staat koppelt om opschorting van de uitzetting van de vreemdeling in afwachting van de uitspraak, wordt de uitzetting in beginsel geëffectueerd, tenzij dit om een andere reden niet mogelijk of wenselijk is. De klacht vormt in dat geval geen belemmering voor inbewaringstelling ter fine van verwijdering uit Nederland.

Indien het Europese Hof voor de Rechten van de Mens de Nederlandse staat op grond van *Rule 39* verzoekt om de uitzetting van de klager uit Nederland op te schorten, is Nederland gehouden hieraan te voldoen.

Een verzoek van het toezichthoudend orgaan van het Comité voor de rechten van de mens en het Comité tegen foltering is niet juridisch bindend. Aan een dergelijk verzoek wordt echter in beginsel voldaan.
De omstandigheid dat een asielaanvraag in AC Schiphol is afgedaan waarbij tevens in het kader van de grensbewaking de vrijheidsbenemende maatregel van artikel 6 Vw is opgelegd, kan aanleiding zijn om een verzoek om opschorting niet te honoreren. De rechter dient dan wel akkoord te zijn gegaan met de bewaring en de afdoening in de AC-procedure. Ook in dat geval moet de individuele zaak nog worden bestudeerd om na te gaan of er geen omstandigheden zijn die aanleiding vormen het verzoek om opschorting toch te honoreren.
Een criminele achtergrond van een vreemdeling, of de omstandigheid dat procedure op procedure is gevolgd met de enkele doelstelling om de uitzetting te vertragen, weegt mee in het nadeel van de vreemdeling. Op zichzelf zijn deze laatstgenoemde omstandigheden echter onvoldoende zwaarwegend om een verzoek niet te honoreren.

In het geval een verzoek om opschorting van de uitzetting wordt gehonoreerd, volgt steeds de opheffing van de eventuele vreemdelingenbewaring. De Minister geeft de Korpschef een dienovereenkomstige bijzondere aanwijzing.

Indien het eindoordeel van het toezichthoudend orgaan is, dat de voorgenomen uitzetting in strijd is met de bepalingen van het Verdrag, zal in de regel statusverlening volgen. Een verblijfsvergunning asiel zal dan worden verleend, tenzij sprake is van aspecten zoals bedoeld in artikel 1F Vluchtelingenverdrag of andere redenen die zich verzetten tegen verlening van een verblijfsvergunning. In dat geval blijft statusverlening achterwege, maar onthoudt de overheid zich van uitzettingsactiviteiten.

6 Vertrekmoratorium

Er zijn situaties denkbaar waarin, nadat de aanvraag onherroepelijk is afgewezen en de vreemdeling Nederland dient te verlaten, de situatie in het land van herkomst zodanig wijzigt dat onzeker is of daar naartoe kan worden uitgezet. In die situatie kan de Minister op grond van artikel 45, vierde lid, Vw besluiten dat de voorzieningen voor de desbetreffende categorie vreemdelingen niet worden beëindigd. Evenmin zal deze categorie vreemdelingen gedwongen worden uitgezet. Diezelfde redenen pleiten ervoor om de opvang ook open te stellen voor de vreemdelingen voor wie de opvang reeds was beëindigd op het moment waarop het vertrekmoratorium wordt ingesteld.

Vreemdelingen ten aanzien van wie de opvang reeds is beëindigd en die een beroep willen doen op het vertrekmoratorium om zo in aanmerking te komen voor opvang of voorzieningen hoeven geen schriftelijke aanvraag hiertoe te doen. Een mondelinge melding voldoet, waarvoor de vreemdeling zich dient te melden bij AC Ter Apel.

Een vreemdeling die op grond van deze bepaling aanspraak maakt op voorzieningen, wordt op grond van artikel 45, vijfde lid, Vw, geacht rechtmatig verblijf als bedoeld in artikel 8, onder j, Vw te hebben.

Op grond van artikel 63, derde lid, Vw, kan nog wel de medewerking van de vreemdeling worden gevorderd aan de voorbereiding van de uitzetting.

Een vreemdeling op wie een besluit als bedoeld in artikel 45, vierde lid, Vw van toepassing is, wordt voor de duur van het vertrekmoratorium in het bezit gesteld van een document W2, met een inlegvel, voorzien van een sticker Verblijfsaantekeningen Algemeen. De geldigheidsduur van het rechtmatig verblijf is gelijk aan de duur van het vertrekmoratorium. Het document, inlegvel en de sticker worden uitgereikt door de vreemdelingenpolitie.

In het besluit van de Minister kunnen bepaalde vreemdelingen worden uitgezonderd. Het vertrekmoratorium wordt niet toegepast in zaken waarin:
– artikel 30 Vw van toepassing is;
– de asielzoeker de mogelijkheid heeft te vertrekken naar een derde land (artikel 31, tweede lid, onder i en h, Vw);
– artikel 31, tweede lid, onder k, Vw van toepassing is.

Ten aanzien van deze laatste categorie wordt opgemerkt dat de veroordeling van elk misdrijf voldoende is om opvang te onthouden aangezien artikel 45 Vw niet gaat over bescherming tegen refoulement.

Het besluit waarbij het vertrekmoratorium wordt ingesteld, wordt uiterlijk een jaar na de bekendmaking ingetrokken. Indien de Minister het besluit intrekt, herleven de rechtsgevolgen van de afwijzende beschikking. De opvang wordt in dat geval van rechtswege beëindigd en de vreemdeling dient Nederland te verlaten.

7 Richtlijn tijdelijke bescherming

Indien ten aanzien een categorie vreemdelingen een besluit van tijdelijke bescherming van kracht is, treden de rechtsgevolgen van een afwijzende beschikking op grond van artikel 45, zesde lid, Vw niet in.

Reeds ingetreden rechtsgevolgen worden opgeschort, indien de uitzetting op grond van de tijdelijke bescherming achterwege blijft. Een uitgeprocedeerde asielzoeker van wie de opvang ingevolge de meeromvattende beschikking reeds is beëindigd, maar die zich op het moment waarop tijdelijke bescherming wordt ingesteld feitelijk nog in Nederland bevindt, behoeft niet noodzakelijkerwijs een tweede asielaanvraag in te dienen om zekerheid te verkrijgen of hij onder het vertrekmoratorium valt. Indien een dergelijke vreemdeling zich met het verzoek om onder het vertrekmoratorium te worden gebracht, bij een AC meldt en indien daar door de IND wordt vastgesteld dat hij onder de regeling van tijdelijke bescherming valt, kan de ingevolge de eerder ten aanzien van hem gegeven meeromvattende beschikking van rechtswege beëindigde opvang worden hervat zolang tijdelijke bescherming van kracht is.

De opgeschorte gevolgen treden van rechtswege opnieuw in na afloop van de tijdelijke bescherming. Hiervoor is dus geen afzonderlijk besluit nodig.

Artikel 45, zevende lid, Vw bepaalt dat de vreemdeling die tijdelijke bescherming geniet rechtmatig verblijf heeft op grond van artikel 8, onder f, Vw.

Hoofdstuk C23 - Opvang

1 Inleiding

1.1 Uitgangspunten van de opvang

Op grond van de Wet COA is het COA belast met de opvang van asielzoekers. De Rva is gebaseerd op artikel 12 van de Wet COA. Dit artikel stelt de Minister in staat regels te stellen met betrekking tot verstrekkingen aan asielzoekers en andere categorieën vreemdelingen. De Rva regelt de opvang van asielzoekers en andere categorieën vreemdelingen en regelt tevens welke verstrekkingen de opvang omvat. De Rva ziet alleen op de centrale opvang van asielzoekers.

De opvang van asielzoekers wordt vormgegeven vanuit het uitgangspunt 'sober doch humaan'. Gezien de onzekerheid ten aanzien van het uiteindelijke verblijf van de asielzoeker en om te voorkomen dat het voorzieningenniveau voor vreemdelingen een reden zou zijn om juist in Nederland asiel aan te vragen, is terughoudendheid bij de kwaliteit en de omvang van de geboden voorzieningen op zijn plaats. In het verlengde hiervan zijn voor asielzoekers geen voorzieningen getroffen die hen in een betere positie zouden brengen dan waarin andere mensen verkeren die voor hun inkomen van collectieve voorzieningen afhankelijk zijn.

1.2 Decentrale opvang

Met ingang van 1 januari 1996 worden in beginsel geen nieuwe asielzoekers meer gehuisvest in de decentrale opvang. Plaatsen die vrijkomen als gevolg van de uitstroom van asielzoekers die een verblijfsstatus hebben gekregen dan wel Nederland dienen te verlaten worden aldus niet meer, zoals voorheen, toegewezen aan asielzoekers uit de centrale opvang. De opvang van asielzoekers die in de decentrale opvang verblijven, dat wil zeggen verblijven in door gemeenten ter beschikking gestelde woonruimten, tot het moment dat zij een verblijfsvergunning krijgen danwel hun asielaanvraag afgewezen wordt, is gebaseerd op de ROA. Deze regeling zal pas worden ingetrokken indien geen asielzoekers meer gehuisvest zijn in zogenaamde ROA-woningen.

2 Toelating tot de opvang

2.1 Toepasselijkheid van de regeling en informatieplicht

2.1.1 Het ontbreken van middelen

In artikel 2 Rva is aangegeven op welke asielzoekers de regeling betrekking heeft, met andere woorden welke asielzoekers aanspraak maken op de verstrekkingen door het COA.

Vereist is dat de asielzoeker niet beschikt over voldoende middelen om in de noodzakelijke kosten van het bestaan te voorzien als bedoeld in de Wwb. De Rva kan aangemerkt worden als een voorliggende voorziening als bedoeld in artikel 15 van de Wwb.

In artikel 2, tweede lid, Rva is de mogelijkheid opgenomen dat het COA ook opvang biedt aan asielzoekers die wel beschikken over voldoende inkomen of vermogen om in de noodzakelijke kosten van bestaan te voorzien. Het kan immers wenselijk zijn ook deze asielzoekers in de opvangcentra beschikbaar te houden voor de ambtenaren van de IND ten behoeve van de toelatingsprocedure.

2.1.2 Informatie aan de asielzoeker

In artikel 2, derde en vierde lid, Rva zijn regels gesteld over het aan asielzoekers verstrekken van informatie over de rechten en verplichtingen verbonden aan de opvang, alsmede over de organisaties of groepen van personen die specifieke rechtsbijstand verlenen en over organisaties die hulp kunnen bieden of informatie kunnen verstrekken over de opvangvoorzieningen, waaronder medische zorg.

De informatie wordt schriftelijk en, voor zover mogelijk, in een taal die de asielzoeker redelijkerwijs geacht wordt te begrijpen, verstrekt. In voorkomende gevallen kan de informatie tevens mondeling worden verstrekt. Voor het verstrekken van deze informatie is een maximum termijn van tien dagen vastgesteld.

2.1.3 Niet tijdig arriveren in de opvangvoorziening

Ingevolge artikel 2, vijfde lid, Rva ontstaat geen recht op opvang indien een asielzoeker niet binnen 24 uur vanuit een AC in een opvangvoorziening arriveert. De verstrekkingen behoeven in dat geval overigens niet beëindigd te worden, gegeven het feit dat nimmer enige aanspraak op voorzieningen is ontstaan.

2.1.4 14-1-brieven

In artikel 2, zesde lid, Rva is geregeld dat er geen recht op opvang ontstaat indien een asielaanvraag is ingediend door middel van een 14-1-brief (zie C9/2.1); tevens staat een aanvraag die is ingediend door middel van een 14-1-brief, waarop nog niet is beslist, niet in de weg aan de beëindiging van de voorzieningen.
Van deze categorie aanvragen is, gezien de wijze waarop zij worden behandeld (geen toets in de AC-procedure), niet duidelijk of er voldoende aanknopingspunten zijn om te veronderstellen dat een verblijfsvergunning asiel zal worden verleend. Indien een vreemdeling ervoor kiest om de middels een 14-1-brief ingediende aanvraag in te trekken en een asielaanvraag in het AC in te dienen wordt opvang verleend, tenzij de aanvraag in het AC wordt afgewezen.
De definitie van een 14-1-brief in dit kader is opgenomen in artikel 1, onder j, Rva.

2.2 Recht op opvangvoorzieningen

2.2.1 Asielzoekers

In artikel 3, tweede lid, Rva staan de categorieën asielzoekers omschreven die recht hebben op opvang door het COA. Het gaat hier om asielzoekers:

a. van wie de vrijheid niet rechtens is ontnomen en door wie of ten behoeve van wie een asielaanvraag is ingediend die niet al in het AC is afgewezen;
b. die Amv in de zin van de Rva zijn, dat wil zeggen die de leeftijd van achttien jaar nog niet hebben bereikt en die zonder begeleiding of verzorging van een ouder of voogd in Nederland verblijven.

ad a.
Dit betekent derhalve dat vreemdelingen van wie de vrijheid rechtens is ontnomen op grond van bijvoorbeeld artikel 59 Vw of artikel 6 Vw geen aanspraak maken op voorzieningen ingevolge de Rva.

2.2.2 Vreemdelingen die met asielzoekers worden gelijkgesteld

Op grond van artikel 3, derde lid, Rva worden met een asielzoeker gelijkgesteld:

a. de vreemdeling wiens asielaanvraag binnen de AC-procedure is afgewezen en ten aanzien van wie een daartoe strekkend en tijdig ingediend verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening, inhoudende dat het beroep of hoger beroep in Nederland mag worden afgewacht, is toegewezen (zie C22/5.3);
b. een Amv (in de zin van de Rva) wiens asielaanvraag binnen de procedure op het AC is afgewezen;
c. de vreemdeling aan wie een verblijfsvergunning regulier of asiel voor bepaalde tijd is verleend en die met instemming van het COA (zie artikel 12 Rva) reeds in de centrale opvang verblijft in afwachting van het betrekken van woonruimte in een gemeente;
d. de vreemdeling die een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd heeft aangevraagd onder een beperking verband houdend met gezinshereniging met een asielzoeker aan wie met toepassing van de Rva opvang wordt geboden;
e. de vreemdeling die niet in een opvangvoorziening verblijft en die in het bezit wordt gesteld van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd, dan wel ambtshalve in het bezit wordt gesteld van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd, vanaf het moment van vergunningverlening tot het

moment waarop passende huisvesting buiten de opvangvoorziening kan worden gerealiseerd, tenzij de vreemdeling reeds van overheidswege in een opvangvoorziening is gehuisvest;
f. de vreemdeling wiens uitzetting, naar het oordeel van de Minister, op grond van artikel 64 Vw achterwege blijft;
g. de vreemdeling die rechtmatig verblijf heeft in afwachting van een beslissing op een aanvraag om een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd of in afwachting van een beslissing op een bezwaarschrift of een beroepsschrift en die zich, naar het oordeel van de Minister, feitelijk in dezelfde situatie bevindt als bedoeld in artikel 64 Vw;
h. de vreemdeling op wie een vertrekmoratorium van toepassing is (zie C22/6);
i. de vreemdeling op wie Richtlijn 2001/55 van toepassing is (zie C22/7);
j. de vreemdeling aan wie binnen de AC-procedure een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd wordt verstrekt;
k. de uitgenodigde vluchteling, ook indien reeds binnen de AC-procedure een verblijfsvergunning is verleend (zie C10/3.3).

Tot de in artikel 3, derde lid, Rva gelijkgestelde categorieën asielzoekers behoort niet de vreemdeling die, nadat hij de nationale rechtsmiddelen heeft uitgeput, een klacht indient bij het Europese Hof voor de Rechten van de Mens en ten aanzien van wie de President van het Hof een verzoek aan Nederland richt om de uitzetting uit Nederland op te schorten (*Rule 39*, zie C22/5.4).

ad a.
In dit geval ontstaat, voor de duur van het beroep, een recht op opvang. Het recht op opvang ontstaat echter eerst nadat de voorzieningenrechter het verzoek heeft toegewezen. Het enkele verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening doet derhalve nog geen recht op opvang ontstaan. Immers, de rechtsgevolgen van de afwijzende beschikking blijven van kracht en op de vreemdeling blijft de rechtsplicht rusten Nederland te verlaten. Slechts de uitzetting van de betreffende vreemdeling wordt tijdelijk, dat wil zeggen voor de duur van de behandeling van het verzoekschrift, opgeschort. Eerst na de toewijzende uitspraak in voorlopige voorziening ontstaat, ingevolge artikel 8, onder h, Vw rechtmatig verblijf in Nederland.
Deze bepaling wordt analoog toegepast indien in hoger beroep de Voorzitter van de ABRvS het verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening toewijst.

ad c.
In onderdeel c is bepaald dat de vreemdeling aan wie een verblijfsvergunning is verleend en die opvangvoorzieningen van het COA geniet, recht op opvangvoorzieningen blijft behouden tot het moment waarop hij woonruimte in een gemeente kan betrekken. Alvorens vergunninghouders uitgeplaatst kunnen worden maken zij aanspraak op dezelfde opvangvoorzieningen als asielzoekers, mits zij daarvoor de instemming van het COA, als bedoeld in artikel 12 Rva hebben verkregen.

ad d.
Artikel 3, onder d, Rva heeft betrekking op gezinsleden die niet vallen onder artikel 29, eerste lid, onder e en f, Vw. Deze vreemdelingen hebben dus geen asielaanvraag, maar een aanvraag om een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd ingediend. Voorwaarde voor het bieden van verstrekkingen aan deze vreemdelingen is dat de vergunninghouder, waarmee de gezinshereniging wordt beoogd, nog aanspraak maakt op opvangvoorzieningen. Maakt de vergunninghouder geen gebruik (meer) van de opvangvoorzieningen van het COA, dan doet de reguliere verblijfsvergunning in het kader van gezinshereniging geen aanspraak op opvangvoorzieningen ontstaan.

ad e.
Ingevolge onderdeel e ontstaat recht op opvang ten aanzien van de vreemdeling die buiten een opvangvoorziening van het COA in het bezit wordt gesteld van:
– een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd; of
– een op grond van artikel 3.6 Vb ambtshalve toegekende verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd (zie B14); danwel

– een op basis van de inherente afwijkingsbevoegdheid door de Minister verleende verblijfsvergunning wegens schrijnendheid, nadat op de asielaanvraag onherroepelijk negatief is beslist.

In een dergelijke situatie ontstaat recht op opvang, in afwachting van het betrekken van woonruimte in een gemeente. Dit recht geldt ook ten aanzien van de vreemdeling die in het vertrekcentrum, of in vreemdelingenbewaring, waaronder begrepen verblijf in het uitzetcentrum, alsnog in het bezit wordt gesteld van een van de hierboven genoemde verblijfsvergunningen. Voorwaarde is wel dat de vreemdeling de verblijfsvergunning ontvangt op een asielaanvraag, of volgend op een onherroepelijk afgewezen asielaanvraag. Indien de vreemdeling louter een reguliere aanvraag heeft doorlopen, of na de afwijzing van zijn asielaanvraag een reguliere aanvraag heeft ingediend, brengt vergunningverlening op asielgerelateerde gronden geen recht op opvang mee.

De vreemdeling die ten tijde van de vergunningverlening nog valt onder de Wet gemeentelijke zorg voor houders van een voorwaardelijke vergunning tot verblijf of de ROA-regeling, komt evenmin voor opvang door het COA in aanmerking. Hij kan immers vanuit deze opvangvoorziening worden bemiddeld naar huisvesting in een gemeente.

ad f en g.
Het is staand beleid dat de verwijderbare vreemdeling, die niet in staat is om te reizen ex artikel 64 Vw (zie A4/7), aanspraak maakt op opvangvoorzieningen van het COA. Echter, het enkele beroep op artikel 64 Vw genereert geen aanspraak op opvangvoorzieningen (zie C23/2.3.3).

Indien de vreemdeling zonder rechtmatig verblijf in verband met zijn gezondheidstoestand aanspraak wenst te maken op (de voortzetting van) de voorzieningen ingevolge de Rva, dan dient hij zich eerst te wenden tot de IND met het verzoek om vast te stellen of er in zijn geval sprake is van de situatie als bedoeld in artikel 64 Vw. Hiertoe kan door de vreemdeling gebruik worden gemaakt van het aanvraagformulier voor de Rva-verstrekkingen, model M54. Ook zonder dit formulier zal de aanvraag in behandeling worden genomen.
De IND stelt, na advies te hebben ingewonnen van de medisch adviseur, vast of de vreemdeling medisch gezien kan reizen en zendt het volledig ingevulde aanvraagformulier naar het COA. Het COA verzorgt de verdere inschrijving en plaatsing van de vreemdeling conform de Rva.

Het bovenstaande is ook van toepassing op vreemdelingen die weliswaar rechtmatig verblijf hebben omdat zij een verblijfsaanvraag hebben ingediend (artikel 8, onder f of h, Vw), en zodoende niet vallen onder de werking van artikel 64 Vw, maar die zich wel feitelijk in dezelfde situatie bevinden als bedoeld in artikel 64 Vw.

In geval er sprake is van feitelijk dezelfde situatie als bedoeld in artikel 64 Vw, kunnen deze vreemdelingen – voor wat betreft het verlenen van verstrekkingen – analoog aan artikel 64 Vw worden behandeld. In deze gevallen dient de vreemdeling zich allereerst te wenden tot de IND met het verzoek om vast te stellen dat er in zijn geval sprake is van de situatie analoog aan die als bedoeld in artikel 64 Vw. De hierboven beschreven procedure is verder overeenkomstig van toepassing.

Indien geen sprake is van de situatie (analoog aan die) van artikel 64 Vw, wordt de vreemdeling hiervan door de IND in beginsel schriftelijk op de hoogte gebracht, veelal onder verwijzing naar het medisch advies. In dat geval wordt het aanvraagformulier voor de Rva-verstrekkingen niet ingevuld.

ad h.
De aanspraak op opvangvoorzieningen ontstaat eerst nadat op een AC is vastgesteld dat de vreemdeling onder de werking van het vertrekmoratorium valt.

ad i.
Ook hier geldt dat de aanspraak op opvangvoorzieningen eerst ontstaat nadat door op een AC is vastgesteld dat de vreemdeling onder de werking van Richtlijn 2001/55 valt.

ad k.
Dit artikelonderdeel kan analoog toegepast worden op uitgenodigde vluchtelingen die niet op voordracht van de UNHCR naar Nederland komen, maar op voordracht van de Minister van BuZa.

2.2.3 Andere categorieën vreemdelingen
Ingevolge het vierde lid van artikel 3 kan het COA ook aan andere categorieën vreemdelingen dan asielzoekers als bedoeld in artikel 3, tweede lid, Wet COA opvang aanbieden in een opvangvoorziening; hiertoe is een verzoek van de Minister benodigd.

2.3 Uitsluiting van het recht op opvang

2.3.1 Capacitaire noodsituatie
Ingevolge artikel 4, eerste lid, Rva is de Minister bevoegd in een bijzondere situatie het COA de bevoegdheid toe te kennen aan bepaalde categorieën asielzoekers geen opvangvoorzieningen toe te kennen. De bevoegdheid hiertoe kan door de Minister aan het COA worden toegekend indien het COA de Minister heeft bericht dat naar zijn mening sprake is van een capacitaire noodsituatie of enige andere bijzondere omstandigheid die het treffen van noodmaatregelen noodzakelijk maakt. Onder meer in een periode waarin de druk op de beschikbare capaciteit bijzonder groot is, kan op deze wijze, als noodmaatregel, tijdelijk prioriteit worden aangebracht binnen de categorieën asielzoekers die in aanmerking komen voor een plaats in een opvangvoorziening.

Deze bepaling is uitgewerkt in de Toekenning bevoegdheid aan COA tot uitsluiting bepaalde categorieën asielzoekers van verstrekkingen Rva 1997. Sinds 15 juni 2002 worden er geen vreemdelingen meer uitgesloten van de opvangvoorzieningen op grond van deze regeling. Aan vreemdelingen die op voornoemde datum reeds onder deze regeling vielen, zijn echter niet alsnog opvangvoorzieningen toegekend.

2.3.2 Ongewenstverklaarde vreemdelingen
In artikel 4, tweede lid, Rva is bepaald dat ten aanzien van de vreemdeling die tot ongewenst vreemdeling is verklaard geen aanspraak op opvangvoorzieningen ontstaat. Hieraan ligt ten grondslag dat de ongewenst verklaarde vreemdeling ingevolge artikel 67, derde lid, Vw geen rechtmatig verblijf in Nederland kan hebben en dat het verblijf van een ongewenst verklaarde vreemdeling in Nederland strafbaar is gesteld in artikel 197 WvSr. Ook het aanwenden van rechtsmiddelen tegen de ongewenstverklaring levert geen recht op (continuering van de) opvang op.

2.3.3 Beroep op artikel 64 Vw
In artikel 4, derde lid, Rva is vastgelegd dat het enkele beroep op artikel 64 Vw, dan wel de analoge situatie daarvan, geen aanspraak op opvangvoorzieningen doet ontstaan. De aanspraak op opvangvoorzieningen ontstaat aldus eerst op het moment dat door de Minister is vastgesteld dat de vreemdeling niet kan reizen ex artikel 64 Vw, dan wel in de analoge situatie daarvan verkeert, dat wil zeggen pas nadat het COA de aanvraag van betrokkene heeft getoetst aan de bepalingen van de Rva.

Het indienen van een aanvraag om artikel 64 Vw (analoog) toe te passen schort hierdoor evenmin de door het COA te volgen procedures tot beëindiging van verstrekkingen ingevolge de Rva op. Dit betekent dat de verstrekkingen kunnen worden beëindigd ondanks het feit dat door de vreemdeling een dergelijke aanvraag is gedaan.

3 Beëindiging van de opvang

3.1 Afgewezen asielaanvraag
Ingevolge artikel 5, eerste lid, Rva eindigt het recht op opvang van een asielzoeker indien de asielaanvraag die recht heeft gegeven op opvang is afgewezen, tenzij:
a. de uitzetting van betrokkene ingevolge de Vw of een rechterlijke uitspraak achterwege dient te blijven; of

b. betrokkene in afwachting is van een rechterlijke uitspraak op een binnen de vertrektermijn ingediend verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening om de behandeling van het (hoger) beroepsschrift in Nederland te mogen afwachten, voor zover uitzetting gedurende de behandeling van dit verzoek achterwege blijft (zie C22/5.3).

Uitgangspunt in de Vw is dat wanneer een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning wordt afgewezen, de verstrekkingen van rechtswege worden beëindigd (zie artikel 45, eerste lid onder c, Vw) volgens de daarvoor geldende bepalingen. Op grond van artikel 45, eerste lid onder a, Vw juncto artikel 62 Vw eindigt de opvang 28 dagen nadat het rechtmatig verblijf van de vreemdeling is geëindigd.

Indien de asielzoeker nadat hij rechtmatig verwijderbaar is geworden een aanvraag ex artikel 14 Vw indient, staat deze aanvraag niet in de weg aan het eindigen van de opvangvoorzieningen.

3.2 Amv's

Ingevolge artikel 6 Rva eindigt het recht op opvang van een Amv (in de zin van de Rva):

a. indien de asielaanvraag die recht heeft gegeven op opvang is afgewezen en de uitzetting kan worden geëffectueerd, op de dag waarop de uitzetting wordt geëffectueerd;
b. indien vervolgopvang kan worden geboden door of in opdracht van de rechtspersoon, als bedoeld in artikel 1:302, tweede lid, Burgerlijk Wetboek, op de dag waarop vervolgopvang kan worden geboden;
c. op de dag na de dag waarop de achttienjarige leeftijd is bereikt, dan wel indien in de vreemdelingrechtelijke procedure onaantastbaar is vastgesteld dat de vreemdeling meerderjarig is, en de vreemdeling ook op grond van zijn asielaanvraag geen recht op opvang (meer) heeft.

ad b.
Artikel 6, onder b, Rva heeft betrekking op de Amv die vanuit een opvangvoorziening van het COA wordt overgeplaatst naar een opvangvoorziening van, of onder verantwoordelijkheid van de wettelijk vertegenwoordiger. Op het moment dat vervolgopvang kan worden geboden, eindigen de aanspraken van de minderjarige vreemdeling op opvangvoorzieningen van het COA.

ad c.
De mogelijkheid dat de asielzoeker nog in procedure is tegen het niet ambtshalve verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor verblijf als Amv, staat aan het eindigen van de opvang niet in de weg.

3.3 Moment waarop de opvang wordt beëindigd

3.3.1 Inleiding

In artikel 7, eerste lid, Rva worden de omstandigheden omschreven die leiden tot het beëindigen van de opvangvoorzieningen aan een asielzoeker. In deze gevallen is de opvang aan betrokkene geëindigd en bestaat er geen beleidsvrijheid voor het COA om te besluiten de voorzieningen (toch) aan de vreemdeling te verstrekken. Het COA is gehouden de voorzieningen te doen eindigen.

3.3.2 Verleende verblijfsvergunning

Het recht op opvang eindigt ingevolge artikel 7, eerste lid, onder a, Rva, indien het een asielzoeker betreft aan wie een verblijfsvergunning is verleend: op de dag waarop naar het oordeel van het COA passende huisvesting buiten de opvangvoorziening kan worden gerealiseerd.

Het betreft hier de situatie waarin huisvesting voor een vergunninghouder beschikbaar is buiten een opvangvoorziening, nadat aan een asielzoeker een verblijfsvergunning is toegekend. Het is voor het eindigen van de opvang niet van belang of de vergunninghouder zelf woonruimte heeft gevonden, dan wel dat hij via het COA bemiddeld is naar woonruimte. Er is in ieder geval sprake van een termijn van

enkele dagen (bedoeld om de verhuizing mogelijk te maken) nadat aan een vergunninghouder een woning is aangeboden. Weigering van de door het COA aangeboden woning, dan wel het niet accepteren van de door de vergunninghouder zelf gevonden woning schort de beëindiging van de opvang niet op.

3.3.3 Afgewezen asielaanvraag

Ingevolge artikel 7, eerste lid, onder b, Rva eindigt de opvang indien het een asielzoeker betreft die rechtmatig verwijderbaar is vanwege het niet inwilligen van de asielaanvraag die recht geeft op opvang. Dit gebeurt op de dag na de dag waarop de vreemdeling rechtmatig verwijderbaar is geworden.

3.3.4 Gezinshereniging

Op grond van artikel 7, eerste lid, onder c, Rva eindigt de opvang van een vreemdeling aan wie met toepassing van artikel 3, derde lid onder d, Rva opvang is geboden, op de dag waarop voor de asielzoeker met wie gezinshereniging wordt beoogd naar het oordeel van het COA passende huisvesting buiten de opvangvoorziening kan worden gerealiseerd.

3.3.5 Beëindiging van situatie als bedoeld in artikel 64 Vw

In de gevallen waarin de uitzetting van een asielzoeker op grond van artikel 64 Vw achterwege was gebleven, maar niet langer achterwege blijft, eindigt de opvang op grond van artikel 7, eerste lid, onder d, Rva vier weken nadat het rechtmatig verblijf, als bedoeld in artikel 8, aanhef en onder j, Vw is geëindigd.

In die gevallen waarin aan de beëindiging van de verstrekkingen niet een beschikking als bedoeld in artikel 45 Vw ten grondslag ligt, beschikt het COA op grond van de zelfstandige bestuursrechtelijke beslissingsbevoegdheid dat de verstrekkingen worden beëindigd. Ook in deze gevallen geldt een vertrektermijn van vier weken, nu de vreemdeling immers rechtmatig verblijf heeft genoten op grond van artikel 8, onder j, Vw en derhalve ook artikel 62 Vw van toepassing is. Gedacht kan worden aan de illegaal hier verblijvende vreemdeling, die wegens TBC-besmetting of zwangerschap tijdelijk niet in staat is om te reizen, maar aan wie het, om redenen van volksgezondheid, ongewenst is om opvang te onthouden.

3.3.6 Beëindiging van een situatie analoog aan artikel 64 Vw

In de gevallen waarin de asielzoeker zich naar het oordeel van de Minister bevond in een situatie die feitelijk gelijk was aan die als bedoeld in artikel 64 Vw, maar ten aanzien van wie de Minister nu oordeelt dat deze situatie is geëindigd, eindigt de opvang op grond van artikel 7, eerste lid, onder e, Rva op de dag na de dag waarop naar het oordeel van de Minister niet langer sprake is van feitelijk dezelfde situatie, als bedoeld in artikel 64 Vw.

Bepalend voor het beëindigen van de opvangvoorzieningen is de in het model M54 opgegeven einddatum. Het is aan de vreemdeling om aan te tonen dat hij, na het verstrijken van de in het model aangegeven periode, nog immer in de analoge situatie van artikel 64 Vw verkeert.

Het kan voorkomen dat een vreemdeling, die op grond van artikel 3, derde lid, onder g, Rva tot de opvang is toegelaten, uitgeprocedeerd raakt, terwijl de periode waarvoor toepassing is gegeven aan de analoge situatie van artikel 64 Vw nog niet is verstreken. In die gevallen heeft de vreemdeling rechtmatig verblijf als bedoeld in artikel 8, aanhef en onder j, Vw en eindigt de opvang als hiervoor omschreven in C23/3.3.5.

Voorts geldt ook hier dat in die gevallen waarin aan de beëindiging van de verstrekkingen niet een beschikking als bedoeld in artikel 45 Vw ten grondslag ligt, het COA op grond van de zelfstandige bestuursrechtelijke beslissingsbevoegdheid beschikt dat de verstrekkingen ingevolge artikel 7, eerste lid, onderdeel e, Rva worden beëindigd.

3.3.7 Vertrekmoratorium

Ingevolge artikel 7, eerste lid, onder f, Rva eindigt de opvang van een asielzoeker ten aanzien van wie een vertrekmoratorium (zie C22/6) van toepassing was vier weken na de dag waarop het vertrekmoratorium is ingetrokken, tenzij de asielzoeker nog niet rechtmatig verwijderbaar is in de zin van artikel 5 Rva.

3.3.8 Richtlijn 2001/55

Ingevolge artikel 7, eerste lid, onder g, Rva eindigt de opvang van een asielzoeker die valt onder Richtlijn 2001/55 vier weken na de dag waarop het besluit, als bedoeld in artikel 45, zesde lid Vw is ingetrokken.

3.3.9 Ongewenstverklaarde vreemdeling

Op grond van artikel 7, eerste lid, onder h, Rva eindigt de opvang indien een asielzoeker tot ongewenst vreemdeling is verklaard als bedoeld in artikel 67 Vw. In dit geval komt aan de vreemdeling geen rechtmatig verblijf in Nederland meer toe (zie A5/1). Om deze reden kan ook de opvang niet langer worden voortgezet.

Ook hier geldt dat in die gevallen waarin aan de beëindiging van de verstrekkingen niet een beschikking als bedoeld in artikel 45 Vw ten grondslag ligt, het COA op grond van de zelfstandige bestuursrechtelijke beslissingsbevoegdheid beschikt dat de verstrekkingen worden beëindigd.

3.3.10 De asielzoeker arriveert niet binnen 48 uur

In artikel 7, eerste lid, onder i, Rva is opgenomen dat de opvang eindigt indien de asielzoeker niet binnen 48 uur arriveert in een opvangvoorziening na overplaatsing vanuit een andere opvangvoorziening. De opvang eindigt op het moment waarop deze termijn verstrijkt.

Het betreft hier een situatie waarin de betrokken vreemdeling voor langere tijd of zelfs voorgoed verblijf buiten de opvangvoorziening heeft verkozen, dan wel niet binnen een korte termijn na plaatsing in de voorziening aankomt. De opvangverstrekkingen worden in dat geval niet elders, in een andere voorziening, aangeboden. Uitzondering hierop is mogelijk, bijvoorbeeld indien het de betrokken asielzoeker niet valt te verwijten dat registratie van zijn aankomst nog niet heeft plaatsgevonden als gevolg van een administratieve vertraging.

3.3.11 Niet voldoen aan de meldplicht

In artikel 7, eerste lid, onder j, Rva is geregeld dat de opvang eindigt indien het een asielzoeker betreft die twee opeenvolgende malen niet heeft voldaan aan de meldplicht bij de vreemdelingenpolitie. De opvang eindigt dan twee weken nadat hij voor de eerste maal heeft verzuimd zich bij de vreemdelingenpolitie te melden.

Ook hier gaat het om een situatie waarin de betrokken vreemdeling voor langere tijd of zelfs voorgoed verblijf buiten de opvangvoorziening heeft verkozen. Voor het uitschrijven van de vreemdeling uit de administratie van het COA wordt aangesloten bij de melding bij de vreemdelingenpolitie. Indien de vreemdeling zich niet meldt bij de vreemdelingenpolitie, maar wel bij het COA, zal de opvang niettemin worden beëindigd. Dit vindt zijn reden in het feit dat de vreemdelingrechtelijke procedure leidend is en een formeel registratiemoment bevat.

3.3.12 Verstrekken onjuiste gegevens

Ingevolge artikel 7, eerste lid, onder k, Rva eindigt de opvang indien een asielzoeker onjuiste gegevens heeft verstrekt danwel gegevens heeft achtergehouden, met het oogmerk om aldus voor zichzelf of voor degenen voor wie hij zorgt, ten onrechte een aanspraak te doen ontstaan op de verstrekkingen in de opvangvoorziening, danwel ten onrechte de hoogte van de verstrekkingen te doen stijgen.

De informatie die hier wordt bedoeld behoeft zich niet te beperken tot informatie die nodig is in het kader van het 'afdwingen' van (een aanspraak op) de verstrekkingen, maar is ruimer. De informatie kan ook betrekking hebben op gegevens die op enige wijze verband houden met de toelatingsprocedure of het afdwingen van verblijf in Nederland. De in artikel 7, eerste lid, onder k, Rva opgenomen beëindigingsgrond vormt een aanvulling op de op het Reglement Onthoudingen Verstrekkingen gebaseerde mogelijkheid om ingeval van frauderende asielzoekers de voorzieningen tijdelijk geheel of gedeeltelijk te onthouden. Artikel 7 Rva zal vooral van toepassing zijn in (duidelijk) ernstige gevallen van het verstrekken van 'leugenachtige' gegevens dan wel onthouden van inlichtingen.

3.3.13 Geen instemming na vergunningverlening

Ingevolge artikel 7, eerste lid, onder l, Rva eindigt de opvang indien de vergunninghouder niet de instemming tot continuering van de verstrekkingen, als bedoeld in artikel 12 Rva, heeft verkregen (zie C23/2.2.2, onder c en C23/4.4). Aangezien het COA er op dat moment vanuit mag gaan dat de vergunninghouder op eigen initiatief woonruimte in een gemeente heeft gevonden, kunnen de verstrekkingen alsdan beëindigd worden.

3.3.14 Aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier

Artikel 7, tweede lid, Rva regelt voorts dat de indiening van een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde of onbepaalde tijd niet van invloed is op het eindigen van het recht op opvang.

4 De verstrekkingen gedurende de opvang

4.1 De verstrekkingen in een opvangvoorziening

De verstrekkingen in de opvangvoorziening worden beschreven in artikel 9 Rva.

In artikel 9, eerste lid, Rva worden een zevental verstrekkingen genoemd die in de opvangvoorzieningen geboden moet worden en die geacht worden in elk geval de minimale bestaansvoorwaarden te bevatten.

Het gaat om:
a. onderdak;
b. een wekelijkse financiële toelage ten behoeve van voedsel, kleding en andere persoonlijke uitgaven;
c. een éénmalige bijdrage aan kleedgeld;
d. recreatieve en educatieve activiteiten;
e. de dekking van de kosten van medische verstrekkingen overeenkomstig een daartoe te treffen ziektekostenregeling;
f. een verzekering tegen de financiële gevolgen van wettelijke aansprakelijkheid;
g. betaling van buitengewone kosten.

Aan de asielzoeker in een opvangvoorziening wordt op grond van artikel 9, derde lid, Rva een programma voor educatie en ontwikkeling geboden. Dit programma kan in een andere opvangvoorziening dan de voorziening waarin de asielzoeker verblijft worden georganiseerd. Het programma brengt met zich mee dat op alle opvangvoorzieningen een voorgeschreven pakket van activiteiten wordt aangeboden. Nederlandse taallessen worden niet geboden aan asielzoekers wier asielaanvraag is afgewezen. Het programma voor educatie en ontwikkeling draagt bij aan het vergroten van de toekomstkansen van asielzoekers, zodat zij – na verlening van een verblijfstitel – toegerust zijn voor het inburgeringstraject dat door de gemeenten wordt geboden aan verblijfsgerechtigden, dan wel – na definitieve afwijzing van de asielaanvraag – zijn voorbereid op terugkeer naar het land van herkomst of een ander land dat betrokkene wil opnemen.

In artikel 9, vierde lid, Rva is voorzien in de mogelijkheid aan asielzoekers die zich in een bijzonder kwetsbare positie bevinden speciale begeleiding aan te bieden. Hierbij moet in elk geval worden gedacht aan de Amv en de asielzoekers met ernstige psychosociale problemen.

4.2 Het onthouden van verstrekkingen in de opvangvoorziening

In artikel 10 Rva is geregeld dat de verstrekkingen in een opvangvoorziening tijdelijk geheel of gedeeltelijk aan een asielzoeker kunnen worden onthouden indien de asielzoeker:

a. niet desgevraagd mededeling doet van op hem betrekking hebbende gegevens die nodig zijn voor het realiseren van de opvang, waaronder in elk geval zijn naam, geboortedatum, nationaliteit, land van herkomst, gezinssamenstelling, vermogenspositie en de datum waarop door of ten behoeve van hem een asielaanvraag is ingediend;
b. een hem overeenkomstig het bepaalde in artikel 20 tweede lid, Rva in rekening gebrachte tegemoetkoming in de kosten van opvang niet betaalt;
c. de verplichtingen van artikel 19 Rva niet nakomt;
d. overlast bezorgt aan asielzoekers die in een opvangvoorziening verblijven, aan personen die werkzaam zijn in de voorziening of aan anderen; of
e. weigert deel te nemen aan programma's gericht op het voorlichten, stimuleren en bewustmaken van terugkeer.

Het (gedeeltelijk) onthouden van verstrekkingen kan zowel naar duur als naar zwaarte beperkt zijn. Of, en zo ja in welke mate de verstrekkingen worden beëindigd hangt af van concrete omstandigheden. Hierbij zullen het evenredigheidsbeginsel en de beginselen van proportionaliteit en subsidiariteit in acht behoren te worden genomen.

Zodra de asielzoeker weer voldoet aan het bepaalde in de onderdelen a tot en met e worden de verstrekkingen weer onverkort aan de asielzoeker aangeboden.

Asielzoekers die een afwijzende beslissing op hun asielaanvraag hebben ontvangen, worden geplaatst in een opvangvoorziening gericht op terugkeer. Op deze opvangvoorziening zal het signaal worden afgegeven aan de asielzoeker dat de overheid heeft beslist dat hij niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning en naar alle waarschijnlijkheid Nederland zal moeten verlaten. In de opvangvoorziening gericht op terugkeer zal de asielzoeker een programma worden aangeboden dat hem moet stimuleren deze realiteit onder ogen te zien en zijn verantwoordelijkheid te nemen tot het verrichten van activiteiten ten behoeve van zijn mogelijke terugkeer. De asielzoeker wordt hierover voorgelicht, gestimuleerd en van zijn positie bewust gemaakt.

Op grond van artikel 10, onder e, Rva kan het COA het niet-deelnemen sanctioneren, zonder dat de leefbaarheid of veiligheid op de opvangvoorziening in het geding is.

4.3 Plaatsing van een asielzoeker in een opvangvoorziening

4.3.1 Bevoegdheid tot plaatsing en overplaatsing

Ingevolge artikel 11, eerste lid, Rva bepaalt het COA in welke opvangvoorziening een asielzoeker wordt geplaatst. Het COA is bevoegd een asielzoeker naar een andere voorziening over te plaatsen.
Na overplaatsing van een asielzoeker naar een andere opvangvoorziening worden ingevolge artikel 11, tweede lid, Rva de verstrekkingen in deze andere voorziening aangeboden. Hier is de plaatsingsbevoegdheid (in een opvangvoorziening) van het COA tot uitdrukking gebracht. De plaatsingsbevoegdheid heeft betrekking op de plaatsing van asielzoekers in een opvangvoorziening, alsmede in specifieke opvangvoorzieningen die verzorgd worden door derden.

Een plaatsingsbesluit is een beschikking in de zin van de Awb, waartegen beroep kan worden ingesteld conform artikel 8:1 Awb. Ook in het geval zich de situatie voordoet zoals omschreven in artikel 16, eerste lid, 2e alinea, Richtlijn 2003/9, geldt dat door middel van een plaatsingsbesluit op grond van artikel 11 Rva een gemotiveerde beslissing wordt genomen inzake het opnieuw verstrekken van opvangvoorzieningen.

De plaatsing in kleinschalige opvangvoorzieningen van een asielzoeker met psychosociale problemen, voor wie geldt dat verblijf in grootschalige opvang ernstige problemen oplevert, zal slechts geschieden na toetsing door terzake kundige psychosociale hulpverleners. Aan plaatsing zal aldus een sociaal-medisch advies ten grondslag moeten liggen.

De beslissing van het COA tot plaatsing in een opvangvoorziening moet worden onderscheiden van de beslissing tot overplaatsing van de asielzoeker van de ene naar de andere opvangvoorziening. De beslissing tot overplaatsing (met andere woorden, de aanzegging aan de asielzoeker om naar een andere opvangvoorziening te gaan) brengt mee dat vanaf de in deze beslissing genoemde datum de in artikel 9, eerste lid, Rva bedoelde verstrekkingen niet meer in de eerste opvangvoorziening worden aangeboden maar in de andere. Alleen in deze andere opvangvoorziening zal de betrokken asielzoeker de verstrekkingen als bedoeld in artikel 9, eerste lid, Rva kunnen ontvangen.
De opvangvoorzieningen worden aldus niet stopgezet en de aanspraak op de voorzieningen blijft in volle omvang bestaan. Een afzonderlijke beslissing tot beëindiging behoeft hier dan ook niet aan ten grondslag te liggen. De beslissing van het COA om, indien het dit noodzakelijk acht, over te gaan tot overplaatsing van een asielzoeker is een besluit ex artikel 1:3 Awb. Tegen een overplaatsingsbesluit kunnen rechtsmiddelen worden aangewend.

In geval van overplaatsing wordt betrokkene zo spoedig mogelijk op de hoogte gesteld van de voorgenomen overplaatsing en wordt tevens zo snel mogelijk informatie verstrekt over de locatie waarnaar wordt overgeplaatst. De asielzoeker moet zelf zijn raadspersoon op de hoogte brengen van de overplaatsing en zijn nieuwe adres aan hem bekendmaken.

4.3.2 Eenheid van het gezin
Op grond van artikel 11, derde lid, Rva wordt in de mate van het mogelijke, met instemming van de asielzoeker, de eenheid van het gezin gehandhaafd bij huisvesting. Uitgangspunt bij plaatsing in de opvang is bescherming van het gezinsleven.

Artikel 11, vierde lid, Rva geeft aan dat, op voorwaarde dat dit in het belang is van het kind, het COA erop toeziet dat minderjarige kinderen van asielzoekers of minderjarige vreemdelingen worden gehuisvest bij hun ouders of een volwassen familielid. Dit houdt tevens in dat de minderjarige vreemdeling die wordt begeleid door een volwassene die niet zijn ouder of wettelijk voogd is, niet in alle gevallen in een Amv-voorziening geplaatst hoeft te worden. Wel wordt de minderjarige in de vreemdelingrechtelijke procedure als Amv behandeld (zie B14/2.2.2). Hierbij moet per geval besloten worden over de plaatsing waarbij het belang van het kind leidend is.
Minderjarige broers en zussen worden op grond van artikel 11, vijfde lid, Rva, voor zover mogelijk bij elkaar gehuisvest.
Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat het zoveel mogelijk gezamenlijk huisvesten van familieleden er niet aan in de weg staat dat na het eindigen van de verstrekkingen eventueel tot gescheiden uitzetting of ontruiming wordt overgegaan. Immers, naar vaste jurisprudentie staat noch artikel 8 EVRM, noch het Internationaal Verdrag van de Rechten van het Kind aan het eindigen van de opvang in de weg.

4.4 Instemmingsvereiste
In artikel 12, eerste lid, Rva is geregeld dat de asielzoeker aan wie een verblijfsvergunning is verleend en die in afwachting is van het betrekken van woonruimte in een gemeente de verstrekkingen, bedoeld in artikel 9, eerste lid, Rva krijgt aangeboden, indien het COA hiermee heeft ingestemd.
Ingevolge het tweede lid zal de asielzoeker zich iedere twee weken bij het COA moeten melden en de instemming bedoeld in het eerste lid moeten hebben verkregen.

Deze bepaling beoogt te voorkomen dat de vreemdeling die een verblijfsvergunning heeft gekregen en vervolgens op eigen initiatief in een gemeente woonruimte vindt, uit de opvangvoorziening vertrekt zonder het COA hiervan in kennis te stellen en daardoor toch de financiële bijdrage blijft ontvangen. Dit is mogelijk wanneer de financiële verstrekkingen op elektronische wijze aan de bewoners worden uitbetaald. Het geld wordt op een rekening gestort buiten de aanwezigheid van de betrokken vreemdeling.

Het instemmingsvereiste van artikel 12 Rva biedt het COA de mogelijkheid om vast te stellen of de betrokken vreemdeling nog wel in de opvangvoorziening verblijft. De uit het tweede lid voortvloeiende plicht tot melden betekent dat de betrokken asielzoeker zich iedere twee weken meldt bij het COA, waarna dit instemming zal geven voor verdere ontvangst van de verstrekkingen. Indien geen instemming is verkregen eindigt de opvang overeenkomstig het bepaalde in artikel 7, eerste lid, onder l, Rva.

4.5 Geen gebruikmaken van het onderdak

4.5.1 Uitsluiting van overige verstrekkingen

Op grond van artikel 13, eerste lid, Rva vinden de verstrekkingen, bedoeld in artikel 9, eerste lid, onder b tot en met g, Rva, niet plaats indien de bewoner van de opvangvoorziening geen gebruik maakt van het in de desbetreffende voorziening geboden onderdak.

De bewoners van een opvangvoorziening zijn niet verplicht gebruik te maken van de geboden opvang. Indien de bewoner elders onderdak kiest, kan hij evenwel geen rechten meer doen gelden op de overige verstrekkingen van artikel 9 Rva. Dit geldt zowel voor de asielzoeker als de vreemdeling aan wie een verblijfsvergunning is verleend.
Indien betrokkene echter weer onderdak wenst in een opvangvoorziening en hij nog voor opvang in het kader van deze regeling in aanmerking komt, worden vorenbedoelde verstrekkingen weer hervat. Het feit dat hij gedurende een korte periode buiten een opvangvoorziening is verbleven, vormt geen reden de opvangvoorzieningen te onthouden. Wel zal betrokkene zich, alvorens in een opvangvoorziening verstrekkingen aangeboden te kunnen krijgen, dienen te melden bij een AC. Aldaar wordt vervolgens door het COA bepaald in welke voorziening hij geplaatst wordt.

4.5.2 Administratieve plaatsing

Op grond van artikel 13, tweede lid, Rva is het mogelijk dat asielzoekers in bijzondere, uitzonderlijke situaties ook kunnen verblijven buiten een opvangvoorziening, de zogenaamde administratieve plaatsing.

Administratieve plaatsing betreft de plaatsing van een asielzoeker bij een verblijfsgerechtigde of Nederlander. De asielzoeker wordt ingeschreven in de dichtstbijzijnde opvangvoorziening en zal aldaar de (volledige) wekelijkse financiële bijdrage als bedoeld in artikel 9, eerste lid, onder b, Rva kunnen ontvangen. Ook zal hij worden ingeschreven in de ziektekostenregeling voor asielzoekers en verzekerd zijn tegen de financiële gevolgen van wettelijke aansprakelijkheid. De betrokken asielzoeker zal voorts in de opvangvoorziening waarin hij is ingeschreven gebruik kunnen maken van de activiteiten in het kader van educatie en ontwikkeling die aldaar worden aangeboden.

Plaatsing is toelaatbaar wanneer het de inwoning betreft bij een tot Nederland toegelaten eerstegraads familielid, dan wel de echtgeno(o)t(e) of partner die beschikt over eigen passende woonruimte. Plaatsing buiten een opvangvoorziening is ook mogelijk in de situatie waarin verblijf in een woning buiten de opvangvoorziening vanwege bijzondere (zwaarwegende) medische redenen noodzakelijk moet worden geacht. Het betreft hier een uitzonderlijke situatie waarin vanwege dringende medische redenen continuering van het verblijf in een opvangvoorziening inhumaan of schadelijk voor de gezondheid van de betrokken asielzoeker is.
Op de bovenbeschreven wijze zal ook de vreemdeling, en zijn familie, wier uitzetting op grond van

artikel 64 Vw achterwege blijft en die verblijft bij familie, vrienden of kennissen of elders, aanspraak kunnen maken op de financiële bijdrage en de andere verstrekkingen als bedoeld in artikel 9, onder b tot en met g, Rva. Hij dient zich daartoe wel ingeschreven te hebben in een daartoe aangewezen opvangvoorziening.

In artikel 13, derde lid, Rva is bepaald dat ook de administratief geplaatste asielzoeker zich dient te melden bij het COA, tenzij het COA hem ontheffing van deze melding heeft verleend.

4.6 Financiële toelage

Het COA verstrekt aan asielzoekers die in een opvangvoorziening verblijven een financiële bijdrage ten behoeve van kosten voor voedsel, kleding en andere persoonlijke uitgaven. In artikel 14 Rva is een bedrag opgenomen voor alle kosten van levensonderhoud. Hierin is zowel het zak-, het kleed- als het voedingsgeld begrepen. In centra waar de bewoners niet de eigen hoofdmaaltijden verzorgen, krijgen de bewoners uiteraard wel de maaltijden 'in natura' verstrekt.

In artikel 14, eerste lid, Rva is geregeld dat iedere asielzoeker aan wie opvang wordt verleend in een opvangvoorziening hier te lande aanspraak maakt op de verstrekking van een wekelijkse financiële toelage, bedoeld in artikel 9, eerste lid, aanhef en onder b, Rva, ten behoeve van voedsel, kleding en andere persoonlijke uitgaven.

In artikel 14, tweede tot en met vierde lid, Rva worden de bedragen van de toelagen vastgesteld, toegespitst op de vorm van de opvang en de leeftijd van degene die aanspraak maakt op de voorzieningen.

De financiële toelage wordt op grond van artikel 14, vijfde lid, Rva iedere week bij vooruitbetaling op een door het COA vastgestelde tijd (en plaats) aan de asielzoeker beschikbaar gesteld.

In artikel 14, zesde lid, Rva is voorgeschreven dat aan kinderen geen financiële toelage wordt verstrekt in het geval de ouders of verzorgers van het kind een uitkering op grond van de Algemene Kinderbijslagwet ontvangen. Van belang hierbij is op te merken dat de verstrekking van de toelage pas wordt stopgezet drie maanden nadat het recht op kinderbijslag is ontstaan (aldus niet vanaf het moment dat het recht op de uitkering is ontstaan). In de praktijk zal het recht op de uitkering namelijk op een eerder tijdstip ontstaan dan daadwerkelijk de uitkering ook door betrokkenen wordt ontvangen. Het voorschrift dat de verstrekkingen na een termijn van drie maanden na het ontstaan van het recht op kinder-
bijslag eindigen, brengt met zich dat de betrokken statushouder zelf het initiatief zal moeten nemen de kinderbijslag ook aan te vragen.
De alleenstaande ouder maakt wel aanspraak op de alleenstaande oudertoeslag als bedoeld in artikel 14, tweede, derde of vierde lid, Rva (de hoogte van de alleenstaande oudertoeslag is afhankelijk van het aantal maaltijden dat in de desbetreffende opvangvoorziening in natura wordt geboden).

4.7 Kleedgeld

In artikel 15, eerste lid, Rva is geregeld dat asielzoekers bij aanvang van de opvang eenmalig een bedrag ontvangen ten behoeve van de aanschaf van kleding en schoeisel. In het tweede tot en met het vijfde lid zijn bijzondere regelingen opgenomen met betrekking tot de betaling van verstrekkingen aan minderjarigen.

4.8 Ziektekostenregeling

In artikel 16, eerste lid, Rva is bepaald dat het treffen van een ziektekostenregeling bedoeld in artikel 9, eerste lid, onder e, Rva inhoudt het afsluiten van een ziektekostencontract ter dekking van de kosten van het door de Minister vastgestelde pakket medische verstrekkingen.

Het tweede lid bepaalt dat het verzekeren tegen de financiële gevolgen van wettelijke aansprakelijkheid, bedoeld in artikel 9, eerste lid, onder f, Rva inhoudt het ten behoeve van de asielzoeker afsluiten van een verzekering voor de wettelijke aansprakelijkheid van de asielzoeker jegens een derde, met een daaraan verbonden maximum, alsmede het betalen van de daarvoor verschuldigde premie.

4.9 Vergoeding van buitengewone kosten

Op grond van artikel 17, eerste lid, Rva kan een asielzoeker een vergoeding ontvangen voor buitengewone kosten, bedoeld in artikel 9, eerste lid, onder g, Rva, die hij heeft gemaakt.

Een asielzoeker maakt op grond van artikel 17, tweede lid, Rva aanspraak op vergoeding van buitengewone kosten ingeval:
a. het noodzakelijke kosten betreft;
b. in die kosten niet op andere wijze kan worden voorzien.

ad a.
Het gaat om kosten waarvan in redelijkheid geoordeeld kan worden dat zij noodzakelijk zijn. Het COA zal deze kosten in alle redelijkheid als buitengewoon moeten kunnen aanmerken. Voorwaarde hierbij is dat de kosten in enige mate (direct of indirect) gerelateerd zijn aan het verblijf in de voorziening of aan de (medische en mentale) situatie van betrokkene. Dit betekent dat het mogelijk is dat ook kosten vergoed kunnen worden die niet opgehangen zijn aan, of verbonden zijn met de asielprocedure.

Kosten die voortvloeien uit een door de asielzoeker gepleegde onrechtmatige daad (schade), overtreding of misdrijf worden op grond van artikel 17, vijfde lid, Rva niet aangemerkt als noodzakelijke kosten. De hieruit voortvloeiende kosten dient de asielzoeker uit eigen middelen te voldoen.

ad b.
De kosten die voor vergoeding in aanmerking komen, zijn die kosten die voor betrokkene onontbeerlijk zijn en niet bekostigd kunnen worden uit de normale toelage. Indien in de noodzakelijke kosten van de asielzoeker op andere wijze kan worden voorzien, behoeven deze niet door het COA te worden betaald. Gedacht kan worden aan kosten die worden gedekt door een verzekering, of aan kosten waarvoor een andere persoon aansprakelijk is.

Het COA dient op grond van artikel 17, derde lid, Rva zo mogelijk voor het plaatsvinden van de situatie waaruit voor de asielzoeker buitengewone kosten voortvloeien aan de betrokken bewoner toestemming te hebben geven voor het maken van deze kosten. Op deze wijze wordt voorkomen dat een asielzoeker kosten maakt waarvan naderhand blijkt dat zij niet voor betaling door het COA in aanmerking komen. Indien de toestemming niet vooraf is gegeven, zal het COA deze kosten slechts behoeven te betalen indien het wegens zeer dringende redenen niet mogelijk was voorafgaand aan het maken van de kosten toestemming te geven, zoals in de situatie waarin de asielzoeker acuut hulp nodig heeft.

In artikel 17, vijfde lid, Rva wordt aangegeven dat kosten die samenhangen met een reguliere aanvraag, waaronder begrepen de legeskosten, dan wel met een door de asielzoeker gepleegde onrechtmatige daad, gepleegd misdrijf of begane overtreding in ieder geval geen buitengewone kosten zijn, zoals bedoeld in het eerste lid.

Op grond van artikel 17, zesde lid, Rva kan het COA afwijken van het bepaalde in artikel 17, vijfde lid, Rva, uitsluitend voor zover het betreft:
a. de leges voor de verlenging van de verblijfsvergunning bepaalde tijd onder de beperking ‘verblijf als Amv’, mits betrokkene op het moment van de aanvraag nog niet de leeftijd van achttien jaar heeft bereikt;
b. de leges voor de omzetting van de verblijfsvergunning bepaalde tijd onder de beperking ‘verblijf als Amv’ in een verblijfsvergunning bepaalde tijd onder de beperking ‘voortgezet verblijf’, mits betrokkene voor het bereiken van de leeftijd van vijftien jaar in het bezit is gesteld van een verblijfsver-

gunning bepaalde tijd onder de beperking 'verblijf als Amv' en nog niet de leeftijd van achttien jaar heeft bereikt;
c. de leges voor de verlening van een verblijfsvergunning bepaalde tijd onder de beperking 'verblijf bij ouders', in de gevallen waarin de statushouder op het moment van aanvraag niet minimaal evenveel verdient als de normbedragen uit de Wwb.

Met de strikt limitatieve opsomming van de uitzonderingssituaties waarin de leges wel vergoed kan worden, is beoogd aan te geven dat de uitzondering uitdrukkelijk niet bedoeld is als hardheidsclausule.

4.10 Het verrichten van werkzaamheden

Asielzoekers en andere vreemdelingen die in de centrale opvang verblijven zijn in de gelegenheid, dan wel gehouden werkzaamheden te verrichten. De werkzaamheden zijn te onderscheiden in drie categorieën. Ten eerste zijn asielzoekers gehouden de eigen woon- en leefruimte in de opvangvoorziening schoon te houden. Deze werkzaamheden zijn verplicht en er staat geen vergoeding tegenover. Artikel 19, onderdeel c, Rva biedt hiervoor de grondslag. Daarnaast zijn asielzoekers in de gelegenheid vrijwilligerswerk te verrichten buiten de opvangvoorziening.

Voorts zijn er werkzaamheden in en rondom de locatie die de asielzoeker kan verrichten, waartegenover een door het COA te bepalen vergoeding staat. Op deze laatste werkzaamheden ziet artikel 18 Rva. Het gaat hier om werkzaamheden die zich in de dagelijkse gang van zaken op een opvangvoorziening voordoen en die verricht kunnen worden door asielzoekers, zonder dat zij betiteld moeten worden als regulier werk of als dagelijkse werkzaamheden ten behoeve van het schoonhouden van de eigen woonruimte.

Het COA draagt op grond van artikel 18, tweede lid, Rva zorg voor een eerlijke verdeling van de werkzaamheden over alle asielzoekers die daarvoor in aanmerking wensen te komen. Met het oog hierop en teneinde te voorkomen dat als gevolg van een te sterk uiteenlopende financiële positie van de asielzoekers spanningen zouden ontstaan in een opvangvoorziening, is in het derde lid een bedrag voorgeschreven dat een asielzoeker op deze wijze maximaal kan ontvangen.

5 Verplichtingen gedurende de opvang

5.1 Verplichtingen in verband met het onderdak

Op grond van artikel 19 Rva is de asielzoeker die onderdak heeft in een opvangvoorziening verplicht:
a. de huisregels na te leven die zijn neergelegd in het reglement van de desbetreffende opvangvoorziening;
b. gevolg te geven aan de aanwijzingen van het personeel van de desbetreffende opvangvoorziening;
c. schoonmaakwerkzaamheden te verrichten in en rond de woonruimte;
d. toegang te verlenen aan het personeel van de opvangvoorziening tot zijn woonruimte indien er een redelijk vermoeden bestaat dat de asielzoeker de huisregels overtreedt of indien dit voor het beheer van de opvangvoorziening redelijkerwijs noodzakelijk is;
e. zich wekelijks te melden bij het COA teneinde te kunnen vaststellen of hij nog in de opvangvoorziening verblijft en aanspraak maakt op opvangvoorzieningen.

ad a, b en c.

De opvangcentra vormen leefgemeenschappen waar mensen van diverse nationaliteiten en met verschillende achtergronden en ervaringen gedurende een langere periode moeten samenleven. Om de leefbaarheid en beheersbaarheid in stand te houden moeten algemene regels gesteld worden, afspraken gemaakt worden tussen personeel, vrijwilligers en bewoners en moet iedere bewoner bijdragen aan het onderhouden van de leefomgeving. De verplichtingen die zijn omschreven in artikel 19, onder a, b en c, Rva zijn met het oog hierop aan de bewoners gesteld. De huisregels zijn vervat in een door het COA opgesteld huishoudelijk reglement.

Het COA stelt iedere bewoner die nieuw in de betrokken voorziening binnenkomt in het bezit van de voor die locatie geldende huisregels, zo mogelijk in een voor betrokkene begrijpelijke taal.

ad d.
De bewoner van een opvangvoorziening is verplicht het personeel van het COA in de betrokken opvangvoorziening toe te staan zijn of haar woonruimte in de opvangvoorziening binnen te treden indien er een redelijk vermoeden bestaat dat de asielzoeker de huisregels overtreedt, of indien dit voor het beheer van de opvangvoorziening redelijkerwijs noodzakelijk is. Hierbij kan gedacht worden aan de situatie waarin het vermoeden bestaat van molest, of andere schade en het COA deze schade onverwijld dient te melden aan de verzekering. In deze situatie gaat het belang van het COA boven het privacybelang van de asielzoeker.

De Algemene wet op het binnentreden is van toepassing. Alvorens de ruimte binnen te treden dient het COA derhalve de bewoner hiervan om toestemming te vragen. Ingeval de betrokken bewoner toestemming weigert te verlenen, is het COA in beginsel niet bevoegd de woning te betreden. Artikel 19, onder d, Rva vormt de grondslag voor het COA om in een spoedvoorziening een titel tot binnentreden bij de rechter te vorderen. In gevallen waarin een onmiddellijk en dreigend gevaar bestaat, kan het COA bevoegd worden geacht de ruimte, ook tegen de wil van de bewoner, te betreden. Hieronder wordt in ieder geval verstaan: dreigend gevaar voor de volksgezondheid, veiligheid of openbare orde. Een behoedzaam en terughoudend gebruik van deze bevoegdheid is evenwel bij de uitoefening ervan vereist. Daarnaast geldt als voorwaarde dat de overtreding ook van een zodanige ernst is dat dit de inbreuk op de privacy van de betrokken bewoner rechtvaardigt.

ad e.
Vanuit haar verantwoordelijkheid voor de rechtmatigheid van de geboden verstrekkingen is een wekelijkse meldplicht van de asielzoeker bij het COA gewenst. Artikel 19, onder e, Rva voorziet hierin. Tevens wordt hiermee vorm gegeven aan de door de Minister in de Terugkeernotitie van 20 november 2003 vermelde inhuisregistratie bij het COA. Daarbuiten biedt onderdeel e in artikel 19 het COA de mogelijkheid om het niet melden te sanctioneren middels het Reglement Onthoudingen Verstrekkingen.

Uiteraard gelden ook hier het evenredigheidsbeginsel en de beginselen van proportionaliteit en subsidiariteit als verwoord in C23/4.2. De asielzoeker kan het COA om dringende redenen verzoeken hem van zijn wekelijkse meldplicht te ontheffen. Een afwijzing van dit verzoek dient door het COA gemotiveerd te worden. Daarnaast volgt reeds uit artikel 13 Rva dat een asielzoeker gedurende een korte periode buiten de opvangvoorziening kan verblijven. De asielzoeker die hiervan gebruik wil maken dient daartoe een gemotiveerd verzoek aan het COA te richten. Indien het COA dit verzoek afwijst, doet het dat met redenen omkleed.

5.2 Verplichtingen ten aanzien van eigen inkomsten en vermogen
De druk die de kosten van de opvang van asielzoekers legt op de collectieve middelen rechtvaardigt dat slechts opvang wordt geboden indien en voor zover betrokkenen niet in het eigen bestaan kunnen voorzien. Aangezien een asielzoeker tijdens zijn verblijf in de opvangvoorzieningen de beschikking zou kunnen krijgen over inkomsten of vermogen, dient hij op grond van artikel 20, eerste lid, Rva op ieder moment tijdens het verblijf in een opvangvoorziening en niet slechts bij aanvang hiervan, onverwijld mededeling te doen aan het COA, dan wel dient door het COA nagegaan te kunnen worden of betrokkene nog steeds voldoet aan de voorwaarden als omschreven in artikel 2, eerste lid, Rva. Uitgangspunt is dat de asielzoeker hiervan zelf onverwijld mededeling doet aan het COA. Voorts dient de asielzoeker, indien het COA daar om verzoekt, een verklaring te geven over eventuele inkomsten of vermogen. Ten aanzien van kinderen wordt deze verklaring gegeven door de asielzoeker ten wiens laste het kind komt. Het COA zal slechts verzoeken om zo'n verklaring indien er een vermoeden bestaat dat een asielzoeker over vermogen of inkomsten beschikt. De betrokken bewoner wordt hiervan in kennis gesteld. Het COA kan ook om een verklaring verzoeken in de situatie waarin het steekproefsgewijs onderzoek

verricht ten behoeve van een controle op de rechtmatigheid van uitgaven door het COA. In dit geval zal dit ook zo aan de betrokken bewoner worden medegedeeld.

Indien de asielzoeker beschikt over een vermogen groter dan de vermogensgrens ex artikel 34 Wwb of over inkomsten anders dan een uitkering op grond van de Algemene Kinderbijslagwet of de verstrekkingen op grond van deze regeling, die onvoldoende zijn om in het eigen onderhoud te voorzien of indien betrokkene conform artikel 2, tweede lid, Rva opvang wordt geboden, dient door betrokkene een tegemoetkoming in de kosten van opvang te worden betaald. Dit is verder uitgewerkt in de Regeling eigen bijdrage asielzoekers met inkomen en vermogen.

De tegemoetkoming is in beginsel gelijk aan de inkomsten, doch bedraagt ten hoogste de economische waarde van de aan de asielzoeker feitelijk geboden verstrekkingen, vermeerderd met de economische waarde van de aan ieder gezinslid feitelijk geboden verstrekkingen. Echter, het terug te vorderen bedrag bedraagt niet meer dan het bedrag van het eigen vermogen of de inkomsten als bedoeld in artikel 20, tweede lid, Rva.
Bij het vaststellen van de hoogte van de tegemoetkoming wordt rekening gehouden met de kosten die betrokkene maakt teneinde de inkomsten te verwerven.
In dit verband zij er op gewezen dat indien de inkomsten van de asielzoeker zodanig zijn dat hij kan voorzien in de noodzakelijke kosten van het bestaan, en betrokkene geen opvang wordt geboden op grond van artikel 2, tweede lid, Rva, de bepalingen van de Rva niet langer op hem betrekking zullen hebben, zodat ook de bepaling dat het COA hem een tegemoetkoming in de kosten van opvang in rekening moet brengen, vervalt.

In artikel 20, derde lid, Rva is het COA de bevoegdheid gegeven om de kosten van opvang ook terug te vorderen in het geval het na afloop van het verblijf van een vreemdeling in een opvangvoorziening constateert dat de betrokken vreemdeling gedurende zijn verblijf in de opvangvoorziening beschikte over vermogen of inkomsten. De terug te vorderen kosten per maand zijn niet hoger dan de economische waarde van de aan de vreemdeling feitelijk geboden verstrekkingen, vermeerderd met de economische waarde van de aan ieder gezinslid feitelijk geboden verstrekkingen, met dien verstande dat het terug te vorderen bedrag niet meer bedraagt dan het bedrag van het eigen vermogen of de inkomsten als bedoeld in artikel 20, tweede lid, Rva.
Wordt aan betrokkene opvang geboden op grond van artikel 2, tweede lid, Rva, dan worden, niettegenstaande artikel 20 Rva, de verstrekkingen als voorschreven in artikel 9 Rva aan betrokkene in volle omvang aangeboden.

5.3 Onjuiste gegevens

In artikel 21 Rva is bepaald dat, indien blijkt dat een asielzoeker in strijd met de waarheid gegevens heeft verstrekt of verzwegen, waardoor hij of zijn gezinsleden ten onrechte, of tot een te hoog bedrag, de verstrekkingen in een opvangvoorziening hebben verkregen, dan wel dit op andere wijze heeft bewerkstelligd, het COA bevoegd is de waarde van de ten onrechte toegekende verstrekkingen terug te vorderen.

Het COA kan onder meer het bedrag terugvorderen door in het vervolg de financiële bijdrage die aan de asielzoeker wordt verstrekt gedeeltelijk te onthouden. De onthouding zal gedeeltelijk zijn omdat dit er niet toe behoort te leiden dat de financiële bijdrage ten behoeve van de aanschaf van voedingsmiddelen aan de betrokken asielzoeker wordt onthouden. Ook in de situatie dat aan de betrokken vreemdeling geen opvangvoorzieningen meer worden verstrekt is het COA bevoegd het ten onrechte genoten bedrag terug te vorderen.

5.4 Beslagvrije voet

Artikel 22 Rva bepaalt dat voor de verstrekkingen op basis van de Rva een beslagvrije voet geldt. Deze beslagvrije voet is honderd procent ten aanzien van alle verstrekkingen die in natura geschieden en bedraagt viervijfde deel van de verstrekkingen op grond van artikel 9, eerste lid, onder b, Rva.

6 Overgangsrecht

6.1 Vw (oud) van toepassing, terugkeerbeleid niet

Op grond van artikel 23 Rva eindigen de verstrekkingen op de dag waarop de asielzoeker Nederland ingevolge de mededeling van de Korpschef dient te verlaten, indien er ten aanzien van een asielzoeker:

a. voor 1 januari 2000 op diens asielaanvraag in eerste aanleg in negatieve zin is beslist;
b. een last tot uitzetting is gegeven; en
c. door de Korpschef van de politieregio waar de vreemdeling zijn woon- of verblijfsplaats heeft is meegedeeld dat hij Nederland moet verlaten.

Dit artikel vormt de basis voor de toepassing door het COA van het beleid tot beëindiging van de opvangvoorzieningen voor asielzoekers die niet onder de werking van het per 1 januari 2000 in werking getreden terugkeerbeleid vallen of ten aanzien van wie niet onder de Vw een (meeromvattende) beslissing op de asielaanvraag is genomen. Het betreft hier een uitzondering op het gestelde in artikel 7, eerste lid, onder b, Rva.

Het COA is bevoegd de opvangvoorzieningen te beëindigen indien de betrokken vreemdeling medewerking weigert te verlenen bij het verkrijgen van de documenten. In dat verband zij gewezen op de eigen inspanningsverplichting van de vreemdeling en de objectieve criteria voor de vaststelling van het meewerken als verwoord door de Commissie van Dijk in 1998. Alvorens de voorzieningen daadwerkelijk te beëindigen zal door het COA een beschikking hiertoe moeten zijn genomen. Hiertoe wordt de beoordeling inzake het al dan niet meewerken, zoals aan het COA door de IND geleverd, door het COA marginaal getoetst. Het besluit tot beëindiging van verstrekkingen in het kader van de ROA of de Rva is een beschikking in de zin van artikel 1:3 Awb.
De datum in onderdeel a betreft de ingangsdatum van het terugkeerbeleid als beschreven in de notitie van de toenmalige Staatssecretaris van Justitie van 25 juni 1999.

Artikel 23 Rva heeft alleen betrekking op de vreemdeling die op of na 1 april 2001 niet opnieuw een beschikking heeft ontvangen. Beschikkingen van op of na die datum zijn immers meeromvattende beschikkingen als bedoeld in artikel 45 Vw. Indien er een nieuwe meeromvattende beschikking tot stand komt, heeft dat tot gevolg dat de opvang van rechtswege eindigt op grond van de Vw. Het COA hoeft dan derhalve geen afzonderlijke beschikking meer te nemen inzake de beëindiging van de voorzieningen. Ook is een ontruimingsprocedure niet meer nodig.

6.2 Vw (oud) en terugkeerbeleid van toepassing

Artikel 24 Rva bepaalt dat, in afwijking van artikel 23 Rva, de opvang eindigt op de dag na de dag waarop de vreemdeling rechtmatig verwijderbaar is geworden indien het gaat om een vreemdeling ten aanzien van wie:

a. op of na 1 januari 2000 een niet-inwilligende beslissing op de asielaanvraag is genomen; of
b. op of na 29 december 2000 een negatieve beslissing op het ingediende bezwaar tegen de niet-inwilligende beslissing op de asielaanvraag is genomen; of
c. op of na 1 januari 2000 de vergunning tot verblijf, daaronder begrepen de voorwaardelijke vergunning tot verblijf, is ingetrokken of niet is verlengd, of de toelating als vluchteling is ingetrokken.

Deze bepaling vormt de basis voor de toepassing door het COA van het beleid tot beëindiging van de opvangvoorzieningen aan asielzoekers die onder de werking van het per 1 januari 2000 in werking getreden terugkeerbeleid vallen en ten aanzien van wie niet onder de Vw een (meeromvattende) beslissing op de asielaanvraag is genomen. Aan deze categorie asielzoekers eindigt de opvang overeenkomstig de wijze als bepaald in artikel 7, eerste lid, onder b Rva, conform het daarop gebaseerde Stappenplan 2000, als gepubliceerd in de Stcrt. van 10 februari 2000 (nr. 29).

Ook deze bepaling heeft alleen betrekking op de vreemdeling die na 1 april 2001 niet opnieuw een beschikking heeft ontvangen, hetzij op een aanvraag, hetzij op een bezwaarschrift, al dan niet na een gegrond beroep. Het gestelde hierover in C23/6.1 is van toepassing.

Hoofdstuk C24 - Landgebonden beleid

Het asielbeleid ten aanzien van Afghanistan

1 Datum

Deze versie van deze landenparagraaf treedt in werking op de dag waarop C24 van kracht wordt.

2 Achtergrond

Deze landenparagraaf bevat het landgebonden asielbeleid voor Afghanistan. Het landgebonden asielbeleid is een uitwerking van het algemene beleid van C1 tot en met C23 en kan niet worden gezien als een uitzonderingsregeling. De algemene wet- en regelgeving blijft steeds de basis voor de individuele beoordeling van een asielaanvraag.

De beleidsconclusies in deze landenparagraaf zijn mede gebaseerd op het algemeen ambtsbericht van de Minister van BuZa van 10 februari 2006 over de situatie in Afghanistan (kenmerk DPV/AM-855882).

3 Besluitmoratorium

Ten aanzien van asielzoekers uit Afghanistan geldt geen besluit in de zin van artikel 43 Vw.

4 Groepen van personen die verhoogde aandacht vragen

4.1 Risicogroepen

Gezien de inhoud van het ambtsbericht bestaat er reden om bij de beoordeling van aanvragen om een verblijfsvergunning asiel extra aandacht te besteden aan bepaalde groepen die een bepaald risico kunnen lopen bij terugkeer. Hieronder worden deze groepen beschreven, alsmede de gevolgen voor de beoordeling van deze aanvragen.

Indien leden van deze risicogroepen zich beroepen op problemen van de zijde van de huidige (centrale) autoriteiten, of lokale krijgsheren, of met medeburgers, kan met geringe indicaties reeds aannemelijk worden gemaakt dat deze problemen leiden tot een gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op schending van artikel 3 EVRM. De geringe indicatie verlangt wel dat sprake is van een geloofwaardig individualiseerbaar asielrelaas. Bij de beoordeling van de zwaarwegendheid zal bij personen die behoren tot een risicogroep zeer snel geoordeeld worden dat de problemen voldoende zwaarwegend zijn.

Indien hiervan sprake is, komt betrokkene op grond van artikel 29, eerste lid, onder a of b, Vw in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

Etnische en religieuze minderheden
Gezien de algehele situatie in Afghanistan bestaat er aanleiding bijzondere aandacht te schenken aan asielaanvragen van personen die van origine uit een gebied komen waar zij tot een etnische of religieuze minderheid behoren. Indien hiervan sprake is zal een geringe indicatie van problemen voldoende zijn om op grond van artikel 29, eerste lid, onder a of b, Vw een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen.

Alleenstaande vrouwen
Een vrouw wordt aangemerkt als alleenstaand indien er bij terugkeer naar Afghanistan geen echtgenoot of ander meerderjarig mannelijk familielid aanwezig is of meereist, waarmee betrokkene voor vertrek

uit Afghanistan in familieverband samenleefde en weer kan gaan samenleven.
Indien wordt geoordeeld dat de betrokkene niet meer kan gaan samenleven met de familie bij wie ze direct voor het vertrek was, wordt nog wel beoordeeld in hoeverre het samenleven met andere familieleden hervat kan worden.

Vaak worden alleenstaande vrouwen gestigmatiseerd als prostituee. Vrouwen kunnen in het algemeen reeds snel slachtoffer worden van tal van misdrijven. Er bestaat een levendige vrouwenhandel in Afghanistan. Voorts hebben vrouwen structureel te lijden onder de (traditionele) sharia. Daaruit volgend lopen alleenstaande vrouwen in heel Afghanistan een verhoogd risico op mensenrechtenschendingen, daar zij vaak geen sociaal netwerk hebben waarbinnen zij bescherming kunnen vinden. Derhalve dient rekening te worden gehouden met een verhoogd risico dat alleenstaande vrouwen lopen in Afghanistan.

Alleenstaande vrouwen zijn voorts aangewezen als specifieke groep, die om andere redenen dan traumata op grond van artikel 29, eerste lid, onder c, Vw in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel (zie C2/4). In lopende procedures wordt in voorkomende gevallen, behoudens contra-indicaties, de verblijfsvergunning verleend per 24 juni 2006.

4.2 Vrouwen met een westerse levensstijl

Blijkens de inhoud van het ambtsbericht is er meer in het algemeen een risico voor vrouwen die de geldende sociale zeden overschrijden of waaraan dergelijk gedrag wordt toegeschreven. Wanneer een individuele asielzoekster aannemelijk maakt dat zij vanwege haar levensstijl zwaarwegende problemen heeft ondervonden in Afghanistan en deze problemen (mede) aanleiding zijn geweest voor het vertrek, kan dit voldoende zijn om op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, of b, Vw een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen.

Voorts geeft het ambtsbericht aan dat UNHCR meent dat van Afghaanse vrouwen die na hun vertrek een westerse levensstijl hebben aangenomen die als overtreding van de in Afghanistan geldende sociale zeden wordt aangemerkt, niet kan worden verlangd terug te keren. Overtreding van de geldende sociale normen kan blijkens het ambtsbericht voor het betrokken individu ernstige gevolgen hebben. Hoewel dit zo is, zal het aannemen van een andere levensstijl na het vertrek uit het land van herkomst in de regel toch niet leiden tot verblijfsaanvaarding. Immers, het feit dat betrokkene in Nederland gebruik heeft gemaakt van mogelijkheden en rechten van de Nederlandse samenleving betekent niet dat zij zich bij terugkeer niet wederom zal kunnen accommoderen. De omstandigheid dat betrokkene zich bij terugkeer niet op gelijke wijze kan uiten of ontplooien als in Nederland is daarbij onvoldoende grond om tot vergunningverlening over te gaan.

4.3 Leden van politieke groeperingen

Het Afghaanse politieke spectrum kent een grote hoeveelheid verschillende groeperingen. Deze groeperingen zijn in meer of mindere mate georganiseerd. Veel van deze politieke groeperingen zijn gebaseerd op etniciteit en geloofsovertuiging. In de Afghaanse context is het aannemelijk dat problemen gebaseerd op politieke overtuiging voorkomen. De (centrale) autoriteiten kunnen hiertegen niet altijd bescherming bieden.
Indien een asielzoeker een beroep doet op problemen die hij op basis van zijn politieke overtuiging of activiteiten in Afghanistan heeft ondervonden met leden van de centrale autoriteiten, of de verschillende lokale krijgsheren, of met medeburgers, dient de asielzoeker aannemelijk te maken dat hij als gevolg hiervan gegronde reden heeft te vrezen voor vervolging. Indien de asielzoeker een geloofwaardig relaas heeft en het aannemelijk is geworden dat hij te vrezen heeft voor vervolging op grond van zijn politieke overtuiging, of zijn activiteiten, komt de asielzoeker op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, Vw in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel.

4.4 Ex-communisten

Er zijn geen aanwijzingen dat personen enkel vanwege hun voormalige banden met het communistische regime in het huidige Afghanistan vervolging te vrezen hebben. De mate waarin zij risico lopen hangt

af van verschillende factoren, waaronder: de mate waarin zij met de communistische ideologie worden geïdentificeerd, de rang of positie die zij ten tijde van het communistische regime hebben bekleed, de banden die familieleden met communisten onderhielden. Tevens is hun relatie tot de huidige (de facto) autoriteiten en invloedrijke stammen of facties van belang. Op grond daarvan kan zelfs het tegenovergestelde gelden, een persoon kan hierdoor bescherming genieten. Hierom zijn er geen redenen om aan te nemen dat personen enkel om banden met voormalige regimes als Verdragsvluchteling kunnen worden aangemerkt, of een reëel risico lopen op schending van artikel 3 EVRM.

Dit geldt eveneens voor personen die verdacht worden van deelname aan gewelddadigheden (ook gepleegd onder dit communistische bewind). Bij deze laatste groep wordt wel extra aandacht gevraagd voor de mogelijke toepassing van artikel 1F Vluchtelingenverdrag.

4.5 Dienstplichtigen en deserteurs

Het normale beleid, zoals weergegeven in C2/2.12 is van toepassing voor zaken waarin sprake is van gereguleerde dienstplicht voor de (centrale) autoriteiten.

Ten aanzien van Afghanistan heeft zich niet de situatie voorgedaan dat militaire acties in totaliteit door de internationale gemeenschap zijn veroordeeld als strijdig met de grondbeginselen voor humaan gedrag of met de fundamentele normen die gelden tijdens een gewapend conflict.

5 Traumatabeleid

Het algemene beleid, zoals weergegeven in C2/4.2 is van toepassing. Voor het overige zijn er met betrekking tot Afghanistan geen bijzonderheden.

6 Categoriale bescherming

Asielzoekers uit Afghanistan komen niet op grond van artikel 29, eerste lid, onder d, Vw in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel (zie C2/5).

7 Verdere beleidsconclusies en aandachtspunten

7.1 Vlucht- en/of vestigingsalternatief

Gezien de huidige situatie is er geen sprake van een vlucht- en/of vestigingsalternatief indien er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op schending van artikel 3 EVRM.

7.2 Veilig land van herkomst

Afghanistan wordt niet beschouwd als veilig land van herkomst.

7.3 Veilig derde land / land van eerder verblijf

Afghanistan wordt niet beschouwd als veilig derde land.

7.4 Artikel 1F Vluchtelingenverdrag

Het beleid zoals neergelegd in C4/3.11.3 is van toepassing. Voor de procedure omtrent getuigen van oorlogsmisdrijven en misdrijven tegen de menselijkheid wordt verwezen naar C11/3.1.

Verder zijn er nog de volgende aandachtspunten.

Gelet op het gewelddadig verleden van Afghanistan en de gewelddadigheden die zich ook nu nog lokaal voordoen, dient bijzondere aandacht te worden geschonken aan personen die hierbij zijn betrokken (geweest), of die zich beroepen op deelname aan militaire of gewelddadige acties.

7.5 Bescherming autoriteiten

Gelet op de machtsverhoudingen in het land en het trage verloop van de wederopbouw van centrale instituties onder het gezag van de centrale regering na een lange periode van interne en soms voortdurende conflicten, kan niet zonder meer worden verwacht dat bescherming door de centrale autoriteiten in alle gevallen geboden zal en kan worden ingeval van geloofwaardige en zwaarwegende problemen. De centrale autoriteiten hebben niet in het gehele land het gezag in handen. Derhalve dient te worden bezien of de asielzoeker zich kan wenden tot lokale autoriteiten, en of deze ook in staat en bereid zijn bescherming te bieden. Uit de inhoud van het ambtsbericht blijkt verder dat de International Security Assistance Force in de meeste gevallen niet in de positie verkeert bescherming te bieden.

Niet in alle gevallen zal dan ook kunnen worden tegengeworpen dat bescherming kan worden geboden. Wel mag worden verwacht dat door de asielzoeker aannemelijk wordt gemaakt waarom bescherming in het individuele geval niet (effectief) kan worden geboden. Hierbij is onder meer het persoonlijke netwerk van belang.

7.6 Geloofsovertuiging

Indien een asielzoeker aannemelijk maakt dat er sprake is van problemen die hij in Afghanistan op basis van zijn geloofsovertuiging heeft ondervonden met leden van de (centrale) autoriteiten, lokale krijgsheren, of met medeburgers waardoor zijn leven onhoudbaar is geworden, kan de asielzoeker op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, Vw in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning asiel.

7.7 Eerwraak en bloedwraak

De problematiek met betrekking tot het verkrijgen van bescherming kan ook spelen in eer- en bloedwraakzaken. De mogelijkheid tot het ontkomen aan dergelijke wraak hangt onder meer af van het vergrijp of de gebeurtenis zelf, onder welke omstandigheden het vergrijp of de gebeurtenis heeft plaatsgevonden en wie er bij betrokken waren. Binnen de traditionele verhoudingen bestaan ook niet-gewelddadige oplossingen voor deze problematiek. Voor zover deze oplossingen geen schending van artikel 3 EVRM vormen, kunnen zij worden betrokken bij de beoordeling van het relaas. Voor zover het asielrelaas van de vreemdeling geloofwaardig is en aannemelijk is gemaakt dat een niet-gewelddadige oplossing onmogelijk was, kunnen deze wraakzaken op grond van artikel 29, eerste lid, onder b, Vw leiden tot een verblijfsvergunning asiel.

7.8 Problemen gebaseerd op niet-verdragsgronden

Uit het ambtsbericht blijkt dat burgers in Afghanistan het doelwit kunnen zijn van banditisme en criminaliteit waartegen door de centrale regering niet afdoende kan worden opgetreden, omdat de wederopbouw van het politie- en het rechterlijk apparaat nog in de kinderschoenen staat. Echter, asielzoekers die zich enkel beroepen op problemen die zijn gebaseerd op welvaartsstatus en niet zijn terug te herleiden tot één van de gronden genoemd in het Vluchtelingenverdrag, komen niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel. Ook een beroep op de algehele situatie is onvoldoende om in aanmerking te komen voor een verblijfsvergunning asiel.

8 Opvangmogelijkheden Amv's

Ten aanzien van Amv's uit Afghanistan kan niet op voorhand worden geconcludeerd dat adequate opvang aanwezig is. De aanwezigheid van adequate opvang dient per individueel geval te worden vastgesteld. Het algemene beleid is van toepassing. Bij de feitelijke terugkeer moet de toegang tot een concrete opvangplaats geregeld zijn, tenzij betrokkene zich zelfstandig kan handhaven.

9 Vertrekmoratorium

Ten aanzien van asielzoekers uit Afghanistan geldt geen besluit in de zin van artikel 45, vierde lid, Vw.

Het asielbeleid ten aanzien van Angola

1 Datum

Deze versie van deze landenparagraaf treedt in werking op de dag waarop C24 van kracht wordt.

2 Achtergrond

Deze landenparagraaf bevat het landgebonden asielbeleid voor Angola. Het landgebonden asielbeleid is een uitwerking van het algemene beleid van C1 tot en met C23 en kan niet worden gezien als een uitzonderingsregeling. De algemene wet- en regelgeving blijft steeds de basis voor de individuele beoordeling van een asielaanvraag.

De beleidsconclusies in deze landenparagraaf zijn mede gebaseerd op het algemeen ambtsbericht van de Minister van BuZa van 29 december 2005 over de situatie in Angola.

3 Besluitmoratorium

Ten aanzien van asielzoekers uit Angola is geen besluit genomen in de zin van artikel 43 Vw.

4 Groepen van personen die verhoogde aandacht vragen

4.1 Bevolkingsgroepen

Er zijn geen aanwijzingen dat personen door de Angolese autoriteiten worden vervolgd vanwege hun etnische afkomst en/of religie. Het behoren tot een specifieke bevolkingsgroep vormt derhalve geen reden betrokkene in het bezit te stellen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

4.2 Politieke tegenstanders

Uit het ambtsbericht van 29 december 2005 blijkt dat op nationaal niveau de verhouding tussen de Movimento Popular de Libertação de Angola, de União Nacional para a Independência Total de Angola en oppositiepartijen goed te noemen is. In de provincies en gemeenten liggen de verhoudingen gevoeliger. Verschillende waarnemers berichten over toename van geweld tussen aanhangers van Movimento Popular de Libertação de Angola en União Nacional para a Independência Total de Angola in de provincies.

Om op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, Vw voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd in aanmerking te komen dient betrokkene aannemelijk te maken dat de problemen die hij van de zijde van de Angolese autoriteiten heeft ondervonden vanwege zijn politieke activiteiten te herleiden zijn tot daden van vervolging, zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag.

4.3 Leden van rebellenbeweging Frente de Libertação do Enclave de Cabinda

Uit het ambtsbericht van 29 december 2005 blijkt dat de belangstelling van de autoriteiten in Cabinda voor aanhangers van de Frente de Libertação do Enclave de Cabinda afneemt door de steeds verdergaande marginalisering van het Frente de Libertação do Enclave de Cabinda. Cabindezen buiten Cabinda vallen buiten de belangstelling van de Angolese autoriteiten, tenzij zij expliciet gezocht worden vanwege hun militaire activiteiten.

Om op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, Vw in aanmerking te komen voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd dient betrokkene aannemelijk te maken dat de problemen die hij heeft ondervonden van de zijde van de Angolese autoriteiten vanwege zijn (vermeende) betrokkenheid bij de Frente de Libertação do Enclave de Cabinda te herleiden zijn tot daden van vervolging gericht op de persoon van betrokkene, zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag.

Door de verwevenheid van politieke en familieverbanden in Cabinda valt niet uit te sluiten dat familieleden van Frente de Libertação do Enclave de Cabinda-rebellen vanwege hun familierelatie problemen als intimidatie en mishandeling ondervinden van de zijde van de autoriteiten in Cabinda. Er zijn geen aanwijzingen dat dit buiten Cabinda het geval is.

4.4 Journalisten

In de grondwet is vrijheid van meningsuiting en persvrijheid opgenomen. De vrijheid van meningsuiting is verbeterd sinds het tekenen van het staakt-het-vuren en het ingaan van de formele vrede in 2002. Wel oefent de overheid af en toe nog druk uit op journalisten, met name buiten Luanda. De vrijheid van meningsuiting is in de verslagperiode van het eerdergenoemde ambtsbericht ook in Cabinda verbeterd zowel voor journalisten als het maatschappelijk middenveld.

De situatie van journalisten vormt op zichzelf geen aanleiding om tot statusverlening over te gaan. Om op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, Vw voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd in aanmerking te komen, dient betrokkene aannemelijk te maken dat de problemen die hij van de zijde van de Angolese autoriteiten heeft ondervonden vanwege zijn activiteiten als journalist te herleiden zijn tot daden van vervolging, zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag.

4.5 Vrouwen

Het normale beleid, zoals onder andere weergegeven in C2/2.11, C2/3.2 en C14/4.3 is van toepassing.

De enkele omstandigheid dat betrokkene een alleenstaande vrouw is leidt in beginsel niet tot een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

4.6 Dienstplichtigen en deserteurs

Het normale beleid, zoals weergegeven in C2/2.12 is van toepassing.

Uit het ambtsbericht van 29 december 2005 blijkt dat, sinds op 4 april 2002 het akkoord tussen de regering en União Nacional para a Independência Total de Angola werd getekend, er geen dienstplichtigen meer zijn opgeroepen voor militaire dienst en er geen ronselacties meer zijn uitgevoerd.

Gedwongen inlijving door de Frente de Libertação do Enclave de Cabinda leidt op zichzelf niet tot verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Betrokkene kan hiertegen de bescherming vragen van de Angolese autoriteiten. Niet is gebleken dat de Angolese autoriteiten deze bescherming niet kunnen of willen bieden.

5 Traumatabeleid

Het algemene beleid, zoals weergegeven in C2/4.2 is van toepassing. Voor het overige zijn er met betrekking tot Angola geen bijzonderheden.

6 Categoriale bescherming

Asielzoekers uit Angola komen niet op grond van artikel 29, eerste lid, onder d, Vw in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel (zie C2/5).

7 Verdere beleidsconclusies en aandachtspunten

7.1 Vlucht- en/of vestigingsalternatief

Het algemene beleid, zoals weergegeven in C4/2.2 is van toepassing.

7.2 Veilig land van herkomst

Angola wordt niet beschouwd als veilig land van herkomst.

7.3 Veilig derde land / land van eerder verblijf
Angola wordt niet beschouwd als veilig derde land.

7.4 Artikel 1F Vluchtelingenverdrag
Het beleid zoals neergelegd in C4/3.11.3 is van toepassing. Voor de procedure omtrent getuigen van oorlogsmisdrijven en misdrijven tegen de menselijkheid wordt verwezen naar C11/3.1.

Verder zijn er nog de volgende aandachtspunten.

Zowel leden van het leger Forças Armadas Angolanas, de politie, de veiligheidsdienst, als leden van (voormalige) rebellenmilities (bijvoorbeeld União Nacional para a Independênçia Total de Angola of Frente de Libertação do Enclave de Cabinda) hebben zich in Angola op grote schaal schuldig gemaakt aan het schenden van mensenrechten. Om die reden dient men in het bijzonder bedacht te zijn of betrokkene zich mogelijk schuldig heeft gemaakt aan gedragingen als omschreven in artikel 1F Vluchtelingenverdrag.

7.5 Legale uitreis
Via het Ministerie van BuZa is vernomen dat veel Angolezen naar Europa reizen, voorzien van een Schengenvisum, afgegeven door de Portugese autoriteiten. Gelet hierop worden asielaanvragen van Angolezen gecontroleerd op mogelijke visumverlening door de Portugese autoriteiten. Bij een positief antwoord zal ten eerste worden bezien of een Dublinverzoek tot de mogelijkheden behoort. Ten tweede zal een positief antwoord van de Portugese autoriteiten tot de conclusie leiden dat betrokkene op legale wijze Angola is uitgereisd.

Een legale, gecontroleerde uitreis via de luchthaven te Luanda geldt in beginsel als contra-indicatie bij de beoordeling of betrokkene op grond van gegronde vrees voor vervolging in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

8 Opvangmogelijkheden Amv's

In het ambtsbericht van de Minister van BuZa van 29 december 2005 wordt gemeld dat alleenreizende minderjarigen en minderjarigen die reizen onder begeleiding van andere volwassenen dan hun ouders, bij het verlaten van Angola een notarieel vastgelegde toestemming van hun ouders behoren te tonen. Hierbij is tevens van belang dat een vliegreis naar Europa veel geld kost en een paspoort en (Schengen-)visum voor de reis verplicht is. Het is mede hierom onwaarschijnlijk dat een kind zonder de steun van familie een Europees land zou kunnen bereiken.

Voorts blijkt uit het genoemde ambtsbericht dat er voor Amv's adequate opvang in Angola voorhanden is.

Wettelijk verantwoordelijk voor wezen en andere alleenstaande minderjarigen zijn de Directie Kinderen en het Nationale Programma voor Opsporing en Hereniging van Families binnen het Angolese Ministerie voor Hulp en Sociale Herintegratie. Onder de taakstelling van deze afdelingen valt ook voogdijstelling. De verantwoordelijke afdelingen zijn echter zwaar overbelast.

Opvang voor uit Nederland teruggekeerde Angolese Amv's is geregeld in het opvangcentrum Mulemba. Via de IOM wordt in dit tehuis aan terugkerende alleenstaande minderjarige Angolezen van alle leeftijden opvang geboden. Kinderen die in het opvanghuis worden opgevangen, kunnen totdat zij meerderjarig worden in het tehuis verblijven en worden tussentijds niet overgeplaatst naar andere opvangtehuizen. In het opvangcentrum kunnen vanaf augustus 2005 tien uit Nederland teruggekeerde Amv's van alle leeftijden (nul tot achttien jaar) worden opgevangen. Uit het ambtsbericht van 29 december 2005 blijkt dat van plaatsing in Mulemba slechts éénmaal kortstondig gebruik is gemaakt,

omdat alle terugkerende Amv's elders in Angola opvangmogelijkheden bleken te hebben. Gezien het vorenstaande wordt verwacht dat de doorstroming in Mulemba groot genoeg zal zijn om steeds aan terugkerende Angolese alleenstaande minderjarigen opvang te kunnen bieden. Voor meer informatie omtrent het opvanghuis Mulemba wordt naar het ambtsbericht verwezen.

Minderjarige asielzoekers van Angolese nationaliteit komen derhalve niet in aanmerking voor verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd bedoeld voor Amv's. Bij de feitelijke terugkeer moet de toegang tot Mulemba of een andere concrete opvangplaats geregeld zijn.

9 Vertrekmoratorium

Ten aanzien van asielzoekers uit Angola is geen besluit genomen in de zin van artikel 45, vierde lid, Vw.

Het asielbeleid ten aanzien van Armenië

1 Datum

Deze versie van deze landenparagraaf treedt in werking op de dag waarop C24 van kracht wordt.

2 Achtergrond

Deze landenparagraaf bevat het landgebonden asielbeleid voor Armenië. Het landgebonden asielbeleid is een uitwerking van het algemene beleid van C1 tot en met C23 en kan niet worden gezien als een uitzonderingsregeling. De algemene wet- en regelgeving blijft steeds de basis voor de individuele beoordeling van een asielaanvraag.

De beleidsconclusies in deze landenparagraaf zijn mede gebaseerd op het algemeen ambtsbericht van de Minister van BuZa van 17 december 2005 over de situatie in Armenië.

3 Besluitmoratorium

Ten aanzien van asielzoekers uit Armenië geldt geen besluit in de zin van artikel 43 Vw.

4 Groepen van personen die verhoogde aandacht vragen

4.1 Etnische Azeri

Uit het ambtsbericht van de Minister van BuZa blijkt dat verreweg de meeste etnische Azeri Armenië al tussen 1988 en 1990 hebben verlaten naar aanleiding van de oorlog om Nagorny Karabach. Zij zijn over het algemeen naar één van de voormalige Sovjetstaten zoals Rusland, Belarus, Azerbeidzjan, Oekraïne en Georgië getrokken. De etnische Azeri die heden nog woonachtig zijn in Armenië, maken deel uit van een gemengd echtpaar (van wie in de meeste gevallen de man etnisch Armeens is en de vrouw etnisch Azeri), zijn kind van een gemengd echtpaar of zijn alleenstaande vrouwen. Het gaat hierbij om enkele honderden personen.

Gelet op het mogelijke tijdsverloop sinds het vertrek van de etnische Azeri zal eerst worden bezien of de vreemdeling niet inmiddels in het bezit is van het staatsburgerschap van één van die deelrepublieken van de voormalige Sovjet-Unie.

Voorzover betrokkene de Armeense nationaliteit heeft, zal een beroep op gebeurtenissen vóór 1992, gelet op het tijdsverloop, niet snel leiden tot de conclusie dat er aanleiding is voor het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Immers, indien de vreemdeling voor 1992 is vertrokken en daarna geruime tijd buiten Armenië heeft verbleven, zal niet snel aannemelijk gemaakt kunnen worden dat de vreemdeling thans nog te vrezen zou hebben in Armenië.

Bij de beoordeling van het asielrelaas wordt meegewogen dat, blijkens het ambtsbericht van de Minister van BuZa van 17 maart 2003 over de situatie in Armenië, etnische Azeri die tijdens het conflict om Nagorny Karabach in Armenië zijn blijven wonen worden, beschouwd als Armeens staatsburger en met de daarmee verbonden rechten en plichten. Tevens meldt eerder genoemd ambtsbericht dat er geen gevallen bekend zijn over discriminatie of geweld door de overheid of burgers tegen deze in Armenië verblijvende Azeri.

Gelet op de berichtgeving in het ambtsbericht van de Minister van BuZa, dat geen nadere informatie bekend is omtrent de positie van een etnische Azeri bij terugkeer naar Armenië wordt bij zaken, waarbij de asielzoeker voor 1992 is vertrokken, eerder aangenomen dat bij terugkeer een schending plaatsvindt van het gestelde in artikel 3 EVRM.

Naarmate de etnische Azeri echter recenter uit Armenië is vertrokken, zal hij (meer) gemotiveerd moeten aangeven aan welke behandeling hij bij terugkeer in het land van herkomst bloot zal worden gesteld en dat die behandeling waar hij aan bloot gesteld zal worden, een behandeling is als bedoeld in artikel 3 EVRM.

Het verschil in behandeling tussen personen die voor 1992 zijn vertrokken en personen die recenter zijn vertrokken is gelegen in de informatie uit het ambtsbericht van de Minister van BuZa, dat etnische Azeri die na 1992 in Armenië zijn gebleven doorgaans geheel in de maatschappij geïntegreerd zijn.

Etnische Azeri, van wie gelet op het vorenstaande geconcludeerd wordt dat zij bij terugkeer een reëel risico lopen op schending van het gestelde in artikel 3 EVRM, kunnen op grond van artikel 29, eerste lid, onder b, Vw in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

4.2 Gemengd gehuwden

Gelet op hetgeen is vermeld in het ambtsbericht van de Minister van BuZa over de positie van gemengd gehuwden in Armenië, wordt geconcludeerd dat er voor hen bij terugkeer niet op voorhand sprake is van schending van het gestelde in artikel 3 EVRM.

Immers, uit het ambtsbericht is gebleken dat de etnische Azeri die thans nog in Armenië verblijven geen problemen ondervinden, en dat in toenemende mate sprake is van een gematigde opstelling tegenover etnische Azeri. Voorts blijkt uit het ambtsbericht inzake Staatsburgerschap- en Vreemdelingenwetgeving van 14 augustus 2002 dat ook etnisch Azeri mannen met een Armeense vrouw voor staatsburgerschap in aanmerking kunnen komen.

Vorenstaande geldt zowel in gevallen waar de man etnisch Azeri is als ook in gevallen waar de vrouw etnisch Azeri is.

Weliswaar is het blijkens het meest recente ambtsbericht mogelijk dat gemengd gehuwden die zich in Armenië vestigen, te maken krijgen met lokale weerstand, maar dat is onvoldoende om te concluderen dat daarom reeds op voorhand een reëel risico bestaat op schending van het gestelde in artikel 3 EVRM.

Personen met een gemengd huwelijk zullen derhalve gemotiveerd moeten aangeven aan welke behandeling zij bij terugkeer in het land van herkomst bloot zullen worden gesteld en dat die behandeling waar zij aan bloot gesteld zullen worden, een behandeling is als bedoeld in artikel 3 EVRM.

Personen met een gemengd huwelijk, van wie gelet op het vorenstaande geconcludeerd wordt dat zij bij terugkeer een reëel risico lopen op schending van het gestelde in artikel 3 EVRM, kunnen op grond van artikel 29, eerste lid, onder b, Vw in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

4.3 Kinderen uit een gemengd huwelijk

Voor wat betreft kinderen (minderjarig of meerderjarig) uit een gemengd huwelijk is van belang dat de etniciteit doorgaans wordt doorgegeven via de vaderlijke lijn. In beginsel houdt dat in dat een kind van een Armeense Azeri vader, zelf ook etnisch Armeens is en dat een kind van een Azeri vader, zelf ook etnisch Azeri is.

Uit het ambtsbericht van de Minister van BuZa blijkt dat met betrekking tot in Armenië woonachtige kinderen uit een gemengd huwelijk, in Armenië geen sprake meer is van discriminatie van overheidswege en zijn er geen gevallen bekend van kinderen van gemengde afkomst, die problemen hebben ondervonden, die uitsluitend gerelateerd waren aan hun etnische afkomst.

Gelet op vorenstaande is de enkele omstandigheid dat betrokkene (minder- of meerderjarig) kind is van ouders van gemengde afkomst als hierboven bedoeld, onvoldoende om te concluderen dat sprake is van vervolging op grond van etniciteit in de zin van het Vluchtelingenverdrag, noch dat op voorhand een reëel risico bestaat op schending van het gestelde in artikel 3 EVRM.

Voor de beoordeling van aanvragen van kinderen, die geboren zijn uit een gemengd huwelijk, die Nederland zijn ingereisd met beide ouders, is naast vorenstaande tevens het gestelde ten aanzien van gemengd gehuwden van belang.

Indien een kind van een etnisch Armeense vader langdurig bij zijn alleenstaande etnisch Azeri moeder heeft verbleven (zonder aanwezigheid van de vader), dan kan een dergelijk kind als etnisch Azeri worden aangemerkt. Bij deze beoordeling is tevens van belang de beheersing van het Azeri, alsmede het bezit van identiteitsdocumenten met een Azeri naam, en/of het gebied waaruit het kind afkomstig is dan wel waar het langdurig (met zijn moeder) heeft verbleven.

Vorenstaande kan overeenkomstig worden toegepast op een kind van een etnisch Azeri vader, die langdurig bij zijn alleenstaande etnisch Armeense moeder heeft verbleven (zonder aanwezigheid van de vader).

Indien een kind op grond van vorenstaande wordt aangemerkt als etnisch Armeens, dan is met betrekking tot de toets of sprake kan zijn van vluchtelingschap dan wel mogelijke schending van het gestelde in artikel 3 EVRM het algemene asielbeleid van toepassing.

Indien een kind op grond van vorenstaande wordt aangemerkt als etnisch Azeri, dan is met betrekking tot de toets of sprake kan zijn van vluchtelingschap dan wel mogelijke schending van het gestelde in artikel 3 EVRM van belang hetgeen hiervoor is beschreven met betrekking tot gemengd gehuwden.

4.4 Vrouwen

Het normale beleid, zoals onder andere weergegeven in C2/2.11, C2/3.2 en C14/4.3 is van toepassing.

4.5 Dienstplichtigen en deserteurs

Het normale beleid, zoals weergegeven in C2/2.12 is van toepassing.

De strafmaten voor dienstweigering en desertie, zoals vermeld in het ambtsbericht, zijn niet als onevenredig zwaar aan te merken. Dit geldt ook voor dienstplichtigen die op onvrijwillige basis naar Nagorny Karabach zijn gezonden.

Ten aanzien van Armenië heeft zich niet de situatie voorgedaan dat militaire acties in totaliteit door de internationale gemeenschap zijn veroordeeld als strijdig met de grondbeginselen voor humaan gedrag of met de fundamentele normen die gelden tijdens een gewapend conflict.

Dienstweigeraars en deserteurs uit Armenië komen in beginsel niet in aanmerking voor verlening van een verblijfsvergunning asiel.

5 Traumatabeleid

Het algemene beleid, zoals weergegeven in C2/4.2 is van toepassing. Voor het overige zijn er met betrekking tot Armenië geen bijzonderheden.

6 Categoriale bescherming

Asielzoekers uit Armenië komen niet op grond van artikel 29, eerste lid, onder d, Vw in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel (zie C2/5).

7 Verdere beleidsconclusies en aandachtspunten

7.1 Vlucht- en/of vestigingsalternatief
Het algemene beleid, zoals weergegeven in C4/2.2 is van toepassing.

7.2 Veilig land van herkomst
Armenië wordt niet beschouwd als veilig land van herkomst.

7.3 Veilig derde land / land van eerder verblijf
Armenië wordt niet beschouwd als veilig derde land.

Ten aanzien van de beoordeling van de vraag of er een land van eerder verblijf is, wordt opgemerkt dat het mogelijk is dat betrokkene, indien hij ten tijde van de voormalige Sovjet-Unie uit de toenmalige deelrepubliek Armenië is vertrokken en niet in het bezit is gesteld van het staatsburgerschap van één van deze voormalige deelrepublieken, maar anderszins legaal verblijf had.

Dit wordt meegewogen bij de beoordeling van de aanvraag ingevolge artikel 31, tweede lid, onder i, Vw (zie C4/3.9).

Indien uit het relaas van betrokkene, de (doorlopende) duur van de verblijfsvergunning of uit onderzoek door de Minister van BuZa niet valt af te leiden dat de asielzoeker duurzame bescherming zal genieten in het land van eerder verblijf, dan wordt geen toepassing gegeven aan artikel 31, tweede lid, onder i, Vw.

7.4 Artikel 1F Vluchtelingenverdrag
Het beleid zoals neergelegd in C4/3.11.3 is van toepassing. Voor de procedure omtrent getuigen van oorlogsmisdrijven en misdrijven tegen de menselijkheid wordt verwezen naar C11/3.1.

7.5 Nationaliteit of staatsburgerschap
Veel Armeniërs zijn, op het moment dat de Sovjet-Unie nog als staat bestond, uit de toenmalige deelrepubliek Armenië vertrokken, veelal naar één van de andere deelrepublieken van de voormalige Sovjet-Unie. Nadat de voormalige Sovjet-Unie ophield te bestaan (december 1991), hebben velen het staatsburgerschap verkregen van één van deze later zelfstandig geworden republieken.

Voor de voorwaarden ter vaststelling van het staatsburgerschap in de republieken van de voormalige Sovjet-Unie wordt verwezen naar het ambtsbericht van het Ministerie van BuZa inzake Staatsburgerschap- en Vreemdelingenwetgeving in de republieken van de voormalige Sovjet-Unie van 14 augustus 2002.

8 Opvangmogelijkheden Amv's

Uit het ambtsbericht van de Minister van BuZa komt naar voren dat de familiebanden en -tradities in Armenië nog relatief sterk zijn, zodat de meeste minderjarigen zoveel mogelijk binnen de familie zullen worden opgevangen. Voor de opvang van alleenstaande minderjarige kinderen zijn weliswaar voorzieningen, doch de kwaliteit is doorgaans – vanwege gebrek aan financiën – slecht te noemen.

Ten aanzien van Amv's uit Armenië kan niet op voorhand worden geconcludeerd dat adequate opvang aanwezig is. De aanwezigheid van adequate opvang dient per individueel geval te worden vastgesteld. Het algemene beleid is van toepassing. Bij de feitelijke terugkeer moet de toegang tot een concrete opvangplaats geregeld zijn, tenzij betrokkene zich zelfstandig kan handhaven.

9 Vertrekmoratorium

Ten aanzien van asielzoekers uit Armenië geldt geen besluit in de zin van artikel 45, vierde lid, Vw.

Het asielbeleid ten aanzien van Azerbeidzjan

1 Datum

Deze versie van deze landenparagraaf treedt in werking op de dag waarop C24 van kracht wordt.

2 Achtergrond

Deze landenparagraaf bevat het landgebonden asielbeleid voor Azerbeidzjan. Het landgebonden asielbeleid is een uitwerking van het algemene beleid van C1 tot en met C23 en kan niet worden gezien als een uitzonderingsregeling. De algemene wet- en regelgeving blijft steeds de basis voor de individuele beoordeling van een asielaanvraag.

De beleidsconclusies in deze landenparagraaf zijn mede gebaseerd op het algemeen ambtsbericht van de Minister van BuZa van 16 november 2005 over de situatie in Azerbeidzjan.

3 Besluitmoratorium

Ten aanzien van asielzoekers uit Azerbeidzjan is geen besluit genomen in de zin van artikel 43 Vw.

4 Groepen van personen die verhoogde aandacht vragen

4.1 Etnisch Azeri's

Met betrekking tot de beoordeling van asielaanvragen van etnisch Azeri's is het algemene asielbeleid van toepassing.

4.2 Etnisch Armeniërs

4.2.1 *Inleiding*

Naar aanleiding van de oorlog om Nagorny Karabach hebben verreweg de meeste etnisch Armeniërs Azerbeidzjan al tussen 1988 en 1990 verlaten. Zij zijn over het algemeen naar één van de voormalige Sovjetstaten zoals de Rusland, Belarus, Armenië, Oekraïne en Georgië getrokken. In Nederland worden asielaanvragen ingediend door zowel personen die recentelijk Azerbeidzjan hebben verlaten, als personen die al jaren geleden Azerbeidzjan hebben verlaten.

Gelet op het mogelijke tijdsverloop sinds het vertrek van de etnisch Armeniër zal eerst moeten worden bezien of de vreemdeling niet inmiddels in het bezit is van het staatsburgerschap van één van die deelrepublieken van de voormalige Sovjet-Unie.

Bij die beoordeling van het asielrelaas wordt meegewogen dat, blijkens het ambtsbericht van de Minister van BuZa, al jaren geen sprake meer is van discriminatie van overheidswege. Tevens meldt eerder genoemd ambtsbericht dat er geen gevallen bekend zijn waarin enkel de etnische afkomst aanleiding is voor detentie, mishandeling of andere direct op de persoon gerichte fysieke acties. Voorts kunnen etnisch Armeniërs de bescherming inroepen van de Azerbeidzjaanse autoriteiten tegen intimidatie of achterstelling, hoewel niet kan worden uitgesloten dat de autoriteiten minder geneigd zijn bescherming te bieden aan etnisch Armeniërs (dan aan etnisch Azeri's). Gelet hierop kan in beginsel van een etnisch Armeniër verlangd worden dat hij in voorkomende gevallen om de bescherming van de Azerbeidzjaanse autoriteiten verzoekt.

4.2.2 *Vertrokken uit Azerbeidzjan vóór 1988*

Een beroep op gebeurtenissen vóór 1988 zal, gelet op het tijdsverloop, niet snel leiden tot de conclusie dat er sprake is van vluchtelingenschap of van schending van het EVRM. Immers, indien de vreemdeling voor 1988 is vertrokken en daarna geruime tijd buiten Azerbeidzjan heeft verbleven, zal niet snel aannemelijk gemaakt kunnen worden dat de vreemdeling thans nog te vrezen zou hebben in Azerbeidzjan.

Dit laat echter onverlet de mogelijkheid dat een vreemdeling in het asielrelaas op individuele gronden aannemelijk maakt dat hij te vrezen heeft voor vervolging als bedoeld in het Vluchtelingenverdrag.

Gelet op de berichtgeving in het ambtsbericht van het Ministerie van BuZa, dat geen nadere informatie bekend is omtrent de positie van een etnisch Armeniër bij terugkeer naar Azerbeidzjan, wordt bij zaken, waarbij de asielzoeker tot 1993 is vertrokken, eerder aangenomen dat bij terugkeer een schending plaatsvindt van het gestelde in artikel 3 EVRM. Op het al dan niet tegenwerpen van een vestigingsalternatief wordt hieronder nader ingegaan.

4.2.3 ***Vertrokken uit Azerbeidzjan tussen 1988 en 1992***

Een bijzondere positie wordt ingenomen door de groep van etnisch Armeniërs die in de periode 1988 tot en met 1992 uit Azerbeidzjan zijn vertrokken.
De keuze voor 1988 is gelegen in het feit dat in dat jaar de eerste onlusten zijn begonnen (27/28 februari 1988). De keuze voor het jaar 1992 is gebaseerd op het feit dat de situatie rond Nagorny Karabach na 1992 over het gewelddadige hoogtepunt heen was; eerst in 1994 is de wapenstilstand formeel getekend.

Tevens stelt het ambtsbericht dat de meeste etnisch Armeniërs Azerbeidzjan in 1992 reeds hadden verlaten. Het betreft in Azerbeidzjan dus een niet-geïntegreerde groep; dit in uitdrukkelijke tegenstelling tot de groep die na 1992 is gebleven en de oorlog heeft meegemaakt en daarmee geïntegreerd wordt beschouwd met de gemeenschap waar zij verblijven of verbleven hebben.

Voor de etnisch Armeniërs die vanaf 1988 tot en met 1992 zijn vertrokken uit Azerbeidzjan, gelden de volgende voorwaarden:
– er dient sprake te zijn van een geloofwaardig en consistent individueel relaas; en
– de vreemdeling, etnisch Armeniër uit Azerbeidzjan, heeft aangetoond dan wel aannemelijk gemaakt dat hij/zij in deze (oorlogs)periode (1988 – 1992) is vertrokken én als gevolg van deze onlusten is vertrokken; en
– de vreemdeling heeft aangetoond dan wel aannemelijk gemaakt niet één van de andere nationaliteiten van de deelrepublieken van de voormalige Sovjetunie te hebben gekregen of verkregen.

Indien een etnisch Armeniër, afkomstig uit Azerbeidzjan, voldoet aan de hierboven gestelde cumulatieve voorwaarden, kan hij op grond van artikel 29, eerste lid, onder b, Vw in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

4.2.4 ***Vertrokken uit Azerbeidzjan vanaf 1993***

Het normale asielbeleid is van toepassing, met inachtneming van wat hiervan in C24/4.2.1 is bepaald.

Uit het ambtsbericht van de Minister van BuZa blijkt, dat etnisch Armeniërs die na 1992 in Azerbeidzjan zijn gebleven doorgaans geheel in de maatschappij geïntegreerd zijn. Naarmate de etnisch Armeniër recenter uit Azerbeidzjan is vertrokken, zal hij (meer) gemotiveerd moeten aangeven aan welke behandeling hij bij terugkeer in het land van herkomst bloot zal worden gesteld en dat die behandeling waar hij aan bloot gesteld zal worden, een behandeling is als bedoeld in het Vluchtelingenverdrag en in artikel 3 EVRM.

4.3 Gemengd gehuwden

Het hiervoor gestelde met betrekking tot etnische Armeniërs is ook van toepassing op gemengd gehuwden.
Onder gemengd gehuwden wordt zowel een huwelijk verstaan van een etnisch Azeri man met een etnisch Armeense vrouw als van een etnisch Armeense man met een etnisch Azeri vrouw.
Hoewel in het ambtsbericht van de Minister van BuZa geen expliciete vermelding wordt gemaakt met betrekking tot de positie van personen die een ‘gemengde relatie’ onderhouden, wordt op grond van hetgeen is beschreven met betrekking tot de positie van gemengd gehuwden aangenomen dat dit in beginsel eveneens van toepassing is op personen die een duurzame gemengde relatie onderhouden.

4.4 Kinderen uit een gemengd huwelijk

Voor wat betreft kinderen (minder- of meerderjarig) uit een gemengd huwelijk is van belang dat de etniciteit doorgaans wordt doorgegeven via de vaderlijke lijn. In beginsel houdt dat in dat een kind van een etnisch Azeri vader, zelf ook etnisch Azeri is en dat een kind van een etnisch Armeense vader, zelf ook etnisch Armeens is. Van kinderen uit een gemengd huwelijk, die zich reeds zelfstandig (los van de ouders) hebben gevestigd, wordt in beginsel aangenomen dat zij de etniciteit van de vader hebben doorgekregen.

Uit het ambtsbericht van de Minister van BuZa blijkt dat in Azerbeidzjan woonachtige kinderen uit een gemengd huwelijk, van wie de vader etnisch Azeri is, doorgaans geheel in de Azerbeidzjaanse maatschappij zijn geïntegreerd. Bovendien is in Azerbeidzjan geen sprake meer van discriminatie van overheidswege en zijn er geen gevallen bekend van kinderen van gemengde afkomst, die problemen hebben ondervonden, die uitsluitend gerelateerd waren aan hun etnische afkomst.

Gelet op vorenstaande is de enkele omstandigheid dat betrokkene (minder- of meerderjarig) kind is van ouders van gemengde afkomst als hierboven bedoeld onvoldoende om te concluderen dat sprake is van vervolging op grond van etniciteit in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat op voorhand een reëel risico bestaat op schending van het gestelde in artikel 3 EVRM.

Voor de beoordeling van aanvragen van kinderen, die geboren zijn uit een gemengd huwelijk, die Nederland zijn ingereisd met beide ouders, is naast vorenstaande tevens het hiervoor gestelde met betrekking tot gemengd gehuwden van belang.

Indien een kind van een etnisch Azeri vader langdurig bij zijn alleenstaande etnisch Armeense moeder heeft verbleven (zonder aanwezigheid van de vader), kan een dergelijk kind als etnisch Armeens worden aangemerkt. Bij deze overweging is tevens van belang de beheersing van de Armeense taal, alsmede het bezit van identiteitsdocumenten met een Armeense naam, en/of het gebied waaruit het kind afkomstig is dan wel waar het langdurig (met zijn moeder) heeft verbleven.

Vorenstaande kan overeenkomstig worden toegepast op een kind van een etnisch Armeense vader, die langdurig bij zijn alleenstaande etnisch Azeri moeder heeft verbleven (zonder aanwezigheid van de vader).

Indien een kind op grond van vorenstaande wordt aangemerkt als etnisch Armeens, dan is met betrekking tot de toets of sprake kan zijn van vluchtelingschap dan wel mogelijke schending van het gestelde in artikel 3 EVRM alsmede of sprake is van een vlucht- of vestigingsalternatief, het beleid inzake etnische Armeniërs van toepassing.
Indien een kind op grond van vorenstaande wordt aangemerkt als etnisch Azeri, dan is met betrekking tot de toets of sprake kan zijn van vluchtelingschap dan wel mogelijke schending van het gestelde in artikel 3 EVRM alsmede of sprake is van een vlucht- of vestigingsalternatief, het beleid inzake etnische Azeri van toepassing.

4.5 Vrouwen

Het normale beleid, zoals onder andere weergegeven in C2/2.11, C2/3.2 en C14/4.3 is van toepassing.

4.6 Dienstplichtigen en deserteurs

Het normale beleid, zoals weergegeven in C2/2.12 is van toepassing.

Ten aanzien van Azerbeidzjan heeft zich niet de situatie voorgedaan dat militaire acties in totaliteit door de internationale gemeenschap zijn veroordeeld als strijdig met de grondbeginselen voor humaan gedrag of met de fundamentele normen die gelden tijdens een gewapend conflict.

De strafmaat voor dienstweigering en desertie, zoals vermeld in het ambtsbericht van de Minister van BuZa, is niet als onevenredig zwaar aan te merken. Voor zover het betreft een etnisch Armeniër, afkomstig uit Nagorny Karabach, wordt verwezen naar paragraaf 3.5.2 van het ambtsbericht.
Ten aanzien van Azerbeidzjan heeft zich niet de situatie voorgedaan dat militaire acties in totaliteit door de internationale gemeenschap zijn veroordeeld als strijdig met de grondbeginselen voor humaan gedrag of met de fundamentele normen die gelden tijdens een gewapend conflict.
Dienstweigeraars en deserteurs uit Azerbeidzjan komen in beginsel niet in aanmerking voor verlening van een verblijfsvergunning asiel.

5 Traumatabeleid

Het algemene beleid, zoals weergegeven in C2/4.2 is van toepassing. Hetgeen hierboven is gesteld met betrekking tot het binnenlands en buitenlands vestigingsalternatief is ook van toepassing met betrekking tot het traumatabeleid.

Voor het overige zijn er met betrekking tot Azerbeidzjan geen bijzonderheden.

6 Categoriale bescherming

Asielzoekers uit Azerbeidzjan komen niet op grond van artikel 29, eerste lid, onder d, Vw in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel (zie C2/5).

7 Verdere beleidsconclusies en aandachtspunten

7.1 Vlucht- en/of vestigingsalternatief

Het algemene beleid, zoals weergegeven in C4/2.2 is van toepassing. Ten aanzien van Azerbeidzjan geldt in het bijzonder het volgende.

Etnische Azeri
Indien van een etnisch Azeri geconcludeerd wordt dat hij te vrezen heeft voor vervolging in de enclave Nagorny Karabach van de zijde van de Karabachse autoriteiten dan wel van de zijde van de etnisch Armeense bevolking, dan wel dat er bij terugkeer naar Nagorny Karabach een reëel risico bestaat op schending van het gestelde in artikel 3 van het EVRM, dan is er in beginsel een vlucht- of vestigingsalternatief in Azerbeidzjan voor handen.
Bij deze beoordeling dient overigens wel in het oog gehouden te worden dat er in Nagorny Karabach zo goed als geen (alleenstaande) Azeri's meer verblijven.

Etnische Armeniërs
Etnische Armeniërs van wie geconcludeerd wordt dat zij verdragsvluchteling zijn, dan wel dat schending van artikel 3 EVRM dreigt, komen in beginsel niet op grond van artikel 29, eerste lid, onder a of b, Vw in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd, aangezien in beginsel een binnenlands vlucht- of vestigingsalternatief in Nagorny Karabach voorhanden is.

Indien om individuele redenen wordt geconcludeerd dat het binnenlands vestigingsalternatief in Nagorny Karabach niet kan worden tegengeworpen, of indien bij etnisch Armeniërs wordt geconcludeerd dat er bij terugkeer naar Nagorny Karabach een reëel risico bestaat op schending van het gestelde in artikel 3 EVRM, dan komen etnisch Armeniërs evenmin op grond van artikel 29, eerste lid, onder b, Vw in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd, aangezien in beginsel een buitenlands vestigingsalternatief in Armenië aanwezig is.
Immers, uit het ambtsbericht van het Ministerie van BuZa blijkt dat de Armeense autoriteiten bereid

zijn etnisch Armeniërs terug/over te nemen. Uit Azerbeidzjan vertrokken etnisch Armeniërs worden door Armenië adequaat opgevangen. Bovendien kunnen zij eenvoudig in aanmerking komen voor de Armeense nationaliteit. Zij worden door de Armeense autoriteiten niet teruggestuurd naar Azerbeidzjan.

Dit buitenlands vestigingsalternatief wordt niet tegengeworpen aan verdragsvluchtelingen. Indien om individuele redenen wordt geconcludeerd dat aan een verdragsvluchteling het binnenlands vluchtalternatief in Nagorny Karabach niet kan worden tegengeworpen, dan kan de vergunning alsnog op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, Vw worden verleend. In een dergelijk geval wordt aan een eventueel buitenlands vluchtalternatief geen toepassing gegeven, aangezien het Vluchtelingenverdrag daar geen ruimte voor biedt.

Indien geconcludeerd wordt dat een etnisch Armeniër, afkomstig uit Nagorny Karabach, te vrezen heeft voor vervolging in Nagorny Karabach, dan kan een vergunning op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, Vw worden verleend. In een dergelijk geval wordt aan een binnenlands vlucht- of buitenlands vestigingsalternatief geen toepassing gegeven.

Het binnenlands vlucht- of vestigingsalternatief Nagorny Karabach, noch het buitenlands vestigingsalternatief Armenië wordt tegengeworpen aan de groep die tussen 1988 en 1992 Azerbeidzjan heeft verlaten, indien wordt voldaan aan de genoemde voorwaarden. Dit laat onverlet dat eerder verblijf in Armenië kan worden tegengeworpen in het kader van artikel 31, tweede lid, onder h of i, Vw.

Gemengd gehuwden
Gemengd gehuwden, die na 1992 uit Azerbeidzjan zijn vertrokken, kan een binnenlands vlucht- of vestigingsalternatief worden tegengeworpen in andere delen van Azerbeidzjan, indien dit mogelijk is op grond van het algemene beleidskader zoals omschreven in C4/2.2.

Gemengd gehuwden, afkomstig uit Nagorny Karabach, wordt geen binnenlands vlucht- of vestigingsalternatief tegengeworpen in de rest van Azerbeidzjan, tenzij zij na het vertrek uit Nagorny Karabach, langdurig in (de rest van) Azerbeidzjan hebben verbleven. Het binnenlands vlucht- of vestigingsalternatief in Nagorny Karabach wordt niet tegengeworpen bij gemengd gehuwden, afkomstig uit Azerbeidzjan, aangezien het blijkens het ambtsbericht van de Minister van BuZa niet zeker is dat zij zich kunnen handhaven in Nagorny Karabach, tenzij zij na het vertrek uit Azerbeidzjan, langdurig in Nagorny Karabach hebben verbleven.

Gelet op hetgeen is vermeld in het ambtsbericht van de Minister van BuZa over de positie van gemengd gehuwden (waaronder begrepen de kinderen uit een dergelijk huwelijk) in Armenië wordt geconcludeerd dat het buitenlands vestigingsalternatief in Armenië ook kan worden tegengeworpen aan gemengd gehuwden, zowel in gevallen waar de man etnisch Azeri is als ook in gevallen waar de vrouw etnisch Azeri is.
Weliswaar is het blijkens het voornoemde ambtsbericht mogelijk dat gemengd gehuwden die zich voor het eerst in Armenië vestigen, te maken krijgen met lokale weerstand, maar dat is onvoldoende om te concluderen dat daarom reeds op voorhand een reëel risico bestaat op schending van het gestelde in artikel 3 EVRM.
Slechts indien gemengd gehuwden aannemelijk hebben gemaakt dat bij een terugkeer naar Armenië een reëel risico bestaat op schending van het gestelde in artikel 3 EVRM, kan een buitenlands vestigingsalternatief in Armenië niet worden tegengeworpen. In dergelijke gevallen kan een vergunning op grond van artikel 29, eerste lid, onder b, Vw worden verleend.

In zaken waarin een beroep wordt gedaan op het traumatabeleid gelden dezelfde criteria met betrekking tot de toepassing van het vestigingsalternatief.

7.2 Veilig land van herkomst
Azerbeidzjan wordt niet beschouwd als veilig land van herkomst.

7.3 Veilig derde land / land van eerder verblijf
Azerbeidzjan wordt niet beschouwd als veilig derde land.

Ten aanzien van de vraag of er een land van eerder verblijf is, wordt opgemerkt dat het mogelijk is dat betrokkene, indien hij ten tijde van de voormalige Sovjet-Unie uit de toenmalige deelrepubliek Azerbeidzjan is vertrokken, niet in het bezit is gesteld van het staatsburgerschap van één van deze voormalige deelrepublieken, maar anderszins verblijf had.

Dit wordt meegewogen bij de beoordeling van de aanvraag ingevolge artikel 31, tweede lid, onder i, Vw (zie C4/3.9).

Indien uit het relaas van betrokkene, de (doorlopende) duur van de verblijfsvergunning of onderzoek door de Minister van BuZa niet valt af te leiden dat de asielzoeker duurzame bescherming zal genieten in het land van eerder verblijf, dan wordt geen toepassing gegeven aan artikel 31, tweede lid, onder i, Vw.

Eerder verblijf in Armenië
Uit het ambtsbericht van het Ministerie van BuZa blijkt dat de Armeense autoriteiten bereid zijn etnisch Armeniërs terug of over te nemen. Uit Azerbeidzjan vertrokken etnisch Armeniërs worden door Armenië adequaat opgevangen. Zij worden door de Armeense autoriteiten niet teruggestuurd naar Azerbeidzjan. De aanvraag om toelating als vluchteling van etnisch Armeniërs die eerder langer dan twee weken in Armenië hebben verbleven, kan in voorkomende gevallen derhalve worden afgewezen op grond van artikel 31, tweede lid, onder i, Vw (zie C4/3.9).

7.4 Artikel 1F Vluchtelingenverdrag
Het beleid zoals neergelegd in C4/3.11.3 is van toepassing. Voor de procedure omtrent getuigen van oorlogsmisdrijven en misdrijven tegen de menselijkheid wordt verwezen naar C11/3.1.

7.5 Nationaliteit of staatsburgerschap
Op het moment dat de Sovjet-Unie nog als staat bestond, zijn velen reeds uit de toenmalige deelrepubliek Azerbeidzjan vertrokken, veelal naar één van de andere deelrepublieken van de voormalige Sovjet-Unie. Nadat de voormalige Sovjet-Unie ophield te bestaan (december 1991), hebben velen het staatsburgerschap verkregen van één van deze later zelfstandig geworden republieken.

Voor de voorwaarden ter vaststelling van het staatsburgerschap in de republieken van de voormalige Sovjet-Unie wordt verder verwezen naar het ambtsbericht van het Ministerie van BuZa inzake Staatsburgerschap- en Vreemdelingenwetgeving in de republieken van de voormalige Sovjet-Unie van 14 augustus 2002 (kenmerk DPV/AM-743442).

Van belang is verder hetgeen is opgenomen in het algemene ambtsbericht inzake de algehele situatie in Azerbeidzjan. Hierin heeft het Ministerie van BuZa een hoofdstuk opgenomen inzake staatsburgerschapwetgeving Azerbeidzjan, met name de Nationaliteitswet 1990, de Grondwet van Azerbeidzjan van 1995 en de Wet op het Staatsburgerschap van 1998.

Hieruit komt naar voren dat er sprake kan zijn van staatloosheid bij personen die vóór 1 januari 1999 Azerbeidzjan hebben verlaten. Personen die het staatsburgerschap van Azerbeidzjan eenmaal hebben verkregen, kunnen dat niet hebben verloren op grond van verblijf in het buitenland.

Echter, gelet op het feit dat er tevens sprake is geweest van de-registratie (tot 1994) van personen van etnisch Armeense komaf door de Azerbeidzjaanse autoriteiten, kan het moeilijk zijn voor deze personen om hun rechten op het staatsburgerschap aan te tonen.

8 Opvangmogelijkheden Amv's

Ten aanzien van Amv's uit Azerbeidzjan kan niet op voorhand worden geconcludeerd dat adequate opvang aanwezig is. De aanwezigheid van adequate opvang dient per individueel geval te worden vastgesteld. Het algemene beleid is van toepassing. Bij de feitelijke terugkeer moet de toegang tot een concrete opvangplaats geregeld zijn, tenzij betrokkene zich zelfstandig kan handhaven.

9 Vertrekmoratorium

Ten aanzien van asielzoekers uit Azerbeidzjan geldt geen besluit in de zin van artikel 45, vierde lid, Vw.

Het asielbeleid ten aanzien van Burundi

1 Datum

Deze versie van deze landenparagraaf treedt in werking op de dag waarop C24 van kracht wordt.

2 Achtergrond

Deze landenparagraaf bevat het landgebonden asielbeleid voor Burundi. Het landgebonden asielbeleid is een uitwerking van het algemene beleid van C1 tot en met C23 en kan niet worden gezien als een uitzonderingsregeling. De algemene wet- en regelgeving blijft steeds de basis voor de individuele beoordeling van een asielaanvraag.

De beleidsconclusies in deze landenparagraaf zijn mede gebaseerd op het algemeen ambtsbericht van de Minister van BuZa van 3 maart 2006 over de situatie in Burundi.

Er is besloten tot een beleidswijziging ten aanzien van Burundese asielzoekers. Deze beleidswijziging is neergelegd in een brief aan de Voorzitter van de Tweede Kamer van 19 juni 2006 en houdt in dat het categoriale beschermingsbeleid ten aanzien van Burundese asielzoekers wordt beëindigd.

3 Besluitmoratorium

Ten aanzien van asielzoekers uit Burundi geldt geen besluit in de zin van artikel 43 Vw.

4 Groepen van personen die verhoogde aandacht vragen

4.1 Etnische groepen

4.1.1 *Hutu en Tutsi*

Op grond van de grondwet van 28 februari 2005, waarin het mandaat en het functioneren van de verschillende staatsorganen zijn opgenomen, is de machtsdeling tussen Hutu en Tutsi binnen het overheidsapparaat vastgesteld op respectievelijk 60% en 40%. Hutu krijgen naar het zich thans laat aanzien onder de nieuwe regering meer kansen dan het geval was onder de door Tutsi gedomineerde overheid. De participatie van Hutu in regering, leger en politie is sinds de vredesakkoorden en de voor Hutu gunstig verlopen verkiezingen toegenomen.

Een belangrijk nationaal probleem is echter nog steeds het etnische conflict tussen de Hutu-meerderheid (85%) en de Tutsi-minderheid (14%). Burundi raakt steeds meer etnisch gesegregeerd, waarbij de Tutsi vooral in de stedelijke agglomeraties te vinden zijn en de Hutu op het platteland. Ook de wijken van de hoofdstad Bujumbura raken steeds meer etnisch gesegregeerd.

Ondanks de verbeterde situatie kan, gezien het gestelde met betrekking tot het nog immer voortdurende etnische conflict tussen Hutu en Tutsi, niet worden uitgesloten dat discriminatie op grond van Hutu- dan wel Tutsi-afkomst nog immer voorkomt. Indien op grond van het individuele relaas blijkt dat de ondervonden discriminatie een dusdanige ernstige beperking van de bestaansmogelijkheden oplevert dat het onmogelijk is om op maatschappelijk en sociaal gebied te kunnen functioneren, kan betrokkene, met inachtneming van het beleid zoals neergelegd in C2/2.5, op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, Vw in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning.

Bij vervolgingsacties door de burgerbevolking (zoals bijvoorbeeld discriminatie) dan wel door de rebellengroepering Forces Nationales pour la Libération, wordt bezien of bescherming van de Burundese autoriteiten hiertegen soelaas kan bieden. Uitgangspunt is dat het aan betrokkene is om aannemelijk te maken waarom bescherming in het individuele geval niet geboden kan worden. Daarbij dient in aanmerking te worden genomen dat uit het ambtsbericht blijkt dat het overheidsapparaat, noch de justitiële

sector in staat is om aangifte van de meeste misdrijven te behandelen en te vervolgen als gevolg van jarenlange ondercapaciteit. Als de autoriteiten geen bescherming kunnen of willen bieden, kan betrokkene op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, Vw in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

4.1.2 *Twa*

De Twa is de kleinste etnische minderheidsgroepering in Burundi. Van gerichte vervolging van de Twa is geen sprake. Wel worden zij op allerlei terreinen achtergesteld en gediscrimineerd. Vaak worden zij op economisch, sociaal en politiek terrein gemarginaliseerd. Dit leidt echter niet op voorhand tot de conclusie dat Twa in aanmerking komen voor vluchtelingschap. Hiervoor dienen zij op de gebruikelijke wijze aannemelijk te maken dat er sprake is van gegronde vrees voor vervolging. Gelet op de maatschappelijke positie van de Twa kan het inroepen van bescherming van de autoriteiten slechts op basis van concrete aanknopingspunten in het individuele asielrelaas worden tegengeworpen. Daarbij dient tevens in aanmerking te worden genomen dat uit het ambtsbericht blijkt dat het overheidsapparaat, noch de justitiële sector in staat is om aangifte van de meeste misdrijven te behandelen en te vervolgen als gevolg van jarenlange ondercapaciteit.

4.1.3 *Kinderen uit etnisch gemengde huwelijken*

Tot 1993 kwamen etnisch gemengde huwelijken redelijk vaak voor, maar daarna nam het aantal snel af. Thans komen nauwelijks meer gemengde huwelijken voor. In 1993 kwamen veel echtscheidingen voor bij gemengde gehuwden, omdat één van de gehuwden zich niet staande kon houden buiten de woonomgeving van de eigen etnische groep. Kinderen van etnisch gemengd gehuwden hebben te kampen met het wantrouwen van de bevolking, omdat men niet weet aan welke kant zij staan. Traditioneel bepaalt de etnische achtergrond van de vader de etnische achtergrond van het kind.

Bij de beoordeling van het asielrelaas van een kind van gemengde afkomst dient dan ook specifiek acht te worden geslagen op deze afkomst en de problemen die betrokkene op grond daarvan stelt te hebben ondervonden. Het asielrelaas dient te worden beoordeeld aan de hand van C2/2.5, waarbij de mogelijkheid om bescherming in te roepen dient te worden bezien in het licht van de kwetsbare positie van kinderen van gemengde afkomst. Daarbij dient tevens in aanmerking te worden genomen dat uit het ambtsbericht blijkt dat het overheidsapparaat, noch de justitiële sector in staat is om aangifte van de meeste misdrijven te behandelen en te vervolgen als gevolg van jarenlange ondercapaciteit.

4.2 Politieke tegenstanders van het bewind

Oppositionele groeperingen kunnen in het algemeen vrijelijk opereren, maar worden soms in hun werkzaamheden beperkt door intimidatie door de autoriteiten, vooral op provinciaal en lokaal niveau. Personen die zich als individu niet overeenkomstig de wensen van de overheid gedragen, lopen het risico vervolgd of in ieder geval geïntimideerd te worden.

Personen die stellen actief te zijn geweest voor een oppositionele groepering of de rebellengroepering Forces Nationales pour la Libération kunnen te vrezen hebben voor vervolging van de zijde van de Burundese overheid. Om op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, Vw in aanmerking te komen voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd, dient betrokkene aannemelijk te maken dat de problemen die hij van de zijde van de Burundese autoriteiten heeft ondervonden vanwege zijn politieke activiteiten, te herleiden zijn tot daden van vervolging, zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag.

(Vermoedelijke) sympathisanten van de rebellengroepering Forces Nationales pour la Libération kunnen te maken krijgen met arbitraire arrestaties door het regeringsleger en detenties in militaire detentiecentra. Daarbij kan sprake zijn van martelingen en buitengerechtelijke executies. Gelet hierop kunnen ook sympathisanten van de Forces Nationales pour la Libération te vrezen hebben voor vervolging van de zijde van de Burundese overheid in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Om op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, Vw in aanmerking te komen voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde

tijd, dient betrokkene aannemelijk te maken dat hij vanwege zijn sympathie voor de Forces Nationales pour la Libération in de negatieve aandacht van de Burundese autoriteiten is geraakt, en daardoor problemen heeft ondervonden die als vervolging, zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag, kunnen worden aangemerkt.

4.3 Binnenlandse ontheemden

Nog geregeld trekken groepen binnenlandse ontheemden terug naar hun oorspronkelijk leefgebied in Burundi. Reden is niet alleen een toegenomen vertrouwen in een verbeterde veiligheidssituatie in grote delen van het land, maar ook de angst dat terugkerende Burundese vluchtelingen uit de omringende landen al het land in gebruik zullen nemen. Dit veroorzaakt veelal spanningen tussen de naar hun plaats van herkomst terugkerende ontheemden, terugkerende Burundese vluchtelingen uit met name Tanzania en al aanwezige burgers.

De situatie van de ontheemden vormt op zichzelf geen reden om in het bezit te worden gesteld van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op één van de individuele gronden van artikel 29, Vw.

4.4 Vrouwen

Het normale beleid, zoals onder andere weergegeven in C2/2.11, C2/3.2 en C14/4.3 is van toepassing.

In het nieuwe kabinet van twintig ministers zijn thans zeven vrouwen opgenomen, en voor het eerst in de Burundese geschiedenis is een vrouw benoemd tot voorzitter van de nationale vergadering. Tevens garandeert de nieuwe grondwet een vertegenwoordiging van 30% vrouwen in de nationale vergadering en de Senaat.

In Burundi komt seksueel geweld tegen vrouwen evenwel zonder onderscheid naar etniciteit en leeftijd voor. Met name regeringssoldaten, maar ook ongeïdentificeerde gewapende bendes maken zich hieraan schuldig. Het wetboek van strafrecht stelt seksueel geweld en verkrachting van vrouwen strafbaar. In de praktijk wordt verkrachting echter zelden streng bestraft.

Slachtoffers van geweld en verkrachting kunnen, voor zover hun relaas geen aanleiding geeft om op een andere grond de asielaanvraag in te willigen, op grond van artikel 29, eerste lid, onder c, Vw in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning, indien aan de voorwaarden van C2/4.2 wordt voldaan.

4.5 Dienstplichtigen en deserteurs

Dienstplichtigen en deserteurs Het normale beleid, zoals weergegeven in C2/2.12 is van toepassing.

Burundi kent een beroepsleger en geen dienstplicht.

Ten aanzien van Burundi heeft zich niet de situatie voorgedaan dat militaire acties in totaliteit door de internationale gemeenschap zijn veroordeeld als strijdig met de grondbeginselen voor humaan gedrag of met de fundamentele normen die gelden tijdens een gewapend conflict. Een beroep hierop leidt derhalve niet tot verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

5 Traumatabeleid

Het algemene beleid, zoals weergegeven in C2/4.2 is van toepassing.

6 Categoriale bescherming

Asielzoekers uit Burundi komen niet op grond van artikel 29, eerste lid, onder d, Vw in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel (zie C2/5).

Uit het nieuwe ambtsbericht blijkt dat de veiligheidssituatie in grote delen van Burundi relatief rustig is, mede door de aanwezigheid van de VN-vredesmacht l'Opération des Nations Unies au Burundi. De aard van het geweld is in deze gebieden niet meer zodanig dat aldaar een categoriaal beschermingsbeleid is geïndiceerd. Alleen in de provincies Bujumbura Rurale, Bubanza en Cibitoke én in enkele wijken van de hoofdstad, waar de rebellengroepering Forces Nationales pour la Libération nog actief is, vinden nog regelmatig gevechten plaats tussen het regeringsleger en de Forces Nationales pour la Libération. De hoofdstad Bujumbura ligt in de provincie Bujumbura Rurale. De situatie in deze provincies wordt nog wel categoriaal beschermingswaardig geacht. De relatief rustige delen van Burundi zijn over het algemeen bereikbaar vanuit deze laatstgenoemde onveilige provincies.

Voorts blijkt uit het ambtsbericht dat verschillende VN-organisaties actief zijn in Burundi en dat de UNHCR oordeelt dat de veiligheidssituatie aldaar is verbeterd. Vrijwillige terugkeer wordt door de UNHCR gefaciliteerd.

Zwitserland, België, Denemarken en het Verenigd Koninkrijk kennen ten slotte geen bijzonder toelatings- en terugkeerbeleid voor asielzoekers met betrekking tot Burundi, en achten de terugkeer van uitgeprocedeerde asielzoekers naar Burundi veilig genoeg.

Gezien het vorenstaande is besloten het categoriaal beschermingsbeleid ten aanzien van personen afkomstig uit Burundi te beëindigen. Deze beleidswijziging is neergelegd in een brief aan de Voorzitter van de Tweede Kamer van 19 juni 2006. Asielzoekers uit Burundi komen derhalve niet langer op grond van artikel 29, eerste lid, onder d, Vw in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel.

Aan personen die afkomstig zijn uit de onveilige provincies wordt een verblijfsalternatief tegengeworpen in de overige delen van Burundi, voorzover zij niet op individuele gronden in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning.

Met betrekking tot vreemdelingen die in het bezit zijn van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd die is verleend op grond van artikel 29, eerste lid, onder d, Vw, zal een herbeoordeling van de verleende verblijfsvergunning plaatsvinden. Indien deze herbeoordeling niet tot gevolg heeft dat wordt geoordeeld dat de vreemdeling op basis van één van de andere gronden van artikel 29, eerste lid, Vw verblijf toe komt, zal de verblijfsvergunning worden ingetrokken, dan wel de aanvraag om een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd worden afgewezen. Dit geldt overeenkomstig voor de houders van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd die is verleend op grond van artikel 29, eerste lid, onder e of f, Vw en waarbij de verblijfsvergunning van de hoofdpersoon op grond van het bovenstaande wordt ingetrokken. Verlening van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd zal op normale wijze plaatsvinden indien de geldigheid van de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd is verlopen voorafgaand aan de beëindiging van het beleid van categoriale bescherming, voor zover de vreemdeling ook aan de overige vereisten voor verlening voldoet.

7 Verdere beleidsconclusies en aandachtspunten

7.1 Vlucht- en/of vestigingsalternatief
Het algemene beleid, zoals weergegeven in C4/2.2 is van toepassing.

In voorkomende gevallen kan een vlucht- of een vestigingsalternatief worden tegengeworpen.

7.2 Veilig land van herkomst
Burundi wordt niet beschouwd als veilig land van herkomst.

7.3 Veilig derde land / land van eerder verblijf
Burundi wordt niet beschouwd als veilig derde land.

7.4 Artikel 1F Vluchtelingenverdrag

Het beleid zoals neergelegd in C4/3.11.3 is van toepassing. Voor de procedure omtrent getuigen van oorlogsmisdrijven en misdrijven tegen de menselijkheid wordt verwezen naar C11/3.1.

Verder zijn voor Burundi de volgende aandachtspunten van belang.

De volgende groepen hebben in Burundi op grote schaal mensenrechten geschonden: het leger, de politie, veiligheidsdiensten en rebellengroeperingen. Om die reden dient men er in het bijzonder op bedacht te zijn of betrokkene zich mogelijk schuldig heeft gemaakt aan gedragingen als omschreven in artikel 1F Vluchtelingenverdrag.

7.5 Legale uitreis

De kans dat personen ongecontroleerd via het vliegveld van Bujumbura kunnen uitreizen, is gering. Voor de uitreis is een persoonsbewijs (paspoort, identiteitskaart of laissez-passer) noodzakelijk. Een legale uitreis vormt in beginsel een contra-indicatie bij de beoordeling of betrokkene op grond van gegronde vrees voor vervolging in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Een legale uitreis vormt op zichzelf geen contra-indicatie indien de gestelde vrees niet door toedoen van de autoriteiten wordt veroorzaakt.

8 Opvangmogelijkheden Amv's

Ten aanzien van Amv's uit Burundi kan niet op voorhand worden geconcludeerd dat adequate opvang aanwezig is. De aanwezigheid van adequate opvang dient per individueel geval te worden vastgesteld. Het algemene beleid is van toepassing. Bij de feitelijke terugkeer moet de toegang tot een concrete opvangplaats geregeld zijn, tenzij betrokkene zich zelfstandig kan handhaven.

9 Vertrekmoratorium

Ten aanzien van asielzoekers uit Burundi geldt geen besluit in de zin van artikel 45, vierde lid, Vw.

Het asielbeleid ten aanzien van China

1 Datum

Deze versie van deze landenparagraaf treedt in werking op de dag waarop C24 van kracht wordt.

2 Achtergrond

Deze landenparagraaf bevat het landgebonden asielbeleid voor China. Het landgebonden asielbeleid is een uitwerking van het algemene beleid van C1 tot en met C23 en kan niet worden gezien als een uitzonderingsregeling. De algemene wet- en regelgeving blijft steeds de basis voor de individuele beoordeling van een asielaanvraag.

De beleidsconclusies in deze landenparagraaf zijn mede gebaseerd op het algemeen ambtsbericht van de Minister van BuZa van 31 mei 2006 over de situatie in China.

3 Besluitmoratorium

Ten aanzien van asielzoekers uit China is geen besluit genomen in de zin van artikel 43 Vw.

4 Groepen van personen die verhoogde aandacht vragen

4.1 Aanhangers van een spirituele beweging

Spirituele beweging Falun Gong
De Falun Gong is sinds 1999 een verboden sekte. Aanhangers van de Falun Gong worden door de Chinese autoriteiten nog steeds vervolgd.

Duizenden Falun Gong-aanhangers worden bestraft of naar intensieve anti-Falun Gong studiesessies gestuurd waar ze onder grote druk gezet worden om afstand te nemen van de Falun Gong. Volharden zij in hun overtuiging, dan worden ze vaak zonder proces naar heropvoedingskampen gestuurd. Leiders van de Falun Gong worden onmiddellijk in deze kampen opgesloten. Ook worden veel Falun Gong aanhangers in psychiatrische detentiecentra opgesloten.

Andere spirituele bewegingen
Ook andere spirituele bewegingen als de Zhong Gong, Guo Gong en de Sian Gong groep hebben te maken met toegenomen repressie van de Chinese autoriteiten.

Voor nadere informatie over de Falun Gong en de Zhong Gong beweging wordt verwezen naar de ambtsberichten van de Minister van BuZa van 28 november 2001 en 30 juni 2005.

Indien betrokkene zich erop beroept aanhanger te zijn van één van de genoemde spirituele bewegingen en hij aannemelijk maakt dat hij strafrechtelijk vervolgd wordt of zal worden vanwege lidmaatschap van een spirituele beweging, en er sprake is van een strafmaat van een zeker gewicht, of dat hij vanwege dit lidmaatschap naar een heropvoedingskamp zal worden gestuurd of in een psychiatrisch detentiecentrum zal worden opgesloten, kan hij op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, Vw in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

4.2 Aanhangers van religieuze groeperingen
In de Chinese grondwet staat vrijheid van godsdienst en de vrijheid om niet te geloven omschreven. Nog steeds heeft de Chinese overheid weinig respect voor de grondwettelijke vrijheid van godsdienst. Lokale autoriteiten maken geregeld gebruik van administratieve procedures om zonder rechtsgang leden van niet-geregistreerde kerkgenootschappen te veroordelen tot heropvoeding door arbeid. Vooral leiders

van ongeoorloofde kerken lopen het risico te worden geïntimideerd, verhoord, vastgezet en mishandeld.

Sinds 1982 bestaat een verbod op huiskerken. Niet-geregistreerde plaatsen, zoals ondergrondse huiskerken, zijn daarom sinds 1982 illegaal. Op hoog politiek niveau is in de zomer van 2004 besloten de aanpak van niet-geregistreerde kerken te verscherpen.

In 1996 is door het Staand Comité van het Nationaal Volkscongres een besluit aangenomen om alle sekten te verbieden en de leden te vervolgen. Leden van illegale sekten lopen het risico te worden opgepakt en te worden gedetineerd.

Indien betrokkene aannemelijk maakt dat hij strafrechtelijk vervolgd wordt of zal worden, vanwege lidmaatschap van een religieuze groepering of sekte, en er sprake is van een strafmaat van een zeker gewicht, kan hij op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, Vw in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

4.3 Politieke dissidenten en mensenrechtenactivisten

Uit het ambtsbericht van de Minister van BuZa van 30 juni 2005 blijkt dat de Chinese autoriteiten niet toelaten dat de leidende rol van de Chinese Communistische Partij wordt aangetast of in gevaar wordt gebracht en dat kritiek wordt geleverd op regeringsleiders of officiële beleidsuitgangspunten van die partij.

Politieke dissidenten en mensenrechtenactivisten kunnen daarom op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, Vw in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning asiel, indien zij aannemelijk hebben gemaakt dat zij als zodanig bekend zijn bij de Chinese autoriteiten en dat de problemen die zij verwachten van de zijde van de autoriteiten, te herleiden zijn tot daden van vervolging zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag.

4.4 Etnische minderheden

4.4.1 *Oeigoeren*

4.4.1.1 Discriminatie

In het westen van China in Xinjiang leven de Oeigoeren. Zij zijn etnisch verwant aan de Turkse volkeren en de overheersende godsdienst is de islam. Oeigoeren voelen zich achtergesteld in vergelijking met de Han-Chinezen in Xinjiang.

Indien Oeigoeren zich beroepen op discriminatie dient, voor de beoordeling of de vreemdeling op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef onder a, Vw in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd, bezien te worden of de discriminatie is aan te merken als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag (zie C2/2.5).

4.4.1.2 *Onafhankelijkheidsstreven en religieus extremisme*

Veel Oeigoeren streven naar een vrij Oost-Turkestan, zonder Chinese overheersing.

Sinds 1996 worden in Xinjiang campagnes gevoerd tegen separatisme, terrorisme en religieus extremisme, waarbij onvoldoende onderscheid wordt gemaakt tussen vreedzame uitingen van protest enerzijds en gewelddadige uitingen anderzijds. Vooral sinds de aanslagen van 11 september 2001 in de VS treden de Chinese autoriteiten hard op. Oeigoeren worden onder meer veroordeeld voor illegale religieuze activiteiten en het in gevaar brengen van de staatsveiligheid.

Oeigoeren die aannemelijk maken dat zij bij terugkeer strafrechtelijk vervolgd worden of zullen worden vanwege politieke of religieuze activiteiten in China, terwijl er sprake is van een strafmaat van een zeker gewicht, kunnen op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, Vw in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

In zaken waarbij aanslagen of separatistische activiteiten een rol spelen, dient aandacht te worden besteed aan de mogelijke toepassing van artikel 1F Vluchtelingenverdrag (zie C4/3.11.3).

4.4.1.3 *Terugkeer*

Uit het ambtsbericht blijkt dat voor Oeigoeren die het land hebben verlaten zonder de juiste procedures te volgen (bijvoorbeeld zonder paspoort of met een vals paspoort) de kans erg groot is dat bij terugkeer naar China zij zullen worden ondervraagd. Dit geldt ook voor Oeigoeren van wie de autoriteiten vermoeden dat zij politiek asiel hebben aangevraagd in het buitenland en Oeigoeren die langere tijd in het buitenland hebben verbleven. Soms leidt een ondervraging tot arrestatie van de terugkerende Oeigoer. In welke gevallen dat is, valt niet aan te geven. In geval van arrestatie loopt betrokkene het risico te worden mishandeld of gefolterd.

Indien een Oeigoer aannemelijk maakt dat hij deel uitmaakt van één van de hierboven genoemde categorieën en dat hij bij terugkeer niet alleen zal worden ondervraagd, maar tevens zal worden gearresteerd, kan hij op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, Vw in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd asiel.

Hierbij wordt aangetekend dat:

a. het onderzocht en geloofwaardig dient te zijn dat de vreemdeling daadwerkelijk een Oeigoer is uit China;
b. het vermoeden bij de Chinese autoriteiten dat de vreemdeling asiel heeft aangevraagd niet het gevolg mag zijn van eigen (bewust of opzettelijk) toedoen van de betrokken asielzoeker;
c. indien de asielmotieven geen verband houden met de gronden voor vluchtelingschap, of indien de asielzoeker slechts zeer geringe activiteiten heeft verricht, het niet op voorhand aannemelijk is dat de autoriteiten vermoeden dat de vreemdeling asiel heeft aangevraagd;
d. als 'langere tijd' wordt aangemerkt een termijn van meer dan zes maanden;
e. aangezien het ambtsbericht stelt dat niet is aan te geven in welke gevallen een ondervraging zal uitmonden in een arrestatie, hiermee voorzichtig dient te worden omgegaan.

ad b.

Dit wordt in ieder geval aangenomen indien de vreemdeling zelf (of via zijn gemachtigde) aan de Chinese autoriteiten kenbaar heeft gemaakt dat hij asiel heeft aangevraagd in het buitenland of dat hij problemen heeft (gehad) met de Chinese autoriteiten. Het feit dat de vreemdeling contact heeft gezocht met de autoriteiten vormt dan een sterke aanwijzing dat er geen sprake is van gegronde vrees voor vervolging door de autoriteiten.

ad c.

In deze gevallen geldt een verzwaarde bewijslast aan de kant van de asielzoeker. De asielzoeker zal in deze gevallen overtuigend moeten motiveren dat hij een risico loopt.

4.4.1.4 *Derdelandenexcepties*

Ingeval van Oeigoeren geldt dat Centraal-Aziatische landen meewerken aan het uitleveren van Oeigoeren aan China. Kazachstan en China hebben hiertoe een verdrag getekend. De derdelandenexceptie kan daarom niet aan Oeigoeren met de Chinese nationaliteit worden tegengeworpen als het gaat om Afghanistan, Kazachstan, Kyrgyzstan, Nepal, Oezbekistan, Pakistan, Tadzjikistan en Turkmenistan.

4.4.1.5 *Geloofwaardigheid*

Er wordt nauwkeurig onderzocht of de betrokken vreemdeling daadwerkelijk een Oeigoer uit China is. Indien betrokkene Oeigoers spreekt, is dit een vrij sterke aanwijzing dat hij daadwerkelijk Oeigoer is. Indien betrokkene geen documenten heeft, wordt extra aandacht besteed aan de vraag of betrokkene daadwerkelijk afkomstig is uit China. Ook in de aan Xinjiang grenzende landen (met name in Kazachstan) komen Oeigoeren voor.

Aanknopingspunt hiervoor is dat Oeigoeren uit China Chinees (Mandarijn) moeten kunnen spreken en schrijven. Deze taal is de officiële taal in China en wordt op alle openbare scholen in China gedoceerd. Overal in China zijn er Chinezen die steeds in het Mandarijn spreken. Hoewel het mogelijk is dat betrokkene in het dagelijks leven Oeigoers spreekt, moet hij iets in het Mandarijn kunnen vertellen.

Documentloze Oeigoeren die niets over de Chinese taal (Mandarijn) kunnen vertellen komen in beginsel niet uit China.

4.4.2 ***Tibetanen***

4.4.2.1 *Inleiding*

Veel Tibetanen zijn gekant tegen de zo groot mogelijke etnische assimilatie van Tibet en zijn etnische bevolking door de Chinese autoriteiten. Het streven naar autonomie voor Tibet door de Dalai Lama wordt door China geïnterpreteerd als een onafhankelijkheidsstrijd. Tibetaanse boeddhistische monniken en nonnen zijn soms als politiek activist actief. Iedere politieke activiteit wordt door de Chinese regering onderdrukt en vaak worden pro-onafhankelijkheidsactivisten opgepakt.

Het Tibetaanse boeddhisme kan openlijk worden beleden. Vele traditionele religieuze handelingen en uitingen van het geloof zijn toegestaan. Het komt echter voor dat religieuze activiteiten, zoals festivals, door de overheid worden gezien als uitingen van politieke onvrede of onafhankelijkheidsstreven. Ook worden kloosters gesloten en worden monniken en nonnen opgepakt die beschuldigd worden van politieke gedragingen.

Tibetaanse asielzoekers, die aannemelijk maken dat zij strafrechtelijk vervolgd worden of zullen worden vanwege politieke activiteiten in China en er sprake is van een strafmaat van een zeker gewicht, kunnen op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, Vw in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

4.4.2.2 *Terugkeer*

Uit het ambtsbericht blijkt dat voor Tibetanen die het land hebben verlaten zonder de juiste procedures te volgen (bijvoorbeeld zonder paspoort of met een vals paspoort) de kans erg groot is dat zij bij terugkeer naar China zullen worden ondervraagd. Dit geldt ook voor Tibetanen van wie de autoriteiten vermoeden dat zij politiek asiel hebben aangevraagd in het buitenland en Tibetanen die langere tijd in het buitenland hebben verbleven. Soms leidt een ondervraging tot arrestatie van de terugkerende Tibetaan. In welke gevallen dat is, valt niet aan te geven. In geval van arrestatie loopt betrokkene het risico te worden mishandeld of gefolterd.

Indien een Tibetaan aannemelijk maakt dat hij deel uitmaakt van één van de hierboven genoemde categorieën en dat hij bij terugkeer niet alleen zal worden ondervraagd, maar tevens zal worden gearresteerd, kan hij op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, Vw in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd asiel.

Hierbij wordt aangetekend dat:

a. het onderzocht en geloofwaardig dient te zijn dat de vreemdeling daadwerkelijk een Tibetaan is uit China;
b. het vermoeden bij de Chinese autoriteiten dat de vreemdeling asiel heeft aangevraagd niet het gevolg mag zijn van eigen (bewust of opzettelijk) toedoen van de betrokken asielzoeker;
c. indien de asielmotieven geen verband houden met de gronden voor vluchtelingschap, of indien de asielzoeker slechts zeer geringe activiteiten heeft verricht, het niet op voorhand aannemelijk is dat de autoriteiten vermoeden dat de vreemdeling asiel heeft aangevraagd;
d. als 'langere tijd' wordt aangemerkt een termijn van meer dan zes maanden;
e. aangezien het ambtsbericht stelt dat niet is aan te geven in welke gevallen een ondervraging zal uitmonden in een arrestatie, hiermee voorzichtig dient te worden omgegaan.

ad b.

Dit wordt in ieder geval aangenomen indien de vreemdeling zelf (of via zijn gemachtigde) aan de Chinese autoriteiten kenbaar heeft gemaakt dat hij asiel heeft aangevraagd in het buitenland of dat hij problemen heeft (gehad) met de Chinese autoriteiten. Het feit dat de vreemdeling contact heeft gezocht met de autoriteiten vormt dan een sterke aanwijzing dat er geen sprake is van gegronde vrees voor vervolging door de autoriteiten.

ad c.
In deze gevallen geldt een verzwaarde bewijslast aan de kant van de asielzoeker. De asielzoeker zal in deze gevallen overtuigend moeten motiveren dat hij een risico loopt.

4.4.2.3 *Geloofwaardigheid*
Verhoogde aandacht wordt besteed aan de vraag of betrokkene daadwerkelijk een Tibetaan uit China is. Indien betrokkene Tibetaans spreekt, is dit een vrij sterke aanwijzing dat hij daadwerkelijk Tibetaan is. Indien betrokkene geen documenten heeft, wordt extra aandacht besteed aan de vraag of betrokkene daadwerkelijk afkomstig is uit China.
Aanknopingspunt hiervoor is dat Tibetanen uit China Chinees (Mandarijn) moeten kunnen spreken en schrijven Deze taal is de officiële taal in China en wordt op alle openbare scholen in China gedoceerd. Overal in China zijn er Chinezen die steeds in het Mandarijn spreken. Hoewel het mogelijk is dat betrokkene in het dagelijks leven Tibetaans spreekt, moet hij iets in het Mandarijn kunnen vertellen. Taalanalyses voor Tibetanen (Tibetaans) zijn mogelijk. Documentloze Tibetanen die niets over de Chinese taal (Mandarijn) kunnen vertellen komen in beginsel niet uit China.

4.4.3 ***Etnische Mongolen uit Binnen-Mongolië***
In Binnen-Mongolië is geen sprake van discriminatie van de etnisch Mongoolse minderheid. Activiteiten van Binnen-Mongolen die door de Chinese autoriteiten worden beschouwd als separatisme worden niet geduld en kunnen leiden tot meerjarige gevangenisstraf. Protestbewegingen die openlijk streven naar een onafhankelijk Binnen-Mongolië zijn sinds 1995 niet of nauwelijks meer actief in Mongolië.

Etnisch Mongoolse asielzoekers, die aannemelijk maken dat zij strafrechtelijk vervolgd worden of zullen worden vanwege politieke activiteiten in Binnen-Mongolië en er sprake is van een strafmaat van een zeker gewicht, kunnen op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, Vw in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

In zaken waarbij aanslagen of separatistische activiteiten een rol spelen, dient aandacht te worden besteed aan de mogelijke toepassing van artikel 1F Vluchtelingenverdrag (zie C4/3.11.3).

4.5 Gezinnen met meerdere kinderen
Een beschrijving van de toepassing van het Chinese beleid dat in 1979 werd ingezet om het aantal geboorten en daarmee de bevolkingsgroei te beperken, is te vinden in het ambtsbericht van de Minister van BuZa van 28 augustus 2000, paragraaf 3.3.4. Een geactualiseerd beeld is te vinden in het ambtsbericht van 30 juni 2005, paragraaf 3.1.2 en 3.4.1. De regels voor de handhaving van het geboortebeleid in China worden geleidelijk versoepeld. In sociaal-maatschappelijk opzicht is er geen sprake van discriminatie van illegale kinderen.

Op 1 september 2002 is de eerste nationale wet over gezinsplanning in werking getreden. Deze wet geeft verdere invulling aan de beperkte constitutionele voorzieningen die daarvoor de enige richtlijn vormden voor lokale regelgeving voor dit onderwerp. De bedoeling van deze wet is dat een einde komt aan machtsmisbruik en corruptie met betrekking tot het innen van boetes en belastingen bij gezinnen die meer dan één kind hadden gekregen.

Een beroep op het geboortebeleid is op zichzelf onvoldoende om tot verlening van een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, eerste lid, onder a of b, Vw over te gaan.

4.6 Dienstplichtigen en deserteurs
Het normale beleid, zoals weergegeven in C2/2.12 is van toepassing.

Ten aanzien van China heeft zich niet de situatie voorgedaan dat militaire acties in totaliteit door de internationale gemeenschap zijn veroordeeld als strijdig met de grondbeginselen voor humaan gedrag of met de fundamentele normen die gelden tijdens een gewapend conflict.

5 Traumatabeleid

Het algemene beleid, zoals weergegeven in C2/4.2 is van toepassing. Voor het overige zijn er met betrekking tot China geen bijzonderheden.

6 Categoriale bescherming

Asielzoekers uit China komen niet op grond van artikel 29, eerste lid, onder d, Vw in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel (zie C2/5).

7 Verdere beleidsconclusies en aandachtspunten

7.1 Vlucht- en/of vestigingsalternatief
Het algemene beleid, zoals weergegeven in C4/2.2 is van toepassing.

7.2 Veilig land van herkomst
China wordt niet beschouwd als veilig land van herkomst.

7.3 Veilig derde land / land van eerder verblijf
China wordt niet beschouwd als veilig derde land.

7.4 Artikel 1F Vluchtelingenverdrag
Het beleid zoals neergelegd in C4/3.11.3 is van toepassing. Voor de procedure omtrent getuigen van oorlogsmisdrijven en misdrijven tegen de menselijkheid wordt verwezen naar C11/3.1.

7.5 Republiekvlucht
Republiekvlucht is op zichzelf onvoldoende reden om tot statusverlening over te gaan. Er zijn geen aanwijzingen dat het aanvragen van asiel in het buitenland leidt tot strafrechtelijke vervolging of anderszins tot speciale aandacht van de kant van de autoriteiten.

7.6 Legale uitreis
Uit het meest recente ambtsbericht van het Ministerie van BuZa blijkt dat uitreis van migranten uit China dikwijls legaal geschiedt. Door het wegnemen van een aantal administratieve obstakels begin 2001 heeft de Chinese overheid de legale uitreis van Chinese staatsburgers aanzienlijk eenvoudiger gemaakt. Na de legale uitreis reist men vaak onder een valse naam verder. De reis eindigt veelal zonder papieren. Door de Chinese autoriteiten worden deze mensen niet als illegale emigranten beschouwd; zij hebben China immers legaal verlaten.

8 Opvangmogelijkheden Amv's

Voor Amv's is adequate opvang in China voorhanden. Amv's van Chinese nationaliteit komen derhalve niet in aanmerking voor verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd bedoeld voor Amv's. Voorts blijkt dat er duide-
lijkheid bestaat over de ontvangst van de Amv in China door de autoriteiten aldaar. Op grond hiervan kan worden geconcludeerd dat bij de feitelijke terugkeer de toegang tot een concrete opvangplaats niet door de Nederlandse autoriteiten geregeld behoeft te worden.

In beginsel dient ervan te worden uitgegaan dat de opvang in weeshuizen in China adequaat is. Dit geldt ook voor situaties waarin sprake is van een minderjarige vrouw met een kind.

Indien in het individuele geval wordt betwist dat adequate opvang voor betrokkene aanwezig is, wordt – gelet op de uitgebreide mogelijkheden van (adequate) opvang – van de betrokkene verwacht dat hij aantoont dat in zijn geval geen adequate opvang aanwezig is ofwel dat hij aantoont dat er een reële kans is dat hij geplaatst wordt in een weeshuis of verzorgingshuis dat, naar lokale maatstaven gemeten, niet adequaat is. De bewijslast ligt hierbij bij de betrokken asielzoeker.

Indien een vreemdeling in het bezit is van een geldige verblijfsvergunning regulier onder de beperking 'verblijf als Amv', dan wordt deze vergunning ingetrokken op grond van de aanwezigheid van adequate opvang in China. Een aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning regulier onder de beperking 'voortgezet verblijf', dan wel een aanvraag tot verlenging van de geldigheidsduur van de vergunning, wordt afgewezen. De verblijfsvergunningen van Chinese vreemdelingen die onder het overgangsrecht 18+ vallen, worden echter niet ingetrokken.

9 Vertrekmoratorium

Ten aanzien van asielzoekers uit China geldt geen besluit in de zin van artikel 45, vierde lid, Vw.

Het asielbeleid ten aanzien van Colombia

1 Datum

Deze versie van deze landenparagraaf treedt in werking op de dag waarop C24 van kracht wordt.

2 Achtergrond

Deze landenparagraaf bevat het landgebonden asielbeleid voor Colombia. Het landgebonden asielbeleid is een uitwerking van het algemene beleid van C1 tot en met C23 en kan niet worden gezien als een uitzonderingsregeling. De algemene wet- en regelgeving blijft steeds de basis voor de individuele beoordeling van een asielaanvraag.

De beleidsconclusies in deze landen paragraaf zijn mede gebaseerd op het algemeen ambtsbericht van de Minister van BuZa van 19 januari 2006 over de situatie in Colombia.

3 Besluitmoratorium

Ten aanzien van asielzoekers uit Colombia is geen besluit genomen in de zin van artikel 43 Vw.

4 Groepen van personen die verhoogde aandacht vragen

4.1 Leden van sociale bewegingen, intellectuelen en (lokale) politici

Leden van sociale bewegingen, intellectuelen en (lokale) politici kunnen in Colombia een verhoogd risico lopen op vervolging door met name de guerrillabewegingen en de paramilitairen. Hierbij kan onder meer worden gedacht aan mensenrechtenactivisten, vakbondsleiders, onderwijzers, journalisten en gerechtelijk onderzoekers. Indien asielzoekers behorende tot één van deze groepen aannemelijk maken dat zij vanwege hun (vermeende) activiteiten vervolging vrezen en geen bescherming kunnen krijgen van de autoriteiten, kunnen zij op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, Vw in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning asiel.

4.2 Aanhangers van de guerrillabewegingen of de paramilitairen

(Vermeende) aanhangers van de guerrillabewegingen lopen het risico slachtoffer te worden van schendingen door de paramilitairen. Op dezelfde wijze lopen (vermeende) aanhangers van de paramilitairen het risico slachtoffer te worden van schendingen door de guerrillabewegingen. Indien asielzoekers aannemelijk maken gezien te worden als aanhangers van de guerrillabewegingen of de paramilitairen en om deze reden zwaarwegende problemen verwachten bij terugkeer, waartegen zij geen bescherming kunnen krijgen van de autoriteiten, kunnen zij op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, Vw in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning asiel. Het enkele vermoeden van de asielzoeker dat hij wordt gezien als aanhanger van één van de partijen en om die reden te vrezen heeft, is daarbij onvoldoende. De asielzoeker dient concrete aanwijzingen naar voren te brengen waaruit de gegronde vrees blijkt.

Bij aanhangers van de guerrillabewegingen of de paramilitairen die voor deze groeperingen activiteiten hebben verricht, dient beoordeeld te worden of deze activiteiten mogelijk aanleiding zijn om toepassing te geven aan artikel 1F Vluchtelingenverdrag.

4.3 Inheemse bevolkingsgroepen

De positie van de inheemse bevolkingsgroepen in Colombia is niet zodanig dat reeds vanwege het enkel behoren tot deze bevolkingsgroepen aanleiding bestaat om tot verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd over te gaan.

Individuele asielzoekers die behoren tot deze groepen kunnen evenwel op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, Vw in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd indien zij een gegronde vrees voor vervolging hebben van de zijde van (één der) gewapende groepen en hiertegen geen bescherming van de autoriteiten kunnen krijgen. Dit kan bijvoorbeeld aan de orde zijn indien wanneer de asielzoeker toegang heeft geweigerd aan (één der) gewapende groepen om zijn grondgebied te betreden. Dit geldt eveneens wanneer zij zwaarwegende problemen vrezen vanwege een weigering gehoor te geven aan gedwongen rekrutering door één van de gewapende groepen en geen bescherming van de autoriteiten kunnen krijgen.

4.4 Gedwongen verplaatsing

Het gedwongen verplaatsen van burgers wordt zowel door de guerrillabewegingen als de paramilitairen als bewuste strategie ingezet. Doorgaans is daarbij vervolging van de betreffende personen niet het doel. Burgers die gehoor geven aan deze dwang en het gebied verlaten, lopen over het algemeen geen risico meer.

Personen die stellen door (één van) de strijdende partijen enkel gedwongen te zijn om zich buiten hun woongebied te verplaatsen, hebben een verblijfsalternatief in de relatief veilige gebieden van Colombia.

4.5 Homoseksuelen

Het algemene beleid ten aanzien van homoseksuelen is van toepassing (zie C2/2.10.2). Homoseksuelen kunnen in Colombia slachtoffer worden van zogenoemde sociale zuiveringen. Het enkel hebben van een homoseksuele geaardheid is evenwel onvoldoende aanleiding om in aanmerking te komen voor vluchtelingschap. Indien asielzoekers aannemelijk maken dat zij vanwege hun seksuele geaardheid zwaarwegende problemen hebben te vrezen van (één van) de strijdende partijen kunnen zij op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, Vw in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning asiel.

4.6 Vrouwen

Het normale beleid, zoals onder andere weergegeven in C2/2.11, C2/3.2 en C14/4.3 is van toepassing.

4.7 Dienstplichtigen en deserteurs

Het normale beleid, zoals weergegeven in C2/2.12 is van toepassing.

Ten aanzien van Colombia heeft zich niet de situatie voorgedaan dat militaire acties in totaliteit door de internationale gemeenschap zijn veroordeeld als strijdig met de grondbeginselen voor humaan gedrag of met de fundamentele normen die gelden tijdens een gewapend conflict.

5 Traumatabeleid

Het algemene beleid, zoals weergegeven in C2/4.2 is van toepassing. Voor het overige zijn er met betrekking tot Colombia geen bijzonderheden.

6 Categoriale bescherming

Asielzoekers uit Colombia komen niet op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, Vw in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel (zie C2/5).

Uit het ambtsbericht blijkt dat er zowel veilige als onveilige gebieden zijn in Colombia. Ook bestaan er gebieden waar, volgens het ambtsbericht, sprake is van een dynamisch conflict. Het gaat hierbij om conflicten die lokaal worden uitgevochten en zich voortdurend verplaatsen naar verschillende, maar in omvang beperkte, gebieden. Gebieden – deel uitmakend van dit dynamisch conflict – die thans veilig zijn kunnen over korte tijd onveilig zijn.

Op dit moment worden de grensgebieden van Colombia, de gebieden ten zuiden van de stad Cali, het departement Antioquia, het grensgebied tussen de departementen Casanare en Meta, de gebieden Urabá, het zuiden van het departement Bolivar en het departement Córdoba, onveilig geacht.

De algehele situatie in de gebieden die stevig in handen zijn van de overheid is relatief veilig. Deze veilige gebieden zijn normaal en vrij toegankelijk voor iedere Colombiaanse burger en er is sprake van bewegingsvrijheid. Relatief veilig zijn de steden Bogotá, Medellín, Cali, Cartagena en Barranquilla, inclusief het kustgebied tussen de twee laatstgenoemde steden.

Het voorgaande, zou tot het oordeel kunnen leiden dat voor de onveilige gebieden een beleid van categoriale bescherming, in de zin van artikel 29, eerste lid, onder d, Vw, is geïndiceerd.

Echter, asielzoekers uit deze gebieden die niet in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning op individuele gronden, kunnen zich aan de algehele geweldsituatie onttrekken door in de relatief veilige gebieden te verblijven. Aan deze personen zal een verblijfsalternatief worden tegengeworpen.

7 Verdere beleidsconclusies en aandachtspunten

7.1 Vlucht- en/of vestigingsalternatief
Het algemene beleid, zoals weergegeven in C4/2.2 is van toepassing.

Ten aanzien van Colombia geldt, dat gezien de algehele situatie aan asielzoekers geen vlucht- en/of vestigingsalternatief wordt tegengeworpen in een ander deel van Colombia indien sprake is van gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op schending van artikel 3 EVRM.

7.2 Veilig land van herkomst
Colombia wordt niet beschouwd als veilig land van herkomst.

7.3 Veilig derde land / land van eerder verblijf
Colombia wordt niet beschouwd als veilig derde land.

7.4 Artikel 1F Vluchtelingenverdrag
Het beleid zoals neergelegd in C4/3.11.3 is van toepassing. Voor de procedure omtrent getuigen van oorlogsmisdrijven en misdrijven tegen de menselijkheid wordt verwezen naar C11/3.1.

Onder punt 4 van deze landenparagraaf is aangegeven ten aanzien van welke groepen sprake zou kunnen zijn van de bedoelde gedragingen.

Verder zijn er nog de volgende aandachtspunten.

Bij de beoordeling van personen die deel uitmaken van of banden hebben met de guerrillabewegingen of de paramilitairen, dient steeds te worden beoordeeld of de activiteiten voor deze groeperingen aanleiding vormen om te oordelen dat artikel 1F Vluchtelingenverdrag van toepassing is.

Daarbij dient bijzondere aandacht uit te gaan naar personen die activiteiten hebben verricht voor:
- de guerrillabeweging Fuerzas Armadas Revolucionarias de Colombia;
- de guerrillabeweging Ejército de Liberación Nacional;
- de guerrillabeweging Ejército Popular de Liberación;
- de paramilitaire groepen aangesloten bij de Autodefensas Unidas de Colombia;
- het leger;
- de politie.

7.5 Bescherming door de autoriteiten

Binnen Colombia bestaat een aantal beschermingsprogramma's voor personen die vrezen voor vervolging door één van de strijdende partijen. Toegang tot één van deze programma's is echter niet voor iedereen mogelijk. Daarnaast zal in een aantal gevallen geen effectieve bescherming mogelijk zijn.

Asielzoekers die stellen te vrezen voor vervolging door één van de strijdende partijen, dienen aannemelijk te maken dat zij niet in aanmerking kunnen komen voor bescherming dan wel dat effectieve bescherming in hun geval niet mogelijk is.

Daarbij kan in beginsel worden verwacht dat asielzoekers die aangifte van hun problemen doen bij de autoriteiten de reactie van de autoriteiten op deze aangifte afwachten. Personen die aangifte doen en direct zonder enige reactie af te wachten Colombia verlaten, dienen aannemelijk te maken waarom het niet mogelijk was de reactie van de autoriteiten af te wachten.

Indien asielzoekers niet aannemelijk kunnen maken dat in hun geval geen bescherming kan worden geboden, bestaat geen aanleiding een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29 Vw te verlenen.

8 Opvangmogelijkheden Amv's

Ten aanzien van Amv's uit Colombia kan niet op voorhand worden geconcludeerd dat adequate opvang aanwezig is. De aanwezigheid van adequate opvang dient per individueel geval te worden vastgesteld. Het algemene beleid is van toepassing. Bij de feitelijke terugkeer moet de toegang tot een concrete opvangplaats geregeld zijn, tenzij betrokkene zich zelfstandig kan handhaven.

9 Vertrekmoratorium

Ten aanzien van asielzoekers uit Colombia is geen besluit genomen in de zin van artikel 45, vierde lid, Vw.

Het asielbeleid ten aanzien van Congo DRC

1 Datum

Deze versie van deze landenparagraaf treedt in werking op de dag waarop C24 van kracht wordt.

2 Achtergrond

Deze landenparagraaf bevat het landgebonden asielbeleid voor Congo DRC. Het landgebonden asielbeleid is een uitwerking van het algemene beleid van C1 tot en met C23 en kan niet worden gezien als een uitzonderingsregeling. De algemene wet- en regelgeving blijft steeds de basis voor de individuele beoordeling van een asielaanvraag.

De beleidsconclusies in deze landenparagraaf zijn mede gebaseerd op het algemeen ambtsbericht van de Minister van BuZa van 30 september 2005 over de situatie in Congo DRC.

3 Besluitmoratorium

Ten aanzien van asielzoekers uit Congo DRC geldt geen besluit in de zin van artikel 43 Vw.

4 Groepen van personen die verhoogde aandacht vragen

4.1 Bevolkingsgroepen

Tutsi, Banyamulenge of Banyarwanda
Uit het ambtsbericht van 1 april 2005 van het Ministerie van BuZa blijkt dat Banyamulenge tijdens en na hun terugkeer naar Zuid-Kivu het slachtoffer werden van geweld, willekeurige arrestaties en tegenwerking van de autoriteiten. Tevens blijkt uit dit ambtsbericht dat in Kinshasa een sluimerende haat is tegen personen die Rwanda personifiëren.

Een persoon die behoort tot de bevolkingsgroep der Tutsi in Congo DRC kan op grond van artikel 29, eerste lid, onder a of b, Vw in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd, indien hij aannemelijk heeft gemaakt dat hij persoonlijk te vrezen heeft voor vervolging vanwege bijvoorbeeld zijn etnische afkomst dan wel indien aannemelijk is gemaakt dat bij terugkeer naar Congo DRC voor hem een reëel risico bestaat op schending van het gestelde in artikel 3 EVRM. Het betreft hier zowel acties van de autoriteiten als ook van de lokale bevolking, waartegen de autoriteiten niet altijd bescherming kunnen bieden.

Personen die behoren tot de bevolkingsgroep der Tutsi in Congo DRC kunnen, behoudens contra-indicaties in aanmerking komen voor categoriale bescherming.

Aan personen behorend tot de Tutsi-bevolkingsgroep wordt geen vlucht-, vestigings- of verblijfsalternatief tegengeworpen.

Bevolkingsgroepen uit Noord- en Zuid-Kivu (niet zijnde Tutsi)
Uit het eerdergenoemde ambtsbericht blijkt dat gedurende de verslagperiode sprake was van een toename van geweld in de Kivu provincies. Verschillende partijen bleven tegen elkaar strijden, zoals de Mayi-Mayi tegen de ex-Rassemblement Congolais pour la Démocratie – Goma, alsook de Forces Démocratiques de Libération du Rwanda tegen de ex- Rassemblement Congolais pour la Démocratie – Goma.

Deze gevechten, alsmede de gevolgen daarvan in de getroffen plaatsen, dienen echter niet aangemerkt te worden als handelen van de overgangsregering, maar als handelingen van lokaal actieve milities. Ook wordt niet aangenomen dat deze lokale milities hun invloed kunnen uitoefenen buiten het gebied, waar zij actief zijn. Overigens wordt opgemerkt, dat het geweld in Noord- en Zuid-Kivu doorgaans niet specifiek is gericht op individuen (hoewel die er wel het slachtoffer van zijn), maar dat eerder sprake is van willekeurig (oorlogs)geweld.

Voor personen afkomstig uit de provincie Noord- en Zuid-Kivu geldt in beginsel een vlucht- en vestigingsalternatief (zie ook onder Vlucht- en/of vestigingsalternatief van deze landenparagraaf).

Bevolkingsgroepen uit het Ituri District
Uit het ambtsbericht van 1 april 2005 van het Ministerie van BuZa blijkt dat het sinds juni 1999 slepende conflict tussen de Hema en de Lendu bevolkingsgroepen in het Ituri District eind 2004 weer oplaaide. Dagelijks worden burgers slachtoffer van ernstige mensenrechtenschendingen. Het district wordt geteisterd door gewapende bendes die in volledige straffeloosheid opereren. In Ituri komt, evenals in andere delen van Congo DRC, op grote schaal seksueel geweld voor. Vaak hebben verkrachtingen een etnische achtergrond.

Overigens wordt opgemerkt, dat het geweld in het Ituri District doorgaans niet specifiek is gericht op individuen (hoewel die er wel het slachtoffer van zijn), maar dat eerder sprake is van willekeurig (oorlogs)geweld.

Voor deze bevolkingsgroep geldt in beginsel een vlucht- en vestigingsalternatief (zie ook onder Vlucht- en/of vestigingsalternatief van deze landenparagraaf).

Overige bevolkingsgroepen
Er zijn geen aanwijzingen dat personen door de autoriteiten uit Congo DRC worden vervolgd vanwege hun etnische afkomst. Het behoren tot een specifieke bevolkingsgroep – niet zijnde die der Tutsi – vormt derhalve in beginsel geen reden betrokkene in het bezit te stellen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

4.2 Politieke tegenstanders van het bewind
De wet op de organisatie en het functioneren van politieke partijen van maart 2004 erkent en garandeert het politieke pluralisme in Congo DRC. Sinds deze nieuwe wetgeving van kracht is, is de vrijheid van vereniging en vergadering licht verbeterd.
De overgangsgrondwet voorziet in vrijheid van vreedzame vergadering, maar in de praktijk wordt deze vrijheid door de overgangsregering beperkt. Het recht van vergadering is ondergeschikt gemaakt aan de openbare orde.

Om op grond van artikel 29, eerste lid, onder a of b, Vw voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd in aanmerking te komen, dient de betrokkene aannemelijk te maken dat de problemen die hij van de zijde van de Congolese autoriteiten heeft ondervonden vanwege zijn politieke activiteiten, te herleiden zijn tot daden van vervolging zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag, of dat hij een reëel risico loopt op schending van het gestelde in artikel 3 EVRM.

4.3 Leden rebellengroeperingen
De meeste voormalige rebellenmilities is toegestaan om als politieke partij te fungeren. De nog als militie actieve rebellengroeperingen, bijvoorbeeld in het Ituri District, richten hun activiteiten doorgaans niet op de Congolese autoriteiten, maar op andere milities of op de burgerbevolking.

Het enkele lidmaatschap van een rebellengroepering vormt derhalve onvoldoende reden om een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen.

4.4 Mobutu-aanhangers
Gelet op de informatie uit het ambtsbericht van de Minister van BuZa over de situatie in Congo DRC, zijn er geen gevallen bekend van ex-mobutisten die na hun terugkeer naar Kinshasa problemen met de autoriteiten hebben gehad.
Derhalve komt een Mobutu-aanhanger in beginsel niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd, vanwege sympathieën jegens Mobutu.

4.5 Ex-militairen van de Forces Armées du Zaïre
Gelet op de informatie uit het ambtsbericht van de Minister van BuZa over de situatie in Congo DRC, zijn er geen gevallen bekend van ex-militairen van de Forces Armées du Zaïre die na hun terugkeer naar Kinshasa problemen met de autoriteiten hebben gehad.

Derhalve komt een ex-militair van de Forces Armées du Zaïre in beginsel niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd vanwege het voormalig lidmaatschap van de Forces Armées du Zaïre.

4.6 Journalisten
De wet voorziet in vrijheid van meningsuiting. In de praktijk wordt dit recht echter beperkt. In de verslagperiode van het eerdergenoemde ambtsbericht werd een aantal journalisten bedreigd, gearresteerd en gedetineerd.

Met inachtneming van het vorenstaande, dient betrokkene, om op grond van artikel 29, eerste lid, onder a of b, Vw in aanmerking te komen voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd, aannemelijk te maken dat de problemen die hij heeft ondervonden van de zijde van de autoriteiten vanwege zijn werkzaamheden als journalist te herleiden zijn tot daden van vervolging, zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag, of dat hij een reëel risico loopt op schending van het gestelde in artikel 3 EVRM.

4.7 Vrouwen
Het normale beleid, zoals onder andere weergegeven in C2/2.11, C2/3.2 en C14/4.3 is van toepassing.

Uit het ambtsbericht van de Minister van BuZa blijkt dat seksueel geweld op grote schaal voorkomt in Congo DRC. Slachtoffers van verkrachting leven in schaamte. Zij lopen het risico verstoten te worden door hun familie.

De vrouw, van wie is vastgesteld dat zij een vanwege het vorenstaande gegronde vrees voor vervolging heeft, of dat zij een reëel risico loopt op een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM komt niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel, indien is vastgesteld dat zij zich aan de gevreesde vervolging of het reële risico op een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM, kan onttrekken door zich elders in het land van herkomst te vestigen.

Indien geweld tegen vrouwen uitgaat van de centrale autoriteiten is in beginsel geen plaats voor het tegenwerpen van een vestigingsalternatief. Voorzover een beroep wordt gedaan op het traumatabeleid, wordt verwezen naar C2/4.2.

4.8 Dienstplichtigen en deserteurs
Het normale beleid, zoals weergegeven in C2/2.12 is van toepassing.

Ten aanzien van Congo DRC heeft zich niet de situatie voorgedaan dat militaire acties in totaliteit door de internationale gemeenschap zijn veroordeeld als strijdig met de grondbeginselen voor humaan gedrag of met de fundamentele normen die gelden tijdens een gewapend conflict.

Uit informatie van het ambtsbericht van de Minister van BuZa over de situatie in Congo DRC is gebleken dat in Congo DRC geen dienstplicht bestaat.

Desertie is formeel strafbaar en heeft als maximale straf de doodstraf. In de praktijk komt desertie regelmatig voor. Vervolging wegens alleen desertie vindt zelden plaats, vaak wordt desertie als strafverzwarende omstandigheid aangemerkt.

Personen die aannemelijk maken dat zij gedeserteerd zijn uit het nationale Congolese leger kunnen op grond van artikel 29, eerste lid, onder a of b, Vw in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning asiel bepaalde tijd, afhankelijk van de vraag of een van de gronden genoemd in C2/2.12 de aanleiding is geweest om te deserteren.

Het is hierbij aan de betrokkene om aannemelijk te maken dat hij daadwerkelijk in het Congolese regeringsleger heeft gediend.

5 Traumatabeleid

Het algemene beleid, zoals weergegeven in C2/4.2 is van toepassing.

Indien bij een persoon geconcludeerd wordt dat hij te maken heeft gehad met een der gebeurtenissen als genoemd in C2/4.2.3, dan is het mogelijk binnen de kaders als genoemd in C2/4.2.4 een vestigingsalternatief elders in Congo DRC tegen te werpen, indien deze gebeurtenissen niet zijn veroorzaakt door de centrale autoriteiten. Het tegenwerpen van een vestigingsalternatief dient echter per individueel geval beoordeeld te worden. Het is daarbij aan betrokkene om aannemelijk te maken, dat hij zich niet elders in Congo DRC kan vestigen.

6 Categoriale bescherming

Personen die behoren tot de bevolkingsgroep der Tutsi uit Congo DRC komen behoudens contra-indicaties in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, onder d, Vw (zie C2/5).

Voor leden van bevolkingsgroepen – niet zijnde Tutsi – afkomstig uit gebieden in het oosten van Congo DRC, waar zich recent gewapende conflicten hebben voorgedaan (bijvoorbeeld de Kivu's of Ituri), bestaat een verblijfsalternatief in de gebieden, die onder de controle van de Congolese autoriteiten staan. Zij komen derhalve niet in aanmerking voor categoriale bescherming. Ook andere personen afkomstig uit Congo DRC komen niet in aanmerking voor categoriale bescherming.

7 Verdere beleidsconclusies en aandachtspunten

7.1 Vlucht- en/of vestigingsalternatief

Het algemene beleid, zoals weergegeven in C4/2.2 is van toepassing.

Ten aanzien van Congo DRC gelden de volgende beleidsregels.

Tutsi, Banyamulenge of Banyarwanda
Ten aanzien van de bevolkingsgroepen wordt geen vlucht- of vestigingsalternatief tegengeworpen.

Bevolkingsgroepen uit Noord- en Zuid-Kivu (niet zijnde Tutsi)
Indien voor een persoon afkomstig uit de provincie Noord- of Zuid-Kivu, behorend tot andere bevolkingsgroepen dan de Tutsi, geconcludeerd wordt dat hij te vrezen heeft voor vervolging of dat hij een reëel risico loopt op schending van het gestelde in artikel 3 EVRM, dan is het mogelijk, indien de vervolging uitgaat van een van de milities, een vlucht- of vestigingsalternatief elders in Congo DRC tegen te werpen. Het tegenwerpen van een vlucht- of vestigingsalternatief dient echter per individueel geval beoordeeld te worden. Het is daarbij aan betrokkene om aannemelijk te maken, dat hij zich niet elders in Congo DRC kan vestigen.

Bevolkingsgroepen uit het Ituri District
Indien voor een Hema of Lendu (of andere personen uit het Ituri District) geconcludeerd wordt dat hij te vrezen heeft voor vervolging of dat hij een reëel risico loopt op schending van het gestelde in artikel 3 EVRM, dan is het mogelijk, indien de vervolging uitgaat van een van de milities, een vlucht- of vestigingsalternatief elders in Congo DRC tegen te werpen. Het tegenwerpen van een vlucht- of vestigingsalternatief dient echter per individueel geval beoordeeld te worden. Het is daarbij aan betrokkene om aannemelijk te maken, dat hij zich niet elders in Congo DRC kan vestigen.

7.2 Veilig land van herkomst
Congo DRC wordt niet beschouwd als veilig land van herkomst.

7.3 Veilig derde land / land van eerder verblijf
Congo DRC wordt niet beschouwd als veilig derde land.

7.4 Artikel 1F Vluchtelingenverdrag
Het beleid zoals neergelegd in C4/3.11.3 is van toepassing.

Voor de procedure omtrent getuigen van oorlogsmisdrijven en misdrijven tegen de menselijkheid wordt verwezen naar C11/3.1.

Verder zijn er nog de volgende aandachtspunten.

Zowel leden van het leger, de politie en de veiligheidsdienst, als leden van (voormalige) rebellenmilities hebben zich in Congo DRC op grote schaal schuldig gemaakt aan het schenden van de mensenrechten. Met name de strijdende partijen in het oosten van Congo DRC maken zich schuldig aan foltering en andere oorlogsmisdrijven. Om die reden dient men er in het bijzonder op bedacht te zijn of betrokkene zich mogelijk schuldig heeft gemaakt aan gedragingen als omschreven in artikel 1F Vluchtelingenverdrag. Vorenstaande kan ook van belang zijn bij minderjarigen, aangezien met name de rebellengroeperingen en sommige facties van het nationale leger gebruik maken dan wel gebruik hebben gemaakt van kindsoldaten.

Indien de activiteiten van de betrokkene aanleiding geven tot het tegenwerpen van artikel 1F Vluchtelingenverdrag, dan komt de betrokkene evenmin in aanmerking voor verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, onder d, Vw.

8 Opvangmogelijkheden Amv's

Voor Amv's is adequate opvang in Congo DRC voorhanden. Weeskinderen worden in het algemeen opgevangen door de familie van één van beide ouders. Opvang voor vier uit Nederland teruggekeerde Amv's is geregeld in het opvangcentrum van de Congregatie der Salesianen (Don Bosco). Voor meer informatie over opvangmogelijkheden voor Amv's wordt verwezen naar het eerdergenoemde ambtsbericht van de Minister van BuZa.

Minderjarige asielzoekers van Congolese nationaliteit komen derhalve niet in aanmerking voor verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd bedoeld voor Amv's. Bij de feitelijke terugkeer moet de toegang tot een concrete opvangplaats geregeld zijn, tenzij betrokkene zich zelfstandig kan handhaven.

9 Vertrekmoratorium

Ten aanzien van asielzoekers uit Congo DRC geldt geen besluit in de zin van artikel 45, vierde lid, Vw.

Het asielbeleid ten aanzien van Eritrea

1 Datum

Deze versie van deze landenparagraaf treedt in werking op de dag waarop C24 van kracht wordt.

2 Achtergrond

Deze landenparagraaf bevat het landgebonden asielbeleid voor Eritrea. Het landgebonden asielbeleid is een uitwerking van het algemene beleid van C1 tot en met C23 en kan niet worden gezien als een uitzonderingsregeling. De algemene wet- en regelgeving blijft steeds de basis voor de individuele beoordeling van een asielaanvraag.

De beleidsconclusies in deze landenparagraaf zijn mede gebaseerd op het algemeen ambtsbericht van de Minister van BuZa van 29 maart 2006 over de situatie in Eritrea en op de uitspraak van 4 november 2005 van de ABRS (nummer 200505429/1).

3 Besluitmoratorium

Ten aanzien van asielzoekers uit Eritrea geldt geen besluit in de zin van artikel 43 Vw.

4 Groepen van personen die verhoogde aandacht vragen

4.1 Ethiopiërs en personen van gemengde afkomst

Toetsing van het asielrelaas vindt conform C2/2.4 plaats aan de hand van het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft, niet aan de hand van het land waar de vreemdeling laatstelijk heeft verbleven.

Gelet hierop is voor de situatie in Eritrea het volgende van belang. De huidige Eritrese nationaliteitsverordening is qua regelgeving onvolledig en biedt ruimte voor verschillende interpretaties. De Eritrese autoriteiten gaan daarom momenteel noodgedwongen pragmatisch om met de huidige nationaliteitsverordening.

Indien aannemelijk is dat de Eritrese autoriteiten betrokkene beschouwen als Eritrees burger, dan dient van de Eritrese nationaliteit te worden uitgegaan.

Ethiopiërs
De in Eritrea wonende Ethiopiërs bevinden zich in een moeilijke situatie. Zij mogen officieel niet werken en mogen geen bedrijf uitoefenen. In Eritrea bestaan gemengde gevoelens ten opzichte van Ethiopiërs, mede vanwege het grensconflict.

Bij personen met de Ethiopische nationaliteit wordt Ethiopië als land van herkomst beschouwd, ook indien een vreemdeling daar nimmer heeft verbleven. Een (langdurig) verblijf van een persoon met de Ethiopische nationaliteit in Eritrea vormt blijkens het algemeen ambtsbericht voor Ethiopië geen reden om deze persoon bij terugkeer de toegang tot Ethiopië te ontzeggen.

Personen van gemengde afkomst
In het geval van personen van gemengde afkomst dient te worden vastgesteld van welk land de vreemdeling de nationaliteit heeft. Blijkens het voornoemde algemeen ambtsbericht kan een persoon met een niet-Eritrese nationaliteit door een huwelijk met een persoon van Eritrese nationaliteit na een legaal verblijf van drie jaar in Eritrea de Eritrese nationaliteit verkrijgen, mits hij zijn andere nationaliteit opgeeft.

Ten aanzien van de inhoudelijke beoordeling van asielaanvragen geldt het volgende.
De situatie in Eritrea vormt geen aanleiding om personen van gemengde afkomst reeds op grond van die afkomst op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, Vw in het bezit te stellen van een verblijfsvergunning. Indien op grond van het individuele relaas blijkt dat de ondervonden discriminatie een dusdanige ernstige beperking van de bestaansmogelijkheden oplevert dat het onmogelijk is om op maatschappelijk en sociaal gebied te kunnen functioneren, is het beleid zoals neergelegd in C2/2.5 van toepassing.

4.2 Aanhangers van nieuwe religies

Eritrea is een seculiere staat met vier gevestigde religies: de Eritrese orthodoxe kerk, de islam, de Eritrese katholieke kerk en de kleinere evangelisch-lutherse kerk.

De nieuwe religies, waaronder Jehova-getuigen, hebben blijkens het algemeen ambtsbericht van 29 maart 2006 te kampen met ernstige beperkingen van de vrijheid van godsdienst. Het komt voor dat leden van nieuwe religies op grond daarvan worden opgepakt en gedetineerd, waarbij opgepakte leden het slachtoffer worden van marteling en mishandeling. Ook binnen het leger komt het voor dat aanhangers van nieuwe religies worden lastiggevallen, gedetineerd en gemarteld vanwege het praktiseren van een nieuwe religie.

Er is voorts sprake van een zekere maatschappelijke aversie tegen leden van de nieuwe religies. Sommige burgers werken samen met de autoriteiten door leden van de nieuwe religies aan te geven en lastig te vallen. Gelet op de houding van de autoriteiten kan niet worden verlangd dat de bescherming van de autoriteiten wordt ingeroepen tegen problemen met medeburgers. In het geval een beroep wordt gedaan op discriminatie door medeburgers dient op de gebruikelijke wijze aannemelijk te worden gemaakt dat de discriminatie als daad van vervolging kan worden aangemerkt.

Eritrese asielzoekers die het land hebben verlaten vanwege problemen naar aanleiding van het praktiseren van een nieuwe religie, kunnen op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, respectievelijk b, Vw in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd, indien zij aannemelijk maken dat er sprake is van gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico in de zin van artikel 3 EVRM. Daarvoor is het enkel aanhangen van een nieuwe religie niet voldoende.

Indien Eritrese asielzoekers zich hier te lande bekeren, dient te worden voldaan aan het in C2/2.6 neergelegde beleid voor refugiés sur place om op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, Vw in aanmerking te komen voor een verblijfsvergunning. De vreemdeling zal in dat geval wel aannemelijk dienen te maken dat hij hier te lande bekeerd is. Indien de vreemdeling aannemelijk kan maken dat er bij terugkeer naar Eritrea sprake is van een reëel risico in de zin van artikel 3 EVRM, kan betrokkene op grond van artikel 29, eerste lid, onder b, Vw in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning.

4.3 Politieke opposanten

In Eritrea is de enige toegestane politieke partij de People's Front for Democracy and Justice.

Personen die oppositionele activiteiten ontplooien, lopen het gevaar in de negatieve aandacht van de Eritrese autoriteiten te geraken. Ook familieleden van opposanten in Eritrea kunnen van de zijde van de Eritrese autoriteiten problemen ondervinden. Niet alle oppositionele bewegingen worden door de Eritrese autoriteiten als bedreigend gezien. Bij de beoordeling of er sprake is van gegronde vrees voor vervolging dient onder meer aandacht te worden besteed aan de positie die binnen de betreffende oppositiebeweging wordt ingenomen, aan de vraag in hoeverre deze beweging in verband wordt gebracht met gewelddadige of terroristische activiteiten en aan de vraag in hoeverre deze persoon verdacht wordt van voortdurende oppositionele steun.

Daarbij dient in aanmerking te worden genomen dat arrestatie en detentie in Eritrea vaak tamelijk arbitrair lijken te gebeuren. Voorts is van belang dat de georganiseerde oppositie hoofdzakelijk in het buitenland actief is, maar dat niet kan worden uitgesloten dat de Eritrese autoriteiten via hun inlichtingennetwerk op de hoogte zijn van oppositionele activiteiten buiten Eritrea.

Asielzoekers kunnen op grond van hun oppositionele activiteiten op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, Vw in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning asiel indien zij aannemelijk maken dat zij vanwege hun activiteiten gegronde vrees voor vervolging hebben van de zijde van de Eritrese autoriteiten.

Bij aanhangers van partijen die zich bedienen van gewelddadige methodes dient te worden beoordeeld of deze activiteiten mogelijk aanleiding zijn om toepassing te geven aan artikel 1F Vluchtelingenverdrag.

4.4 Journalisten

Alle onafhankelijke kranten en tijdschriften in Eritrea, die naast de staatsmedia verschenen, hebben in september 2001 door de regering een verschijningsverbod opgelegd gekregen. Voor informatie over arrestaties en detenties van journalisten wordt verwezen naar eerdergenoemd algemeen ambtsbericht.

Journalisten kunnen, indien zij aannemelijk maken dat zij vanwege hun activiteiten vervolging vrezen van de Eritrese autoriteiten, op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, Vw in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

4.5 Vrouwen

Het normale beleid, zoals onder andere weergegeven in C2/2.11, C2/3.2 en C14/4.3 is van toepassing.

Voor het algemene beoordelingskader inzake vrouwenbesnijdenis wordt verwezen naar C2/3.2.3.

In Eritrea is de leeftijd waarop genitale verminking wordt uitgevoerd afhankelijk van de etnische groep waartoe men behoort. Met in achtneming van hetgeen hieromtrent bekend is uit algemene bron, dient te worden beoordeeld of er gelet op de leeftijd sprake is van een aannemelijk beroep op vrouwenbesnijdenis.

Indien is vastgesteld dat er sprake is van een reëel risico, wordt conform het beleid van C2/3.2 beoordeeld of er sprake is van een vestigingsalternatief of de mogelijkheid van het inroepen van bescherming van de autoriteiten.

Bij een vestigingsalternatief is het volgende van belang. Gelet op het feit dat de toepassing van vrouwenbesnijdenis in Eritrea wijdverspreid is en in het gehele land plaatsvindt, kan er (in beginsel) geen sprake zijn van een vestigingsalternatief.

Ten aanzien van de mogelijkheid van het inroepen van bescherming van de autoriteiten zal in zijn algemeenheid de aanwezigheid van bescherming gelet op de houding van de Eritrese autoriteiten niet snel kunnen worden aangenomen, tenzij uit individuele omstandigheden dan wel uit algemene bron kan worden afgeleid dat het inroepen van bescherming daadwerkelijk soelaas kan bieden.

4.6 Dienstplichtigen en deserteurs

Elke Eritrese burger in de leeftijd van 18 tot 50 jaar is verplicht om deel te nemen aan de nationale dienstplicht. Voor informatie omtrent de ontheffing, vrijstelling en de onmogelijkheid voor alternatieve dienstplichtvervulling bij gewetensbezwaren wordt verwezen naar eerdergenoemd algemeen ambtsbericht.

In de praktijk worden dienstplichtontduikers, dienstweigeraars en deserteurs niet berecht, ook niet door de militaire rechtbank. In plaats daarvan worden zij zonder proces bestraft, in het geval van deserteurs door hun superieuren. Hierbij wordt verwezen naar de informatie in het algemene ambtsbericht.

Voor de verlening van een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, Vw wordt verwezen naar het beleid van C2/2.12 inzake vervolging wegens dienstweigering of desertie. De beoordeling of er sprake is van een onevenredige of discriminatoire bestraffing dient niet (enkel) plaats te vinden aan de hand van de theoretische strafmaten, maar zal moeten worden beoordeeld met inachtneming van de in het algemeen ambtsbericht genoemde specifieke omstandigheden ten aanzien van dienstweigeraars en deserteurs en de omstandigheden van het individuele geval.

Daarnaast is van belang dat ten aanzien van Eritrea zich niet de situatie heeft voorgedaan dat militaire acties in totaliteit door de internationale gemeenschap zijn veroordeeld als strijdig met de grondbeginselen voor humaan gedrag of met de fundamentele normen die gelden tijdens een gewapend conflict.

Deserteurs
Aangenomen dient te worden dat deserteurs als zodanig bij de autoriteiten staan geregistreerd. Gelet op de behandeling die deserteurs ten deel dreigt te vallen, wordt eerder aangenomen dat bij terugkeer een schending plaatsvindt van het gestelde in artikel 3 EVRM.

Weliswaar is de bestraffing van deserteurs blijkens het algemeen ambtsbericht van 29 maart 2006 afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de vreemdeling, maar op basis van de voorhanden zijnde informatie kan niet worden beoordeeld in welke gevallen er geen schending van artikel 3 EVRM behoeft te worden aangenomen. Indien er echter in het individuele relaas duidelijke aanknopingspunten aanwezig zijn dat deze persoon op grond van zijn desertie geen reëel risico in de zin van artikel 3 EVRM loopt, bestaat er grond om een verblijfsvergunning te onthouden.

Indien aannemelijk is dat de vreemdeling in het leger heeft gediend, dient vervolgens aandacht te worden besteed aan de vraag of er sprake is van een aannemelijk beroep op desertie. Bij een vertrek uit het leger na het daadwerkelijke begin van de demobilisatie in 2001, dient rekening te worden gehouden met de mogelijkheid dat de vreemdeling het leger heeft verlaten op grond van een demobilisatieprogramma.

Indien er grond is voor het oordeel dat de vreemdeling het leger heeft verlaten in het kader van een demobilisatieprogramma, is niet aannemelijk dat de asielzoeker een reëel risico loopt in de zin van artikel 3 EVRM.

Indien de vreemdeling aannemelijk heeft gemaakt uit het leger te zijn gedeserteerd, komt hij in beginsel op grond van artikel 29, eerste lid, onder b, Vw in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel. Indien contra-indicaties in de weg staan aan verlening van de vergunning, kan vanwege de absolute bescherming van artikel 3 EVRM evenwel geen sprake zijn van uitzetting naar het land van herkomst.

Dienstweigeraars
In het geval van dienstweigeraars en dienstplichtontduikers geldt dat zij op grond van artikel 29, eerste lid, onder b, Vw in aanmerking kunnen komen voor een verblijfsvergunning indien zij aannemelijk maken dat zij op grond van hun dienstweigering of dienstplichtontduiking in de negatieve aandacht van de autoriteiten staan. Indien contra-indicaties in de weg staan aan verlening van de vergunning, kan vanwege de absolute bescherming van artikel 3 EVRM evenwel geen sprake zijn van uitzetting naar het land van herkomst.

Daarbij dient het volgende in aanmerking te worden genomen.

In het algemeen ambtsbericht van 29 maart 2006 is opgenomen dat geen gedwongen rekrutering zou plaatsvinden van moslimvrouwen uit de regio's aan de Rode Zee-kust. Meer in het algemeen maakt voornoemd algemeen ambtsbericht melding van bronnen die aangeven dat in de praktijk alleen vrou-

wen in de leeftijd tussen 18 en 27 jaar dienstplichtig zijn. Dit biedt op zichzelf onvoldoende aanknopingspunten om vrouwen die boven deze leeftijd Eritrea hebben verlaten en die aannemelijk hebben gemaakt dat zij op grond van hun dienstweigering of dienstontduiking in de negatieve aandacht van de autoriteiten staan, een vergunning te weigeren. Wel dient specifiek aandacht te worden besteed aan de verklaringen van betrokkene op dit punt.

Ook dient te worden bezien of betrokkene in aanmerking komt voor ontheffing dan wel of hij reeds militaire dienst heeft vervuld. Indien betrokkene gedurende zijn dienstplichtige leeftijd lange tijd in Eritrea heeft verbleven zonder te worden opgeroepen, dient in het bijzonder aandacht te worden besteed aan de vraag of de dienstplicht niet reeds is vervuld. Een lang verblijf in Eritrea zonder te worden opgeroepen, is op zichzelf onvoldoende om tot afwijzing van de aanvraag over te gaan en dient te worden bezien in samenhang met de overige verklaringen van betrokkene.

4.7 Homoseksuelen

Homoseksuelen ondervinden in Eritrea ernstige maatschappelijke discriminatie en omtrent homoseksualiteit heerst een groot taboe. Aangenomen kan worden dat men in het algemeen afwijzend staat tegenover homoseksualiteit indien men er openlijk mee geconfronteerd wordt. Het is mogelijk dat daar waar homoseksuele geaardheid vermoed wordt, de betrokken persoon in een sociaal isolement raakt.

Indien een Eritrese asielzoeker die zich beroept op discriminatie vanwege homoseksualiteit, aannemelijk kan maken dat de ondervonden discriminatie een dusdanig ernstige beperking van de bestaansmogelijkheden oplevert dat het onmogelijk is om op maatschappelijk en sociaal gebied te functioneren, dan kan de vreemdeling op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, Vw in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

Het inroepen van bescherming van de autoriteiten kan slechts op basis van concrete aanknopingspunten in het individuele asielrelaas worden tegengeworpen. Daarbij dient in aanmerking te worden genomen de omstandigheid dat uit het ambtsbericht blijkt dat homoseksualiteit mogelijk strafbaar is, daar de Eritrese Penal Code Proclamation ‘seksuele afwijkingen’ verbiedt. Hieronder zou ook het verrichten van handelingen met iemand van dezelfde sekse vallen.

5 Traumatabeleid

Het algemene beleid, zoals weergegeven in C2/4.2 is van toepassing. Voor het overige zijn er met betrekking tot Eritrea geen bijzonderheden.

6 Categoriale bescherming

Asielzoekers uit Eritrea komen niet op grond van artikel 29, eerste lid, onder d, Vw in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel (zie C2/5).

7 Verdere beleidsconclusies en aandachtspunten

7.1 Vlucht- en/of vestigingsalternatief

Het algemene beleid, zoals weergegeven in C4/2.2 is van toepassing.

7.2 Veilig land van herkomst

Eritrea wordt niet beschouwd als veilig land van herkomst.

7.3 Veilig derde land / land van eerder verblijf

Eritrea wordt niet beschouwd als veilig derde land.

7.4 Artikel 1F Vluchtelingenverdrag

Het beleid zoals neergelegd in C4/3.11.3 is van toepassing. Voor de procedure omtrent getuigen van oorlogsmisdrijven en misdrijven tegen de menselijkheid wordt verwezen naar C11/3.1.

De volgende groepen hebben in Eritrea mensenrechten geschonden:
- Al Ittihad al Islamiya;
- Functionarissen van het Derg-regime;
- Eritrean Liberation Front;
- Eritrean People's Liberation Front;
- Ethiopian People's Revolutionary Democratic Front;
- Ethiopian People's Revolutionary Party;
- Oromo Liberation Front;
- Prominente Mengistu-aanhangers;
- Tigray People's Liberation Front;
- Uitvoerders van vrouwenbesnijdenis.

Om die reden dient men er in het bijzonder op bedacht te zijn of personen die behoren tot deze groepen zich mogelijk schuldig hebben gemaakt aan gedragingen als omschreven in artikel 1F Vluchtelingenverdrag.

7.5 Schending artikel 3 EVRM bij terugkeer

Bij uitspraak van 4 november 2005 heeft de ABRS uitspraak gedaan in het hoger beroep van de Minister tegen een Eritrese vreemdelinge. Deze vreemdelinge stelde bij terugkeer naar Eritrea door de autoriteiten aldaar te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM, omdat er aanwijzingen zijn dat vanuit Malta (oktober 2002) en Libië (juli en augustus 2004) verwijderde Eritreeërs bij aankomst in Eritrea door de autoriteiten zijn gedetineerd en sindsdien vastzitten. De ABRS heeft geoordeeld dat uit het ambtsbericht van de Minister van BuZa van februari 2005 niet blijkt waarom de vanuit Malta en Libië verwijderde Eritreeërs zijn gearresteerd en gedetineerd. Derhalve kan volgens de ABRS niet worden volstaan met een verwijzing naar het ambtsbericht om de asielaanvraag met een beroep op artikel 3 EVRM af te wijzen. Het algemene ambtsbericht van 29 maart 2006 bevat op dit punt geen andere informatie dan het ambtsbericht waar de ABRS in de uitspraak naar verwijst. Dat wil zeggen dat de motieven om de uit Malta en Libië teruggekeerde Eritreeërs bij terugkeer te detineren en tot op heden vast te houden, niet zijn geëxpliciteerd.

Indien een Eritrese asielzoeker stelt bij terugkeer naar Eritrea een risico te lopen op een behandeling als bedoeld in artikel 3 EVRM, kan niet worden volstaan met een enkele verwijzing naar het ambtsbericht om dit beroep op artikel 3 EVRM af te wijzen. Gezien de uitspraak van de ABRS en de omstandigheid dat ook het huidige ambtsbericht geen inzicht verschaft in redenen voor detentie van de uit Malta en Libië teruggekeerde Eritreeërs, zal in elk individueel geval goed gemotiveerd dienen te worden waarom terugzending geen schending van artikel 3 EVRM betekent.

7.6 Legale uitreis

Om Eritrea te kunnen verlaten is een uitreisvisum vereist. Aan de verstrekking hiervan gaat een uitvoerige controle vooraf. Uitreisvisa worden regelmatig geweigerd aan jonge mannen en vrouwen die de leeftijd van hun dienstplicht naderen, personen in de dienstplichtige leeftijd, studenten, Jehova's getuigen, beambten van het voormalige Mengistu-regime en andere personen die bij de Eritrese regering in ongenade zijn gevallen. Indien de vreemdeling het land heeft verlaten met een uitreisvisum, vormt dit in beginsel een contra-indicatie bij de beoordeling of betrokkene op grond van gegronde vrees voor vervolging in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

8 Opvangmogelijkheden Amv's

Voor Amv's is adequate opvang in Eritrea voorhanden.

Traditioneel worden Amv's door familie opgevangen. De familie heeft de functie van een sociaal vangnet. Indien plaatsing bij familie niet mogelijk is, kunnen de minderjarigen in groepshuizen worden geplaatst. Kinderen in de leeftijdscategorie van vijf tot achttien jaar kunnen in deze groepshuizen verblijven. De groepshuizen functioneren goed en de kwaliteit is naar lokale maatstaven gemeten acceptabel. Daarnaast bestaat er momenteel één door de overheid beheerd weeshuis in Eritrea. Kinderen kunnen in een weeshuis terecht indien zij in de leeftijdscategorie vallen van nul tot en met vier jaar. Vervolgens worden zij overgebracht naar een van de groepshuizen.

Amv's van Eritrese nationaliteit komen derhalve niet in aanmerking voor verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd bedoeld voor Amv's. Bij de feitelijke terugkeer moet de toegang tot een concrete opvangplaats geregeld zijn, tenzij betrokkene zich zelfstandig kan handhaven.

9 Vertrekmoratorium

Ten aanzien van asielzoekers uit Eritrea geldt geen besluit in de zin van artikel 45, vierde lid, Vw.

Het asielbeleid ten aanzien van Ethiopië

1 Datum

Deze versie van deze landenparagraaf treedt in werking op de dag waarop C24 van kracht wordt.

2 Achtergrond

Deze landenparagraaf bevat het landgebonden asielbeleid voor Ethiopië. Het landgebonden asielbeleid is een uitwerking van het algemene beleid van C1 tot en met C23 en kan niet worden gezien als een uitzonderingsregeling. De algemene wet- en regelgeving blijft steeds de basis voor de individuele beoordeling van een asielaanvraag.

De beleidsconclusies in deze landenparagraaf zijn mede gebaseerd op het algemeen ambtsbericht van de Minister van BuZa van 14 februari 2005 over de situatie in Ethiopië.

3 Besluitmoratorium

Ten aanzien van asielzoekers uit Ethiopië is geen besluit genomen in de zin van artikel 43 Vw.

4 Groepen van personen die verhoogde aandacht vragen

4.1 Eritreeërs en personen van gemengde afkomst

Personen van Eritrese afkomst die nog in Ethiopië verblijven, kunnen te maken krijgen met discriminatie op de arbeidsmarkt. De situatie in Ethiopië vormt echter geen aanleiding om personen van Eritrese of gemengde afkomst met de Ethiopische nationaliteit reeds op grond van die afkomst in het bezit te stellen van een verblijfsvergunning.

Voormalige bewoners van Ethiopië van Eritrese afkomst, afkomstig uit een derde land, zijn welkom in Eritrea, evenals de direct uit Ethiopië afkomstige gedeporteerden, mits zij de Eritrese nationaliteit kunnen aantonen. Indien zij die niet kunnen aantonen, zullen zij vanuit dat derde land een verblijfsvergunning als vreemdeling in Eritrea moeten aanvragen.

Met in achtneming van het beleid zoals neergelegd in C2/2.5 kan betrokkene op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, Vw in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning, indien op grond van het individuele relaas blijkt dat de ondervonden discriminatie een dusdanige ernstige beperking van de bestaansmogelijk-
heden oplevert, dat het onmogelijk is om op maatschappelijk en sociaal gebied te kunnen functioneren.

4.2 Journalisten

De perswet van 1992 garandeert vrije media. De nadruk wordt gelegd op de individuele verantwoordelijkheid van de journalisten, hetgeen hen een redelijke ruimte tot opereren geeft. Hierdoor hebben de media meer mogelijkheden gekregen voor oppositionele berichtgeving. De huidige perswet wordt herzien. Schendingen van de perswet kunnen naar alle waarschijnlijkheid niet meer met gevangenisstraf worden bestraft. Op grond van de oude wet konden gevangenisstraffen tot maximaal drie jaar worden gegeven voor delicten als het publiceren van onjuiste informatie, het aanzetten tot etnische conflicten en smaad. Daarnaast kan een aantal bepalingen uit het strafrecht worden aangewend jegens journalisten, zoals het 'in gevaar brengen van de veiligheid van de staat', 'aanzetten tot oorlog' en 'onthullen van staatsgeheimen'; delicten die maximaal bestraft kunnen worden met tien jaar gevangenisstraf. Het blijft voorkomen dat journalisten door de politie worden lastig gevallen en mishandeld, evenals dat zij strafrechtelijk worden vervolgd.

In individuele gevallen kunnen journalisten op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, Vw aanmerking komen voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

4.3 Illegale opposanten

Een aantal politieke bewegingen opereert illegaal omdat zij de regering niet als wettig gezag erkennen en geweld niet expliciet uitsluiten. Personen die worden aangehouden wegens betrokkenheid bij deze organisaties, kunnen strafrechtelijk worden vervolgd. Discriminatoire dan wel disproportionele bestraffing kan hierbij niet worden uitgesloten. Verdachten van betrokkenheid bij deze organisaties worden vastgehouden in voorarrest, soms zelfs jarenlang. Blijkens het ambtsbericht vinden veelvuldig arrestaties plaats op grond van verdenking lid of aanhanger te zijn van het Oromo Liberation Front, waarbij de meeste gedetineerden na enkele weken met een waarschuwing huiswaarts worden gezonden.

Indien personen verbonden aan dergelijke partijen een beroep doen op de problemen die zij hebben ondervonden, dient te worden beoordeeld of deze problemen, voor zover aannemelijk en te herleiden tot het Vluchtelingenverdrag, voldoende zwaarwegend zijn om op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, Vw in aanmerking te komen voor een verblijfsvergunning.

4.4 Etnische groepen en minderheden

Er zijn geen aanwijzingen dat personen door de Ethiopische autoriteiten worden vervolgd enkel vanwege hun etnische afkomst. Wel doen zich regelmatig etnische conflicten voor. Het enkele behoren tot een specifieke bevolkingsgroep vormt geen reden betrokkene in het bezit te stellen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

De autoriteiten worden gedomineerd door de etnische Tigray, terwijl de Oromo bevolkingsgroep het grootst is. Oromo's ervaren dat zij worden achtergesteld door de autoriteiten. Er is sprake van vermeende economische achterstelling, waarbij het ongenoegen en de spanningen verder worden aangewakkerd door de agressieve oppositie van de Oromo Liberation Front.

Bij de beoordeling van de vraag of sprake is van discriminatie van Oromo dan wel gegronde vrees voor de autoriteiten wordt de algehele situatie waarin Oromo verkeren in aanmerking te worden genomen. De gestelde vrees voor vervolging dient op de gebruikelijke wijze aannemelijk te worden gemaakt.

Naar verluidt worden aanzienlijke aantallen Oromo's vastgehouden in verschillende gevangenissen in Ethiopië, waarbij melding wordt gemaakt van marteling. Het komt daarnaast voor dat organisatoren van studentendemonstraties worden opgepakt omdat zij door de regerende partij als gevaarlijk worden beschouwd. Het gebeurt regelmatig dat verdachten lange tijd worden vastgehouden zonder dat tegen hen een aanklacht is geformuleerd. Niet uitgesloten kan worden dat daarbij mensenrechten worden geschonden. Het gaat hierbij evenwel niet om collectieve maar om individuele acties van overheidsfunctionarissen. Tevens bestaat de indruk dat dit soort voorvallen eerder op lokaal en regionaal niveau dan op federaal niveau voorkomen. Hieruit kan echter niet zonder meer worden afgeleid dat het mogelijk is de bescherming van de (hogere) autoriteiten in te roepen. Wel dient betrokkene voor een geslaagd beroep op vluchtelingschap aannemelijk te maken dat de bescherming van de autoriteiten niet afdoende was, dan wel dat het inroepen ervan terecht achterwege is gelaten.

4.5 Vrouwen

Het normale beleid, zoals onder andere weergegeven in C2/2.11, C2/3.2 en C14/4.3 is van toepassing.

De positie van vrouwen in Ethiopië is in algemene zin slecht te noemen. Het ontvoeren van meisjes en vrouwen om ze tot een huwelijk te dwingen komt op grote schaal voor in Ethiopië. Hierin kan echter op zichzelf geen grond worden gevonden voor vergunningverlening, omdat er sprake is van problemen in de privé-sfeer. Bovendien bestaat de mogelijkheid om zich aan de problemen te onttrekken en kan in voorkomende gevallen de bescherming van de autoriteiten worden ingeroepen.

Vrouwenbesnijdenis komt voor in zowel de orthodox-christelijke, de protestantse als de moslimgemeenschap. Naar schatting tussen de 70% en 80% van alle vrouwen in Ethiopië heeft enigerlei vorm van besnijdenis ondergaan. Er lijkt sprake te zijn van een vermindering van het aantal gevallen en ook de soort besnijdenis die wordt toegepast, is vaak minder ingrijpend dan voorheen. Niet bij alle bevolkingsgroepen en in alle regio's komt vrouwenbesnijdenis voor.

Indien vrouwenbesnijdenis binnen een bepaalde bevolkingsgroep veelvuldig wordt toegepast, kan dit leiden tot de conclusie dat er sprake is van een reëel risico in de zin van artikel 3 EVRM, indien er geen mogelijkheden zijn om zich aan de dreigende besnijdenis te onttrekken. Voor de beoordeling of er sprake is van een reëel risico wordt de situatie in acht genomen van de betreffende bevolkingsgroep in het deel van het land waaruit de vreemdeling afkomstig is.

Daarbij wordt in aanmerking genomen dat besnijdenis afhankelijk van de bevolkingsgroep op verschillende leeftijden plaatsvindt.

In het nieuwe wetboek van strafrecht is vrouwenbesnijdenis expliciet strafbaar gesteld voor de ouders, de besnijder, instigator en medeplichtigen. Hieruit kan echter niet op voorhand worden afgeleid dat adequate bescherming mogelijk is. Dit kan alleen worden tegengeworpen indien uit het individuele relaas dan wel uit algemene bron kan worden afgeleid dat het inroepen ervan daadwerkelijk soelaas kan bieden.

Voorts dient overeenkomstig het beleid zoals neergelegd in C2/3.2.3 te worden bezien of er een vestigingsalternatief aanwezig is.

4.6 Dienstplichtigen en deserteurs

Het normale beleid, zoals weergegeven in C2/2.12 is van toepassing.

Ten aanzien van Ethiopië heeft zich niet de situatie voorgedaan dat militaire acties in totaliteit door de internationale gemeenschap zijn veroordeeld als strijdig met de grondbeginselen voor humaan gedrag of met de fundamentele normen die gelden tijdens een gewapend conflict.

Ethiopië kent een beroepsleger. Dienstweigering is derhalve niet aan de orde.

De in 2000 begonnen grootscheepse demobilisatie van militairen was begin 2005 vrijwel afgerond. Recentelijk heeft wel nieuwe rekrutering plaatsgevonden om het leger op peil te houden bij natuurlijk verloop. In het algemeen maken de relatief gunstige soldij en de hoge werkloosheid dat er zich voldoende mensen voor het leger aanmelden. Voor zover bekend vindt er in Ethiopië geen gedwongen rekrutering plaats.

Aangenomen wordt dat er sinds de sluiting van het vredesakkoord sprake is van een bestraffing wegens desertie in vredestijd, hetgeen een maximale strafmaat van vijf jaar impliceert. Er zijn echter geen vonnissen bekend, evenmin is duidelijk of dergelijke zaken voor de (militaire) rechter komen; dit wordt binnen het leger gehouden.

5 Traumatabeleid

Het algemene beleid, zoals weergegeven in C2/4.2 is van toepassing. Voor het overige zijn er met betrekking tot Ethiopië geen bijzonderheden.

6 Categoriale bescherming

Asielzoekers uit Ethiopië komen niet op grond van artikel 29, eerste lid, onder d, Vw in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel (zie C2/5).

7 Verdere beleidsconclusies en aandachtspunten

7.1 Vlucht- en/of vestigingsalternatief
Het algemene beleid, zoals weergegeven in C4/2.2 is van toepassing.

7.2 Veilig land van herkomst
Ethiopië wordt niet beschouwd als veilig land van herkomst.

7.3 Veilig derde land / land van eerder verblijf
Ethiopië wordt niet beschouwd als veilig derde land.

7.4 Artikel 1F Vluchtelingenverdrag
Het beleid zoals neergelegd in C4/3.11.3 is van toepassing. Voor de procedure omtrent getuigen van oorlogsmisdrijven en misdrijven tegen de menselijkheid wordt verwezen naar C11/3.1.

Verder zijn er de volgende aandachtspunten.

Bij aanhangers van partijen die zich bedienen van gewelddadige methodes dient te worden beoordeeld of deze activiteiten mogelijk aanleiding zijn om toepassing te geven aan artikel 1F Vluchtelingenverdrag. De belangrijkste gewapende oppositiegroepen in Ethiopië zijn de Oromo Liberation Front (met als gewapende tak de Oromo Liberation Army), het Ogaden National Liberation Front, en het Ethiopian Patriottic Front. In tegenstelling tot de andere genoemde groepen wordt het Ethiopian Patriottic Front nog niet als een terroristische beweging beschouwd, omdat het alleen strijd levert op het platteland en geen aanslagen heeft gepleegd in de stedelijke gebieden.

7.5 Legale uitreis
De beveiliging van de internationale luchthaven van Addis Abeba is grondig. Illegale uitreis via deze route is hoogst onwaarschijnlijk. Er bestaat een opsporingslijst die bij uitreis geraadpleegd wordt. Een legale uitreis via de luchthaven van Addis Abeba vormt in beginsel een contra-indicatie bij de beoordeling of betrokkene op grond van gegronde vrees voor vervolging in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

8 Opvangmogelijkheden Amv's

Ten aanzien van Amv's uit Ethiopië kan niet op voorhand worden geconcludeerd dat adequate opvang aanwezig is. De aanwezigheid van adequate opvang dient per individueel geval te worden vastgesteld. Het algemene beleid is van toepassing. Bij de feitelijke terugkeer moet de toegang tot een concrete opvangplaats geregeld zijn, tenzij betrokkene zich zelfstandig kan handhaven.

9 Vertrekmoratorium

Ten aanzien van asielzoekers uit Ethiopië is geen besluit genomen in de zin van artikel 45, vierde lid, Vw.

Het asielbeleid ten aanzien van Irak

1 Datum

Deze versie van deze landenparagraaf treedt in werking op de dag waarop C24 van kracht wordt.

2 Achtergrond

Deze landenparagraaf bevat het landgebonden asielbeleid voor Irak. Het landgebonden asielbeleid is een uitwerking van het algemene beleid van C1 tot en met C23 en kan niet worden gezien als een uitzonderingsregeling. De algemene wet- en regelgeving blijft steeds de basis voor de individuele beoordeling van een asielaanvraag.

De beleidsconclusies in deze landenparagraaf zijn mede gebaseerd op het algemeen ambtsbericht van de Minister van BuZa van 27 april 2006 over de situatie in Irak.

3 Besluitmoratorium

Ten aanzien van asielzoekers uit Irak geldt geen besluit in de zin van artikel 43 Vw.

4 Groepen van personen die verhoogde aandacht vragen

4.1 Intellectuelen en journalisten

Er bestaat officieel weliswaar persvrijheid, doch de Iraakse pers past uit zelfbehoud zelfcensuur toe. Hoewel de situatie omtrent persvrijheid sinds april 2003 is verbeterd, vindt naar verluidt intimidatie van journalisten en media nog plaats. Volgens verschillende berichten zouden journalisten ook deze verslagperiode zijn lastig gevallen en soms gearresteerd door de Iraakse politie.

Diverse Iraakse en buitenlandse journalisten zijn tijdens de verslagperiode om het leven gekomen ten gevolge van geweld. Het gevaar van ontvoering is nog aanwezig. Bij de indertijd door de coalitie ingestelde media zijn veel journalisten weggegaan, onder meer vanwege het risico geassocieerd te worden met de Verenigde Staten van Amerika. Voor journalisten kan het riskant zijn kritiek te uiten op militante extremistische groeperingen. Aanslagen, vergeldingsacties en bedreigingen hebben plaatsgevonden.

In de gebieden van de Kurdistan Regional Government is waargenomen dat herhaaldelijke, persoonlijke kritiek op het centrale leiderschap van de Kurdistan Democratic Party en Patriotic Union of Kurdistan niet wordt getolereerd. Het is voorgekomen dat journalisten door de autoriteiten worden gesommeerd uitleg te geven over kritische berichtgeving over bewindslieden.

Intellectuelen en journalisten die de grenzen aan de persvrijheid die in de praktijk nog bestaan hebben overschreden en aannemelijk maken dat zij om die reden te vrezen hebben, kunnen op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, Vw in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning. Enkel een onafhankelijke houding innemen is daarvoor onvoldoende aangezien er wel enige ruimte voor kritiek blijkt te bestaan.

4.2 Personen die vervolging vrezen van het 'oude' regime

De val van het regime onder Saddam Hoessein heeft geleid tot een geheel nieuwe machtsstructuur en machtsverdeling. Personen die Irak hebben verlaten omdat zij vervolging vreesden van de zijde van het 'oude' regime zullen op grond van de regimewijziging dan ook niet langer bescherming behoeven tegen dit regime. Wanneer de aangedragen problemen beperkt zijn tot vrees voor het 'oude' regime zullen deze personen dan ook niet op grond daarvan in aanmerking komen voor verlening van een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, eerste lid, onder a of b, Vw.

4.3 Personen die stellen te vrezen voor eerwraak

Eerwraak komt in heel Irak voor. Met eerwraak beoogt de dader de eer van de familie te herstellen door het ongewenste gedrag van een vrouwelijk en in uitzonderlijke gevallen eveneens een mannelijk familielid te bestraffen. Eerwraak kan bestaan uit het lijfelijk straffen, maar in sommige gevallen komt doden voor. Met name in het geval van vrouwen kan het voorkomen dat het niet mogelijk is bescherming in te roepen dan wel anderszins zich aan de dreigende eerwraak te onttrekken. Wel mag worden verwacht dat aannemelijk kan worden gemaakt waarom bescherming in het individuele geval niet (effectief) kan worden geboden. Personen die aannemelijk hebben gemaakt gegronde vrees te hebben voor eerwraak en die geen afdoende bescherming kunnen inroepen, komen, behoudens contra-indicaties, op grond van artikel 29, eerste lid, onder b, Vw in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel.

4.4 Personen die stellen te vrezen voor intertribale problemen

Personen die stellen te vrezen voor bloedwraak of vergelijkbare intertribale problemen van een andere familie, clan of stam, worden geacht bescherming te kunnen krijgen binnen de eigen familie, clan of stam. Daarnaast kunnen de autoriteiten in sommige gevallen tevens bescherming bieden en bemiddelen bij het conflict. Indien betrokkene aannemelijk heeft gemaakt desondanks geen bescherming te kunnen krijgen, kan op grond van artikel 29, eerste lid, onder b, Vw een verblijfsvergunning asiel worden verleend.

4.5 Samenwerkenden met de regering of de Multi National Force

Er vinden veel aanslagen plaats gericht tegen Irakezen die zichtbaar samenwerken met de regering of de Multi National Force. Hierbij valt onder meer te denken aan Iraakse politieke figuren, ambtenaren, personeel van het veiligheidsapparaat (vooral politie en leger), tolken of Irakezen die op andere wijze voor de regering, internationale organisaties en bedrijven in Irak werken alsook Iraakse journalisten en personen die voor hen werken.

Indien betrokkene aannemelijk heeft gemaakt vanwege werkzaamheden voor de regering of de Multi National Force een gegronde vrees voor vervolging dan wel onmenselijke behandeling te hebben, waartegen geen bescherming kan worden geboden, kan op grond van artikel 29, eerste lid, onder a of b, Vw een verblijfsvergunning asiel worden verleend. Het enkel hebben verricht van werkzaamheden voor de regering of de Multi National Force is onvoldoende om reeds tot de conclusie te leiden dat sprake is van voldoende zwaarwegende problemen.

4.6 Iraakse Fayli-Koerden en Irakezen van Iraanse afkomst

De nieuwe concept-nationaliteitswet bevat voorwaarden om de nationaliteitsrechten van Fayli-Koerden te laten herleven. Ook is in de Transitional Administrative Law en in de grondwet een aantal aspecten van de nationaliteitswetgeving opgenomen. De concept-nationaliteitswet is nog niet geheel voltooid. Het is in de praktijk voor Fayli-Koerden nog niet mogelijk om via de centrale overheid in Bagdad het Iraakse staatsburgerschap terug te krijgen. De decreten van de Revolutionaire Commandoraad (onder meer decreet 666 van 1980), die de ontneming van het Iraakse staatsburgerschap betroffen, zijn komen te vervallen.

In het Kurdistan Regional Government/Patriotic Union of Kurdistan-gebied geldt naar verluidt een speciale regeling voor de terugkeer van Fayli-Koerden. Hier is een commissie ingesteld bestaande uit twee Fayli-Koerden, waaronder de minister van Samenwerking en Internationale Relaties van de Patriotic Union of Kurdistan. Deze minister is bevoegd een echtheidscertificaat te ondertekenen. Volgens deze minister kan de aanvrager op basis van dit certificaat zijn Iraakse burgerschap terugvorderen. Deze procedure geldt alleen voor Fayli-Koerden in dit gebied.

Hoewel de implementatie met betrekking tot het laten herleven van de nationaliteitsrechten van Fayli-Koerden (in Centraal-Irak) nog niet is afgerond, geven bovenstaande ontwikkelingen aanleiding om Fayli-Koerden aan wie onder het regime van Saddam Hoessein de Iraakse nationaliteit is ontnomen,

niet langer als staatloos te beschouwen in het kader van de asielbeoordeling. Op basis van de Iraakse regelgeving kan worden aangenomen dat zij de iure de Iraakse nationaliteit hebben. Daarbij is de omstandigheid dat het verkrijgen van de facto nationaliteit nog niet in alle gevallen mogelijk is, geen grond om voor de beoordeling van de aanvraag niet van de Iraakse nationaliteit uit te gaan. De asielaanvragen van deze personen zullen dan ook op gebruikelijke wijze getoetst worden naar aanleiding van het beleid zoals in dit hoofdstuk neergelegd, waarbij wordt aangenomen dat zij de iure de Iraakse nationaliteit hebben.

5 Traumatabeleid

Het algemene beleid, zoals weergegeven in C4/4.2 is van toepassing. Voor het overige zijn er met betrekking tot Irak geen bijzonderheden.

6 Categoriale bescherming

Asielzoekers uit Irak komen niet op grond van artikel 29, eerste lid, onder d, Vw in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel (zie C2/5).

Het categoriaal beschermingsbeleid ten aanzien van de personen afkomstig uit Centraal-Irak is beëindigd. De beëindiging van het categoriaal beschermingsbeleid geldt tevens voor personen die in het betreffende beleid gelijk waren gesteld met personen afkomstig uit Centraal-Irak, te weten personen geboren buiten Irak met de Iraakse nationaliteit.

Met betrekking tot vreemdelingen die in het bezit zijn van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd die is verleend op grond van artikel 29, eerste lid, onder d, Vw, zal een herbeoordeling van de verleende verblijfsvergunning plaatsvinden. Indien deze herbeoordeling niet tot gevolg heeft dat wordt geoordeeld dat de vreemdeling op basis van één van de andere gronden van artikel 29, eerste lid, Vw verblijf toekomt, zal de verblijfsvergunning worden ingetrokken, dan wel de aanvraag om een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd worden afgewezen. Dit geldt overeenkomstig voor de houders van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd die is verleend op grond van artikel 29, eerste lid, onder e of f, Vw en waarbij de verblijfsvergunning van de hoofdpersoon op grond van het bovenstaande wordt ingetrokken.

Verlening van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd zal op normale wijze plaatsvinden indien de geldigheid van de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde is verlopen voorafgaand aan de beëindiging van het beleid van categoriale bescherming, voor zover de vreemdeling ook aan de overige vereisten voor verlening voldoet.

7 Verdere beleidsconclusies en aandachtspunten

7.1 Vlucht- en/of vestigingsalternatief

Gezien de algehele situatie in Irak wordt geen vlucht- of vestigingsalternatief tegengeworpen aan personen die in Irak een gegronde vrees voor vervolging of behandeling in strijd met artikel 3 EVRM hebben.

7.2 Veilig land van herkomst

Irak wordt niet beschouwd als veilig land van herkomst.

7.3 Veilig derde land / land van eerder verblijf

Irak wordt niet beschouwd als veilig derde land.

7.4 Artikel 1F Vluchtelingenverdrag

Het beleid zoals neergelegd in C4/3.11.3 is van toepassing. Voor de procedure omtrent getuigen van oorlogsmisdrijven en misdrijven tegen de menselijkheid wordt verwezen naar C11/3.1.

Bijzondere aandacht dient geschonken te worden aan personen die zich schuldig hebben gemaakt aan misdrijven als bedoeld in artikel 1F Vluchtelingenverdrag. Hierbij moet in eerste instantie gedacht worden aan leden van de voormalige Iraakse inlichtingen- en veiligheidsdiensten en hooggeplaatste personen in het voormalige Iraakse militaire apparaat. Hieronder vallen de gewone strijdkrachten, de Republikeinse Garde, de Fedayeen Saddam en de zogenoemde 'Jash' (Koerdische milities, destijds gelieerd aan Saddam Hoessein; ook wel National Defence Batallions/Lichte Brigade/Fursan) alsmede de Koerdische veiligheidsdiensten en het militaire apparaat, de Asayish (het Algemene Veiligheidsdirectoraat). Voorts dienen in dit kader de veiligheidsdiensten van de Kurdistan Democratic Party – en Patriotic Union of Kurdistan, respectievelijk Rekkhistini Taybeti en Dezgay Zanyari te worden genoemd. Tevens dient aandacht te worden besteed aan personen die hebben gewerkt in of voor de militaire industrie ten tijde van het voormalige regime en daarbij (in)direct betrokken zijn geweest bij mensenrechtenschendingen (in het bijzonder indien zij in verband kunnen worden gebracht met de productie of het gebruik van nucleaire, biologische of chemische wapens). Daarnaast kan ook gedacht worden aan militairen (peshmerga's), voormalige Baath-functionarissen en hogere Baath-leden, leden van verboden Iraanse bewegingen (Mujaheddin-e Khalq, de Komala en de Koerdische Democratische Partij van Iran) en personen die in het kader van de sjiitische opstand van 1991 mensenrechtenschendingen hebben gepleegd. Ook in het geval van lijfwachten en politiefunctionarissen waarbij in het dossier aanknopingspunten te vinden zijn (verantwoordelijkheid) voor misdrijven als bedoeld in artikel 1F Vluchtelingenverdrag dient extra aandacht te worden besteed aan 1F aspecten.

8 Opvangmogelijkheden Amv's

Ten aanzien van Amv's uit Irak kan niet op voorhand worden geconcludeerd dat adequate opvang aanwezig is. De aanwezigheid van adequate opvang dient per individueel geval te worden vastgesteld. Het algemene beleid is van toepassing. Bij de feitelijke terugkeer moet de toegang tot een concrete opvangplaats geregeld zijn, tenzij betrokkene zich zelfstandig kan handhaven.

9 Vertrekmoratorium

Ten aanzien van asielzoekers uit Irak geldt geen besluit in de zin van artikel 45, vierde lid, Vw.

Het asielbeleid ten aanzien van Iran

1 Datum

Deze versie van deze landenparagraaf treedt in werking op de dag waarop C24 van kracht wordt.

2 Achtergrond

Deze landenparagraaf bevat het landgebonden asielbeleid voor Iran. Het landgebonden asielbeleid is een uitwerking van het algemene beleid van C1 tot en met C23 en kan niet worden gezien als een uitzonderingsregeling. De algemene wet- en regelgeving blijft steeds de basis voor de individuele beoordeling van een asielaanvraag.

De beleidsconclusies in deze landenparagraaf zijn mede gebaseerd op het algemeen ambtsbericht van de Minister van BuZa van augustus 2006 over de situatie in Iran.

Er is besloten tot een beleidswijziging ten aanzien van christenen en homoseksuelen. Deze beleidswijziging is neergelegd in een brief aan de Voorzitter van de Tweede Kamer van 18 oktober 2006.

3 Besluitmoratorium

Ten aanzien van (geboren, bekeerde en bekerende) christenen uit Iran is een besluit genomen in de zin van artikel 43 Vw. Dit besluit is gepubliceerd op 3 november 2006.
Het besluitmoratorium heeft tot gevolg dat de individuele beslistermijn, als bedoeld in artikel 42 Vw, voor christelijke asielzoekers afkomstig uit Iran die een aanvraag hebben ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd, wordt verlengd tot 19 mei 2007.
Indien de individuele beslistermijn van een aanvraag reeds was verlengd in verband met onderzoek op grond van artikel 42, vierde lid, Vw, dan wordt op grond van het verlengde besluitmoratorium de beslistermijn extra verlengd. De reikwijdte van het besluitmoratorium beslaat niet die aanvragen die zijn ingediend vóór de invoering van de Vw op 1 april 2001. Voorts kan het voorkomen dat (ook) de (verlengde) beslistermijn reeds is verstreken. Echter, het ligt voor de hand dat het ook niet mogelijk is zorgvuldig te beslissen op deze aanvragen.

Het besluitmoratorium ziet niet op de volgende categorieën:
- Dublin-claimanten (artikel 30, eerste lid, onder a, Vw);
- Iraniërs die rechtmatig verblijf hebben op een andere grond als bedoeld in artikel 8, onder a tot en met e of l, Vw (artikel 30, eerste lid, onder b, Vw);
- Iraniërs die al eerder een aanvraag tot een verblijfsvergunning (asiel of regulier) hebben ingediend waarop nog niet onherroepelijk is beslist en welke op grond van die aanvraag rechtmatig verblijf hebben als bedoeld in artikel 8, onder f, g en h, Vw (artikel 30, eerste lid, onder c, Vw);
- Iraniërs die op grond van verdragsverplichtingen tussen Nederland en een ander land zullen worden overgedragen aan dat land van eerder verblijf (artikel 30, eerste lid, onder d, Vw);
- Iraniërs die hebben verbleven in een derde land dat partij is bij het Vluchtelingenverdrag en die niet aannemelijk hebben gemaakt dat het bedoelde land die verdragsverplichtingen ten aanzien van hen niet nakomt (artikel 31, tweede lid, onder h, Vw);
- Iraniërs die in een land van eerder verblijf zullen worden toegelaten totdat zij elders duurzame bescherming hebben gevonden (artikel 31, tweede lid, onder i, Vw);
- Iraniërs die een gevaar vormen voor de nationale veiligheid, zijn veroordeeld wegens een zodanig ernstig misdrijf als bedoeld in artikel 33, tweede lid, Vluchtelingenverdrag of zich schuldig hebben gemaakt aan misdrijven als bedoeld in artikel 1F Vluchtelingenverdrag (zie artikel 31, tweede lid, onder k, Vw juncto artikel 3.107 Vb en in het bijzonder C4/3.11.3).

Onder de werking van het besluitmoratorium zullen de individuele vreemdelingen wel in de gelegenheid worden gesteld zich omtrent de asielaanvraag te doen horen, met uitzondering van de Dublinprocedure die juist niet ziet op de inhoud van de asielaanvraag nu een ander land daar (mogelijk) verantwoordelijk voor is.

4 Groepen van personen die verhoogde aandacht vragen

4.1 (On line) journalisten, schrijvers, kunstenaars, uitgevers, intellectuelen, internettechnici, mensenrechtenactivisten

De Iraanse grondwet garandeert de vrijheid van meningsuiting en persvrijheid. De persvrijheid en de vrijheid van meningsuiting worden echter door een aantal artikelen in de Perswet en het Iraanse wetboek van strafrecht beperkt. Bovendien mag een uiting in de pers en in publicaties niet in strijd zijn met de beginselen van de islam. Het is niet aan te geven welke mening of publicatie precies in strijd is met de beginselen van de islam. De ene keer wordt een kritische uitspraak toegelaten, een andere keer worden de critici gearresteerd of krijgt bijvoorbeeld een krant een verschijningsverbod. Op dit punt is er sprake van een arbitraire rechtspraktijk.
Het enkele aannemen van een kritische houding is evenwel geen reden om vervolging aan te nemen.

Met name 'intellectuele' beroepsgroepen, onder wie parlementariërs, advocaten, hoogleraren, mensenrechtenactivisten, (on line) journalisten, kunstenaars, schrijvers, 'bloggers', internettechnici, lopen in dit verband een verhoogd risico problemen te ondervinden. De intimidaties van het regime via het gerechtelijk apparaat jegens deze groep nemen sinds april 2002 toe. Het enkele behoren tot deze groepen is evenwel geen reden om vervolging aan te nemen.

Van asielzoekers die tot deze beroepsgroepen gerekend kunnen worden en stellen vanwege hun hervormingsgezinde opstelling problemen te ondervinden, mag worden verlangd dat zij hun activiteiten aannemelijk kunnen maken. Het zal immers veelal gaan om personen die bekend zijn vanwege hun publiek optreden, of die bepaalde publicaties hebben uitgebracht, of bijvoorbeeld openlijk hebben deelgenomen aan bepaalde conferenties. Van hen kan worden verlangd dat zij publicatiebronnen en -data of andere achtergrondinformatie kunnen geven.

De asielzoekers die behoren tot de genoemde beroepsgroepen en aannemelijk maken dat zij vanwege hun activiteiten vervolging vrezen van de Iraanse autoriteiten, komen op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, Vw in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel.

4.2 Vakbondsleden

Iran kent geen vakbonden in de gangbare zin van het woord, maar er zijn wel (politieke) georganiseerde acties van groepen van werknemers bekend. Arbeiders die hebben deelgenomen aan demonstraties dan wel een belangrijke positie innemen in een 'vakbeweging' en aannemelijk kunnen maken om die reden persoonlijk vervolging te vrezen door de Iraanse autoriteiten, kunnen op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, Vw in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning asiel.
Van de asielzoeker mag worden verwacht dat naast het geloofwaardig maken van de activiteiten ook aannemelijk wordt gemaakt dat de autoriteiten negatieve aandacht voor hem persoonlijk hebben.

4.3 Nationalistisch religieuzen

Nationalistisch religieuzen vormen een politieke stroming die minder invloed wenst van de geestelijkheid in de dagelijkse gang van zaken in Iran, met name op de terreinen van justitie, politie en de wetgevende macht. Het enkele behoren tot deze groepen is geen reden om vervolging aan te nemen.
Nationalistisch religieuzen, al dan niet lid van de verboden beweging Iran Freedom Movement, die aannemelijk maken dat zij door hun activiteiten een gegronde vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten hebben, kunnen op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, Vw in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning asiel.

4.4 Etnische Arabieren of Ahwazi

In het zuidwesten van Iran leven Arabieren, ook wel Ahwazi genoemd. Zij bewonen de streek met de grootste oliereserves en een deel van de Ahwazi verlangen naar een eigen staat.
In het zuidwesten is onder meer sprake van rellen. De autoriteiten dwingen sommige Ahwazi zich te hervestigen in andere delen van Iran. Twee Ahwazi zijn opgehangen vanwege betrokkenheid bij een bomaanslag, en tien Ahwazi zouden in juni 2006 ter dood zijn veroordeeld voor samenzwering tegen de staat.

Het enkel behoren tot deze groep is niet voldoende voor vluchtelingschap. Indien asielzoekers aannemelijk maken dat zij tot deze groep behoren en zij enige vluchtelingrechtelijke indicatie kunnen geven dat de aandacht van de autoriteiten op de persoon is gevestigd, kunnen zij op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, Vw in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning asiel.

4.5 Koerden

Veel aandacht van de autoriteiten in Teheran gaat uit naar de Koerden in het noordwesten. In juni, juli en augustus 2005 zijn diverse rellen uitgebroken. De autoriteiten traden hard op tegen de Koerdische rellen. Een aantal Koerdische activisten in deze rellen is veroordeeld in de verslagperiode van het ambtsbericht tot 30 jaar gevangenisstraf. Veel Iraanse Koerden zijn gevlucht als gevolg van de militaire acties van de Iraanse strijdkrachten.

Het enkele behoren tot deze groep is niet voldoende voor vluchtelingschap. Koerden die hebben deelgenomen aan demonstraties of rellen dan wel een belangrijke positie innemen in de Koerdische beweging en aannemelijk kunnen maken om die reden persoonlijk vervolging te vrezen door de Iraanse autoriteiten, kunnen op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, Vw in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning asiel.

4.6 Activisten voor illegale politieke bewegingen

De Mujaheddin-e Khalq, de Koerdische Democratische Partij van Iran en de Komala zijn nog steeds actieve illegale politieke bewegingen die van buiten Iran worden gecoördineerd. Een nieuwe gewapende Koerdische beweging is de Pejak. Het enkele behoren tot een van deze groepen is geen reden om vervolging aan te nemen.

Bij aanvragen van activisten van genoemde of soortgelijke illegale politieke bewegingen dient grondig aandacht te worden gegeven aan mogelijke misdrijven als bedoeld in artikel 1F Vluchtelingenverdrag, aangezien deze groeperingen in verband worden gebracht met gebruik van geweld, waaronder aanslagen.

Activisten voor deze verboden bewegingen die aannemelijk maken dat zij een gegronde vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten hebben (en van wie niet aannemelijk is dat zij misdrijven hebben begaan als bedoeld in artikel 1F Vluchtelingenverdrag), kunnen op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, Vw in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning asiel.

4.7 Christenen

Het ambtsbericht levert nog onvoldoende inzicht in de positie van christelijke bekeerlingen. Hierom is het eerder ingestelde besluit- en vertrekmoratorium, geldig tot 2 oktober 2006, verlengd tot 19 mei 2007. Ondanks het feit dat de positie van geboren christenen gunstig afsteekt bij die van christelijke bekeerlingen, vallen ook zij onder het moratorium.

4.8 Bahaien

De situatie van de bahaien blijft onverminderd zorgwekkend. In het ambtsbericht van augustus 2006 wordt over de beschreven verslagperiode een toename in arrestaties geconstateerd. Het bahai-geloof wordt niet erkend in de Iraanse grondwet. Aanhangers worden als geloofsafvalligen van de islam beschouwd. Anders dan de eerder genoemde christenen worden zij gezien als een bedreiging voor de

stabiliteit van de staat. Echter, het enkele behoren tot deze groep is nog geen reden om vervolging aan te nemen.

Bahaien die aannemelijk maken dat zij door hun geloofsovertuiging gegronde reden hebben te vrezen voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, kunnen op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, Vw in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning asiel.

4.9 Studenten

Studenten worden nog steeds als een bedreiging voor het regime beschouwd. Het enkel student zijn is evenwel geen reden om vervolging van de zijde van de Iraanse autoriteiten te vrezen.

Studenten die hebben deelgenomen aan studentendemonstraties of studentenrellen dan wel een belangrijke positie innemen in een studentenbeweging en aannemelijk kunnen maken om die reden persoonlijk vervolging te vrezen door de Iraanse autoriteiten, kunnen op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, Vw in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning asiel. Daarbij wordt tevens opgemerkt dat niet iedere vorm van aandacht meteen leidt tot de conclusie dat van vluchtelingrechtelijke vervolging sprake is.

4.10 Vrouwen

Het normale beleid, zoals onder andere weergegeven in C2/2.11, C2/3.2 en C14/4.3 is van toepassing.

De VN Speciale Rapporteur inzake vrouwenrechten heeft positieve ontwikkelingen erkend zoals het hoge aantal vrouwelijke studenten en het onderzoek dat wordt verricht om het geweld tegen vrouwen tegen te gaan. Aan de andere kant sprak hij zijn zorg uit over het geweld tegen vrouwen dat nog steeds plaatsvindt. Ook noemde de rapporteur de ongelijke positie van de vrouw in wetgeving en rechtspraktijk welke de discriminatie van vrouwen bestendigen.
In zijn algemeenheid kan men stellen dat de deelname van vrouwen aan het openbare leven de afgelopen jaren is toegenomen en dat kleding- en gedragsnormen voor hen zijn versoepeld.

Vrouwen die evenwel aannemelijk kunnen maken dat zij zich actief hebben ingezet voor een 'niet-islamitisch' waarden- en normenpatroon ten aanzien van vrouwen en om die reden op een dusdanige wijze worden gediscrimineerd dat het voor hen onmogelijk is om op maatschappelijk en sociaal gebied te kunnen functioneren, of die daardoor een gegronde vrees voor vervolging hebben, kunnen op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, Vw in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning asiel.

4.11 Homoseksuelen, biseksuelen en transseksuelen

Het ambtsbericht van augustus 2006 maakt melding van een rapport van Human Rights Watch. Daaruit blijkt dat door Human Rights Watch geïnterviewde homoseksuele Iraniërs grotendeels het beeld bevestigen van een maatschappij waarin het sociale stigma bij homoseksueel gedrag hoog is. Politie, rechterlijke macht, semi-officiële organisaties, buren en familieleden zouden het Iraanse morele beleid ondersteunen. Homoseksuelen hebben hier structureel onder te lijden. Daaruit kan worden geconcludeerd dat homoseksuelen in Iran een verhoogd risico lopen op mensenrechtenschendingen, daar zij evenmin kunnen terugvallen op/worden gesteund door hun sociale netwerk (familieleden, buren). Zij vormen derhalve een kwetsbare groep.

Er bestaat daarom aanleiding om Iraanse homoseksuelen op grond van klemmende redenen van humanitaire aard in het landgebonden asielbeleid aan te wijzen als specifieke groep, die om andere redenen dan traumata in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, eerste lid, onder c, Vw onder verwijzing naar het ambtsbericht, en met name het rapport van Human Rights Watch. Derhalve komen homoseksuelen die niet op grond van artikel 29, eerste lid, onder a of b, Vw in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning asiel, wel op grond van artikel 29, eerste lid, onder c, Vw in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel, behoudens contra-indicaties.

Met homoseksuele asielzoekers worden zowel mannelijke als vrouwelijke homoseksuele asielzoekers bedoeld.

Voor biseksuelen en transseksuelen geldt hetzelfde. Derhalve komen biseksuelen en transseksuelen die niet op grond van artikel 29, eerste lid, onder a of b, Vw in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning asiel, wel op grond van artikel 29, eerste lid, onder c, Vw in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel, behoudens contra-indicaties.

5 Traumatabeleid

Het algemene beleid, zoals weergegeven in C4/2 is van toepassing. Voor het overige zijn er met betrekking tot Iran geen bijzonderheden.

6 Categoriale bescherming

Asielzoekers uit Iran komen niet op grond van artikel 29, eerste lid, onder d, Vw in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel (zie C2/5).

7 Verdere beleidsconclusies en aandachtspunten

7.1 Vlucht- en/of vestigingsalternatief
Het algemene beleid, zoals weergegeven in C4/2.2 is van toepassing.

Aangezien de Iraanse autoriteiten feitelijk gezag uitoefenen over het gehele grondgebied van Iran, is het hebben van een binnenlands vluchtalternatief voor personen die een gegronde vrees hebben voor vervolging of een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM door de Iraanse autoriteiten, niet aannemelijk. Slechts wanneer duidelijk is dat de problemen van de asielzoeker lokaal bepaald zijn, kan sprake zijn van een binnenlands vlucht-, of vestigingsalternatief. Dit dient per individueel geval te worden beoordeeld.

7.2 Veilig land van herkomst
Iran wordt niet beschouwd als veilig land van herkomst.

7.3 Veilig derde land / land van eerder verblijf
Iran wordt niet beschouwd als veilig derde land.

7.4 Artikel 1F Vluchtelingenverdrag
Het beleid zoals neergelegd in C4/3.11.3 is van toepassing. Voor de procedure omtrent getuigen van oorlogsmisdrijven en misdrijven tegen de menselijkheid wordt verwezen naar C11/3.1.

De volgende groeperingen hebben zich schuldig gemaakt aan mensenrechtenschendingen. Om die reden dient men er op bedacht te zijn of personen die behoren tot deze groepen zich mogelijk schuldig hebben gemaakt aan gedragingen als omschreven in artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag:
- Mujaheddin-e Khalq;
- National Liberation Army;
- Peoples Mujaheddin Organisation of Iran;
- National Council of Resistance;
- Iraanse Islamitische Studentenassociatie;
- Koerdische Democratische Partij van Iran;
- Komala (ook wel Komeleh);
- Islamitische Revolutionaire Garde (ook Sepah Pasdaran);
- Iraanse veiligheidsdiensten;
- Pejak.

7.5 Tussentijds Bericht Vc 1999/22

Voor Iran gold de bijzondere regeling van het Tussentijds Bericht Vc 1999/22. Deze regeling is op 1 april 2002 verlopen. Voor oudere zaken, die vóór 1 april 2002 zijn ingediend en in aanmerking zouden komen voor verblijf op grond van deze regeling, blijft dit beleid gelden. Deze regeling dient overigens niet te worden verward met het driejarenbeleid.

8 Opvangmogelijkheden Amv's

Voor Amv's is adequate opvang in Iran voorhanden. Minderjarige asielzoekers van Iraanse nationaliteit komen derhalve niet in aanmerking voor verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd bedoeld voor Amv's. Bij de feitelijke terugkeer moet de toegang tot een concrete opvangplaats geregeld zijn, tenzij betrokkene zich zelfstandig kan handhaven.

In Iran bestaat een goed functionerend opvangsysteem voor kinderen die geen ouders meer hebben. Kinderen worden in eerste instantie opgevangen door familieleden. Minderjarigen die om één of andere reden niet langer bij familieleden kunnen verblijven, kunnen worden ondergebracht in opvangtehuizen of pleeggezinnen. Het Bureau for Residential and Foster Care van Behzisti, de welzijnsorganisatie van de Iraanse regering, is verantwoordelijk voor de plaatsing van de kinderen.

9 Vertrekmoratorium

9.1 Toepasselijkheid

Voor (geboren, bekeerde en bekerende) christenen uit Iran is een vertrekmoratorium ingesteld. Van het vertrekmoratorium zijn de volgende categorieën uitgezonderd:

- Dublinclaimanten (artikel 30, eerste lid, onder a, Vw);
- Iraniërs die rechtmatig verblijf hebben op een andere grond als bedoeld in artikel 8, onder a tot en met e en l, Vw (artikel 30, eerste lid, onder b, Vw);
- Iraniërs die al eerder een aanvraag tot een verblijfsvergunning (asiel of regulier) hebben ingediend waarop nog niet onherroepelijk is beslist, en die op grond van die aanvraag rechtmatig verblijf hebben als bedoeld in artikel 8, onder f, g en h, Vw (artikel 30, eerste lid, onder c, Vw);
- Iraniërs die op grond van verdragsverplichtingen tussen Nederland en een ander land zullen worden overgedragen aan dat land van eerder verblijf (artikel 30, eerste lid, onder d, Vw);
- Iraniërs die hebben verbleven in een derde land dat partij is bij het Vluchtelingenverdrag en niet aannemelijk hebben gemaakt dat het bedoelde land die verdragsverplichtingen ten aanzien van hen niet nakomt (artikel 31, tweede lid, onder h, Vw);
- Iraniërs die in een land van eerder verblijf zullen worden toegelaten totdat zij elders duurzame bescherming hebben gevonden (artikel 31, tweede lid, onder i, Vw);
- Iraniërs die een gevaar vormen voor de openbare orde of nationale veiligheid (zie artikel 31, tweede lid, onder k, Vw).

9.2 Voortgezet recht op opvang

Het vertrekmoratorium heeft tot gevolg dat de opvang van (geboren, bekeerde en bekerende) christenen uit Iran die een asielaanvraag hebben ingediend, van wie de vertrektermijn reeds is verstreken, niet wordt beëindigd. Dit voortgezet recht op opvang volgt van rechtswege uit het besluit zoals gepubliceerd in de Stcrt. Het voortgezet recht op opvang eindigt tevens van rechtswege wanneer het vertrekmoratorium eindigt.

Gedurende het vertrekmoratorium wordt de vreemdeling geacht, conform artikel 45, vijfde lid, Vw, rechtmatig verblijf te hebben als bedoeld in artikel 8, onder j, Vw. Het is niet noodzakelijk dat door deze personen een nieuwe asielaanvraag wordt ingediend. Voor zover betrokkene niet (meer) in het bezit is van een document, dient een document te worden verstrekt (zie artikel 3.5 VV).

Iraanse christenen die een asielaanvraag hebben ingediend waarop nog niet onherroepelijk is beslist, maar die geen rechtmatig verblijf in Nederland hebben, worden daarmee tevens geacht rechtmatig verblijf te hebben, indien zij onder de reikwijdte van het vertrekmoratorium vallen. Dit betekent dat Iraniërs die onder het vertrekmoratorium vallen, niet langer belang hebben bij een eerder ingediend verzoek om een voorlopige voorziening voor zover dit verzoek is gericht op het voorkomen van de verwijdering of de beëindiging van de voorzieningen.

9.3 Verkrijging van opvang wanneer de opvang reeds was beëindigd

Om opnieuw voor opvang in aanmerking te komen onder de werking van het vertrekmoratorium is geen nieuwe asielaanvraag noodzakelijk. Wel moet men eerder een asielaanvraag hebben ingediend en moet men zich melden bij het AC Ter Apel om voor opvang in aanmerking te komen. Om logistieke redenen kan na de aanmelding besloten worden betrokkene door te verwijzen naar een tijdelijke noodvoorziening, alvorens te beoordelen of betrokkene conform het geldende vertrekmoratorium in aanmerking komt voor opvang. Vreemdelingen die reeds voorafgaand aan de instelling van het vertrekmoratorium een tweede of volgende aanvraag hebben ingediend, welke nog niet heeft geleid tot een onherroepelijke afwijzing, kunnen zich ter verkrijging van opvang eveneens melden bij het AC Ter Apel.

Asielzoekers die al een herhaalde aanvraag hebben ingediend welke niet in de AC-procedure is afgedaan, hebben al opvang en hoeven zich dus niet te melden.

Het asielbeleid ten aanzien van Ivoorkust

1 Datum

Deze versie van deze landenparagraaf treedt in werking op de dag waarop C24 van kracht wordt.

2 Achtergrond

Deze landenparagaaf bevat het landgebonden asielbeleid voor Ivoorkust. Het landgebonden asielbeleid is een uitwerking van het algemene beleid van C1 tot en met C23 en kan niet worden gezien als een uitzonderingsregeling. De algemene wet- en regelgeving blijft steeds de basis voor de individuele beoordeling van een asielaanvraag.

De beleidsconclusies in deze landenparagaaf zijn mede gebaseerd op het algemeen ambtsbericht van de Minister van BuZa van 7 augustus 2006 over de situatie in Ivoorkust.

3 Overgangsbeleid

Ten aanzien van asielzoekers uit Ivoorkust geldt geen besluit in de zin van artikel 43 Vw.

4 Groepen van personen die verhoogde aandacht vragen

4.1 Etnische groepen en minderheden

In heel Ivoorkust, en met name in Duékoué, Guiglo en de Vertrouwenszone is sprake van gespannen verhoudingen tussen leden van 'Ivoriaanse' etnische groepen en leden van immigrantengemeenschappen. Veel door milities gepleegde mensenrechtenschendingen zijn etnisch gemotiveerd. Bij wegversperringen in regeringsgebied ondervinden noorderlingen en buitenlanders meer hinder dan leden van andere bevolkingsgroepen. Sinds het aantreden van een nieuwe legerchef in november 2004 is het niet ongebruikelijk dat officieren door hem bevraagd worden over hun politieke opvattingen. Met name leden van de Baoulé- en Dioula-bevolkingsgroepen zouden het hebben moeten ontgelden.

Om op grond van artikel 29, eerste lid, onder a of b, Vw voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd in aanmerking te komen, dient betrokkene aannemelijk te maken dat de problemen die hij heeft ondervonden vanwege zijn etnische afkomst, te herleiden zijn tot daden van vervolging zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag, of dat hij een reëel risico loopt op schending van het gestelde in artikel 3 EVRM.

4.2 Personen met dissidente opvattingen en journalisten

De grondwet erkent het recht op vrije meningsuiting. Niettemin werden personen met dissidente opvattingen gedurende de verslagperiode van het bovengenoemde ambtsbericht zowel door leden van de Forces Nouvelles, het Ivoriaanse leger als van de verschillende milities geïntimideerd.

De grondwettelijk vastgelegde persvrijheid in Ivoorkust is ernstig beteugeld. Er zijn berichten over mishandeling van journalisten en confiscatie en vernietiging van oppositiekranten door soldaten van de Forces armées nationales de Côte d'Ivoire.

Om op grond van artikel 29, eerste lid, onder a of b, Vw voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd in aanmerking te komen, dient betrokkene aannemelijk te maken dat de problemen die hij heeft ondervonden vanwege zijn dissidente opvattingen dan wel zijn werkzaamheden als journalist te herleiden zijn tot daden van vervolging zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag, of dat hij een reëel risico loopt op schending van het gestelde in artikel 3 EVRM.

4.3 Vrouwen
Het normale beleid, zoals onder andere weergegeven in C2/2.11, C2/3.2 en C14/4.3 is van toepassing.

Hoewel genitale verminking in 1998 bij wet werd verboden, komt dit nog steeds voor in Ivoorkust. In het algemeen komt genitale verminking voor onder de plattelandsbevolking in het noorden en westen; in mindere mate in het centrale deel van het land. Veel ouders in de steden laten hun dochters in het dorp van herkomst besnijden. Genitale verminking wordt meestal uitgevoerd bij jonge meisjes of meisjes in hun puberteit. Het is vaak niet mogelijk om effectief de bescherming van de overheid in te roepen tegen genitale verminking; zeker gezien het feit dat genitale verminking in het noorden voorkomt, waar centraal overheidsgezag nagenoeg ontbreekt. In het zuiden behoort opvang van gevluchte meisjes, zeker gezien de huidige politieke en veiligheidssituatie, niet tot de prioriteiten, al bestaan in Abidjan wel opvangcentra.

Indien een vrouw nog niet besneden is en dit in haar land van herkomst niet kan ontlopen, kan sprake zijn van een reëel risico voor een schending van artikel 3 EVRM. In die situatie kan op grond van artikel 29, eerste lid, onder b, Vw een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd worden verleend.

4.4 Dienstplichtigen en deserteurs
Het normale beleid, zoals weergegeven in C2/2.12 is van toepassing.

5 Traumatabeleid

Het algemene beleid, zoals weergegeven in C2/4.2 is van toepassing. Voor het overige zijn er met betrekking tot Ivoorkust geen bijzonderheden.

6 Categoriale bescherming

Asielzoekers uit Ivoorkust komen behoudens contra-indicaties op grond van artikel 29, eerste lid, onder d, Vw in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel (zie C2/5).

7 Verdere beleidsconclusies en aandachtspunten

7.1 Vlucht- en/of vestigingsalternatief
Gezien de algehele situatie in Ivoorkust wordt geen vlucht- en/of vestigingsalternatief tegengeworpen.

7.2 Veilig land van herkomst
Ivoorkust wordt niet beschouwd als veilig land van herkomst.

7.3 Veilig derde land / land van eerder verblijf
Ivoorkust wordt niet beschouwd als veilig derde land.

7.4 Artikel 1F Vluchtelingenverdrag
Het beleid zoals neergelegd in C4/3.11.3 is van toepassing. Voor de procedure omtrent getuigen van oorlogsmisdrijven en misdrijven tegen de menselijkheid wordt verwezen naar C11/3.1.

Ten aanzien van Ivoorkust zijn er nog de volgende aandachtspunten.

Zowel leden van het regeringsleger, de politie en de veiligheidsdienst, als leden van (rebellen)milities en patriottische jongeren hebben zich in Ivoorkust op grote schaal schuldig gemaakt aan het schenden van de mensenrechten. Om die reden moet bijzondere aandacht besteed worden aan de vraag of betrokkene

zich mogelijk schuldig heeft gemaakt aan gedragingen als omschreven in artikel 1F Vluchtelingenverdrag. Dergelijke artikel 1F-indicaties kunnen zich met name voordoen bij leden van de Mouvement Patriotique de la Côte d'Ivoire, de Mouvement Populaire Ivorien du Grand-Ouest en de Mouvement pour la Justice et la Paix.

7.5 Legale uitreis

Ivorianen kunnen in beginsel zonder restricties van en naar het buitenland reizen, al werden in 2004 leden van de oppositie door de politie lastig gevallen op het vliegveld van Abidjan. In mei 2004 kondigde president Gbagbo aan dat zijn toestemming vereist was voor buitenlandse reizen van ministers.

8 Opvangmogelijkheden Amv's

Ten aanzien van Amv's uit Ivoorkust kan niet op voorhand worden geconcludeerd dat adequate opvang aanwezig is. De aanwezigheid van adequate opvang dient per individueel geval te worden vastgesteld. Het algemene beleid is van toepassing. Bij de feitelijke terugkeer moet de toegang tot een concrete opvangplaats geregeld zijn, tenzij betrokkene zich zelfstandig kan handhaven.

9 Vertrekmoratorium

Ten aanzien van asielzoekers uit Ivoorkust geldt geen besluit in de zin van artikel 45, vierde lid, Vw.

Ivoriaanse asielzoekers die op grond van het vertrekmoratorium in aanmerking kwamen voor opvang en die nu een nieuwe aanvraag indienen hebben recht op voor opvang, gelet op het van toepassing zijnde beleid van categoriale bescherming.

Het asielbeleid ten aanzien van Jemen

1 Datum

Deze versie van deze landenparagraaf treedt in werking op de dag waarop C24 van kracht wordt.

2 Achtergrond

Deze landenparagraaf bevat het landgebonden asielbeleid voor Jemen. Het landgebonden asielbeleid is een uitwerking van het algemene beleid van C1 tot en met C23 en kan niet worden gezien als een uitzonderingsregeling. De algemene wet- en regelgeving blijft steeds de basis voor de individuele beoordeling van een asielaanvraag.

De beleidsconclusies in deze landenparagraaf zijn mede gebaseerd op het algemeen ambtsbericht van de Minister van BuZa van 18 september 2001 over de situatie in Jemen.

3 Besluitmoratorium

Ten aanzien van asielzoekers uit Jemen geldt geen besluit in de zin van artikel 43 Vw.

4 Groepen van personen die verhoogde aandacht vragen

4.1 Vrouwen
Het normale beleid, zoals onder andere weergegeven in C2/2.11, C2/3.2 en C14/4.3 is van toepassing.

4.2 Dienstplichtigen en deserteurs
Het normale beleid, zoals weergegeven in C2/2.12 is van toepassing.

Ten aanzien van Jemen heeft zich niet de situatie voorgedaan dat militaire acties in totaliteit door de internationale gemeenschap zijn veroordeeld als strijdig met de grondbeginselen voor humaan gedrag of met de fundamentele normen die gelden tijdens een gewapend conflict.

5 Traumatabeleid

Het algemene beleid, zoals weergegeven in C2/4.2 is van toepassing. Voor het overige zijn er met betrekking tot Jemen geen bijzonderheden.

6 Categoriale bescherming

Asielzoekers uit Jemen komen niet op grond van artikel 29, eerste lid, onder d, Vw in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel (zie C2/5).

7 Verdere beleidsconclusies en aandachtspunten

7.1 Vlucht- en/of vestigingsalternatief
Het algemene beleid, zoals weergegeven in C4/2.2 is van toepassing.

7.2 Veilig land van herkomst
Jemen wordt niet beschouwd als veilig land van herkomst.

7.3 Veilig derde land / land van eerder verblijf
Jemen wordt niet beschouwd als veilig derde land.

7.4 Artikel 1F Vluchtelingenverdrag

Het beleid zoals neergelegd in C4/3.11.3 is van toepassing. Voor de procedure omtrent getuigen van oorlogsmisdrijven en misdrijven tegen de menselijkheid wordt verwezen naar C11/3.1.

8 Opvangmogelijkheden Amv's

Voor Amv's is adequate opvang in Jemen voorhanden. Amv's van Jemenitische nationaliteit komen derhalve niet in aanmerking voor verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd bedoeld voor Amv's. Bij de feitelijke terugkeer moet de toegang tot een concrete opvangplaats geregeld zijn, tenzij betrokkene zich zelfstandig kan handhaven.

Uit het meest recente ambtsbericht van de Minister van BuZa blijkt dat de opvang van alleenstaande minderjarigen formeel valt onder de verantwoordelijkheid van het Ministerie van Sociale Zaken. Voor deze opvang bestaat een lange wachtlijst. Daarnaast zijn er verschillende liefdadigheidsinstellingen, particuliere opvangcentra en tal van privé-instellingen of -personen die alleenstaande minderjarigen opvangen. Alhoewel de opvang van alleenstaande minderjarigen in bovengenoemde instellingen niet ideaal is, en er met name door de beperkte capaciteit en middelen af en toe moeilijke situaties voorkomen, is de opvang gemiddeld genomen en naar lokale maatstaven gemeten toereikend te noemen.

9 Vertrekmoratorium

Ten aanzien van asielzoekers uit Jemen geldt geen besluit in de zin van artikel 45, vierde lid, Vw.

Het asielbeleid ten aanzien van Liberia

1 Datum

Deze versie van deze landenparagraaf treedt in werking op de dag waarop C24 van kracht wordt.

2 Achtergrond

Deze landenparagraaf bevat het landgebonden asielbeleid voor Liberia. Het landgebonden asielbeleid is een uitwerking van het algemene beleid van C1 tot en met C23 en kan niet worden gezien als een uitzonderingsregeling. De algemene wet- en regelgeving blijft steeds de basis voor de individuele beoordeling van een asielaanvraag.

De beleidsconclusies in deze landenparagraaf zijn mede gebaseerd op het algemeen ambtsbericht van de Minister van BuZa van 12 mei 2006 over de situatie in Liberia.

3 Besluitmoratorium

Ten aanzien van asielzoekers uit Liberia geldt geen besluit in de zin van artikel 43 Vw.

4 Groepen van personen die verhoogde aandacht vragen

4.1 Etnische groepen en minderheden

Tijdens de verslagperiode zijn er geen aanwijzingen bekend geworden op grond waarvan kan worden aangenomen dat personen door de Liberiaanse autoriteiten worden vervolgd vanwege hun etnische afkomst dan wel religie. Het behoren tot een specifieke bevolkingsgroep vormt derhalve geen reden betrokkene in het bezit te stellen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd. Uit het ambtsbericht komt voorts naar voren dat etnische groepen en minderheden, met uitzondering van niet-negroïde personen en daarmee niet-Liberiaanse personen, wettelijk gelijke rechten hebben. Laatstgenoemde personen lopen het risico te worden gediscrimineerd en kunnen geen beroep doen op het in de grondwet neergelegde verbod op etnische discriminatie.

Voor personen behorend tot bovengenoemde bevolkingsgroep, te weten de niet-negroïde bevolkingsgroep, geldt dat zij op grond van artikel 29, eerste lid, onder a of b, Vw in aanmerking kunnen komen voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd, indien slechts in geringe mate blijk wordt gegeven van op de persoon gerichte daden van verdragsrechtelijke vervolging of van een reëel en persoonlijk risico om bij uitzetting te worden onderworpen aan folteringen of andere onmenselijke behandelingen, welke in verband gebracht kunnen worden met de etnische afkomst.

Ten aanzien van de etnische groep Mandingo wordt opgemerkt dat, hoewel de situatie op het gebied van etnische conflicten en spanningen is verbeterd, leden van deze etnische groep in sommige gebieden, met name in de provincies Nimba en Lofa, risico lopen op een vijandige bejegening door de Lorma. De conflicten gaan over eigendomsrechten van huizen en grondgebied die terugkerende Mandingo's claimen te hebben achtergelaten ten tijde van de oorlog. Hoewel het aantal conflicten zou teruglopen en de United Nations Mission in Liberia samen met traditionele leiders en lokale overheden verzoeningspogingen onderneemt, blijft de situatie van Mandingo's om specifieke aandacht vragen.

Asielzoekers die claimen als Mandingo problemen te hebben ondervonden als gevolg van hun etnische achtergrond, dienen aannemelijk te maken dat deze achterstelling is gebaseerd op één van de gronden genoemd in het Vluchtelingenverdrag. Tevens dient de asielzoeker aannemelijk te maken dat deze problemen zodanig zijn dat gesproken kan worden van discriminatie dan wel achterstelling en dat sprake is van op de persoon gerichte vervolging of een onhoudbare situatie.

4.2 Politieke tegenstanders van het bewind
De grondwet garandeert de vrijheid van vereniging en vergadering. Zowel de overgangsregering als de huidige regering respecteert dit recht in de praktijk. Naast de al bestaande politieke partijen hebben zich dertig nieuwe partijen zonder problemen geregistreerd bij de Nationale Kiesraad.
Derhalve vormt het lidmaatschap van en activiteiten voor een politieke partij op zichzelf geen grond voor de verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

4.3 Journalisten
In het algemeen heeft de overgangsregering de persvrijheid gerespecteerd. De situatie van journalisten is in vergelijking met het vorige ambtsbericht verbeterd. Journalisten worden door de autoriteiten met rust gelaten en kunnen zonder hinder hun werk doen. Voorts zouden journalisten zich, voor zover bekend, niet onveilig voelen.
Het enkele feit dat iemand journalist is, is onvoldoende reden om tot statusverlening over te gaan.

4.4 Vrouwen
Het normale beleid, zoals onder andere weergegeven in C2/2.11, C2/3.2 en C14/4.3 is van toepassing.

Genitale verminking is in Liberia niet bij wet verboden en komt vooral voor op het platteland. De overheid biedt geen bescherming tegen de uitvoering van genitale verminking. Uit het ambtsbericht komt naar voren dat besnijdenis veel voorkomt, met name op het platteland, en naar verwachting in omvang zal toenemen. Er is geen informatie bekend over de leeftijd waarop meisjes doorgaans besneden worden. Het is onduidelijk in hoeverre het voor vrouwen mogelijk is om zich te onttrekken aan genitale verminking.

Indien een vrouw nog niet is besneden en besnijdenis in haar land van herkomst niet kan ontlopen, kan sprake zijn van een reëel risico van een schending van artikel 3 EVRM. In die situatie kan op grond van artikel 29, eerste lid, onder b, Vw een verblijfsvergunning asiel bepaalde tijd worden verleend. Dit kan ook gelden voor in Nederland geboren meisjes die bij terugkeer naar Liberia bedreigd worden met genitale verminking.

4.5 Dienstplichtigen en deserteur
Het normale beleid, zoals weergegeven in C2/2.12 is van toepassing.

5 Traumatabeleid

Het algemene beleid, zoals weergegeven in C2/4.2 is van toepassing. Voor het overige zijn er met betrekking tot Liberia geen bijzonderheden.

6 Categoriale bescherming

Asielzoekers uit Liberia komen niet op grond van artikel 29, eerste lid, onder d, Vw in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel (zie C2/5).

7 Verdere beleidsconclusies en aandachtspunten

7.1 Vlucht- en/of vestigingsalternatief
Tot op heden werd geen vlucht- of vestigingsalternatief tegengeworpen. Daar de veiligheidssituatie inmiddels dermate stabiel wordt geacht, is het algemene beleid, zoals weergegeven in C4/2.2 weer van toepassing.

Het tegenwerpen van een vlucht- of vestigingsalternatief dient steeds per individueel geval te worden beoordeeld. Het is daarbij aan betrokkene om aannemelijk te maken dat hij zich niet elders in Liberia kan vestigen.

7.2 Veilig land van herkomst
Liberia wordt niet beschouwd als veilig land van herkomst.

7.3 Veilig derde land / land van eerder verblijf
Liberia wordt niet beschouwd als veilig derde land.

7.4 Artikel 1F Vluchtelingenverdrag
Het beleid zoals neergelegd in C4/3.11.3 is van toepassing. Voor de procedure omtrent getuigen van oorlogsmisdrijven en misdrijven tegen de menselijkheid wordt verwezen naar C11/3.1.

De volgende groepen hebben in Liberia op grote schaal mensenrechten geschonden. Om die reden dient men er in het bijzonder op bedacht te zijn of personen die behoren tot deze groepen zich mogelijk schuldig hebben gemaakt aan gedragingen als omschreven in artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag:
- Anti Terrorist Unit;
- Independent National Patriotic Front of Liberia;
- Lofa Defence Force;
- Liberia Peace Council;
- Bong Defense Front;
- Liberians United for Reconciliation and Democracy;
- Movement for Democracy in Liberia;
- National Patriotic Front of Liberia;
- National Patriotic Party (hieronder vallen mogelijk voormalige rebellenleiders van de National Patriotic Front of Liberia);
- Special Security Unit;
- State Security Service (inclusief Small Boys Unit);
- United Liberation Movement for Democracy in Liberia-Johnson;
- United Liberation Movement for Democracy in Liberia-Kromah;
- Uitvoerders vrouwenbesnijdenis.

8 Opvangmogelijkheden Amv's

Ten aanzien van Amv's uit Liberia kan niet op voorhand worden geconcludeerd dat adequate opvang aanwezig is. De aanwezigheid van adequate opvang dient per individueel geval te worden vastgesteld. Het algemene beleid is van toepassing. Bij de feitelijke terugkeer moet de toegang tot een concrete opvangplaats geregeld zijn, tenzij betrokkene zich zelfstandig kan handhaven.

9 Vertrekmoratorium

Ten aanzien van asielzoekers uit Liberia is geen besluit genomen in de zin van artikel 45, vierde lid, Vw.

Het asielbeleid ten aanzien van Libië

1 Datum

Deze versie van deze landenparagraaf treedt in werking op de dag waarop C24 van kracht wordt.

2 Achtergrond

Deze landenparagraaf bevat het landgebonden asielbeleid voor Libië. Het landgebonden asielbeleid is een uitwerking van het algemene beleid van C1 tot en met C23 en kan niet worden gezien als een uitzonderingsregeling. De algemene wet- en regelgeving blijft steeds de basis voor de individuele beoordeling van een asielaanvraag.

De beleidsconclusies in deze landenparagraaf zijn mede gebaseerd op de uitspraak van 5 oktober 2005 rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Rotterdam (nummer Awb 04/48272). Naar aanleiding van de uitspraak was besloten tot instelling van het besluitmoratorium als bedoeld in artikel 43, onder a, Vw voor asielzoekers afkomstig uit Libië. Dit artikel ziet op de naar verwachting korte periode van onzekerheid die zal bestaan over de situatie in Libië op grond waarvan redelijkerwijs niet kan worden beslist of de asielaanvraag op één van de gronden in artikel 29 Vw kan worden toegewezen.

Bij brief aan de Voorzitter van de Tweede Kamer van 28 november 2006 en in de Stcrt. van 4 januari 2007, nr. 3 is neergelegd het besluit om het besluit- en vertrekmoratorium, als bedoeld in artikel 43, onder a Vw, respectievelijk artikel 45, onder a Vw, voor Libische asielzoekers éénmalig te verlengen met zes maanden met ingang van 1 januari 2007 tot en met 30 juni 2007.

Het besluitmoratorium voor asielzoekers uit Libië is ingesteld naar aanleiding van het volgende. In het ambtsbericht Libië van 20 november 2002 van de Minister van BuZa, staat op pagina tien in de paragraaf over de procedure bij terugkeer vermeld, dat: "(...) indien een uitgeprocedeerde Libische asielzoeker na terugkeer in Libië wordt gedetineerd, mishandeling of foltering tijdens detentie niet kan worden uitgesloten". Naar aanleiding van hetgeen later in dezelfde paragraaf staat, te weten "Er is een essentieel verschil tussen de behandeling van personen die worden verdacht van oppositionele activiteiten in of buiten Libië en personen die daarvan niet worden verdacht", heeft de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Rotterdam, geconcludeerd dat het niet duidelijk is op welke categorie teruggekeerde asielzoekers het ambtsbericht betrekking heeft. Het beleid ging er vooralsnog van uit dat er alleen risico bestond voor personen die verdacht waren van oppositionele activiteiten. Het Ministerie van BuZa heeft vooralsnog geen mogelijkheden om de situatie met betrekking tot terugkeer van uitgeprocedeerde asielzoekers in Libië te onderzoeken en kan daarom deze informatie bevestigen noch ontkennen.

Nu er thans geen nieuwe informatie beschikbaar is, bestaat er derhalve geen mogelijkheid te beslissen op asielaanvragen als gevolg van de uitspraak van de rechtbank en het vermoeden dat onderzoek zal kunnen uitwijzen dan niet-opposanten van het regime geen gevaar lopen bij terugkeer te worden mishandeld. Dit rechtvaardigt het besluit om het eerder ingestelde besluitmoratorium te verlengen.

Gegeven de onzekere situatie kan van de in Nederland verblijvende Libische asielzoekers niet in redelijkheid worden verlangd dat zij op korte termijn naar Libië terugkeren. Derhalve wordt het vertrekmoratorium, gebaseerd op artikel 45, vierde lid, Vw, dat aan het besluitmoratorium is gekoppeld, éénmalig verlengd van 1 januari 2007 tot en met 30 juni 2007.

De beleidsconclusies in deze landenparagraaf zijn mede gebaseerd op het algemeen ambtsbericht van de Minister van BuZa van 20 november 2002.

3 Besluitmoratorium

Ten aanzien van asielzoekers uit Libië geldt een besluit in de zin van artikel 43 Vw. Dit besluit is gepubliceerd op 4 januari 2007 (Stcrt. 4 januari 2007, nr. 3)

Voor asielzoekers uit Libië geldt tot en met 30 juni 2007 een besluitmoratorium. Dit betekent dat tot en met 30 juni 2007 de individuele beslistermijn van aanvragen waarvan die termijn nog niet is volgelopen, wordt verlengd met ten hoogste één jaar. De reikwijdte van het besluitmoratorium beslaat niet die aanvragen die zijn ingediend vóór de invoering van de Vw op 1 april 2001. Voorts kan het voorkomen dat (ook) de (verlengde) beslistermijn reeds is verstreken. Echter, het ligt voor de hand dat het ook niet mogelijk is zorgvuldig te beslissen op deze aanvragen.

Het besluit ziet niet op de volgende categorieën:
- Dublin-claimanten (zie artikel 30, eerste lid, onder a, Vw);
- Libiërs die rechtmatig verblijf hebben op een nadere grond als bedoeld in artikel 8, onder a tot en met e of l, Vw (zie artikel 30, eerste lid, onder b, Vw);
- Libiërs die al eerder een aanvraag tot een verblijfsvergunning (asiel of regulier) hebben ingediend waarop nog niet onherroepelijk is beslist en op grond van die aanvraag rechtmatig verblijf hebben als bedoeld in artikel 8, onder f, g en h, Vw (zie artikel 30, eerste lid, onder c, Vw);
- Libiërs die op grond van verdragsverplichtingen tussen Nederland en een ander land zullen worden overgedragen aan dat land van eerder verblijf (zie artikel 30, eerste lid, onder d, Vw);
- Libiërs die hebben verbleven in een derde land dat partij is bij het Vluchtelingenverdrag en niet aannemelijk hebben gemaakt dat het bedoelde land die verdragsverplichtingen ten aanzien van hen niet nakomt (zie artikel 31, tweede lid, onder h, Vw);
- Libiërs die in een ander land van eerder verblijf zullen worden toegelaten totdat zij elders duurzame bescherming hebben gevonden (zie artikel 31, tweede lid, onder i, Vw);
- Libiërs die een gevaar vormen voor de nationale veiligheid, die zijn veroordeeld wegens een zodanig ernstig misdrijf als bedoeld in artikel 33, tweede lid, Vluchtelingenverdrag of die zich schuldig hebben gemaakt aan misdrijven als bedoeld in artikel 1F Vluchtelingenverdrag (zie artikel 31, tweede lid, onder k, Vw juncto artikel 3.107 Vb en in het bijzonder C4/3.11.3).

Op aanvragen van Libische asielzoekers die behoren tot de bovengenoemde categorieën kan tijdens het besluitmoratorium worden beslist.

Onder de werking van het besluitmoratorium zullen de individuele vreemdelingen wél worden onderworpen aan een eerste en/of nader gehoor.

4 Vertrekmoratorium

4.1 Toepasselijkheid
Ten aanzien van asielzoekers uit Libië is een besluit genomen in de zin van artikel 45, vierde lid, Vw. Dit besluit is gepubliceerd op 4 januari 2007 (Stcrt. 4 januari 2007, nr. 3)

Voor asielzoekers uit Libië geldt een vertrekmoratorium. Het vertrekmoratorium is éénmalig verlengd met ingang van 1 januari 2007 tot en met 30 juni 2007. Van het vertrekmoratorium zijn de volgende categorieën uitgezonderd:
- Dublinclaimanten (zie artikel 30, eerste lid, onder a, Vw);
- Libiërs die rechtmatig verblijf hebben op een andere grond als bedoeld in artikel 8 , onder a tot en met e en l, Vw (zie artikel 30, eerste lid, onder b Vw):
- Libiërs die al eerder een aanvraag tot een verblijfsvergunning (asiel of regulier) hebben ingediend waarop nog niet onherroepelijk is beslist en die op grond van die aanvraag rechtmatig verblijf hebben als bedoeld in artikel 8, onder f, g en h, Vw (zie artikel 30, eerste lid, onder c, Vw);

– Libiërs die op grond van verdragsverplichtingen tussen Nederland en een ander land zullen worden overgedragen aan dat land van eerder verblijf (zie artikel 30, eerste lid, onder d, Vw);
– Libiërs die hebben verbleven in een derde land dat partij is bij het Vluchtelingenverdrag en niet aannemelijk hebben gemaakt dat het bedoelde land die verdragsverplichtingen ten aanzien van hen niet nakomt (zie artikel 31, tweede lid, onder h, Vw);
– Libiërs die in een ander land van eerder verblijf zullen worden toegelaten totdat zij elders duurzame bescherming hebben gevonden (zie artikel 31, tweede lid, onder i, Vw);
– Libiërs die een gevaar vormen voor de openbare orde of nationale veiligheid (zie artikel 31, tweede lid, onder k, Vw).

4.2 Voortgezet recht op opvang

Het vertrekmoratorium heeft tot gevolg dat de opvang van Libiërs die een asielaanvraag hebben ingediend, van wie de vertrektermijn reeds is verstreken, niet wordt beëindigd. Dit voortgezet recht op opvang volgt van rechtswege uit het besluit zoals gepubliceerd in de Stcrt. Het voortgezet recht op opvang eindigt tevens van rechtswege wanneer het vertrekmoratorium eindigt.

Gedurende het vertrekmoratorium wordt de vreemdeling geacht, conform artikel 45, vijfde lid, Vw, rechtmatig verblijf te hebben als bedoeld in artikel 8, onder j, Vw. Het is niet noodzakelijk dat door deze personen een nieuwe asielaanvraag wordt ingediend. Voor zover betrokkene niet (meer) in het bezit is van een document, dient een document te worden verstrekt (zie artikel 3.5 VV).

Libiërs die een asielaanvraag hebben ingediend waarop nog niet onherroepelijk is beslist, maar die geen rechtmatig verblijf in Nederland hebben, worden daarmee tevens geacht rechtmatig verblijf te hebben, indien zij onder de reikwijdte van het vertrekmoratorium vallen. Dit betekent dat Libiërs die onder het vertrekmoratorium vallen, niet langer belang hebben bij een eerder ingediend verzoek om een voorlopige voorziening voor zover dit verzoek is gericht op het voorkomen van de verwijdering of de beëindiging van de voorzieningen.

4.3 Verkrijgen van opvang wanneer de opvang reeds was beëindigd

Om opnieuw voor opvang in aanmerking te komen, is geen nieuwe asielaanvraag noodzakelijk. Wel moet men eerder een asielaanvraag hebben ingediend en moet men zich melden bij het AC Ter Apel om voor opvang in aanmerking te komen. Om logistieke redenen kan na de aanmelding besloten worden betrokkene door te verwijzen naar de tijdelijke noodvoorziening, alvorens te beoordelen of betrokkene conform het geldende vertrekmoratorium in aanmerking komt voor opvang.

Vreemdelingen die reeds voorafgaand aan de instelling van het vertrekmoratorium een tweede of volgende aanvraag hebben ingediend, welke nog niet heeft geleid tot een onherroepelijke afwijzing, kunnen zich ter verkrijging van opvang eveneens melden bij het AC Ter Apel.

Asielzoekers die al een herhaalde aanvraag hebben ingediend welke niet in de AC-procedure is afgedaan, hebben al opvang en hoeven zich dus niet te melden.

5 Artikel 1F Vluchtelingenverdrag

Het beleid zoals neergelegd in C4/3.11.3 is van toepassing. Voor de procedure omtrent getuigen van oorlogsmisdrijven en misdrijven tegen de menselijkheid wordt verwezen naar C11/3.1.

Het asielbeleid ten aanzien van Mongolië

1 Datum

Deze versie van deze landenparagraaf treedt in werking op de dag waarop C24 van kracht wordt.

2 Achtergrond

Deze landenparagraaf bevat het landgebonden asielbeleid voor Mongolië. Het landgebonden asielbeleid is een uitwerking van het algemene beleid van C1 tot en met C23 en kan niet worden gezien als een uitzonderingsregeling. De algemene wet- en regelgeving blijft steeds de basis voor de individuele beoordeling van een asielaanvraag.

De beleidsconclusies in deze landenparagraaf zijn mede gebaseerd op het algemeen ambtsbericht van de Minister van BuZa van 17 november 2003 over de situatie in Mongolië.

3 Besluitmoratorium

Ten aanzien van asielzoekers uit Mongolië geldt geen besluit in de zin van artikel 43 Vw.

4 Groepen van personen die verhoogde aandacht vragen

4.1 Vrouwen
Het normale beleid, zoals onder andere weergegeven in C2/2.11, C2/3.2 en C14/4.3 is van toepassing.

4.2 Dienstplichtigen en deserteurs
Het normale beleid, zoals weergegeven in C2/2.12 is van toepassing.

Ten aanzien van Mongolië heeft zich niet de situatie voorgedaan dat militaire acties in totaliteit door de internationale gemeenschap zijn veroordeeld als strijdig met de grondbeginselen voor humaan gedrag of met de fundamentele normen die gelden tijdens een gewapend conflict.

5 Traumatabeleid

Het algemene beleid, zoals weergegeven in C2/4.2 is van toepassing. Voor het overige zijn er met betrekking tot Mongolië geen bijzonderheden.

6 Categoriale bescherming

Asielzoekers uit Mongolië komen niet op grond van artikel 29, eerste lid, onder d, Vw in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel (zie C2/5).

7 Verdere beleidsconclusies en aandachtspunten

7.1 Vlucht- en/of vestigingsalternatief
Het algemene beleid, zoals weergegeven in C4/2.2 is van toepassing.

7.2 Veilig land van herkomst
Mongolië wordt niet beschouwd als veilig land van herkomst.

7.3 Veilig derde land / land van eerder verblijf
Mongolië wordt niet beschouwd als veilig derde land.

7.4 Artikel 1F Vluchtelingenverdrag

Het beleid zoals neergelegd in C4/3.11.3 is van toepassing. Voor de procedure omtrent getuigen van oorlogsmisdrijven en misdrijven tegen de menselijkheid wordt verwezen naar C11/3.1.

8 Opvangmogelijkheden Amv's

Voor Amv's is adequate opvang in Mongolië voorhanden. Amv's van Mongolische nationaliteit komen derhalve niet in aanmerking voor verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd bedoeld voor Amv's. Voorts blijkt dat er duidelijkheid bestaat over de ontvangst van de minderjarige in Mongolië door de autoriteiten aldaar. Op grond hiervan kan worden geconcludeerd dat bij de feitelijke terugkeer de toegang tot een concrete opvangplaats niet door de Nederlandse autoriteiten geregeld behoeft te worden.

Uit het meest recente ambtsbericht van de Minister van BuZa blijkt dat alleenstaande minderjarigen vrijwel altijd worden opgevangen door verwanten. Wezen en hun verzorgers kunnen een uitkering aanvragen. Indien opvang door verwanten niet mogelijk is, dan kan beroep op een uitgebreid stelsel van kinderopvang worden gedaan. De kinderopvang wordt zowel van staatswege als ook door enkele non-gouvernementele organisaties, nationaal en internationaal, verzorgd. De kwaliteit van de vele opvangtehuizen varieert, maar zijn gemeten naar lokale maatstaven acceptabel te noemen.

9 Vertrekmoratorium

Ten aanzien van asielzoekers uit Mongolië is geen besluit genomen in de zin van artikel 45, vierde lid, Vw.

Het asielbeleid ten aanzien van Nepal

1 Datum

Deze versie van deze landenparagraaf treedt in werking op de dag waarop C24 van kracht wordt.

2 Achtergrond

Deze landenparagraaf bevat het landgebonden asielbeleid voor Nepal. Het landgebonden asielbeleid is een uitwerking van het algemene beleid van C1 tot en met C23 en kan niet worden gezien als een uitzonderingsregeling. De algemene wet- en regelgeving blijft steeds de basis voor de individuele beoordeling van een asielaanvraag.

De beleidsconclusies in deze landenparagraaf zijn mede gebaseerd op het algemeen ambtsbericht van de Minister van BuZa van 30 september 2005 over de situatie in Nepal.

3 Besluitmoratorium

Ten aanzien van asielzoekers uit Nepal geldt geen besluit in de zin van artikel 43 Vw.

4 Groepen van personen die verhoogde aandacht vragen

4.1 (Vermeende) Maoïsten

De autoriteiten hebben de amnestieregeling van december 2003 verlengd tot midden juli 2004 en deze regeling was ook tijdens de verslagperiode van dit ambtsbericht nog immer van kracht. Maoïsten die zich overgaven werden niet vervolgd en werden opgevangen in een rehabilitatiekamp. Geen berichten zijn bekend over mishandeling van ex-maoïsten in het kamp.

Maoïstische acties zijn strafbaar. (Vermeende) maoïsten worden door de Nepalese autoriteiten regelmatig aangehouden en gedetineerd. Personen die een verhoogd risico lopen op detentie wegens verdenking van betrokkenheid bij maoïstische acties zijn zij die openlijk hun sympathie voor de maoïsten hebben geuit, waaronder vakbondsleiders, studentenvakbondsleden, leraren, journalisten en intellectuelen.

Tevens kunnen anderen (niet zijnde de hierboven genoemde risicogroepen), wanneer zij openlijk sympathie betuigen met de maoïsten dan wel verdacht worden van activiteiten voor de maoïsten, problemen ondervinden.

Indien betrokkene aannemelijk maakt dat hij (strafrechtelijk) vervolgd wordt of zal worden, vanwege (vermeend) maoïsme, en dat de strafmaat (bij strafrechtelijke vervolging) tot vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag is te herleiden (discriminatoire of disproportionele bestraffing), kan hij op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, Vw in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

4.2 Slachtoffers van maoïsten

Maoïsten hebben burgers, waaronder kinderen, gedwongen gerekruteerd en ontvoerde burgers gedwongen materialen te dragen tijdens aanvallen op politie- en legerposten. De maoïsten worden eveneens verantwoordelijk gehouden voor verdwijningen van personen, in het bijzonder zij die zich kritisch hebben uitgelaten over de maoïsten. In de verslagperiode werden wederom kinderen, leraren en burgers ontvoerd en voor kortere of langere tijd vastgehouden voor indoctrinatie, voor het aftroggelen van geld of als pressiemiddel om de regering te dwingen maoïsten vrij te laten.

Westelijke gebieden
De uitbreiding van het geweld in Nepal en de situatie op het platteland, met name in de Far-Western region, de Mid-Western region en het uiterste oosten van het land, geven reden tot zorg. Echter, het is relatief veilig in Kathmandu Valley en in de districtshoofdsteden. Eveneens is de situatie relatief veilig in de districten Manang en Mustang. Deze gebieden zijn over het algemeen bereikbaar vanuit het platteland. Indien echter aannemelijk kan worden gemaakt dat de maoïsten serieus jacht maken op betrokkene, zal deze persoon ook in de steden niet veilig zijn. De maoïsten zijn sterk geïnfiltreerd in de steden. De mate waarin de persoon te vrezen heeft van de maoïsten, verschilt per geval. Indien de vreemdeling echter aannemelijk maakt te vrezen te hebben, kan hij hiertegen niet de bescherming van de autoriteiten inroepen.

Indien betrokkene aannemelijk maakt dat hij te vrezen heeft van maoïsten, en dat de bescherming van de autoriteiten niet kan worden ingeroepen, waardoor zijn vervolging van de zijde van de maoïsten tot één van de gronden van het Vluchtelingenverdrag te herleiden is, kan hij op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, Vw in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

4.3 Homoseksuelen
In de Nepalese wetgeving wordt niet gerept over homoseksualiteit. Algemeen over seksualiteit wordt in de wetgeving vermeld dat 'onnatuurlijke seks' verboden is; wat hieronder wordt verstaan, staat echter niet in de wet gedefinieerd.

Homoseksuelen kunnen in Nepal als zodanig geen normaal sociaal leven leiden. Zij worden door de familie gedwongen te trouwen of worden verstoten uit de familie.

Homoseksualiteit tussen vrouwen levert meer problemen op vanwege de al bestaande discriminatoire houding jegens vrouwen.

De politie kan of wil geen bescherming bieden aan homoseksuelen. De politie richt zich in negatieve zin op travestieten omdat zij het de opvallendste verschijning hebben. De Blue Diamond Society is de enige organisatie in Nepal die zich bezighoudt met de bescherming van de rechten van de homoseksuelen. De leden van deze organisatie zijn regelmatig slachtoffer van intimidatie en geweld; de politie weigert veelal onderzoek te doen naar deze gevallen.

Homoseksualiteit of travestie is op zichzelf geen reden voor de verlening van een verblijfsvergunning asiel bepaalde tijd.

Indien de vreemdeling zich beroept op discriminatie, dan dient – voor de beoordeling of de vreemdeling op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, Vw in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd – bezien te worden of de discriminatie is aan te merken als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag (zie C2/2.5).

4.4 Nationale, raciale en etnische minderheden
In Nepal leven meer dan 75 etnische groeperingen die vijftig verschillende talen spreken. De grondwet schrijft voor dat iedere gemeenschap het recht heeft zijn taal, schrift en cultuur in stand te houden en te promoten. Ook is het etnische groeperingen toegestaan basisonderwijs in de eigen taal te geven.

De grondwet verbiedt discriminatie op basis van de kaste waartoe men behoort en voorts heeft de overheid het publieke negeren van de Harijans of Dalits verboden. Discriminatie van lagere kasten komt evenwel op grote schaal voor. Dit gebeurt voornamelijk in de landelijke gebieden in het westen van Nepal. Hoewel de overheid zich heeft ingespannen om de rechten van de lagere kasten te beschermen, komt discriminatie van de lagere kasten van overheidswege voor. De lagere kasten kunnen derhalve geen bescherming zoeken bij de autoriteiten.

Indien de vreemdeling zich beroept op discriminatie, dan dient – voor de beoordeling of de vreemdeling op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, Vw in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd – bezien te worden of de discriminatie is aan te merken als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag (zie C2/2.5).

4.5 Vrouwen

Het normale beleid, zoals onder andere weergegeven in C2/2.11, C2/3.2 en C14/4.3 is van toepassing.

Hoewel discriminatie op grond van geslacht in de grondwet verboden is, worden vrouwen in Nepal in de praktijk achtergesteld.

Vrouwen worden systematisch gediscrimineerd, vooral in plattelandsgebieden. De overheid heeft geen significante actie ondernomen om aan de discriminatoire praktijken het hoofd te bieden. In Kathmandu zijn tenminste tien NGO's actief op het gebied van geweld tegen vrouwen en de ontwikkeling van vrouwen. Enkele NGO's bieden vrouwen onderdak, medische verzorging, raad en juridische bijstand. Verkrachtingen en incest komen op grote schaal voor, vooral op het platteland. Hiervoor bestaan in de wet straffen, variërend van zes tot tien jaar voor verkrachting of incest bij meisjes onder de veertien jaar en van drie tot vijf jaar bij meisjes/vrouwen boven de veertien jaar. De wet verbiedt verkrachting binnen het huwelijk.

Een ander veel voorkomend probleem is de handel in vrouwen, voornamelijk in de arme gebieden van Nepal. Vele vrouwen worden gedwongen in de prostitutie te werken in andere landen.

De politie kent achttien aparte vrouweneenheden die worden bemenst door vrouwen die speciale trainingen hebben gevolgd in de omgang met slachtoffers van huiselijk geweld. De politie heeft ook richtlijnen uitgevaardigd waarin alle politieofficieren worden geïnstrueerd huiselijk geweld als een misdaad te behandelen. Deze richtlijn blijkt in de praktijk echter lastig uitvoerbaar wegens de diepgewortelde discriminatoire houding tegenover vrouwen. Zelfs indien de politie een verdachte van huiselijk geweld zou arresteren, wordt de verdachte in de meeste gevallen niet door de overheid vervolgd.

Indien de vreemdelinge zich beroept op discriminatie dan dient – voor de beoordeling of zij op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, Vw in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd – bezien te worden of de discriminatie is aan te merken als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag (zie C2/2.5).

4.6 Dienstplichtigen en deserteurs

Het normale beleid, zoals weergegeven in C2/2.12 is van toepassing.

Ten aanzien van Nepal heeft zich niet de situatie voorgedaan dat militaire acties in totaliteit door de internationale gemeenschap zijn veroordeeld als strijdig met de grondbeginselen voor humaan gedrag of met de fundamentele normen die gelden tijdens een gewapend conflict.

Er is geen sprake van dienstplicht in Nepal.

Deserteurs worden over het algemeen niet actief opgespoord. Zelfs wanneer het leger deserteurs zou willen opsporen, heeft het hiertoe nauwelijks de middelen, te meer omdat de politie op het platteland nauwelijks actief is. Desertie leidt niet zonder meer tot de conclusie dat er sprake is van vluchtelingenschap.

5 Traumatabeleid

Het algemene beleid, zoals weergegeven in C2/4.2 is van toepassing. Voor het overige zijn er met betrekking tot Nepal geen bijzonderheden.

6 Categoriale bescherming

Asielzoekers uit Nepal komen niet op grond van artikel 29, eerste lid, onder d, Vw in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel (zie C2/5).

De uitbreiding van het geweld in Nepal en de situatie op het platteland, met name in de Far-Western region, de Mid-Western region en het uiterste oosten van het land, geven reden tot zorg. Het westen van Nepal wordt nog immer categoriaal beschermingswaardig geacht. Echter, het is relatief veilig in Kathmandu Valley en in de districtshoofdsteden. Eveneens is de situatie relatief veilig in de districten Manang en Mustang. Deze gebieden zijn over het algemeen bereikbaar vanuit het platteland. Gelet hierop kunnen personen afkomstig uit het westen zich onttrekken aan de algehele onveilige situatie op het platteland en hebben zij een verblijfsalternatief in de genoemde relatief veilige gebieden en steden.

7 Verdere beleidsconclusies en aandachtspunten

7.1 Vlucht- en/of vestigingsalternatief
Het algemene beleid, zoals weergegeven in C4/2.2 is van toepassing.

In Nepal is geen sprake van gebieden die kunnen gelden als vlucht- en/of vestigingsalternatief.

7.2 Veilig land van herkomst
Nepal wordt niet beschouwd als veilig land van herkomst.

7.3 Veilig derde land / land van eerder verblijf
Nepal wordt niet beschouwd als veilig derde land.

7.4 Artikel 1F Vluchtelingenverdrag
Het beleid zoals neergelegd in C4/3.11.3 is van toepassing. Voor de procedure omtrent getuigen van oorlogsmisdrijven en misdrijven tegen de menselijkheid wordt verwezen naar C11/3.1.

Verder zijn er nog de volgende aandachtspunten.

Leden van de veiligheidsdiensten hebben zich in de verslagperiode wederom schuldig gemaakt aan buitengerechtelijke executies en moorden. Ook is het leger verantwoordelijk voor het doden van burgers.

Voorts maken maoïsten zich schuldig aan mensenrechtenschendingen. Zo worden journalisten onder strenge restricties gehouden voor zover de media onder controle staan van de maoïsten. Tevens zijn maoïsten betrokken geweest bij folteringen, mishandeling en bedreigingen van politieke leiders, lokale elite, leraren, lokale ambtenaren en (vermoedelijke) informanten van de Nepalese overheid. Ook hebben zij zich schuldig gemaakt aan buitengerechtelijke executies en moorden.

8 Opvangmogelijkheden Amv's

Ten aanzien van Amv's uit Nepal kan niet op voorhand worden geconcludeerd dat adequate opvang aanwezig is. De aanwezigheid van adequate opvang dient per individueel geval te worden vastgesteld. Het algemene beleid is van toepassing. Bij de feitelijke terugkeer moet de toegang tot een concrete opvangplaats geregeld zijn, tenzij betrokkene zich zelfstandig kan handhaven.

9 Vertrekmoratorium

Ten aanzien van asielzoekers uit Nepal geldt geen besluit in de zin van artikel 45, vierde lid, Vw.

Het asielbeleid ten aanzien van Nigeria

1 Datum

Deze versie van deze landenparagraaf treedt in werking op de dag waarop C24 van kracht wordt.

2 Achtergrond

Deze landenparagraaf bevat het landgebonden asielbeleid voor Nigeria. Het landgebonden asielbeleid is een uitwerking van het algemene beleid van C1 tot en met C23 en kan niet worden gezien als een uitzonderingsregeling. De algemene wet- en regelgeving blijft steeds de basis voor de individuele beoordeling van een asielaanvraag.

De beleidsconclusies in deze landenparagraaf zijn mede gebaseerd op het algemeen ambtsbericht van de Minister van BuZa van 23 september 2005 over de situatie in Nigeria.

3 Besluitmoratorium

Ten aanzien van asielzoekers uit Nigeria geldt geen besluit in de zin van artikel 43 Vw.

4 Groepen van personen die verhoogde aandacht vragen

4.1 Bevolkingsgroepen

Uit het vorengenoemde ambtsbericht van de Minister van BuZa blijkt dat er geen specifieke bevolkingsgroepen zijn aan te wijzen die stelselmatig zijn onderworpen aan vervolging van de zijde van de overheid, dan wel derden. Het behoren tot een specifieke bevolkingsgroep vormt op zich geen reden om betrokkene in het bezit te stellen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

4.2 Journalisten

De grondwet voorziet in de vrijheid van meningsuiting en persvrijheid. Over het algemeen respecteert de regering dit in de praktijk. Hoewel veiligheidsdiensten wel eens informatie eisten over de bronnen van een artikel, hoeven journalisten niet te vrezen voor schorsing of detentie wegens hun publicaties.

Het enkele feit dat betrokkene journalist is, is in beginsel onvoldoende om in aanmerking te komen voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

4.3 Vrouwen

Het normale beleid, zoals onder andere weergegeven in C2/2.11, C2/3.2 en C14/4.3 is van toepassing.

Uit het ambtsbericht blijkt dat de regering van Nigeria zich heeft uitgesproken tegen vrouwenbesnijdenis. Besnijdenis komt niettemin nog steeds voor in Nigeria, vooral in het zuiden en oosten van Nigeria en in mindere mate in het noorden van het land. In de deelstaten Bayelsa, Cross Rivers, Delta, Edo, Ogun, Osun en Rivers is vrouwenbesnijdenis strafrechtelijk verboden. In de deelstaat Cross Rivers treedt de politie op tegen overtredingen.

Vrouwen kunnen in sommige gevallen zowel zichzelf als hun eventuele (jonge) dochters aan de praktijken van genitale verminking onttrekken als zij dit wensen, met name in de grotere steden. Of zij zich eraan kunnen onttrekken door zich elders (buiten de eigen leefgemeenschap) te vestigen zal per geval verschillen en is mede afhankelijk van de vraag in hoeverre men elders een nieuw bestaan kan opbouwen. Hierbij speelt het sociale netwerk een belangrijke rol. Het sociale netwerk kan bestaan uit de (extended) 'family', maar ook uit andere sociale netwerken zoals verenigingen en kerkgenootschappen.

4.4 Dienstplichtigen en deserteurs
Het normale beleid, zoals weergegeven in C2/2.12 is van toepassing.

4.5 Militante groeperingen
Politieke groeperingen dan wel militante groeperingen die zich louter op etnische basis organiseren worden door de autoriteiten in de gaten gehouden. Een aantal van deze groeperingen, zoals de Odua People's Congress, de Bakassi Boys en de Arewa People's Congress, is wegens (vermeende) geweldplegingen verboden verklaard. Andere groeperingen zijn Egbesu Boys en Movement for the Actualisation of the Souvereign State of Biafra en Movement for the Survival of the Ogoni People.

Om in aanmerking te komen voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd dient betrokkene aannemelijk te maken dat de problemen die hij heeft ondervonden van de zijde van de regering vanwege zijn betrokkenheid bij een politieke dan wel militante groepering zijn te herleiden tot daden van vervolging, zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag.

Voorzover betrokkene stelt te vrezen voor vervolging van de zijde van één van deze groeperingen, zal hij in een deel van Nigeria waar deze beweging niet actief is, gevrijwaard zijn van deze problemen. In de regio waar de groepering wel actief is, moet worden aangenomen dat de autoriteiten niet altijd in staat zijn afdoende bescherming te bieden tegen eventueel op de persoon gericht geweld. Nu er sprake is van een vlucht- of vestigingsalternatief, bestaat er in beginsel geen aanleiding om betrokkene in het bezit te stellen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, onder a of b, Vw.

4.6 Geheime genootschappen
Er bestaan in Nigeria talloze geheime genootschappen met name aan universiteiten en in het zakenleven. Van een asielzoeker die zich op problemen beroept van de zijde van geheime genootschappen, wordt verwacht dat hij consistente en gedetailleerde verklaringen aflegt over (de achtergronden van) zijn problemen, die reden zijn geweest om Nigeria te verlaten.

Indien iemand slachtoffer dreigt te worden van excessen (buitengerechtelijk handelen/ mensenrechtenschendingen die voortvloeien uit een traditioneel Afrikaans geloof), dan kan hij zich wenden tot de autoriteiten (rechter/politie). De autoriteiten zullen in beginsel zeker optreden tegen uitwassen.

Voorzover betrokkene stelt te vrezen voor vervolging van de zijde van een geheim genootschap geldt dat hij zich aan eventuele problemen kan onttrekken door zich elders te vestigen. De activiteiten van de geheime genootschappen zijn over het algemeen beperkt tot de universiteiten.

Voor de Ogboni-genootschappen geldt in het bijzonder dat zij thans nog actief zijn als bewaarder van oude tradities in Yorubaland (Zuidwest-Nigeria) en in gebieden waarover Yorubakoningen vroeger invloed uitoefenden. Er zijn geen aanwijzingen dat traditionele praktijken zoals mensenoffers en oplegging van de doodstraf door deze genootschappen thans nog voorkomen. Ook wordt niet aannemelijk geacht dat de reikwijdte van dergelijke genootschappen zich uitstrekt tot ver buiten het gebied waar de desbetreffende groep zich ophoudt.

Om in aanmerking te komen voor een verblijfsvergunning asiel dient betrokkene aannemelijk te maken dat de problemen die hij heeft ondervonden zijn te herleiden tot daden van vervolging zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag dan wel dat er sprake is van een reëel en persoonlijk risico om bij uitzetting te worden onderworpen aan foltering of andere onmenselijke behandelingen, welke in verband kunnen worden gebracht met de vrees voor het geheime genootschap. In beginsel is er sprake van een vluchtdan wel vestigingsalternatief. Echter, dit dient te worden bezien in het individuele geval.

5 Traumatabeleid

Het algemene beleid, zoals weergegeven in C2/4.2 is van toepassing. Voor het overige zijn er met betrekking tot Nigeria geen bijzonderheden.

6 Categoriale bescherming

Asielzoekers uit Nigeria komen niet op grond van artikel 29, eerste lid, onder d, Vw in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd (zie C2/5).

7 Verdere beleidsconclusies en aandachtspunten

7.1 Vlucht- en/of vestigingsalternatief

Het algemene beleid, zoals weergegeven in C4/2.2 is van toepassing.

Informatie aangaande het vlucht- en vestigingsalternatief is reeds eerder in deze landenparagraaf gegeven voor een aantal specifieke groepen. Deze specifieke groepen zijn: vrouwen die genitale besnijding vrezen, personen die vervolging vrezen van militante groeperingen en personen die vervolging vrezen van de zijde van een geheim genootschap. Voorts wordt er in het kader van het vlucht- en vestigingsalternatief nog verwezen naar hetgeen er bij het onderwerp religie beschreven staat.

7.2 Veilig land van herkomst

Nigeria wordt niet beschouwd als veilig land van herkomst.

7.3 Veilig derde land / land van eerder verblijf

Nigeria wordt niet beschouwd als veilig derde land.

7.4 Artikel 1F Vluchtelingenverdrag

Het beleid zoals neergelegd in C4/3.11.3 is van toepassing. Voor de procedure omtrent getuigen van oorlogsmisdrijven en misdrijven tegen de menselijkheid wordt verwezen naar C11/3.1.

Verder zijn er nog de volgende aandachtspunten.

Zowel leden van het leger, de politie, de veiligheidsdiensten, als leden van de militante etnische groeperingen, zoals Odua People's Congress, Movement for the Actualisation of the Souvereign State of Biafra, Egbesu Boys, Bakassi Boys en Ijaw Youth Council, hebben zich schuldig gemaakt aan het schenden van mensenrechten. Om die reden dient men in het bijzonder bedacht te zijn of betrokkene zich mogelijk schuldig heeft gemaakt aan gedragingen als omschreven in artikel 1F Vluchtelingenverdrag.

7.5 Religie

In de noordelijke deelstaten van Nigeria is sinds de invoering van de sharia sprake van een gespannen situatie tussen moslims en christenen met regelmatig gewelddadige incidenten. In de verslagperiode van het vorengenoemde ambtsbericht was het aantal incidenten beperkt, met uitzondering van de deelstaat Kaduna.

Het sharia-strafrecht geldt alleen in de noordelijke deelstaten en is alleen van toepassing op moslims, tenzij een niet-moslim zich er vrijwillig aan wil onderwerpen. Degene die zich beroept op strafrechtelijke vervolging op grond van de sharia kan zich aan de sharia onttrekken door zich elders in Nigeria te vestigen. Een dergelijk beroep op strafrechtelijke vervolging op grond van de sharia vormt derhalve in beginsel geen reden om betrokkene in het bezit te stellen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

8 Opvangmogelijkheden Amv's

Opvang van Amv's is traditioneel een aangelegenheid voor de 'extended family'. Het wordt over het algemeen als normaal beschouwd dat andere familieleden dan de ouders indien nodig de zorg voor een kind op zich nemen. Het is in beginsel niet waarschijnlijk dat niemand zich over een minderjarig familielid zou kunnen of willen ontfermen.

Ten aanzien van Amv's uit Nigeria kan niet op voorhand worden geconcludeerd dat adequate opvang aanwezig is. De aanwezigheid van adequate opvang dient per individueel geval te worden vastgesteld. Het algemene beleid is van toepassing. Bij de feitelijke terugkeer moet de toegang tot een concrete opvangplaats geregeld zijn, tenzij betrokkene zich zelfstandig kan handhaven.

9 Vertrekmoratorium

Ten aanzien van asielzoekers uit Nigeria geldt geen besluit in de zin van artikel 45, vierde lid, Vw.

Het asielbeleid ten aanzien van Pakistan

1 Datum

Deze versie van deze landenparagraaf treedt in werking op de dag waarop C24 van kracht wordt.

2 Achtergrond

Deze landenparagraaf bevat het landgebonden asielbeleid voor Pakistan. Het landgebonden asielbeleid is een uitwerking van het algemene beleid van C1 tot en met C23 en kan niet worden gezien als een uitzonderingsregeling. De algemene wet- en regelgeving blijft steeds de basis voor de individuele beoordeling van een asielaanvraag.

De beleidsconclusies in deze landenparagraaf zijn mede gebaseerd op het algemeen ambtsbericht van de Minister van BuZa van 24 augustus 2006 over de situatie van ahmadi's en christenen in Pakistan.

Er is besloten tot een beleidswijziging ten aanzien van ahmadi-moslims en christenen. Aan ahmadi's en christenen die problemen ondervinden van derden wordt niet langer een vlucht- en/of vestigingsalternatief tegengeworpen.

3 Besluitmoratorium

Ten aanzien van asielzoekers uit Pakistan geldt geen besluit in de zin van artikel 43 Vw.

4 Groepen van personen die verhoogde aandacht vragen

4.1 Ahmadi-moslims en christenen

In Pakistan is geen sprake van systematische vervolging van ahmadi's en christenen door de overheid enkel en alleen op basis van hun geloof. Zij hebben als religieuze minderheid wel te maken met verscheidene soorten discriminatie. Verschillende overheidsinstellingen hebben zich hieraan gedurende de verslagperiode van het eerdergenoemde ambtsbericht meerdere malen schuldig gemaakt. Zo is het voorgekomen dat ahmadi's en christenen niet werden aangenomen in het leger, in het onderwijs en bij overheidsinstellingen.

Het lijkt dat de intolerantie in de samenleving jegens ahmadi's en christenen toeneemt. De overheid treedt vaak niet afdoende op in het geval ahmadi's en christenen worden lastiggevallen. Het is gedurende de verslagperiode van het genoemde ambtsbericht voorgekomen dat de politie weigerde aanklachten van misdrijven gericht tegen ahmadi's en christenen in behandeling te nemen, of weigerde bij confrontaties tussen ahmadi's en christenen en aanhangers van de islamitische hoofdstromingen tussenbeide te komen.

Om op grond van artikel 29, eerste lid, onder a of b, Vw in aanmerking te komen voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd dient betrokkene aannemelijk te maken dat betrokkene de door hem geclaimde geloofsovertuiging heeft. Vervolgens dient betrokkene aannemelijk te maken dat de problemen die hij van de zijde van Pakistaanse autoriteiten dan wel derden heeft ondervonden te herleiden zijn tot daden van vervolging zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag of dat hij een reëel risico loopt op schending van het gestelde in artikel 3 EVRM.

5 Traumatabeleid

Het algemene beleid, zoals weergegeven in C2/4.2 is van toepassing. Voor het overige zijn er met betrekking tot Pakistan geen bijzonderheden.

6 Categoriale bescherming

Asielzoekers uit Pakistan komen niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, eerste lid, onder d, Vw (zie C2/5).

7 Verdere beleidsconclusies en aandachtspunten

7.1 Vlucht- en/of vestigingsalternatief
Het algemene beleid, zoals weergegeven in C4/2.2 is van toepassing.

Ten aanzien van ahmadi's en christenen geldt dat in geval van vluchtelingrechtelijke vervolging en (dreigende) schending van artikel 3 EVRM door de Pakistaanse autoriteiten en derden geen vlucht- en vestigingsalternatief wordt tegengeworpen.

7.2 Veilig land van herkomst
Pakistan wordt niet beschouwd als veilig land van herkomst.

7.3 Veilig derde land / land van eerder verblijf
Pakistan wordt niet beschouwd als veilig derde land.

7.4 Artikel 1F Vluchtelingenverdrag
Het beleid zoals neergelegd in C4/3.11.3 is van toepassing. Voor de procedure omtrent getuigen van oorlogsmisdrijven en misdrijven tegen de menselijkheid wordt verwezen naar C11/3.1.

8 Opvangmogelijkheden Amv's

Ten aanzien van Amv's uit Pakistan kan niet op voorhand worden geconcludeerd dat adequate opvang aanwezig is. De aanwezigheid van adequate opvang dient per individueel geval te worden vastgesteld. Het algemene beleid is van toepassing. Bij de feitelijke terugkeer moet de toegang tot een concrete opvangplaats geregeld zijn, tenzij betrokkene zich zelfstandig kan handhaven.

9 Vertrekmoratorium

Ten aanzien van asielzoekers uit Pakistan geldt geen besluit in de zin van artikel 45, vierde lid, Vw.

Het asielbeleid ten aanzien van Rusland

1 Datum

Deze versie van deze landenparagraaf treedt in werking op de dag waarop C24 van kracht wordt.

2 Achtergrond

Deze landenparagraaf bevat het landgebonden asielbeleid voor Rusland. Het landgebonden asielbeleid is een uitwerking van het algemene beleid van C1 tot en met C23 en kan niet worden gezien als een uitzonderingsregeling. De algemene wet- en regelgeving blijft steeds de basis voor de individuele beoordeling van een asielaanvraag.

De beleidsconclusies in deze landenparagraaf zijn mede gebaseerd op het algemeen ambtsbericht van de Minister van BuZa van 2 mei 2006 over de situatie in de Noordelijke Kaukasus.

Er is besloten tot een beleidswijziging ten aanzien van het algemene beleid inzake het vlucht- en vestigingsalternatief. Deze beleidswijziging is neergelegd in een brief aan de Voorzitter van de Tweede Kamer van 21 juni 2006.

3 Besluitmoratorium

Ten aanzien van asielzoekers uit Rusland geldt geen besluit in de zin van artikel 43 Vw.

4 Groepen van personen die verhoogde aandacht vragen

4.1 Personen van etnisch Tsjetsjeense afkomst

4.1.1 *Problemen ondervonden in de deelrepubliek Tsjetsjenië*

Hoewel de politieke en mensenrechtensituatie in de deelrepubliek Tsjetsjenië nog steeds zorgwekkend is, is deze situatie niet zodanig dat asielzoekers uit deze deelrepubliek zonder meer als vluchteling kunnen worden aangemerkt. Een beroep op de algemene situatie in Tsjetsjenië is derhalve niet voldoende om voor vluchtelingenschap in aanmerking te komen.

Om op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, Vw voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd in aanmerking te kunnen komen, dient betrokkene aannemelijk te maken dat met betrekking tot hem persoonlijk feiten en omstandigheden bestaan op grond waarvan vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin gerechtvaardigd is.

4.1.2 *Problemen ondervonden elders in Rusland*

Uit het ambtsbericht komt naar voren dat personen van Kaukasische afkomst over het algemeen op grond van hun donkere uiterlijk elders in Rusland te maken kunnen krijgen met (maatschappelijke) discriminatie, zowel van de kant van de (lokale) autoriteiten als van de kant van de bevolking. Uit het ambtsbericht komt evenwel ook naar voren dat de problemen die personen naar aanleiding van deze discriminatie ondervinden, in beginsel niet van dusdanige aard zijn dat deze zijn te herleiden tot daden van vervolging. Het inroepen van bescherming van de autoriteiten is in beginsel mogelijk. Dit betekent echter niet dat in voorkomende gevallen geen gerechtvaardigd beroep kan worden gedaan op bescherming van het Vluchtelingenverdrag indien deze discriminatie het leven van betrokkene onhoudbaar heeft gemaakt. Het wel of niet hebben van een propiska of registratie is geen absoluut vereiste om zich (elders) in Rusland staande te kunnen houden.

Voor wat betreft de vraag wanneer bovengenoemde discriminatie tot verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, Vw kan leiden, wordt verwezen naar C2/2.5. Hieruit komt naar voren dat discriminatie door de autoriteiten en/of medeburgers als daad van vervolging kan worden aangemerkt als de ondervonden discriminatie een dusdanig ernstige beperking van de bestaansmogelijkheden oplevert dat het onmogelijk is om op maatschappelijk en sociaal gebied te kunnen functioneren.

Een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd kan op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, Vw worden verleend indien de betrokken asielzoeker aannemelijk maakt dat discriminatie voor hem persoonlijk heeft geleid tot ernstige beperkingen in zijn bestaan én aannemelijk is dat de autoriteiten hem niet hebben kunnen of willen beschermen tegen deze vorm van discriminatie.

4.2 Vrouwen
Het normale beleid, zoals onder andere weergegeven in C2/2.11, C2/3.2 en C14/4.3 is van toepassing.

4.3 Dienstplichtigen en deserteurs
Het normale beleid, zoals weergegeven in C2/2.12 is van toepassing.

Ten aanzien van Rusland en in het bijzonder Tsjetsjenië heeft zich niet de situatie voorgedaan dat militaire acties in totaliteit door de internationale gemeenschap zijn veroordeeld als strijdig met de grondbeginselen voor humaan gedrag of met de fundamentele normen die gelden tijdens een gewapend conflict.

5 Traumatabeleid

Het algemene beleid, zoals weergegeven in C2/4.2 is van toepassing. Voor het overige zijn er met betrekking tot Rusland geen bijzonderheden.

6 Categoriale bescherming

Asielzoekers uit Rusland en meer in het bijzonder uit Tsjetsjenië komen niet op grond van artikel 29, eerste lid, onder d, Vw in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel (zie C2/5). De deelrepubliek Tsjetsjenië is categoriaal beschermingswaardig gebied, maar Tsjetsjenen hebben een verblijfsalternatief elders in Rusland.

7 Verdere beleidsconclusies en aandachtspunten

7.1 Vlucht- en/of vestigingsalternatief
Het algemene beleid, zoals weergegeven in C4/2.2 is van toepassing op asielaanvragen van personen afkomstig uit Rusland, niet zijnde een (etnische) Tsjetsjeen. Dit betekent dat alle bevolkingsgroepen, behoudens de (etnisch) Tsjetsjeen, afkomstig uit Rusland een vlucht- of vestigingsalternatief kan worden tegengeworpen. In dit kader is mede van belang dat het enkel niet kunnen verkrijgen van een propiska of registratie (als bedoeld ten aanzien van recht op vrije vestiging) elders in Rusland onvoldoende is om te concluderen dat er in het geval van betrokkene geen vlucht- of vestigingsalternatief elders in Rusland aanwezig zou zijn.
Het wel of niet hebben van een propiska of registratie is namelijk geen absoluut vereiste om zich (elders) in Rusland staande te kunnen houden.

Ten aanzien van personen van (etnisch) Tsjetsjeense afkomst en al dan niet afkomstig uit Tsjetsjenië, geldt dat een vlucht- of vestigingsalternatief niet meer wordt tegengeworpen. Dit geldt bij de toetsing van artikel 29, eerste lid, onder a, b en c, Vw.

Verblijfsalternatief
Het verblijfsalternatief wordt bij de toetsing van artikel 29, eerste lid, onder d, Vw wel tegengeworpen aan etnisch Tsjetsjenen al dan niet afkomstig uit Tsjetsjenië.

7.2 Veilig land van herkomst
Rusland wordt niet beschouwd als veilig land van herkomst.

7.3 Veilig derde land / land van eerder verblijf
Rusland wordt niet beschouwd als veilig derde land.

7.4 Artikel 1F Vluchtelingenverdrag
Het beleid zoals neergelegd in C4/3.11.3 is van toepassing. Voor de procedure omtrent getuigen van oorlogsmisdrijven en misdrijven tegen de menselijkheid wordt verwezen naar C11/3.1.

De volgende groepen hebben in Rusland en met name in Tsjetsjenië (op grote schaal) mensenrechten geschonden:
- Otryad Militsii Osobogo Naznacheniya;
- Kadyrovtsi;
- Russische militairen (in Afghanistan of Tsjetsjenië);
- Tsjetsjeense strijders.

Om die reden dient men er in het bijzonder op bedacht te zijn of personen, die behoren tot deze groepen, zich mogelijk schuldig hebben gemaakt aan gedragingen als omschreven in artikel 1F Vluchtelingenverdrag.

8 Opvangmogelijkheden Amv's

Minderjarigen, niet zijnde etnisch Tsjetsjeen
Ten aanzien van Amv's uit Rusland kan niet op voorhand worden geconcludeerd dat adequate opvang aanwezig is. De aanwezigheid van adequate opvang dient per individueel geval te worden vastgesteld. Het algemene beleid is van toepassing. Bij de feitelijke terugkeer moet de toegang tot een concrete opvangplaats geregeld zijn, tenzij betrokkene zich zelfstandig kan handhaven.

Minderjarigen van (etnisch) Tsjetsjeense afkomst
Dit algemene beleid geldt niet voor (etnisch) Tsjetsjeense Amv's. Gelet op het feit dat de Tsjetsjeense minderjarigen in de weeshuizen in Rusland problemen kunnen ondervinden wegens discriminatie en zij, gelet op het feit dat Tsjetsjenië categoriaal beschermingswaardig wordt geacht, niet terug kunnen keren naar de deelrepubliek, wordt geconcludeerd dat van adequate opvang voor Tsjetsjeense minderjarigen geen sprake is. Zij komen, behoudens contra-indicaties, in aanmerking voor een vergunning op grond van het beleid inzake Amv's.

9 Vertrekmoratorium

Ten aanzien van asielzoekers uit Rusland geldt geen besluit in de zin van artikel 45, vierde lid, Vw.

Het asielbeleid ten aanzien van Sierra Leone

1 Datum

Deze versie van deze landenparagraaf treedt in werking op de dag waarop C24 van kracht wordt.

2 Achtergrond

Deze landenparagraaf bevat het landgebonden asielbeleid voor Sierra Leone. Het landgebonden asielbeleid is een uitwerking van het algemene beleid van C1 tot en met C23 en kan niet worden gezien als een uitzonderingsregeling. De algemene wet- en regelgeving blijft steeds de basis voor de individuele beoordeling van een asielaanvraag.

De beleidsconclusies in deze landenparagraaf zijn mede gebaseerd op het algemeen ambtsbericht van de Minister van BuZa van 28 juni 2006 over de situatie in Sierra Leone.

3 Besluitmoratorium

Ten aanzien van asielzoekers uit Sierra Leone geldt geen besluit in de zin van artikel 43 Vw.

4 Groepen van personen die verhoogde aandacht vragen

4.1 Bevolkingsgroepen

Er zijn geen aanwijzingen dat personen door de Sierra Leoonse autoriteiten worden vervolgd vanwege hun etnische afkomst. Het behoren tot een specifieke bevolkingsgroep vormt derhalve geen reden betrokkene in het bezit te stellen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

4.2 Tegenstanders van het bewind

De Sierra Leoonse grondwet voorziet in de vrijheid van vereniging en vergadering. In het algemeen respecteert de overheid dit recht. Er bestaat vrijheid met betrekking tot het oprichten van politieke partijen. In de periode waarover verslag wordt gedaan in het hierboven genoemde ambtsbericht van de Minister van BuZa, werd geen enkele demonstratie verboden. Ook zijn er geen meldingen van restricties opgelegd aan politieke partijen, vakbonden of maatschappelijke organisaties.

Derhalve vormt het lidmaatschap van en activiteiten voor een politieke partij, vakbond of maatschappelijke organisatie op zichzelf geen grond voor de verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

4.3 Ex-strijders

De ontwapening en de demobilisatie van ex-strijders werd in 2002 afgerond. Volledige reïntegratie is echter nog niet bereikt. Het proces van reïntegratie verloopt over het algemeen goed. Er zijn geen gevallen bekend van wraakacties tegen ex-strijders.

Derhalve vormt de omstandigheid dat betrokkene een ex-strijder is in beginsel geen reden om hem in het bezit te stellen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

4.4 Journalisten

De Sierra Leoonse grondwet voorziet in de vrijheid van meningsuiting, en er bestaat een redelijke mate van persvrijheid in Sierra Leone. De geschreven pers en de radio berichten vrij en in het algemeen zonder inmenging over veiligheidsaangelegenheden, corruptie en politieke zaken. Om op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, Vw in aanmerking te komen voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd, dient betrokkene aannemelijk te maken dat de problemen die hij van de zijde van de

Sierra Leoonse autoriteiten heeft ondervonden vanwege zijn werkzaamheden als journalist, te herleiden zijn tot daden van vervolging zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag.

4.5 Vrouwen
Het normale beleid, zoals onder andere weergegeven in C2/2.11, C2/3.2 en C14/4.3 is van toepassing.

Genitale verminking is in Sierra Leone niet bij wet verboden en komt veelvuldig voor. De besnijdenis wordt toegepast vanaf de leeftijd van vijf jaar. Een mogelijkheid om zich te onttrekken aan besnijdenis door zich elders in het land te vestigen is niet of nauwelijks aanwezig. Behalve van huis weglopen, hetgeen in de stad wellicht een alternatief kan zijn, maar op het platteland niet, is er geen mogelijkheid voor meisjes om aan genitale verminking te ontsnappen.

Indien een vrouw nog niet besneden is en dit in haar land van herkomst niet kan ontlopen, kan sprake zijn van een reëel risico voor een schending van artikel 3 EVRM. In die situatie kan op grond van artikel 29, eerste lid, onder b, Vw een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd worden verleend.

4.6 Dienstplichtigen en deserteurs
Het normale beleid, zoals weergegeven in subparagraaf C2/2.12, is van toepassing.

5 Traumatabeleid

Het algemene beleid, zoals weergegeven in C2/4.2 is van toepassing. Voor het overige zijn er met betrekking tot Sierra Leone geen bijzonderheden.

6 Categoriale bescherming

Asielzoekers uit Sierra Leone komen niet op grond van artikel 29, eerste lid, onder d, Vw in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel (zie C2/5).

7 Verdere beleidsconclusies en aandachtspunten

7.1 Vlucht- en/of vestigingsalternatief
Het algemene beleid, zoals weergegeven in subparagraaf C4/2.2 is van toepassing.

7.2 Veilig land van herkomst
Sierra Leone wordt niet beschouwd als veilig land van herkomst.

7.3 Veilig derde land / land van eerder verblijf
Sierra Leone wordt niet beschouwd als veilig derde land.

7.4 Artikel 1F Vluchtelingenverdrag
Het beleid zoals neergelegd in C4/3.11.3 is van toepassing. Voor de procedure omtrent getuigen van oorlogsmisdrijven en misdrijven tegen de menselijkheid wordt verwezen naar C11/3.1.

Verder zijn er de volgende aandachtspunten.

Zowel leden van het leger, de politie en de veiligheidsdiensten, als leden van rebellenmilities of aan de autoriteiten gelieerde milities hebben zich in het verleden in Sierra Leone op grote schaal schuldig gemaakt aan het schenden van mensenrechten.

8 Opvangmogelijkheden Amv's

Ten aanzien van Amv's uit Sierra Leone kan niet op voorhand worden geconcludeerd dat adequate opvang aanwezig is. De aanwezigheid van adequate opvang dient per individueel geval te worden vastgesteld. Het algemene beleid is van toepassing. Bij de feitelijke terugkeer moet de toegang tot een concrete opvangplaats geregeld zijn, tenzij betrokkene zich zelfstandig kan handhaven.

9 Vertrekmoratorium

Ten aanzien van asielzoekers uit Sierra Leone geldt geen besluit in de zin van artikel 45, vierde lid, Vw.

Het asielbeleid ten aanzien van Soedan

1 Datum

Deze versie van deze landenparagraaf treedt in werking op de dag waarop C24 van kracht wordt.

2 Achtergrond

Deze landenparagraaf bevat het landgebonden asielbeleid voor Sudan. Het landgebonden asielbeleid is een uitwerking van het algemene beleid van C1 tot en met C23 en kan niet worden gezien als een uitzonderingsregeling. De algemene wet- en regelgeving blijft steeds de basis voor de individuele beoordeling van een asielaanvraag.

De beleidsconclusies in deze landenparagraaf zijn mede gebaseerd op het algemeen ambtsbericht van de Minister van BuZa van 7 juni 2006 over de situatie in Sudan.

3 Besluitmoratorium

Ten aanzien van asielzoekers uit Sudan geldt geen besluit in de zin van artikel 43 Vw.

4 Groepen van personen die verhoogde aandacht vragen

4.1 Politieke of religieuze opposanten

Personen die zich sterk profileren op politiek of religieus gebied, kunnen rekenen op negatieve bejegening door de veiligheidsdiensten. Dit geldt ook wanneer zij vanuit het buitenland terugkeren naar Sudan. Voorbeelden van sterke politieke of religieuze profilering zijn het deelnemen aan demonstraties en oppositionele bijeenkomsten of het zich kritisch (in woord en geschrift) uitlaten over regeringsbeleid. De negatieve bejegening door de veiligheidsdiensten kan variëren van intimidatie, het beperken van de bewegingsvrijheid tot arrestatie en (meerdere) detenties, waarbij marteling en mishandeling niet zijn uitgesloten. Het kan hierbij onder meer gaan om (prominente) intellectuelen, studentenleiders, journalisten, advocaten, mensenrechtenactivisten, activisten van oppositionele of niet-geregistreerde partijen, activisten van vakbonden, activisten van verzetsbewegingen, politieke tegenstanders uit het buitenland en niet-moslims.

Gelet op het vorenstaande kan een persoon die zich sterk profileert op politiek of religieus terrein op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, Vw in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning asiel bepaalde tijd. De amnestieregeling, zoals vermeld in het ambtsbericht zorgt niet voor een uitzondering op deze conclusie.

4.2 Niet-Arabische bevolkingsgroepen uit Darfur

In Darfur wordt door de autoriteiten hard opgetreden tegen personen verdacht van banden met de rebellen. Met name niet-Arabische bevolkingsgroepen kunnen hiermee te maken krijgen. Het is mogelijk dat zij slachtoffer worden van willekeurige arrestaties, detenties, martelingen en mishandelingen. Ook bij terugkeer vanuit het buitenland naar Sudan kan niet worden uitgesloten dat zij te maken krijgen met negatieve bejegening door de Sudanese veiligheidsdiensten.

Gelet op het vorenstaande komt een persoon die behoort tot een niet-Arabische bevolkingsgroep uit Darfur al snel op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, Vw in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel bepaalde tijd.

De vluchtelingrechtelijke vervolging dient op de normale wijze aannemelijk te worden gemaakt, waarbij de vrees voor vervolging te herleiden dient te zijn tot één van de gronden van het Verdrag. De activiteiten van de betrokkene die leiden tot de conclusie dat er sprake is van vluchtelingrechtelijke vervolging dan wel dat er sprake is van een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM kunnen zowel hebben plaatsgevonden in Darfur als elders in Sudan.

Van een reëel risico als bedoeld in artikel 3 EVRM is al snel sprake indien de betrokkene direct voorafgaande aan zijn vertrek uit Sudan te maken heeft gekregen met ruwe ondervragingen, detentie en/of mishandeling door de Sudanese autoriteiten.

Uiteraard gelden de gebruikelijke contra-indicaties als gevaar voor de openbare orde.

Indien geen vergunning op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, b of c, Vw, wordt verleend, is het vermelde bij punt 6 hieronder van toepassing.

Tot Darfur worden gerekend de deelstaten Noord-, West- en Zuid-Darfur.

4.3 Niet-moslims

Er zijn geen aanwijzingen dat het enkel individueel belijden van andere religies dan de islam tot ernstige problemen leidt met de Sudanese autoriteiten. Dit is dan ook onvoldoende reden om tot statusverlening over te gaan.

Indien een individu zich echter in regeringsgebieden publiekelijk sterk als niet-moslim profileert, kunnen wel problemen ontstaan en kan detentie volgen. Voorbeelden van een dergelijk sterke profilering zijn het zich kritisch (in woord en geschrift) uitlaten over de islam en het openlijk bekeren van moslims. Dit kan reden zijn om tot statusverlening over te gaan.

Afvalligen van de islam kunnen te maken krijgen met intensieve verhoren, intimidatie en foltering door de autoriteiten. Voor afvalligheid van de islam kan de doodstraf worden opgelegd.

Gelet hierop kan een afvallige van de islam in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning asiel bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, onder a of b, Vw.

4.4 Vrouwen

Het normale beleid, zoals onder andere weergegeven in C2/2.11, C2/3.2 en C14/3.3 is van toepassing.

Genitale verminking komt in het noorden nog steeds op grote schaal voor. Ook in het oosten en westen vindt genitale verminking plaats. In het zuiden wordt over het algemeen geen genitale verminking gepraktiseerd, alhoewel het voorkomt dat in het noorden woonachtige Zuid-Sudanezen alsmede Afrikaanse gemeenschappen uit de Southern Blue Nile en Nuba zich aan de tradities in het noorden aanpassen. Genitale verminking vindt plaats in de kindertijd, meestal in de leeftijd tussen vier en tien jaar. De Sudanese regering is tegen vrouwenbesnijdenis en uit dat ook vaker in het openbaar. Er bestaat een gezondheidswet tegen genitale verminking. Echter, de Sudanese autoriteiten zien in de praktijk nauwelijks toe op naleving van deze wet. Er kan dan ook niet op voorhand worden uitgegaan van de mogelijkheid om bescherming van de autoriteiten in te roepen. Indien het individuele relaas daartoe aanleiding geeft, kan echter worden tegengeworpen dat betrokkene de bescherming van de autoriteiten kan inroepen. Dit kan bijvoorbeeld het geval zijn indien de autoriteiten in het specifieke geval maatregelen hebben getroffen of tot vervolging zijn overgegaan.

In het geval van verminking kan er geen vlucht- of vestigingsalternatief worden tegengeworpen ten aanzien van Sudan. Dit geldt ook indien de vrees voor vervolging dan wel het risico van een onmenselijke behandeling niet afkomstig is van de autoriteiten. Indien echter op grond van de individuele verklaringen van betrokkene blijkt dat zij zich elders staande heeft kunnen houden onder naar plaatselijke maatstaven gemeten normale omstandigheden, kan van betrokkene worden verlangd dat zij hier naar toe terugkeert.

Hoger opgeleide vrouwen afkomstig uit een grote(re) stad zullen hun dochters veelal niet laten besnijden. Zij krijgen daar doorgaans geen problemen mee vanuit hun sociale omgeving. Onder hoger opgeleide vrouwen moet gedacht worden aan vrouwen met een universitaire of hogere beroepsopleiding. Volgens het ambtsbericht hebben laaggeschoolde vrouwen op het platteland evenwel weinig keus. Het enkele feit dat betrokkene een hoger opgeleide moeder is, betekent niet dat er op voorhand geen sprake meer kan zijn van een reëel risico in de zin van artikel 3 EVRM. Indien op grond van de verklaringen van betrokkene aannemelijk is dat er sprake is van sociale druk, kan dit leiden tot de conclusie dat er sprake is van een reëel risico dat (de dochter van) betrokkene wordt besneden.

Indien een Sudanees meisje nog niet is besneden en dit in Sudan niet kan ontlopen, kan bij terugkeer naar Sudan sprake zijn van een reëel risico als bedoeld in artikel 3 EVRM. Dit kan ook gelden voor in Nederland geboren meisjes, die bij terugkeer naar Sudan bedreigd worden met genitale verminking. In dergelijke gevallen kan op grond van artikel 29, eerste lid, onder b, Vw een verblijfsvergunning asiel bepaalde tijd worden verleend. De ouder die genitale verminking van zijn dochter vreest, kan eveneens op grond van artikel 29, eerste lid, onder b, Vw in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning asiel bepaalde tijd.

4.5 Dienstplichtigen en deserteurs

Het normale beleid, zoals weergegeven in C2/2.12 is van toepassing.

In Sudan wordt onderscheid gemaakt tussen enerzijds onttrekking aan de dienstplicht en anderzijds desertie. Van onttrekking is sprake indien iemand probeert onder een oproep voor de nationale dienstplicht uit te komen en niet op de basistraining verschijnt. Van desertie kan eerst sprake zijn indien iemand is gerekruteerd en is begonnen aan de dienstplicht, met inbegrip van de basistraining. Op dienstplichtigen en deserteurs is het militaire strafrecht van toepassing.

Onttrekking aan de dienstplicht kan met een geldboete en/of met een gevangenisstraf van twee tot drie jaar worden bestraft. Deze bestraffing is niet als onevenredig zwaar aan te merken. Daarnaast is het niet aannemelijk dat er sprake is van discriminatoire bestraffing. Voor gewetensbezwaarden bestaat geen mogelijkheid om ter vervanging van de dienstplicht een niet-militaire dienstplicht te vervullen.

Gelet op het vorenstaande is een beroep op onttrekking aan de dienstplicht in beginsel niet voldoende om in aanmerking te komen voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, onder a of b, Vw, tenzij de betrokkene wegens ernstige en onoverkomelijke gewetensbezwaren tot zijn onttrekking komt. Het is aan de betrokkene om dit aannemelijk te maken.

Desertie kan met maximaal de doodstraf worden bestraft. Aannemelijk is dat een deserteur aan het front de doodstraf opgelegd kan krijgen. Een deserteur in het relatief veilige noorden van Sudan zal eerder een gevangenisstraf opgelegd krijgen. Welke straffen in de praktijk worden opgelegd en of de doodstraf ten uitvoer is gebracht, is niet bekend. Niet kan worden uitgesloten dat deserteurs discriminatoir worden bestraft, worden mishandeld en/of worden geëxecuteerd. Het is aan de betrokkene om aannemelijk te maken dat er sprake is van een discriminatoire bestraffing. In het geval mishandeling, executie of de doodstraf niet kan worden uitgesloten, dient de bestraffing wegens desertie als onevenredig zwaar te worden aangemerkt.

Gelet op het vorenstaande kan een persoon die een beroep doet op desertie in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, onder a of b, Vw.

5 Traumatabeleid

Het algemene beleid, zoals weergegeven in C2/4.2 is van toepassing. Voor het overige zijn er met betrekking tot Sudan geen bijzonderheden.

6 Categoriale bescherming

Asielzoekers uit Sudan komen behoudens contra-indicaties op grond van artikel 29, eerste lid, onder d, Vw in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel (zie C2/5) indien de betrokkene behoort tot de niet-Arabische bevolkingsgroepen uit de deelstaten Noord-, West- en Zuid-Darfur, tenzij de betrokkene direct voorafgaande aan zijn vertrek uit Sudan gedurende langere tijd probleemloos in het noorden van Sudan heeft verbleven.

Met gedurende langere tijd wordt een periode van tenminste zes maanden bedoeld. Met probleemloos wordt gedoeld op de situatie dat er geen aanleiding bestaat de betrokkene in het bezit te stellen van een verblijfsvergunning asiel bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, b of c, Vw.

Het categoriaal beschermingsbeleid ten aanzien van de Nuba-bevolkingsgroepen is gelet op de verbeterde veiligheidssituatie beëindigd.

Ten aanzien van de zuidelijke niet-Arabische bevolkingsgroepen, die onder het oude beleid in aanmerking kwamen voor een verblijfsvergunning omdat er geen sprake was van probleemloos verblijf in het noorden gedurende langere tijd, geldt eveneens dat zij niet langer in aanmerking komen voor categoriaal beschermingsbeleid. Aan hen kan een verblijfsalternatief in het noorden worden tegengeworpen.

Het is bekend dat veel Sudanezen inreizen via Egypte. De Egyptische autoriteiten maken geen onderscheid tussen Noord- en Zuid-Sudanezen. Zie ook het ambtsbericht van de Minister van BuZa inzake de positie van Sudanezen in Egypte van 21 december 2001.
Indien de betrokkene behoort tot de categorie die voor categoriale bescherming in aanmerking komt en in het bezit is van een geldige verblijfsstatus voor Egypte (een 'Refugee Registration Card' met een geldige verblijfsvergunning of een 'residence permit'), dan wel in het bezit is van een geldig Sudanees paspoort, en daarbij aantoonbaar in Egypte heeft gewoond, wordt in beginsel artikel 31, tweede lid, onder j, Vw toegepast. Het is niet noodzakelijk dat uit een schriftelijk bericht moet blijken dat Egypte de betrokkene toegang zal geven. De reden hiervoor is gelegen in het feit dat uit voornoemd ambtsbericht van 21 december 2001 in voldoende mate blijkt dat de betrokkene weer tot Egypte zal worden toegelaten indien hij in het bezit is van een geldige verblijfsvergunning voor dat land. Daarnaast blijkt in voldoende mate uit het ambtsbericht dat wedertoelating weinig problemen zal opleveren bij Sudanezen met een geldig Sudanees paspoort die aantoonbaar in Egypte hebben gewoond, ook als zij geen verblijfsvergunning en inreisvisum hebben.

7 Verdere beleidsconclusies en aandachtspunten

7.1 Vlucht- en/of vestigingsalternatief
Ten aanzien van Sudan wordt geen binnenlands vlucht- en/of vestigingsalternatief tegengeworpen. Voor de duidelijkheid wordt opgemerkt dat dit niet geldt voor het verblijfsalternatief, dat conform de hieronder beschreven wijze kan worden tegengeworpen.

7.2 Veilig land van herkomst
Sudan wordt niet beschouwd als veilig land van herkomst.

7.3 Veilig derde land / land van eerder verblijf
Sudan wordt niet beschouwd als veilig derde land.

Ten aanzien van de vraag of er een land van eerder verblijf aanwezig is, wordt het volgende opgemerkt.

Het is bekend dat veel Sudanezen inreizen via Egypte. De Egyptische autoriteiten maken geen onderscheid tussen Noord- en Zuid-Sudanezen. Zie ook het ambtsbericht van de Minister van BuZa inzake de positie van Sudanezen in Egypte van 21 december 2001.
Indien de betrokkene in het bezit is van een geldige verblijfsstatus voor Egypte (een 'Refugee Registration Card' met een geldige verblijfsvergunning of een 'residence permit') en van een geldig Sudanees paspoort of een ander erkend reisdocument en deze documenten heeft overgelegd gedurende de asielprocedure, wordt in beginsel artikel 31, tweede lid, onder i, Vw toegepast en wordt geen verblijfsvergunning verleend. Het is niet noodzakelijk dat uit een schriftelijk bericht moet blijken dat Egypte de betrokkene toegang zal geven. De reden hiervoor is gelegen in het feit dat uit voornoemd ambtsbericht van 21 december 2001 in voldoende mate blijkt dat de betrokkene weer tot Egypte zal worden toegelaten indien hij in het bezit is van geldige verblijfstitel voor dat land en een geldig Sudanees paspoort of een ander erkend reisdocument.

7.4 Artikel 1F Vluchtelingenverdrag
Het beleid zoals neergelegd in C4/3.11.3 is van toepassing. Ten aanzien van de volgende groepen zou sprake kunnen zijn van artikel 1F-gedragingen: hoge (deelstaat)regeringsfunctionarissen, leden van veiligheidsdiensten, politiefunctionarissen, (para)militairen, leden van Arabische milities, leden van verzetsbewegingen (bijvoorbeeld strijders van Sudan People's Liberation Movement/Army) en kindsoldaten. Voor de procedure omtrent getuigen van oorlogsmisdrijven en misdrijven tegen de menselijkheid wordt verwezen naar C11/3.1.

7.5 Legale uitreis
In beginsel kunnen personen uit Sudan vrij het land in- en uitreizen. Het komt evenwel voor dat de Sudanese regering de uitreis weigert aan politieke tegenstanders.

8 Opvangmogelijkheden Amv's

Ten aanzien van Amv's uit Sudan kan niet op voorhand worden geconcludeerd dat adequate opvang aanwezig is. De aanwezigheid van adequate opvang dient per individueel geval te worden vastgesteld. Het algemene beleid is van toepassing. Bij de feitelijke terugkeer moet de toegang tot een concrete opvangplaats geregeld zijn, tenzij betrokkene zich zelfstandig kan handhaven.

9 Vertrekmoratorium

Ten aanzien van asielzoekers uit Sudan geldt geen besluit in de zin van artikel 45, vierde lid, Vw.

Het asielbeleid ten aanzien van Somalië

1 Datum

Deze versie van deze landenparagraaf treedt in werking op de dag waarop C24 van kracht wordt.

2 Achtergrond

Deze landenparagraaf bevat het landgebonden asielbeleid voor Somalië. Het landgebonden asielbeleid is een uitwerking van het algemene beleid van C1 tot en met C23 en kan niet worden gezien als een uitzonderingsregeling. De algemene wet- en regelgeving blijft steeds de basis voor de individuele beoordeling van een asielaanvraag.

De beleidsconclusies in deze landenparagraaf zijn mede gebaseerd op het algemeen ambtsbericht van de Minister van BuZa van juli 2006 over de situatie in Somalië.

De beleidsconclusies in dit hoofdstuk zijn verder gebaseerd op de uitspraken van 4 mei 2006 van de ABRS (nummers 200510270/1 en 200510255/1). In deze uitspraken heeft de ABRS met betrekking tot de toepassing van het categoriaal beschermingsbeleid voor Somalië geoordeeld dat het slechts redelijk is om aan een Somalische vreemdeling het verblijfsalternatief in Puntland en Somaliland tegen te werpen vanaf het moment dat zich aldaar ontheemdenkampen bevinden.

Er is besloten tot een wijziging ten aanzien van het categoriaal beschermingsbeleid voor Somalië. Gelet op het ambtsbericht van de Minister van BuZa wordt het categoriaal beschermingsbeleid voor personen afkomstig uit de provincies Sool en Sanaag beëindigd. Deze beleidswijziging is neergelegd in een brief aan de Voorzitter van de Tweede Kamer van 7 september 2006.

3 Besluitmoratorium

Ten aanzien van asielzoekers uit Somalië is geen besluit genomen in de zin van artikel 43 Vw.

4 Groepen van personen die verhoogde aandacht vragen

4.1 Clanfamilies en minderheden

Het ambtsbericht van de Minister van BuZa meldt dat de positie van minderheden in het relatief onveilige gebied van Somalië nog immer als slecht is te bestempelen. Eerder dan de Somalische clanfamilies kunnen zij aldaar slachtoffer worden van intimidatie en misbruik door gewapende leden van milities. Niettegenstaande deze onveiligheid is het niet zo dat alle personen die tot een minderheidsgroep behoren voor (op de persoon gerichte) vervolging te vrezen hebben, enkel wegens het behoren tot een minderheid. In het door de Minister van BuZa aangeduide relatief veilige deel van Somalië worden minderheden gelet op hun afkomst in het algemeen niet vervolgd.

Gelet op vorenstaande dienen Somaliërs aannemelijk te maken dat met betrekking tot hen persoonlijk feiten en omstandigheden bestaan die hun vrees voor vervolging rechtvaardigen. Somaliërs, die aannemelijk hebben gemaakt dat de ondervonden problemen te herleiden zijn tot daden van vervolging, zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag, vanwege het behoren tot een specifieke etnische groep, kunnen in aanmerking komen voor verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, Vw. Zij dienen daarbij tevens aannemelijk te hebben gemaakt dat zij geen bescherming tegen de gestelde daden van vervolging konden krijgen. Voor de relatief onveilige gebieden geldt dat de lokale autoriteiten in beginsel niet in staat zijn om bescherming aan de bevolking te bieden. Het enkel behoren tot een specifieke clanfamilie of minderheid vormt echter geen reden betrokkene op grond van artikel 29, eerste lid, onder a of b, Vw, in het bezit te stellen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

Reer Hamar/Benadiri
In brede zin wordt de term Reer Hamar gebruikt als synoniem voor Benadiri. Naast de Reer Hamar zelf (in enge zin), kunnen hier ook Reer Brava, Reer Merka en Ashraf onder vallen. Ashraf uit het binnenland worden ook onder de Reer Hamar (Benadiri) in brede zin geplaatst. Andere minderheden uit het zuiden van Somalië, zoals Bantu, Bajuni en Midgan, vallen niet onder de Reer Hamar (Benadiri) in brede zin.

Bij de beoordeling van asielaanvragen van Reer Hamar (in brede zin) is het volgende van belang. De positie van de Reer Hamar is zodanig dat een individueel lid van deze bevolkingsgroep reeds in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel bepaalde tijd op grond van artikel 29, onder a, Vw, indien slechts in geringe mate blijkt van op de persoon gerichte daden van vervolging welke in verband gebracht kunnen worden met de etnische afkomst.

Het enkele feit dat iemand behoort tot de Reer Hamar is onvoldoende reden om tot statusverlening over te gaan. De term "in geringe mate" ziet op aantal en ernst van de gestelde gebeurtenissen, niet op de aard daarvan. De asielzoeker zal de aard van de vervolgingsgronden op de gebruikelijke wijze aannemelijk moeten maken. Hierbij staat het criterium centraal dat de gebeurtenissen die betrokkene heeft ondervonden of vreest verband houden met zijn persoon én met zijn etnische afkomst.

4.2 Personen die zich geprofileerd hebben als politiek tegenstander
In het dagelijks leven wordt de vrijheid van vereniging en vergadering in het algemeen weinig in de weg gelegd in geheel Somalië. In Somaliland kan publiekelijk oppositie worden gevoerd. Politieke demonstraties zijn evenwel verboden. In Puntland is de ruimte voor oppositie kleiner, aangezien politieke partijen niet zijn toegestaan.

Een enkele kortdurende detentie als gevolg van politieke activiteiten is in beginsel onvoldoende om de betrokkene op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, Vw in aanmerking te laten komen voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Om op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, Vw voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd in aanmerking te komen, dient de betrokkene aannemelijk te maken dat de problemen die hij van de zijde van de de facto autoriteiten heeft ondervonden vanwege zijn politieke activiteiten, te herleiden zijn tot daden van vervolging zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag.

4.3 Journalisten
In Somalië wordt de persvrijheid en de vrijheid van meningsuiting over het algemeen gerespecteerd. Er hebben zich in alle delen van het land evenwel incidenten voorgedaan van hinder, arrestatie en detentie van journalisten.

Een enkele kortdurende detentie is in beginsel onvoldoende om de betrokkene op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, Vw in aanmerking te laten komen voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Om op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, Vw voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd in aanmerking te komen, dient de betrokkene aannemelijk te maken dat de problemen die hij van de zijde van de de facto autoriteiten heeft ondervonden vanwege zijn werkzaamheden als journalist, te herleiden zijn tot daden van vervolging zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag.

4.4 Vrouwen
4.4.1 *Algemeen*
Het normale beleid, zoals weergegeven in C2/2.11, C2/3.2 en C14/4.3, is van toepassing.

Voor vrouwen geldt in algemene zin hetzelfde als hierboven is beschreven voor clanfamilies en minderheden. Er zijn geen aanwijzingen dat vrouwen in Somalië enkel worden vervolgd vanwege hun geslacht, hetgeen derhalve geen reden vormt om vrouwen om die reden op grond van artikel 29, eerste lid onder a of b, Vw, in het bezit te stellen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

4.4.2 *Vrouwenbesnijdenis*

Genitale verminking bij meisjes in Somalië komt veelvuldig voor (naar schatting 98% van de vrouwelijke bevolking wordt op enigerlei wijze besneden). De leeftijd waarop meisjes worden besneden, ligt in het algemeen tussen de vijf en dertien jaar. In de steden worden meisjes op jongere leeftijd (doorgaans vijf tot negen jaar) besneden dan op het platteland, waar de leeftijd kan oplopen tot dertien jaar. Het is niet uitgesloten dat op het platteland meisjes tot zestien jaar worden besneden.
Indien een Somalisch meisje nog niet is besneden, kan bij terugkeer naar Somalië sprake zijn van een reëel risico als bedoeld in artikel 3 EVRM. Dit kan ook gelden voor in Nederland geboren meisjes, die bij terugkeer naar Somalië bedreigd worden met genitale verminking. In dergelijke gevallen kan op grond van artikel 29, eerste lid, onder b, Vw een verblijfsvergunning asiel bepaalde tijd worden verleend. De ouder, die genitale verminking van zijn dochter vreest, kan eveneens in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, eerste lid, onder b, Vw.

Er is sprake van druk vanuit de familie om aan de traditie van genitale verminking te voldoen. Aangezien deze traditie zo diepgeworteld is in de Somalische cultuur, en vrouwenbesnijdenis in Somalië zo wijdverbreid wordt toegepast, zullen ouders de sociale druk over het algemeen niet kunnen weerstaan om hun dochter te laten besnijden. Dit betekent dat er voor nog niet besneden meisjes tot zestien jaar in Somalië in beginsel een risico bestaat op genitale verminking. In Somalië zijn verder geen autoriteiten aanwezig die bescherming kunnen bieden tegen een dreigende genitale verminking. Bovendien wordt er in beginsel geen vestigingsalternatief in Somalië aanwezig geacht om zich te onttrekken aan genitale verminking.

5 Traumatabeleid

Het algemene beleid, zoals weergegeven in C2/4.2 is van toepassing. Voor het overige zijn er met betrekking tot Somalië geen bijzonderheden.

6 Categoriale bescherming

Asielzoekers uit Somalië komen behoudens contra-indicaties op grond van artikel 29, eerste lid, onder d, Vw, in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel (zie C2/5), tenzij zij naar plaatselijke maatstaven gemeten onder redelijke omstandigheden minimaal zes maanden hebben verbleven in Puntland (met uitzondering van Noord-Galkayo) of Somaliland, vanaf het moment dat zich aldaar ontheemdennederzettingen bevinden. In dat geval is er sprake van een verblijfsalternatief.

De reden van deze inperking van het verblijfsalternatief is dat de ABRS in haar uitspraken van 4 mei 2006 (nummers 200510270/1 en 200510255/1) heeft geoordeeld dat het slechts redelijk is om aan een Somalische vreemdeling het verblijfsalternatief tegen te werpen, vanaf het moment dat zich aldaar ontheemdenkampen bevinden.

Uit het ambtsbericht van de Minister van BuZa blijkt dat de eerste ontheemdennederzettingen in Puntland dateren uit eind 1990 en in Somaliland uit 1997.
Dit betekent dat Somalische asielzoekers die in de periode vanaf 1991 naar plaatselijke maatstaven gemeten onder redelijke omstandigheden tenminste zes maanden in Puntland (met uitzondering van Noord-Galkayo) hebben verbleven, niet in aanmerking komen voor categoriale bescherming. Hetzelfde geldt voor Somalische asielzoekers die in de periode vanaf 1997 naar plaatselijke maatstaven gemeten onder redelijke omstandigheden tenminste zes maanden in Somaliland hebben verbleven. Voor hen bestaat een verblijfsalternatief in Puntland respectievelijk Somaliland.

Somalische asielzoekers die enkel in de periode voorafgaand aan de komst van ontheemdennederzettingen in Puntland of Somaliland aldaar hebben verbleven, dan wel die enkel in ontheemdennederzettingen hebben verbleven, komen wel in aanmerking voor categoriale bescherming. Aan deze asielzoekers wordt niet een verblijfsalternatief tegengeworpen in Puntland of Somaliland.

Somalische asielzoekers die afkomstig zijn van de eilanden voor de kust van Zuid-Somalië en voor wie geen verblijfsalternatief bestaat zoals hierboven omschreven, komen eveneens in aanmerking komen voor categoriale bescherming. De eilanden voor de kust van Zuid-Somalië worden in het ambtsbericht van de Minister van BuZa weliswaar tot het relatief veilige deel van Somalië gerekend. Zij kunnen echter alleen via het door de Minister van BuZa als relatief onveilig aangemerkte gebied worden bereikt.

7 Verdere beleidsconclusies en aandachtspunten

7.1 Vlucht- en/of vestigingsalternatief
Het algemene beleid, zoals weergegeven in C4/2.2 is van toepassing.

Ten aanzien van Somalië wordt aangenomen dat er in beginsel geen sprake is van een binnenlands vlucht- en/of vestigingsalternatief, tenzij:
- de betreffende vreemdeling naar plaatselijke maatstaven gemeten onder redelijke omstandigheden ten minste zes maanden in Puntland (met uitzondering van Noord-Galkayo) of Somaliland heeft verbleven, waarbij het verblijf in een ontheemdennederzetting en het verblijf in Puntland of Somaliland voorafgaand aan de komst van ontheemdennederzettingen aldaar niet wordt meegerekend; en
- ook overigens wordt voldaan aan de voorwaarden zoals weergegeven in C4/2.2.

7.2 Veilig land van herkomst
Somalië wordt niet beschouwd als veilig land van herkomst.

7.3 Veilig derde land / land van eerder verblijf
Somalië wordt niet beschouwd als een veilig derde land.

7.4 Artikel 1F Vluchtelingenverdrag
Het beleid zoals neergelegd in C4/3.11.3 is van toepassing. Voor de procedure omtrent getuigen van oorlogsmisdrijven en misdrijven tegen de menselijkheid wordt verwezen naar C11/3.1.

Leden van de volgende groepen hebben zich in Somalië mogelijk schuldig gemaakt aan schending van mensenrechten:
- Leger en veiligheidsdiensten Barre;
- Strijdende facties/(clan)milities;
- Uitvoerders vrouwenbesnijdenis.

7.5 Legale uitreis
In beginsel kunnen personen uit Somalië vrij het land in- en uitreizen.

8 Ambtshalve toets

8.1 Opvangmogelijkheden Amv's
Ten aanzien van Amv's uit Somalië kan niet op voorhand worden geconcludeerd dat adequate opvang aanwezig is. De aanwezigheid van adequate opvang dient per individueel geval te worden vastgesteld. Het algemene beleid is van toepassing. Bij de feitelijke terugkeer moet de toegang tot een concrete opvangplaats geregeld zijn, tenzij betrokkene zich zelfstandig kan handhaven.

9 Vertrekmoratorium

Ten aanzien van asielzoekers uit Somalië is geen besluit genomen in de zin van artikel 45, vierde lid, Vw.

Het asielbeleid ten aanzien van Somalië

1 Datum

Deze versie van deze landenparagraaf treedt in werking op de dag waarop C24 van kracht wordt.

2 Achtergrond

Deze landenparagraaf bevat het landgebonden asielbeleid voor Somalië. Het landgebonden asielbeleid is een uitwerking van het algemene beleid van C1 tot en met C23 en kan niet worden gezien als een uitzonderingsregeling. De algemene wet- en regelgeving blijft steeds de basis voor de individuele beoordeling van een asielaanvraag.

De beleidsconclusies in deze landenparagraaf zijn mede gebaseerd op het algemeen ambtsbericht van de Minister van BuZa van juli 2006 over de situatie in Somalië.

De beleidsconclusies in dit hoofdstuk zijn verder gebaseerd op de uitspraken van 4 mei 2006 van de ABRS (nummers 200510270/1 en 200510255/1). In deze uitspraken heeft de ABRS met betrekking tot de toepassing van het categoriaal beschermingsbeleid voor Somalië geoordeeld dat het slechts redelijk is om aan een Somalische vreemdeling het verblijfsalternatief in Puntland en Somaliland tegen te werpen vanaf het moment dat zich aldaar ontheemdenkampen bevinden.

Er is besloten tot een wijziging ten aanzien van het categoriaal beschermingsbeleid voor Somalië. Gelet op het ambtsbericht van de Minister van BuZa wordt het categoriaal beschermingsbeleid voor personen afkomstig uit de provincies Sool en Sanaag beëindigd. Deze beleidswijziging is neergelegd in een brief aan de Voorzitter van de Tweede Kamer van 7 september 2006.

3 Besluitmoratorium

Ten aanzien van asielzoekers uit Somalië is geen besluit genomen in de zin van artikel 43 Vw.

4 Groepen van personen die verhoogde aandacht vragen

4.1 Clanfamilies en minderheden

Het ambtsbericht van de Minister van BuZa meldt dat de positie van minderheden in het relatief onveilige gebied van Somalië nog immer als slecht is te bestempelen. Eerder dan de Somalische clanfamilies kunnen zij aldaar slachtoffer worden van intimidatie en misbruik door gewapende leden van milities. Niettegenstaande deze onveiligheid is het niet zo dat alle personen die tot een minderheidsgroep behoren voor (op de persoon gerichte) vervolging te vrezen hebben, enkel wegens het behoren tot een minderheid. In het door de Minister van BuZa aangeduide relatief veilige deel van Somalië worden minderheden gelet op hun afkomst in het algemeen niet vervolgd.

Gelet op vorenstaande dienen Somaliërs aannemelijk te maken dat met betrekking tot hen persoonlijk feiten en omstandigheden bestaan die hun vrees voor vervolging rechtvaardigen. Somaliërs, die aannemelijk hebben gemaakt dat de ondervonden problemen te herleiden zijn tot daden van vervolging, zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag, vanwege het behoren tot een specifieke etnische groep, kunnen in aanmerking komen voor verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, Vw. Zij dienen daarbij tevens aannemelijk te hebben gemaakt dat zij geen bescherming tegen de gestelde daden van vervolging konden krijgen. Voor de relatief onveilige gebieden geldt dat de lokale autoriteiten in beginsel niet in staat zijn om bescherming aan de bevolking te bieden. Het enkel behoren tot een specifieke clanfamilie of minderheid vormt echter geen reden betrokkene op grond van artikel 29, eerste lid, onder a of b, Vw, in het bezit te stellen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

Reer Hamar/Benadiri
In brede zin wordt de term Reer Hamar gebruikt als synoniem voor Benadiri. Naast de Reer Hamar zelf (in enge zin), kunnen hier ook Reer Brava, Reer Merka en Ashraf onder vallen. Ashraf uit het binnenland worden ook onder de Reer Hamar (Benadiri) in brede zin geplaatst. Andere minderheden uit het zuiden van Somalië, zoals Bantu, Bajuni en Midgan, vallen niet onder de Reer Hamar (Benadiri) in brede zin.

Bij de beoordeling van asielaanvragen van Reer Hamar (in brede zin) is het volgende van belang. De positie van de Reer Hamar is zodanig dat een individueel lid van deze bevolkingsgroep reeds in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel bepaalde tijd op grond van artikel 29, onder a, Vw, indien slechts in geringe mate blijkt van op de persoon gerichte daden van vervolging welke in verband gebracht kunnen worden met de etnische afkomst.

Het enkele feit dat iemand behoort tot de Reer Hamar is onvoldoende reden om tot statusverlening over te gaan. De term "in geringe mate" ziet op aantal en ernst van de gestelde gebeurtenissen, niet op de aard daarvan. De asielzoeker zal de aard van de vervolgingsgronden op de gebruikelijke wijze aannemelijk moeten maken. Hierbij staat het criterium centraal dat de gebeurtenissen die betrokkene heeft ondervonden of vreest verband houden met zijn persoon én met zijn etnische afkomst.

4.2 Personen die zich geprofileerd hebben als politiek tegenstander
In het dagelijks leven wordt de vrijheid van vereniging en vergadering in het algemeen weinig in de weg gelegd in geheel Somalië. In Somaliland kan publiekelijk oppositie worden gevoerd. Politieke demonstraties zijn evenwel verboden. In Puntland is de ruimte voor oppositie kleiner, aangezien politieke partijen niet zijn toegestaan.

Een enkele kortdurende detentie als gevolg van politieke activiteiten is in beginsel onvoldoende om de betrokkene op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, Vw in aanmerking te laten komen voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Om op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, Vw voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd in aanmerking te komen, dient de betrokkene aannemelijk te maken dat de problemen die hij van de zijde van de de facto autoriteiten heeft ondervonden vanwege zijn politieke activiteiten, te herleiden zijn tot daden van vervolging zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag.

4.3 Journalisten
In Somalië wordt de persvrijheid en de vrijheid van meningsuiting over het algemeen gerespecteerd. Er hebben zich in alle delen van het land evenwel incidenten voorgedaan van hinder, arrestatie en detentie van journalisten.

Een enkele kortdurende detentie is in beginsel onvoldoende om de betrokkene op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, Vw in aanmerking te laten komen voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Om op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, Vw voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd in aanmerking te komen, dient de betrokkene aannemelijk te maken dat de problemen die hij van de zijde van de de facto autoriteiten heeft ondervonden vanwege zijn werkzaamheden als journalist, te herleiden zijn tot daden van vervolging zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag.

4.4 Vrouwen
4.4.1 *Algemeen*
Het normale beleid, zoals weergegeven in C2/2.11, C2/3.2 en C14/4.3, is van toepassing.

Voor vrouwen geldt in algemene zin hetzelfde als hierboven is beschreven voor clanfamilies en minderheden. Er zijn geen aanwijzingen dat vrouwen in Somalië enkel worden vervolgd vanwege hun geslacht, hetgeen derhalve geen reden vormt om vrouwen om die reden op grond van artikel 29, eerste lid onder a of b, Vw, in het bezit te stellen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

4.4.2 *Vrouwenbesnijdenis*

Genitale verminking bij meisjes in Somalië komt veelvuldig voor (naar schatting 98% van de vrouwelijke bevolking wordt op enigerlei wijze besneden). De leeftijd waarop meisjes worden besneden, ligt in het algemeen tussen de vijf en dertien jaar. In de steden worden meisjes op jongere leeftijd (doorgaans vijf tot negen jaar) besneden dan op het platteland, waar de leeftijd kan oplopen tot dertien jaar. Het is niet uitgesloten dat op het platteland meisjes tot zestien jaar worden besneden.
Indien een Somalisch meisje nog niet is besneden, kan bij terugkeer naar Somalië sprake zijn van een reëel risico als bedoeld in artikel 3 EVRM. Dit kan ook gelden voor in Nederland geboren meisjes, die bij terugkeer naar Somalië bedreigd worden met genitale verminking. In dergelijke gevallen kan op grond van artikel 29, eerste lid, onder b, Vw een verblijfsvergunning asiel bepaalde tijd worden verleend. De ouder, die genitale verminking van zijn dochter vreest, kan eveneens in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, eerste lid, onder b, Vw.

Er is sprake van druk vanuit de familie om aan de traditie van genitale verminking te voldoen. Aangezien deze traditie zo diepgeworteld is in de Somalische cultuur, en vrouwenbesnijdenis in Somalië zo wijdverbreid wordt toegepast, zullen ouders de sociale druk over het algemeen niet kunnen weerstaan om hun dochter te laten besnijden. Dit betekent dat er voor nog niet besneden meisjes tot zestien jaar in Somalië in beginsel een risico bestaat op genitale verminking. In Somalië zijn verder geen autoriteiten aanwezig die bescherming kunnen bieden tegen een dreigende genitale verminking. Bovendien wordt er in beginsel geen vestigingsalternatief in Somalië aanwezig geacht om zich te onttrekken aan genitale verminking.

5 Traumatabeleid

Het algemene beleid, zoals weergegeven in C2/4.2 is van toepassing. Voor het overige zijn er met betrekking tot Somalië geen bijzonderheden.

6 Categoriale bescherming

Asielzoekers uit Somalië komen behoudens contra-indicaties op grond van artikel 29, eerste lid, onder d, Vw, in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel (zie C2/5), tenzij zij naar plaatselijke maatstaven gemeten onder redelijke omstandigheden minimaal zes maanden hebben verbleven in Puntland (met uitzondering van Noord-Galkayo) of Somaliland, vanaf het moment dat zich aldaar ontheemdennederzettingen bevinden. In dat geval is er sprake van een verblijfsalternatief.

De reden van deze inperking van het verblijfsalternatief is dat de ABRS in haar uitspraken van 4 mei 2006 (nummers 200510270/1 en 200510255/1) heeft geoordeeld dat het slechts redelijk is om aan een Somalische vreemdeling het verblijfsalternatief tegen te werpen, vanaf het moment dat zich aldaar ontheemdenkampen bevinden.

Uit het ambtsbericht van de Minister van BuZa blijkt dat de eerste ontheemdennederzettingen in Puntland dateren uit eind 1990 en in Somaliland uit 1997.
Dit betekent dat Somalische asielzoekers die in de periode vanaf 1991 naar plaatselijke maatstaven gemeten onder redelijke omstandigheden tenminste zes maanden in Puntland (met uitzondering van Noord-Galkayo) hebben verbleven, niet in aanmerking komen voor categoriale bescherming. Hetzelfde geldt voor Somalische asielzoekers die in de periode vanaf 1997 naar plaatselijke maatstaven gemeten onder redelijke omstandigheden tenminste zes maanden in Somaliland hebben verbleven. Voor hen bestaat een verblijfsalternatief in Puntland respectievelijk Somaliland.

Somalische asielzoekers die enkel in de periode voorafgaand aan de komst van ontheemdennederzettingen in Puntland of Somaliland aldaar hebben verbleven, dan wel die enkel in ontheemdennederzettingen hebben verbleven, komen wel in aanmerking voor categoriale bescherming. Aan deze asielzoekers wordt niet een verblijfsalternatief tegengeworpen in Puntland of Somaliland.

Somalische asielzoekers die afkomstig zijn van de eilanden voor de kust van Zuid-Somalië en voor wie geen verblijfsalternatief bestaat zoals hierboven omschreven, komen eveneens in aanmerking komen voor categoriale bescherming. De eilanden voor de kust van Zuid-Somalië worden in het ambtsbericht van de Minister van BuZa weliswaar tot het relatief veilige deel van Somalië gerekend. Zij kunnen echter alleen via het door de Minister van BuZa als relatief onveilig aangemerkte gebied worden bereikt.

7 Verdere beleidsconclusies en aandachtspunten

7.1 Vlucht- en/of vestigingsalternatief
Het algemene beleid, zoals weergegeven in C4/2.2 is van toepassing.

Ten aanzien van Somalië wordt aangenomen dat er in beginsel geen sprake is van een binnenlands vlucht- en/of vestigingsalternatief, tenzij:
- de betreffende vreemdeling naar plaatselijke maatstaven gemeten onder redelijke omstandigheden ten minste zes maanden in Puntland (met uitzondering van Noord-Galkayo) of Somaliland heeft verbleven, waarbij het verblijf in een ontheemdennederzetting en het verblijf in Puntland of Somaliland voorafgaand aan de komst van ontheemdennederzettingen aldaar niet wordt meegerekend; en
- ook overigens wordt voldaan aan de voorwaarden zoals weergegeven in C4/2.2.

7.2 Veilig land van herkomst
Somalië wordt niet beschouwd als veilig land van herkomst.

7.3 Veilig derde land / land van eerder verblijf
Somalië wordt niet beschouwd als een veilig derde land.

7.4 Artikel 1F Vluchtelingenverdrag
Het beleid zoals neergelegd in C4/3.11.3 is van toepassing. Voor de procedure omtrent getuigen van oorlogsmisdrijven en misdrijven tegen de menselijkheid wordt verwezen naar C11/3.1.

Leden van de volgende groepen hebben zich in Somalië mogelijk schuldig gemaakt aan schending van mensenrechten:
- Leger en veiligheidsdiensten Barre;
- Strijdende facties/(clan)milities;
- Uitvoerders vrouwenbesnijdenis.

7.5 Legale uitreis
In beginsel kunnen personen uit Somalië vrij het land in- en uitreizen.

8 Ambtshalve toets

8.1 Opvangmogelijkheden Amv's
Ten aanzien van Amv's uit Somalië kan niet op voorhand worden geconcludeerd dat adequate opvang aanwezig is. De aanwezigheid van adequate opvang dient per individueel geval te worden vastgesteld. Het algemene beleid is van toepassing. Bij de feitelijke terugkeer moet de toegang tot een concrete opvangplaats geregeld zijn, tenzij betrokkene zich zelfstandig kan handhaven.

9 Vertrekmoratorium

Ten aanzien van asielzoekers uit Somalië is geen besluit genomen in de zin van artikel 45, vierde lid, Vw.

Het asielbeleid ten aanzien van Sri Lanka

1 Datum

Deze versie van deze landenparagraaf treedt in werking op de dag waarop C24 van kracht wordt.

2 Achtergrond

Deze landenparagraaf bevat het landgebonden asielbeleid voor Sri Lanka. Het landgebonden asielbeleid is een uitwerking van het algemene beleid van C1 tot en met C23 en kan niet worden gezien als een uitzonderingsregeling. De algemene wet- en regelgeving blijft steeds de basis voor de individuele beoordeling van een asielaanvraag.

De beleidsconclusies in deze landenparagraaf zijn mede gebaseerd op het algemeen ambtsbericht van de Minister van BuZa van 10 augustus 2004 over de situatie in Sri Lanka.

3 Besluitmoratorium

Ten aanzien van asielzoekers uit Sri Lanka geldt geen besluit in de zin van artikel 43 Vw.

4 Groepen van personen die verhoogde aandacht vragen

4.1 Leden van de Liberation Tigers of Tamil Eelam

In Sri Lanka zelf is het verbod op de Liberation Tigers of Tamil Eelam op 4 september 2002 opgeheven in het licht van de vredesbesprekingen. Dit neemt echter niet weg dat individuele leden van de Liberation Tigers of Tamil Eelam nog onderwerp kunnen zijn van (strafrechtelijke) vervolging door de autoriteiten. Strafrechtelijke vervolging leidt in het algemeen niet tot de conclusie dat een asielzoeker verdragsvluchteling is. Wel moet steeds onderzocht worden of er sprake is van onevenredige of discriminatoire bestraffing die verband houdt met de gronden van het Vluchtelingenverdrag (zie C2/2.5).

Ten aanzien van Liberation Tigers of Tamil Eelam-strijders wordt bijzondere aandacht besteed aan de vraag of de betrokkene zich mogelijk schuldig heeft gemaakt aan gedragingen als omschreven in artikel 1F Vluchtelingenverdrag.

4.2 Tamils

Er is in Sri Lanka geen sprake van vervolging van Tamils als zodanig. Tamils hebben in regeringsgebied, waaronder Colombo, in het algemeen niet te vrezen voor vervolging of voor negatieve bejegening door derden. Hieruit volgt dat het enkele feit dat iemand Tamil is, niet tot verlening van een verblijfsvergunning asiel leidt.

Om op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, Vw voor een verblijfsvergunning asiel in aanmerking te komen, dient de betrokken asielzoeker aannemelijk te maken dat hij gegronde vrees voor vervolging heeft, gelegen in de persoonlijke feiten en omstandigheden van de betrokken asielzoeker. Voor een nadere uitwerking hiervan wordt verwezen naar het algemene beleid zoals verwoord in C2/2.

4.3 Leden van politieke Tamilpartijen

Uit het ambtsbericht van de Minister van BuZa komt naar voren dat leden van politieke Tamilpartijen als de People's Liberation Organisation of Tamil Eelam, Eelam People's Democratic Party, Tamil Eelam Liberation Organization en Eelam People's Revolutionary Liberation Front, die zich in het verleden (openlijk) tegen de Liberation Tigers of Tamil Eelam hebben verzet, lastiggevallen kunnen worden door de Liberation Tigers of Tamil Eelam. Deze politieke Tamilpartijen hebben alle een paramilitaire vleugel die in het verleden hebben samengewerkt met de Sri Lankaanse veiligheidstroepen. Deze personen kunnen met name in het noorden en het oosten van Sri Lanka te maken krijgen met

bedreigingen en in sommige gevallen met afpersing door de Liberation Tigers of Tamil Eelam. Het gaat hierbij veelal om lokale controverses. Er zijn geen aanwijzingen dat de Liberation Tigers of Tamil Eelam aanhangers van deze partijen tot in bijvoorbeeld Colombo lastig valt. Aanhangers van genoemde partijen kunnen slechts moeizaam de bescherming van de autoriteiten inroepen. Er is evenwel geen sprake van systematische bedreiging van aanhangers van deze partijen. Asielzoekers die zich op bovenstaande problemen beroepen kunnen zich in beginsel aan deze (lokale) problemen onttrekken door zich elders in Sri Lanka – bijvoorbeeld Colombo – te vestigen.

Om voor een verblijfsvergunning asiel in aanmerking te komen dienen leden van bovengenoemde politieke partijen aannemelijk te maken dat zij vrees voor vervolging hebben vanwege hun lidmaatschap van een dezer partijen. Voorts kan bedreiging en afpersing op grond van het bovenstaande slechts tot verlening van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, Vw leiden, indien het leven van betrokkene onhoudbaar is geworden, de betrokken asielzoeker tevergeefs de bescherming van de Sri Lankaanse autoriteiten heeft weten in te roepen en er geen vestigingsalternatief elders in Sri Lanka voorhanden is.

Voor zover betrokkene actief is geweest bij de paramilitaire vleugel van de partij, wordt aandacht besteed aan de beoordeling of er aanwijzingen zijn dat betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan misdrijven als bedoeld in artikel 1F Vluchtelingenverdrag.

4.4 Dienstplichtigen en deserteurs

In Sri Lanka bestaat geen dienstplicht. Het Sri Lankaanse leger is een vrijwilligersleger.

Het normale beleid, zoals weergegeven in C2/2.12 is van toepassing.

Ten aanzien van Sri Lanka heeft zich niet de situatie voorgedaan dat militaire acties in totaliteit door de internationale gemeenschap zijn veroordeeld als strijdig met de grondbeginselen voor humaan gedrag of met de fundamentele normen die gelden tijdens een gewapend conflict.

5 Traumatabeleid

Het algemene beleid, zoals weergegeven in C2/4.2 is van toepassing. Voor het overige zijn er met betrekking tot Sri Lanka geen bijzonderheden.

6 Categoriale bescherming

Asielzoekers uit Sri Lanka komen niet op grond van artikel 29, eerste lid, onder d, Vw in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel (zie C2/5).

7 Verdere beleidsconclusies en aandachtspunten

7.1 Vlucht- en/of vestigingsalternatief

Het algemene beleid, zoals weergegeven in C4/2.2 is van toepassing.

Leden van politieke Tamilpartijen niet zijnde de Liberation Tigers of Tamil Eelam die zich in het verleden (openlijk) tegen de Liberation Tigers of Tamil Eelam hebben verzet, kunnen worden lastiggevallen door de Liberation Tigers of Tamil Eelam. Personen die zich hierop beroepen kunnen zich in beginsel aan deze (lokale) problemen onttrekken door zich elders in Sri Lanka – bijvoorbeeld Colombo – te vestigen. Bij de vraag of in een individueel geval een vluchtalternatief aanwezig is voor de betrokkene, zijn de individueel aangevoerde feiten en omstandigheden bepalend.

7.2 Veilig land van herkomst

Sri Lanka wordt niet beschouwd als veilig land van herkomst.

7.3 Veilig derde land / land van eerder verblijf
Sri Lanka wordt niet beschouwd als veilig derde land.

7.4 Artikel 1F Vluchtelingenverdrag
Het beleid zoals neergelegd in C4/3.11.3 is van toepassing. In paragraaf 4 van dit hoofdstuk is aangegeven ten aanzien van welke groepen sprake zou kunnen zijn van de bedoelde gedragingen. Voor de procedure omtrent getuigen van oorlogsmisdrijven en misdrijven tegen de menselijkheid wordt verwezen naar C11/3.1.

Verder zijn er nog de volgende aandachtspunten.

1F-aspecten kunnen in alle Srilankaanse asielaanvragen voorkomen en beperken zich niet enkel tot de categorie Liberation Tigers of Tamil Eelam-strijders.

Tevens wordt in dit kader aandacht besteed aan leden van politieke Tamilpartijen voor zover zij actief zijn geweest bij de paramilitaire vleugel van de partij.

8 Opvangmogelijkheden Amv's

Voor Amv's is adequate opvang in Sri Lanka voorhanden. Amv's van Sri Lankaanse nationaliteit komen derhalve niet in aanmerking voor verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd bedoeld voor Amv's. Bij de feitelijke terugkeer moet de toegang tot een concrete opvangplaats geregeld zijn, tenzij betrokkene zich zelfstandig kan handhaven.

9 Vertrekmoratorium

Ten aanzien van asielzoekers uit Sri Lanka geldt geen besluit in de zin van artikel 45, vierde lid, Vw.

Het asielbeleid ten aanzien van Turkije

1 Datum

Deze versie van deze landenparagraaf treedt in werking op de dag waarop C24 van kracht wordt.

2 Achtergrond

Deze landenparagraaf bevat het landgebonden asielbeleid voor Turkije. Het landgebonden asielbeleid is een uitwerking van het algemene beleid van C1 tot en met C23 en kan niet worden gezien als een uitzonderingsregeling. De algemene wet- en regelgeving blijft steeds de basis voor de individuele beoordeling van een asielaanvraag.

De beleidsconclusies in deze landenparagraaf zijn mede gebaseerd op het algemeen ambtsbericht van de Minister van BuZa van 13 december 2005 over de situatie in Turkije.

3 Besluitmoratorium

Ten aanzien van asielzoekers uit Turkije geldt geen besluit in de zin van artikel 43 Vw.

4 Groepen van personen die verhoogde aandacht vragen

4.1 Personen die zich inzetten voor de Koerdische zaak

Turkse Koerden en anderen die zich door met name politieke, journalistieke of intellectuele activiteiten inzetten voor de Koerdische zaak, kunnen in dit verband in de bijzondere belangstelling staan van de autoriteiten. Het enkele behoren tot deze groep is evenwel geen reden om vervolging aan te nemen.

Indien een vreemdeling zich hierop beroept, mag van hem worden verlangd dat hij zijn activiteiten aannemelijk maakt aan de hand van verwijzing naar te verifiëren bronnen, of door overlegging van publicaties en dergelijke. Het zal immers veelal gaan om personen die bijvoorbeeld bepaalde publicaties hebben uitgebracht. Van hen kan worden verlangd dat zij publicatiebronnen en -data of andere achtergrondinformatie kunnen geven.

Indien de asielzoeker aannemelijk maakt dat de daden van de autoriteiten jegens zijn persoon zijn te herleiden tot de gronden van het Verdrag, kan hij op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, Vw in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning asiel.

4.2 Homoseksuelen, travestieten en transseksuelen

Uit het ambtsbericht van de Minister van BuZa komt naar voren dat in het algemeen kan worden gesteld dat homoseksuelen, travestieten en transseksuelen geen vrees hoeven te hebben voor vervolging door de Turkse autoriteiten. Het enkele behoren tot deze groep is derhalve geen reden om op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, van de Vw in aanmerking te komen voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

Echter, homoseksualiteit, travestie en transseksualiteit ontmoeten in de samenleving wel een zekere ambivalentie. Met name op het platteland is de burgerbevolking minder tolerant tegenover homoseksuelen. Wanneer de vreemdeling een beroep doet op discriminatie of achterstelling van de zijde van de bevolking is het volgende van belang. Allereerst dient de vreemdeling aannemelijk te maken dat de discriminatie of achterstelling zodanig is dat zijn leven hiermee onhoudbaar is geworden. Hierbij is van belang dat personen behorende tot deze categorie zich in een (andere) grote stad veelal aan deze proble-

matiek kunnen onttrekken. Indien aannemelijk is dat het leven van de vreemdeling daadwerkelijk onhoudbaar is geworden, bestaat in Turkije de mogelijkheid om de bescherming in te roepen van de (lokale) autoriteiten. Het is aan de vreemdeling om aannemelijk te maken dat de (lokale) autoriteiten hem geen bescherming kunnen, of willen, bieden.

Indien de vreemdeling aannemelijk maakt dat zijn leven onhoudbaar is geworden en de (lokale) autoriteiten hem geen bescherming kunnen, of willen, bieden, dan kan hij op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, Vw in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning asiel.

4.3 Dienstplichtigen en deserteurs

Het normale beleid, zoals weergegeven in C2/2.12 is van toepassing.

Bij de beoordeling van de aannemelijkheid van het asielrelaas wordt in de Turkse context rekening gehouden met de mogelijkheid tot vrijstelling van de dienstplicht. Uit het ambtsbericht van de Minister van BuZa komt naar voren dat vrijstelling mogelijk is voor bipatriden en in het kader van broederdienst, indien de broer is gesneuveld. Verder wordt de aannemelijkheid van het relaas bezien in het licht van de in december 2000 aangenomen algemene amnestiewet. Onder deze wet vallen 'onttrekking aan de registratie', 'onttrekking aan de keuring', 'frauduleuze onttrekking aan de militaire dienst' en 'desertie', mits gepleegd voor 23 april 1999.

Voorts wordt bij de beoordeling van de aannemelijkheid in het bijzonder acht geslagen op het gestelde in de drie categorieën zoals genoemd in C2/2.12. Bij deze categorieën a tot en met c is onder meer het gestelde in de onderstaande subparagrafen van belang.

ad a Onevenredige of discriminatoire
Een beroep op onevenredige of discriminatoire bestraffing kan in de Turkse context niet tot vluchtelingschap leiden. In Turkije vindt, blijkens het ambtsbericht van de Minister van BuZa, naar aanleiding van dienstweigering of desertie geen onevenredige of discriminatoire bestraffing plaats vanwege etniciteit, of één van de andere gronden genoemd in het Vluchtelingenverdrag. Het enkele feit dat een persoon van bijvoorbeeld Koerdische origine is, speelt geen rol bij de strafbepaling naar aanleiding van dienstweigering of desertie. Later in deze paragraaf wordt ingegaan op mogelijk nationaliteitsverlies naar aanleiding van bijvoorbeeld dienstplichtontduiking of dienstweigering.

ad b Gewetensbezwaarden
Uit het ambtsbericht van de Minister van BuZa blijkt dat dienstweigering op grond van gewetensbezwaren in Turkije niet als zodanig wordt erkend. Gewetensbezwaarden wordt niet de mogelijkheid geboden om een vervangende, niet-militaire dienstplicht te vervullen.
Voor Jehova's geldt een uitzondering. Voor deze groep bestaat evenmin de mogelijkheid van een niet-militaire dienstplicht, maar wel de mogelijkheid bijvoorbeeld een administratieve taak toegedeeld te krijgen binnen het leger.

Slechts indien de vreemdeling aannemelijk maakt vanwege zijn activiteiten die samenhangen met, dan wel voortvloeien uit zijn gewetensbezwaren te vrezen voor vervolging door de autoriteiten wegens dienstplichtontduiking, of dienstweigering kan hij in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning asiel.

Indien de vreemdeling aanvoert dat hij vreest te worden ingezet tegen eigen volk of familie, is van belang dat niet de enkele inzet tegen eigen volk of familie voldoende is voor de erkenning als vluchteling vanwege gewetensbezwaren, doch dat daarbij acht geslagen dient te worden op alle relevante – door de betrokkene aan te voeren – factoren die hem betreffen, waarbij uiteindelijk moet worden vast-

gesteld of de banden van de asielzoeker met het eigen volk of zijn familie sterk genoeg zijn om zijn gewetensbezwaren aan te merken als grond voor vluchtelingschap. Het bestaan van de ernstige, onoverkomelijke gewetensbezwaren tegen de inzet tegen eigen volk dient te blijken uit (al dan niet politieke) activiteiten van de vreemdeling.

ad c Veroordeelde militaire acties
Ten aanzien van Turkije heeft zich niet de situatie voorgedaan dat militaire acties in totaliteit door de internationale gemeenschap zijn veroordeeld als strijdig met de grondbeginselen voor humaan gedrag of met de fundamentele normen die gelden tijdens een gewapend conflict.

Dit geldt derhalve ook voor het conflict in Zuidoost-Turkije. Een beroep hierop kan derhalve niet tot vluchtelingschap leiden.

Indien een Turkse asielzoeker van Koerdische origine vreest te worden ingezet tegen eigen volk of familie, of vreest te worden verplicht deel te nemen aan de strijd tegen de Koerdische Arbeiders Partij in Zuidoost-Turkije is van belang dat de strijd in het zuidoosten eind 1999 is gestaakt. De kans dat een Koerdische dienstplichtige betrokken wordt bij gevechtshandelingen in Zuidoost-Turkije is hierdoor uiterst gering geworden. Een beroep hierop kan derhalve niet tot vluchtelingschap leiden.

Indien de vreemdeling zich op deze zaken beroept wordt dit wel meegewogen bij de beoordeling of er sprake is van gewetensbezwaren, zie hierboven.

5 Traumatabeleid

Het algemene beleid, zoals weergegeven in C2/4.2 is van toepassing. Voor het overige zijn er met betrekking tot Turkije geen bijzonderheden.

6 Categoriale bescherming

Asielzoekers uit Turkije komen niet op grond van artikel 29, eerste lid, onder d, Vw in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel (zie C2/5).

7 Verdere beleidsconclusies en aandachtspunten

7.1 Vlucht- en/of vestigingsalternatief
Het algemene beleid, zoals weergegeven in C4/2.2 is van toepassing.

7.2 Veilig land van herkomst
Turkije wordt niet beschouwd als veilig land van herkomst.

7.3 Veilig derde land / land van eerder verblijf
Turkije wordt niet beschouwd als veilig derde land.

7.4 Artikel 1F Vluchtelingenverdrag
Het beleid zoals neergelegd in C4/3.11.3 is van toepassing. Voor de procedure omtrent getuigen van oorlogsmisdrijven en misdrijven tegen de menselijkheid wordt verwezen naar C11/3.1.

Hierbij gelden de volgende aandachtspunten.

Bijzondere aandacht wordt geschonken aan personen die zich beroepen op het lidmaatschap van extremistische groeperingen zoals bijvoorbeeld de Hezbollah, de Koerdische Arbeiders Partij en de Revolutionaire Volksbevrijdingspartij. Tevens dient bijzondere aandacht te worden te worden besteed aan personen die zich beroepen op deelname aan militaire of gewelddadige acties.

7.5 Verlies van het Turkse staatsburgerschap

Op grond van de Turkse wetgeving kan een Turk zijn nationaliteit verliezen, bijvoorbeeld door verblijf in het buitenland, of door zich aan de dienstplicht te onttrekken. Indien een Turkse asielzoeker zich beroept op het feit dat zijn staatsburgerschap hem is ontnomen is het volgende van belang.

Uit het ambtsbericht van de Minister van BuZa blijkt dat alle beslissingen betreffende verkrijging en verlies van het Turkse staatsburgerschap in de *Resmi Gazete* (de Staatscourant) worden gepubliceerd met vermelding van de volledige personalia. Van de vreemdeling wordt derhalve verlangd dat hij het gestelde verlies van het staatsburgerschap aan de hand van deze Staatscourant aantoont.

Verder bestaat er in Turkije de mogelijkheid een met voldoende waarborgen omklede rechtsgang te doorlopen, teneinde een verloren nationaliteit te herkrijgen. Van de asielzoeker wordt daarom verlangd dat hij gebruik heeft gemaakt van deze beroepsgang.

Indien de vreemdeling heeft aangetoond zijn nationaliteit te hebben verloren vanwege bijvoorbeeld dienstplichtontduiking, is dit enkele feit geen grond voor het aannemen van vluchtelingschap. Dit is slechts het geval wanneer dit verlies van het staatsburgerschap verband houdt met één van de gronden van het Verdrag. Indien het verlies van staatsburgerschap geen verband houdt met één van de gronden van het Verdrag, wordt dit verlies de vreemdeling zelf aangerekend, als consequentie van zijn eigen keuze.

Verder is van belang dat indien is aangetoond dat de vreemdeling zijn nationaliteit heeft verloren dit evenmin per definitie een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. Het is namelijk niet onwaarschijnlijk dat een staatloze in zijn algemeenheid in een land kan verblijven zonder noemenswaardige hinder te ondervinden van zijn staatloosheid. Indien de vreemdeling aannemelijk maakt dat door zijn nationaliteitsverlies tevens zijn bestaan in Turkije onhoudbaar is geworden kan hij op grond van artikel 29, eerste lid, onder b, Vw in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

8 Opvangmogelijkheden Amv's

Minderjarigen hebben in de regel opvangmogelijkheden binnen hun familie. Ook de Turkse staat biedt opvang. Er zijn provincies waar de kwaliteit van de opvang van overheidswege wellicht moeilijker is te beoordelen. Echter, niet is gebleken dat de minderjarige gebonden is aan juist deze opvanginstellingen.

Voor Amv's is er derhalve adequate opvang in Turkije voorhanden. Minderjarige asielzoekers van Turkse nationaliteit komen daarom niet in aanmerking voor verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd bedoeld voor Amv's. Bij de feitelijke terugkeer moet de toegang tot een concrete opvangplaats geregeld zijn, tenzij betrokkene zich zelfstandig kan handhaven.

9 Vertrekmoratorium

Ten aanzien van asielzoekers uit Turkije geldt geen besluit in de zin van artikel 45, vierde lid, Vw.

Het asielbeleid ten aanzien van Vietnam

1 Datum

Deze versie van deze landenparagraaf treedt in werking op de dag waarop C24 van kracht wordt.

2 Achtergrond

Deze landenparagraaf bevat het landgebonden asielbeleid voor Vietnam. Het landgebonden asielbeleid is een uitwerking van het algemene beleid van C1 tot en met C23 en kan niet worden gezien als een uitzonderingsregeling. De algemene wet- en regelgeving blijft steeds de basis voor de individuele beoordeling van een asielaanvraag.

De beleidsconclusies in deze landenparagraaf zijn mede gebaseerd op het algemeen ambtsbericht van de Minister van BuZa van 22 januari 2003 over de situatie van alleenstaande minderjarigen in Vietnam.

3 Besluitmoratorium

Ten aanzien van asielzoekers uit Vietnam geldt geen besluit in de zin van artikel 43 Vw.

4 Groepen van personen die verhoogde aandacht vragen

4.1 Vrouwen
Het normale beleid, zoals onder andere weergegeven in C2/2.11, C2/3.2 en C14/4.3 is van toepassing.

4.2 Dienstplichtigen en deserteurs
Het normale beleid, zoals weergegeven in C2/2.12 is van toepassing.

5 Traumatabeleid

Het algemene beleid, zoals weergegeven in C2/4.2 is van toepassing. Voor het overige zijn er met betrekking tot Sri Lanka geen bijzonderheden.

6 Categoriale bescherming

Asielzoekers uit Vietnam komen niet op grond van artikel 29, eerste lid, onder d, Vw in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel (zie C2/5).

7 Verdere beleidsconclusies en aandachtspunten

7.1 Vlucht- en/of vestigingsalternatief
Het algemene beleid, zoals weergegeven in C4/2.2 is van toepassing.

7.2 Veilig land van herkomst
Vietnam wordt niet beschouwd als veilig land van herkomst.

7.3 Veilig derde land / land van eerder verblijf
Vietnam wordt niet beschouwd als veilig derde land.

7.4 Artikel 1F Vluchtelingenverdrag
Het beleid zoals neergelegd in C4/3.11.3 is van toepassing. Voor de procedure omtrent getuigen van oorlogsmisdrijven en misdrijven tegen de menselijkheid wordt verwezen naar C11/3.1.

8 Opvangmogelijkheden Amv's

Voor Amv's is adequate opvang in Vietnam voorhanden. Amv's van Vietnamese nationaliteit komen derhalve niet in aanmerking voor verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd bedoeld voor Amv's. Voorts blijkt dat er duidelijkheid bestaat over de ontvangst van de minderjarige in Vietnam door de autoriteiten aldaar. Op grond hiervan kan worden geconcludeerd dat bij de feitelijke terugkeer de toegang tot een concrete opvangplaats niet door de Nederlandse autoriteiten geregeld behoeft te worden.

De Vietnamese overheid voert een actief beleid om de opvang en integratie tussen verschillende generaties te bevorderen. Gegeven de sociale structuur van de Vietnamese samenleving is het in het algemeen aannemelijk dat alleenstaande minderjarigen worden opgevangen door familieleden in brede zin. Conform de Vietnamese wetgeving zijn bij het overlijden van de ouders overige meerderjarige familieleden in eerste instantie verantwoordelijk voor de opvang van minderjarigen.

Indien dit niet mogelijk is, kunnen zij in sociaal-maatschappelijke opvanginstellingen worden opgevangen. Deze instellingen, zowel op lokaal als op hoger niveau, vallen onder de verantwoordelijkheid van het Ministerie van Arbeid, Invaliden en Sociale Zaken. Dit Ministerie is in eerste instantie verantwoordelijk voor de zorg van alleenstaande minderjarigen die niet bij familie kunnen worden opgevangen. Het functioneren van de opvanginstellingen en de verantwoordelijkheden zijn in wettelijke voorschriften neergelegd. De (individuele) voogdijregeling is gebaseerd op het Vietnamees Burgerlijk Wetboek. De praktijk inzake opvang komt met de wet- en regelgeving overeen. Daarnaast zijn ook diverse (internationale) NGO's betrokken bij de opvang van alleenstaande minderjarigen.

De situatie en leefomstandigheden in de opvanginstellingen wijken over het algemeen niet af van de algemene leefomstandigheden in Vietnam. Alle noodzakelijke voorzieningen zijn in de instellingen aanwezig. De minderjarigen ontvangen onderwijs en worden voorbereid op een zelfstandig bestaan bij het bereiken van het achttiende levensjaar.

9 Vertrekmoratorium

Ten aanzien van asielzoekers uit Vietnam geldt geen besluit in de zin van artikel 45, vierde lid, Vw.